உ

சிவமயம்

[illegible]

[illegible]

விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீ

விவேகாநந்த விஜயம்.

மஹேச குமார சர்மா

இயற்றியது.

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1907.

[விலை ரூபா 1—4—0.]

விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீ

விவேகாநந்த விஜயம்.

மஹேச குமார சர்மா

இயற்றியது.

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1907.

[விலை ரூபா 1—4—0.]

உ

சிறந்த தேசாபிமானியாயும், பாஷாபிமானியாயும்,

மதாபிமானியாயும், வேதாந்தியாயும்

விளங்கி விதேக முக்தியடைந்த

மஹான்

ஸ்ரீ சை. ரத்நசெட்டியாரின்

திருவுள்ளத்துக்கு

இந்நூல்

பக்திபூர்வகமாக

ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்றது.

ओं

"உத்திஷ்டத! ஜாக்ரத! ப்ராப்ய
வராந் நிபோதயத!"

"எழுமின் ! விழிமின் ! கருதிய கருமம்
கைகூடும்வரை உழைமின் ! அறிமின் !"

"Arise! Awake! Stop not till you reach the Goal."

முகவுரை.

1904-ம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருடைய சரித்திரத்தையும் உபதேசங்களையும் கதாமிருதத்தின் ஒரு பகுதியையும் தொகுத்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ விஜயமெனப் பெயரிட்டு வெளியிட்டேன். இப்பொழுது அவரது சிஷ்யருட் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் சரித்திரத்தையும் பிரசங்கங்களையும் இந்த நூலின் வாயிலாக வெளியிடுகின்றேன். இதில் கூறப்படும் ஸ்வாமிகளின் சரித்திரமானது டக்காவில் பிரசுரமான ஸ்வாமி விவேகாநந்தரின் சரித்திரமும் உபதேசமும் என்ற சிறு நூலையும், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணாநந்த ஸ்வாமிகளிடம் நேராய்க் கேட்ட விஷயங்களையும், 'ப்ரஹ்மவாதி' என்ற ஆங்கில வேதாந்த பத்திரிகையிலும், ஆஸேது ஹிமாசலம் வரையில் ஸ்வாமிகள் செய்த பிரசங்கத்திரட்டு என்று பொருள்படும் "From Colombo to Almora" என்ற புஸ்தகத்திலும் கிடைத்த அநேக தகவல்களையும் ஆதாரமாகக்கொண் டெழுதப்பட்டது. ஸ்வாமிகள் செய்த பிரசங்கங்களை யெல்லாம் மொழிபெயர்க்கிறதானால் இதைப்போன்ற இரண்டு புத்தகங்களாகும். முக்கியமான பிரசங்கங்கள் மாத்திரம் இதில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்றியும் ஸ்வாமிகள் சென்னை வாசிகளின் வந்தன பத்திரிகைக்குப் பிரதியுத்தரமாக அனுப்பிய நிருபமும், கேஷத்திரி மகாராஜாவுக்கு எழுதிய நிருபமும், மாக்ஸ் முல்லர் பண்டிதரைப்பற்றிப் புகழ்ந்தெழுதிய கடிதமும் இதில்

சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹிந்து மதத்தைப்பற்றிய ஸ்வாமிகளின் கொள்கைகளெல்லாம் அவரியற்றிய 'ஸர்வார்ஹமத லக்ஷ்யம்' என்ற உபந்யாஸத்திலே தெளிவாயும்சுருக்கமாயும் கம்பீரமாயும் ஸாங்கோபாங்கமாயும் விளக்கப்பட் டிருப்பதால், அதையும் இதில் மொழிபெயர்த்துச் சேர்த்திருக்கின்றேன். கடைசியாக ஹிந்துக்களுக்கு தேசபக்தியையும் தன்னய மறுப்பையும் உணர்த்தி உள்ளக்கிளர்ச்சியுண்டாகுமாறு ஸ்வாமிகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட 'சரமோபதேசத்தை'யும் இதன் இறுதியில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

க்ஷேத்திரி மகாராஜாவுக்கு ஸ்வாமிகள் எழுதிய கடிதத்தை எனது மேன்மைதங்கிய அருமை நண்பராகிய ப்ரஹ்மஸ்ரீ H. வெங்கோபராயரவர்கள் ஏற்கனவே மொழிபெயர்த்து "ஆரியஜனப்பிரியன்" பத்திரிகையில் பிரசுரித்திருந்தமையால், அதை இந்நூலில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி கருணைகூர்ந்து அநுமதி யளித்ததற்காக அவர் பக்கல் பெரிதும் நன்றி பாராட்டுகின்றேன்.

இஃது எனது லௌகிகத் தொழிலின் இடையே கிடைத்த அவகாச நேரங்களில் அவசர அவசரமாய் எழுதப்பட்டமையால், இதில் காணப்படும் குற்றங்களை மன்னிக்கும்படி நண்பர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

மஹேச குமார சர்மா.

சூசிபத்திரம்.

IV.

V.

VI.

VII.

VIII.

IX.

X.

X.

XI.

XII.

XIII.

XIV.

XV.

குறிப்பு. இதில் X-வது அத்தியாயத்திற்குப் பின் XI-வது என்பதற்கு பதிலாக X-வது என்றே மீண்டும் தவறாக விழுந்து விட்டபடியால், பின் வரும் அத்தியாயங்களிலும் அவ்வாறே ஒன்று குறைவாக, அதே தவறு நிகழ்ந்திருக்கின்றது. ஆக இந்நூலின் அத்தியாயங்களின் மொத்தம் 19-ஆகின்றது. இதை நண்பர்கள் பொறுத்துத் திருத்திக்கொள்ளுமாறு பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ

விவேகாநந்த விஜயம்.

I

விவேகாநந்தஸ்வாமிகள் : அவரது இளமைப்பருவம்—கல்விப் பயிற்சி—மனக்குழப்பமும் சந்தேகமும்—குருவைக்கண்டடைதல்—அவரது குருமூர்த்தி அவதரித்த காலத்தில் நாட்டின் நிலைமை—ஸர்வமத ஸமரஸமே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் உபதேசம்—விவேகாநந்தஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் அநுக்ரஹம் பெறுதல்—அவர் ஸந்ந்யாஸியாதல்—ஸ்வாமிகளின் புண்யக்ஷேத்ர யாத்திரை.

“ப்ரகாசத்தை யொருமுறைகண்ட விளக்குப்பூச்சி மீண்டும் அந்தகாரத்தை வந்தடைவதில்லை. எறும்பு சர்க்கரைக் குவியலிலேயே மாய்ந்துபோகின்றதேயன்றி அதினின்றும் திரும்புவதில்லை. அவ்வாறே ஸாதுவான பக்தனும் துறவுபூண்டு தான் வழிபடும் கடவுளுக்குத் தன் ஆவியைச் சந்தோஷமாய் அர்ப்பிக்கின்றான்.”—**ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் உபதேசரத்நமாலை. 428-ம் வாக்கியம்.**

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்தஸ்வாமிகள் கல்கத்தாவிலே 1863-ம் வருஷத்திலே ஓர் உயர்ந்த * காயஸ்தகுலத்திற் பிறந்தார். அவருக்குப் பூர்வாசிரமத்தில் நரேந்திரநாத தத்த என்று பெயர். அவர் அனைவருடைய உள்ளத்தையுங் கவரத்தக்க வடிவழகும் வீரலக்ஷணமும் பொருந்தியிருந்தமையால், தாய்

* காயஸ்தன் என்றால் கணக்கன் என்று பொருள். இந்தஜாதி வங்காளத்தில் மிகவும் செல்வாக்குள்ளது. நமது தமிழ்நாட்டில் பிராமணர்கள் எப்படி அதிகமாய்க் கல்விகற்று பெரிய உத்தியோகங்களில் விளங்குகின்றார்களோ, அப்படியே காயஸ்தர்களும் வங்காளத்தில் எல்லாவித துறைகளிலும் மேன்மை பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

தந்தையர்கள் அவரை 'வீரேசுவரன்' என்ற செல்வப் பெய ரிட்டு அழைத்துவந்தனர். அவரது முன்னோர்கள் வக்கில் விருத்தியினால் ஜீவனம்செய்து வந்தார்கள். ஸ்வாமிகளின் தந்தையாகிய விசுவநாத தத்த என்பவர் 1860-ம் வருஷம் முதல் சுமார் 9-10 வருஷங்கள் மத்தியமாகாணங்களிலுள்ள சிப் கோர்ட்டில் வக்கீல் தொழில் செய்திருந்த பின்னர் கல்கத்தாவுக்குச்சென்று அங்குள்ள ஹைகோர்ட்டில் அட் டர்ணியாயிருந்தார். கல்கத்தா வக்கீல்களுக்குள் மிக்க சமர்த் தர் என்று பெயர்பெற்ற தேசாபிமானியாகிய பாபு உமா சரண வந்தியோபாத்தியாயர் (W. C. பனர்ஜி) சுவாமிகளின் குடும்பத்தை நன்குயறிந்து அவர்களுடன் மிகவும் சிநேக பந்தம் பாராட்டிவந்தார். சுவாமிகள் சுயசரித்திரத்தைப் பற்றி யாருக்கும் ஒன்றும் விரிவாய்ச் சொன்ன வழக்க மில்லையாகையால் அவரைப்பற்றிப் பிறர்மூலமாய் நமக்குத் தெரிந்திருப்பதையே இங்குக் கூறுவோம்.

இளமை முதற்கொண்டு அவருக்கு ஸத்ஸங்கத்திலும் ஸன்மார்க்கத்திலுமே அதிக ஆவல் உண்டாயிருந்தது. அவர் குழந்தையா யிருக்குங்காலத்திலேயே ஏகாந்தமாய்ச்சென்று தியானத்தில் அமர்ந்திருப்பதும், தம் விளையாட்டுத் தோழர் களையும் அவ்வாறு செய்யும்படித் தூண்டுவதும் வழக்கம். ஸ்ரீராமனிடத்திலும் ஸீதாபிராட்டியினிடத்திலும் அவருக்கு அளவுகடந்த அன்பு. அவர்களது மாசற்ற பரிசுத்த வாழ்க் கையின் அழகிய சரிதை அவருக்குப் பெரும் அருள் விளக்க மாயிருந்தது.

இவ்வாறு சில ஆண்டுகள்செல்ல, நரேந்த்ரர் குழந் தைப்பருவங் கடந்து வாலிபப்பருவம் அடைந்தார். அவர்

பாடசாலைகளிலே பயின்று பின்னர் கல்கத்தா ஸர்வகலா சாலையிலே 'கலாகுமாரன்' (Bachelor of Arts) அதாவது B. A. எனும் பட்டம்பெற்றார்.

அவர் காலேஜில் படித்துக்கொண் டிருக்கும்பொழுது அவரைப்பற்றி விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டிய சங்கதிகள் நமக்கு ஒன்றும் தெரியாமற்போனபோதிலும், அவருடன் கூடப் படித்தவர்களால் அவர் அதிகமாய்ப் புகழ்ப்பெற்று வந்தாரென்றுமாத்திரம் தெரியவருகிறது. அவர் படித்து வரும்பொழுது தற்சமயம் கல்வியை உபேக்ஷித்து வந்தாலும் வருஷாந்தத்தில் பரீக்ஷையில் மேன்மையாய்த் தேறியது எவருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. அவர் ஸங்கீத ஸாஹித்தியங்களிலும், நர்த்தனம், சித்திரலேகநம் * முதலிய கலைகளிலும் பிரவீணராயிருந்தார். அவர் கம்பீரமான தோற்றமும் கண்டோருள்ளங்களைக் கவரும் வசீகரமான வடிவழகும் வாய்ந்து ஜீவகாருண்யமே உருவெடுத்ததுபோல் விளங்கினர்.

அவர் நெஞ்சிளக்கமுள்ளவரென்பது படிக்குங்காலத்திலேயே விளங்கிற்று. ஒருசமயம் அவர் படித்துக்கொண்டிருக்கும் வகுப்பிற்கு உபாத்தியாயரான ஓர் ஐரோப்பிய பண்டிதர் மாணுக்கர்களுக்கு விவிலியநூலை (பைபிலை)க் கற்பித்துக்கொண்டிருக்கையில் சில பிள்ளைகள் அந்நூலில் பலமான ஆக்ஷேபங்கள்செய்து, அவற்றினுக்கு உபாத்தியாயர் தகுந்த சமாதானம் சொல்லாமல் விழிப்பதைக்கண்டு கை கொட்டி நகைக்கத் தொடங்கினர்கள். அப்பொழுது அவ் ஐரோப்பிய பண்டிதர் இருந்த பரிதாபமான நிலையைக்கண்டு

* சித்திரம் எழுதுதல்.

சஹியாமல் நரேந்திரர் கம்பீரமாய் எழுந்து நின்று தம் ஸஹ பாடிகளை நயவசனங்களால் அடக்கி, உபாத்தியாயரின் கசுஷியைத் தாமே எடுத்துக்கொண்டு பிள்ளைகள் வாய்மூடும்படி தக்க சமாதானமுரைத்து உபாத்தியாயருக்கு நேரவிருந்த அவமானத்தை அகற்றிக் களிப்பை யுண்டாக்கினராம்.

அவர் 1884–ம்வருஷத்தில் பி. ஏ. பரிக்ஷையில் தேறி, பிறகு வம்சபாரம்பரியமாய்வரும் வக்கீல் விருத்தியை யவலம்பித்து, அதனால் ஜீவனம் செய்யும் தசைக்கு வந்தார். அக்காலத்தில் அவர் உந்நத தசைக்கு வரத்தக்க யாதொரு குறிகளும் அவரிடத்துக் காணப்படவில்லை. ஆயினும் அது முதல் அவர் மதவிசாரணையில் புத்தியைச் செலுத்தத்தொடங்கி அவர் முதலில் ஹிந்துமதாசாரங்களில் வெறுப்படைந்து அக்காலத்தில் பிரபலமாயிருந்த ப்ராஹ்மஸமாஜத்திற் சேர்ந்தார். அவர் சங்கீதத்தில் மிகத் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தபடியால் ஸமாஜ ஆராதனையில் அவரே 'ஹார்மோனியம்' முதலிய வாத்தியங்கள் வாசிப்பார். சில சமயம் ஹரிசங்கீர்த்தன கோஷ்டியிலும், சிலசமயம் கிறிஸ்துவ ரக்ஷணியசேனைப் பஜனைகளிலும் பக்தி மேலீட்டினால் கலந்து தெருவுகளிலே ஆடிக் கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் செல்வார்.

அவர் எப்பொழுது இங்கிலீஷ் கற்று அதிலுள்ள விஞ்ஞான (Science) நூல்களையும் உலகாயத நூல்களையும் படித்தாரோ, அப்பொழுதே ஸர்வமத ஸித்தாந்தங்களையும் ஸந்தேஹித்து அவற்றைத் துச்சமாய்க்கருதும் வழக்கம் அவர் மநத்திற் புகுந்தது. அவர் தம்மைச்சுற்றி எங்குப்பார்த்தாலும் மதவிஸ்வாஸ முள்ளவர்களெனச் சொல்லிக்கொள்பவர்களிடத்திற் கூட வீண் படாடோபமே தலைகொண்டிருக்

கக்கண்டார். ஆனபோதிலும் மதவுண்மையை யறியவேண்டுமென்ற ஆவல் அவர் மநத்தில் ஆழமாய்க் குடிகொண்டிருந்தமையால், அஃது எங்கே கிடைக்குமோவென்று தமக்குள்ளேயே தர்க்கித்து, அதைக் கண்டறியவுங் கூடுமோவென்ற ஸந்தேஹமுங் கொண்டார். அதுமுதல் அவர் கிறிஸ்தவர், முஹம்மதியர் உள்ளிட்ட ஸகல மதாசாரியர்களிடத்தும் சென்று அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கலானார். "நீங்கள் உபதேசிப்பவை உண்மையென உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவற்றை நீங்கள் அநுபவசித்தமாய் உணர்ந்திருக்கின்றீர்களா?" என்னும் கேள்வியையே அவர்களெல்லோரையும் அவர் கேட்டுவந்தார். அவ்வினவுக்கு அவர்கள் அனைவரும் அளித்த ஒரே விடையென்னவெனில், "இல்லை நாங்கள் உபதேசிப்பவையெல்லாம் நூல்களில் இருக்கின்றன. வேதசாஸ்திரங்கள் அவ்வாறு உபதேசிக்கின்றன" என்பதேயாம். அவர் தூரதேசங்களுக்குப்போய்த் திரிந்தும் ஆவல் நிறைந்த அவரது ஹிருதயத்துக்கு ஆறுதல் உண்டாகவில்லை. எப்படியாயினும் உண்மையைக் கண்டறியத்தான் வேண்டுமென்ற உறுதி அவர் மநத்திற் குடிகொள்ளவே, உண்மையை அநுபவஸித்தமாய் உணர்ந்துபதேசிக்கும் நல்லாசிரியனைத் தேடுவதிலேயே அவர் காலத்தைக் கழிப்பாராயினர். இனியேது, அத்தகைய ஆசார்யன் கிடைப்பது துர்லபமென்று அவர் நிராசைகொள்ளப் போகுந்தறுவாயில், தம்மை அணுகியவர்களுக்கு ஆடம்பரமின்றி மெய்யுபதேசஞ் செய்பவரும், குழந்தையைப்போல் ஸாதுவுமான ஒரு ஞாநியையடையும் பாக்கியம் பெற்றார். அப்பொழுதும் அவர் அம்மஹாநுபாவரை நோக்கி, "ஐயா நீர் கடவுளைக் கண்டறிந்திருக்கிறீரா?" என்று

தாம் எப்பொழுதும் கேட்பதுபோல் கேட்டதற்கு, அப்பெரியவர் தெளிவாயும் உறுதியாயும், "ஆஹா, நான் கண்டறிந்திருக்கிறேன்" என்று விடையளித்ததைச் செவியுற்றதும் அவருக்குண்டான ஆநந்தத்திற்கும் ஆச்சரியத்திற்கும் அளவில்லை. "அவைகளை நீர் எனக்குக் காட்டுவீரா?" என்று நரேந்த்ரர் கேட்க, அப்பெரியவர் கொஞ்சமேனும் யோசிக்காமல் "ஆஹா காட்டமுடியும்" என்று கூறினர்.

இப்பெரியவர் யாரெனில், வங்காளநாட்டிலே தக்ஷிணேஸ்வரத்திலுள்ள காளிதேவியாலயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸதேவர் என்ற திருநாமமுள்ள மஹாபிரஸித்தரான யதீஸ்வரர். அதுமுதல் நரேந்திரர் இம்மஹாபுருஷனது திருவடிகளையடைந்து வேதாந்த சிரவணம் செய்துவந்தார். அவர் அவரைப் பலவகைக் கேள்வி கேட்டும் தர்க்கித்தும், கடைசியாக அவரது உபதேசப்படி அநுஷ்டானமும் அவரிடம் பொருந்தியிருக்கின்றதாவெனப் பார்க்கும்பொருட்டு அவரது அந்தரங்கமான செயல்களையெல்லாம் வெகு உன்னிப்பாய்ப் பல வருஷகாலம் கவனித்துவந்து, இனி இவரை நம்பலாம், மோசமில்லையென்ற மனோநிச்சய முண்டானபிறகுதான் அவருக்கு சிஷ்யரானார். பரமஹம்ஸதேவரிடத்தில் அவர் தினந்தோறும் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் கண்டுவந்த ஒப்பற்ற சிறந்த ஒழுக்கத்தின் பிரபாவத்தால் அவரது ஸந்தேஹ ஜாலங்களெல்லாம் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் ஒழிந்துவிட்டன.

மேற்றிசை உலகாயத மதமென்னும் பேரலையானது தன் கொடிய வெள்ளப்பெருக்கால் நாட்டையெல்லாம் நாசப்படுத்தினகாலத்திலே, நம் இளைஞர்கள் மேற்றிசை (ஐரோ

ப்பிய)க்கொள்கைகளெனும் கள்ளருந்தி அதனால் மட்டுக்கு மிஞ்சி லாகிரிகொண்டு ஆரிய ஸநாதந தர்மத்தில் எவ்வித உண்மையும் கண்டுகொள்ளமுடியாமல் திரிந்தகாலத்திலே, நம் இளைஞர் தம்முன்னோர்களது மதத்தில் நம்பிக்கையற்று அந்யதேசத்தாரது கொள்கைகளையும் நடையுடை பாவனைகளையும் கடன்கொண்டு அவற்றைத் தம்மவையாக்கிக் கொண்டிருக்கும் காலத்திலே, நமது பரமஹம்ஸமூர்த்திகள் அவதரித்து, ஒவ்வொருமதத்திலும் மதவுண்மை பூர்ணமாக அடங்கியிருக்கிறதேயன்றி கூறுகூறாக இல்லையென்றும், 'வெறும் இலைகளை எண்ணுவதில்' * புத்தியைச் செலுத்தாமல் தத்துவாநுபவத்தை யடையவேண்டுமென்ற மெய்யாவல் உள்ளவனுக்கே அதன் உண்மை விளங்குமென்றும், அவர் தமது பரிசுத்தமான வாழ்க்கையால் உலகத்துக்கு விளக்கி யருளினார்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸதேவர் அவதரித்தகாலத்தில் இருந்த இந்நாட்டின் நிலைமையை ஸ்ரீ விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் "பரதகண்டத்து முனிவர்கள்" என்ற விஷயமாய்ச் சென்னையிற் செய்த பிரஸங்கத்தில் பின்வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார்.

"ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமிகளின் அபாரமான ஞானசக்தியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதந்ய தேவரது கருணைநிறைந்த விசாலமான ஹிருதயமும் ஒரே திருமேனியில் பொருந்தி விளங்கப்பெற்றவரும், எல்லா ஸம்பிரதாயங்களிலும் பிராணி சமுதாயங்களிலும் சாக்ஷிபூதமாய் விளங்கும் ஒரே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்கண்டு மகிழக்கூடியவரும், இந்தியாவிலானாலும் சரி, இந்தியாவுக்குப் புறம்பேயானாலும்சரி, எல்லாவிடங்களிலும் உள்ள ஏழைகள் அபலர்கள் ஜாதிக்குப் புறம்பானவர்

---

* 'வெறும் இலைகளை எண்ணுவது' என்பதின் பொருளை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸவிஜயத்தின் உ-ம் பாகமாகிய உபதேசரத்நமாலை 169-ம் பக்கத்திலுள்ள 519-ம் வாக்கியத்தில் காண்க.

கள் துரவஸ்தைக் குட்பட்ட தீனர்கள் முதலான உலகத்தி லுள்ள பிரதி பிராணிகளின் பொருட்டும் உள்ளங்கரைந் துருகி அநுதாபப்படக்கூடியவரும், இந்தியாவிலும் அதற் குப் புறம்பேயும் பரஸ்பரம் வைரமுற்று வாதுபுரியும் பல் வேறு சமயங்களையும் ஸமந்வயப்படுத்தி பக்தியும் ஞானமும் ஒருங்கேயமைந்த ஆச்சரியகரமான ஸமரஸ ஸித்தாந்த நிலை யை ஸ்தாபிக்கக்கூடிய மகாமேன்மை தங்கிய கம்பீரமான திவ்யோபதேசம் புரியும் ஒப்பற்ற ஞாநமூர்த்தியுமாகிய மஹாபுருஷன் ஒருவன் அவதரிப்பதற்குக் காலம் பக்குவமா யிருந்தது. அப்பொழுதுதான் அத்தகைய மஹாநுபாவர் பிறந்தார். அவரது திருவடிகளிலே அநேக வருஷகாலம் தொண்டு பூண்டொழுகும் பாக்கியம் அடியேனுக்குக் கிடை த்தது. காலம் பரிபக்குவமாயிருந்தது. அத்தகைய பெரிய வர் அவதரிப்பதும் ஆவசியகமாயிருந்தது. அவர் அவதரித் தார். அதில் ஒரு விசேஷமென்னவெனில், ஐரோப்பியக் கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் இந்தியாவிலுள்ள மற்ற விடங்களைவிட அதிகமாய்ப் பாராட்டி, ஐரோப்பிய நாகரிக மயமாய் விளங்கும் கல்கத்தா நகரத்துக்கருகிலேயே அப் பெரியவரது சரித்ரமெல்லாம் நிகழ்ந்தது. அவர் அங்கே பிற ந்து யாதொரு நூலையும் ஓதாதுணர்ந்தார். அவ்வளவு மஹா ஞாநியாயிருந்தும் தம் பெயரை யெழுதவும் அவருக்குத் தெரியாது. அவ்வாறிருந்தும் பிரதிமனிதனும்,—நமது சர்வ கலாசாலைகளில் மஹா மேதாவிகளென்று பிரசித்திபெற்ற பட்டதாரிகள் அனைவரும்,—அவரது அபாரமான ஞானத் தைக்கண்டு அதிசயித்தார்கள்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ மூர்த்தியின் வாயிலாக வெளியான அநுக்ரஹ ரூபமான தர்மோபதேசமானது நம்

பரதகண்டத்திலே அவாந்தரமாய்த் தோன்றிய ப்ராஹ்ம ஸமாஜம், கிறிஸ்துமதம், இஸ்லாம் என்பவற்றைப் போன்ற நவீன ஸம்பிரதாயமன்று. அவரிடத்தினின்றும் பிரவஹித்தது பிராசீனமாகிய வேதாந்தஸித்தாந்த ஞானேதயமெனும் நிர்மல நதியேயன்றி வேறில்லை. ஆனல் இப்பிரவாஹமானது முன்னிலும் அதிகமான வியாபகத்துடன் கூடியிருந்தது. முன்னே சிலருக்குமாத்திரம்தான் அதன் பயன் கிடைக்கக்கூடியதாயிருந்தால், இப்பொழுது அனைவரும் எவ்விததாரதம்யமுமின்றி இந்நதியில் அமிழ்ந்து தாபத்திரயங்கள் தீர ஸ்நானஞ் செய்யலாம். ஸர்வஸமய ஸமரஸ தத்துவத்தையும் ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவ தத்துவத்தையுமே அவர் ஸகல ஜனங்களின் மனத்திலும் அழுந்திப் பதியவேண்டிய விசேஷ தத்துவமெனக் கருதியிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. கல்கத்தாவில் சிறந்த வேதாந்தாசாரியராய் விளங்கிய ஸந்யாஸியாகிய இப்பிராஹ்மணோத்தமரின் அருட் பிரஸாதத்தைப் பெற்றவருள் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் ஒருவரே இம்மஹாத்மாவின் திவ்ய சரித்ரோபதேசங்களின் மெய்க்கருத்தை உள்ளபடி யுணரவல்ல உத்தமசக்தி பொருந்தி யிருந்தவரெனத் தோற்றுகிறது. அவரே அந்தப் பிரபுவின் அத்தியந்தப் பிரிய சிஷ்யராயு மிருந்தவர்.

நரேந்திரநாதர் கீர்வாண பாஷையிலும் அங்கிலேய பாஷையிலும் மஹா பண்டிதர். கீர்வாணத்திலுள்ள வேதாகம சாஸ்திரங்களையும் அங்கிலேய பாஷையிலுள்ள பதார்த்த விஞ்ஞாநம், தர்க்கம், மாநஸதத்துவம், உலகதத்துவம், முதலிய அரிய சாஸ்திரங்களின் சூக்ஷ்மதத்துவங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் ஆய்ந்துணர்ந்தவர். அன்றியும் சாதாரண ஹிந்துமதத்தையும் அதன் ஆசாரங்களையும் மஹாத்

மாக்களையும் அக்காலத்தில் ஏளனம் செய்துவந்தவர். அப்படிப்பட்டவர், ஓரெழுத்தும்தெரியாத பைத்தியக்காரனென்று ஜனங்கள் கருதும்படி யிருந்த ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் மஹிமையை எவ்வாறு உணர்ந்து அவரைக் குருவாகக்கொள்ளும் பாக்கியத்தைப் பெற்றார்? என்ற ஆசங்கை நிகழலாம்: உண்மையிலேயே இச்சம்பவம் அதிக அற்புதமானதுதான். அவ்வற்புதத்தின் வரலாற்றை நரேந்திரரின் ஸகாவாகிய ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணாநந்த ஸ்வாமிகள் சொல்லியவண்ணம் எழுதுகின்றோம். நரேந்திரரது அம்மான் ராமசந்திரதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பதார்த்த விஞ்ஞானம், ரஸாயனம் முதலிய நூல்களில் மிக்க வல்லவர். தெய்வபக்தி யுள்ளவர். அவர் அடிக்கடி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் சென்று அவரது உபதேசங்களைக்கேட்டு வருவது வழக்கம். நரேந்திரர் அடிக்கடி தன் அம்மானுடன் மதவிஷயமாய்த்தர்க்கம்செய்வதுண்டு. ஒருநாள் ராமசந்திரர் நரேந்திரரைப்பார்த்து "தக்ஷிணேசுவராலயத்தில் ஒருபெரியவர் இருக்கிறார். அவரிடத்திற்கு ஆங்கிலம் படித்த பலரும் வருகிறார்கள். நீ அங்கு வரும்பக்ஷத்தில் உன் ஆக்ஷேபங்களுக்கெல்லாம் அவர் தக்க சமாதானம் சொல்லுவார்; உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன் வா" என்று சொல்ல, நரேந்திரர், "அந்தப் பைத்தியக்காரனிடத்தில் என்னவேலை. அவன் மூடபக்த சிகாமணியாக வல்லவோ இருப்பான். அவன் என் ஆக்ஷேபங்களைக்கேட்டு அதற்குச் சமாதானம் சொல்லமுடியாமல் என்னை யதிகப்பிரசங்கி என்றுசொல்லி அடிக்கவும் வரலாம். அப்படிப்பட்ட முரடன் ஸஹவாஸம் எனக்கு வேண்டாம்" என்றாராம். அதற்கு ராமசந்திர தத்தர், "அப்படி அபிப்பிராயப்படவேண்டாம். பெரிய மனிதர்களெல்லாம் அங்கே வரு

கிறார்கள்." அவரும் சாந்த சுபாவமுள்ளவரே யன்றி முரட ரல்லர். மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் இவ்வளவு தைரியமாய்ப் பேசுகிற நீ அவர் எங்கே அடித்துவிடுவாரோ என்று பய ந்து வாதத்துக்குப் பின் வாங்குவது அழகாமோ? அப்பொ ழுது நீ பயங்காளி என்றல்லவோ ஏற்படும்?" என்று சொல்ல, நரேந்திரர் அதிக ரோஷமுள்ளவரானபடியால், அந்தப் பெரியவர் முரடராயிருந்தாலும் இருக்கட்டும், அவ ரிடத்துக்குப் போவதே சரி என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு தன் அம்மானுடன் போக உடன்பட்டார். ஏனென்றால் இந்தப் பைராகிகளும் கோசாயிகளும் சாதாரணமாய்த் துஷ்டர்க ளென்று அவர் அப்பொழுது நினைத்திருந்தார். ஆகை யால் அங்கே போனபோதிலும் நாம் அதிகமாய்க் கிட் டநெருங்கவேண்டாம்; கொஞ்சம் தூரமாகவே இருந்து காரியத்தைப்பார்த்து வருவோமென்ற எண்ணத்துடன் போ னார். அப்பொழுது அநேக கனவான்கள் அங்கே வந்திருந்த னர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர் ஒரு கட்டிலின்மீது சாந்த ஸ்வரூபியாய் வீற்றிருந்தார். ராமசந்திர தத்தர் நரேந்திரரை அவர் முன் அழைத்துச்சென்று, நரேந்திரரது கல்வித்திறத் தையும் புத்திக் கூர்மையையும், நற்குணங்களையும் பற்றி விய ந்து கூறி, அவர் சிலகாலமாக மதவிஷயங்களில் சந்தேஹங் கொண்டிருப்பதால் அவ்விஷயமாக இவ்விடத்தில்பேசவேண் டுமென்று வந்திருப்பதாக விஞ்ஞாபனம் செய்தார். அதைப் பரமஹம்ஸர் கேட்டு, நரேந்திரரைப் பிரியவசனங்களால் உபச ரித்து அவருக்குள்ள சந்தேஹங்களைச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் தன்னால் இயன்ற சமாதானங்களைச் சந்தோஷமாய்ச் சொ ல்ல வித்தமாயிருப்பதாகத் தெரிவித்தார். பிறகு சிலநேரம் வரையில் அவர்களுக்குள் அநேக விஷயங்களைப்பற்றி ஸம்பா

ஷிணை நடந்தது. அதனால் நரேந்திரர் நல்ல புத்திசாலி யென்றும், உண்மையை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆவல் அவரிடத்தில் பூர்ணமாய்க் குடிகொண்டிருப்பதால் அவரைச் சரியான வழியில் யோகசக்தியால் திருப்பும்பக்ஷத்தில் உலகத்துக்கு மஹோபகாரம் செய்வாரென்றும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருக்கும்; ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தான் முன் நினைத்தவாறு பைத்தியக்காரன் அல்லவென்றும், முரட்டுத்தனமில்லாமல் நியாயமாகவே அநேக விஷயங்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லக் கூடியவரென்றும், அதோடு அந்தர்முக திருஷ்டியும் உள்ளவரென்றும் நரேந்திரநாத தத்தருக்கும் பரஸ்பரம் புலப்பட்டன. ஆயினும் நரேந்திரர் இந்தப் பரமஹம்ஸரிடம் இன்னம் என்ன என்ன இருக்கிறது பார்ப்போம், சீக்கிரத்தில் இவருக்கு உட்படக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் அடுத்த நாள் வருவதாகச்சொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றார். அடுத்த நாள் வந்ததும் பரமஹம்ஸர் நரேந்திரரை முன்னிலும் அதிகமாய்ச் சமீபத்தில் வரச்செய்து அதிக பிரியத்தோடு அநேக அத்தியாத்ம விஷயங்களைப் பற்றி வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அன்றும் அதிக விசேஷமொன்றும் நிகழவில்லை. நரேந்திரர் வீட்டிக்குச் சென்றார். வழக்கம்போல் மறுநாளும் மாலையில் அவர் பரமஹம்ஸரிடம் வந்தார். இன்றையதினம் பரமஹம்ஸர் அவரை அநுக்கிரஹிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் கட்டிலின் மேல் தன் பக்கத்தில் வந்து உட்காரும்படி சொன்னார். நரேந்திரருக்கு ஏற்கனவே மனத்தில் சிறிது அச்சமிருந்ததென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமே. இப்பொழுது பக்கத்திலேயே வந்து உட்காரும்படி பரமஹம்ஸர் சொன்னபடியால், ஒருவேளை என்ன செய்வாரோ என்ற பயம் ஒரு

பக்கம் இருந்தாலும், அப்படி ஏதாவது செய்தால் நமக்குத் தோள்வலி யில்லையா, நாமும் ஒருகை பார்ப்போம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு பரமஹம்ஸரின் பக்கத்திலே போய் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்ததுதான் தாமஸம், அவர் இன்னதுதான் செய்யப்போகிறார், அதை இன்ன விதமாய்த்தான் தடுக்கவேண்டுமென்று யோசித்து ஸித்தப்படுவதற்குக்கூட அவகாசம் கொடாமல், பரமஹம்ஸர் உடனே மின்னல் பாய்வதுபோல் நரேந்திரரை இறுகக்கட்டித் தழுவி அவரது மார்பகத்தில் தம் திருக்கரத்தை வைத்தார். அந்த ஸ்பர்சம்தான் நரேந்திரருக்குத் தெரியும். பின்னர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் இவ்வுலக வுணர்ச்சியே அவருக்கில்லாமலிருந்ததாம். அவர் கண்களுக்கு எல்லாம் அகண்ட ஸ்வரூபமாய்த் தோன்றியதாம். இது தான் ஸமாதிநிலை. இந்த யோகாநுபவத்தைப் பரமஹம்ஸர் தம் மஹிமையால் கேவலம் ஸ்பரிச மாத்திரத்தினாலேயே நரேந்திரருக்கு அநுக்கிரஹித்தார். அதுவே நரேந்திரர் விவேகாநந்தராவதற்குச் சுபமுகூர்த்தமாய் விட்டது. தாரகதத்துவம் அவருக்கு உபதேசமாய் விட்டது. வைராக்கிய பீஜம் அவரது ஹிருதயக்ஷேத்திரத்தில் ஊன்றி விட்டது. அப்பொழுது அவரைச் சுட்டிக்காட்டி "இவன் இவ்வுலகத்தை ஓர் ஆட்டம் ஆட்டி வைக்கப்போகிறான்" என்று பரமஹம்ஸர் அங்கிருந்தவர்களுக்குச் சொன்னாராம். அவருடைய வாக்கு நிறைவேறின விஷயம் இப்பொழுது உலகப் பிரஸித்தம்.

ஸர்வேஸ்வரனது நியமனத்தின்படி பரமஹம்ஸர் மஹாஸமாதியில் அமரும்படி நேர்ந்த காலையிலே, அதுகாறும் தம்மிடம் பக்தி சிரத்தையாய் சிரவணம் செய்துவந்த சிஷ்யர்களின் சிறுசமூஹத்தை அவர் கிருபைக்கண்ணால் நோக்கி,

இனி நீங்கள் ஒழுக்கந்தவறாமல் நடந்து, பரிசுத்தமான வேதாந்த ஸித்தாந்த உண்மைகளைச் சக்தி வஞ்சனையின்றி எல்லோருக்கும் உபதேசிப்பீர்களாக, என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளி ஸமாதியில் அமர்ந்தார்.

நரேந்திர நாதர் ஸ்ரீராமசந்திர தத்தரால் பரமஹம்ஸர்பால் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஒரு வருஷத்திற்குள் ஸந்ந்யாஸம் பெற்றுக்கொண்டார். அப்பொழுது அவருடன் பரமஹம்ஸரது சிஷ்யவர்க்கத்திற் சேர்ந்து அவரது அநுக்கிரஹம் பெற்ற (இங்கிலீஷில் உயர்தரப் பரிக்ஷைகள் கொடுத்த) வங்காளிகள் இருபதின்மர் இருந்தனர். 1886 ம்-ஆ பரமஹம்ஸர் மஹா ஸமாதியடைந்த பின்னர், விவேகாநந்தர் மற்றசிஷ்யர்களை ஒருங்குசேர்த்து ஸந்ந்யாஸம் பூணும்படி செய்து அவர்களுக்குத் தலைவரானார். பிறகு அவர்கள் உலகத்திலுள்ள ஸர்வமத நூல்களையும் படித்தார்கள். இப்படிச் சிலகாலம் செல்ல, எல்லாரும் இவ்வாறு ஒன்று சேர்ந்திருப்பதில் பயனில்லை யென்றும் தனித்தனியே பிரிந்து யாத்திரை செய்து சகலவித கஷ்டங்களையும் அநுபவித்து அதன் மூலமாய் இந்திரிய நிக்கிரஹம் செய்யவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்து முதலில் நாலு நாலு பேர்களாகப்பிரிந்து சென்றனர். பிறகு மும்மூன்று பேர்களாயும், ஈரிரண்டு பேர்களாயும் பிரிந்து சென்றார்கள். அவ்வாறு சென்ற காலத்தில் விவேகாநந்தருக்கு ஸகாவாயிருந்தவர் இப்பொழுது சென்னையில்எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணாநந்தஸ்வாமிகள். அவர் இப்படி ஸஞ்சரிக்கும் ஸமயங்களிலே சிலநாள் அந்ந ஆஹாரமின்றி பட்டினியாய் இருக்கவேண்டி வரும். அவ்வித உபவாஸத்திற்குப் பிறகு ஏதாவது பிக்ஷை கிடைக்குமாயின், அந்தச்சமயத்திலும் பசித்தவர் யாராவது வருவரேல், அவர்களுக்கு

முதலில்அந்நமளித்து மிகுதியிருந்தால் தாம்புசிப்பார்.இல்லாவிடில் உபவாஸமாகவே இருப்பார். இவ்வாறு சிலநாள் சாதனம் செய்தபின், இனி நாம் இரண்டு பேராகக்கூடச் சேர்ந்து செல்லக்கூடாது, தனிமையாகவே செல்லவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, ஒவ்வொருவரும் ஏகாங்கியாய்ச் சென்றார்கள்.இவ்வாறு சிஷ்யர்களெல்லாம் நான்கு திக்குகளிலும் சிதறுண்டுபோக, விவேகாநந்தர் ஹிமாசலத்துக்குச் சென்று அங்கே ஸஞ்சரிக்குநாளில், தமது ஸஹபாடிகளை அங்கங்கே கலந்துகொண்டு, இனி நமது ஜன்ம பூமிக்கு ஏதேனும் நமது சக்திக்கு வஞ்சனையின்றி உபகரிக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்குப் போதித்து, அவர்களைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு கல்கத்தாநகரம் சேர்ந்து அங்கே ஒரு மடம் ஏற்படுத்தி ஏனைய சிஷ்யர்களுக்கெல்லாம் தலைவராயிருந்து வந்தார். இவ்வாறு சிறிது காலம் சென்ற பின்னர், விவேகாநந்தர் மறுபடியும் பூஸஞ்சாரத்திற்காகப் புறப்பட்டார்.

ஜனங்கள் தமது அத்தியந்தமான பிரீதிக்கும் வாற்சல்யத்துக்கும் இடமென்று கருதும் அனைத்தையும் விவேகாநந்தர் இவ்வாறு பாலியத்திலேயே துறந்து, ஸந்ந்யாஸியின் சாதாரணமான காஷாயவஸ்திரத்தையணிந்து,கையில் பிக்ஷாபாத்திரமேந்தி தேசாடனஞ் செய்யத்தொடங்கி, பரதகண்டமெல்லாம் யாத்திரைசெய்து, ஸித்தபுருஷர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் ஹிமாசலத்துக் கப்பாலுள்ள பிரதேசங்களுக்குஞ் சென்றார். அங்கங்கே ஏகாந்தமான பிரதேசங்களிலே சிலகாலம் தங்கியிருந்து யோகாப்பியாஸமும் ஈசுவரத்தியாநமும் செய்வார். இந்த ஸஞ்சாரத்தில் அவர் பட்ட கஷ்டங்கள் இவ்வள வவ்வள வல்ல. அதன் மூலமாய் எவ்வித கஷ்டங்களையும் பொறுக்குமாறு தேஹத்தை

ஸாதனப்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டதாக அவரே ஒரு சமயம் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த சஞ்சாரத்தில் அவர் காசைக் கையால் தொடாமலிருப்பதையும், ஒருவரையும் ஆஹாரம் கேட்காமலிருப்பதையும் விரதமாகக்கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் அவரிருந்த நிலையைப்பற்றி அவரே பின் ஒரு சமயத்தில் கூறியிருப்பதை இங்கே எடுத்துரைக்கின்றோம். "பதினறு வருஷகாலம் பசிப்பிணியின்னதென்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டவண்ணமாயிருந்தேன். நாளைக்கு எங்கே உண்பேன் எங்கே உறங்குவேன் என்றும் தெரியாது. சூடென்பது லவலேசமுமின்றி அத்தியந்தம் சிதளமாயுள்ள பிரதேசங்களிலே கௌபீநமாத்திரதாரியாய் ஜீவித்திருக்கத் துணிந்தேன்."

II.

ஸ்வாமிகள் சென்னைக்கு வருகை—சென்னைவாசிகள் அவரைச் சிகாகோவில் கூடிய ஸர்வமத ஸபையில் ஹிந்துமதத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி அனுப்புதல்—அவருக்கு அங்கே நேர்ந்த கஷ்டங்கள்—ஸர்வமத ஸபையைப்பற்றி ஸ்வாமிகள் செய்த வர்ணனை—அவர் செய்த ஹிந்துமத ப்ரஸங்கம்—பத்திரிகைகளின் அபிப்பிராயம்—அவர் பஹிரங்கமாயும் வேதாந்த வகுப்புகளிலேயும் புரிந்த பிரசங்கங்கள்—ந்யூயார்க் நகரத்தில் வேதாந்த சபைஸ்தாபனம்.

ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு தேசமெங்கும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு 1892-ம் வருஷத்தில் திருவாங்கூர் ராஜ்யத்துக்கு வந்திருந்தபொழுது, அங்கே அப்பொழுது தம் சொந்த காரியமாய்ச் சென்றிருந்த சென்னை அக்கவுண்டாண்ட் ஜனரல் ஆபீஸ் உத்தியோகஸ்தராகிய பாபு மந்மதநாத பட்டாசாரியர் அவரைக்கண்டு பேசி, தம்முடன் சென்னபட்டணத்

துக்கு அழைத்துவந்தார். வந்து சிலநாள் இங்கே தங்கியிருந்த பொழுது, இங்கிலீஷ்பேசும் ஸந்ந்யாஸி ஒருவர் வந்திருக்கிறுரென்ற சமாசாரம பரவவே, திருவல்லிக்கேணி, மயிலாப்பூர் முதலிய விடங்களிலுள்ள இங்கிலீஷ் வல்ல பிரமுகர்கள் அவரிடம் சென்று அநேகவித சிக்கான கேள்விகளெல்லாம் கேட்கத்தொடங்கி, அவற்றிற் கெல்லாம் அவர் சிறிதேனும் சளைக்காமல் திருப்திகரமான சமாதானம் உரைத்தமையால், சுவாமிகளின் அபாரமான சக்தி சாமர்த்தியங்களைக் கண்டு வியந்து அவரிடம் மிகுந்த கௌரவம் பாராட்டினுர்கள். இங்கிலீஷிலுள்ள பதார்த்த விஞ்ஞாநநூல்களைப் படித்துவிட்டு, ஆரிய சாஸ்திரங்களை அவமதித்துப் பேசி இறுமாந்திருந்த நாஸ்திகர்கள் சிலர் இவரிடத்தில் வாதம் புரிந்து தோல்வியுற்றுக் கடைசியில் ஆஸ்திகர்களாயினர். அவர் பசி தாகங்களையும் பாராட்டாமல் அல்லும் பகலும் ஓயாமல், தம்மிடம் வருகின்றவர்களின் சமயசந்தேகங்களை நீக்கி வேதாந்தத்தின் உயர்வை எடுத்துக்காட்டியபொழுது அவருக்கு இங்கே அநேகர் சிஷ்யரானுர்கள். இந்துமதத்தை மூடபக்திக் களஞ்சியமென்று நினைத்திருந்தவர்கள் அதைவிட உயர்ந்த மதமில்லையெனும் உண்மையைக்கண்டு தெளிந்தனர்.

அப்பொழுது அமெரிக்காவிலுள்ள சிகாகோ நகரத்திலே மஹா கொலம்பியன் ப்ரதர்சனி (The Great Columbian Exposition) என்ற பெரியதோர் உலகச்சந்தை கூட்ட வேண்டுமென்றும், அதில் பிரபஞ்சத்தில் ஜனங்கள் அதுவரையில் வெவ்வேறு துறைகளில் பிரவிர்த்தித்து அடைந்திருக்கும் அபிவிருத்தியைக் காட்டும்பொருட்டு சிற்பம், சித்திரம் முதலிய கலைகளிலும் மற்றுமுள்ள பலவகைக் கைத்

தொழில்களிலும் சிறந்த வேலைப்பாடுள்ள பொருள்களை அவ்வந்நாட்டிலிருந்து வரவழைத்து அக்காட்சியில் வைக்கவேண்டுமென்றும், அக்காட்சியின் ஒரு பிரிவாக ஸர்வமத மஹாஸபை ஒன்றும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டது. உலகத்திலுள்ள எல்லா மதங்களிலும் கிறிஸ்துமதமே சிறந்ததென்று ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்பதே அம்மஹாஸபையை யேற்படுத்தினவர்களின் முக்கிய கருத்து. அந்த உத்தேசத்துடன் உலகத்திலுள்ள ஸர்வமதத்தினரும் தத்தம் பிரதிநிதிகளை அச்சபைக்கு அனுப்புமாறு எல்லாத் தேசங்களுக்கும் அழைப்புக் கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டன. ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் ஆசியாகண்டத்திலுள்ள பௌத்த மஹம்மதிய தேசங்களிலும் உள்ள பல்வேறு மதஸ்தர்களும் அவ்வழைப்புக் கடிதத்தை யேற்று, தம்முள் சிறந்த பண்டிதர்களை அச்சபைக்குப் பிரதிநிதிகளாக அனுப்பினார்கள். இந்தியாவிலோ அதைப்பற்றிய முயற்சி யாதொன்றும் அதுவரையில் செய்யப்படவில்லை. அம்மஹா சபைக்கு அனுப்பத்தக்கவர்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள மதநூல்களை நன்குணர்ந்து ஆங்கில பாஷையையும் நன்றாய்க் கற்று அதில் பிரசங்கம் புரியும் சக்தியுள்ளவர்களா யிருக்கவேண்டும். அன்றியும் தற்கால விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களையும் ஐயந்திரிபற வோதியுணர்ந்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அமெரிக்கர்களின் முன் நம்மதத்தை பிரசங்கிப்பது அஸாத்தியம். இத்தனை லக்ஷணங்களும் பொருந்திய வொருவர் அகப்படுவது அரிதாயிருந்தது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஓதியுணர்ந்த மஹாமஹோபாத்தியாயர்கள் நம்முள் இருப்பினும், அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் ஓரெழுத்தும் தெரியாமையால் இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் பயன்படமாட்டார்.

ஆங்கிலத்தில் எம். ஏ. பரீக்ஷை கொடுத்தவர்கள் இருப்பினும் அவர்களுக்கு வடமொழியில் பூர்ண பாண்டித்தியம் இல்லாமையால் அவர்களாலும் பிரயோஜனமில்லை. ஒருவேளை இவ்வளவும் ஒருவரிடம் பொருந்தியிருப்பினும் கடலைக் கடந்து செல்லக்கூடாதென்கிற ஜாதி விலக்கு குறுக்கே நிற்பதாகும். ஆகவே ஸர்வமத மஹா ஸபைக்கு ஹிந்துமத பிரதிநிதி யொருவரை யனுப்புவது அநேகமாய் அசாத்தியமென்றே புலப்பட்டது. ஆனால் எல்லாம் வல்ல இறைவன் நம்மை இச்சமயத்தில் கைவிடுவாரா? பரதகண்டத்தின் பெருமை யெல்லாம் அதன் சமயபக்தியினாலும் ஞானச்செல்வத்தினாலுமன்றோ விளங்குகின்றது. ஸர்வமத மஹாஸபையின் ஆதிக்கருத்தை மாற்றி அத்தகைய பெரிய சபைக்கு நியாயமாய் இருக்கவேண்டிய ஸமரஸக் கொள்கையை நிர்ணயிக்கும் ஆற்றல் எல்லா மதங்கட்கும் பிறப்பிடமாகிய பரதகண்டத்திற்கன்றி வேறெந்நாட்டிற்குளது?

உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களுக்குள்ளும் புண்ணிய பூமியென்று புகழ்ந்தோதப்படும் இப்பரதகண்டமானது செழித்த ராஜ்யங்களாலும், விசாலமான நகரங்களாலும், பர்வத ராஜனாகிய ஹிமவானாலும், கடவுள் நதியாகிய கங்கையாலும், மற்றுமுள்ள நதிநதஸரோவரங்களாலும பெருமையுடையதன்று. மற்றெதனாலெனின், கூறுவோம்.

"எவருடைய ஸங்கல்ப மாத்திரத்தால் இவ்வையகம் தோன்றியதோ, அத்தகைய ஜகத்பதியாகிய ஸர்வேசுவரனே இந்த ஜகத்துக்குப் பிரதமாசாரியன். அவரது திருவருள் பெற்று மகிழ்ந்த மஹர்ஷிகள் முதன் முதல் பரதகண்டத்தில் வேதஸ்வர விதிகளுக்கிணங்க இவ்வாறு பாடலுற்

றனர்—"தனக் குவமையில்லாது விளங்கும் தனிப்பெரும் பொருளே அழிவற்ற பரம்பொருளாம். அது நிராலம்பமாயும் அகிலபுவனங்களுக்கும் ஒப்புயர்வற்ற ஆலம்பன (ஆதார) மாயும் திகழ்கின்றது." ப்ரணவத்தினின்றுண்டாகிச் சதுர் வேத வடிவந் தாங்கிய 'ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம' என்ற அத்திவ்யத் திருவாக்கே பரதகண்டத்தின் சிறந்த செல்வமென்று பெரியோர்களால் புகழ்ந்து போற்றப்படுகின்றது. அதன் வாயிலாகவே தர்மத்துக்கும் நீதிக்கும் வேண்டிய ஸர்வவிதமான ஆதாரங்களும் ஏற்பட்டன. அவ்வாதாரங்களின் வன்மையைப்பெற்றே நல்லோர்களின் ஆசாராநுஷ்டானங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இவ்வாறு வேதமார்க்கத்தால் வைபவமுற்ற பரதகண்டமானது நல்லொழுக்கமும் ஞானவிஞ்ஞானச் செல்வமும் நிறையப்பெற்று சிறந்த தேசமெனத் திகழ்ந்தது. வெண்ணெயினால் பாலின் பெருமையும் வைரநிறைவால் மரங்களின் பெருமையும் தாதுவர்க்கப்பெருக்கத்தால் மலையின் பெருமையும் எவ்வாறு நிச்சயிக்கப்படுமோ அவ்வாறே, இந்நாட்டின் பெருமையும் பெரியோர்கள் கடைபிடித்தொழுகும் வேதத்தினின்றுண்டான ஆசாராநுஷ்டானங்களின் சிறப்பினாலேயே அறிஞர்களால் துணியப்படும்.

"பரமபதியின் ஸந்நிதானத்தில் அனைவரும் ஸமானமென்பதும்; இம்மை மறுமைப்பயன்கள் அவரவர்களின் வினைகளுக்குத் தக்கவாறு அடையப்படுவனவென்பதும்; துரபிமானமில்லாத புத்தியுடன் ஸகல அபிப்பிராயங்களையும் நன்றுய்ப் பரிசிலனை பண்ணவேண்டுமென்பதும்; வெவ்வேறான மதபேதங்களையும் நிஷ்பக்ஷபாதபுத்தியுடன் நோக்கவேண்டு

மென்பதும்; மூடபக்தியுள்ளவர்கள் செய்யும் அஞ்ஞானச் சடங்குகளையும், அவை நற்கதியடையவேண்டுமென்ற கருத்துடன் செய்யப்படுகின்ற காரணத்தினுல் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதும்; மாம்ஸக்கண்ணைவிட மனக் கண்ணே சிறந்ததென்பதும்; எவ்வித தத்துவக்கொள்கையுடைய பெரியோரும் பெருமைக்குரியவர் என்பதும் மஹா பிரகிருதியின் தத்துவங்களை யுணர்ந்த ப்ரஹ்மவாதிகளால் பரதகண்டத்திலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டனபோல் இவ்வையகத்தில் வேறெங்குமில்லை.

"ஆனதுபற்றியே, மஹாகூடார்த்தங்களை விளக்கும் சிறப்புவாய்ந்த பரதகண்டமானது புவனத்துக்குப் புத்தீந்திரியமாய் விளங்குவதென்று புலவர்களால் புகழப்பெறுகின்றது. இந்நாட்டின் ஞானத்தில் சிந்திப்போன துளிகளினலேயே பிறநாட்டார் அறிவுடையோராயினர். அதன் தர்மமோ மிகச்சிறந்தது. அதனுல் எல்லாமானுடவர்க்கத்துக்கும் விதிக்கப்பட்ட நீதிநெறியும் மாட்சிமைபெற்றதாம்" *.

இத்தகைய சிறப்புடன் விளங்கும் பரதகண்டத்தின் வேதமார்க்கப் பெருமையினைஸர்வமத மஹாஸபையின்முன் எடுத்துரைக்க ஸாமாந்யர்களால் ஆகுமோ? என்றிவ்வாறு யோசித்து வழிதெரியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தவர்களின் கவலையைத் தீர்க்க அவர்கள் செய்த பூர்வபுண்ய பரிபாகமே உருவெடுத்து வந்ததோவென விளங்கிய விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளைத் தெய்வமே அவர்கள்முன் கொண்டுவந்து விட்டதுபோலும். ஸர்வமத மஹாஸபைக்குப் போகத்தக்க ஹிந்துமத பிரதிநிதிக்கிருக்கவேண்டியயோக்கியதைகளெல்லாம் அவரிடத்து அமைந்திருந்தன. அவர் ஆங்கிலநூலிலும்

* 'பரதகண்டப்பெருமை'யை உணர்த்தும் ஷை வாக்கியங்கள் மஹாகவி ஸ்ரீராமஸ்வாமி ராஜா இயற்றிய ராஜாங்கல மஹோதயம் எனும் வடமொழி இதிஹாஸத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை.

ஆரியநூலிலும் கரைகண்டவர், அன்றியும் ஒரு மஹாயோகியின் பிரிய சிஷ்யனானமையால் சிவாநுபூதிச் செல்வம் பெற்றவர். துறவியானமையால் சமுத்திரயாத்திரை செய்யக்கூடாதென்னும் ஜாதியாசாரவிலக்குக்கும் மேற்பட்டவர்.

சென்னையில் அவருடன் பழகும் பாக்கியம்பெற்ற கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்தவர் அனைவரும் அவரது விரிந்த அறிவையும் ஆழ்ந்த சாஸ்த்ரவிசாரணையையும் கண்டு வியந்து, ஸர்வமத மஹா ஸபைக்கு ஹிந்துமதப் பிரதிநிதியாய்ச் செல்லத்தக்கவர் இவரேயெனத்தேர்ந்து; மைசூர் மஹாராஜா இராமநாதபுரம் ராஜா, நீதிபதி ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அய்யரவர்கள் முதலியவர்கள் செய்த தனசகாயத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமிகளை அமெரிகாவுக்குப் பிரயாணப்படுத்தி யனுப்பினார்கள்.

ஸ்வாமிகளும் கப்பலேறி ஜப்பான்தேச வழியாய்க் கடல்களையும் மஹா ஸமுத்திரங்களையுங் கடந்து 1893-ஆம் மேமீ"த்தில் சிகாகோவில் போயிறங்கினார். அவர் இந்தியாவைவிட்டு வெளிநாட்டுக்குக் கிளம்பினது அதுவே முதன்முதலானமையால், கடல்யாத்திரை அவருக்கு மஹா குதூஹலத்தை யுண்டாக்கியது. அவர் சிகாகோ நகரம் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னரே கடல்யாத்திரையில் தாம் கண்ட அதிசயங்களையும் அதனால் தமக்குண்டான அபிப்பிராயங்களையும அழகாய் வர்ணித்து ஒரு நீண்ட கடிதம் சென்னையிலுள்ள நண்பர்களுக்கு எழுதினார். அதில் இந்தியர்கள் கிணற்றுத் தவளைகளைப்போல் தங்கள் வீடுகளிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லாமலிருப்பதால், அவர்கள் உலகம் அடைந்துவரும் உயர்ந்த அபிவிர்த்தியைக்

கண்டு தாமும் முன்னுக்குவர முடியாமல் தினே தினே க்ஷீணித்துக்கொண்டு வருகிறார்களென்றும், தமது பெரியோர் ஏற்படுத்திய உத்தமமதத்தின் உண்மை மஹிமையை மறந்து உள்மதக் குட்டிக்கலஹங்களைச் செய்துகொண்டு வாணாளை வீணாக்குகின்றார்களென்றும், நம்மவர் முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால் உயர்ந்த வர்ணத்தோரும் பணக்காரர்களும் தங்கள் க்ஷேமமே முக்கியமென்று கருதும் சுயாபிமானத்தைவிட்டு ஏழைகளையும் அகதிகளையும், தீனர்களையும் கைதூக்கி விடவேண்டுவது கடமையென்றும் கூறி, ஜப்பான்தேசத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்பொழுது, ஜப்பானியர் தங்கள் ஊர்களையும் வீடுகளையும் சரீரங்களையும் வெகு சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், அவர்கள் தமக்கு வேண்டுவனவற்றைப் பிறநாடுகளினின்று கொள்ளாமல் தீக்குச்சிசெய்தல் முதல் கப்பல்செய்தல் ஈறாகவுள்ள அனைத்தையும் தாமே செய்துகொள்ளுகிறார்களென்றும், அவர்களது பௌத்த கோயில்களின் சுவர்களில் சில ஸம்ஸ்கிருத மந்திரங்கள் பழைய வங்காளஎழுத்தில் வரையப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அந்நாட்டின் மதமாகிய பௌத்த மதத்துக்குத் தாயகம் பரதகண்டமாதலால் அவர்கள் நம்தேசத்தைப் புண்யபூமியெனக் கொண்டாடுகின்றனரென்றும், நம் நாட்டில் ஒவ்வொரு வாலிபனும் ஜப்பான் தேசத்தை ஒருமுறையாவது பார்த்துவிட்டு வந்து அம்மாதிரித் தன் தேசத்தையும் முன்னுக்குக் கொண்டுவர முயலவேண்டுமென்றும், கேவலம் 15 ரூபாய் சம்பாதிக்கும் குமாஸ்தாவாகவோ அல்லது வக்கீலாகவோ வரும்பொருட்டே தம் சக்தியெல்லாவற்றையும் செலவழிப்பது மிக்க பரிதாபகரமென்றும், நம்முள் சிலராவது தேசநன்மைக்காகத்

தம் நன்மையைப் பாராட்டாது பொதுநலங்கருதி பிற நாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ளார்க்கு நம் மதத்தின் பெருமையை யெடுத்துக்காட்டி, அதன் மூலமாய் நம் நாட்டின் கீர்த்திஸ்தம்பத்தை உலகமெங்கும் நாட்டி, அயல்நாட்டாரின் உலக நாகரிகத்தில் சிறந்ததாய்த் தோன்றுமவைகளை நம்தேசத்தில் நிலைபெறச்செய்ய முயன்றாலொழிய நாம் க்ஷேமப்படுவதற்கு வேறு வழியில்லையென்றும் மனமுருகும்படி எழுதினர்.

அவர் சிகாகோ நகரம்போய்ச் சேர்ந்தபொழுது ஸர்வமத மஹாஸபை கூடுவதற்கு இன்னும் சிலமாசம் செல்லுமென்று தெரியவந்தது. அவ்வளவுகாலம் நீடித்துத் தங்கி இருப்பதற்கு அவர் கையில் கொண்டுபோயிருந்த பொருள் போதுமானதன்று. முகமறியாத் தூரதேசத்திலே அவர் யாரைப்போய்க் கேட்பார் பாவம்! என் செய்வார்? வேறு யாராவது அத்தகைய நிலையில் இருந்தால் ஏக்கம் கொண்டு பரிதவித்துப்போயிருப்பார்கள். ஆனால் நமது ஸ்வாமிகளோ அதைப்பற்றிச் சிறிதேனும் கவலை கொள்ளவில்லை. "நான் ஸர்வேஸ்வரனது காரியத்தை முடிப்பதன் பொருட்டு இங்கே வந்திருப்பது உண்மையானால், அவரே என்னைப் பாதுகாத்தருளுவார்" என்று தமக்குள் சொல்லிக்கொண்டு தைரியமாயிருந்தார். அவர் ஈசுவரனிடத்தில் வைத்த நம்பிக்கை ஸபலமாயிற்று. அவர் பேரையுங் கூடக் கேட்டிராதவர்களெல்லாம் அவரது சக்திசாமர்த்தியங்களால் அவருக்கு வசமாகி அவரது சிநேகத்தை சம்பாதிக்க முன்வந்து அவரைத் தங்கள் குடும்பத்தில் வரும்படி எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்று புத்திரனைப்போல் பிரீதியுடன் நடத்தி வந்தார்கள்.

விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் அழையாது சென்றவரானமையால் ஸர்வமத ஸபையிலே பேசக்கூடாதென்று ஆக்ஷேபித்து அவரை நீக்கிவிடுவது அதிசுலபமாயினும், அச்சபையின் அக்கிராஸநாதிபதியாகிய டாக்டர் பாரோஸ் துரையவர்கள் விசேஷ கருணையைக்காட்டி அத்தகைய ஆக்ஷேபங்களை யெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு அவரைக் கோஷ்டியின் முன் வரவழைத்துப் பேசும்படி அநுமதியளித்தார்.

விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் ஸர்வமத மஹாஸபையில் விஜயஞ்செய்து விளங்கிய காட்சியை அவரே சென்னையிலுள்ள ஒரு நண்பருக்குப் பின்வருமாறு வர்ணித்து எழுதியுள்ளார்.

"ஸர்வமதஸபை தொடக்கமான நாளின் காலையில் நாங்கள் அனைவரும் கலாபவநம் (Art Palace) என்னும் கட்டிடத்திலேகூடினோம். அதில் ஒரு பிரமாண்டமான 'ஹாலு'ம் மற்றும் சில 'ஹால்'களும் ஸர்வமதஸபை கூடும்பொருட்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தேசதேசாந்தரங்களிலிருந்து ஜனங்கள் அங்கேவந்து கூடியிருந்தார்கள். இந்தியாவிலிருந்து ப்ராஹ்ம ஸமாஜியரான மஜூம்தாரும், பம்பாய்வாசியாகிய நாகார்கரும், ஜைநமதப் பிரதிநிதியான வீரசந்திரகாந்தியும், திவ்ய ஜ்ஞாநசங்கத்தின் சார்பில் Mrs. அன்னிபெஸண்ட்அம்மையுடன் மிஸ்டர் சக்ரவர்த்தியும் வந்திருந்தார்கள். இவர்களில் மஜூம்தாரும் நானும் ஏற்கனவே பழைய நண்பர்கள். சக்ரவர்த்திக்கு என் பெயர்மாத்திரம் தெரியும். அப்பொழுது பிரசங்கஞ்செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட நாங்கள் யாவரும் அற்புதமாய் திருக்கோலம்வந்து உபந்யாஸ மேடையின்

மேல் வரிசைவரிசையாய் ஆசனங்களில் அமர்ந்தோம். ஆஹா! அவ்வத்புதக் காட்சியின் அழகை யான் எவ்வாறு வர்ணிப்பேன்! கீழே ஒரு ஹால் என்ன; அதன்மேலே, அந்நாட்டின் கல்விகேள்விகளிலும் நாகரிகநலத்திலும் சிறப்புவாய்ந்த மணிகளெனத்தகும் ஆறாயிரம் ஏழாயிரம் ஸ்திரீபுமான்கள் நிறைந்த பிரமாண்டமான சந்திரசாலை(Gallery)என்ன; பிரசங்கமேடையிலே பூமண்டலத்தின் அகிலதேசங்களிலிருந்தும் வந்திருக்கும் பண்டிதசிரோமணிகளென்ன—என் ஜந்மத்தில் அதற்குமுன் ஒருகாலும் பஹிரங்கமாய்ப் பேசியறியாத நானும் இவ்வளவு சிறப்புவாய்ந்த கம்பீரமான வித்வத்கோஷ்டியின் முன்னின்று பிரசங்கிக்கக் கருதியிருக்கும் விந்தையென்ன!! இவற்றையெல்லாம் உங்கள் மானஸ சக்தியால் கற்பித்துப் பார்த்தால் அச்சபையின் சிறப்பு ஒருவாறு உங்கள் மனக்கண்ணுக்கு விளங்கும். அச்சபை வெகு வைபவத்தோடும் மங்களகீதவாத்திய கோஷத்துடனும் பிடிகாரூபமான பிரசங்கங்களுடனும் ஆரம்பமாயிற்று. பிரதிநிதிகளனைவரும் ஒவ்வொருவராய் சபையாருக்குப் பரிசயம் செய்விக்கப்பெற்று, கோஷ்டியின் முன்வந்து நின்று பிரசங்கித்தார்கள்."

இந்த சமயத்தில் ஸர்வமதப்பிரதிநிதிகளுக்கும் ஸபையார் செய்த நல்வரவு மரியாதையை ஸ்வாமிகள் ஸ்வீகரித்துச்செய்த பிரசங்கமானது அச்சபையின் ஆவேதனப் பத்திரத்தில் (Report) பின்வருமாறு விசேஷித்து வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது:—

கார்டிநல் கிப்பன்ஸ் என்னும் கிறிஸ்துமத பரமாசாரியரது இருபாரிசத்திலும் கீழ்நாட்டு மதப்பிரதிநிதிகள் தத்தமக்குரிய ஆசநங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் அணிந்திரு

ந்த நாநாவர்ணமுள்ள அழகிய ஆடைகள் ஒன்றையொன்று பழிப்பனபோல் தளதளவென்று பிரகாசித்து நேத்ரோற்சவமளித்தன. அங்குகூடியிருந்த ப்ராஹ்மஸமாஜிகள், பௌத்தர், முஹம்மதியர் முதலானவர்களுக்குள்ளே பரதகண்டத்திலிருந்து போயிருந்த மஹாவாசாலகராகிய விவேகாநந்த ஸ்வாமி என்கிற ஸந்யாஸி தீர்க்கமான செங்காவியாடை யணிந்த திருமேனியுடன் கம்பீரமாய் விளங்கினார். அவரது உத்தமாங்கத்தை யலங்கரித்த மஞ்சள் நிறமான பெரிய பாகையால் அவரது முகமண்டலம் முன்னிலும் அதிகமான காந்தியுடன் பிரகாசித்தது. மற்ற பிரதிநிதிகளின் பிரசங்கங்கள் முற்றும் பெற்றவுடன், விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளை ஸபையின் முன் வந்து பிரஸங்கிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதை விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் ஏற்று, கோஷ்டியைப்பார்த்து "அமெரிகாவாசிகளாகிய ஸஹோதரி ஸஹோதரர்காள்" என்றழைத்தபொழுது உண்டான சந்தோஷ ஸூசகமான கரதாளத்தின் ஆரவாரம் வெகு நிமிஷம் வரையில் ஓயாமலிருந்தது. அப்பொழுது அவர் பின்வருமாறு பேசலுற்றார். *

ஸபை வணக்கம்.

நீங்கள் எங்களுக்கு மனமுவந்தளித்த உபசாரத்தால் நாங்கள் கிருதார்த்தராயினோமெனச் சொல்லும் பாக்கியம் எனக்கு வாய்த்ததைப்பற்றிச் சொல்லமுடியாத சந்தோஷத்தால் என் உள்ளம் பூரிக்கின்றது. உலகத்திலுள்ள ஸந்யாஸி சங்கங்களுக்கெல்லாம் மிகப்புராதனமாயுள்ள ஸந்யாஸி சங்கத்தின் பெயரால் உங்களுக்கு வந்தனம் அளிக்கின்றேன்; எல்லா மதங்களுக்கும் தாயாய் விளங்கும் மதத்தின் பெயரால் உங்களுக்கு வந்தனம் அளிக்கின்றேன். ஸகல ஜாதிமத

ங்களையும்சேர்ந்த லக்ஷோபலக்ஷம் ஹிந்து மஹாஜனங்களின் பெயராலும் உங்களுக்கு வந்தனமளிக்கின்றேன்.

வெகு தூரதேசங்களிலிருந்து இங்கு வந்து கூடியிருக்கும் ஜாதியார்கள் இங்கு வெளியாகும் ஸமரஸபாவனையைத் தம் தம் நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோகும் பாக்கியத்தை அடைய நியாயமிருக்கிறதென்று இம்மேடையின்மேலேயி பிரசங்கித்த சில கனவான்களுக்கும் வந்தனம் பாராட்டுகின்றேன். எந்த மதமானது ஸர்வஸமய ஸமரஸத்தையும் ஸர்வஸம்மத ஸித்தாந்தத்தையும் உலகத்துக்கு உபதேசித்ததோ அந்த மதத்தை நான் சேர்ந்தவன் என்று பெருமை பாராட்டுகின்றேன். நாங்கள் அந்யமதாவலம்பிகளைப் பகைக்காது ஸமரஸ திருஷ்டியுடன் நோக்குவது மாத்திரமன்றி, எல்லா மதங்களும் உண்மையானவை என்றும் நம்புகின்றோம். எந்த மதத்தின் பரிசுத்த பாஷையாகிய ஸம்ஸ்கிருதத்திலே, (ஸமரஸபாவனைக்கு எதிர்மறையான) Exclusion என்கிற சொல்லை மொழிபெயர்ப்பது அஸாத்தியமோ (அதாவது எந்த மதத்தின் ஸம்ஸ்கிருதமென்னும் பரிசுத்த பாஷையானது யாதொரு மதத்தையும் இழிவாகக் கருதி நிராகரிப்பதில்லையோ), அப்படிப்பட்ட மதத்தைச் சேர்ந்தவன் யான் என்று பெருமையுடன் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றேன். ஜகத்திலுள்ள ஸகலமதங்களிலும் ஜாதிகளிலும் பயத்தையும் உபத்திரவத்தையும் அனுபவித்துத் தப்பிப்போடி அடைக்கலம்புக வந்தவர்களுக்கெல்லாம் அபயமளித்துப் பாதுகாத்த ஜாதியாரைச் சேர்ந்தவன் யானென்பதைப்பற்றி பெருமை பாராட்டுகின்றேன். ரோமகர்களின் கொடுமையால் யூதஜாதியாரின் திருக்கோயில் அழிந்துபட்டகாலையில், உத்

தமது குலத்தைச் சேர்ந்த சில யூதகுடும்பங்கள் தென்னிந்தியாவிலே அடைக்கலம் புகுந்தபொழுது நாங்கள் அவர்களை மனதாரக் கட்டியணைத்துக் காப்பாற்றினேம். ஜாரதுஷ்டிமுனிவரின் (Zoroaster) அடியார்களாகிய பெருமை தங்கிய பார்ஸீக ஜாதியாளரில் மிகுந்து நின்றோர்களுக்குத் தங்க இடங்கொடுத்து அவர்களை இன்று வரையிலும் வளர்த்துவரும் மதம் எதுவோ அதைச் சேர்ந்தவன் யான். அன்பர்களே, கோடாநுகோடி ஜனங்கள் எந்த ஸ்தோத்ரத்தைத் தினந்தோறும் படனம் பண்ணுகின்றார்களோ, எதை என் பாலியம் முதல் நானும் ஓதிக்கொண்டு வருகின்றேனே, அந்த சுலோகத்தில் இரண்டு அடிகளை உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன், கேளுங்கள்.

ருசிநாம் வைசித்ர்யாத் ருஜுகுடில நாநா பதஜுஷாம்
நருணாம் ஏகோ கம்யஸ் த்வமஸி பயஸாம் அர்ணவ இவ.

“ஹேப்ரபோ, வெவ்வேறிடங்களிலே உற்பத்தியாகும் வெவ்வேறு நதிகளுக்கெல்லாம் ஸமுத்திரமே ஸங்கம ஸ்தானமாயிருப்பதுபோல், அபிருசி பேதத்தால் ஜனங்கள் கைப்பற்றும் மார்க்கங்கள், நேராயும் கோணலாயும் வெவ்வேறு விதமாகக் காணப்படினும், அவைகளுக்கெல்லாம் நீயொருவனே ப்ராப்தி ஸ்தானமாய் விளங்குகின்றாய்”.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கீதையிலே திருவாய் மலர்ந்தருளிய.

“யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே
தாம்ஸ் ததைவ பஜாம்யஹம்
மம வர்த்மாநு வர்த்தந்தே
மநுஷ்யா: பார்த ஸர்வஶ:”.

"பார்த்தா! யார் எப்படி என்னை பஜிக்கின்றார்களோ, அவர்களை அப்படியே நான் அடைகின்றேன். மநுஷ்யர்களெல்லாரும் என் மார்க்கத்தையே அநுசரிப்பார்கள்" எனும் அற்புதமான ஸித்தாந்தத்தையே எல்லாவிதத்தாலும் சிறந்து விளங்கும். இச்சபையும் வலியுறுத்தி உலகோர் முன் உத்கோஷிக்கின்றது. மதக்கக்ஷிபேதங்களும் மூடமதப்பிடிவாதமும் அவற்றின் பயங்கர ஸந்ததியாகிய கொடிய மதவிராவேசமும் இவ்வழகிய பூமியை வெகுகாலம் ஆக்கிரமித்துப் பிடித்தன. அவை தங்கொடுமையால் இக்குவலயத்தைச் சிதைத்து, அதை ஜனங்களின் ரத்தச்சேற்றில் பலகாலும் தோய்த்து நாகரிகத்தை நாசம்பண்ணி எத்தனையோ நாட்டார்களை ஏக்கத்தில் அமிழ்த்திவிட்டன. இந்த பயங்கரமான பூதம் மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் நாம் இப்பொழுதிருப்பதைவிட எவ்வளவோ மேலான நிலையில் இருந்திருப்போம். ஆனால் அதன் இறுதிகாலம் கிட்டிவிட்டது. இனிநான் மநப்பூர்வமாய் ஆசைப்படுவது என்னவெனில்: இம்மஹாஸபையின் கௌரவ ஸூசகமாய் இன்று நான்கு திக்குகளிலும் முழங்கிய மணியோசையே எல்லாவித மதபேத விராவேசங்களையும், கத்திமுனையாலும் குதர்க்கத்தினாலும் செய்யும் சகலவித கொடுமைகளையும், ஒரே நிலையைநோக்கிச் செல்லும் மனிதர்களுக்குள் பரஸ்பரம் உண்டாகும் பலவித கொடூரமான த்வேஷங்களையும் அழிக்கும் ப்ரளயகால முழக்கமாய் முடிவதாக.

ஸர்வ ஸஹோதரத்துவம்.

[செப்டம்பர்மீ 15உ சுக்ரவாரம் பிற்பகலில் ஸர்வமத மஹாஸபையின் ஐந்தாநாள் கூட்டம்கூடியபொழுது அந்த

அநேக மதாநுசாரிகள் தத்தம் மதங்களின் உயர்வை ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு பிரசங்கம் செய்தார்கள். கடைசியில் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் பின்வரும் கதையைச் சொல்லி எல்லாரையும் களிப்பித்தார்.]

நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறியகதை சொல்லப்போகிறேன் இதற்குமுன் பிரசங்கித்து முடித்த வாசாலகர் "நாம் ஒருவரை யொருவர் இகழ்வதை ஒழிப்போமாக" என்று கூறியதை நீங்கள் யாவரும் கேட்டீர்கள். நமக்குள் இவ்வளவு மதபேதம் உண்டாயிருப்பதைப்பற்றி அவர் பெரிதும் விசனமுற்றார்.

ஆனால் நான் சொல்லப்போகும் கதை இம்மதபேதத்தின் காரணத்தை விளக்குமென்று நினைக்கின்றேன்; ஒரு தவளை ஒரு கிணற்றில் வசித்துக்கொண்டிருந்தது. அது வெகு காலமாய் அங்கே வசித்துவந்தது. அது அங்கேயே பிறந்து அங்கேயே வளர்ந்துவந்தபோதிலும் அதன், உருவம் மாத்திரம் வெகு சிறியதாகவே இருந்தது. அந்த சமயத்தில் தற்காலத்திய நவீனபரிணாமவாதிகள்* ஒருவரும் இல்லாமையால், இருள் நிறைந்த அந்தக்கிணற்றில் வெகுகாலமாய் வசித்துவரும் தவளைக்குக் கண்பார்வை இருந்ததா போய்விட்டதா என்று சொல்வதற்கு ஒருவருமில்லை. ஆனால் நம் கதையின் பொருட்டு அதற்குக் கண்பார்வை இருந்ததென்றே வைத்துக்கொள்வோம். அது தினந்தோறும் எவ்வளவு உற்சாகத்துடன் அக்கிணற்றிலிருந்த எல்லாப் புழுக்களையும் தின்று ஜலத்தை சுத்திபண்ணிவந்ததோ, அந்த உற்சாகத்தைக் தற்காலத்திய கிடதத்துவ பண்டிதர்களும் †

* Evolutionists. † Bacteriologists.

கொண்டாடாமற் போகார். அது இவ்வாறு செய்துகொண்டு வருகையில், அதன் சரீரம் கொஞ்சம் பருத்துப்போய்விட்டது. இப்படி யிருக்கும்பொழுது ஒருநாள், கடலில் வசித்த வேறொரு தவளை வந்து அந்தக்கிணற்றில் விழுந்தது.

"நீ எங்கிருந்து வந்தாய் ?" என்று கிணற்றுத்தவளை கேட்க "நான் கடலிலிருந்து வந்தேன்" என்று மற்றது விளம்பிற்று

"கடலா! அது எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்? அது எங்கள் கிணற்றைப்போல் அவ்வளவு பெரிதாயிருக்குமா?" என்று கேட்டுவிட்டுக் கிணற்றுத்தவளை கிணற்றின்ஒரு பக்கத்திலிருந்து இன்னொரு பக்கத்துக்குத் துள்ளிக்குதித்தது.

அதற்குக் கடற்றவளையானது "அப்பா தம்பி, உன் சிறிய கிணற்றைக் கடலுடன் எப்படி ஒப்பிடலாம்?" என்று வினவ, கிணற்றுத்தவளை இன்னொரு துள்துள்ளி "உங்கள் கடல் அவ்வளவு பெரியதா?" என்றுகேட்டது.

அதற்கு மற்றது "அடே, நீ என்ன முட்டாள்போல் கடலைக் கிணற்றுக்கு ஒப்பிட்டு உளறுகிறாயே" என்றது. அதைக்கேட்ட கிணற்றுத் தவளை, "அப்படியானால், சரி சரி, எங்கள் கிணற்றைவிடப் பெரியதாயிருப்பதும் வேறொன்றுண்டோ? இதைவிட ஒன்றுமே பெரியதாயிருக்க முடியாது. இந்தப்பையல் ஒரு பெரும் பொய்யன், இவனை அடித்துத் துரத்து" என்றது. சகோதரர்களே, இதுதான் இத்தனைகாலமாய் இருந்த கஷ்டம்.

நான் ஹிந்துவானமையால், என் சொந்தமான சிறு கிணற்றில் உட்கார்ந்துகொண்டு அச்சிறிய கிணறே எல்லா உலகமும் என்று நான் நினைத்துக்கொள்ளுகிறேன்; கிறிஸ்தவன் தன்சிறுகிணற்றில்உட்கார்ந்துகொண்டு உலகமெல்லாம்

அந்தச் சிறு கிணற்றிலேயே இருப்பதாகக் கருதுகின்றான். முகம்மதியனும் தன் சிறு கிணற்றில் உட்கார்ந்துகொண்டு அதுவே எல்லா உலகமும் என்று கருதுகின்றான். ஆகவே ஓ அமெரிக்காவாசிகளே, நம்முடைய இச்சிறிய உலகத்தின் இடையூறுகளைத் தகர்த்துத் தள்ளும்பொருட்டு நீங்கள் செய்யும் மேலான முயற்சிக்காக உங்களை வாழ்த்துகின்றேன். உங்கள் உத்தேசம் ஈடேறுமாறு எம்பெருமான் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

1893௵ செப்டெம்பர்௴ 17௳ கூடிய

ஒன்பதாநாள் சபையில் ஸ்வாமிகள் செய்த

ஹிந்துமத ப்ரஸங்கம்.

சரித்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட காலத்துக்கு முன்பு முதல் தொன்றுதொட்டு வந்துள்ள மூன்று மதங்கள் இப்பொழுது உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அவை ‘ஹிந்து மதம்’, பார்ஸிகளின்மதமாகிய ‘ஜரதஷ்டமதம்’ ‘யூதமதம்’ என்பனவையாம். இம்மூன்று மதங்களுக்கும் பிரமாதமான ஆபத்துக்கள் எத்தனையோ ஸம்பவித்தும், அத்தனையாபத்துக்களுக்கும் சலியாமல் ஈடுகொடுத்துத் தப்பிவந்திருப்பதே இம்மதங்களுக்கு இயற்கையாய் அமைந்துள்ள வலிமையைத் தெரிவிக்கின்றது. ஆனால், யூதமதம், கிறிஸ்து மதத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ளத் தவறிப்போனதன்றி, அனைத்தையும் ஜெயித்துவரும் மதமாகிய தன்மகளால் தன் பிறப்பிடத்தினின்றும் துரத்திவிடப்பட்டது. ஒரு நூறாயிரம் பார்ஸிகள்தாம் தம்முடைய மேலான மதமாகிய ஜரதஷ்டமதத்தின் மாட்சிமைக்குச் சாட்சிகூற இப்பொழுது மிகுந்திருக்கிறார்,

கள். பரதண்டத்திலே பற்பல மதபேதங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்ருய் உண்டாகி வேதமதத்தைஅடியோடு அசைத்துப்பார்த்தும், அதிபயங்கரமான பூகம்பத்தில் கடல்நீர் சற்றுப் பின்வாங்கிப் பிறகு முன்னிலும் ஆயிரமடங்கு அதிகமான வேகத்துடன் எதையும் கவர்ந்துகொள்ளும் பெரும் பிரவாஹமாகத் திரும்புவதுபோல, வேதோக்த மதமும் முதலில் சிறிது பின்வாங்கினபோதிலும், பிறகு மேன்மேல் எழுந்து வரும் மதபேதங்களின் ஆரவாரம் சற்று ஒய்ந்தவுடன், தாய் மதமாகிய தன் பேருடலில்அவற்றை யெல்லாம் சேர்த்து ஐக்கியஞ் செய்துகொண்டது.

(ஐரோப்பிய) விஞ்ஞாந சாஸ்திரத்தால் இக்காலத்தில் புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பவையெல்லாம் எந்த ஞாநவிசாரத்தின் பிரதித்வனியாகவே காணப்படுகின்றனவோ, அப்பேர்ப்பட்ட வேதாந்த தத்துவஞானியின் மேலான ஞானவிசாரத்திற்கும்—பௌத்தர்களுடைய அஜ்ஞேயவாதத்திற்கும், ஜைநர்களுடைய நாஸ்திகவாதம்முதல் கீழான விக்கிரகபூஜைவரையிலுமுள்ள யாவற்றிற்கும், பலவகைப்பட்ட புராணகதைகளுக்கும் ஹிந்துமதம் இடங்கொடுக்கின்றது.

அப்படியாயின், ஒன்றுடனென்று ஒவ்வாமல் விரிவாகப் பிரிந்துகிடக்கும் இம்மதபேதங்கள் எந்தப் பொதுவான இடத்தில் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்றன? பார்வைக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமாகத் தென்படும் இவற்றிற்கெல்லாம் மூலாதாரஸ்தானம் எது? என்று வினு நிகழ்கின்றது. இவ்வினுவிற்கு ஸமாதானம்கூற முயல்வேன்.

வேதத்தைப் பற்றியது.

ஹிந்துக்கள், வேதத்தால் அருளப்பட்ட மதத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள்; வேதம் ஆதியந்தமில்லாதது என்பது

அவர்களுடைய கொள்கை. ஒரு நூல் ஆதியந்த மில்லா மலிருக்கக்கூடு மென்பது இச்சபையோருக்குப் பரிஹாஸகரமாகப்படலாம். ஆனால் வேதமென்பது யாதொரு நூலேயும் குறியாது; பலபேர்கள் பற்பல காலங்களில் கண்டு பிடித்த ஆத்மஞான விதிகள் நிறைந்த பொக்கிஷம் என்பதே அதன் கருத்து. பொருள்களின் ஆகர்ஷணசக்திக்குரிய நித்தியஸம்பந்த விதியானது மனிதரால் கண்டுபிடிக்கப்படு முன் இருந்ததோடுகூட, அவரால் இனி மறந்துவிடப்படினும் எப்படி இருந்துகொண்டேயிருக்குமோ, அப்படியே ஆத்மஞானத்துக்குரிய விதிகளும் இருப்பவையாம். ஜீவாத்மாக்களுள் ஒன்றற்கும் மற்றொன்றற்கும், அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குட் அவற்றின் பிதாவான பரமாத்மாவிற்கும் உள்ள நீதி தர்ம ஞான ஸம்பந்தங்களும் நாம் கண்டுபிடித்ததற்கு முன்னும் இருந்தன; இனி நாம் மறந்துவிட்டாலும் அவை இருப்பனவே.

இவ்விதிகளைக் கண்டுபிடித்தவர்களுக்கு ரிஷிகள் என்று பெயர். அவர்களை நாங்கள் பரிபூர்ண ஞானஸித்தி யடைந்த பெரியோரென்று மதிக்கின்றோம். அப்பெரியோருள் மிகச் சிறந்தவரிற் சிலர் பெண்பாலாரென்று இச்சபைக்குச் சந்தோஷமாய்த் தெரிவிக்கின்றேன்.

முன் சொல்லிய விதிகளுக்கு, அவை நித்தியமான ஸம்பந்தத்தைக்காட்டும் விதிகள் என்ற காரணத்தினால் அந்தம் இல்லாதிருக்கலா மாயினும், அவற்றிற்கு ஆதி ஆவசியகமாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று சிலர் சொல்லக்கூடும். ஸ்ருஷ்டி ஆதியந்தமற்றதென்று எங்களுக்கு வேதம் உபதேசிக்கின்றது. (ஐரோப்பிய) விஞ்ஞானஶாஸ்த்ரமோ, பிரபஞ்சத்திலுள்ள சக்தித்திரளானது ஏற்றக்குறைவின்றி

எக்காலத்தும் ஒரே அளவாக வுள்ளதென்று நிரூபித்திருக்கின்றது. ஆகையால் ஒன்றுமில்லாத காலம் ஒன்று இருந்திருக்குமாயின், அப்பொழுது இவ் வேறுபாடுற்றுத் தோன்றும் சக்தியெல்லாம் எங்கிருந்தன? சிலர் அவ்யக்த பரப்ரஹ்மவடிவமாக இருந்தன என்பார்கள். அப்படியாயின் பரப்ரஹ்மத்திற்குச் சிலகாலம் அவ்யத்தமாக இருத்தலும் சிலகாலம் வியக்தமாக வேறுபட்டுத்தோன்றலும் இயல்பென்றேற்படும். ஏற்பட்டால் மாறுந்தன்மை பரப்ரஹ்மத்தினது லக்ஷணமென்று ஏற்படும். ஆயின், மாறுந்தன்மையுடையவையெல்லாம் சேர்க்கைப்பொருளாம். சேர்க்கைப்பொருள் ஒவ்வொன்றுமோ அழிவென்று சொல்லப்படும் வேறுபாட்டை அடையவேண்டும். அப்பொழுது பரப்ரஹ்மத்துக்கும் அழிவு உண்டென்று ஏற்படும். ஆதலால் சிருஷ்டியில்லாத காலமே இல்லை.

இதைத் திருஷ்டாந்தமூலமாக விளக்க அநுமதியளிப்பீர்களாயின், சிருஷ்டி, சிருஷ்டிகர்த்தா எனும் இவ்விரண்டையும் முதலும் முடிவும் இல்லாத இரண்டு சமதூர (parallel) ரேகைகளுக்கு ஒப்பிடலாம். சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய கடவுள் நித்தியமாயுள்ள மஹாசக்தி ஸ்வரூபியாயும், ஸர்வநியந்தாவாயும் விளங்குகின்றார். அவர் தமது சக்தியால் பிரளயஸாகரத்தினின்றும் பலகோடி பிரஹ்மாண்டங்களைத் தோற்றுவித்து, சிலகாலம் பரிபாலித்து மறுபடியும் அழித்துவிடுகிறார். இவ்வாறே நித்தியகாலமும் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைத்தான் பிரதி ஹிந்துச் சிறுவனும் தினந்தோறும் தன் குருவினிடம் சேர்ந்து ஓதுகின்றான். எப்படியெனில்,

"ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வம் அகல்பயத்" "சூரியனையும் சந்திரனையும், கடவுள் முன்போலவே

அமைத்தார்''. (ஐரோப்பிய) விஞ்ஞானசாஸ்திரமும் இக்கொள்கையைத்தான் கூறுகின்றது.

நித்தியப் பொருளின் இலக்கணம்.

நான் இங்கே நிற்கிறேன்; என் கண்களை மூடிக்கொண்டு என் இருப்பை, 'நான்' 'நான்' என்று நினைக்க முயலுவேனாயின், என்முன் நிற்கும் பாவனை என்ன? சரீரத்தின் பாவனையே. அப்படியாயின் நான் கேவலம் அசேதநமான ஜடப்பொருள்களின் சேர்க்கையேயன்றி மற்றெதுவும் அல்லேனோ? வேதம் என்னை ஜடப்பொருள்களின் சேர்க்கையன்று என்கிறது. நான் சரீரத்தில் வசிக்கும் ஆத்மா. நான் சரீரமல்லேன்; சரீரம் அழிவுடையது; நான் அழிவில்லாதவன்; இப்பொழுது இச்சரீரத்தில் இருக்கிறேன்; இது விழுந்தபின்பும் இருந்துகொண்டேயிருப்பேன்; இதற்கு முன்னமும் இருந்தேன். இவ்வாத்மா சுத்த சூனியத்திலிருந்து புதிதாய் உண்டாக்கப்பட்டதன்று. உண்டாக்குதல் என்பது சேர்க்கை என்றாகும்; அதனால், பின்னர் ஒருசமயத்தில் பிரியும் அல்லது அழியும் என்றும் பொருள்படும். ஆத்மா உண்டாக்கப்பட்டதாயின் அழிவுடையதேயாம். ஆதலின், ஆத்மா உண்டாக்கப்பட்டதன்று. சிலர் அழகுள்ள மேனியோடும் உற்சாகமுள்ள மனவலியோடுங்கூட யாதொருகுறையுமின்றி சுகமே யநுபவிக்கும் பாக்கியவான்களாகப் பிறக்கின்றார்கள் வேறுசிலர் நிர்ப்பாக்கியமான நிலைமையிற் பிறக்கிறார்கள்; சிலர்க்குக் கையில்லை, காலில்லை; சிலர் ஞானசூந்யர்களாய்த் துக்கமயமான கஷ்டஜீவனம் செய்து உழலுகிறார்கள். அவர்கள் யாவரும் படைக்கப்பட்டவராயின் நியாயமூர்த்தியாயும் கருணைத்தியாயும் விளங்கும் கடவுள் ஒருவனைப் பாக்கியவானாகவும் மற்றொருவனை நிர்ப்பாக்கியனாகவும் படைக்கக் கார

ணம் என்ன? அவர் அவ்வாறு பக்ஷபாதமுள்ளவராக இருப்பதேன்? இந்தப் பிறவியில் துக்கமநுபவிப்போர் இனி வரும் பிறவியில் குறைவற்றிருப்பாரென்பதும் இதற்கு எவ்விதத்திலும் தக்க ஸமாதானம் ஆகாது. நியாயமூர்த்தியாயும் கருணாநிதியாயும் விளங்கும் கடவுளின் ஆளுகையில் ஏன் இந்தப் பிறவியிலாவது ஒருவன் நிர்ப்பாக்கியனா யிருக்கவேண்டும்?

இது நிற்க, இப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயம், ஸர்வ சக்தியுள்ள ஒரு புருஷனுடைய கொடுங்கோன்மையைக் காட்டுகிறதேயன்றி யாதொரு காரணமுங் கூறுவதாய் ஆகாது; ஆகையால் அது சாஸ்திர சம்மதமானதன்று. ஆகவே, ஒருவனைப் பாக்கியவானாகவோ நிர்பாக்கியனாகவோ செய்வதற்கு அவனுடைய பிறப்புக்கு முற்பட்டே தக்க காரணங்கள் இருந்திருக்கவேண்டும். அக்காரணங்கள் அவன் முன் செய்த கருமங்களேயாம். மனிதருடைய பலவகையான மனச்சார்வுக்கும் உடற்கூறுக்கும், மாதாபிதாக்களிடத்திருந்து பரம்பரையாகப் பெறப்பட்ட வாஸனையையே காரணமாகச் சொல்லக்கூடாதா? என்றால், இவ்விடத்தில் இருவகையான நிலையுள்ளன: ஒன்று சேதனப்பொருளின் நிலை; மற்றொன்று ஜடப்பொருளின் நிலை.

சேதனப்பொருளின் பரம்பராவாஸனை.

நம்மிடத்தில் உள்ளவற்றிற்கெல்லாம் ஜடப்பொருளையும் அதன் விகாரங்களையுங்கொண்டே தக்க ஸமாதானம் சொல்லக்கூடுமானால், ஆத்மா என்று ஒன்றிருப்பதாகக் கொள்வதற்கு அவசியமேயில்லை. ஆனால் சேதனம் ஜடப்பொருளினின்று தோன்றியிருக்கிறதென்று நிரூபிக்கவே முடியாது. ஆகையால் ஒரு தனி ஜடப்பொருளினின்றும் ஸகல சிரு

ஷ்டியும் பரிணாமரூபமாய்த்தோன்றி யிருக்கிறதென்ற பௌதிகாத்வைதத்தை ஒப்புக்கொள்வது நியாயமானால்,ஒரே மூலசைதந்யத்தின்கண் பிரபஞ்சமெல்லாம் அத்தியாஸமாய்த் தோன்றுகிறதென்னும் அத்வைத ஸித்தாந்தமும் அவசியமான முடிபாகவும் யுக்திக் கொத்த மதமாகவும் ஏற்படுகின்றதல்லவா? ஆனால் இப்போது இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஆராய வேண்டியது அநாவசியம். சரீரம் சிலவித பரம்பரா வாஸனையோடு கூடியது என்பதை நாம் மறுக்கவும் முடியாது. சரீரவாஸனை என்றால் ஒருவகைச் சரீர அமைப்பு என்பதே பொருள். அவ்வமைப்பு, ஒருவகை ஆத்மாவுக்குமாத்திரம் அதனியல்பிற்குரிய ஒருவழியில் தொழில்புரிவதற்கு இயைந்ததாம். ஆத்மாவின் பிரத்யேக வாஸனைக்கு அதன் முந்திய வினைகளே காரணமாகின்றன. ஒருவகை வாஸனையையுடைய ஆத்மா அவ்வாஸனையை வெளியிற் காட்டுவதற்குத் தக்க கருவியாக அமைந்துள்ள சரீரத்தில், 'யோக்யம் யோக்யேந யுஜ்யதே,' * என்ற இனமுறையால்,தன்பிறப்பை எடுக்கின்றது.இதுசாஸ்த்ரத்துக்கு முற்றும் ஒத்ததே.ஏனெனில், சாஸ்த்ரம் எதற்கும் பழக்கமே காரணமென்கிறது. பழக்கமோ ஒருமுறைச் செய்ததை அடிக்கடி செய்வதால் உண்டாகின்றது. ஆதலால் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தையின் இயற்கையான பழக்கமும் அது அடிக்கடி செய்துள்ள கருமத்தின் பலனேயாம். அந்தப்பழக்கம் இந்தப் பிறவியில் உண்டானதன்றாகையால், முன்பிறவிகளிலிருந்தே வந்திருக்கவேண்டும்.

இதுவரையில் நான் சொல்லியவற்றையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் சிலர் வேறோர் ஆக்ஷேபம் செய்கின்

---

* இனம் இனத்துடன்சேரும், அதாவது ஒருவகை இயல்புள்ள பொருள் அவ்வியல்புள்ள பொருளுடனேயே சேரும்.

றார்கள். அஃதென்னவெனில், முன் பிறவியைப்பற்றி நமக்கு யாதொரு ஞாபகமுமில்லாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன வென்பதாம். இதற்கு எளிதில் ஸமாதானம் சொல்லலாம். நான் இப்பொழுது இங்லிஷ் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்; அஃது என்னுடைய தாய்மொழியன்று. வாஸ்தவத்தில், என் தாய்மொழியின் ஒரு பதங்கூட இப்பொழுது எனது ஞாபகத்தில் இல்லை. ஆனால் அப்பதங்களை நான் நினைக்கத் தொடங்கினால், அவை என் ஞாபகத்திற்குப் பாய்ந்து வருகின்றன. இதனால், ஞாபகம் என்பது மனமென்னும் கடலின் மேற்புறமென்றும், அக்கடலின் ஆழ்ந்த அடித்தலத்தில் நம்முடைய அநுபவங்களாகிய அறிவெல்லாம் சேர்த்துவைக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்றும் தெரியவருகின்றது. முயன்று பாடுபட்டால் அடியிலுள்ளவையும் மேல்வரும்; முற்பிறவியின் அநுபவங்களும் இப்பொழுது ஞாபகத்துக்கு வரும்.

நடந்துபோனதை நினைவுக்குக் கொண்டுவரல்.

இது நேரில் ரூபிக்கக் கூடிய சாக்ஷி. பிரத்தியக்ஷ அநுபவமே எந்த விஷயத்திற்கும் சிறந்த பிரமாணமாகும். ஆதலால் இதோ எங்களுடைய ருஷிகள் உலகமறியக் கூறும் வீரவாதைக் கேளுங்கள். "ஞாபகமாகிய கடலை அடியோடு கிளறுவதற்கு வேண்டிய ரஹஸ்யங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறோம்; இந்த ரஹஸ்யங்களை அநுஸரித்து நடப்பீராயின், உங்களுக்கு முற்பிறப்பின் முழு நினைவும் உண்டாகும்" என்பதாம்.

ஆகவே, ஹிந்துமதஸ்தன் தன்னை ஆத்மா என்றே நம்புகின்றான். "ஆத்மரூபியாகிய அவனை ஆயுதம் பிளக்காது; அவனை நெருப்பு எரிக்காது; நீர் கரைக்காது; காற்று உலர்த்தாது"

நைநம் சிந்தந்தி ஶஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக:
நசைநம் க்லேதயந்த்யாபோ நஶோஷயதி மாருத:.
கீதா-2-23.

ஹிந்துமதக்கொள்கைப்படி, ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் ஒரு வட்டம்; அவ்வட்டத்தின் சுற்றுக்கோடு இன்னவிடத்தில் உள்ளதென்று சொல்லமுடியாது; அதன் நடுமையமோ, ஆத்மா தங்கியிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் சரீரமாம். இந்நடுமையம் ஒரு தேஹத்தினின்றும் மற்றொரு தேஹத்துக்கு மாறுவதே மரணமெனப்படும். ஆத்மா ஜடப்பொருளின் நிலைமைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டதன்று. அஃது. இயற்கையாக, பாசபந்தமற்ற பரிசுத்த சுதந்திர நிர்மல பரிபூர்ண வஸ்து. எப்படியாகவோ அது ஜடப்பொருளோடு சேர்ந்துக் கட்டுண்டுவிட்டது; தன்னையும் ஜடப்பொருளென்றே எண்ணுகிறது.

சுதந்திர பரிபூர்ண பரிசுத்த வஸ்து இப்படி ஜடப்பொருளுக்கு அடிமையாகக் காரணமென்ன? பரிபூர்ணமான ஆத்மா தன்னை அபரிபூர்ணமானதென்று நம்பும்படி எங்ஙனம் மயங்கக்கூடும்? ஹிந்துக்கள் இக்கேள்விக்கு விடைசொல்லாமல் தந்திரமாகத் தப்பித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்பதற்கே இடமில்லையென்கிறார்களென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். தத்வ விசாரஞ்செய்வோரிற் சிலர், இவ்வுலகில் பாதிபூர்ணமடைந்துள்ள சற்புருஷர்கள் இருக்கின்றார்களென்று சொல்வதால் இக்கேள்விக்குத் தக்க ஸமாதானம் ஏற்படுமெனக் கருதி, மேற்சொன்ன பாதி பூரணமடைந்த சற்புருஷர்கள் என்பதுபோன்ற கடின பரிபாஷைப் பதங்களால் பூர்ணாபூர்ண வஸ்துக்களுக்கு மத்தியிலுள்ள இடத்தை நிரப்பப் பார்க்கிறார்கள்.

வெறும் பரிபாஷைப் பதங்கள் விஷயத்தை விளக்கமாட்டா. முன்கேட்ட கேள்விக்கு இதனால் ஸமாதானமொன்றும் ஏற்படவில்லை. சுத்தபரிபூர்ணவஸ்து பாதிபூர்ணவஸ்துவாக எப்படியாகும்? பரிசுத்தமான அகண்டவஸ்து தன் இயற்கையில் அணுவளவேனும் எவ்வாறு மாறுதல் அடையக்கூடும்? ஹிந்து மதஸ்தனே யதார்த்தவாதி. அவன் குதர்க்கமான வாதத்தில் சரணமடைய வேண்டுபவ னல்லன்; எவ்விஷயத்தையும் ஆண்மையோடு எதிர் நின்று ஆராயும் தைரியமுடையவன். முன் கேள்விக்கு அவன் சொல்லும் ஸமாதானம் என்னவெனில், "நான் அறியேன்" என்பதே. பரிபூர்ண வஸ்துவாகியஆத்மா, தன்னை அபரிபூர்ண வஸ்துவென்றும், ஜடவஸ்துவினுடன் சேர்ந்துஅதனால் நிர்பந்தத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ள பொருளென்றும் நினைக்கும்படி எவ்வாறு நேர்ந்ததோ எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரியாவிடினும் உள்ளது உள்ளதுதானே. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஞாபகத்தில் தாம் சரீரமென்றே எண்ணுகிறார்கள். நான் அல்லது என் ஆத்மா இச்சரீரத்துள் ஏன் வந்தடைந்தது என்பதற்குக்காரணங் கூற நாங்கள் முயலவில்லை. அது கடவுளின் ஸங்கல்பமென்று சொல்வதும் தக்க ஸமாதான மாகமாட்டாது. "எங்களுக்குத் தெரியாது" என்று சொல்வதைப்பார்க்கிலும் மேலான ஸமாதானம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

ஆத்மா நித்யம்.

ஆகவே, ஆத்மா நித்யமானது, மரணமற்றது, பூர்ணமானது, எல்லையற்றது. எங்கும் காணமுடியாத சுற்றுக்கோடுள்ள வட்டத்தின் நடுமையமானது ஒரு சரீரத்தினின்றும் மற்றொரு சரீரத்துக்கு மாறுதலே மரணமெனப்படும். நமது நிகழ்காலநிலை நாம்முன் செய்த வினைகளாலும், நம்

எதிர் காலத்திலே, இப்பொழுது நாம் செய்யும் வினைகளாலும் நிர்ணயிக்கப்படும். ஆகவே ஆத்மா ஒரு ஜந்மம் முதல் மறு ஜந்மம் வரையிலும், ஒருதடவை மரித்தது முதல் மறுதடவை மரிக்கும்வரையிலும், மேன்மேலுயர்ந்தோ, பின்னோக்கி க்ஷீணித்தோ செல்லுகின்றது. சண்டமாருதத்தில் அகப்பட்ட ஒரு சிறு படவு முன்நிமிஷத்தில் பொங்கியெழும் கடலலைமேல் தூக்கி உயர்த்தப்பட்டுப் பின் நிமிஷத்தில் வாயகன்ற மடுவில் ஆழ அமுக்கப்படுவதுபோல், ஆத்மாவும் புண்யபாவங்களெனும் இரு வினைகளின் வசமாகி அங்குமிங்கும் உருண்டுழன்று, எதற்கும் இணங்காமல் எப்பொழுதும் சீறிப்பாய்ந்து செல்லும் காரணகாரிய வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் திக்கற்ற வலியிழந்த உருக்குலைந்த மரக்கலமென விளங்குகின்றது; தன்வழியில் அகப்படும் எதையும் நசுக்கிக்கொண்டு, பர்த்தாவை பறிகொடுத்த பார்யையின் புலம்பலுக்கும் தந்தைதாயற்ற மக்களின் அழுகைக்கும் இரங்கி நில்லாமல் உருண்டோடிக்கொண்டேயிருக்கும் காரணசக்கரத்தின் கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்ட புழுவென்றும் அவ்வாத்மாவைச் சொல்லலாம்.

இந்த கோரமான நிலைமையைக்கண்டு நெஞ்சங் கலங்கித் தத்தளிக்கின்றது. ஆகிலும் என்னசெய்யலாம். உலக விபற்கையின் ஏற்பாடு அவ்வாறிருக்கின்றது. இதற்கு ஆறுதலில்லையோ, இதனின்றும் தப்ப வழியில்லையோவென்று ஏக்கங்கொண்ட மனம் உருகிக் கதறும் சத்தம் கருணாநிதியின் ஸிம்ஹாஸநமெட்ட, அங்கிருந்துண்டான ஏக்கம் போக்கித் தேற்றமளிக்கும் மிருதுமதுர திவ்ய அபயவாக்கால் வேதருஷி ஒருவருக்குத் திருவருளின் ஞானோதய முண்டாயிற்று. அந்த ருஷி எழுந்து இவ்வுலகத்தோர் யாவரு முண

ருமாறு கம்பீர நாதத்துடன் முழக்கிய சந்தோஷ சமாசாரம் யாதெனின்:—

ஸ்ருண்வந்து விஸ்வே அம்ருதஸ்ய புத்ரா
 ஆ யே யாமாநி திவ்யாநி தஸ்யுஃ
வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்
 ஆதித்யவர்ணம் தமஸஃ பரஸ்தாத்
தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யு மேதி
 நாந்ய: பந்தா வித்யதேऽயநாய.

ஹே அமிருதஸ்வரூபத்தின் அருமைக் குழந்தைகளே, கேளுங்கள், திவ்யமான ஸ்தானங்களில் விளங்குவோர்களே, கேளுங்கள். பரகதியடையும் வழியைக் கண்டறிந்துகொண்டேன். இருளுக்கப்பால் சூர்யனைப்போல் ஸ்வயம்பிரகாசமாய் விளங்கும் மாயாதீதப் பழம்பொருளாம் மஹாபுருஷனைக்கண்டேன். அவனை அறிவதால் மாத்திரமே நீர் மரணத்தினின்றும் மீட்சியடையலாம், பரகதியடைவதற்குப் பிறிதொரு வழியுமில்லை என்பது.

"அமிருதஸ்வரூபத்தின் அருமைக்குழந்தைகளே" ஆ! என்ன திவ்யமான மிருது மதுர அபய நாமம்! சகோதரர்களே, அமிருத ஸ்வரூபத்தின் நித்தியாநந்தத்திற் குரியவரே என்ற அவ்வினிய பெயரால் உங்களை அழைக்கும்படி எனக்கு அநுமதி கொடுப்பீராக. ஹிந்துமதஸ்த னொருவனும் உங்களைப் பாவிகளென்று அழைக்க உடன்படான்.

அஹம் தேவோ நசாந்யோஸ்மி
 ப்ரஹ்மைவாஹம் ந ஸோகபாக்
ஸச்சிதாநந்தரூபோஹம்
 நித்ய முக்த ஸ்வபாவவாந்.

கடவுளின் குழந்தைகள்.

நீங்கள் கடவுளின் குழந்தைகள்; நித்யாநந்தத்திற் பாகருடைய பரிசுத்த பரிபூர்ண வஸ்துக்கள். இப்பூவுலகில் வாழும் தெய்வங்களாகிய நீங்களோ பாவிகள்? அப்படி ஒருவனைச் சொல்வதே பாவமாம்; மானுட சுவபாவத்துக்குப் பெரும்பழியுமாம். ஓ! சிங்கங்களே, நீங்கள் ஆடுகளென்ற மயக்கத்தை யுதறிவிட்டுத் தெளிந்து எழுவீர். நீங்கள் நித்யாத்மாக்கள்; திருவருள்பெற்ற நித்யாநந்த ஸ்வதந்திர வஸ்துக்கள்; ஜடப்பொருளல்ல; சரீரமல்ல. ஜடப்பொருள் உமது அடிமை; நீர் அதன் அடிமையல்ல.

ஆகவே வேதமானது, உலக இயற்கையின் கருணையற்ற காரணகாரிய ஸம்பந்த விதிகள் பயங்கரமாக ஒருங்குசேர்ந்துள்ளனவென்று மாத்திரம் சொல்வதன்று; அக்காரணகாரியங்களால் ஏற்படும் நிர்பந்த நிலைமைக்கு முடிவே யில்லையென்றும் சொல்வதன்று; உலக வியற்கையின் விதிகளுக்கெல்லாம் தலையாக, ஒவ்வொரு அணுவினுக்கும் சக்திக்கும் உள்ளும் புறத்தும் எங்கும் வியாபித்துள்ள ஒருவன் உளனென்றும்,

பயாதஸ்யாக்நிஸ் தபதி பயாத் தபதி ஸூர்ய:
பயாதிந்த்ரச்ச வாயுச்ச ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம:.

"அவனுடைய ஆணையினாலேயே காற்று வீசுகின்றது; நெருப்பு எரிகின்றது; மேகம் மழையைப் பொழிகின்றது: யமன் உலகத்து ஸஞ்சரிக்கின்றான்" என்றும் முறையிடுவதாம். அப்படிப்பட்ட ஒருவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன?

அவன் எங்குமுள்ளவன்; உருவமற்ற பரிசுத்தமான தனிப்பொருள்; ஸர்வ சக்தியுள்ளவன்; பரமகருணாநிதி,

"எம் தந்தையும் நீயே; எம் தாயும் நீயே ; எம் அன்புடைய நண்பனு நீயே ; எல்லா வல்லமைக்கும் மூலமும் நீயே. ஸர்வஜகத்தின் சுமையையும் தாங்குபவன் நீயே ; இச்சிவ தசையின் சிறு சுமையைத் தாங்க எமக்கு உதவிபுரிவாய்"

பிதா த்வம் மாதா த்வம் ஊயிததநயஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஸ்வாஸி ஜகதாம்
த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவபரிஜநஸ் த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்நஸ் வைவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர:.

என்று வேதருஷிகள் கானஞ்செய் திருக்கிறார்கள். அவனை நாம் வழிபடுதல் எவ்விதத்தால் ? பக்தியினாலேயே. இம்மை மறுமைக்குரிய பொருள்கள் யாவற்றினும் அரிய பொருளாக அவனை நினைந்து அன்பு பாராட்டி வழிபடல் வேண்டும்.

வேதம் இந்தப் பக்திமார்க்கத்தையே போதிக்கின்றது. ஹிந்துக்கள் இப்புவியில் கடவுளின் அவதார புருஷனாக வெண்ணும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இப்பக்தி மார்க்கத்தைப் பூர்ண மாக விவரித்துப் போதித்திருக்கும்விதத்தைக் காண்போம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உபதேசம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உபதேசித்திருப்பது யாதெனின்,— "இவ்வுலகில் மனிதன் தாமரை யிலைபோல் இருக்க வேண் டும். அது நீரில் வளர்ந்தும் அதில் ஈரம் பற்றுகிறதில்லை. அப்படியே மனிதனும் கடவுளிடத்து மனமும் கர்மத்தினிட த்துக் கையுமாக இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும்" என்பதாம்.

இஹலோக சுகத்தையேனும் பரலோக சுகத்தையே னும் கருதி கடவுளிடத்து அன்பு செலுத்துவது நலமேயாம்.

வேறுபயன் வேண்டாமல் அவரிடத்துக் கைங்கர்ய ரூபமாக அன்பு செலுத்துவதோ அதினும் மிகச்சிறந்தது.

ந தநம் ந ஜநம் ந ஸுந்தரீம்
கவிதாம் வா ஜகதீஶ காமயே
மம ஜந்மநி ஜந்மநீஸ்வரே
ஹவதாத் ஹக்திரஹைதுகீ த்வயி.

"ஸ்வாமி, பாக்கியம் வேண்டேன்; மனைவி மக்களும் வேண்டேன்; கல்வியும் வேண்டேன். உன் இஷ்டமானால் நூறு நரகிலாகிலும் புகுவேன். பலாபேட்சை யில்லாத அன்பு உன்னிடத்து எனக்கு எப்பொழுதும் இருக்கமாத் திரம் அருள்புரிவாய். அன்பின் பொருட்டே அன்பு பாராட்டஅநுக்கிரஹிப்பாய்" என்பது ஒரு பிரார்த்தனை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சிஷ்யருள் அக்காலத்தில் பரதகண்ட சக்ரவர்த்தியாக விருந்த ஒருவர், தம் பகைவரால் இராச்சியத்தினின்றும் துரத்தப்பட்டு இமயமலைச் சாரலிலுள்ள காட்டிற் போய்த் தம் மனைவியுடன் வசித்து வந்தார். அங்கே ஒரு நாள் அரசி அவரை நோக்கி "மனிதரெல்லோரிலும் மிக்க புண்ய ரிலராகிய நீர் இவ்வளவு துன்பம் அநுபவிக்கக் காரணமென்ன" என்று கேட்க, அதற்கு ராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரர்,

நாஹம் கர்மபலாந்வேஷீ ராஜபுத்ரி சராம்யுத
ததாமி தேயமித்யேவ யஜே யஷ்டவ்யமித்யுத.
தர்ம ஏவ மந: க்ருஷ்ணே ஸ்வஹாவாச்சைவ மே த்ருதம்
தர்மவாணிஜ்யகோ ஹீநோ ஜகந்யோ தர்மவாதிநாம்.

மஹாபாரதம் வநபர்வம் 31-ம் அத்தியாயம்.

"என்னரசியே, இம்மலைத்தொடர்ச்சியைப் பார். அஃது எவ்வளவு கம்பீரமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது! அத

னிடத்து நான் அன்புள்ளவன். அஃது எனக்கு ஒன்றையும் கொடுக்கவில்லையாயினும், காம்பீர்யமும் சௌந்தர்யமு முள்ளவிடத்து அன்பு பாராட்டுவது என் இயல்பாதலின் நான் அதனிடத்து அன்புடையேன்; அவ்வாறே பகவானிடத்தும் அன்புடையேன். பகவானே நமது அன்பிற்கு உரியபொருள். அவனிடத்து அன்பு பாராட்டுவது எனது இயல்பாதலின் நான் அவனிடத்து அன்புடையேன். நான் எதையும் உத்தேசித்துப் பிரார்த்தியேன்; நான் ஒன்றும் வேண்டேன். அவன் தன் இஷ்டப்படி என்னை எவ்விடத்தில் வேண்டுமாயினும் வைக்கட்டும். நான் அவனிடத்து அன்பிற்காகவே அன்பு பாராட்டவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். வர்த்தகம் பண்ணுவதுபோல் இலாபத்தைக் கருதி அன்பு செலுத்த என்னால் இயலாது" என்றார்.

ஆத்மா தெய்வத்தன்மையது.

ஆத்மா தெய்வத் தன்மையை யுடையதென்றும்; ஆனால் இங்கே அது ஜடப்பொருளின் பந்தத்தில் அகப்பட்டு உழலுகின்றதென்றும், இப்பந்தம் ஒழியுங் காலமே அது பரிபூர்த்தியடையும் காலமென்றும் வேதம் உபதேசிக்கின்றது. இப்பரிபூர்த்திக்கே முக்தி, நிவிர்த்தி, அபூர்ணமாகிய பந்தத்தின் நிவிர்த்தி, ஜநந மரணங்களினின்றும் நிவிர்த்தி என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

இப்பந்தம் கடவுளின் திருவருளினாலேயே நிவர்த்தியாகவேண்டு மென்றும், இவ்வருள் பரிசுத்தாத்மாக்களின் விஷயத்திலேயே பிரவர்த்திக்குமென்றும் வேதம் சொல்லுகின்றது. ஆகவே, பரிசுத்தமுடைமை கடவுளின் திருவருளைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகிறது. ஆ! அத்திருவருள் என்ன விதமாகப் பிரவிர்த்திக்கின்றது. சித்தசுத்தியுடைய

வர்களுக்குக் கடவுள் தாமே பிரத்யக்ஷமாகிறார்; மாசற்ற பரிசுத்தமனமுடையவன் கடவுளை நேரே இச்சீவதசையிலேயே காண்கின்றான். அப்பொழுது தான்,

> பிக்ஷயதே ஹ்ருதயக்ரந்திஸ்
> சிக்ஷ்யந்தே ஸர்வஸம்சயா:
> க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி
> தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே.

"அவனுடைய மனக்கோணலெல்லாம் நிமிர்ந்து நேராகின்றன; ஸந்தேஹமெல்லாம் நிவர்த்தியாகின்றன. அதுமுதல் அவன் பிரபஞ்சத்தின் பயங்கரமாகிய காரணகாரியரூபமான கர்ம பாசத்தாற் கட்டுண்டு உழலுவதில்லை." இதுதான் ஹிந்துமதத்தின் பிராணாதாரமான பிரதான ஸாராம்சம். ஹிந்துமதஸ்தன் வெறும் சொற்களாலும் சாஸ்திரவாதங்களாலும் திருப்தியடைய விரும்புகின்றவனல்லன்; இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும் ஸாதாரணப் பொருள்களுக் கப்பால் யாதேனும் ஒன்று இருக்குமாயின், அதைஅவன் நேரில் அனுபவிக்கவேண்டுபவன்; ஜடப்பொருளைவிட வேறான ஆத்மா ஒன்று தன்னிடத்தில் உள்ளதாயின், பரமகருணாமூர்த்தியான எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மா ஒருவன் உளனாயின், அவனிடத்து நேரிற் செல்ல மனமுடையவன். அவன் அப்பரமபுருஷனை நேரிற் காண மன்றுடுவான். அவ்விதக் காட்சிதான் அவனுடைய ஸந்தேஹங்களை யெல்லாம் போக்கவல்லது. ஆதலின், ஆத்மாவையும் கடவுளையும்பற்றி ருஷிகள் கூறும் சிறந்த பிரமாணம் என்னவெனில்,—"நாங்கள் ஆத்மாவை நேரிற் கண்டிருக்கிறோம்; கடவுளை நேரிற் கண்டிருக்கிறோம்" (வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்) என்பதேயாம்.

இதுதான் பரிபூர்ண நிலையின் தன்மை. யாதொரு விதமான கொள்கையையாவது கோட்பாட்டையாவது நம்பிக்கொண்டிருப்பதற்குமாத்திரம் கஷ்டப்படுவதும் எத்தனிப்பதும் ஹிந்துமதத்தின் இயல்பன்று. வெறும் நம்பிக்கையைக்கொண்டு திருப்தியடையாமல் பிரத்தியக்ஷ அநுபவத்தை நாடுதலும், உள்ளநிலையில் இருந்துகொண்டு அதனின்றும் சோபானக்கிரமமாய்ப் பரிபக்குவமடைந்து பரமாத்மஸ்வரூபமாய் விளங்குதலுமே அதன் லக்ஷணமாம்."

ஹிந்துக்களின் மதம்.

ஆகவே ஹிந்துக்களுடைய மதக்கோட்பாட்டில் உள்ள ஸர்வ ப்ரயத்நமும் தாம் பரிபூர்ணமாவதற்கும், தெய்வத்தன்மையுள்ளவராவதற்கும், கடவுளை அடைவதற்கும், கடவுளைக் காண்பதற்கும் செய்யப்படும் இடைவிடாப் பிரயத்நமேயாம். இவ்வாறு கடவுளை அடைவதும், கடவுளைக் காண்பதும், பரிபூர்த்தியடைந்து, பரமபதத்தில் வீற்றிருக்கும் அக்கடவுளாகிய பிதாவைப்போன்ற பூர்ணப்பொருளாவதும் தான் ஹிந்துக்களின் மதக்கொள்கையாம்.

பரிபூர்ணத்தன்மை யடைந்தபின் மனிதன் நிலைமை எவ்வாறாகும்? அளவில்லா ஆநந்தவாழ்க்கையில் இருப்பதே அவன் நிலையாம். அவன் எப்பொருளில் மாத்திரம் சுகத்தை நாடவேண்டுமோ அப்படிப்பட்ட தனிப்பொருளாகிய கடவுளை அடைந்து, அகண்ட பரிபூர்ணாநந்தத்தை அநுபவிக்கின்றான்; கடவுளோடு நித்தியாநந்த ஸாகரத்தில் ஆழ்கின்றான்.

இதுவரையில் சொன்னவை யாவும் எல்லா ஹிந்துக்களும் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாய் ஒப்புக்கொண்டவை. இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மதப்பிரிவுகளுக்கும் இது பொதுவாய்

அமைந்த மதக்கொள்கையாம். இதன்மேல் உண்டாகும் ஆசங்கை என்னவெனில்,—பரிபூர்ணத்வம் அகண்டமானது, அதாவது தனிநிலையானது, ஆகவே அவ்விதத் தனிநிலை இரண்டு மூன்றாக இருத்தல் கூடுமா? அது குணாதீதமாயும் அவ்யக்தமாயும் விளங்குவதல்லவோ? என்பதாம். ஆதலால், ஆத்மா அகண்டபரிபூர்ண ஸ்வரூபமாய் ஆகுங்கால், அது ப்ரஹ்மத்தில் இரண்டறக்கலந்து ப்ரஹ்மமே யாகவேண்டும். "ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி" அத்தகைய ஆத்மாதான் அகண்ட ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபியாகிய பகவானைத்தன் இருப்புக்கும் இயல்புக்கும் உண்மையான பரிபூர்த்தியென்று அநுபவத்தறியும். இதைச் சிலர் ஜீவாத்மா தன் ப்ரத்யேகத்தன்மையை இழந்து மரங்கற்களைப் போலாகும் ஆத்மநாசம் என்று இகழ்ச்சியாய்க் கூறியிருப்பதை நாம் புஸ்தகங்களில் பல முறையும் படித்திருக்கிறோம். இதனால் அவர்களது அறியாமை விளங்குகின்றதேயன்றி வேறில்லை. எப்பொழுதும் காயம்பட்டறியாதவன் போர்க்களத்து விழுப்புண் வடுவைக்கண்டு பரிஹஸிப்பது ஸஹஜந்தானே?

அந்நிலை அப்படிப்பட்டதொன்றும் அன்றென உங்களுக்கு நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவேன். இந்தச் சிறு சரீரத்த்துக்குரிய அறிவை அநுபவிப்பது ஆநந்தமாயின், இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து சரீரங்களுக்குரிய அறிவை அநுபவிப்பது அதைவிட எவ்வளவோ மடங்கு அதிகமான ஆநந்தமாயிருக்கவேண்டுமல்லவா? இந்த ஆநந்தாநுபவம் ஸர்வவியாபகமான அறிவின் அநுபவமாகும்பொழுது ஸர்வோத்தமமான நிரதிசய ஆநந்தமன்றோ பிராப்தியாகவேண்டும்?

அகண்ட ஸ்வரூபம்.

ஆகவே, அத்தகைய அந்தமில்லா ஸர்வவியாபக ஸ்வரூபத்தை அடையவேண்டுமாயின், இவ்விழிவுற்ற அற்பமான

பிரத்யேக ஸ்வரூபம் தொலையவேண்டும். நான் பிராணமயமாகும்பொழுதுதான், மரணம் என்னை விட்டகலும். நான் ஆநந்தமயமாகும்பொழுதுதான் துக்கம் நிவிர்த்தியாகும். நான் ஞாநமயமாகும்பொழுதுதான் எல்லாவித அஞ்ஞானப்பிழைகளும் நீங்கும். இதுதான் சாஸ்த்ர ரீதியாய் ஏற்படும் அவசியமான முடிபாம். தனித்தனி சரீரவடிவமாய்த் தோன்றும் ஜடபதார்த்தங்களின் உருவ வேற்றுமைகள் நிலையில்லாப் பொய்த் தோற்றமென்றும், வாஸ்தவத்தில் எனது இச்சரீரம் அகண்டமான ஜடஸமுத்திரத்தில் இடைவிடாமல் மாறிக்கொண்டிருக்கும் அலையைப்போன்றவொரு சிற்றுருவமென்றும் தற்காலத்திய பிரகிருதி விஜ்ஞானசாஸ்திரம் நிரூபித்திருக்கின்றது. எவ்வாறு ஜடப்பிரபஞ்சத்தில் தனித்தனியே காணப்படும் ஜடதேஹங்கள் உண்மையாகாமற் பொய்யாய் முடிந்து, அகண்டமான ஜடஸமுத்திரத்தில் ஐக்கியமாவதால் ஜடஸம்பந்தமான அத்வைதம் ஸித்தித்ததோ, அவ்வாறே, நமது மற்றொரு அம்சமாகிய அத்தியாத்ம விஷயத்திலும் அத்வைதமே அவசியமும் யுக்திக்குப் பொருந்தியதுமான உண்மை முடிபாக ஸித்திக்கின்றது.

சாஸ்த்ரமாவது தான் பிரதிபாதிக்கும் எல்லாவிஷயங்களுக்கும் மூலமாய் அமையத்தக்க ஐக்கியத்தைக்காண்பதுவேயன்றி வேறன்று. ஆகவே எந்தச் சாஸ்த்ரமும் அத்தகைய பூரண ஐக்கியத்தை எட்டிவிட்டால், அதற்கப்புறம் அது செல்லாமல் நின்றுவிடவேண்டும். ஏனெனில் அப்பொழுதுதான் அதன் முக்கியக் கருத்து நிறைவேறியதாகின்றது. எப்படியெனில், ரஸாயநசாஸ்த்ரமானது ஒரே மூலபதார்த்தத்தினின்று எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கலாம் என்று கண்டுபிடித்து விட்டால்அதற்குமேல் அது செல்லுதல் கூடா

து. ஜடசக்தி சாஸ்த்ரமும் (Physics) சகலசக்தியும் ஒரு மூலசக்தியின் விகாரங்களே யென்று கண்டுபிடித்தவுடன் முற்றுப்பெற வேண்டியதே.

அதுபோலவே மதசாஸ்த்ரமும், அழியுந்தன்மையுள்ள உலகத்தில் அழிவிலா நித்தியவஸ்துவாய் உள்ளவர் எவரோ, எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் உலகத்தில் நிர்விகார ஆதாரமாயுள்ளவர் எவரோ, அவரை ஆத்மாக்களுடைய சித்த ஒரே பரமாத்மாவின் பிரதிபிம்பங்களோ, அந்த கைய பரமபுருஷனைக் கண்டறிந்தவுடன் பூர்த்தியடைந்து விட்டது. இவ்விதமாக பலபொருட் கொள்கையாகிய அநேகத்துவவாதத்தினின்றும், இருபொருட் கொள்கையாகிய த்வைதவாதத்தினின்றும் முடிவான ஒருபொருட்கொள்கைபெறும் அத்வைதம் விர்த்தியாயிற்று. அதற்குமேல் போக எவ்வித மதத்துக்கும் சாத்தியமில்லை. இதுதான் எல்லாசாஸ்த்ரங்களும் அடைய உத்தேசிக்கும் ஸித்தாந்தமுமாம்.

ஸர்வமும் கேவலத்தின் தோற்றமேயன்றி புதிதாய் உண்டாக்கப்பட்டவை யல்ல.

எல்லாசாஸ்த்ரமும் கடைசியில் இந்த ஸித்தாந்தத்துக்குத்தான் வந்து நிற்கின்றன. நம்முன் காணப்படும் பொருளெல்லாம் ஒரே மூலவஸ்துவின் பேதமான தோற்றமேயன்றி, புதிதாய் உண்டாக்கப்பட்டவையல்லவென்பதே இக்காலத்திய (ஐரோப்பிய) சாஸ்த்ரத்தின் தேர்ந்த ஸித்தாந்தம். ஆதலின் ஹிந்துக்கள் நாம் அநேககாலமாகத் தம் ஹ்ருதயத்தில் பெருமை பாராட்டிப் பாதுகாத்துவந்த தத்துவமே இக்காலத்திய சாஸ்த்ரத்தின் சிறந்த ஸித்தாந்தங்களின் துணையாற்பல ப்ரமாணத்தோடும் முன்னிலும் அதிகமான

வாக்கு வல்லமையோடும் உபதேசிக்கப் படப்போகிற தென்பதைப்பற்றிப் பெரிதும் சந்தோஷிக்கிறார்கள்.

இனி வேதாந்த ஞானத்தின் உந்நத சிகரங்களினின்றும் இறங்கிப் பாமர ஜனங்களின் மதத்தைப் பரியாலோசிப்போம். பரதகண்டத்தில் அநேகேசுவர ஆராதனை என்பதே கிடையாதென்று தொடக்கத்திலேயே நான் உங்களுக்குச் சொல்லிவிடலாம். பிரதி தேவாலயத்திலும் அர்ச்சகர்களும் ஸ்வாமி தரிசனம் செய்ய வருவோர்களும் கடவுளுக்குரிய ஸர்வ - வ்யாபகத்வம் முதலிய ஸகல லக்ஷணங்களையும் அங்குள்ள தேவவிக்கிரங்களின் விஷயத்தில் ஆரோபித்துத் தியானஞ்செய்வது ஸமீபத்தில் நின்று கவனிக்கும் எவருக்கும் இனிது விளங்கும். இஃது அநேகேசுவர ஆராதனையாகுமோ? 'ரோஜா' புஷ்பத்துக்கு வேறு எந்தப்பெயர் கொடுத்தாலும் அதன் சுகந்தத்துக்குச் சிறிதும் குறைவு உண்டாகாதல்லவா? வெறும் பெயர் சூட்டுதல் விஷயவிளக்கமாகுமோ? [அதாவது, இத்தேசத்தில் பற்பல திவ்ய மூர்த்திகளின் மூலமாய் நடந்தேறும் ஈசுவர ஆராதனையை, அதன் உண்மையறியாது, 'அநேகேசுவர ஆராதனை' என்று சொல்லிவிட்டதனாலேயே, அதை அவ்வாறென்று ஸ்தாபிப்பதற்குத் தக்க காரணம் கூறியதாகாது என்பதாம்.]

நான் சிறுவனாயிருக்கையில் பரதகண்டத்தில் ஒரு கிறிஸ்தவன் ஒரு ஜனக்கூட்டத்தின்முன் பிரஸங்கஞ் செய்துகொண்டிருந்தது இப்போது என் நினைவுக்கு வருகிறது. அவன் ஜனங்களை நோக்கி வேடிக்கையான பலவிஷயங்களைப்பற்றி கேள்விகேட்டுக்கொண்டேவந்து, மத்தியில் "என் கைத்தடியால் உங்கள் விக்கிரகத்தை அடித்தால் அது என்னசெய்யும்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்களுள் ஒருவன்

உடனே "உங்கள் தேவனை நான் வைதால், அவர் என்ன செய்வார்?" என்று அவன் மனதில் தைக்கும்படிச் சுருக்கெனத் திருப்பிக்கேட்க, கிறிஸ்தவப் பிரசங்கி, "நீ இறந்த பிறகு தண்டனை யடைவாய்" என்றான். அதைக் கேட்டதும் முன்சொன்ன பட்டிக்காட்டான் 'அப்படியே எங்கள் விக்கிரஹமும் நீ இறந்தபின் உன்னைத்தண்டிக்கும்' என்றான்.

விருக்ஷத்தின் குணாகுணங்களை அதன் பழத்தின் மூலமாய் அறியலாம். விக்கிரஹத்தொழும்பர்களென்று சொல்லப்படுவோருள், நல்லொழுக்கத்திலும் ஆத்மஞானத்திலும் தெய்வபக்தியிலும் ஒப்புயர்வற்ற பெரியோர்களை நான் பார்த்திருக்கும்பொழுது, 'பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தம் பிறக்குமா' என்ற கேள்வி சகஜமாய் என் மனத்தில் ஜனிக்காமற் போகுமா?

மூடமதப் பிடிவாதத்தின் கண்டனம்.

மூடபக்தியென்பது மனிதருக்குப் பெருஞ் சத்துருவாம்; ஒரே மதத்தில் யுக்திக்கொவ்வாத மூடப்பிடிவாதமோ அதைக்காட்டிலும் கொடியதாம். கிறிஸ்தவன் ஏன் 'சர்ச்'சுக்குப் போகவேண்டும்? 'சிலுவை'யை ஏன் பரிசுத்தமெனப் பாவிக்கவேண்டும்? பிரார்த்தனை புரியும்போது ஏன் முகத்தை ஆகாசத்தை நோக்கித் திருப்பிக்கொள்ளவேண்டும்? ரோமன் காதலிக் மதத்தாரின் ஆலயத்தில் அத்தனைப் பிரதிமைகள் இருப்பானேன்? 'ப்ரோடெஸ்டாண்ட்' கிறிஸ்தவர்கள் பிரார்த்தனைசெய்யும்போது அவர்கள் மனத்தில் அத்தனை மூர்த்திபாவனைகள் ஏன் இருக்கவேண்டும்? ஸோதரர்களே, நாம் மூச்சுவிடாமல் உயிருடனிருக்க எவ்விதம் முடியாதோ, அவ்விதமாகவே நாம் சிந்திக்கும் காலத்திலும் ஜடவஸ்துவின் ரூபபாவனையின்றி எதைப்பற்றியும் சிந்திக்க

முடியாது. நினைப்பை எழுப்புகிற பாவநா ஸம்யோக நியமம் எனும் சேர்க்கை முறையால் ஜடவஸ்துவின் ரூபவிசேஷம் மனோபாவத்தின் நினைவையும், மனோபாவம் ஜடவஸ்துவின் ரூபவிசேஷத்தின் நினைவையும் உண்டாக்குகின்றன. 'ஸர்வ வ்யாபகத்வம்' என்பது அநேகமாய் உலகத்திலுள்ள அனைவருக்கும் பொருளற்ற வெறுஞ்சொல்லாகவே இருக்கிறது. கடவுளுக்கு மேற்பரப்பு என்பது உண்டோ? இல்லையெனில் ஸர்வ வ்யாபகத்வம் என்ற பதத்தை நாம் சொல்லும்போது விஸ்தாரமாயுள்ள இப்பூமியைப்பற்றிய நினைவைத்தவிர வேறொன்றும நம் மனத்தில் உண்டாவதில்லை.

நமது சரீரமும் மனமும் அமைந்திருக்கும் இயற்கை முறையையொட்டி, எவ்வகையாலோ, அகண்டத்தன்மையின் பாவனை நம் மனத்தில் உண்டாகும் பொருட்டு, நீலவர்ணமான ஆகாசத்தையேனும், அகன்ற சமுத்திரத்தையேனும் நினைத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. பரிசுத்தம் என்பதைப்பற்றித் தமக்குள்ளபாவனையைச் சிலர் பிரார்த்தநா மந்திரம், மசிது, சிலுவை என்பவற்றோடு சேர்த்து நினைப்பது சகஜமாயிருக்கிறது. அவ்வாறே ஹிந்துக்களும் தமக்குள்ள பரிசுத்தம், நிர்மலத்வம், ஸத்யம், ஸர்வவ்யாபகத்வம் முதலிய கருத்துக்களை பற்பல விக்கிரஹங்களாலும் ரூபவிசேஷங்களாலும் பாவனைசெய்து கொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்குமுள்ள பேதம் என்னவெனில்:—மற்றமதஸ்தர்கள் தமக்கு அபிமதமாண்கோவில் முதலிய விஷயங்களிலேயே தம்வாழ்நாளையெல்லாம் விநியோகிக்கின்றார்களே யொழிய அதற்குமேல் ஒருபோதும் அபிவிர்த்தி அடைகின்றார்களில்லை. ஏனென்றால், அவர்களுக்கு மதமென்பது சிலகொள்கைகளை உண்மையென்று

நம்புவதும் பரோபகாரம் செய்வதுமேயன்றி வேறில்லை. ஆனால் ஹிந்துமதம் அவ்வளவும் ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்தையே நாடி நிற்கின்றது. மனிதன், ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அநுபவித்தால்தான் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாய் விளங்குவான். ஆகவே, தேவதாவிக்கிரஹங்களும், ஆலயங்களும், வேதசாஸ்த்ரங்களும் மனிதர்களின் ஆரம்பஞானதசையில் ஊன்றுகோலாயிருந்து உதவும் சாதனங்கள் மாத்திரமேயாம். ஆனால் ஹிந்து மதஸ்தன் நாடும் உத்தமநிலை அவையல்ல. ஹிந்துமதக் கொள்கையின்படி ஒவ்வொருவனும் கிரமக்கிரமமாய் மேல்நோக்கி உயர்நிலையை நாடிச் செல்லவேண்டியவனேயாம்.

எவ்விடத்தும் தங்கிநில்லாமை.

அவன் எவ்விடத்தும் ஸ்திரமாய்த் தங்கிநிற்பதுகூடாது. "பஹிரங்க பூஜையும், விக்ரஹ பூஜையும் உத்தமநிலையை அடைய முயலும் தாழ்ந்தபடியென்றும், அந்தரங்க பூஜை அதற்கடுத்த படியென்றும், ஈசுவர ஸாக்ஷாத்காரம் ஸர்வோத்தமமான படி யென்றும்" வேதம் முறையிடுகின்றது.

உத்தமோ ப்ரஹ்ம ஸத்பாவோ
த்யாந பாவஸ்து மத்யம꞉
ஸ்துதிர் ஜபோ(அ)தமோ பாவோ
பஹி꞉ பூஜா(அ)தமா(அ)தமா.

மஹாநிர்வாணதந்த்ரம், நான்காம் உல்லாசம்.

இன்னொரு விசேஷம் பாருங்கள். திரிகரணசுத்தியாய்த் தேவதா விக்ரஹத்தின்முன் ஸாஷ்டாங்கமாய்ப் பணியும் பக்தனை, "அவனை ஸூர்யன் விளக்கமாட்டான், சந்திரனும் விளக்கான், நக்ஷத்திரங்களும் விளக்கா; அவனை மின்னல்

விளக்காது, அக்நியும் விளக்காது, அவனாலேயே அவையா வும் பிரகாசிக்கின்றன."

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம்
நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோ஽யமக்நி:?
தமேவ பாந்தம் அநுபாதி ஸர்வம்
தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி.

கடோபநிஷத்.

என்று ஸ்தோத்ரம் செய்வதை நாம் காணும்பொழுது, அவன் அவ்விக்ரஹத்தைப் பழிக்கின்றானென்றாவது அப்பூஜையைப் பாபகர்மமென்று சொல்லுகிறானென்றாவது நினைத்தல் பொருந்துமோ? தன் உலகவாழ்க்கையின் ஒருபருவத்துக்கு அவசியமாய் வேண்டிய ஒருபடியென்றே அதை அவன் கருதுகின்றான். ஒருவன் முதலில் குழந்தையாயிருந்தன்றோ பின்னர்ப் படிப்படியாய் வளர்ந்து பெரியவனாகின்றான். அப்படியிருக்கக் குழந்தைப் பருவத்தையாவது பாலியப்பருவத்தையாவது பாவமென்று ஒரு கிழவன் சொல்லுவது நியாயமாகுமா? இவ்வளவுக்கும் விக்ரஹபூஜை செய்தேதீரவேண்டுமென்று ஹிந்துமதம் வற்புறுத்துவதில்லை.

ஒருவன் விக்ரஹாராதனையின் துணையைக்கொண்டு வெகு சுலபமாகத் தன் தெய்வத்தன்மையை அநுபவிக்கக் கூடுமாயின், அதைப்பாவமெனக் கூறுவது நியாயமா? அல்லது அந்தப்படியை அவன் கடந்துசென்றவனானாலும், அதைப் பிசகெனச்சொல்லுதல் அமையுமோ? இந்துமதத்தின் பிரகாரம் பிரதிமனிதனும் பலவகைப்படிகளையும் கடந்து பரகதியடைகிறான் என்பதின் கருத்து,—அவன் பிழையுள்ள வழியைத்தள்ளி உண்மையான வழியைக் கைக்கொள்ளுகின்

றன் என்பதன்று; மற்று உண்மையினின்றே உண்மையைச் சென்றடைகிறான், அதாவது கீழ்த்தரமான உண்மையினின்றும் மேலான உண்மையைச் சென்றடைகிறான் என்பதேயாம். எல்லாவற்றிலுந் தாழ்ந்த ஜடபதார்த்த பூஜைமுதல் உயர்ந்த வேதாந்த பிரதிபாத்தியமான அகண்ட தத்வோபாஸனை வரையிலுள்ள ஸகல மதங்களும், அநாதியாயும் அநந்தமாயுமுள்ள நித்யவஸ்துவைப் பற்றுவதற்கும், அதன் சாக்ஷாத்காரத்தை அநுபவிப்பதற்கும் பிரதிஜீவாத்மாவும் தன் ஜன்மம், ஸஹவாஸம் முதலியவற்றிற்குத் தக்கபடி செய்யும் பலவகை முயற்சிகளே என்று ஹிந்துக்கள் கருதுகின்றனர். ஆகவே, இம்மதங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஜீவாத்மாவின் ஞானாபிவிருத்தியில் ஒரு படியென்றே ஏற்படுகின்றது; பிரதிஜீவாத்மாவும் ஜோதிஸ்வரூபமாய் விளங்கும் சூரியனை நோக்கி ஆகாயமார்க்கத்தில் பறந்து கிரமக்கிரமமாய் அதிகவலிமை பெற்று அச்சூரியனையடைய உயரப்பறக்கும் இளங்கருடனெனச் சொல்லலாம்.

மதக்கொள்கைகளும் அடையாளங்களும்.

நாநாவிதங்களாக வேறுபட்டுத் தோன்றும் வஸ்துக்களின் ஆதாரமாய் அமைந்து விளங்கும் ஐக்கிய வுண்மையே உலகவியற்கையின் ரீதியாகும். இதை ஹிந்துக்கள் நன்றாய் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இதரமதங்கள் சிற்சில சிறப்புவிதிகளை ஏற்படுத்தி அவற்றையே யாவரும் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகின்றன. அவை ஒரே விதமான சொக்காயைக்காட்டி, கோபாலன், கோவிந்தன், கேசவன் ஆகிய எல்லாருக்கும் அவை பொருந்தவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றன. கோவிந்தனுக்கும் கேசவனுக்கும் அவை பிடிக்காவிட்டால் அவர்கள் உடையின்றி பிறந்தவடிவாய்

இருக்கவேண்டியவர்களே. அகண்டவஸ்துவைப் பிரத்யக்ஷமாய் அநுபவிப்பதற்காவது, நினைப்பதற்காவது, சொல்வதற்காவது, நம்மனத்திற்கு விஷயமாகக் கூடிய கண்டப்பொருளின் உதவியின்றி முடியாதென்பதை ஹிந்துக்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். விக்கிரஹங்களும், சிலுவையும் சந்திரகலை (இளம்பிறை)யும் அத்யாத்மபாவனைகளை நமக்கு நன்குவிளங்குமாறு மாட்டிவைக்கப் பயன்படும் சாதனரூபமான முளைகளாம். இவ்வகையான சாதனங்கள் எல்லோருக்கும் அவசிய மில்லாதிருப்பினும், உலகத்தில் பெரும்பாலாருக்கு வேண்டியிருப்பதால், தங்களுக்கு அநாவசியமென்ற காரணத்தினால், அவற்றை அவசியமெனக்கொள்பவர்கள் தப்பான வழியை அநுஸரிக்கிறவர்களென்று சொல்ல எவருக்கும் நியாயமில்லை.

நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய சங்கதி ஒன்றுண்டு. இந்தியாவில் உள்ள விக்ரஹாராதநமானது எவ்வித கோரமான செயலுமன்று. அது வேசிகளை உற்பத்தியாக்கும் வழிபாடுமன்று. அபரிபக்குவ தசையிலுள்ளவர்கள் மேலான ஆத்மஞாநதத்வங்களைப் பற்றுவதற்குச் செய்யும் பிரயத்னமென்றே அதனைக் கருதவேண்டும். ஹிந்துக்களிடத்திலும் தப்பிதங்கள் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் எப்போதும் தம் தேகங்களைத் தண்டித்து வருத்திக் கொள்வார்களையன்றி, அயலார்களின் கழுத்தையறுக்க ஒருபொழுதும் இசையார். ஹிந்துக்களில் மதாவேசங் கொண்டவர்கள் தாமே அக்நிப்ரவேசம்செய்து தம்மை மாய்த்துக் கொள்வார்களே யன்றி தம் மதத்திற் பிரவேசியாதவர்களை எரிக்க அனலை மூட்டுபவர்களல்லர். அக்நியில் விழுந்து உயிரைமாய்த்துக்கொள்ளும் இப்பலவினச் செயலும் மதத்தின் குற்ற

மன்று. முற்காலத்தில் கிறிஸ்துசமயத்தார் சூன்யக்காரர்களை அக்நிகுண்டத்தில் தள்ளி எரித்தமை கிறிஸ்துமதத்தின் தோஷமென்று எவரேனும் கூறுவரோ?

ஆகவே, உலகத்திலுள்ள ஸகல மதங்களும், நாநாவித ருசியுள்ள ஸ்திரீ புருஷர்களென்ற இருபாலாரும் தத்தம் பரிபாகபேதத்துக்கும் கர்மவிசேஷத்துக்கும் தக்கபடி பிரயாணப்பட்டு ஒரேமுடிவை உத்தேசித்து மேலுக்குமேல் வருவதற்குச் செய்யும் உபாயங்களென்பதே ஹிந்துக்களின் அபிப்பிராயம். ஒவ்வொரு மதமும் அவித்யாபந்தத்துக்குட்பட்டிருக்கும் இம்மானிட சரீரத்தினின்றும் ஈசுவரன் பிரகாசிக்கும் உண்மையையே உணர்த்துவதாம். அவ்வீசுவரன்தான் அனைவருக்கும் ஞானமளித்துத் தமது திருவருளால் ஸகலமதங்களையும் பிரகாசமுறச் செய்கின்றான். அவ்வாறாயின், மதங்களுக்குள் இத்தனை பரஸ்பரபேதம் இருப்பானேன் என்றால், அவை வெளிப்பார்வைக்குமாத்திரந்தான் பேதங்களென்று ஹிந்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஒரே உண்மை வெவ்வேறு இயல்புள்ள மனிதர்களின் வெவ்வேறு பக்குவநிலைக்கு ஏற்றவாறு அமைந்து விளங்குதலால் இந்தப் பேதங்கள் வருகின்றன.

எல்லாமதங்களிலும் கடவுள் விளங்குதல்.

ஒரே பிரகாசம்தான் பலவித வர்ணங்களின் வழியாய்ப் பலவகையாய்க் காணப்படுகின்றது. பலவகை மானிட ஸ்வபாவத்துக்கும் அமையவேண்டியிருத்தலால், இச்சொற்ப பேதங்களும் அவசியமாகவே வேண்டியிருக்கின்றன. ஆனால் இவ்வெல்லாவற்றினுள்ளும் விளங்குவது ஒரே உண்மைதான். ஸர்வேசுவரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாகத் திருவவதா

ரம் செய்திருந்தபோது, "முத்துமாலையில் சரடுபோல் நான் பிரதிமதத்திலும் இருக்கின்றேன். மானிட கோடிகளை உயர் நிலைக்குத் தூக்கித் தூய்மையடைவிக்கத்தக்க விசேஷ பரிசுத்தத்தன்மையும் விசேஷ சக்தியும் எங்கெங்கே காணப்படுகின்றதோ, அவ்விடங்களிலெல்லாம் நான் இருப்பதாய் அறிந்துகொள்."

மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம்
ஸூத்ரே மணிகணா இவ.
யத்யத் விபூதிமத் ஸத்வம்
ஸ்ரீமதூர்ஜித மேவ வா
தத்ததேவாவகச்ச த்வம்
மம தேஜோம்ச ஸம்பவம் கீதா. 10-41.

என்று ஹிந்துக்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட போதனையின் பயன் என்ன? ஹிந்துக்களுக்கு மாத்திரந்தான் மோக்ஷமுண்டு, மற்றவருக்குக் கிடையாது என்று ஸம்ஸ்கிருத ஞானசாஸ்திரங்களில எங்காவது இருப்பதாகக் காட்ட யாவரேனும் முன்வருவரோ? ஸ்ரீவியாஸபகவான் தாம் இயற்றிய வேதாந்த சூத்திரத்திலே 'அந்தராசாபி து தத்த்ருஷ்டே:' அதாவது 'நமது ஜாதிமதங்களுக்குப் புறம்பாயுள்ளவர்களுக்குள்ளுங் கூடப் பரிபக்வமடைந்த பரிசுத்தாத்மாக்களைக் காண்கிறோம்' என்று அருளியிருக்கிறார். அப்படியாயின், தங் கருத்தையெல்லாம் கடவுளிடத்தே செலுத்தும் ஹிந்துக்கள் ஈசுவரவிஷயத்தில் சந்தேகங்கொண்டுள்ள அஜ்ஞேய (Agnostic) வாதமாகிய பௌத்தமதத்தையும், நிரீஸ்வரவாதமாகிய ஜைநமதத்தையும் எவ்வாறு நம்புகிறார்களென்று நீங்கள் வினவலாம்.

மானிட ஸ்வரூபத்தினின்றும், தெய்வத்தன்மை வெளிப்பட்டு விளங்கும் விசேஷமே ஸர்வமதங்களும் நாடும் முக்கியதத்துவமாகையால் அவ்விஷயத்திலேயே ஜைனர்களும் பௌத்தர்களும் தம் சக்தியையெல்லாம் விநியோகிக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஜகத்பிதாவாகிய கடவுளைக் காணவில்லையாயினும், அவரது புத்திரஸ்வரூபமான புத்ததேவர், தீர்த்தங்கரர் என்னும் புண்ணியபுருஷர்களைக் கண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இவ்வாறு புத்திரனைக்கண்டவர் பிதாவையுங் கண்டவரேயாவர். *

ஸோதரர்களே, இதுதான் ஹிந்துமதத்தின் சாரசங்கிரஹம். ஹிந்துக்கள் தமதெல்லா உத்தேசியங்களையும் நிறைவேற்றுவதில் தவறிப்போயிருக்கலாம். ஆனால் எப்பொழுதாவது ஒருகாலத்தில் ஸர்வஜனஸம்மதமான மதமொன்று உண்டாகப்போவதாயின் அஃது ஒருகுறித்த காலத்துக்கேனும் தேசத்துக்கேனும் சிறப்புவகையாய் ஸம்பந்தமுடையதாய் இருத்தல்கூடாது. அஃது அடைய முயலும் கடவுளைப்போல்

---

* ஸ்வாமிகள் கிறிஸ்தவர் நிறைந்த கோஷ்டியை நோக்கிப் பிரசங்கித்தபடியால், அவர்களது அவதார புருஷனாகிய கிறிஸ்துநாதர் பிரயோகித்த வாக்கியக்கிரமத்தையே அவரும் உபயோகிக்கிறார். கிறிஸ்துநாதர் கடவுளின் குமாரன் என்பது கிறிஸ்தவஸித்தாந்தம். அவர் 'I and my Father are one' 'நானும் என்பிதாவும் ஏகஸ்வரூபம்' என்றும் 'He that hath seen the Son hath seen the Father' 'புத்ரனாகிய என்னைக் கண்டவர் பிதாவாகிய கடவுளையும் கண்டவரே' என்றும் உபதேசித்திருக்கிறார். அதை இங்கே அமைத்துப் பார்க்கின் புத்திரஸ்தானத்திலுள்ள புத்ததேவரையும் தீர்த்தங்கரரையும் வழிபடும் பௌத்தஜைனர்களும் ஜகத்பிதாவாகிய ஸர்வேசுவரனை வழிபடுகின்றவர்களே என்று கிறிஸ்துநாதரின் வசனங்களாலேயே ஏற்படுகிறதென்பது ஸ்வாமிகளின் கருத்து.

தானும் எல்லையற்றதாகவே இருக்கவேண்டும். அதன் ஞான சூரியன் கிருஷ்ணபக்தர் மேலும், கிறிஸ்துபக்தர் மேலும், புண்யவான்களின் மேலும், பாபிகளின் மேலும் ஸமமாய்ப் பிரகாசிக்கவேண்டும். மற்றும் அது கேவலம் பிராஹ்மணர்களுக்கேனும், கேவலம் பௌத்தர்களுக்கேனும் கேவலம் கிறிஸ்தவர்களுக்கேனும், கேவலம் முஹம்மதியர்களுக்கேனும் தனியே யுரியமதமாய் இராமல், அவ்வெல்லாருடைய மதங்களின் ஸாராம்சத் தொகுதியையும் தன்னகத்தே அமையப் பெற்றிருப்பதுடன், இனியும் பலவகையிலும் அபிவிர்த்தியடைந்து சீர்ப்படுவதற்கு இடங்கொடுக்கத்தக்க விரிவுடனும் கூடியிருக்கவேண்டும். அது தன் பொதுத் தன்மையின் விசேஷத்தால் எப்புறத்தும் தன் கரங்களைப் பரப்பி உலகத்திலுள்ள யாவரையும் பக்ஷமாய்த் தழுவிக் கொள்ளல்வேண்டும். விலங்குகளுக்கும் தமக்கும் அதிக பேதமின்றித் திரிந்துழலும் கீழோர்முதல், தமது அறிவாலும் அன்பாலும் ஸமஸ்த ஜனங்களையும்விட உத்தமசீலர்களாய் விளங்கி, தம்மைக்கண்ணுறும் உலகத்தோர் "இவர்கள் கேவலமனிதர்களல்லர், தேவாம்சமாகவே இருக்கவேண்டும்" என்று அவ்வளவுதூரம் சங்கிக்கும்படியான நிலையிலுள்ள புண்ணியபுருஷர் வரையிலும் உள்ள ஸகல ஜனங்களுக்கும் அது இடம் அளிக்கவேண்டும்.

ஸர்வ ஸம்மத சமயம்.

அப்போதுதான் அது அந்யமதஸ்தர்களைப் பீடிப்பதற்கும் அவர்கள் விஷயத்தில் பொறுமை கொள்ளுவதற்கும் இடங்கொடாத மதமாயிருக்கும். எப்பாலாரிடத்தும் தேவாம்சம் உள்ளதென்றும் உணரும். அதற்குள்ள எல்லாசக்தியும், மனிதர்களுக்குத் தமது உண்மையான தேவாம்சத்தை

சேரில் அநுபவிப்பதற்கு வேண்டிய மஹோபகாரம் புரியப் பிரயோஜனமாகும்.

அப்படிப்பட்ட மதத்தை அளிப்பீர்களாயின், அனைவரும் அதை யநுஸரிப்பார்கள். பூர்வம் அசோக சக்ரவர்த்தி கூட்டிய ஸபையில் பௌத்தர்கள் மாத்திரமே நிறைந்திருந்தார்கள். அதற்கு அநேக நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் அக்பர் சக்ரவர்த்தி கூட்டிய மதஸபையில் பற்பல மதத்தவரும் சேர்ந்திருந்தும், அதினால் பெரும்பயன் யாதொன்றும் விளையவில்லை. சமயங்கள்தோறும் ஸர்வேசுவரன் விளங்குகிறார் எனும் உண்மையை உலகத்தோருக்கெல்லாம் உத்கோஷித்துத் தெரிவிக்கும் அதிகாரம் அமெரிக்காவுக்கென்றே அமைந்ததுபோலும்.

வாழ்த்து.

ஹிந்துக்கள் ப்ரஹ்மமென்றும், பார்ஸிகள் அஹுரமஜ்தா வென்றும் பௌத்தர்கள் புத்தனென்றும், யூதர்கள் யெஹோவாவென்றும்,கிறிஸ்தவர்கள் பரமண்டலத்திலுள்ள பிதாவென்றும் எவரைப் போற்றுகின்றனரோ, அந்தப் பரம புருஷன் உங்கள் மேலான எண்ணத்தை நிறைவேற்றுமாறு உங்களுக்குச் சக்தி யளிப்பாராக. ஸம ரஸ பாவனை யெனும் நக்ஷத்ரம் முதலில் கீழ்த்திசையில் உதயமாகி,மேற்றிசையை நோக்கி நேராய்ப் புறப்பட்டுச் சிலசமயம் மங்கலாயும் சிலசமயம் ஒளிவிசியும் பிரகாசித்துக்கொண்டு உலகமெல்லாம் பிரதக்ஷணம்பண்ணி மறுபடியும் கீழ்த்திசையின் அடிவானத்திலே முன்னிலும் ஆயிரமடங்கு அதிகமான காந்தியுடன் ஜாஜ்வல்யமாய் உதயமாயிருக்கின்றது.

சுதந்திரத்துக்கு நிலயமாகிய * கொலம்பியாவே! நீ நீடூழி வாழ்க. நீ ஒருபோதும் அயலாரைக்கொன்று அவர்க

* கொலம்பஸால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காரணத்தால் அமெரிக்காவுக்கு 'கொலம்பியா' வென்றொரு பெயருண்டு.

ளது ரத்தத்தில் உன் கையைத் தோய்த்துக் களங்கப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. நீ ஒருபோதும் அயலாரது சொத்தை அபஹரித்து அதனால் ஐசுவரியவதியாகச் சுலபவழியைத் தேடவில்லை. ஆதலால் நீயே நாகரிகஜனங்களின்முன் சாந்தி எனும் துவஜத்தைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு செல்வதற்கு அதிகாரம் பெற்றாய்.

செப்டம்பர்மூ 20உ பத்தாநாள் சபையிற்செய்த ப்ரஸங்கம்.

"ஏழை அஞ்ஞாநிகள்"

"பிறமதஸ்தர்கள் கிறிஸ்துமதத்தை நியாயவாயிலாகச் சீர்தூக்கிப் பரிசோதனை செய்யவருங்கால், கிறிஸ்தவராயுள்ளோர் அதற்கு இடங்கொடுக்க எப்போதும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும். ஆகவே உங்கள் மதவிஷயமாய்ச் சிறிது குற்றங் கூறுவேனாயின், அதற்காக நீங்கள் மனத்தாங்கல் உறுவீர்களென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஏ கிறிஸ்தவர்களே, நீங்கள் அஞ்ஞாநிகளென்று அழைக்கும் எங்கள் மதத்தவரின் ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுப் பாதிரிகளைப் பிரியத்துடன் அனுப்புகிறீர்களே! பசியால் வருந்தும் அவர்களது தேகங்களை ரக்ஷிக்க நீங்கள் யாதொரு முயற்சியும் செய்யாதிருப்பதேன்? இந்தியாவில் பயங்கரமான பஞ்சகாலங்களிலே பல்லாயிரம் ஜனங்கள் வயிற்றுக்குச்சோறின்றி மாண்டுபோனார்களே, அவர்களைக் காப்பாற்றக் கிறிஸ்தவர்களாகிய நீங்கள் யாது செய்தீர்கள்? ஒன்றுமில்லையே! இந்தியாவில் எங்கு பார்த்தாலும் நீங்கள் கிறிஸ்தவக் கோவில்களைக் கட்டுகிறீர்கள்; ஆனால் கீழ்நாட்டாரை வருத்தும் கஷ்டம் மதக்குறைவன்று, அவர்களுக்கு மதம் ஏதேஷ்டமாயிருக்கிறது. கஞ்சியில்லாமையே அவர்களுக்குப் பெருங் கஷ்டமாயிருக்கிறது.

இந்தியாவிலே கிழஞ்சுட மேலுஞ்சுட, நெஞ்சுலர்ந்து, நாவறண்டு, வயிறு ஒட்டிப்போய்க் கஞ்சியோ, கஞ்சியோவென்று பல்லாயிரம்பேர் கதறுகிறார்களே. அவர்கள் கஞ்சிகேட்டால் நாம் கல்லைக் கொடுக்கலாமா? வயிற்றுக்குக் கஞ்சியில்லாமல் வருந்துவோருக்கு மதப்பிரசங்கம் செய்வது அவர்களை அவமானப்படுத்துவதுபோலாம். வயிற்றுக்கில்லாமல் வருந்துகிறவனுக்கு வேதாந்தம் உபதேசித்தல் அவனை அவமானப்படுத்தியதாகுமன்றோ? இந்தியாவிலே பணத்துக்காக ஞானோபதேசம் செய்பவனை ஜாதிப்பிரஷ்டனாக்கி, அவன்மேல் எல்லாரும் காறித்துப்புவார்கள். எங்கள் தேசத்து ஏழைஜனங்களுக்கு ஒத்தாசைபுரிய வழிதேடும் பொருட்டு நான் இங்கே வந்தேன். வந்ததில் கிறிஸ்தவராஜ்யத்திலே கிறிஸ்தவர்களிடத்திலிருந்து “அஞ்ஞானி” களுக்கு உதவிகிடைப்பது எவ்வளவு கஷ்டமென்பதை நன்றாய் அறிந்துகொண்டேன்.”

[பன்னிரண்டாம் நாள், செப்டம்பர்௴ 22௳]

ஸர்வமதஸபையின் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிப் பிரிவிலே, விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் “வைதித ஹிந்து மத” த்தைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தார். 3-ம் நம்பர் ஹாலிலே எள் விழற்கிடமின்றி ஜனங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். கத்தோலிக் குருமார், ப்ரோடஸ்டண்ட் குருமார்கள், ‘தியசாபிகல்’ சங்கத்தார், யுக்திவாதிகள் முதலிய பற்பல மதச்சார்பினரான ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் அதிகமான உற்சாகத்துடன் அவரது பிரசங்கத்தைக் கேட்டு, அவரை மதவிஷயமான பலகேள்விகள் கேட்டார்கள். அவற்றிற்கெல்லாம் அவர் சாவதானமாயும் சமத்காரமாயும் தெளிவாயும் விடையளித்து அவர்களது ஆவலைத் தீர்த்தார். அன்று அவர்கள் உள்ளத்தில் அவர் கொளுத்திய

ஹிந்துமதச்சுடர் அதிக காந்தியுடன் பிரகாசிக்கத்தொடங்கவே, அவர்கள் அனைவரும் அவரிடம் வந்து ஹிந்து மதத்தைப்பற்றி வேறோரிடத்தில் விசதமாய்ப் பிரசங்கிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, அவரும் அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிசைந்தார்.

[16-ம் நாள், செப்டம்பர்மூ 26உ]

பௌத்தமதத்துக்கும் ஹிந்துமதத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம்.

"அக்ராஸனாதிபதியவர்களே, என் ஸஹோதரர்களே, என்னை யன்புடன் உபசரித்துப் போஷித்துவரும் பிரபுக்களே, நான் பௌத்தன் அல்லேன் என்று நீங்கள் அனைவரும் கேள்வியுற்றிருக்கிறீர்கள். ஆயினும் நான் ஒருவாறு பௌத்தனே. சீனாவும் ஜாப்பானும் லங்கையும் அந்த லோக குருவாகிய புத்தரது உபதேசங்களை யொட்டி யொழுகினால், இந்தியாவானது அவரை ஈசுவராவதாரமென மதித்துப் பூஜிக்கின்றது. நான் பௌத்தமதத்தைப் பரிசோதனை செய்யப்போகிறேன் என்று சற்றுமுன் நீங்கள் கேள்வியுற்றீர்களல்லவா? அதைக்கொண்டு நான் அதில் குற்றஞ்சொல்லப்போகிறேன் என்று நீங்கள் சந்தேகிக்கவேண்டாம். எவரை ஈசுவராவதாரமென்று கருதி நான் அநுதினமும் பூஜிக்கின்றேனோ, அப்படிப்பட்டவரிடத்தில் குற்றங் கல்பிக்கும் அபசாரம் எனக்கு வேண்டாம். ஆனால் புத்தபகவானைப்பற்றி யெங்கள் அபிப்பிராயமென்னவென்றால், அவருடைய கருத்தை அவரது சிஷ்யர்கள் சரியாய்த் தெரிந்துகொள்ள வில்லையென்பதே. வைதிகமதத்துக்கும் பௌத்தமதத்துக்கும் இக்காலத்திலுள்ள சம்பந்தமானது பௌத்தமதத்துக்கும் கிறிஸ்துமதத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை யேறக்குறைய ஒத்திருக்கின்

றது. யேசுகிறிஸ்து யூதஜாதியைச் சேர்ந்தவர். சாக்கியமுனி ஹிந்து ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். ஆனால் அவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் இருந்த பேதம் என்னவெனில்,—யூதர்கள் கிறிஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தள்ளிச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள். ஹிந்துக்களோ சாக்யமுனியை ஈசுவரபீடத்தில் எழுந்தருளச்செய்து ஆராதித்துவருகின்றார்கள். ஆனால் தற்காலத்திய பௌத்தமதத்திற்கும், புத்தபகவான் உபதேசித்ததாக ஹிந்துக்களாகிய நாங்கள்கருதும் உபதேசங்களுக்கும் உள்ள உண்மையான வித்தியாசத்தைப்பற்றி ஹிந்துக்கள் சொல்ல விரும்புவது யாதெனில்,—சாக்யமுனிவர் யாதொன்றையும் புதிதாய் உபதேசிக்க வரவில்லை. கிறிஸ்துபிரானைப்போலவே அவரும் உள்ளதைப் பரிபூர்த்திசெய்ய வந்தாரேயன்றி நாசஞ்செய்யவரவில்லை. யூதர்கள் தங்கள் பழைய ஏற்பாடென்னும் மதநூலைப்போலவே புதிய ஏற்பாடென்று வழங்கும் கிறிஸ்து மதநூலையும் பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென்றும், கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் புதிய ஏற்பாட்டைப்போலவே பழைய ஏற்பாட்டையும் பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென்றும் கிறிஸ்துநாதர் உபதேசித்தார். பழைய ஏற்பாட்டின் பரிபூர்த்தியே புதிய ஏற்பாடென்பதை யூதர்கள் எவ்வாறு அறியவில்லையோ அவ்வாறே பௌத்தர்களும் ஹிந்துமத ஸித்தாந்தங்களின் பரிபூர்த்தியை அறிந்துகொள்ளவில்லை. ஆதலால் சாக்யமுனிவர் பரிபூர்த்தி செய்யவந்தாரேயன்றி அழிக்கவரவில்லையென்று நான் மீண்டும் மொழிகின்றேன். அவரே ஹிந்துமதத்தின் சிறந்த சித்தாந்தங்களைப் பரிபூரணமாய்த் தமது வாழ்க்கையில் விளக்கிக் காட்டியவர்.

"ஹிந்துக்களுடைய மதமானது கர்மமார்க்கம், ஞானமார்க்கம் என இரு பிரிவுகள் உடையது. ஞானமார்க்கத்தை முக்கியமாய் அநுஸரிப்பவர்கள் ஸந்யாஸிகளாவார்.

"அந்த ஞானமார்க்கத்திலே ஜாதிபேதம் கிடையாது. இந்தியாவிலே உயர்குலத்தோனும் துறவியாகலாம், இழி குலத்தோனும் துறவியாகலாம். ஸந்ந்யாஸத்தில் இரண்டு ஜாதியும் ஒன்றாய்விடுகின்றன. வேதாந்தத்திலே ஜாதிபேதம் இல்லை. ஜாதியென்பது ஜனஸமூஹக் கட்டுப்பாடு. சாக்யமுநி வரும் ஸந்ந்யாஸியாகி, வேதத்தில் மறைந்திருந்த உண்மையை உலகத்தி லுள்ளவர் அனைவர்க்கும், யாதொருபேதமும் இல்லாமல், தெரியப்படுத்தி அதன் வழியாய் அவர்களிடத்தில் தமக்குண்டாயிருந்த அளவுகடந்த அன்பை வெளிப்படுத்தினர். அதுவே அவருடைய சிறப்பைக் காட்டுகின்றது. பிரஸங்கிகளைக் கொண்டு யாவர்க்கும் மதபோதஞ் செய்விக்கும் வழியை முதல் முதல் வழக்கத்துக்குக் கொண்டுவந்தவர் அவரே. அவ்வளவு மாத்திரமா, பிறமதத்தினரைத் தம் மதத்தைத் தழுவச்செய்வதற்கும் அவர்தான் முதலில் வழி காட்டியாய் நின்றவர்.

"ஏழைகள் விஷயத்திலும், ஞானமில்லாதவர் விஷயத்திலும் அவருக்கிருந்த ஆச்சரியகரமான அநுதாபமே அவரது மஹிமைக்கு முக்கிய காரணமாம். அவரது சிஷ்யருள் ப்ராஹ்மணரும் சிலர் இருந்தனர். புத்தபகவான் போதிக்கத்தொடங்கிய காலத்திலே, இந்தியாவில் ஸம்ஸ்கிருதபாஷைக்கு வழக்காறு அற்றுப்போய்விட்டது. பண்டிதர்களின் புஸ்தகங்களில் மாத்திரமே அது ஏட்டுவழக்கம் பெற்றிருந்தது. புத்தரது ப்ராஹ்மண சிஷ்யர்கள் சிலர் அவரது உபதேசங்களை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்க்க விரும்பினார்கள். அதை யறிந்தவுடனே அவர் அவர்களை நோக்கி "நான் ஏழைகளுக்காகவே அவதரித்தவன், பாமரர்களான சாதாரண ஜனங்களுக்கென்றே வந்திருக்கிறேன். ஆதலால், ஜநங்கள் வழங்கும்

பாஷையில் பேசுவதே எனக்கிஷ்டம்" என்றார். ஆகவே அவரது உபதேசங்களின் பெரும்பான்மையும் அக்காலத்தில் இந்தியாவில் வழங்கிய * பாலி பாஷையிலேயே இன்றைக்கும் இருக்கின்றது.

"சாஸ்திர விசாரமும், வேதாந்தமும் எவ்வளவு சிறந்தவையாயிருப்பினும், மரணம் என்கிறதொன்று இவ்வுலகத்திலுள்ளவரையிலும், தூர்ப்பலம் என்பதொன்று ஹ்ருதயத்தில் இருக்கும் வரையிலும், அந்தத் தூர்ப்பலத்தன்மையினாலேயே மனிதன் உள்ளங்கரைந்து கடவுளை நோக்கி ஓலமிடுகின்றவரையிலும், கடவுள்-நம்பிக்கையென்பதும் இருந்தே தீரும்.

"ஒருவிதமாய்ப் பார்க்குமிடத்து, புத்ததேவரது சிஷ்யர்கள் தத்துவஞானவிஷயமாய் வேதமென்கிற அசைக்கமுடியாத கற்பாறையின்மேல் எவ்வளவு மோதிக்கொண்டு பார்த்தும், அதனைத் தகர்க்கமுடியவில்லை. மற்றொருவிதமாய்ப் பார்க்குமிடத்து, ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அருமைக் கண்மணியெனக் கருதிப்பாராட்டும் பரமபுருஷனை பௌத்தர்கள் பிரஜைகளிடத்தினின்றும் அபஹரித்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு செய்யத் தலைப்பட்டவுடனே பௌத்தமதம் இந்தியாவில் அழிந்துபோய்விட்டது. ஆகையால் அதன் பிறப்பிடமாகிய இந்தியாவில் தம்மைப் பௌத்தரென்று சொல்லிக்கொ

---

* பாலி பாஷையானது வடமொழியினின்று பிறந்த பிராகிருத பாஷைகளுள் ஒன்றாகும்; வடமொழி நாடகங்களிலே பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கும் மாகதீ என்னும் பிராகிருதமொழிக்கும் பாலிக்கும் அதிக பேதமில்லை. வடமொழியில் தர்மம், புத்ரன், ஸூத்ரம் என்ற பதங்கள் பாலியில் முறையே தம்மம், புத்தன், ஸுத்தம் எனத் திரியும்.

ள்வோர் ஸ்திரீகளிலாவது புருஷர்களிலாவது இன்றைக்கும் ஒருவரும் கிடையார்.

"இன்னொருவிதமாய் நோக்குங்கால், பிராஹ்மணமதமும் சிற்சில அம்சங்களில் நஷ்டமடைந்தது. சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டுமென்று பௌத்தமதத்திற்கிருந்த அவ்வித வைராக்கியமும், ஸர்வபிராணிகளின் விஷயத்திலும் பிரவர்த்தித்த அந்த ஆச்சரியகரமான காருண்யமும் தர்மகுணமும் பிராஹ்மணமதத்துக்கு ஒருவாறு நஷ்டத்தை யுண்டாக்கியதெனச் சொல்லலாம். பௌத்தமதம் இப்படிப்பட்ட தனது சிறந்த செய்கைகளால் ஹிந்துதேசத்தாரை எவ்வளவு மேன்மையான நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டதென்றால், அக்காலத்திய இந்தியாவின் சரித்திரத்தை யெழுதிய ஒரு கிரீக்கு வித்துவான்,—ஹிந்துவாயுள்ள எவனும் பொய் சொன்னதில்லை என்றும், ஹிந்து ஸ்திரீயாயுள்ளவள் எவளும் கற்பு நிலை தவறினதில்லை யென்றும், எழுதியிருப்பதினின்று அறியலாகும்.

[பிறகு சபையில் உட்கார்ந்திருந்த பௌத்தர்களை நோக்கி]

"பௌத்த நண்பர்களே, உங்களை விட்டுப்பிரிந்து நாங்கள் இருக்கமுடியாது; எங்களை விட்டுப்பிரிந்து நீங்களும் இருக்கமுடியாது. நாமிருவரும் பிரிந்துபோய் விட்டமையால், பிராஹ்மணர்களின் உயர்ந்த புத்தியும் தத்துவ ஆராய்ச்சியு மின்றி நீங்கள் மேன்மை யடைய முடியாதென்பதையும், ஜீவகாருண்யம் நிறைந்த உங்களுடைய ஹிருதயமின்றி நாங்கள் நிலைக்க முடியாதென்பதையும் இப்பொழுது நாம் தெரிந்துகொண்டோம். பௌத்தர்களும் ப்ராஹ்மணர்களும் இவ்வாறு ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரிந்துவிட்டமையே

இந்தியாவின் க்ஷீணகதிக்குக் காரணம். இந்தியாதேசத்தில் 30 கோடி ஏழைகள் நிறைந்திருப்பதற்கு அதுதான் காரணம். சென்ற ஆயிரம் வருஷங்களாக வெளிநாட்டினின்று படையெடுத்து வருவோருக்கு இந்தியா அடிமையாயிருந்து வருவதற்குக் காரணமும் அது தான். ஆகவே, பிராஹ்மணனுடைய அற்புதமான புத்தியையும், லோககுருவாகிய புத்ததேவருடைய இரக்கமுள்ள ஹ்ருதயத்தையும், உதாரமான ஆத்மாவையும், அற்புதமான ஜீவகாருண்யத்தையும் ஒன்றுசேர்த்துக் கூடிவாழ்வோமாக."

முடிவுரை.

"உலகமத மஹாஸபை சிறப்பாய் நிறைவேறிவிட்டது. அன்புள்ள எமதப்பனும் இக்காரியத்தை நடத்த மேற்கொண்டுழைத்தவர்களுக்குத் துணை நின்று, அவர்கள் தன்னயமின்றிப் பட்ட சிரமத்துக்குத்தக்க காரிய ஸித்தியும் உண்டாகுமாறு கடாக்ஷித்திருக்கிறார்.

"தம்முடைய மேலான அன்பினாலும் உண்மையிலுள்ள பிரியத்தினாலும் இப்படிப்பட்ட அரிய பெருங்கருமத்தைச் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்று முதலிற் கனவு கண்டு, பின்னர் அதனைக் காரியத்திலும் நிறைவேற்றின உதாரகுண சிலர்களுக்கு அநேக வந்தனம். இந்த மேடையிலே இடைவிடாது பொழிந்து கரைபுரண்ட ஸர்வ வாதி ஸம்மதமான ஸமரஸத்துடன் கூடிய நல்லெண்ணங்களின் பொருட்டும் அநேக வந்தனம். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கும் இச்சபையோர்கள், என் விஷயத்திற் காட்டிய கருணைக்காகவும், எல்லா மதங்களுக்கும் பரஸ்பர மிருக்கும் வைஷம்யத்தைச் சாந்தப்படுத்துவதற்குப் பயன்படும் ஒவ்வொரு கருத்தையும் காரியஸித்

திக்குக் கொண்டுவந்த பெருமைக்காகவும் அநேக வந்தனம். இப்படிப்பட்ட ஸம்பூர்ண ஸ்வரோதயத்தாற் சிறந்த இன்னிசையில் இடையிடையே சில விஷம ஸ்வரங்களும் செவியிற் பட்டன. கேட்போரின் கருத்தை க்ஷண காலத்தில் இழுத்த அவ்விஷம ஸ்வரங்களும், முன் ஏற்கனவே இருந்த இன்னிசை யாநந்தக்களிப்பை இன்னும் இனிமையாகச் செய்தமையால், அவற்றின் பொருட்டும் விசேஷமாய் வந்தனம் பண்ணுகின்றேன்.

"மத ஐக்கியத்துக்கு வேண்டிய பொதுவான அம்சங்களைப்பற்றி அதிகமாக பிரஸ்தாபம் நடந்தது. இதைப்பற்றி என் சொந்த அபிப்பிராயத்தை இப்பொழுது நான் சொல்லப்போவதில்லை. ஆனால் இந்த மத ஐக்கியமென்பது, இம்மதங்களில் எல்லாம் ஒரு மதம் மாத்திரம் வெற்றிபெற்று மற்ற மதங்கள் அழிவதால் கைகூடுமென்று எவரேனும் ஆசைகொள்வரேல், அவரைப்பார்த்து நான், "தம்பீ, உன் ஆசை ஈடேறுவது அசாத்தியம்" என்பேன். கிறிஸ்தவர்கள் ஹிந்துக்களாக வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேனோ? எம்பெருமான் அதைத் தடுப்பாராக. அல்லது ஹிந்துக்களும் பௌத்தர்களும் கிறிஸ்தவர்களாக வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேனோ? எம்பெருமான் அதைத் தடுப்பாராக.

"பூமியிலே விதையைப் போட்டுவிட்டோம். பிறகு அதைச் சுற்றிலும் மண்ணமைத்து, நீர் பாய்ச்சிக் காற்றடிக்கும்படிச் செய்கின்றோம். அந்த விதையானது மண்ணாகவேனும், காற்றாகவேனும், நீராகவேனும் மாறிவிடுகின்றதா? இல்லை. அதுசெடியாகி, ஸ்தாவர விர்த்தியின் விதிகளின்படி வளர்ந்து காற்றையும், மண்ணையும், நீரையும் தனக்குள்

சேர்த்துக்கொண்டு, அவற்றைத் தனக்கு வேண்டியஸ்தாவர ரத்தாகமாற்றி விருக்ஷமாய் ஓங்கி வளர்கின்றது.

"மதவிஷயமும் அவ்வாறு தான். கிறிஸ்தவன் ஹிந்துவாகவேனும், பௌத்தனாகவேனும் மாறவேண்டியதில்லை. அப்படியே ஹிந்துக்களாவது பௌத்தர்களாவது கிறிஸ்தவராக வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருமதமும் பிறமதங்களின் ஸத்தை சுவீகரித்துத் தன் தனி ஸ்வரூபத்தையும் பாதுகாத்துக்கொண்டு, தன் இயற்கைக்கு அநுகுணமான விதிகளை அநுசரித்து விர்த்தியடைதல் வேண்டும்.

"உலகமத மஹாஸபையானது உலகத்துக்கு எதையேனும் காட்டி இருக்கும் பக்ஷத்தில் அஃது இதுதான்: பரிசுத்தம், சித்தசுத்தி, அருள் என்னும் குணங்கள் உலகத்திலுள்ள எந்த மதத்துக்கும் ஏகதேசத்திற் சொந்தமான செல்வமல்ல வென்பதையும், ஒவ்வொரு மதத்திலும் ஸத்குண ஸம்பந்நர்களான ஸ்திரீபுருஷர்கள் தோன்றியிருக்கின்றார்களென்பதையும் இச்சபை மெய்ப்பித்திருக்கிறது. இத்தகைய சிறந்த பிரத்தியக்ஷ பிரமாணம் இருக்கும் பொழுது கூட, யாவரேனும் தம்முடைய மதமே தனியாய் வெற்றிபெற்று விளங்குமென்றும், ஏனைய மதங்களெல்லாம் அழிந்துபோய் விடுமென்றும் கனவு கண்டு கொண்டிருப்பாராயின், நான் அவரைப்பற்றி என் நெஞ்சாரப்பரிதாபப்பட்டு, இனி யார் எவ்வளவு தடுத்தபோதிலும், ஒவ்வொருமதத்தின் கொடியிலும், "சகாயமேயன்றி சண்டையில்லை" என்றும், "ஸர்வமும் அங்கீகாரமேயன்றி நாசமில்லை" யென்றும் "சுபமும் சாந்தியுமேயன்றி கலஹமில்லை" யென்றும் சீக்கிரமே எழுதப்படும் என்று அவருக்கு எடுத்துக்காட்டுவேன்."

ஸர்வமத மஹாஸபையில் நடந்தேறியவற்றையெல்லாம் சிறிதும் விடாமல் தினந்தோறும் பிரசுரித்துவந்த சிகாகோ நகர பத்திரிகைகள் யாவும் நம் ஸ்வாமிகளின் உபந்யாஸமே ஸர்வோத்தமமாயிருந்ததெனப் புகழ்ந்துபேசின. அதுமுதல் ஸ்வாமிகளின் புகழ் எங்கும் பரவிப் பிரசித்தமாய் விட்டது. அவர் ஹிந்துமதத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் புரிந்த தினத்திலே அச்சபாமண்டபத்தில் எள் விழுவதற்கும் இடமின்றி ஜனங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். "பெண்டுகள், பெண்டுகள், எங்கு பார்த்தாலும் பெண்டுகளே, எல்லா விடங்களிலும் எல்லா மூலைகளிலும் பெண்டுகளே நிறைந்து ஸ்வாமிகள் கடைசியாய்ப் பேசப்போவதைக் கேட்கவேண்டுமென்கிற ஆவலால், இடையே நடந்த மற்றவர்களது பிரசங்கங்களையும் பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டுக் காத்திருந்தார்கள்" என்று ஒரு பத்திரிகை கூறியது.

ஸ்வாமிகள் ஸநாதந தர்மமாகிய ஹிந்துமதத்தைப் பிரவசனஞ் செய்கையில் பின்வருமாறு உரைக்கலானார்:—"நான் உலகத்துக்கு ஸர்வ ஸமய ஸமரஸத்தையும் ஸர்வ ஸம்மத ஸித்தாந்தத்தையும் கற்பித்த மதத்தைச் சேர்ந்தவனென்பதைப்பற்றி பெருமை பாராட்டுகிறேன். நாங்கள் ஸர்வ ஸமயங்களையும் ஸமரஸ பாவனையுடன் நோக்குவதுடன், எல்லா மதங்களும் உண்மையானவை யென்றும நம்புகின்றோம். (ஸமரஸ பாவனைக்கு எதிர்மறையான) 'Exclusion' என்கிற சொல்லை எந்தப்பாஷையில் மொழிபெயர்க்க முடியாதோ, அத்தகைய ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைப் பரிசுத்தபாஷையாகப்பெற்ற மதத்தை நான் சேர்ந்தவன் என்று உங்களுக்குப் பெருமையுடன் தெரிவிக்கின்றேன்".

அவர் விளக்கிய மற்றொரு ஸித்தாந்தம் ப்ரஹ்மாநுபூதியாம். அதைப்பற்றி அவர் பிரசங்கித்தது வருமாறு:—"ஹிந்

துவானவன் வெறும் சொற்களையும் கோட்பாடுகளையும் வைத்துக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பார்க்கின்றவன் அல்லன். அவன் கடவுளை நேராய்க் காணவேண்டும். அவ்விதக் காட்சிதான் அவனது ஸந்தேஹங்களை யெல்லாம் போக்கவல்லது. ஆகவே ஆத்மாவையும் கடவுளையும்பற்றி ஹிந்து ரிஷிகள் கூறும் சிறந்த சாக்ஷி என்னவெனில் 'நாங்கள் ஆத்மாவைக் கண்டோம், கடவுளைக் கண்டோம்' (வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்) என்பதே.

"அவர்கள் மதத்திலுள்ள ஸர்வபிரயத்நமும் தாம் பரிபூர்ணமாவதற்கும் தெய்வத்தன்மையராகி கடவுளை யடைந்து கடவுளைக் காண்பதற்கும் செய்யப்படும் நித்யப்பிரயத்நமேயாம். கடவுளை இவ்வாறு அடைவதும் காண்பதும் அபவர்க்க (மோக்ஷ) பதியாகிய எமதப்பனைப்போல் பரிபூர்ணமாதலுமே ஹிந்துக்களின் மதவியல்பாம்".

மதத்தின் மூலமாய்ப் பரிபூர்த்தி அடையும் உபாயத்தைச் சம்பந்தித்த நித்திய முறைகளையே வேதங்கள் வெளியிடுகின்றனவென்றும், ஸர்வ தேசங்களிலும் ஸர்வ திசைகளிலும் ஸர்வகாலங்களிலும் உள்ள ஸர்வஜனங்களுக்கும் துக்கநிவிர்த்தியும் ஆத்மசுகப்பிராப்தியும் அவ்வேதங்களிலே அருளப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஹிந்துக்கள் பொம்மைகளை வணங்குபவர் அல்லரென்றும், அவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் பூஜாக்கிரமத்தைப் பொம்மைவணக்கம் எனல் சரியன்றெனவும் தக்க நியாயங்களோடு அப்பெரும் அமெரிகா நாட்டாருக்கு ஸ்வாமிகள் விளக்கிக் காட்டினர்.

அவ்விஷயமாய் அவர் சொல்லியது வருமாறு:—"ஹிந்துக்கள் வேதத்தால் அருளப்பட்ட மதத்தைக் கைக்கொண்

டவர்கள். வேதம் ஆதியந்தமிலாததென்பது அவர்களுடைய கொள்கை. ஒரு நூல் ஆதியந்த மில்லாமலிருக்கக்கூடுமென்பது இச்சபையோருக்குப் பரிஹாஸகரமாகப் படலாம், ஆனால் வேதமென்பது யாதொரு நூலையும்குறியாது; பலபேர்கள் பற்பல காலங்களில் கண்டுகொண்ட ஆத்மஞான விதிகள் நிறைந்த பொக்கிஷம் என்பதே அதன் கருத்து. பொருள்களின் ஆகர்ஷணசக்திக்குரிய நித்தியஸம்பந்த விதியானது மனிதரால் கண்டுபிடிக்கப்படுமுன் இருந்ததோடுகூட, அவரால் இனி மறந்துவிடப்படினும் எப்படி இருந்துகொண்டேயிருக்குமோ, அப்படியே ஆத்மஞானத்துக்குரிய விதிகளும் இருப்பவையாம். ஜீவாத்மாக்களுள் ஒன்றற்கும் மற்றொன்றற்கும், அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அவற்றின் பிதாவான பரமாத்மாவிற்கும் உள்ள நீதி தர்ம ஞான ஸம்பந்தங்களும் நாம் கண்டுபிடித்ததற்கு முன்னும் இருந்தன; இனி நாம் மறந்துவிட்டாலும் இருப்பனவாம்.

"இவ்விதிகளைக் கண்டுபிடித்தவர்களுக்கு ரிஷிகள் என்று பெயர். அவர்களை நாங்கள் பரிபூர்ண ஞானவித்தியடைந்த பெரியோரென்று மதிக்கின்றோம்." என்றும்

"பரதகண்டத்தில் அநேகேசுவர ஆராதனை என்பதே கிடையாதென்று தொடக்கத்திலேயே நான் உங்களுக்குச் சொல்லிவிடலாம். பிரதி தேவாலயத்திலும் அர்ச்சகர்களும் ஸ்வாமி தரிசனம்செய்ய வருவோர்களும் கடவுளுக்குரிய ஸர்வவ்யாபகத்வம் முதலிய ஸகல லக்ஷணங்களையும் அங்குள்ள தேவவிக்கிரஹங்களின் விஷயத்தில் ஆரோபித்துத் தியானம்செய்வது ஸமீபத்தில் நின்று கவனிக்கும் எவருக்கும் இனிது விளங்கும்." என்றும், மனிதர்களின் மனது

ரளவுக்குட்பட்ட கண்டப்பொருளானதால் உருவமற்ற நிர்க்குணப்பொருளை பாவிப்பது அதனால் முடியாதென்றும், ஞானத்தால் அடையப்படுவதாகிய துக்கநிவிர்த்தியும் ஆநந்தப்ராப்தியும் கைகூடும் வரையில் அதற்குச் சாதனமான பிரதீகோபாஸ்தி எனப்படும் ஸகுணோபாஸனையே சிறந்தவழியென்றும் சொல்லி அதைப் பின்வருமாறு விளக்கினார்.

"கிறிஸ்தவன் ஏன் 'சர்ச்'சுக்குப் போகவேண்டும்? 'சிலுவை'யை ஏன் பரிசுத்தமெனப் பாவிக்கவேண்டும்? பிரார்த்தனை புரியும்போது ஏன் முகத்தை ஆகாசத்தை நோக்கித் திருப்பிக்கொள்ளவேண்டும்? ரோமன் காதலிக் மதத்தாரின் ஆலயத்தில் அத்தனைப் பிரதிமைகள் இருப்பானேன்? 'ப்ரொடெஸ்டண்ட்' கிறிஸ்தவர்கள் பிரார்த்தனைசெய்யும்போது அவர்கள் மனத்தில் அத்தனை மூர்த்திபாவனைகள் ஏன் இருக்கவேண்டும்? ஸோதரர்களே, நாம் மூச்சுவிடாமல் உயிருடனிருக்க எவ்விதம் முடியாதோ, அவ்விதமாகவே நாம் சிந்திக்கும் காலத்திலும் ஜடவஸ்துவின் ரூபபாவனையின்றி எதைப்பற்றியும் சிந்திக்கமுடியாது. நினைப்பை எழுப்புகிற 'பாவநா ஸம்யோக நியமம்' எனும் சேர்க்கை முறையால் ஜடவஸ்துவின் ரூபவிசேஷம் மனோபாவத்தின் நினைவையும், மனோபாவம் ஜடவஸ்துவின் ரூபவிசேஷத்தினது நினைவையும் உண்டாக்குகின்றன. 'ஸர்வ-வ்யாபகத்வம்' என்பது அநேகமாய் உலகத்திலுள்ள அனைவருக்கும் பொருளற்ற வெறுஞ்சொல்லாகவே இருக்கிறது. கடவுளுக்கு மேற்பரப்பு என்பது உண்டோ? இல்லையெனில் ஸர்வ வ்யாபகத்வம் என்ற பதத்தை நாம் சொல்லும்போது விஸ்தாரமாயுள்ள இப்பூமியைப்பற்றிய நினைவைத்தவிர வேறொன்றும் நம் மனத்தில் உண்டாவதில்லையல்லவா"? என்றும்,

"விருக்ஷத்தின் குணதோஷங்களை அதன்பழத்தின் தன்மையால் அறியலாம். விக்கிரஹத் தொழும்பென்று இகழப்படுவோருள் நல்லொழுக்கத்திலும் ஆத்மஞானத்திலும் தெய்வபக்தியிலும் சிறந்த பெரியோர்களை நான் பார்த்திருக்கையில், விக்ரஹாராதனம் பாவச்செயலாயின், 'பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தம் பிறக்குமா?' என்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது" என்றும் பிரசங்கித்தார்.

சிகாகோநகர்த்து ஸர்வமத மஹாஸபையின்முன் நமது ஸ்வாமிகள் செய்த ஹிந்துமத பிரஸங்கம் ஸர்வோத்கிருஷ்டமாய் முடிந்த சங்கதி யாவரும் நன்கறிந்த விஷயமே. அது ஸகலமதங்களின் எதிரிலே வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தின் வெற்றியைப் பஹிரங்கமாய் முழக்கியது. அவர் பிரஸங்கித்த ஸித்தாந்தங்களின் கம்பீரமான ஸமரஸத்தன்மையும், புருஷர்களும் கண்டு மோஹிக்கத்தக்க அவரது ரூபசௌந்தரியத்தின் அற்புதமான வசீகரசக்தியும் ஒன்றுசேரவே, அவர்மேல் பிரீதி கொள்ளாமலும் அவரது பிரஸங்கங்களின் உண்மையைக் கண்டு ஆநந்திக்காமலும் இருக்க அவரது விரோதிகளால் கூட முடியவில்லை. ந்யூயார்க தூதன் (New York Herald) என்ற பத்திரிகை அச்சமயத்தில் இவ்வாறு கூறிற்று: "ஸர்வமத மஹாஸபையில் வந்து பேசியவர்களுள் விவேகாநந்தரே மிகச் சிறந்தவர் என்பதற்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அவர் பேசியதைக்கேட்ட பிறகு,இப்படிப்பட்ட கல்வித் தேர்ச்சியுள்ள ஹிந்துதேச வாஸிகளிடம் பாதிரிகளையனுப்புவது எவ்வளவு மூடத்தனம் என்று தோன்றுகிறது!"

விவேகாநந்தஸ்வாமிகள் செய்த பிரஸங்கமானது அமெரிக்கா கண்டத்து வாஸிகளின் மனத்தில் எவ்வளவு ஆழமா

யப் பதிந்துள தென்பதை இதைப்படிக்கும் நண்பர்களுக்கு விளக்கும் பொருட்டு அந்நாட்டின் பத்திரிகைகளினின்றும் வேறு சில அபிப்பிராயங்களையும் இங்கே எடுத்துரைக்கின்றோம்:—"மதசபைக்கு வந்த விசேஷமான புருஷர்களுக்குள்ளே ஹிந்து சாஸ்திர பாரங்கதரும் மஹா வித்வானுமாகிய 'ப்ரொபெஸர்' விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் ஒருவர். அவர் செய்த பிரஸங்கம் அந்த ஸபையைத் தன் வசமாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டதென்னலாம். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ 'சர்ச்'சிலிருந்தும் 'பிஷப்பு'களும் உபதேசியார்களும் அங்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் இந்தப் பிரசங்கமாகிய வஜ்ராயுதத்தின் முன் நிற்கமாட்டாது விழுந்துவிட்டார்கள். அவரது தங்கநிறமான முகமண்டலத்தில் பிரகாசிக்கும் கூரிய புத்தியும், வாக்குவல்லமையும், மேன்மைதங்கிய தம் புராதனமதத்தின் சிறப்புகளை எடுத்து வர்ணிக்கையில் அவர்பேசிய அத்புதமான இங்லிஷும் ஒன்றுகூடி அச்சபையோரின் மனத்தில் ஹிந்துமதத்தின் ஞாபகம் என்றென்றைக்கும் அழியாமல் ஆழமாய்ப் பதியுமாறு நாட்டின."

போஸ்டன் ஈவினிங் ட்ரான்ஸ்க்ரிப்ட் என்னும் பத்திரிகை 1894ஆம் ஏப்ரில்மீ 5உயில் கூறியது வருமாறு:—"அவர் உண்மையாகவே ஒரு மஹாபுருஷன்; அவர் கம்பீரமாயும், ஆடம்பரமின்றியும், நிஷ்கபடமாயும் இருப்பதன்றி, நம்நாட்டுப் பண்டிதர்களுடன் ஒப்பிட்டுக்கூற முடியாதபடி அவ்வளவு அபாரமான கல்வித் தேர்ச்சியுள்ளவராயும் விளங்குகின்றார். ஹார்வார்ட் (Harward) நகரத்துப் பண்டிதரொருவர் ஸர்வமத ஸபையின் அதிகாரிகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'அவரது பாண்டித்தியம் நம் அனைவருடைய திரண்ட கல்வித் தேர்ச்சியையும் மிஞ்சி நிற்கின்றது' என்று கூறியுள்ளார்."

ந்யூ யார்க் க்ரிடிக் (The New York Critic) என்னும் பத்திரிகை பின்வருமாறு கூறியது—"ஸர்வமத ஸபையிலே மிக்க மனோஹரமாய் விளங்கிய மூர்த்தி விவேகாநந்த ஸ்வாமியே. அச்சபையின் தாற்பரியத்தை இந்த ஹிந்து ஸந்யாஸி எடுத்து விளக்கியதுபோல் அவ்வளவு தெளிவாய் வேறெவரும் விளக்கிக் காட்டவில்லை. அவரைத் தேவாம்சத்தாற் பிறந்த விசேஷ வாசாலகர் என்று சொல்லவேண்டும்."

கல்கத்தாவிலுள்ள மஹாபோதி சங்கத்தின் காரியதரிசியாகிய ஸ்ரீமத் தர்மபாலர் என்கிற பௌத்தர் 1894ஆ ஏப்ரல்மீ 12உ யில் இந்தியன் மிர்றர் பத்திரிகைக்குப் பின்வருமாறு எழுதினார்:—

"சிகாகோபட்டண வீதிகளிலே விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் பூர்ண ரூப படங்கள் மாட்டப்பட்டுத் தொங்குகின்றன. அப்படங்களின் கீழ் "விவேகாநந்த யதி" என்று வரையப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றை ஆயிரக்கணக்கான எல்லா வகுப்பு ஜனங்களும் மிகுந்த பயபக்தியுடன் வணங்கிச் செல்கின்றார்கள்."

ஸர்வமத மஹா ஸபையின் காரியங்கள் முற்றுப்பெற்றபின், முன் சென்னையில் நடந்த விதமே அமெரிகாவிலும் நடந்தது. பற்பலவிடங்களிலிருந்தும் அங்கு வந்திருந்த பற்பல மதபிரதிநிதிகளும், சபை முடிந்தவுடன் தத்தம் இடங்களுக்குப் போய்விட, ஸ்வாமிகளையோ அவரது சக்தியைக் கண்டு வியந்த பலரும் சூழ்ந்து உபசரித்து இன்னும் அநேக பிரசங்கம் செய்யும்படி வேண்ட, அவர்களுடன் அவர் பற்பலவிடங்களிலும் போய்ப் பிரசங்கம் செய்யும்பொருட்டுப் பிரயாணமானார். வரவர, அவரைக் கண்டு வியந்தவர்கள்

கள்ளெல்லாரும் அவரது சிஷ்யர்களாயினர். ஆங்காங்குள்ள பண்டித சங்கங்கள் தத்தம் சபைகளிலே வந்து பிரசங்கம் புரியுமாறு அவரை வரவழைத்துபசரிப்பதில் போட்டிபோட்டு நின்றன. நம் மதத்தை அமெரிகாவில் பிரசங்கிக்கும் விஷயத்திலே அவர் இரண்டுவருஷகாலம் இடைவிடாமல் பிரயாசைப்பட்டார். தினந்தோறும் இரண்டு வேளைகளிலும் பிரசங்கித்தல், கடிதமூலமாய் விஷயவிசாரணைசெய்யும் பலருக்கும் உத்தரம் எழுதுதல், தம்மைக் காணவருபவருடன் சம்பாஷித்தல், தனியே வந்துகேட்பவருக்குவேதாந்தபாடஞ் சொல்லுதல், சிஷ்யர்களின் உபயோகத்திற்காக வேதாந்தவிஷயமான நூல்களை எழுதிப் பிரசுரித்தலாகிய காரியங்களுக்கே உதயமுதல் இரவில் வெகுநேரம் வரையில் அவருக்கு வேலை பூர்த்தியாயிருந்தது. ஆன்மகோடிகளிடத்தே அவருக்கிருந்த அபாரகருணையால்போஷிக்கப்பெற்ற அவரது ஸ்திரமான சங்கல்பம் மாத்திரம் அவர் மேற்கொண்ட கடினமான வேலையை உற்சாகமாய் நடத்துவதற்குவேண்டிய வல்லமையை அவருக்கு அளித்திராவிடின், இரும்பையொத்த அவரது தேகங்கூட வெகுகாலத்துக்கு முன்னாகவே தளர்ந்து விழுந்து போயிருக்கவேண்டும். அவர் இவ்வாறு உழைக்கத்தொடங்கி ஒருவருஷம் முடிவதற்குள்ளாகவே, அவருக்கு இருவர் பஹிரங்கமாய்ச் சிஷ்யரானார்கள். அவர்கள் மேரி லூய்ஸி என்ற மஹா பண்டிதையாகிய ப்ரெஞ்சுஜாதி ஸ்திரீயும் லியோன் ஸாண்ட்ஸ்பேர்க் (Leon Sandsberg) என்ற ருஷிய யூதனுமாம். இவர்களுள், லூய்ஸி என்பவள் ந்யூயார்க்கு நகரத்திலே நிலையாய் வாசஞ்செய்ய வந்து அப்பொழுது 25-வருஷங்களுக்குமேல் ஆயிற்று. அவள் பத்திரிகைகளில் உபயோகமான விஷயங்கள் எழுதியும் பஹிரங்கத்தில்

பிரசங்கம் செய்தும் பிரசித்திபெற்றவள். லியொன்ஸ்லாண்ட்ஸ் பர்க் என்பவன் ஒரு பேர்போன சமாசார பத்திரிகை ஆபீசில் பத்திரிகைக்கு விஷயம் எழுதும் வேலை பார்த்துப் பிரசித்திபெற்றவன். இவ்விருவரும் ஸ்வாமிகளின் உபதேசம் பெற்று துறவு பூண்டு முறையே அபயாநந்தஸ்வாமி, கிருபாநந்தஸ்வாமி யென்ற நாமம் சூட்டப்பெற்றார்கள்.

இந்தியாவி லுள்ளவர்களெல்லாரும் அஞ்ஞானிகளென்று அமெரிக்கர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களிடத்திலிருந்து பணம் பெற்று இந்தியர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்கும் பொருட்டு வரும் பாதிரிகளின் ஜன்மதேசத்திலுள்ள கிறிஸ்து குருமார் கூடத் தங்கள் பிரசங்க மேடையின் மீது வந்து உபந்யாஸம்செய்யும்படி ஸ்வாமிகளைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அன்றியும் அமெரிக்காவின் பிரதான பட்டணங்களில் எல்லாம் சுவாமிகளை வரவழைத்து அநேகபிரபுக்களும் பெருமாட்டிகளும் வகுப்பு வகுப்பாய் அமைந்து நம்மதத்தின் உண்மைகளைப் பிரசங்க ரூபமாய்க் கேட்கலானார்கள். அச்சமயங்களில் சிற்சில பாதிரிகள் துரபிமானத்தால் கேட்ட கேள்விகளை யெல்லாம் உடனுக்குடனே ஸ்வாமிகள் நமது ஸநாதந தர்மமெனும் ஞானவாளாயுதத்தால் கண்டித்து துர்மத வாதிகளைவென்று சிரத்தையுள்ள பலருக்கும் உண்மையை உபதேசித்தகாலையில், ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அவருக்கு சிஷ்யரானார்கள். ஸ்வாமிகள் ஒரு சபையைவிட்டுச் செல்லும்போதும் வேறு சபைக்கு வரும்போதும் ஜனங்கள் ஆநந்தத்தாற் கரகோஷம் செய்வார்கள். ஸ்வாமிகளுடைய உபந்யாஸங்களைக்கேட்க ஆவலாய்ப்போகும் ஸ்திரீ புருஷர்களுட் பலரும் தம் தொப்பிகளை யிழந்தும் உடுப்புகள் அழுக்காகிக் கிழியப்பெற்றும், அதையெல்லாம் பாராட்டாமல் ஸ்வாமிகளை ஒரு

முறையேனும் கண்டு அவரது வசநாம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணினால் தம் பிறவி புனிதமாகும் என்றெண்ணி ஆநந்த மடைந்தார்களாம்.

ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு அமெரிக்காவில் பற்பல விடங்களிலும் வேதாந்த ப்ரஸங்கம் செய்ததன்றியும் ந்யூ யார்க் நகரத்திலே உண்மையை யறிய ஆவல்கொண்ட ஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு ஜ்ஞாந, பக்தி, கர்ம, ராஜ யோகங்களைப் போதிப்பதற்காக வேதாந்த வகுப்புகள் ஏற்படுத்தி அங்கும் உபந்யாஸங்கள் செய்தார். இவ்வளவு சிரத்தையுடன் அவர் உழைந்து உபந்யாஸஞ் செய்ததின் பயனாக, கிறிஸ்துவின் மெய்யடியார்களின் உள்ளங்களிலே அவரது உபதேசம் வேரூன்றலும், அது காரணமாக அமெரிகாகண்ட வாஸிகளுக்கு வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தைப் போதிப்பதற்காக ந்யூ யார்க் நகரத்திலே ஒரு வேதாந்த ஸங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

III

ஸ்வாமிகள் புகழைக்கேட்ட ஹிந்துக்கள் இந்தியாவிலே ஆங்காங்கு சபை கூடி அவருக்கு வந்தன பத்திரங்கள் அனுப்புதல்—ஸ்வாமிகளின் பெருமையைப்பற்றி பார்ரோஸ், மேரீ ஸ்நேல் *என்னும் அமெரிக்க பண்டிதர்கள் வரைந்து விடுத்த நிருபங்கள்—ஸ்வாமிகள் சென்னை வாஸிகளின் வந்தன பத்திரத்துக்கு அளித்த உத்தரம்—ஸ்வாமிகள் க்ஷேத்ரி மஹாராஜாவுக்கு எழுதிய நிருபம்.*

அமெரிக்காவிற் கூடிய ஸர்வமத மஹாஸபையில் ஸ்வாமிகளுக்கு ஸித்தித்த வெற்றியைக் கேட்டுக் களித்த ஹிந்துக்கள் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான நகரங்களிலே சபைகள் கூட்டி, அவர் முடித்த பெருங்காரியத்தைப்பற்றி நம்மவர்களுக்குப் பிரசங்கஞ் செய்து அதன் காரணமாக ஸ்வாமிகளைப் பற்றி மெய்யன்புடன் புகழ்ந்து பேசிச் செய்த தீர்மானங்

களை அவருக்கும் ஸர்வமத ஸபையின் அக்கிராஸநாதிபதியாகிய பாரோஸ் துரைக்கும் நிருபமூலமாய்த் தெரிவித்தனர்.

அவ்வாறு விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளையும் அமெரிகா கண்டத்தாரையும் கௌரவப்படுத்தும் பொருட்டு கல்கத்தாவிலே 1894 செப்டம்பர் 5வ-யில் கூடிய மஹாஸபையின் அக்கிராஸநாதிபதிக்குச் 'சிகாகோ' ஸர்வமதஸபையின் அதிபதியினின்று பின்வரும் நிருபம் வந்தது:—

2957, இந்தியானா அவென்யூ,
சிகாகோ, 1894ஹு அக்டோபர் 12வ.

ராஜா பியாரிமோஹந முகர்ஜி, ஸி.எஸ்.ஐ., அவர்கட்கு,
என் அன்பார்ந்த ஐயா,

கல்கத்தா நகரமண்டபத்திற்கூடிய மஹாசபையிற்செய்யப்பட்ட தீர்மானங்கள் அடங்கிய, செப்டம்பர் 10வ யுள்ள தங்கள் கருணை நிரம்பிய கடிதம் இப்பொழுது தான் வரப்பெற்றேன். தங்கள் நிருபத்தாலும் தீர்மானங்களாலும் வெளியாகும் கருணையானது என்னை மிகவும் கௌரவிக்கின்றது. தங்கள் நண்பராகிய விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் ஸர்வமத ஸபையிலே அதிக அன்பாய் உபசரிக்கப்பெற்றார். அவர் அனைவர் உள்ளத்தையும் கவரத்தக்க வாக்சாதுரியமும் வடிவழகும் வாய்ந்தவர். மத ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமென்ற ஆவலையும் அக்கறையையும் எல்லாருடைய உள்ளங்களிலும் எழுப்பியிருக்கிறார். இந்நாட்டுக்கு இவர் வந்ததின் பயனாக எங்கள் முக்கியமான சர்வகலாசாலைகளிலே மதவிசாரஞ்செய்வதற்கான உபந்யாஸக ஸ்தாநங்களும் உபாத்யாய ஸ்தாநங்களும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியாவின் விஷயத்தில் அமெரிகா நாட்டு ஜனங்களின் உள்ளத்திலே ஆழ்

ந்த நன்றியறிதலோடு கூடிய அன்பு குடிகொண்டிருக்கிறது. உங்களது ப்ராசீனமாகிய பரிசுத்த சாஸ்திரங்களினின்று நாங்கள் பெறவேண்டிய அம்சம் அதிகமாயிருக்கின்றதென்றும், கிறிஸ்து நாதரின் சுவிசேஷத்திலிருந்து உற்பத்தியான நாகரிகத்திலும் நாங்கள் அதிகமாய்க் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறதென்றும் பக்தி பூர்வகமாய் நம்புகின்றோம். உங்களது மஹாசபையில் செய்யப்பட்ட தீர்மானங்களை ஸங்கல்பித்தவர்களுக்கும் ஆமோதித்தவர்களுக்கும் போஷித்தவர்களுக்கும் என்னுடைய வந்தனங்களைச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொள்வதுடன், வெகு சமீபகாலத்திலேயே உங்கள் அற்புதமான நாட்டை வந்து பார்க்க ஆசைகொண்டிருக்கும்

தங்கள் நன்றியறிதலுள்ள விதேயன்

(ஒப்பம்) ஜான் ஹேன்றி பாரோஸ்.

சிகாகோ நகரத்திற் கூடிய ஸர்வமத மஹாஸபையில் என்ன ஸித்தாந்தம் செய்யப்படுமோ வென்பதை அறிய பலர் ஆவலாய் இருந்தனர். பலநாடுகளினின்றும் அம்மஹாஸபைக்குச் சென்று தத்தம் மதச்சிறப்பையெடுத்து பிரசங்கித்தவர்களின் சமயக்கொள்கைகளை யெல்லாம்கேட்டுச் சீர்தூக்கியவரும், ஸர்வமத மஹாஸபையின் விஞ்ஞான சாகைக்கு (Scientific section) அக்கிராஸநாதிபதியுமான மிஸ்டர் மெர்வின் மேரி-ஸ்நெல் துரையவர்கள் அல்லஹாபாத்தில் பிரசுரமாகும் பயனிர் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அம் மஹாஸபையின் முடிவான கருத்து இன்னதென்பதைத் தெளிவாய் விளக்கியிருக்கின்றமையால், அக்கடிதத்தை அப்படியே மொழிபெயர்த்து அடியில் வரைகின்றோம்:—

"சென்ற செப்டம்பர் மாசத்திலே சிகாகோ பட்டணத்திற் கூடிய ஸர்வமத ஸபையானது அநேக காரணங்களால் ஒருபெரிய காரிய நிகழ்ச்சியின் அறிகுறியென விளங்குகின்றது. அதனால் விளைந்த முக்கியமான பிரயோஜனங்களில் ஒன்றென்னவெனில், அது கிறிஸ்தவ பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரு அரிய பெரிய விஷயத்தைத் தெரிவித்தது. அஃதென்னவெனில், கிறிஸ்துமதத்தைவிட அதிக கௌரவத்திற்குரிய வேறுமதங்கள் இருக்கின்றனவென்றும், அவை ஆழ்ந்த தத்துவ ஆராய்ச்சியிலும், ஆத்யாத்மிக மேன்மையிலும், சுதந்தர சிந்தனா சக்தியிலும், ஸத்தியமான ஸர்வஜநாநுதாபச் சிறப்பிலும் கிறிஸ்து மதத்துக்குமேல் நிற்பதுடன், அறநெறியழகிலும் ஆத்மலாபத்தை அடைவிக்கும் திறத்திலும் அதற் கணுவளவேனும் தாழாதவையென்றும் எடுத்துக்காட்டியது. கிறிஸ்துமதத்திற்கு அந்நியமான அஷ்ட மஹாமதங்களைப்பற்றி பிரஸங்கங்கள் நடந்தன. அவையாவன: ஹிந்து மதம், ஜைநமதம், புத்தமதம், யூதமதம், (சீனதேசத்து) கான்பியூஷிய மதம், ஜாபான்தேசத்து ஷிந்தோமதம், முகம்மதியமதம், பார்ஸிகளின் மதமாகிய மஜ்தேயமதம்.

"ஸர்வமத ஸபையிலுள்ளோர் உள்ளங்களிலும் அமெரிக்கா நாட்டாரின் உள்ளங்களிலும் ஹிந்து மதத்தைப்போல் மற்றெம்மதமும் அவ்வளவு ஆழமாய் ஊன்றிப்பதியவில்லை.

"ஹிந்து மதத்தைப்பற்றி பிரசங்கித்தவர்களில் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளே முக்கியமானவர். அவர்தாம் ஸர்வமத ஸபையில் அனைவராலும் கொண்டாடப்பெற்றவரென்பதிலும் அதிக செல்வாக்குள்ளவரென்பதிலும் கிஞ்சித்தும் ஸம்சயமில்லை. அவர் ஸர்வமத ஸபையின் மண்டபத்திலும்

என்னுடைய அக்கிராஸநாதிபத்தியத்தின் கீழ் நடந்த விஞ்ஞானசாகையின் சபைகளிலும் அடிக்கடி பேசினார். அவ்வெல்லாசமயங்களிலும் கிறிஸ்தவர்களும் மற்றவர்களும் அவரையே மற்றெல்லாரையும்விட அதிக உற்சாகத்துடன் உபசரித்துக் கொண்டாடினார்கள். அவர் சென்ற விடங்களிலெல்லாம் அவரை ஜனங்கள் சூழ்ந்துகொண்டு, அவர் வாயினின்றும் பிறக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் கேட்க ஆவல்கொண்டிருந்தார்கள். ஸர்வமதஸபை முடிந்தபின்பு அவர் ஐக்கிய மாகாணங்களின் முக்கியபட்டணங்களிலே பெரிய சபைகளின் முன் பிரஸங்கங்கள் புரிந்துகொண்டு, சென்ற விடங்களிலெல்லாம் சிறப்பாய் எதிர்கொண்டு உபசரிக்கப்பெற்று வருகிறார். அவரைக் கிறிஸ்தவ ஆலயங்களிலுள்ள பிரசங்க பீடத்தின்மேலிருந்து உபந்யஸிக்கும்படிப் பலமுறையும் பிரார்த்தித்தழைக்கின்றார்கள். அப்பேர்ப்பட்டஸந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம், அவரை ஒருமுறை பேசக் கேட்டிருப்பவர்களும் அவரை நேரத்தெரிந்த நண்பர்களும் எப்போதும் அவரை அதிகமாய்க் கொண்டாடிப்புகழ்ந்து வருகிறார்கள். மிக்க அழுத்தமுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் கூட "உள்ளபடியே இவர் மனிதருக்குள்ளே ஒரு ராஜகுமாரர்" என்கிறார்கள்.

"அமெரிக்காநாடானது ஆத்தியாத்மிக பசிப்பிணியால் வருந்துகின்றது; அது செல்வத்தில் மேம்பாடு அடைந்திருப்பினும், அந்நாட்டின் உயர் வகுப்பினர் அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கி பிறர் க்ஷேமத்தைக் கருதாது தந்நலத்தையே பாராட்டியிருப்பினும், அந்நாட்டின் தாழ்ந்த வகுப்பினர் மிருகத்தன்மையராயிருப்பினும், உத்தம புருஷார்த்தங்களை படைய அவா கொண்டவர் பலர் அந்நாட்டின் பலவிடங்களிலும் சிதறுண்டிருக்கின்றார்கள். ஆத்யாத்ம விஷயங்களிலே

ஐரோப்பாகண்டம் இந்தியாவுக்கு எப்பொழுதுமே கடன் பட்டிருக்கிறது. கிறிஸ்தவ தேசங்களிலேயுள்ள உத்தம வித்தாந்தங்களில் ஹிந்து மதத்தின் மூலமாய் வராதவை வெகு சொற்பமென்றே சொல்லலாம்.

"ஆகவே ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் அதிக கல்வித் தேர்ச்சிபெற்ற ஆடவரும் பெண்டிரும் ஞாந ப்ரகாசத்துக்கு முக்கிய மூலகாரணமாகிய ஹிந்து மதத்தையே அநுகூலமான சமயம் வாய்க்கும்பொழுதெல்லாம் சாதாரணமாய் நாடுகின்றார்கள். முக்கியமாய் ஐக்கியமாகாணங்களில் அநேக செல்வாக்குள்ள மஹாஸபைகள் வெளிப்படையாய் ஹிந்துமதச்சார்பாய்க் கிளம்பியிருக்கின்றன. விஞ்ஞாந நூலார் அனைவரும் அத்வைத தாற்பரிய முள்ளவர்களாயிருப்பது மாத்திரமன்றி, கிறிஸ்தவ விஞ்ஞாந நூலோர் எனப்படுவோர் கூட வேதாந்த தர்சனத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டவர்களென்பதில் சிறிதேனும் ஸம்சயமில்லை.

"இந்நாட்டில் இதுவரையில் ஹிந்துமதச்சார்பாயிருந்த அம்சங்களெல்லாம் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் முயற்சியால் அதிக பலமடைந்துவருகின்றன. இக்காலத்தில் ஆங்கில நூலாசிரியர்கள் தம்மனம் போனபடியெல்லாம் ஹிந்து மதத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பது சர்வசாதாரணமாய் அனைவருக்குந் தெரிந்திருப்பினும், இவரைப்போல் சுத்தமான ஹிந்துமதத்தைப் பிரமாணபூர்வமாய் எடுத்து அமெரிகர்களுக்குப் பிரஸங்கித்தவர்கள் எவரும் இலர். ஆகவே ஸ்வாமிகள் இந்நாட்டைவிட்டுத் தம் ஜந்மதேசம் போனபின் அமெரிக்கர் இவரது பிரிவை சஹிக்க முடியாமல் வருந்துவாரென்

பது திண்ணம். அன்றியும் இவர் இனி எப்பொழுது திரும்பி வந்து நம் கண்களின் கலியைத் தீர்ப்பார் என்றும், இவரது மதுரமான பிரசங்காமிருதத்தைப் பருகும் பாக்கியம் கிடைப்பது இனி எக்காலமென்றும், ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த இவரைப்போன்ற மற்ற மஹான்களும் இந்நாட்டுக்கு விஜயஞ்செய்து எம்மை அநுக்ரஹிக்கும் நாள் எந்நாளென்றும் பேராவலுடன் காதலித்து எதிர்பார்த்திருப்பாரென்பதிலும் ஐயமில்லை.

"புரொடெஸ்டாண்டு கிறிஸ்துமதத்தில் அழுத்தமான பற்றுள்ள வெகு சிலர் மாத்திரமே ஸ்வாமிகளுக்குண்டான வெற்றியைக் கண்டு சஹியாது அவரைக் கண்டிக்கவேண்டுமென்ற கருத்துடன் அவருடன் வாதந்தொடர எழுந்தனர். ஆனால் அவர்களது பொறாமையும் பகைமையுங்கூட பாரதவர்ஷத்திலிருந்து வந்த காஷாயவஸ்திரதாரியாகிய நமது யதீந்திரரிடம் என்றும் மாறாத நிலைகொண்டு விளங்கிய சாந்தசீலம், சித்தசுத்தி, கல்விச்சிறப்பு, பெருந்தகைமை, மனோஹரமான மதுரவசனம் முதலிய நற்குணங்களால் வெல்லப்பெற்று வலிகுன்றி நசித்துவிட்டன.

"இப்பேர்ப்பட்ட மாட்சிமைதங்கிய மஹானை அனுப்பியதற்காக இந்தியாவை அமெரிக்கா வந்தித்து விநய பூர்வகமாய்ச் செய்துகொள்ளும் விஞ்ஞாபனம் என்னவெனில்:— கபடமற்ற மனோபாவமும் ஸர்வ ஸஹோதரத்தன்மையும் உண்டாவதற்கு ஆதாரமான ஞானத்தை அறிந்துகொள்ளாதிருக்கும் அமெரிக்கருக்குத் தமதொழுக்கத்தினைக்காட்டி யுபதேசிப்பதற்கும், அவ்வுபதேசத்தால், 'அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமாய்' ஒளிரும் ஸர்வாதீதமான ஏகதத்

வமாகிய பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தின் ஞானத்தை உண்டாக்குவ தற்கும், இவரைப்போல் இன்னும் பலரை அனுப்புமாறு பலகாலும் பிரார்த்திக்கின்றோம்: என்பதாம்."

ஸ்வாமிகளைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டு கல்கத்தாவில் நடந்ததுபோலவே சென்னையிலும் பச்சையப்பன் கலாசாலை மண்டபத்தில் ஒருபெரிய சபை கூடியது. அதன்கண் கவுரவ நீதியதிபர் ஸ்ரீ சுப்ரமணிய அய்யரவர்கள் அக்கிராசனத்தில் வீற்றிருந்து ஸ்வாமிகளைப்புகழ்ந்து சிறந்த தொருபிரசங்கஞ் செய்ய, அங்கு வந்திருந்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், எம். ஓ. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார், டி. பி. கோதண்ட ராம அய்யர், கோபாலகிருஷ்ண முதலியார், மன்மத நாத பட்டாசாரியர் முதலிய கனவான்களும் ஸ்வாமிகளின் பெருமையைப்பற்றி வியந்து கூறினர். பிறகு அச்சபையில் நடந்த தீர்மானங்களை ஸ்வாமிகளுக்கு அனுப்பினார்கள். அதற்கு ஸ்வாமிகள் கருணை கூர்ந்து விடுத்த உத்தரம் வருமாறு:—

சென்னைவாசிகளின் வந்தனோபசார பத்திரத்துக்கு
ஸ்வாமிகள் விடுத்த உத்தரம்.

சென்னையிலுள்ள ஸ்நேஹிதர்களே! ஸ்வதேசிகளே! ஸ்வமதஸ்தர்களே!

நமது மதத்துக்காக என்னாற் செய்யப்பட்ட அற்ப கைங்கர்யமானது நீங்கள் அங்கீகரிக்கத்தக்கதா யிருந்ததை ப்பற்றி நான் மிகவும் களிப்புறுகின்றேன். அங்ஙனம் நான் களிப்புறுவது, தூரமான புறத்தேசத்திலுள்ள என்னைப்பற்றியும் நான்செய்த காரியங்களைப்பற்றியும் நீங்கள்புகழ்ந்திருக்கிறீர்களென்கிற காரணம்பற்றியன்று; பின் என்னவெனில், இதரதேசத்தவர் இந்தியாவின்மீது பன்முறை படையெடுத்

து சுழற்காற்றைப்போல் அதைச் சூறையாடினபோதி லும், அநேக நூற்றாண்டுகளாய் 'நாம் செய்த பராமுகமும் இதரதேசத்தவர்செய்த அவமானமும் பிராசின ஆர்யாவர்த் தத்தின் பிரதாபங்களை மங்கலடையச் செய்தபோதிலும், அதைத் தாங்கியிருந்த அநேக உந்நதஸ்தம்பங்களும் ரம ணீயமான மண்டபங்களும் வேலைப்பாட்டி லிணையற்ற மாட மாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் அநேக ஆண்டுகளாய் நாட்டையழித்த பெருவெள்ளப்பெருக்கில் அடித்துக்கொ ண்டு போனபோதிலும், அதனுடைய மத்தியப் பிர தேசமானது சிறிதும் பழுதற்றதாயும், ஈஸ்வர மகிமையை யும், ஜீவகாருண்யத்தையும் பிரதிபாதிக்கும் ஸித்தாந்தமா கிய அத்புதமான ஞாபக ஸ்தம்பம் கட்டப்பெற்ற ஆத்யாத் மிக அஸ்திவாரமானது என்றும்போல் வலிமையுள்ளதாயும் அசைவின்றியும் இருக்கின்றதென்பதைக் காட்டுவதற்கு, நீங்கள் அனுப்பிய வந்தனோபசாரபத்திரிகை ஓர் அடையா ளமா யிருக்கிறதென்னும் காரணம் பற்றியேயாம். ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது திவ்ய ஆஞ்ஞையை இந்தியாவிற் கும் மற்றும் இம்முழு உலகத்திற்கும் பஹிரங்கப்படுத்தும் பாக்கியம் அவருடைய ஸேவகர்கள் எல்லாரிலும் வெகு தாழ்ந்தவனை எனக்குக் கிட்டியபடியால், நீங்கள் என் னைச் சிலாகிக்கிறது அவரையே அதிகமாய்ச் சிலாகிக் கிறதாயாகும்.

வெகு சீக்கிரத்தில் இந்தியாவின்மீது தன் முழுவல் லமையோடும் வெகு மும்முரமாய் மோதி, அதனிடத்தில் பலஹீனமாயும் குறைவுள்ளதாயும் இருக்கும் யாவற்றையும் தனது பெரும் பிரவாகத்தில் அடித்துக்கொண்டு, ஹிந்துக் கள் அநேக ஆண்டுகளாய் யாதொருகுறையுங் கூறாது பொறு

மையாய் அனுபவித்துவரும் இன்னல்களுக்காக ஓர் கைம்மாறு செய்யக்கருதி, அவர்கள் பூர்வகாலத்திற்கூட அடைந்திராததும் அவர்களுக்கு நியாயமாய் உரியதுமான உன்னத பதவியில் அவர்களை ஈசுவர நியமனத்தின்படி உயர்த்திவைக்கப்போகிற ஓர் பெருத்த ஆத்யாத்மிக அலையின் மெல்லிய ஒலிகளை அவரிடத்திலும் அவரது திவ்ய ஆஞ்ஞையிலும் கேட்டது உங்கள் மனத்தில் என்றும் குடிகொண்டிருக்கும் பரிசுத்த நினைவன்றோ?

இந்தியாவில் இப்பொழுது பிரவிர்த்தித்திருக்கும் ஸர்வமதக் கொள்கைகளுக்கும் தக்ஷிணதேசமே முக்கியகாரணமாயிருத்தல்பற்றி, வடஇந்தியா ஜனங்களெல்லோரும் உங்களுக்கு மிகுந்த நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். அவ்வக்காலத்தில் அவதரித்து ஸித்தாந்த ஸ்தாபனஞ்செய்த பெரும் பாஷ்யகாரரும் ஸத்ஸம்பிரதாய பிரவர்த்தக ஆசாரியர்களுமான ஸ்ரீ சங்கர ராமாநுஜமத்துவர்கள் அவதரித்தஸ்தானம் தக்ஷிணதேசமன்றோ? உலகத்திலுள்ள ஒவ்வோர் அத்வைதவாதியும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதருடைய சீர்பாதங்களைத்தன் சிரமேற்கொள்ளுகிறனென்றால் அவரது மகிமையைக் கூறிமுடியுமோ? யாவராலும் வெகு இழிவாயெண்ணப்படும் பஞ்சமரையும் தமது பரிசுத்தம் பொருந்திய பரிசத்தினாலேயே ஆழ்வார்களாக்கும் வல்லமைவாய்ந்த ஸ்ரீமத் ராமாநுஜரின் மகத்துவத்தைக்கூற யார்தான் சக்தர்கள்? இந்தியா முழுவதும் கீர்த்திபெற்ற உத்தரதேசத்துப் பக்த சிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணசைதந்யரின் சிஷ்யர்களும் ஸ்ரீமத்துவரை ஆசாரியராகக்கொண்டார்களென்றால் அவரது மகிமை என்னொருவனாற் சொல்லற்பாலதோ? இன்றைக்கும் காசியில் மகிமை யடைபவரில் முதன்மையோர் தக்ஷிணதேசத்தவர்களே. உங்கள் தேசத்துத் துறவிகள் தாம் இமயமலையின்

அதியுந்நத சிகரங்களிலுள்ள பரிசுத்த ஸ்தானங்களை ஆளும் தகைமை வாய்ந்திருப்பவர்கள். ஆகையால், இத்தகைய ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹம் பெற்ற நீங்கள், பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் திவ்ய ஆஞ்ஞையை அனுஸரிப்பதிலும் கொண்டாடுவதிலும் முதன்மையாயிருப்பது ஓராச்சரிய மன்று.

தக்ஷிணதேசமானது வேதாந்தியயகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாயிருந்து வருகிறது. இன்னும் அநேகருக்கு இவ் வேதங்களின் ஞானமே கிடையாதென்று மீண்டும் மீண்டும் அநேகர் மொழிந்தபோதிலும், இந்துமதத்தின் எல்லா உட்பிரிவுகளுக்கும் பிரமாணமாயிருப்பவை சுருதிகளே என்று உறுதியாய் மொழிவேன்.

வேதத்தினுடைய ஸம்ஹிதையும், பிராஹ்மணங்களும் மனித தத்துவ நூலோர்க்கும் பாஷாதத்துவ நூலோர்க்கும் எவ்வளவு முக்கியமா யிருந்தபோதிலும், "அக்நிமீடே", "இஷேத்வோர்ஜே த்வா", "ஸந்நோ தேவீரபிஷ்டயே" என்னும் மந்திரங்களும் மற்றுமுள்ள வேதபாகங்களும், யாகங்களும், பலிகளும் பயக்கும் பலன் எவ்வளவு கமநீயமா யிருந்தபோதிலும், அவைகளெல்லாம் போகத்திற்காகக் கொள்ளப்பட்டனவேயன்றி, அவை மோக்ஷம் பயக்குமென்று ஒருவரும் எப்பொழுதும் வாதிடவில்லை. உண்மையாய் ஞானகாண்டமும், ஆரணியகங்களும், மோக்ஷமார்க்கத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருதிகளுந்தான் இந்தியாவில் என்றும் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுவன.

ஸநாதந தர்மமாகிய ஹிந்து மதத்தின் உட்பிரிவுகளைக் கண்டு கலங்கி வழிதடுமாறியும், தான் பிரதிபாதிக்கிற

"அணோரணீயாந்,மஹதோமஹீயாந்" * ஆன கடவுளின் பிரதிபிம்பத்தையே தனது ஸர்வஸாதாரண இயல்பாகக்கொண்ட உத்தமமான ஒரே மதத்தின் பொருளைக் கிரஹிக்கச் சக்தியற்றும், கொழுத்த நாஸ்திகத்தைத் தவிர வேறெதனையும் கனவிலும் கண்டறியாத ஜாதியாரிடமிருந்து இரவலாகக் கொண்ட பரியாயமதஉண்மையின் சகாயத்தால் இருட்டில் வழிதெரியாமலும் அலைகிற தற்காலத்து ஹிந்து வாலிபன், தனது முன்னோர்களுடைய மதத்தை அறிந்துகொள்வதற்கு விருகமன்றுடி, பின்னர் அந்த நாட்டத்தை அடியோடு விட்டுவிட்டு, தீராத நாஸ்திகாதமனாக ஆய்விடுகிறான். அல்லது, தன் இயல்பான தர்ம்ம சுபாவத்தின் தூண்டுதல்களினால் நாஸ்திகத்தில் வெகுநாள் தழைத்திருக்கச் சக்தியற்று, கீழ்த்திசைச்சுவை அமைந்த மேற்றிசை நாஸ்திகத்தின் பலவகைப்பட்ட கஷாயங்களைச் சிறிதும் யோசனையின்றிப் பானம்செய்து பின்வரும் சுருதியின் தீர்க்க தரிசனத்தை நிறைவேற்றுகின்றான்.

"பரியந்தி மூடா அந்யேனைவ நீயமாநா யதாந்தா:"

"குருடன்பின் செல்லும் குருடர்போல் மூடர்
போகின்றனர்."

பிராண ப்ரதமான ஸத்குருவின் ஸ்பர்ச மகிமையால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆத்ம வியல்பினையுடையோர் மாத்திரமே தப்பித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

"துர்லபம் த்ரயமேவைதத் தேவாநுக்ரஹ ஹேதுகம்
மநுஷ்யத்வம் முமுக்ஷுத்வம் மஹாபுருஷ ஸம்ஸ்ரய:"

மானிடப் பிறவியும், அதிலும் வீடுபெற வேண்டுமென்னும் விருப்பமும், அதிலும் மஹா புருஷனுடைய கூட்டுறவும் ஆகிய இம்மூன்றும் ஈசனருளின்றி எளிதிற் கிட்டா.

* (இ-ள்.) 'அணுவினும் சிறியன் மஹத்தினும் பெரியன்.'

என்று பகவான் பாஷ்யகாரர் மொழிந்தது பொருந்தியே யிருக்கின்றது.

பரமாணுக்கள், த்வ்யணுக்கள் (ஈரணுத்தொகுதி), த்ர்யணுக்கள் (மூவணுத்தொகுதி) முதலியவற்றைப்பற்றிய அத்புதமான ஸித்தாந்தங்களை ஸ்தாபித்த வைசேஷிகர்களது நுண்மையான பொருளாராய்ச்சியென்ன; ஜாதி, திரவியம், குணம், ஸமவாயம் முதலிய பதார்த்தங்களைப் பற்றி நையாயிகர்கள் செய்துள்ள விசாரங்களில் விளங்கும் இன்னும் விசேஷமான பொருளாராய்ச்சியென்ன; அதினின்றும், பரமாணு தத்வக்கோட்பாட்டை வெளியிட்ட ஸாங்கியர்களது பிரசாந்தமான (அமைதியான) விசாரணுகிரமம்வரையில் ஓங்கி, அதன்பிறகு, இவ்வெல்லா விசாரங்களினுடைய தேர்ந்த முடிபும் பழுத்த பழமுமாய் விளங்கும் வியாஸ சூத்திரங்களில் முடிவெய்தியுள்ள ஆத்மதத்துவ ரஹஸ்யங்களின் பலவகைப்பட்ட ஸமஷ்டி வியஷ்டி ரூபமான ஸித்தாந்தங்களென்ன,—இவ்வெல்லாவித மதபேதங்களுக்கும் ஆதாரமாயும் பிரமாணமாயும் இருப்பவை சுருதிகளே. பௌத்தர் ஜைநர் முதலிய புறச்சமயத்தாரது தத்துவ நூல்களிற்கூட சுருதியின் ஸஹாயம் தள்ளப்படவில்லை.

பிராஹ்மணர்களால் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டனவென்று அவர்கள் சொல்லுகிற "ஹிம்ஸக சுருதிகள்" என்பவை தவிர, வேதத்தின் மற்றைய பாகங்களெல்லாம் பௌத்த மதப்பிரிவினர் சிலராலும் ஜைநமதப் பிரிவினர் பலராலும் ஒருவாறு பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டே யிருக்கின்றன.

ஸமீபகாலத்தில் இத்தகைய கொள்கையானது காலஞ்சென்ற தயாநந்த ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளாலும் கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

பிராசீனமான ஹிந்துக்களுடையவும் தற்கால ஹிந்துக்களுடையவும் அபிப்பிராய விசேஷங்கள் ஒன்றுசேரப்பெற்ற நடுமையஸ்தானம் எது? விரிவாகப் பிரிந்து கிடக்கும் மத பேதங்களையுடைய ஹிந்துமதத்தின் உண்மையான ஆதாரம் எது? என்று கேட்டால், வ்யாஸ சூத்திரங்களே அத்தகைய ஆதாரமாய் அமைந்துள்ளனவென்று சந்தேகமின்றிக் காட்டப்படும்.

ஹ்ருதயத்தை ஸ்தம்பிக்கச்செய்யும் கம்பீரமான ஹிமாலய வனப்ரதேசங்களின் ஏகாந்த ஸ்தலங்களிலே தேவ நதியாகிய மந்தாகினியின் சாந்தமான இன்னோசையுடன் கலந்து, அஸ்தி, ஹாதி, ப்ரியம் * என்று இடிமுழங்குவது போல் அத்வைத கேஸரி கர்ஜிப்பதைக் கேட்டாலும்; பிருந்தாவனத்தின் ரமணீயமான லதாமண்டபங்களில் பியா, பீதம் † என்று குயில்கள் கூவும் இனிய குரலோசையைக் கேட்டாலும்; காசியின்கணுள்ள மடங்களில் நடக்கும் சாந்தமான தியானங்களையும், நவத்வீபத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீசைதந்ய ஸ்வாமியின் சிஷ்யர்கள் செய்யும் பரவசமான ஆநந்தத் திருநடனங்களையுந் தரிசித்தாலும்; வடகலை, தென்கலை முதலிய உட்பிரிவுகளையுடைய விசிஷ்டாத்வைத ஆசாரியரது பாத நிழலையடைந்து அவரது பிரசங்க

---

* அஸ்தி=ஸத், ஹாதி=சித், ப்ரியம்=ஆநந்தம்; எனவே ப்ரஹ்மலக்ஷணமான ஸச்சிதாநந்தம் என்றாயிற்று. இந்த ப்ரயோகத்தைப் பஞ்சதசியிற் காண்க.

† பியா என்றால் ப்ரியா அதாவது கண்ணனது ப்ரிய நாயகியாகிய ராதையென்றும், பீதம் என்றால் பீதாம்பரதாரியாகிய கண்ணனென்றும் பொருள்.

ங்களையாவது மாத்வ மதத்தின் ஆசாரியர்களுடைய உபந்யாஸங்களையாவது கேட்டாலும்; வீரரசம் பொழியும் லௌகிக சீக்கியரின் "உவா குருகி பதே" * என்னும் மதப்போர் முழக்கத்தையாவது, உதாஸிகள், நிர்மலர் என்னும் சிக்கிய ஸந்யாஸிகள் தம் மதநூலாகிய கிரந்தசாஹேபின் விஷயமாய்ச் செய்யும உபந்யாசங்களையாவது கேட்டபோதிலும்; கபீர் தாஸரின் ஸந்யாஸி சிஷ்யர்களுக்கு ஸத்ஸாஹிப் என்னும் வசனங்கொண்டு வந்தனம்செய்து அவர்கள் சொல்லும் ஸாகிகளைக்கேட்டலும்; அல்லது ராஜபுதானதேசத்தின் ஆசாரியராகிய தாதுவின் அற்புத கிரந்தங்களையாவது, அவருடைய ராஜசிஷ்யராகிய ஸுந்தரதாஸர் துவக்கி,இந்தியாவில் சென்ற மூன்று நூற்றுண்டுகளிலும் எந்தப் பாஷையினும் எழுதப்பட்ட கிரந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகுந்த பிராபல்யம் அடைந்திருக்கிற விசாரஸாகரம் என்னும் புத்தகத்தின் கர்த்தாவாகிய நிச்சலதாஸ் ஈறுகவுள்ள ஞானவான்களின் கிரந்தங்களையாவது படனஞ்செய்தாலும்; வட இந்தியாவிலுள்ள பங்கிமேதாரை உட்காரவைத்து அவனுடைய லால்குருவின் உபதேச விவரத்தைக் கூறும்படிக் கேட்டாலும் கூட, இவ்விதம் பெருத்த பேதங்களுள்ள ஆசாரியர்களுக்கும், கொள்கைகளுக்கும் ஆதாரமா யிருப்பது யாதெனில்,— சுருதியையே தனக்குப் பிரமாணமாகவும்,கீதையையே யதற்குத் தெய்விக வியாக்கியானமாகவும், சாரீரக சூத்திரங்களையே அதற்கு ஸாங்கமான தத்துவமாகவும், பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யர் முதல்,அனைவராலும் இகழப்படும் எளியர்களான லால்குருவின் மேதார் சிஷ்யர்கள் ஈறுகவுள்ள பற்பல கொள்கையினரையுமே தனது அநந்த ஸ்வரூபமாகவுமுடைய ஸநாதந தர்மமே என்று எளிதிலுணரலாம்.

---

* 'எம் குருஸ்வாமிக்குஜயம்' என்று பொருள்.

ஆகவே, ப்ரஸ்தாந த்ரயம் * எனும் இம்மூன்று ப்ரஸ்தானங்களுமே த்வைதாத்வைத விசிஷ்டாத்வைத வுரைகளோடும், மற்றும் சில முக்கிய அபிப்பிராயங்களுள்ள வுரைகளோடும் சேர்ந்து ஹிந்துமதத்தின் பிரமாணக் கிரந்தங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. முன்னிருந்த நாரஸம்ஹிகளுக்குப் பதிலாகப் புராணங்களும், ப்ராஹ்மணங்களுக்குப் பதிலாகத் தந்திரங்களும் தற்காலத்தில் உபயோகப்பட்டு வருகின்றன.

இனி எல்லா வுட்பிரிவினராலும் ப்ரஸ்தாந த்ரயம் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் புராணங்களும், தந்திரங்களும் ஒவ்வொரு பிரிவினையார்க்கும் தனித்தனியே ஏற்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறப்பட்ட தந்திரங்கள் வைதிக கர்மங்களையே சிறிது பேதப்படுத்திப் பிரதிபாதிக்கின்றன. இவற்றைப் பற்றி ஆபாஸமான ஸித்தாந்தங்களை யாவரேனும் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் முன்னமேயே, அவர்கள், அத் தந்திரங்களை முக்கியமாய் அத்வர்யு சம்பந்தமான ப்ராஹ்மணங்களுடன் ஐகமத்தியப் படுத்திப் படிப்பரேல், தந்திரங்களில் வரும் மந்திரங்களில் அநேகம் நேராய் ப்ராஹ்மணங்களினின்றே வார்த்தை வார்த்தையா யெடுக்கப்பட்டதாக அறிவார்கள். ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்த விஹித கர்மங்களைத்தவிர்த்து இமயமலை முதல் குமரிமுனைவரையில் வழங்கிவரும் வேறெல்லா ஆசாரங்களும் தந்திரங்களினின்றெடுக்கப்பட்டன வென்பதுமாத்திரமன்றி; சைவ, வைஷ்ணவ, சாக்தாதி மதஸ்தரது ஆசாரங்களெல்லாம்கூடத் தந்திரங்களையே தழுவிக்கிடக்கின்றன.

---

* உபநிஷத்து, கீதை, ப்ரஹ்மசூத்திரம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் சேர்ந்து ப்ரஸ்தாந த்ரயம் என்று பெயர்.

ஹிந்துக்களெல்லாரும் மேற்கூறிய தங்கள் மதத்தின் பிரமாணங்களை முற்றிலும் அறிந்திருக்கிறார்களென்று நான் இங்குக் கூறவில்லை.

முக்கியமாய்க் கிழ்வங்காளத்திலுள்ள அநேகர் இந்தப் பெருத்த மதபேதங்களையும் கொள்கைகளையும் பற்றிக் கேட்டதேயில்லை. ஆயினும் அறிந்தோ, அறியாமலோ, அவர்களெல்லோரும் அநுஸரித்துவரும் முறை ப்ரஸ்தாந த்ரயத்தில் ஏற்பட்ட முறையேயாம்.

ஆனால் ஹிந்தி பாஷையானது எவ்வெவ்விடத்திற் பேசப்படுகிறதோ, அப்பிரதேசங்களிலுள்ள தாழ்ந்த வகுப்பினர் கூடக் கிழ் வங்காளத்திலுள்ள உயர்ந்த வர்ணத்தார் அநேகரை விட வேதாந்த மதத்தை வெகு நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணமென்ன?

மிதிலா பூமியினின்றும் நவத்விபத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, மஹா மேதாவிகளாகிய சிரோமணி, கதாதர, ஜகதீசர் முதலிய எண்ணிறந்த தர்க்காலங்காரர்களால் போஷிக்கப்பட்டும், விர்த்திசெய்யப்பட்டும், சில விஷயங்களில் உலகத்திலுள்ள எவ்வித தர்க்கத்திலும் உயர்ந்ததும் சிறந்ததும் வெகு திருத்தமும் ஆச்சரியமுமான மொழியில் விளக்கப்பட்டும் உள்ள தர்க்க சாஸ்திரமுறைகளடங்கிய வங்க தேசத்திய நியாய சாஸ்திரமானது, ஹிந்துஸ்தானம் முழுவதும வெகு சிரத்தையுடன் அத்தியயநம் செய்யப்பட்டுவருகிறது. ஆனால் வேதாத்தியயநமோ, அந்தோ! யாவரும் விசனிக்கத்தக்க தீனதசைக்கு வந்துவிட்டது. சென்ற சில வருஷங்கள் வரையிலும் பதஞ்சலி மஹா பாஷ்யத்தைக் கற்பிக்க ஒருவர் அகப்படுவது வெகு அரிதாயிருந்தது. ஒரே ஒரு

முறைதான், என்றும் முடிவில்லாத அவச்சின்ன அவச்சேத கமென்ற தர்க்கவாதங்களுக்கு மேலாக, மஹானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண சைதந்ய பகவான் தோன்றினார். உடனே வங்காளம் தன் அஞ்ஞான நித்திரையினின்றும் எழுந்து இந்தியாவின் இதரபாகங்களின் ஞானவாழ்விற் சிறிது கலந்தது.

ஸ்ரீசைதந்யர் தமது ஸந்யாஸாசிரமத்தை ஒரு பாரதியினின்றும் கிரகித்த காரணம் பற்றி அவரும் ஒரு பாரதியாயிருந்தும், மாதவேந்திர புரி என்பவரால் அவருக்கு ஞானோதயம் உண்டாயிற்றென்பதை யறிய விசித்திரமாயிருக்கிறது. வங்காளத்திலுள்ளவர்களை அஞ்ஞான நித்திரையினின்றும் எழுப்பி அவர்களுக்கு ஞானத்தை உபதேசிக்கும்படியான ஒரு விசேஷ நியமனம் இந்தப் புரிகளுக்கிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் தோதபுரி என்பவரிடத்தில் ஸந்நியாஸாசிரமம் பெற்றார்.

வியாஸ சூத்திரங்களுக்கு ஸ்ரீசைதந்யர் செய்த பாஷ்யமானது போக்கடிந்துவிட்டது. ஒருவேளை அங்ஙனம் போக்கடிந்து போகாதிருந்தாலும், அது இதுவரையில் வெளிக்குவரவில்லை. அவரது சிஷ்யர்கள் தக்ஷிணத்திலுள்ள மாத்துவர்களில் சேர்ந்துவிட்டார்கள். மஹான்களாகிய ரூப, ஸநாதந, ஜீவகோஸ்வாமிகள் முதலியோரால் விர்த்தி செய்யப்பட்ட சைதந்ய மதமானது படிப்படியாய்ப் பாவாஜிகளின் கைகளில் அகப்பட்டு அதிதீன தசையை யடைந்து, இப்பொழுது தான் சிறிதுகாலமாகச் சீர்ப்பட்டுவருகின்றது. அதற்குமுன் இருந்த சிறப்பை அது மீண்டும் அடையுமென்று நான் நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீசைதந்யருடைய மகிமை இந்தியா முற்றிலும் பரவியிருக்கின்றது. பக்தி மார்க்கம் எங்கெங்கே வழங்கி வருகிற

தோ, அங்கெல்லாம் அவரைப்பற்றிப் புகழ்வதும், படிப்பதும், பூஜிப்பதுமாகவே யிருக்கிறார்கள். வல்லபாசாரியர் ஏற்படுத்திய மதமும் சைதந்ய மதத்தின் ஓர் கிளையே யென்று நம்புவதற்கு எனக்கு அநேக காரணங்களிருக்கின்றன. வங்காளத்தில் பெயரளவில் அவருக்குச் சிஷ்யரா யிருப்பவருள் அநேகருக்கு, அவரது சக்தி இன்றும் இந்தியா முழுதும் பரவியிருக்கும் விதம் தெரியவே தெரியாது. அந்தோ! அது அவர்களுக்கு எங்ஙனம் புலப்படும்? அவர் பாதசாரியாய் இந்தியா முழுவதும் வீடுவீடாய்ச் சென்று ஆசண்டாளம் (சண்டாள ரீறாகவுள்ள யாவரையும்) கடவுளிடத்தில் அன்பு செய்யும்படிக் கெஞ்சியிருக்க, அவரது சிஷ்யர்களோ இப்போது "கதிபன்கள்" ஆய்விட்டனர்,—அதாவது திண்டு திவாசுகள்போட்ட ஆஸனங்களில் வெகு உல்லாஸமாய் வீற்றிருந்து சுகமநுபவிக்கின்றனர்.

முக்கியமாய் வங்காளத்திலேயே வழங்கிவருகிற விசித்திரமும் அவைதிகமுமான வழக்கமாகிய பரம்பரா குருத்வ முறையானது, அந்நாடு இந்தியாவின் இதரபாகத்துடன் மத விஷயத்தில் ஒன்றுபட்டிராமைக்கு வேறோர் காரணமாயிருக்கின்றது.

வங்காளமானது, இன்றைக்கும் உயர்தர ஆரிய ஞானத் தேர்ச்சிக்குப் பிரதிநிதிகளும் களஞ்சியமுமாயுள்ள மஹா ஸந்யாஸி சங்கத்தினின்றும் ஓர் உபதேசம் பெறுமலிருப்பதே எல்லாவற்றிலும் பெருத்த காரணமா யிருக்கின்றது.

வங்காளத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்திலுள்ளவர்களுக்குத் துறவில் விருப்பமில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதும் போகத்தி

லேயே இச்சையுள்ளவர்களா யிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு ஆத்ம விஷயங்களில் ஆழ்ந்த நுண்ணிய விசாரம் எங்ஙனம் நிகழும்? "த்யாகேநைகே அம்ருதத்வம் ஆநஶு:" "துறவெனும் ஒரே சாதனத்தினாலேயே இறவாமை அடைந்தனர்" என்று வேதம் முறையிடுகின்றது. அது வேறுவிதமாயிருக்குமோ?

ஆனால் ஹிந்தி பாஷை வழங்கும் நாடெங்கும் வெகுதூரம் கீர்த்தி பரவப்பெற்ற தேஜஸ்விகளாகிய ஸந்நியாஸ போதகர்கள் ஊரூராய்ச் சென்று ஒவ்வொரு சிறு குடிசைக்கும்போய் வேதாந்த உண்மைகளை உபதேசிக்கின்றனர். இந்தத் தியாகிகள் பஞ்சாப் நாட்டை யரசுபுரிந்த ரஞ்சித்சிங்கின் அரசாட்சியிற் பெற்ற செல்வாக்கினால், வேதாந்த தரிசனத்தின் வெகு நுட்பமான உண்மைகளைக் கடையரிற் கடையரும் அறியும்படிச் செய்தனர். பஞ்சாப் நாட்டிலுள்ள எளிய பட்டிக்காட்டுப் பெண்கூடத் தன் நெசவு யந்திரமும் "ஸோஹம், ஸோஹம்" எனக் கூறும் என்று தக்க இறுமாப்புடன் மொழிவாள். ஹ்ரிஷீகேச வநத்திலுள்ள "டெஹ்தார்" தியாகிகள் ஸந்யாஸியின் உடைதரித்து வேதாந்த போதுவதை நானே கண்டிருக்கிறேன். உந்நத பதவியிற் செருக்குற்றிருக்கும் அநேகர் இவர்கள் பாத நிழலை யடைந்து வேதாந்தத்தை வெகு களிப்புடன் கற்கலாம். ஏன் அங்ஙனம் கூடாது? "அந்த்யாதபி பரம் தர்மம்" "உத்தமமான தர்மத்தைத் தாழ்ந்த ஜாதியானிடத்திலும் தெரிந்துகொள்ளலாம்".

ஆகவே, இங்ஙனம் வங்காளத்திலும், பம்பாயிலும், சென்னையிலும் இருப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமான வேதாந்

தப் பயிற்சியானது வடமேற்கு மாகாணங்களிலும் பஞ்சாபிலும் பரவியிருக்கின்றது. எப்பொழுதும் யாத்திரைசெய்துகொண்டேயிருக்கும் வெவ்வேறு பிரிவினையுடைய தியாகிகளாகிய * தசநாமிகள், பைராகிகள், பந்திகள் ஒவ்வொருவனுடைய குடிலுக்கும் மதத்தை எட்டச் செய்கின்றனர். அதற்காக அவ்வில்லறத்தான் செலவழிக்க வேண்டியது ஒரு கவளம் அந்நமே யாயினும், அவர்களி லநேகர் எவ்வளவோ பெருந்தன்மை யுள்ளவராயும் தந்நயம் பாராட்டாதவராயுமிருக்கின்றனர்.

“காச்சு பந்திகள்” என்னும் ஓர் தனிமதக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஸந்யாஸி ஒருவர் இருக்கின்றனர். (இதைச்சேர்ந்தவர்கள் வேறெந்தக் கூட்டத்திலும் சேருகின்றனரில்லை) இவர் ராஜபுதன முழுவதும் நூற்றுக்கணக்கான பாடசாலைகளையும் தர்மசாலைகளையும் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். மேலும் இவர், காடுகளில் ஆஸ்பத்திரிகளையும், ஹிமாலயத்திலுள்ள இடுக்கு வழிகளிலெல்லாம் இரும்புப் பாலங்களையும் அமைத்திருப்பினும், ஒரு காசையும் தன் கைகளால் ஒருகாலும் தொடுகிறதில்லை. இவருக்குக் கம்பளி ஸ்வாமி என்று பெயர் வருவதற்குக் காரணமாகிய ஒரு கம்பளித்துண்டைத் தவிர வேறு இவ்வுலக சொத்து ஒன்றுமில்லை. இவர் தமக்கு வேண்டியதை விடுவீடாய் இரந்து சாப்பிடுகின்றனர். அங்ஙனம் செய்யுமிடத்தும் தம் பொருட்டு இதரர்களுக்கு யாதொரு கஷ்டமும் நேரிடக்கூடா தென்றிருப்பவராதலால், தமக்கு வேண்டிய அந்நம் முழுவதும் ஒரே இல்லத்தினின்றும் அவர் கிரஹித்ததை நான் எப்பொழுதுங் கண்டதில்லை.

---

* தசநாமிகள் = பத்துவிதப் பெயர்களையுடைய சங்கராசார்ய ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஸந்யாஸிகள். அப்பெயர்களாவன:— (1) ஸரஸ்வதி (2) புரி (3) பாரதி (4) பத்ம (5) தீர்த்த (6) ஆஸ்ரம (7) வந (8) அரண்ய (9) பர்வத (10) ஸாகர.

இம்மாதிரியா யிருப்பவர் இன்னும் அநேகருளர். இம்மண்ணுலகிற்குத் தேவர்கள் போன்றிருக்கும் இவர்கள், தகர்க்க முடியாத அரண்போன்ற தம் திவ்ய சீலத்தால் ஸநாதந தர்மத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கும் வரையிலும் நமது பிராசீனமதம் நசிக்குமென்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா?

இந்நாட்டில் பாதிரிகள் வருஷத்தில் ஆறுமாதகாலமாத்திரம் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் இரண்டு மணிநேரம் மாத்திரம் பிரசங்கஞ்செய்வதற்காகச் சிலசமயம் 30,000; 40,000; 50,000;90,000 ரூபாய் அவ்வளவு பெருத்த சம்பளங்களைப் பெறுகின்றனர். தம்மதத்தைக் காப்பாற்றுவதின்பொருட்டு, அவர்கள் லட்சம் லட்சமாய்ச் செலவிடுவதைப பாருங்கள். உலகம் இப்படியிருக்க, வங்காளத்து வாலிபர்களோ, தந்நயமென்பதே எள்ளளவும் இருக்கப் பெறாதவர்களும் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவர்களுமான கம்பளி ஸ்வாமியை யொத்த மஹான்களை யெல்லாம் வெறும் சோம்பேறித்தடியர்களென்று மதிக்கும்படியாகக் கற்றுக்கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றனர்.

"மத்பக்தாநாஞ்ச யே பக்தாஸ்
தே மே பக்ததமா மதா:"

"என் அடியார்க்கும் எவர் அடியார்களோ, அவரே என் உள்ளத்துக்கு உகந்த சிறந்த அடியார்கள்".

சுத்த மூடனான ஒரு பைராகி செய்கிறகாரியத்தை யுற்றுப்பாருங்கள். அவன் கூடத் தான் போகும் கிராமத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குத் தனக்குத்தெரிந்த "துளஸிதாஸ் ராமாயணம்" அல்லது "சைதந்ய சரிதாம்ர்தம்" அல்லது தென்தேயத்து ஆழ்வார்கள் பாடிய "நாலாயிர ப்ரபந்தம்" இவற்றில் அறிவு புகட்டத் தன்னா லியன்ற வளவும் பிரயத்தனம் செய்கின்றான். இங்ஙனஞ் செய்வதும் ஓர்வித நன்மையல்லவா?

அவர்கள் இவ்வளவு செய்தும், அதற்குப் பிரதியாய் நாம் அவர்களுக்களிப்பது ஒரு கவளம் அந்நமும் ஒரு துண்டு கந்தையுந்தானே. என் சகோதரர்களே, அவர்களை இரக்கமில்லாமல் கண்டிக்கப் புகுமுன், நீங்கள் பிறந்த தேசத்திலேயே பிறந்த உங்கள் எளிய சகோதரர்களுடைய பணச் செலவின் பேரில் கல்விகற்றுக் கொண்டும்; நீங்கள் பிழைக்கும் பொருட்டும், "பாவாஜிகள்" வெறும் தடியர்களே யென்று உங்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்குச்சம்பளம் கொடுக்கும்பொருட்டும் அவ்வெளியோர்களைக் கஷ்டப்படுத்துகிற உங்களால் அவர்களுக்கு உண்டாகும் நன்மை எவ்வளவு? என்பதைப்பற்றிச் சிறிதுயோசியுங்கள்.

எமது வங்காள நேசரிற் சிலர், இப்பொழுது இந்து மதம் சிறிது விர்த்தியாவதைக்கண்டு, அதை இந்துமதத்தின் நவீனத்தோற்றம் என்று கூறிக் கண்டித்திருக்கின்றனர். இதுவரையில் அவர்களறிந்த மதமெல்லாம் உண்ணல் உடுத்தல் குடித்தல் மணத்தல் முதலியவற்றிற்கடுத்த தேசாசாரக் கட்டாயிருந்ததினாலும், இப்பொழுதுதான் ஹிந்துமதம் வங்காளத்துட் புகுவதினாலும், அவர்கள் இங்ஙனமதை யிகழ்வது இயல்பேயாம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின்சீடர்கள் இந்தியா முழுவதும் பிரசங்கித்துக் கொண்டுவரும் ஹிந்துமதக் கோட்பாடானது ஸத்சாஸ்திரங்களுக்கு ஒத்திருக்கின்றதா அல்லவா என்னும் பெருத்த விஷயத்தைப்பற்றிச் சர்ச்சைசெய்ய இச்சிறு பத்திரிகையில் போதுமான இடமில்லை. ஆயினும் எமது கண்டனக்காரருக்கு எமது அபிப்பிராயங்களை நன்குணர்த்த வேண்டி ஈண்டுச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவோம்.

* காசிதாஸ், † க்ர்த்திவாஸ் முதலினோருடைய வசநங்கள் அமிருதஸமானமென்பதும் அவற்றைப் படிப்போரும் கேட்போரும் புண்ணியவான்க ளென்பதும் வாஸ்தவமாயினும், அவர்களது கிரந்தங்களினின்றுமே ஹிந்துமதத்தின் யதார்த்தமான கருத்தை யறியலாமென்று நான் ஒருகாலும் விவாதம் செய்யவில்லை. ஆனால் வேதங்களையும் (தர்சந) சாஸ்திரங்களையும் ஸித்தாந்த ஸ்தாபகர்களான ஆசாரியர்களையும் இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள அவர்களது சிஷ்யர்களையுமே நாம் பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஸஹோதரர்களே, நீங்கள் முதன்முதல் கௌதமஸூத்திரங்களில் ஆரம்பித்து, ஆப்தர்களைப்பற்றிய அவரது மதத்தை வாத்ஸ்யாயந பாஷ்யாநுஸாரமாய் அறிந்து, பிறகு சபரர் முதலானவர்களது பாஷ்யங்களோடு மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தைப் படிப்பீர்களாயின், "அலௌகிக ப்ரத்யக்ஷ"த்தைப்பற்றி அவர்களுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்றும், ஆப்தர் என்போர் யாவரென்றும், ஒவ்வொருவரும் அவ்விதமான ஆப்தர் ஆகலாமா, கூடாதாவென்றும், வேதங்கள் அத்தகைய ஆப்தர்களின் வசனங்களாயிருக்கும் காரணம் பற்றியே பிரமாணமென்றும் அறிவீர்கள்.

யஜுர்வேதத்துக்கு ஸ்ரீமஹீதரர் எழுதியுள்ள பாஷியத்தின் பீடிகையைப் படிக்க உங்களுக்கு அவகாசமிருக்கும் பக்ஷத்தில், அதில் வேதங்கள் ஆத்மோஜ் ஜீவநமார்க்கத்தை

---

* காசிதாஸ் வங்காளி பாஷையில் மஹாபாரதத்தைச் சுலபமானசெய்யுள் நடையில் எழுதினவர்.

† க்ர்த்திவாஸ் வங்காளி பாஷையில் ராமாயணத்தைச் சுலபமான செய்யுள் நடையில் எழுதினவர்.

யுபதேசிக்கும் விதிகள், ஆகவே அவை நித்தியம் : என்னும் விஷயமாய் மிகத் தெளிவுற விசாரிக்கப் பட்டிருப்பதைப் பரக்கக் காணலாம்.

சிருஷ்டியின் நித்யத்தன்மையைப் பற்றியோவெனின், இந்தக் கொள்கையானது ஹிந்துமதத்திற்கு மாத்திரமல்லாமல், பௌத்தமதத்திற்கும் க்ஷமண மதத்திற்குங் கூடப் பொதுவானதா யிருக்கின்றது.

இப்பொழுது இந்தியாவிலிருக்கும் எல்லா மத ஸம்ப்ரதாயத்தோரும் ஞானமார்க்கத்தையாவது பக்திமார்க்கத்தையாவது அநுசரிப்பவரென்று ஒருதோராயமாய்க் கூறலாம். ஸ்ரீசங்கராசாரியர் இயற்றிய சாரீரக பாஷ்யத்தின் உபோத்காதத்திற் சிறிது தயவுசெய்து பார்ப்பீர்களாயின், ஞானத்தின் "நிரபேக்ஷதை" யானது பூர்ணமாய் விசாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதையும், ப்ரஹ்மாநுபவத்திற்கும் மோக்ஷாவாப்திக்கும் யாதொரு கர்மமாவது சமயக்கோட்பாடாவது ஜாதியாவது வர்ணமாவது ஒருவிதக் கொள்கையாவது அவசியமில்லையென்றும் ஆங்குக் காண்பீர்கள். ஸாதன சதுஷ்டயமுள்ள எவனுமே அதை யடையலாம்.

பக்திமார்க்கத்தைப் பற்றியோவெனின், அத்துறையிற் பிரமாணமாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளவர், ஒருவன் மோக்ஷமடைவதற்கு வர்ணமாவது, கோத்திரமாவது, திணையாவது, மனுஷிய ஜன்மம் கூடவாவது அவசியமென்று கூறினரில்லையென்று வங்காளிகளே நன்கறிந்திருக்கின்றனர். பக்தி ஒன்றே முக்கியமா யிருக்கவேண்டியது.

ஞானம், பக்தி இவ்விரண்டும் நிபந்தனை யற்றவையென்று எங்கும் கூறப்பட்டிருப்பன வன்றி, மோக்ஷாவாப்தி

க்கு ஜாதி முதலிய நிபந்தனைகளை யனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று எந்தப் பிரமாணத்திலும் கூறப்படவில்லை. "அந்தராசாபிது தத்திருஷ்டே:" என்னும் வியாஸ சூத்திரத்திற்குச் சங்கரர், ராமாநுஜர், மத்வர் இவர்கள் செய்திருக்கும் பாஷியத்தைப் பார்க்க.

உபநிஷத்துக்கள் முழுவதையும் சர்ச்சை செய்யுங்கள்; ஸம்ஹிதைகளையும் படியுங்கள். வேறுசில மதங்களில் இருப்பனபோன்ற நிர்ப்பந்தமான நிபந்தனைகள் அவற்றில் எங்கும் காணவும் கிடையா. ஆயின் எதற்கும் இடங்கொடுக்கும் அதன் இயல்பை எங்கும்,—அதர்வண வேதஸம்ஹிதை நாற்பதாம் அத்தியாயத்திலும் பரக்கக் காணலாம். என் ஞாபகம் சரியா யிருப்பின், மூன்றாவது அல்லது நான்காவது சுலோகம் "நபுத்திபேதம் ஜநயேத் அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம்" என்று ஆரம்பிக்கிறது. இவ்வபிப்பிராயம் எங்கும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவில் ஒருவன் தன் இஷ்டதேவதையை வழிபட்டதற்காகவாவது, நாஸ்திகன் அல்லது லோகாயதனாக ஆனதற்காகவாவது, அவன் குலாசாரங்களை மாத்திரம் வழுவாமல் அனுசரித்தவரையில், அவனை எவரேனும் தூஷித்ததுண்டோ? குலாசார தர்ம்மங்களை ஒருவன் அநுஸரிக்காத காரணங்கொண்டு தண்டனை யடைந்திருப்பினும், மோக்ஷாவாப்திக்கு அப்படிப்பட்ட நிபந்தனை யொன்றும் கிடையாது. அதிஹீனனாகிய பதிதனும் அதினின்றும் தள்ளப்படான். ஆகவே, குலாசாரத்தையும் மதத்தையும் மிசிரமம் செய்துமயங்கக்கூடாது. உதாரணமாக, மலையாளத்தில் ஒரு சண்டாளன் உயர்குலத்தோர் வசிக்கும் தெருவழியே செல்லக்கூடாது. ஆயின் அவன் கிறிஸ்தவனாகவா

வது மகம்மதியனாகவாவது ஆகுங்கால், அவன் எங்கு செல்வதற்கும் எவ்வித ஆக்ஷேபணையும் கூறித் தடுப்பாரில்லை. இவ்வழக்கமானது அநேக நூற்றாண்டுகளாக ஹிந்து அரசரின் தேசங்களில் இருந்துகொண்டே யிருக்கின்றது. இஃது அநேகருக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றலாம். ஆயினும் அது, பொருந்தாத நிலைமைகளிலும் ஹிந்து மதம் இதர மதங்களிடத்தில் காட்டும் பொதுத் தன்மையையும் சர்வ சாதாரண வியல்பினையும் குறிக்கின்றது.

எந்த ஒரு தனிக்கோட்பாடானது இந்து மதத்தை உலகத்திலுள்ள வேறுமதங்களினின்றும் பிரித்துக் காட்டுகின்றதோ, எந்த ஒரு தனிக் கோட்பாட்டை விளக்க ரிஷிகள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் * கோசத்திலுள்ள வார்த்தைகள் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றையும் பிரயோகித்துத் தீர்த்து விட்டனரோ, அப்படிப்பட்ட தனிக் கோட்பாடானது யாதெனின், மனிதன் இப்பிறப்பிலேயே ப்ரஹ்மாநுபவம் எய்தல்வேண்டும் என்பதே. இவ்வபிப்பிராயத்தை அநுவர்த்தித்தே "கடவுளையறிதல் கடவுளாதலே" என்று அத்வைத வசனங்கள் மொழிகின்றன. "ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி".

இனி இத்தகைய உத்தம சாதனங்களின் வழிநின்ற முமுக்ஷுவுக்கு ஈசனது திருவருட்பேறு சித்திக்கின்றதென்னும் உத்தமோத்தம ஸித்தாந்தம் தப்பாமல் ஏற்படுகின்றது. இவ்வபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டவர்கள் வைதிகரிஷிகளும் விதுரனும் தர்மவியாதனும் தான் என்றெண்ணவேண்டாம். தாதுபந்தி சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த நிச்சலதாஸ் என்

---

* நிகண்டு.

னும் தியாகியும் தாம் இயற்றிய விசாரசாகரத்தில் "பிரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பிரஹ்மமே ஆய்விடுகிறான்; அவன் வார்த்தைகள் வேதங்களே; அவை ஸம்ஸ்கிருதத்தி லிருப்பினும் அல்லது வேறெந்தத் தேசபாஷையில் இருப்பினும் அஞ்ஞானவிருளை அகற்றுவனவாம்." என்று சிறிது காலத்திற்கு முன்புதான் தைரியமாய்க் கூறியிருக்கின்றனர்.

ஆகவே, த்வைதிகள் கூறும் வண்ணம், ப்ரஹ்மத்தை யனுபவித்தலும், அல்லது அத்வைதிகளின் கொள்கைப்படி ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாய் விளங்குதலுமே வேதங்களெல்லாம் உபதேசிக்கும் நோக்கமும் முடிபுமாயிருக்கின்றன. மற்றைப்படி அவற்றிற் கூறிக்கிடக்கும் இதர உபதேசங்கள் ஒவ்வொன்றும், அம்முடிபை யெட்டுவதற்கு நாம் செய்யும் பிரயத்னங்களின் ஒவ்வோர்படியையே குறிக்கின்றன. இனிப் பகவான் பாஷ்யகார சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் சிறந்த மகிமை என்னவெனின், அவரது கூரிய புத்திதான் முதன்முதல் வியாஸருடைய அபிப்பிராயங்களை, யெல்லாருங் கண்டு ஆச்சரியப்படும் வண்ணம் நன்கு விளக்கியதாமென்க.

எங்ஙனம் சுத்தப் பிரஹ்மம் மாத்திரமே உண்மையான வஸ்துவோ, அங்ஙனமே யெல்லா வேறுபாடுள்ள மதபேதங்களும் ப்ரஹ்மத்தின் கண்டமான தோற்றங்களையே தமக்கு ஆதாரமாய்ப் பெற்றிருக்கும் காரணம்பற்றி, அவை இந்தியாவிலிருப்பினும் வேறெத்தேசத்தி லிருப்பினும், பிரஹ்மத்தை நோக்க அவை உண்மையாகவே யிருப்பனவாம்.

ஒருவன் சூரியனை நோக்கி நேராய்ப் புறப்படுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். பிரயாணத்தின் ஒவ்வொரு அடியினும் சூரியனுடைய முன்னினும் அதிகமான புதிய புதிய

காட்சிகளைக் காண்பான். அதனுடைய உருவமும், காட்சியும், பிரகாசமும் அவன் ஸாக்ஷாத் சூரியனையடையும் வரையில் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் நவீனமாகவே தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். அவனுக்குச் சூரியன் முதன்முதல் ஒரு பெரிய பந்துபோலத் தோன்றி, பின்னர் உருவத்தில் பெருத்துக்கொண்டே வர ஆரம்பிக்கிறான். உண்மையில் சூரியன் ஒரு பந்தைப்போன்று சிறுத்தாவது, அல்லது அவன் பிரயாணத்தில் வரிசைக் கிரமமாய்த்தோன்றிய சூரிய உருவங்களைப் போன்றாவது இருப்பதில்லை. ஆயினும் நமது யாத்திரிகன் எப்பொழுதும் காண்பது சூரியனே யென்பதும் சூரியனைத் தவிர வேறொன்றையும் அன்றென்பதும் உண்மையல்லவா? அம்மாதிரியாகவே இவ்வேறுபாடுள்ள சகல மதபேதங்களும் உண்மையே; ஆனால் சில மதங்கள் "ஏகமேவாத்விதீயம்" ஆகிய உண்மைச் சூரியனுக்குச் சமீபமாயும், சில தூரமாயும் இருக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட சுத்த பிரஹ்மத்தின் லக்ஷணத்தை உபதேசிக்கும் மதக்கிரந்தங்கள் வேதங்களே யாகலானும், வேறு தெய்வ பாவனைகளெல்லாம் இந்த லக்ஷணத்தைக் காட்டிலும் குறுகியனவும் தாழ்ந்தவையுமா யிருக்கின்றமையாலும், * ஸர்வலோக ஹிதைஷிணிசுருதியானது முமுட்சுவைப் பிரஹ்மத்தை யடைவிக்கவேண்டியதற்காவசியகமான எல்லாத்துறைகளிலும்படிப்படியாய்ப் பட்சமாய்க் கையைப் பிடித்து நடத்திக்கொண்டு போவதாலும், இனி இதரமதங்களெல்லாம் மேற்சொன்ன லக்ஷணங்களையே குறுக்கியும் ஆபாசப்படுத்தியும் கூறுவதாலும், உலகத்திலுள்ள ஏனைய மையங்களெல்லாம் பெயரற்றதும் எல்லையற்றதும் ஸநாதநமுமாகிய வைதிகமதத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன.

* எல்லா உலகத்துக்கும் நன்மையைக் கருதும் வேதம்.

அநேக நூற்றுண்டுகள் ஜீவித்து அவ்வளவு காலமும் அதிக பிரயத்தினப்பட்டு உங்கள் மனத்தின் ஒவ்வொரு மூலை முடக்குகளையும் தேடிப்பாருங்கள். அப்பொழுதும், பிரஹ்மஞானத்திற்கு ஓர் பெரிய சுரங்கம் போன்றுள்ள அவ்வெல்லையற்ற வேதங்களில் ஏற்கனவே ஏற்பட்டிராத யாதொரு சிறந்த உண்மையையும் கண்டுபிடிக்க வல்லீர் அல்லீர்.

இந்துக்களா லாசரிக்கப்பட்டுவரும் விக்கிரஹாராதனையெனப் படுவதைப்பற்றியோவெனின், அவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் பூஜாகிரமத்தைப்பற்றி முன்பு நன்ருய் விசாரியுங்கள். இனி யவர்கள் உண்மையில் கடவுளை யெவ்விடத்திற் பூஜிக்கின்றனர்? ஆலயத்திலா, விக்கிரகத்திலா, அல்லது தம் சரீரமாகிய ஆலயத்திலா? முதன்முதல் அவர்கள் என்ன செய்கிருர்கள் என்பதை நிச்சயமா யறியுங்கள். விக்கிரஹாராதனையைத் தூஷிப்பவரில் நூற்றில் தொண்ணூறு பேர்க்கு இவ்விஷயத்தைப்பற்றிய ஞானம் சுத்த சூனியமே. பின்னர் அதன் உண்மை அனைத்தும் வேதாந்த தத்துவாநுஸாரமாக எளிதில் உங்களுக்கு விளங்கும். என்ருலும் இவ்வித கர்மங்கள் அத்தியாவசியக மானவையல்ல. ஒவ்வொரு விருத்தனும் துரியாசிரமத்தை யவலம்பிக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி யவர்கள் அவலம்பித்தாலும் அவலம்பிக்காவிட்டாலும் ஸர்வ கர்மங்களையும் தியஜிக்கவேண்டுமென்றும் மநு கூறுவதைக் காண்க. எவ்வித கர்மங்களும் ஞானத்திலேயே முற்றும அடங்கி யிருக்கின்றன வென அடிக்கடி கூறப்பட்டுள்ளன. "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்ய, ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே"

மதத்தைப்பற்றி மாத்திரம் தனியே பேசுமிடத்து, அந்நிய தேசங்களிலிருக்கும் அனேக உயர்குடிப் பிறப்பினர்க்கிருப்பதைவிட இந்தியாவிலுள்ள தாழ்ந்த ஜாதியார்க்கும் மதத்தைப்பற்றிய ஞானம் அதிகமாக இருக்கின்றது. எனது நேசரொருவர் எனது உபந்யாஸங்களில், மதம், தத்துவசாஸ்திரம் முதலியவற்றிற்குச் சம்பந்தமான பரிபாஷைப் பதங்களை விளக்க ஐரோப்பிய மொழிகளை உபயோகப் படுத்தினதற்காகக்* கண்டித்திருக்கிறார். ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதுஎனக்கு நிரம்ப ஸந்தோஷமே; மேலும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷை ஒன்றுதான் மதவிஷயங்களை வெளியிடத்தக்க பூர்ணபாஷையாதலால், அதை உபயோகப்படுத்துவது எனக்கு இன்னும் வெகு சுலபமாயிருக்கும். ஆனால் நான் உபந்யாசம்பண்ணிய ஸபையிலிருந்தவர் மேற்றிசையோர் என்பதை அந்த நேசர் மறந்துவிட்டார். இனி, ஒரு இந்திய கிறிஸ்தவப்பாதிரி இந்துக்கள் ஸம்ஸ்கிருத நூல்களின் பொருளை மறந்துவிட்டதாயும், பாதிரிகள்தான் அவற்றின் பொருளை வெளியிட்டதாயும் என்னிடத்தில் மொழிந்திருந்தும், அப்பெரும் பாதிரிக் கூட்டத்தில் ஸம்ஸ்கிருதம் அறிந்த ஒருவரையேனும் நான் காணவில்லை. ஆயினும் அவர்களில் அநேகர் வேதங்களையும், வேதாந்தத்தையும், இந்துக்களுடைய இதர சாஸ்திரங்களையுங் கண்டித்து, வெகு சாதுரியமான உபந்யாசங்களை யெழுதிப் படித்தனர். நான் எந்த மதத்திற்கும் விரோதியல்லேன். அங்ஙனமே, இந்தியாவிலிருக்கும் பாதிரிகளுக்கும் நான் விரோதியல்லேன். ஆனால் அமெரிக்காவில் பணம் சேர்ப்பதற்கு அவர்கள் செய்யும் உபாயங்களைப்பற்றி மாத்திரம் ஆக்ஷேபிக்கிறேன்.

சிறுவர்களுக்கான பள்ளிப் புத்தகங்களில், இந்துதாயானவள் தன் குழந்தைகளைக் கங்கா நதியின் முதலை

களுக்கு இரையாக எறியும் பாவனையாய்ச் சித்திரப்படங்களை எழுதியிருப்பதின் கருத்தென்ன? அதைப் படிப்போருள்ளத்தில் அதிக அநுதாபத்தை யுண்டாக்கி, அவர்களிடத்திலிருந்து மிகுந்த பணம் கிரகிக்கவேண்டித் தாயைக் கறுப்பு நிறமாகவும், குழந்தையை வெள்ளை நிறமாகவும் சித்திரித் திருக்கின்றதே. மேலும் ஒருவன் தனது மனைவியைக் கொல்ல அவள் ஓர் பிசாசாகி, தனது விரோதியைக் கெடுப்பாளென் றெண்ணி, அவளைத் தானே தன் கையால் நெருப்பில்வைத் தெரிக்கும் பாவனையாய் வரைந் திருக்கும் சித்திரப்படத்தின் பொருள் என்னை? பெருத்த ரதங்களின் கீழ் மனிதர்கள் எறியப்பட்டு நசுக்கப்படும் பாவனை யான படங்களின் அர்த்தம் யாது? சில நாட்களுக்கு முன் இவ்வூரில் பிரசுரம் செய்யப்பட்ட புத்தகம் ஒன்றில் அதன் கிரந்தகர்த்தா, தாம் கல்கத்தாவிற்குப் போனபொழுது, அந்நகரின் தெருக்களில் மதப்பித்துக்கொண்டவர்களின் மீது ஒரு ரதம் ஓடினதாகக் கூறுகிறார். இவரைப் போன்ற வேறொரு கனவான், இந்தியாவின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சிறு குழந்தைகளின் எலும்புகள் நிறைந்த ஒரு குட்டை உண்டென்று "மெம்பிஸ்" என்னும் நகரத்தில் பிரஸங்கஞ் செய்யக் கேட்டிருக்கிறேன்.

இந்துக்கள் இவ்வுலகத்தில் மஹா பாவிகளென்றும் பயங்கரமான பிசாசுகளென்றும் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவக் குழந்தைக்கும் கற்றுக்கொடுக்கும்படி, இந்தக் கிறிஸ்துவின் சீஷர்களுக்கு இந்துக்கள் என்ன தீங்கு இழைத்தனர்?

கிறிஸ்தவர் ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் கிறிஸ்துவச் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு மதவிஷயமான பாடம் போதிக்கை

யில், கிறிஸ்தவனல்லாத யாவரையும், முக்கியமாய் ஹிந்து களையும் பகைக்கும்படி கற்பிக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம், அச்சிறுவர்களைக் குழந்தைப்பருவம் முதற்கொண்டே அவர்களது பணத்தை மிஷனுக்காகக் கொடுக்கத் தூண்ட வேண்டுமென்னும் கருத்தேயாம்.

ஸத்தியத்துக் கஞ்சாமற்போயினும், தங்கள் மக்களின் அபிவிருத்தியின் பொருட்டாவது, கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் இத்தகைய் கெடுதிகள் இனியும் அதிகமாகாதபடித் தடுக்க முயலவேண்டும். இளமைப் பருவ முதற்கொண்டு இத் தகைய கெடுதிகளில் பழகும் மக்கள் பிற்காலத்தில் பழி பாவத்துக்கஞ்சாத துஷ்டர்களாவது ஓர் ஆச்சரியமா!

எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஓர் பாதிரி நித்திய நரகத்தில் நடக்கும் சித்திரவதைகளையும், அங்கு எரிந்துகொண்டிருக் கும் அக்கினியையும், கந்தகத்தையும் பற்றி வர்ணித்துப் பிரசங்கிக்கிறாரோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவர் மிகுந்த பக்தியுள்ள பாதிரியென்று மதிக்கப்பட்டு, பாதிரிகளின் ஸமூஹத்தில் புகழப்படுகிறார்.

என்னுடைய சிநேகிதர் ஒருவரது ஊழியத்தில் இருக் கும் ஓர் பெண், இத்தகைய நரகவர்ணனை நிறைந்துள்ள பிர சங்கங்களைக் கேட்கநேர்ந்து, அப்பிரசங்கங்களால் அவள் மனத்தில் உண்டாகிய பயத்தினால் அவளுக்குப் பயித்தியம் பிடிக்கவே, அவளைப் பயித்தியக்காரர் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனு ப்ப நேரிட்டது. அவள் உட்கொண்ட நரகாக்னியும் கந்தக மும் கலந்த கிறிஸ்தவ உபதேச மருந்து அவளுக்குத் தலைக் கேறிவிட்டது.

ஹிந்துமத விரோதமாகச் சென்னையில் பிரசுரிக்கப் படும் புஸ்தகங்களைப் பாருங்கள். ஒரு ஹிந்து அங்ஙனம்

கிறிஸ்துமத விரோதமாய் ஒருவரி எழுதினாலோ," பாதிரிகள் நித்திய நரகமென்றும் நித்திய தண்டனையென்றுங் கூவிப் பயமுறுத்துவார்.

நான் இங்கு வந்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகிறது. அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளை வெகு நுண்ணிய திருஷ்டியுடன் பார்த்துள்ளேன். இத்தேசத்தில் ஆங்காங்குள்ள ஜனங்களுடன் பழகியு மிருக்கிறேன். ஆகவே இப்பொழுது என் மனத்திற்கு "உண்மையெனத் தோன்றுவ தென்னவெனின், பாதிரிகள் உலகத்தோர்க்குக் கூறும்வண்ணம், நாமும் பசாசுகளல்லேம்; அவர்கள் கூறும்வண்ணம், அவர்களும் தேவர்களல்லர் என்பதேயாம். பாதிரிகள் கௌரவமாய்க் காலத்தைக்கழிக்கவும், தங்கள் நடத்தையின் ஊழல்கள் வெளிப்படாமலிருக்கவும் விரும்பின், ஹிந்துக்களின் அக்கிரமம், சிசுஹத்தி, விவாஹ வேற்பாட்டின் குற்றங்கள் இவைகளைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்காம லிருப்பது நலம். கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் ஹிந்துக்களையும் அவர்கள் மதத்தையும் பற்றிப் பொய்யாய்க் கற்பித்துக் கூறும் குற்றங்களை ஓர் படத்திலும், அப்படியே வேறு சில தேசங்களிலும் மதங்களிலும் காணப்படும் தோஷங்களை வேறொரு படத்திலும் சித்திரித் தெழுதிப்பார்க்கின்,இந்துமதக் குற்றப்படமானது இதரமதக் குற்றப்படத்தின் முன் ஒளி மழுங்கிப் பின் வாங்குமென்பதிற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் பிறரை இங்ஙனம் இகழும்படி என்னை ஒருவரும் சம்பளங் கொடுத்துவைக்கவில்லை. தற்காலம் இந்துக்கள் அநுஷ்டிக்கும் ஆசாரங்களெல்லாம் உத்தமமானவை யென்று யான் ஒரு பொழுதும் கூறுபவனல்லன்.

அநேக நூற்றாண்டுகளாய் அவர்கள் அநுபவித்துவரும் இன்னல்களின் காரணம்பற்றி அவர்களிடத்திற் காணப்படும் குறைவுபாடுகளையும் கெடுதிகளையும் பிறரைவிட நான் வெகு நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன். எமது புறத்தேசத்தன்பர்களே, எமக்கு யாதொரு தீங்கும் கருதாது உதவி புரியவேண்டுமென்னும் உண்மை யநுதாபத்துடன் வருவீராயின், உங்களுக்குக் கடவுள் அருள் புரிவாராக. அவ்வாறின்றி நெடுங்காலமாய்ப் பல இன்னல்களை யநுபவித்து மன நொந்திருக்கிற இந்துக்களைக் காலத்திலும் அகாலத்திலும் உங்கள் மனம் வந்தவாறு தூஷிப்பதின் கருத்து, ஸன்மார்க்க நெறியிற் சிறந்தவர் நீங்களே என்னும் ஜயகோஷமேயாயின், உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜாதியாரிலும் நன்னெறியிற் சிறந்தவர்கள் இந்துக்களே என்று வெளிப்படையாய்ச் சித்தாந்தப் படுத்துவேன்.

இந்தியாவில் மதமானது எக்காலத்திலும் நிர்ப்பந்தத்துக்குட்பட்டிருக்கவில்லை. ஒருவன் தன் இஷ்டதேவதையை வழிபட்டதற்காகவாவது, தனக்கிஷ்டமான மதத்தை யவலம்பித்ததற்காகவாவது, தனக்கிஷ்டமான குருவை யாசிரயித்ததற்காகவாவது யாவரும் எவ்வித ஆக்ஷேபணையேனும் சொல்லித் தடுத்ததில்லை. ஆகவே, மதமானது வேறெத்தேசத்திலும் அடையாத அவ்வளவு விர்த்தியை இந்தியாவில் அடைந்தது. ஆனால், மதமானது இப்படி விர்த்தியடைவதாயிருந்ததினால், ஆசாரங்களை ஸ்திரமாய் ஏற்படுத்தி அவற்றை நிர்ப்பந்த விதிகளாகச் செய்யும்படி நேரிட்டது. இதனுடைய பலன் என்னவெனின், ஆசாரங்களெல்லாம் படிப்படியாய்ச் சீர்திருத்தம் பெறாமல் பழையநிலைமையிலேயே நின்றுவிட்டன. அவ்விர்த்திக்கு மூலாதாரம் நிர்ப்பந்தமின்மை யல்ல

வா? மேற்றிசையிலோ விர்த்தியடைந்துவருகிற ப்ரகம் லௌகிக நாகரிக வழக்கங்களும் நிர்ப்பந்தநிலைமையி லிருப்பது மதமுமாம். இப்படி மதவிஷயங்களில் நிர்ப்பந்தநிலைமையை யவலம்பிப்பது ஐரோப்பியர்மதத்தின் விலக்ஷணமான தர்மமாய் இன்றுவரையில் நிற்பதால், மதாபிவிர்த்தியைக் கோரி யதன்படி நடக்க முயன்ற ஒவ்வொருவனும் பிறரால் வெகு குரூரமாய்த் துவேஷிக்கப்படும்படி நேரிட்டது. இதனுடைய பலன் என்னவென்னில்,வெகு அற்புதமான லௌகிக நாகரிகக் கோட்பாடுகளும், கொழுத்த நாஸ்திகக் கொள்கைகளுக் கப்பாற் சிறிதும் மேலெழாத மதமுமேயாம்.

இப்பொழுது தான் மேற்றிசையானது விழித்துக்கொண்டு தனது துர்ப்பல ஸ்திதியைத் தெரிந்து கொண்டது. தெரிந்து கொள்ளவே, அத்தேயத்து மதப்பிரவர்த்தகர்களுள் மிகுந்த சீர்திருத்தமடைந்தவர்கள் ஆத்மாவின் உண்மை நிலைமையினை யறிய விரும்பி, வேதாந்த விசாரஞ்செய்து வருகிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருத தத்வசாஸ்திரம் பயின்றவன் இவ்வுபதேசக் காற்று எத்திசையினின்றும் அடிக்கிறதென்பதை நன்கறிந்திருக்கிறான். ஆகவே, இவ்வுபதேசம் அவர்களுக்கு நூதன அறிவைப் புகட்டி வரும் வரையிலும், அவ்வுபதேசத்தைச் செய்பவர் யாராயினும் பரவாயில்லை.

இந்தியாவின் நிலைமை நாளுக்குநாள் மாறிக்கொண்டு வருவதால், நமது ஆசாரங்களும் இந்நூதன நிலைமைகளுக் கேற்கச் சீர்திருத்தம் பெறவேண்டுமென்பது அவசியமாக வேற்படுகிறது. இந்தியாவில் சென்ற முக்கால் நூற்றாண்டாகச் சீர்திருத்த சங்கங்களும் சீர்திருத்தக்காரர்களும் சமுத்திரத்திற்றோன்றும் நீர்க்குமிழிபோல் தோன்றிவருகி

றார்கள். ஆனால் அந்தோ! அவர்களி லொவ்வொருவரும் அபஜயமே யடைந்தார்கள். பாவம் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்! ரஹஸ்யமான வுண்மையை யறியாதவர்கள்! ஒவ்வொருவரும் அறியவேண்டிய பெருத்த வுண்மையை யவர்களறியவில்லை. நமக்குள் காணப்படும் ஒவ்வொரு குறைவுகளையும் மதத்தின்மீது சுமத்தி, தனது சிநேகிதன் நெற்றியிலுட்கார்ந்த ஈயையோட்ட விரும்பிய மனிதன் கதையாய், சிநேகிதனையும் ஈயுடன் நாசம்பண்ணத்தக்க குத்துகளைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு வருகின்றனர். ஆனால் இப்படிச் செய்வதில் நல்லவேளையாய் அவர்கள் என்றும் அசையாக் கற்பாறைகளில் மோதிக்கொண்டார்க ளாகையால், அவர்களின் முயற்சிகள் நிஷ்பலமாய்விட்டன. அவர்களின் முயற்சிகள் குமார்க்கத்திற் பிரயோகிக்கப்பட்டபோதிலும், அவர்கள் தங்கள் தேசத்துக்கு நன்மைபுரியவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தைக் கொண்டுழைத்த கனவான்களாகையால், அவர்கள் நமது நன்றியறிவுக்குப் பாத்திரர்களேயாம். ஏனெனில் அநேக நூற்றாண்டுகளாகப் பேருறக்கத்திலிருந்த நம்மவர்களையெழுப்ப அவர்களின் வன்சொற்கள் ஆவசியகமா யிருந்தன. ஆனால் அவர்கள் கைக்கொண்ட சாதனங்கள் பிரகிருதத்திலுள்ள ஆசாரங்களை யழிக்கமாத்திரம் சக்தியுள்ளனவா யிருந்தனவேயன்றி, அவ்வாசாரங்களின் ஸ்தானத்தில் வேறு யாதொரு நூதன ஆசாரங்களையும் உண்டாக்கச் சக்தியற்றவையா யிருந்தமையால், அவை நிஷ்பலமாய்விட்டன.

நாம் அவர்களை வாழ்த்துவோமாக. ஏனெனில் அவர்கள்தானே "நாங்கள் செய்தமாதிரி நீங்களும் போலிச்சீர்திருத்தம் செய்ய முயல்வீராகில், எங்களைப்போல் நீங்களும்

அபஜயமடைவீர்கள். ஆகையால் ஜாக்கிரதை" என்று இப்பொழுது நமக்குத் தம் அநுபவத்தின் மூலமாய்க் காட்டுவார்போன் றிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு விர்த்தியும் உள்ளிருந்து ஆரம்பித்துத்தான் வெளிப்படவேண்டு மென்றும், ஒவ்வொரு சிருஷ்டியும் முன்சென்ற லயத்தினின்றுமே வரவேண்டும் என்றும் அவர்கள் அறியவில்லை. விதையானது தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ள பொருள்களைத் தன்னினமாக்கித்தான், விருக்ஷத்தைத் தன்னினமா யுண்டாக்குமென்பதை அவர் மறந்தனர். ஒருவேளை ஹிந்துக்களின் பூண்டே நசித்து வேறு ஜாதியார் இந்தியாவைக் கைப்பற்றுங்கால், அவ்விதம் ஏதாவது நடக்கலாமே யொழிய, அதனிடையில் அத்தகைய பிரமாதம் ஒருகாலும் நேரிடவே மாட்டாது. இந்தியாவே முயன்றாலும், அல்லது ஐரோப்பாவே முயன்றாலும், இந்தியா இறவாமல் பிழைத்திருக்கும் வரையிலும் ஒருகாலும் ஐரோப்பாவாகமாட்டாது.

ஆயின் நம் இந்தியமாதா இறப்பளோ? பிராசீன காலம் முதல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுக்கும் பிறப்பிடமும், ரிஷிகளின் பரிசுத்த பூமியும், இன்றுவரையிலும் புண்ணியவான்கள் உயிர்வாழப்பெற்றதுமான நமது ஆரியாவர்த்தம் நசிக்குமா? என் சகோதரர்களே, மகா பிரகாசமுள்ள விளக்கை யெடுத்துக்கொண்டு, இவ்விரிந்த உலகத்தின்கணுள்ள நாடு, நகரம், வனம் வனாந்தரமெல்லாம் உங்களுடன் சுற்றுகிறேன். வேறு எத்தேசத்திலேனும் நம் தேசத்துப் புண்யவான்களைப்போன்ற மகான்களை உங்களால் முடியுமானால் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம். "மரத்தினியல்பைக் கனியினா லறிக" எனும் ஆன

ஞோர்மொழி யென்றும் பொய்யா மொழியன்றோ? இந்தியா விலுள்ள ஒவ்வொரு மாமரத்தி னருகிலும் சென்று அங் குதிர்ந்துகிடக்கும் புழுக்கள் நிறைந்து காய்வாட்டாயுள்ள பழங்களைக் கூடைகூடையாய்ப் பொறுக்கி, அவைகளைப் பற்றி வாலியம் வாலியமாய் நூல்களையியற்றிய போதிலும், ஒரு நல்ல மாங்கனியின் பிரபாவத்தையேனும் கூறினதாகு மோ? ஆனல் அம்மரத்தினின்றும் அதிமதுரமும் பக்குவ மும் சுவையுள்ளதுமான ஒரு கனியைப்பறித்துப் பார்ப் பீர்களாயின், அப்பொழுது மாங்கனியைப் பற்றிய யாவத் சங்கதிகளையும் நீங்களறிந்து விட்டதாகக் கூறுவேன்.

அதுபோலவே, இந்தியாவிலிருக்கும் ஞானிகள் தங் கள் ஒழுக்கத்தினல் இந்துமதம் இன்னதென்பதை விளக் கிக்காட்டுகின்றனர். மேலும் எந்த உத்தம மதமானது தன் னை அநுஸரித்தவர்களுக்கு மேலான இம்மைச் சுகத்தை யும் மறுமைச் சுகத்தையும் அளித்துவருகின்றதோ, அநேக வாயிரம் ஆண்டுகளாய்ப் பல இன்னல்கள் சம்பவித்து தன்னைச் சிரழித்த போதிலும், என்றும் மாருத யெளவன பருவத்துக்குரிய திடகாத்திரத்துடன் விளங்கி வருகின்ற தோ, அப்படிப்பட்ட இந்துமதத்தின் இயலபினையும், சக்தி யையும், அதை யநுசரிப்பவர் அடையும் பலனையும் மேற் படி ஞானிகள் காட்டுகிருர்கள்.

இந்தியா நாசமுறுமா? அது நாசமுறுங்கால் உலகத்தி லுள்ள அன்பு, பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் இவைகளெல் லாம நசித்துவிடும். நசிக்கவே, அவற்றின் ஸ்தானத்தில் காம மும் போகமுமே தேவதைகளாகவும், செல்வமே குருவாக வும், வஞ்சனை, சூது, அக்கிரமம் இவைகளே புண்ய கர்மங்

ளாகவும், கடைசியாக மனிதனே இவைகளுக்குப் பலியாகவும் விபரீதப்படும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இத்தகைய விபரீதம் என்றும் சம்பவியாது; ஆகவே இந்தியாவும் நாசமடையாது. இந்தியா இத்தனைநாள்களாகக் கஷ்டத்தை யனுபவித்தது வீணாகுமா? "பொறுத்தார் பூமியாள்வார்" என்பது பொய்யா? கஷ்டங்களைப் பொறுமையுடன் சகிப்பவர்கள் இறுதியில் சுகமடைவார்கள் என்பது பொய்யோ? கஷ்டங்களைப் பொறுமையுடன் சகிப்பவர்கள் இறுதியில் சுகமடைவார்கள் என்பது யாவரும் மறுக்கவொண்ணா உண்மையல்லவா? துவேஷிப்பதைவிட அன்பு பாராட்டுதல் சிறந்ததல்லவா? ஆகவே தற்காலம் இந்து மதம் விர்த்தியாவதைக்கண்டு அது வெறும ஆரம்பசூரத்துவம் என்று கூறித்திரிபவர் மதிமோசம் போனவரேயாம்.

இங்ஙனம் இந்துமதமானது தற்காலம் அடைந்துவரும் அபிவிர்த்தியின் காரணத்தைப்பற்றி முதலில் சற்று ஆழ்ந்து யோசிப்போம்.

மேற்றிசை மதங்கள் தற்காலத்திய 'ஸயன்ஸ்' என்னும் சாஸ்திர வாராய்ச்சியின் எதிர் நிற்கச்சக்தியற்று, படுசூரணமாய் மண்ணோடு மண்ணாய் மாறியும்; குருட்டு நம்பிக்கையையும் மூட விசுவாசத்தையும் மிஷனரி சபைகளில் (Vote) வாக்கின்பேரில் முடிவாகும் சித்தாந்தங்களையுமே பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கும் மேற்றிசை மேற்பூச்சு மதங்களெல்லாம் சாஸ்திர வாராய்ச்சியாகிற பெருஞ் சம்மட்டியால் மொத்துண்டு இருந்தவிடந் தெரியாமல் பஸ்மமாகியும்; சாஸ்திர ஆராய்ச்சி விர்த்தியாக ஆக, அவைகளை யனுசரித்து அத்தேசத்திய மத நூல்களுக்கெல்லாம் பொருள் செய்தும், கடைசியில் அதுவும் சரிப்படாமற் போகவே,

அம்மதநூல்களெல்லாம் குப்பை கூளங்கள் நிறைந்த அறைகளுக்கு அலங்கார சாமான்களாக மாற நேரிட்டும், மேற்றிசையில் உண்மையாய் மதவிசாரணை செய்பவர் தங்கள் மதத்தின் உபயோகமற்ற தன்மையைக் கண்டு, அதைத் துறந்து நிர்க்க சந்தேகிகளாகவும் இருந்துவருகிற இச்சமயத்தில் உண்மையாய் உயிருடன் இருக்கும் மதங்கள் அமிருத கலசங்களென்னும்படியான வேதங்களில் ஞானாமிர்தத்தைப் பானம் பண்ணிய இந்துமதமும் பௌத்தமதமுமே என்பது ஓர் அதிசயமல்லவா ?

மேற்றிசையில் மதவுண்மையைத் தேடி அலைபவர்கள் கீதையிலும் தர்மபதமென்னும் புத்தமத நூலிலுமே ஆறுதலடைந்து களிப்புறுகிறார்கள்.

இதுகாறும் நமது மதமானது இதரதேசத்தவர்களால் தூஷிக்கப்பட்டபோதிலும், தற்காலத்திய சாஸ்திர ஆராய்ச்சியின் சகாயத்தால் இந்துமதம் ஸர்வசிரேஷ்டமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. நமது மதத்தை யெதிர்த்த மதங்களிற் சில நசித்தன, சில நமது மதத்தை யனுசரித்துத் தங்கள் கொள்கைகளைச் சீர்திருத்திக் கொண்டுவருகின்றன. இதுவரையில் தன் தேசத்தின் துர்ப்பல ஸ்திதியைக்கண்டு துக்கித்த இந்துவானவன், இப்பொழுது தன் கண்ணீர்களைத் துடைத்துக்கொண்டுபார்க்க ஆரம்பிக்கவே, "ஊர்த்வமூலம் அதஶ்ஶாக மஶ்வத்தம் ப்ராஹுரவ்யயம்" என்று புகழப்பட்ட ஸநாதந தர்மவிருக்ஷத்தை அடியோடு வெட்ட வந்த கத்தியானது வியாதிக்கிரஸ்தனது ரணத்தை யாற்ற ரணவைத்தியன் பிரயோகிக்கும் கத்தியாக மாறினதென்பதை யறிய மிகவும் களிப்புறுகின்றான்.

மேலும் தனது மதத்தைக்காப்பாற்ற வேதவாக்கியங்களுக்கு வேறு அர்த்தம் செய்வதும், அல்லது மற்றெவ்வித அயோக்கியத்தனமான குயுக்தி செய்வதும் அநாவசியமென்பதைக் கண்டுகொண்டான். ஏன், தனது மதத்தில் துர்ப்பலமா யிருப்பனவெல்லாம் துர்ப்பலமானவைகளேயென்று தைரியமாய்க் கூறலாமே. ஏனெனில், அவை துர்ப்பலர்களான மந்தாதிகாரிகளுக்காகவே "அருந்ததிதரிசனந்யாய"த்தை யநுசரித்துப் பூர்வரிஷிகளால் ஏற்பட்டமையாலென்க. ஆகவே சாஸ்திர விஷயங்களில் இதுவரையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வுண்மைகளையும் இனிக் கண்டுபிடிக்கப்படும் உண்மைகளையும் தன்னகத் தடக்கிக்கொள்ளத்தக்க விசாலமுள்ளதும், எக்காலத்தும் தகர்க்க வொண்ணாததுமான ஸர்வசிரேஷ்டமாகிய மதத்தை ஸ்தாபித்த பிராசின ரிஷிகளை நாம் வந்தித்து வாழ்த்துவோமாக. மேலும் இதரமதங்கள் நாசமடைவதற்குக் காரணமாயிருந்த தற்கால ஐரோப்பிய சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகளெல்லாம் நமது முன்னோர்களால் பல யுகங்களுக்கு முன்னமேயே தங்கள் ஞானசக்தியினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டனவென்பதையும் அறிந்துகொண்டான்.

ஆகையால் நாம் நமது மத உண்மைகள் எவற்றையும் நம்பாமல் விட்டுவிடவேண்டிய அவசியமுமில்லை, உண்மைகளைத் தேடிக்கொண்டு வேற்றிடங்களுக்குப் போகவேண்டியதுமில்லை. ஆனால் நாம் செய்யவேண்டியது என்னவெனின், நமது முன்னோர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கும் உண்மைகளை நமக்கு வேண்டிய அளவு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே. அதையும் நாம் இப்பொழுது செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டோம். இஃதல்லவோ இப்பொழுது இந்துமதம் விர்த்தியாவதற்கு உண்மையான காரணம்?

வங்காளத்து வாலிபர்களே, முக்கியமாய் உங்களுக்கே நான் விண்ணப்பம் செய்கிறேன்.

சிநேகாதரர்களே, அயல் நாட்டார் இந்துக்கள் எல்லோரையும் இழிவுபடுத்திக் கூறுவதற்குக் காரணமாகிய ஆபாசங்களுக்கெல்லாம் மூலஸ்தானம் நாமே என்பதை மிகுந்த வெட்கத்துடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். இந்தியாவின் இதரபாகங்களில் உள்ளவர்களின்மேல் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் பல அநீதியான நிந்தைகளுக்கு நாமே காரணபூதரானோம். ஆனால் தெய்வகிருபையால், இத்தகைய குற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தது நாமே என்பதை யறிந்துகொண்டோமாகையால், இனி நாம் தெய்வசகாயத்தால் நம்மைமாத்திரம் ரக்ஷித்துக்கொள்வதன்றி, இந்துக்களெல்லோரும் நமது ஸநாதநமதத்தின் உண்மையை அறிந்து உய்யும்படியுஞ் செய்வோமாக.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியமெனும் சத்ரு ஷட்வர்க்கத்தை வென்று ஞானத்தை யடைய முயல்வோமாக; நன்மை செய்துவரும் எவர்க்கும் கைகொடுப்போமாக; மூன்றுலோகங்களிலும் நம்மதத்தின் சந்தோஷச் செய்தியைப் பகிரங்கப் படுத்துவோமாக.

ஸர்வபூதாந்தர்யாமியும், ஸர்வவ்யாபியும், ஜநநமரண ரஹிதமும், நித்தியமுமாகிய எந்த ஆத்மாவின் மகிமைகளை வர்ணிக்கச் சென்ற வாக்கானது, அப்படிச் செய்யச் சக்தியற்று மனத்துடன் திரும்புகிறது என்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றனவோ, எதை நோக்குமிடத்து மகாபிரகாசமுள்ள சூரியன், நக்ஷத்திர கணங்கள் முதலிய அளவற்ற அண்டங்கள் நிறைந்த அகில பிரபஞ்சமும் ஓர் துளிக்குச் சமா

ணமோ, இந்துக்களுக்கும், பௌத்தர்களுக்கும், க்ஷமணர்களுக்கும் பொதுக்கொள்கையாகிய அத்தகைய ஆத்தும ஸ்வரூபமே நம்மதத்தின் முக்கிய கொள்கை யென்பதை உணர்ந்து அதை ஆதாரமாகக்கொள்வோம். தேவர்கள் முதல் புழுப்பரியந்தமுள்ளஸர்வபூதங்களிலும் அவ்வாத்மா அந்தரியாமியா யிருக்கிறது. ஆகையால் வித்தியாஸம் சரீரத்தைச் சேர்ந்ததேயன்றி ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததன்று.

இவ்வாத்தும வஸ்துவின் சக்தியை உலகஸம்பந்தமான நாகரிக விஷயங்களில் உபயோகித்தால், ஜடசம்பந்தமான நாகரிகம் விர்த்தியாகும்; சிற்றறிவில் உபயோகிக்கின் உலக ஞானம் விர்த்தியாகும்; ஆத்மஞானத்தில் உபயோகிக்கின் மனிதனது பிரஹ்மஸ்வரூபம் விளங்கும். ஆகையால் நம்முள் ஒவ்வொருவரும இந்நிலையையடைய முயலல்வேண்டும். அங்ஙனம் முயல்கின்றவர்க்கும் நாம் ஸகாயஞ்செய்யக்கடவோம். யாரையும் பாவியெனக் கூறுதல் கூடாது. ஒவ்வொருவரையும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமென்றே நினைக்கவேண்டும்.

நாமிருக்கு மிடம் இருள்மூடி யிருந்தால், "இருட்டாயிருக்கிறது, இருட்டாயிருக்கிறது" என்னும் முறைப்பாடே இருளை நீக்க வல்லதன்று. பிரகாசத்தைக் கொண்டு வந்தால்தான் இருள்போகும். வெறும் தூஷணைகளும் கண்டனைகளும் என்றும் நிலைநிற்கா. ஆகவே, உண்மை வஸ்துவை யறிவதற்கே முயலவேண்டும். "நாம் இருக்கிறோம்" "கடவுள் இருக்கிறார்" "நாம் ஆத்மஸ்வரூபம்" "சிவோஹம்" "சிவோஹம்" என்றுகூறிக்கொண்டு ஞானமார்க்கத்திற் செல்வோம். நாம் ஜடவஸ்துக்க ளல்லேம்; ஆத்ம ஸ்வரூபிகளே. நாமரூபங்க ளுள்ளன வெல்லாம் நாமரூப ரஹிதமான

வஸ்துவுக்கு வசப்பட்டனவாம். இதுதான் வேதங்கள் முறையிடும் ஸநாதநதர்மம். விளக்கை உள்ளே கொண்டு வாருங்கள்; இருள் தானாய் நீங்கிவிடும். வேதாந்த ஸிம்ஹம் கர்ஜிக்கட்டும்; நரிகள் தாமாய் வளைகளில் ஓடிப் பதுங்கும். ஆகையால் இவ்வுண்மைகளை எங்கும் பஹிரங்கப்படுத்துங்கள். முடிவில் ஆகிறது ஆகும். ஆத்மசக்தியை வெளிப்படுத்தி, அதை ஆரியாவர்த்த நாட்டிலெங்கும் பரவச் செய்யுங்கள். காரியஸித்திக்கு அவசியமானதெல்லாம் தானாய் வந்தமையும்.

நம்முள் இருக்கும் தெய்வசக்தியை வெளிப்படுத்துவோமேல், மற்றதெல்லாம் தானாகவே கைகூடும். வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள "இந்திரவிரோசன உபாக்கியான"த்தைக் கவனியுங்கள். ஆசாரியர் இந்திரனுக்கும் விரோசநனுக்கும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தார். ஆனால் அசுரனாகிய விரோசநன் தன் தேகத்தையே பிரஹ்மமாகக் கிரஹித்தான். தேவனாகிய இந்திரனோ ஆத்மாவே பிரஹ்மமென்றறிந்தான். நீங்கள் இந்திரனுடைய குழந்தைகள், தேவர்களின் ஸந்ததி. உங்களுக்கு ஜடம் ஒருகாலும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; தேகம் ஒருகாலும ஆத்மாவாகமாட்டாது.

இந்தியா விர்த்தியடையும்,—ஆனால் அது சரீர பலத்தினால் ஆகத்தக்கதன்று, ஆத்மபலத்தினாலேயே ஆகத்தக்கது. அதுவும் ஸந்ந்யாஸியின் சிறந்த குணமாகிய உபசாந்தியாலும் ஸர்வஜீவகாருண்யத்தாலும் ஆகுமேயன்றி, எல்லாவற்றையும் நிர்மூலமாய்ப் பாழாக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொள்வதாலன்று; அதிலும் ஸந்ந்யாஸிகள் பிச்சையெடுக்கும் கப்பறையால் ஆகுமேயன்றி செல்வப்பெருக்காலன்று. பலமற்றவர்களா யிருக்கிறோ மென்று சொல்லாதீர்கள். ஏனெனில் ஆத்மா ஸர்வசக்தியுள்ளது. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருக்குத் தொண்டுபூண்டொழுகும் அடியார்கள்

தொகையில் குறைந்தவர்களாயினும், அவர்கள் செய்து வரும் பெரும் காரியத்தைப் பாருங்கள். அவர்கள் நமது மதத்தை ஆஸாம் தேசம் முதல் ஸிந்துநதி வரையிலும், ஹிமாசலமுதல் குமரிமுனை வரையிலுமுள்ள நாடெங்கும் பிரவசநம் செய்து வருகிறார்கள். அவர்கள் இமயமலையில் 20000 அடி உயரமுள்ள இடங்களிலெல்லாம் குளிரென்றும் பனியென்றும் பாராமல் கால்நடையாகவே நடந்து திபேத் தேசத்துக்கும் சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய ஆஹாரத்தை இரந்து சாப்பிட்டும், கந்தைகளை உடுத்தும் வருகிறார்கள். அவர்களை பொலீஸார் பின்தொடர்ந்து பிடித்து ஜெயிலிலும் வைத்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் யாதொரு தீங்கும் செய்யாத புண்ணிய சீலர்களென்று ராஜாங்கத்துக்குத் தெரியவே உடனே விடுதலைசெய்யப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் இப்பொழுது 20 பேரிருக்கிறார்கள். வங்காளத்து யௌவன புருஷர்களே, அவர்களை வேண்டுமானால் நாளையே 20000 பேராகச் செய்யுங்கள். அவர்களை உங்கள் தேசம் வேண்டுகிறது. உங்கள் தேசமாத்திரமா, உலகம் முழுவதுமே வேண்டுகிறது. உங்களுக்குள்ளிருக்கும் தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவீராயின், பசிதாகங்களையும் சீதோஷ்ணங்களையும் பொறுக்கும்படியான சக்தியை யடைவீர்கள். சகல போகங்களும் நிறைந்த மாளிகையில் உண்டுடுத்து மதத்தை யொழுங்காய் எழுதி வைத்துக்கொண்டு அனுசரிப்பது ஏனைய தேசத்தவர்க்கு ஏற்குமேயன்றி, இந்தியாவிற்கு ஏற்காது. இக்கள்ளத்தனத்தை இந்தியா எப்படியோ கண்டுபிடித்துவிடுகிறது. நீங்கள் எல்லாவற்றையுந் துறக்கவேண்டும். பெருந்தன்மை யுள்ளவராயிருங்கள்.

தந்நயம் ஒழியாமல் எவ்விதப் பெருங்காரியமும் நிறைவேருது. இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்காக விராட் புருஷனை தன்னைத்தான் பலியாகக் கொடுத்துக்கொண்டார். உங்கள் சுகங்களையும் போகங்களையும், பெயரையும் புகழையும் அந்தஸ்தையும், அதோடு உங்கள் உயிரையுங்கூட விட்டுவிட்டு, கோடாநுகோடி ஜனங்கள் இந்த ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடந்து செல்வதற்கான அணையைக் கட்டுங்கள். நன்மை பயக்கும் சக்திகளையெல்லாம் ஒன்றுசேருங்கள். எந்தக்கொடியின்கீழ் நடக்கிறேமென்று யோசிக்க வேண்டாம். நம் நிறம் பச்சையா நீலமா செம்மையா என்றும் யோசிக்க வேண்டாம். எல்லா நிறங்களையும் ஒன்ருய்க் கலந்து அன்பைக்காட்டும் நிறமாகிய வெண்ணிறப் பேரொளியை யுண்டாக்குங்கள். உழைக்கவேண்டியது நமது கடமை, பலன் தனக்குத்தானே உண்டாகும். நீங்கள் தெய்வத்தன்மையராவதற்குக் குறுக்காய் நிற்கும் எவ்வித ஜநஸமூஹக் கட்டுப்பாடும் ஆத்ம சக்திக்கு முன் நிற்காது. இனி வருங்காலம் எப்படியிருக்குமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. அதைத் தெரிந்துகொள்ளவும் எனக்கிஷ்டமில்லை. ஆனல் ஒருகாட்சி மாத்திரம் எனக்குப் பிரத்தியக்ஷம்போல் நிச்சயமாய்த் தோன்றுகிறது. அந்தக்காட்சி யென்னவென்ருல், நமது பூர்வகாலமாதா மறுபடியும் விழித்தெழுந்து புநர்யௌவந ஸௌந்தர்யத்துடன் முன்னிலும் அதிகப்பிரகாசமாய் ஜொலித்துக்கொண்டு தன் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிருள். அவளது மஹிமையை உலகத்துக்கெல்லாம் சாந்திவசநத்தோடும் மங்களாசிர்வாதத்தோடும் பஹிரங்கமாய்ப் பிரவசநம் செய்யுங்கள்.

இங்ஙனம்

அன்பிலும் உழைப்பிலும்

என்றும் உங்களவனை

விவேகாநந்தன்.

இந்தியாவிலே அநேக பட்டணங்களில் சபை கூடி, அமெரிகாவில் நமது வேதாந்தக் கொடியை நாட்டிய ஸ்வாமிகளை ஜனங்கள் கொண்டாடி வந்தநோபசார பத்திரிகையனுப்பியது போலவே, ராஜபுத்ரஸ்தானத்திலுள்ள க்ஷேத்திரி (கேத்டி) ஸம்ஸ்தானத்து மஹாராஜாவும் இதற்கென்று ஒரு பெரிய தர்ப்பார் கூட்டுவித்து, அதன்கண் அமெரிக்காவில் நமது மதத்தை வெகு சிறப்பாய் உபந்யஸித்த ஸ்வாமிகளையும், அவரை அன்பாய் உபசரித்துக் கௌரவித்த அமெரிக்கரையும், சிகாகோ உலகமதமஹாசபையாரையும் கொண்டாடிப் பேசின சங்கதிகள் அடங்கிய கடிதம் ஒன்று மேற்படி மஹாராஜா ஸ்வாமிகளுக்கு அனுப்பினார். அதற்கு ஸ்வாமிகள் எழுதிய உத்தரத்தில் கம்பீரமான கருத்துக்கள் பல பொதிந்திருக்கின்றமையால், அதை அப்படியே மொழிபெயர்த்து அடியில் வரைகின்றோம்.

க்ஷேத்ரி மஹாராஜா அவர்களுக்கு
ஸ்வாமிகள் எழுதிய நிருபம்.

காம்பீர்ய குணநிதியாகிய ராஜகுமாரா,

"யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி பாரத
அப்யுத்தாந மதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்"

"எவ்வெவ்விடங்களில் நீதி குன்றி அநீதி தலையெடுக்கின்றதோ, அவ்வவ்விடங்களில் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு நான் தோன்றுகின்றேன்" என்பது அநாதி நித்தியனாய் விளங்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பவித்திரமாகிய கீதையிலே அருளிய திருவாக்கல்லவா?

இவ்வாக்கியமானது பிரபஞ்சத்தில் மத உணர்ச்சியாகிய ஓர் சக்தியினது அவ்வப்போது ஓங்கிப்பரவும் தன்மையைச்

ரூசணையாய் விளக்குகின்றது. இம்மாறுதல்கள் நமக்கேற்ற சிறப்பான வழியாய் அடிக்கடித் தோன்றிக்கொண்டு வருகின்றன; மற்றை எல்லா விஷயங்களிலும் தோன்றும் மகத்தானமாறுதல்களைப்போல் இவைகளும் தம்தம் சுற்றுப்புறத்திலுள்ளஒவ்வொன்றையும் சற்றேறக்குறைய மாற்றினாலும், சுபாவமாய்த் தம் சக்தியினால் பாதிக்கக் கூடியவைகளையே அதிக தீவிரமாய் மாற்றிவிடுகின்றன. உலகதிருஷ்டாந்தமாய்ப் பார்க்கும்போது, பிரபஞ்சத்தின் ஆதி ஸ்திதியில் குணங்களாகிய சக்திகள் எப்படி ஒன்றாய் விளங்குமோ, (இப்படியிருக்கும் நடு நிலைமை மாறுதலும் மாறினதை மறுபடியும் அடையும்பொருட்டுச் செய்யும் முயற்சியுமே உலகம் தோன்றுதலென ம்மால் சொல்லப்படுகின்றன.) அப்படியே இன்னும் குறைந்த திருஷ்டாந்தமாகிய நமது பூமியில், வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு ஆதலும் அதற்கு இன்றியமையாப் பிரதி தர்மமாகிய ஒருமையான தன்மையாதலும் ஆகிய இவ்விரண்டும், எவ்வளவுகாலம் உலகத்திலுள்ள பல மானிட ஜாதிகள் தனித்தனிக் குணங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு ஜாதியென்றும் குலமென்றும் பலவித வகுப்புகளை உண்டாக்கிக்கொண்டு, மனிதர்க்கு மனிதராய் வேற்றுமை பாராட்டிக்கொண்டிருப்பார்களோ, அவ்வளவு காலம் அப்படியே இருக்கவேண்டும். ஆகையால் நிஷ்பக்ஷபாதமாயும், நடு நிலைமையாயும், பிரிவினைசெய்யப்பட்ட இவ்வுலகில் ஒவ்வொரு ஜாதியும் சிறப்பாய் ஒவ்வொருவகையான சக்தியைச் சங்கிரகிக்கவும், பரவச்செய்யவும் வல்ல ஒரு ஆச்சரியமான "சக்திஜன்னிய சலன" யந்திரத்தை யொத்துநிற்கும். எல்லாவித உடைமைகளிலும், அந்தச் சிறப்பான தன்மையே அந்தஜாதியின் முக்கியமான குணமாய் விளங்கும். மானிடரின் சுபாவ

த்தில் எதிலாயினும் எழுச்சி நேரிடுங்கால், அது இதர ஜாதிகளைப் பாதித்தாலும், எந்த ஜாதிக்கு அந்த சுபர்வம் முக்கியமான குணமாய் இருக்கிறதோ, அந்த ஜாதியை அது பாதாளம் வரையில் கலக்கிவிடுகின்றது; அந்த ஜாதியை அது மத்திய ஸ்தானமாய் ஆக்கிக்கொண்டு சாதாரணமாய்ப் புறப்படுகின்றது. அவ்வாறே உலகத்தில் மத சம்பந்தமான விஷயங்களில் கொந்தளிப்பு உண்டாகும் காலத்தில், அது இந்தியாவில் விசேஷ மாறுதல்களை உண்டாக்குவது நிச்சயம். இந்தியாவோ அடிக்கடி உண்டாகும் மத எழுச்சிகளுக்கு மத்தியஸ்தாநமாயிருக்க நேரிட்டது. ஏனெனில், இந்தியா எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் மதவுணர்ச்சியில் பேர்பெற்ற தேசம்.

ஒவ்வொருவனும் தன் தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள அநுகூலமான தெதுவோ அதைத் தான் சத்தியமென்கிறான். இகத்திலேயே மனதுள்ள ஒருவனுக்குப் பணமாக மாற்றக்கூடியதெல்லாம் சத்தியம்; அப்படிச் செய்யக்கூடாதது அசத்தியம். அதிகாரப் பிரியனுக்குத் தன் அயலாரை ஆளுப்படியான தனது கோரிக்கைக் கிசைந்ததெதுவோ, அதுதான் சத்தியம்; மற்றது அசத்தியம். மனிதன் தான் கோரியது எதில் கிடைக்கவில்லையோ, அதில் ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்கின்றான். பொன்னுக்கும் பிரக்கியாதிக்கும் மற்றுஞ் சில இன்பத்திற்கும் தம்முடைய சக்தியை மாற்றுபேரம் செய்வதே லட்சியமாக உடையவர்களுக்கும், அணிவகுத்த சைந்நியத்தோடு பிரயாணம் செய்தலே தமது வல்லமையைக் காண்பிக்கிற வகையென்று நினைக்கிறவர்களுக்கும், இந்திரியங்களால் அநுபவிக்கிற இன்பங்களை நாம் அனுபவிக்கக்கூடிய சுகமென்று நினைக்கின்றவர்களுக்கும் இந்தியாவானது, தாம் கருதியபடி வாழ்நாள் அபிவிரு

த்தி யடைவதற்கு மிருத்யுவைப்போன்றதாகிக் கொடியகாற்று வீசும் பாலைவனத்தை ஒத்ததாய் எப்போதும் தோன்றும். இந்திரிய உலகத்துக்கு வெகு தூரத்தில் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும் நித்தியத்வமாகிற நதியினின்று ஜலம் பருகுவதினால், ஜன்மம் வேண்டுமென்கிற எவருடைய தாகமானது அடங்கிற்றோ, பாம்பானது மேல்தோல் நீக்குவதுபோல் எவர்களுடைய ஆத்மாவானது காமம், காஞ்சனம, கீர்த்தியென்கிற முப்பாசங்களை விலக்கிவிட்டதோ, பாசத்தால் கட்டப்பட்டவர்களால் இன்பமென்று மதிக்கப் பெற்றவையும் உள்ளே நம்பப்பொடியை நிறைத்து வெளியே பொன்மூலாம் பூசப் பெற்றவையுமான உண்டைகளுக்காகச் செய்யும் அற்பமான சண்டைகளையும், சச்சரவுகளையும், மாற்சரியங்களையும் எவர்கள் நிச்சலமென்கிற உன்னத ஸ்தானத்தினின்று அன்புடனும் பிரியத்துடனும் பார்க்கிறார்களோ, யாருடைய சஞ்சித சத்கருமங்கள் அவர்களுடைய திருஷ்டியினின்றும் அஞ்ஞானத்தை நீக்கிவிட்டு வீணான ரூப நாம பேதங்களின் மூலமாய் உண்மையைப் பார்க்கும்படி செய்கிறதோ, அப்படிப்பட்டவர்கள் எவ்விடத்திலிருப்பினும், அவர்களது ஞானத்துக்கு மாத்ருஸ்தானமாயும், குறையாச் சுரங்கமாயுமுள்ள இந்தியாவானது, தோன்றி மறையும் சாயையால் கற்பிக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தில் ஒரே சத்துப் பொருளாயுள்ளவரைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்குப் புகலிடமாய்த்தோன்றி நிற்கின்றது.

இந்திரியங்களால் உணரத் தகுந்தவாறு ஸ்தூலமாய் வல்லமையைக் காட்டினால்தான் மானிடகோடிகளில் பெரும்பாலார் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு யுத்தமென்கிற முரட்டுக் கிருத்தியமும், உற்சாகமும், அத

னுல் உண்டாகும் வல்லமையும், கொள்ளையுமே மிகவும் சத்தியமானவை. எவ்வாழ்க்கையானது, தன்முன் உள்ளவற்றையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு எழும்பும் சுழல்காற்றைப் போல இருக்கவில்லையோ, அந்தவர்களுக்குச் சாவுக்குச்சமானம். தேசாபிமானமென்பது சற்றேனு மில்லாமலும், ஜனங்களில் கொஞ்சங்கூட ஒற்றுமையில்லாமலும், காத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயமேனும் நம்பிக்கையேனும் இல்லாமலும், ஐய்சாலிகளான அந்ய தேசத்தாருடைய அடிகளில் பல நூற்றாண்டுகளாய்க் கிடக்கும் இந்தியாவானது அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அழுகிப்போன எலும்புகள் நிறைந்த தேசமாயும், ஜீவனற்று அழுகி நாற்றமெடுக்கும் ஒரு குப்பையாகவுமே புலப்படவேண்டும்.

தகுந்தவர்களே நிலைக்கிறார்களென வழங்கிவருகிறது. அப்படியானுல் எல்லா ஜாதியாரைக் காட்டிலும் தகுதியற்றவர்களெனச் சாதாரணமாய் மதிக்கப்பட்ட இந்த ஜாதியார், எந்த ஜாதியாருக்கும் எப்போதும் நேரிட்டிராத கொடிய கஷ்டங்களைச் சகித்தும் ஏன் அழிந்துபோகும் குறிகளைக் காண்பிக்கவில்லை? சௌரியமும், சுருசுருப்பும் உள்ளவரென மதிக்கப்படும் ஜாதியாரின் அபிவிருத்தியாகும் தன்மை தினம் தினம் குறைந்துகொண்டிருக்க, அழியா இந்து, அவர்களை அதிக்கிரமித்துத் தன் விருத்தியாகும் திறமையைக்காண்பிக்கிறான். ஒருக்ஷணகாலத்தில் உலகத்தை இரத்தப்பிரவாகமாக்க வல்லவருக்குச் சந்தேகமில்லாமல் கீர்த்தி உண்டாகவேண்டியதுதான். சில லக்ஷம் ஜனங்களை ஐசுவரியத்தில் தளராமல் வைத்திருப்பதற்காகப் பூமியிலுள்ள பாதி ஜனங்களைப் பட்டினிபோடுமவர்களும் மிக்க பிரதாபசாலிகள் தாம். ஆனுல் மற்றெவருடைய வாயினின்றும்

சோற்றைப் பிடுங்கிக்கொள்ளாமல் நூறு லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்களை அமைதியோடும் திருப்தியோடும் வைத்திருக்க வல்லவர்களுக்கு ஒரு கீர்த்தியும் கிடையாதோ? இதரர்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடக் கெடுதிசெய்யாமல் பல நூற்றாண்டுகளாய் அளவிலா லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்களை அபிவிருத்திசெய்து நடத்திவந்தது வல்லமையல்லவா? முற்காலத்திய எல்லா ஜாதியாரின் மதக்கோட்பாடுகளும் வீரர்களின் கதைகளைச் சொல்கின்றன. அவர்களுடைய பிராணன் அவர்களுடையதேசத்தின் ஓர் சிறுபாகத்தில் திரண்டிருந்தது. அதைத் தொடுகிறவரையில் அவர்கள் அவத்தியர்களா யிருந்தார்கள். அதைப்போல் ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் பிராணன் திரண்டிருக்கும் ஓர் மத்தியஸ்தானம் உண்டுபோல் தோன்றுகிறது. அந்த இடம் தொடப்படாதவரையில், எவ்வளவு சஞ்சலமாயினும் கஷ்டமாயினும் அதை அழிக்கமாட்டாது. இந்தியாவுக்கு மதத்தில்தான் பிராணன் நிலைத்திருக்கிறது. இந்துக்கள் தமது முன்னோர்கள் சேகரித்துவைத்த பிதுரார்ஜ்ஜிதத்தை மறக்காதிருக்கும்வரையில், அவர்களை அழிக்கும்படியான சக்தி இப்பூமியில் ஒன்றுமிராது. முற்காலத்திய சங்கதியைப்பற்றி அடிக்கடி நினைப்பூட்டிக்கொள்பவர்களை, இக்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தூஷிக்கிறார்கள். முற்காலத்தைப்பற்றி அவ்வளவு கவனிப்பதே இந்தியாவின் சஞ்சலத்துக்குக் காரணமென்கிறார்கள். அதற்கு மாறாக, எனக்கோ, அப்படி நினைக்காமலிருத்தல்தான் இந்தியாவின் சஞ்சலத்துக்குக் காரணமெனத் தோன்றுகின்றது. முற்காலத்தை மறந்திருந்த வரையில் இந்து ஜாதியார் மயக்க முற்றிருந்தார்கள். அதைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தவுடன், எந்தப் பக்கத்திலும் ஒரு நூதன உஜ்ஜீவநசக்தி பரவித் தழைத்துச் செழித்தோங்கலாயிற்று.

கடந்த காலத்தைக் கொண்டே வருங்காலத்தை உருவாக்க வேண்டும். இந்த கடந்த காலந்தான் வருங்காலமாகும். ஆகையால் இந்துக்கள் நடந்த காலத்தைப் பற்றி எவ்வளவு அதிகமாய்க் கவனிக்கிறார்களோ, அவ்வளவு கீர்த்திப் பிரதாபமுள்ளதாகும் வருங்காலம். எவனொருவன் கடந்த கால சம்பவங்களை ஜனங்களுக்குப் புகட்டுகிறானோ, அவன்தான் அந்த ஜாதியாருக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்பவன். இந்தியாவானது தாழ்ந்த ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டதற்குக் காரணம் முன்னோர்களுடைய சட்டங்களும், வழக்கங்களும் கெட்டதாயிருந்தமையினாலன்று. மற்றேதென்றால், அவைகளை அவற்றின் நியாயமான முடிவைப்பெற விடாமையினால்தான். இந்தியாவின் சங்கவிதிகள் சிற்சில காலங்களில் தவறுதல் மாறுதலடைவனவாய் இருக்கின்றனவென்பதை ஒவ்வொரு புத்திமானும் அறிந்திருக்கிறான். முதல் முதல் ஏற்பட்ட காலத்தில் இவ்விதிகள் ஓர் பெரிய கருத்தை நோக்கி ஏற்படுத்தப்பட்டன. அக்கருத்தானது மெதுவாய் நாளுக்குநாள் வெளியாய் வருமாறு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. முற்காலத்திய இந்தியாவின் மஹரிஷிகள் வருங்கால சம்பவங்களை யறிந்தவர்களாயிருந்தமையால், அவர்களுடைய விவேகத்தை உலகத்தார் சரியாய் மதிப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் செல்லும். அந்த ரிஷிகளின் சந்ததியார் அவர்களுடைய விசித்திரமான ஏற்பாட்டை அறிய அசக்தர்களாயிருப்பதே இந்தியா ஹீனஸ்திதியில் வருவதற்குக் காரணம். முற்காலத்திய இந்தியாவானது பிரஜைகளில் பிராஹ்ம க்ஷத்திரியரென்கிற இருவகுப்பினருடைய அதிகார அபேக்ஷையுள்ள ஏற்பாடுகளுக்கு யுத்தரங்கமாயிருந்தது. க்ஷத்திரியர்கள் தங்களுக்குச் சட்டப்படி ஆகார

மென்று எண்ணியிருந்த மகா ஜனங்களிடத்தில் அவர்கள் செய்யும் கொடுமைகளை ஒருகால் புரோஹிதர்கள் (பிராஹ்மணர்கள்) தவிர்க்கிறவர்களாயிருந்தார்கள். மற்றொருகால் பிராஹ்மணர்கள் ஜனங்களைக் கட்டியாளவேண்டுமென்ற கருத்துடன் அபரிமிதமான மதச்சடங்குகளைக் கற்பித்துச் செய்துவந்த கொடுமைகளைத் தவிர்ப்பதற்கு முன் வந்தவர்கள் க்ஷத்திரியர்கள். பிராஹ்மணன் கேவலம் "கர்மி" யாகவும் க்ஷத்திரியன் "ஞானி" யாகவும் இருந்தான். நமது சரித்திரத்தின் முற்பாகத்திலேயே இவ்விரு திறத்தாருக்கும் சண்டை நேரிட்டுவிட்டது. இதைச் சுருதிகளில் நன்றாய்க் காணலாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் க்ஷத்திரிய தர்மத்தையும் ஞானத்தையும் கைக்கொண்டவர்களுக்குத் தலைவராய் எழும்பிச் சமரஸத்துக்கு வழியைக் காண்பித்தபோது சற்று அமைதியுண்டாயிற்று. அதன் பயன்தான் தத்துவசாரமாயும் ஸமரஸ ஸித்தாந்த சேகரமாயும் அமைந்து விளங்கும் கீதாசாஸ்திரம். ஆயினும் இவ்விரு திறத்தாருக்குள்ளே நேர்ந்த கலகத்துக்குக் காரணம் இன்னும் அழியாமல் இருந்தமையால், அதன் காரியமும் வெளிப்பட்டே தீரவேண்டியதா யிருந்தது.

ஏழைகளின் மீதும் அஞ்ஞானிகளின் மீதும் அதிகாரம் செலுத்த வேண்டுமென்கிற எண்ணம் இவ்விரு திறத்தவருக்கும் இருந்தபடியினால், மறுபடியும் சண்டை பலமாய் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அக்காலத்திய கிரந்தங்கள் சொற்பமாகையினால் இச்சண்டைகளைப்பற்றி நன்றாய் நாம் தெரிந்துகொள்ள இடமில்லை; ஆயினும் கடைசியில் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் ஞானத்துக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் ஜயம் உண்டாயிற்று; சடங்குகள் குன்றின; அவற்றில் அநேகம் அடியோடே

மறைந்தன. இவ்வெழுச்சிதான் பௌத்த சீர்திருத்தமென்னப்படுவது. அது மதவிஷயத்தில் கர்மமாகிய சடங்குகளினின்று விமோசநத்தையும், ராஜாங்கத்தில் ராஜாக்களால் புரோஹிதராகிய பிராஹ்மணர்களுக்குத் தோல்வியையும் உண்டாக்கிவிட்டது. முற்காலத்தில் இந்தியாவில் தோன்றிய இரண்டு மஹான்களாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணரும், புத்தரும் க்ஷத்திரியராயிருப்பதும், ஸ்திரீ புருஷபேதமும் பிறப்புத் தாரதம்மியமுமின்றி ஞானத்தையாவருக்கும் பொதுவாகச் செய்துவிட்டதும் நன்றாய் யோசிக்கத்தகுந்த விஷயம். புத்தமதமானது அதி அத்புதமான தனது நீதியிலேயே தனது பலத்தைப் பொருந்தியிருந்தும், கடவுள் என்கிறசிந்தையைக் கட்டோடேயொழித்துவிட்டமையாலும், அதினுடைய சத்தியையெல்லாம் கேவலம் நிவிர்த்தியில் செலுத்திவிட்டமையாலும், அது தன்னுடை ஜந்ம பூமியிலேயே மடிந்துபோக நேரிட்டது. போனதுபோக, அம்மதத்தில் நின்ற பாகம் குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள சடங்குகளைப் போதித்ததன்றி, தான் எவற்றை நீக்கவந்ததோ, அந்த மதச்சடங்குகளைக் காட்டிலும் நூறுபங்கு அதிக அநாகரிகமான சடங்குகளை உண்டாக்கிக்கொண்டது. அது ஒருவாறு வேதங்களில் சொல்லியிருக்கிற பசு யஜ்ஞங்களை நடக்கவொட்டாமல் அடக்கினபோதிலும், இந்தத்தேசத்தைக் கோவில்கள், விக்கிரகங்கள், குழிகள், குருமாரின் எலும்புகள் முதலியவற்றால் நிறைத்துவிட்டது.

ஆரியர்களும், மங்கோலியர்களும், அநேக முரட்டு ஜாதிகளும் சேர்ந்த ஒரு கலப்பு மதத்தை அது உண்டாக்கினமையால், பயங்கரமான வாமாசாரங்கள் உத்பத்தியாவதற்குத் தன்னையறியாமலே இடம் கொடுத்துவிட்டது. முக்கியமாய் இந்தக் காரணங்களால்தான், ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் முதலிய

ஸந்யாஸிகளால் மஹானான புத்ததேவருடைய மதம் இந்தியாவினின்று துரத்தப்பட்டது. மானிடரூபமெடுத்த மஹாத்மாவாகிய ஸாக்ஷாத் புத்தபகவானாலேயே பிரவஹிக்கும்படி செய்யப்பட்ட பிராணனென்கிற நதியானது நீக்காற்றுள்ள குட்டையாய்விட்டது. இந்தியாவோ, ஸ்ரீ சங்கராசாரியரும், அவருக்குப் பின்னால் சீக்கிரமாய் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராய் ஸ்ரீ ராமாநுஜரும், ஸ்ரீ மத்துவரும் புறப்படும்வரையில், பல நூற்றாண்டுகள் காத்திருக்கவேண்டியதாயிற்று. இக்காலத்தில் இந்தியாவின் சரித்திரம் புதிய மாதிரியாய்விட்டது. முற்காலத்திய பிரஹ்ம க்ஷத்திரியர்கள் மறைந்துவிட்டார்கள். ராஜரிஷி பிரஹ்மரிஷி ஸ்தானமாயும், ஆரியாவர்த்தமாயும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புத்தன் இவ்விருவர்களுடைய ஜந்மபூமியாயுமிராநின்ற விந்திய, ஹிமயமலைகளுக்கு நடுவிலுள்ள மத்தியப் பிரதேசம் மௌனமாய்விட்டது. மௌனமாகவே, இந்தியாவின் தென்கோடியிலே, மாறுபட்ட நடையுடைபாவனைகளுடைய ஜாதிகளிலிருந்தும், பூர்விக பிராஹ்மண வம்ச பாரம்பரியத்துடன் சம்பந்தம் பாராட்டுங் குலங்களிலிருந்தும், ஹீநஸ்திதி யடைந்துவிட்ட பௌத்தமதத்துக்குப் பிரதிவாதிகள் கிளம்பினார்கள். ஆரியாவர்த்தத்திலிருந்த பிராஹ்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் என்னவானார்கள்? இங்கும் அங்கும் சிலர் தாங்கள் பிராம்மணர் க்ஷத்திரியர்களென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; மற்றவர்களெல்லாம் மறைந்தனர். இப்பிராஹ்மணர்கள்,

ஏதத் தேசப்ரஸூதாநாம் ஸகாசாதக்ர ஜந்மநாம்
ஸ்வம் ஸ்வம் சரித்ரம் ஶிக்ஷேரந் ப்ருதிவ்யாம் ஸர்வமாநவா:

—மநுஸ்ம்ருதி. II. 20.

என்றபடி, தங்களிடத்திலேயே உலகமெல்லாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்டபோதிலும், தென்தேசத்தாருடைய காலடியில் உட்கார்ந்து மிகவும் வணக்கமாய்ப் பிராயச்சித்த வேஷதாரர்களாய்க் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இத் தென்தேசத்தாராலேயே வேதமானது இந்தியாவுக்கு வேதாந்தரூபமாய் மறுபடியும் கொண்டுவரப்பட்டது. கிருஹஸ்தர்களும் ஆரணியகங்களைப்படிக்க ஆரம்பித்தனர். புத்தமதம் பரவுங்கால் வாஸ்தவமாய்ப் படித்தவர்கள் க்ஷத்திரியர்களே; அவர்களில் பெரும்பாலார் பௌத்தர்களாயினர். சீர்திருத்தம் செய்வதிலும், தம்மதத்தில் ஜனங்களைச் சேர்ப்பதிலும் அதிக ஆவலுள்ளவர்களாய் அவர்கள் அந்தந்த ஜனங்களுடைய பாஷைகளையே விருத்திசெய்து வந்தமையால், க்ஷத்திரியர்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷை கற்பதையும் வேதத்தை அப்பியஸிப்பதையும் விட்டுவிட்டார்கள். ஆகையால் தெற்கிலிருந்துவந்த இம்மதச் சீர்திருத்தமானது பிராஹ்மணர்களுக்கு மாத்திரம் அநுகூலமாயிற்று; மற்ற இந்திய மஹாஜனங்களுக்கோ அவர்கள் முன் பார்த்திராத விலங்குகளை உண்டாக்கிவிட்டது.

க்ஷத்திரியர்கள் இந்தியாவுக்கு முதுகெலும்பு போன்றவர்கள். அவர்கள்தாம் சாஸ்திராபிவிருத்திக்கும் சுயேச்சைக்கும் ஆதாரமாயிருந்தவர்கள். தேசத்திலுள்ள மூடத்தனத்தை நாசமாக்க அவர்கள்தாம் அடிக்கடி முயன்றவர்கள். பிராஹ்மணர்களுடைய கொடுமை விருத்தியாகாதபடி ஆடங்கமாயிருந்தவர்களும் அவர்கள்தாம். அவர்களிற் பெரும்பாலார் அஞ்ஞானத்தில் அழுந்திவிட்டமையாலும், மற்றவர்கள் மத்திய ஆசியாவின் முரட்டுஜாதியாருடன் விவாகசம்பந்தங்கள் செய்துகொண்டு பிராஹ்மணர்களுடைய ஆளுகையை

ஸ்தாபிக்கக் கையில் கத்தியெடுத்துத் தாமே முன்வந்தமையாலும், இந்தியாவாகிய பரதநாடு முழுகிப் போய்விட்டது. மறுபடியும் க்ஷத்திரியன் முன்போல் எழும்பி, மற்றவர்களுடைய காலில் போட்டிருக்கும் விலங்கைத் தறிக்கும் வரையில் இந்தியா எழும்ப வழியில்லை. புரோஹிதர்களே இந்தியாவுக்கு ஓர் சாபமாய் முடிந்தார்கள். ஒரு மனிதன் தன்னுடைய சகோதரனை ஹீனனாக்கிவிட்டு, தான் அந்தக் கதியினின்று தப்பித்துக்கொள்ள முடியுமா? ராஜாஜி! உங்களுடைய முதோரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிரேஷ்டமான உண்மையானது உலகம் ஒன்றே என்பது. அதைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். ஒருவன் மற்றவனுக்குக் கெடுதிசெய்தால் தனக்கே செய்துகொண்ட மாதிரியல்லவோ? பிராஹ்மணரும் க்ஷத்திரியரும் செய்த கொடுமையானது தொடர் வட்டியுடன் அவர்கள் தலைமேலேயே வந்து விழுந்தது. அவர்களுடைய கர்ம்மமானது ஆயிரம் வருஷங்களாய் அவர்களை ஹீனஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டு அடிமைகளாக்கிவிட்டது.

இஹைவ தைர்ஜிதஃ ஸ்வர்கோ
யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மநஃ.

"சமத்துவத்தில் மனது வைத்தவர்கள் இந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியடைந்திருக்கிறார்க" ளென்று உங்களுடைய முன்னோர்களில் ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவரைக் கடவுளுடைய அவதாரமென நம்புகின்றார்கள். நாமனைவரும் அவ்வாறே நம்புகிறோம். அவருடைய வாக்கியத்துக்குப் பொருளில்லையா? அது வீண்போகுமா? ஒருகாலும் வீண்போகாதென்று நமக்குத்தெரியும். அப்படியாயின் சாதி, பிறப்பு முதலிய வேற்றுமைகளின்றி யாவத் சிருஷ்டிகளையும்

சமதிருஷ்டியாகப் பார்ப்பதற்கு விரோதஞ் செய்வது பெரிய தப்பாகும். சமதிருஷ்டியாய்ப் பாராதவர் ஒருவரும் முக்தி யடையார்கள்.

ஆகையால் கனம்பொருந்திய இராஜபுத்திரரே! வேதாந்த விசாரணைசெய்து, அதின்படி நடந்துகொள்ளும். நீர் பலபேர் செய்த பாஷ்யங்களைப் பின்தொடரவேண்டிய அவசியமில்லை. உம்முடைய உள்ளத்திலிராநின்ற பரமாத்மா சொல்லுமாறு அர்த்தஞ்செய்து கொள்ளும். முக்கியமாக, எல்லாவற்றிலும் கடவுளிருக்கிறார், எல்லாம் ஏகஸ்வரூபமே யென்னும் உயர்ந்த தத்துவத்தை அறிந்துகொள்ளும்.

இதுதான் முக்திக்கு வழி. அசமமாய்ப் பார்ப்பது பந்தத்துக்கு ஆதாரம். எந்த மனிதனாயினும், எந்த ஜாதியானாயினும், எல்லாருடைய தேகமும் ஒன்றென்று நினையாமல் சரீர சுயேச்சை யடையார்கள்; மனது ஒன்றென்று நினையாமல் மனச்சுயேச்சையும் அடையார்கள். ஆசை, அஞ்ஞானம், அசமமான திருஷ்டி இம்மூன்றும் துக்கத்துக்குக் காரணம். ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாத் துணையாக இவைகள் செல்லும். ஏன் ஒருமனிதன், தான் மற்ற மனிதர் அல்லது மிருகங்களைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டனென்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்? கடைசிவரையில் எல்லாம் ஒன்றுதான்.

"த்வம் ஸ்த்ரீ த்வம் புமாநஸி
த்வம் குமார உதவா குமாரீ."

"நீ மனிதன், நீ ஸ்திரீ, நீ இளைஞன், நீ சிறுமி"

"இது சந்நியாசிகளுக்கு உரியதே, நாங்கள் கிருஹஸ்தர்கள்" என்று அநேகர் சொல்லுவார்கள். கிருஹஸ்தன் செய்ய

வேண்டிய கடமைகள் அநேகம் இருக்கின்றமையால், முற்றி லும் ஸமதிருஷ்டிவைப்பது அஸாத்தியமென்பதற்குத் தடை யில்லை. ஆயினும் இது அவர்களுக்கு லக்ஷ்யமாயிருத்தல்வேண் டும். ஏனெனில், எல்லா ஜனங்களும், மிருகங்களும், மற்றப்பொ ருள்களும் இந்த ஸமத்வத்தை யடையவே பிரயத்நப்பட் டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தோ, ஜனங்கள் அஸமத்வ திருஷ்டியாய்ப் பார்ப்பதே ஸமத்வ திருஷ்டிக்கு வழியென் கிறார்களே. கெட்டது செய்து நல்வழிக்கு வரலாமோ! இந்த அஸமத்வ திருஷ்டியே மனிதருக்கு ஒரு சாபமாயிருக்கின் றது. இதுதான் துக்கத்துக்குக் காரணம். இது தான் மாந ஸிக, காயிக பாரமார்த்திக பாசங்களுக்கும் ஆதாரம்.

"ஸமம் பஶ்யந் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதமீஶ்வரம்
ந ஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம் ததோ யாதி பராங் கதிம்"

"தேஹங்க ளெல்லாவற்றிலு மிருக்கிற ஆத்மாவை ஏகரூப மாகப் பார்ப்பவன் தன் மனத்தினால் தன் ஆத்மாவை ஹிம் ஸிக்கமாட்டான். ஆகையால் பரகதியை அடைவான்." இந்த ஒருவாக்கியத்தில் உலகத்துக்குப் பொதுவாகிய முக்தி வழி சுருக்கமாய் அடங்கியிருக்கிறது.

இராஜபுத்திரராகிய நீங்கள் முற்காலத்தில் கீர்த்தியை வகித்திருந்தீர்கள். நீங்கள் ஹீனஸ்திதிக்கு வந்ததினால் இந் தியாவிலுள்ள மற்ற ஜாதியாரும் ஹீனஸ்திதியை அடைந்து விட்டார்கள். அதிகாரத்தைச் செலுத்தப்பார்க்காமல், ஏழை களுக்குச் சகாயஞ் செய்யும்பொருட்டும் அஞ்ஞானிகளுக்கு அறிவூட்டும்பொருட்டும் பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் ஒன்று சேர்ந்தாலன்றி, இந்தியா அபிவிருத்தி யடைவதற்கு வழி யில்லை.

காலம் நற்காலமா யிருக்கவில்லையென்று யார் தான் சொல்லுவார்கள்? சக்கரமானது மற்றொருமுறை சுழல்கின்றது. பூமியின் நான்குபுறத்திலும்போய் வியாபிக்கும்படியான சக்தி மற்றொருமுறை உண்டாயிருக்கின்றது. இதற்கு முன் அளிக்கப்பட்ட பல வாக்குகள் சேர்ந்து பலம்பொருந்திய ஒரு வாக்காய் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸரஸ்வதி நதிக்கரையிலுள்ள பலரிஷிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டுப், பர்வதசிரேஷ்டமாகிய இமயமலைமுடிகளில் துவனித்துப், பின்னர்க் கீழ்ப்பிரதேசங்களில் பிரவேசித்து, கிருஷ்ண, பௌத்த, சைதந்யர்கள் மூலமாய்ப்பாய்ந்து வந்திருக்கின்ற திருவாக்கானது மறுபடியும் உத்ஸாஹம் செய்கின்றது. மற்றொருமுறை கதவுகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிரகாசம் பொருந்திய பிரதேசத்தில் பிரவேசியுங்கள். கதவுகள் மற்றொருமுறை நன்றாய்த் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

என் பிரியமுள்ள ராஜனே! மதத்துக்கு ஆதாரபூதமாயும், சகாயமாயுமிருந்த ராஜவம்ஸ திலகரே! ராமகிருஷ்ணர்களுடைய ஸந்ததியில் பிறந்தவரே! நீர் தூரநின்று விடுவீரோ! அப்படிச் செய்யமாட்டீரென்று எனக்குத் தெரியும். மதத்தை மறுபடியும் ஒருமுறை காப்பதற்கு நீர்தான் முதலில் கைகொடுப்பீரென்பது எனக்கு நிச்சயம். மேலும், வம்சபாரம்பரியமாய் சாஸ்திரப் பயிற்சிக்குப் பேர்போன ராஜவம்சத்திற் பிறந்து சகலகலைகளையுங் கற்றிருப்பதுடன், ஞாநிகளால் சிறந்ததென மதிக்கப்படவேண்டிய பரிசுத்த சீலத்தையும், எல்லையற்ற ஜீவகாருண்யத்தையும், பூஷணமாகக்கொண்ட ராஜா அஜித்சிங்கு என்னும் பெயருடன் விளங்கும் உம்மை நான் நினைக்குங் காலத்தும், ஸநாதந தர்மத்தை உத்தரிப்பதற்கு உம்மைப்போன்றவர் கைகொடுக்க வித்தமா

யிருக்கும்பொழுதும், நமது மதத்துக்கு நற்காலம் உண்டென நம்பாமல் இருக்க என்றால் முடியவில்லை.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருடைய ஆசீர்வாதம் உமக்கென்றென்றைக்கும் உண்டாகுக. நீர் பலபேருடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டும் ஸத்தியத்தின் அபிவிர்த்தியின் பொருட்டும் நீடூழி வாழ்க.

இவ்வாறு
ஸதாகாலமும் பிரார்த்திக்கும்
விவேகாநந்தன்.

IV

ஸ்வாமிகள் இங்கிலாந்துக்குப் போதல்—ஸ்டார்டி துரையின் பக்தி—இந்தியாவினின்று ஸாரதாநந்த ஸ்வாமிகளை வரவழைத்தல்—மறுபடியும் அமெரிக்காவுக்குப் போதல்—அங்கிருந்து மீண்டும் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்புதல்—பண்டிதமோக்ஷமூலபட்டாசாரியரைக் (Professor Max Muller) காணுதல்—வேதாந்த போதனைக்காக ஸபைகளை ஸ்தாபித்தல்—பத்திரிகைகளின் அபிப்பிராயம்—ஸ்வாமிகள் ஸ்விட்ஜர்லாந்து தேசத்திலுள்ள ஜூரிக் பட்டணத்தில் நடந்த தர்ம மஹாசபைக்கு விஜயம் செய்தல்—ஜர்மனியிலுள்ள கீல் நகரத்தில் தாய்ஸேன் பண்டிதரைத் தரிசித்தல்—இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிவருதல்—இங்கிலாந்தைவிட்டு இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டுவரும் சமயத்தில் ஆங்கிலேய சிஷ்யர் வாசித்த வந்தனோபசார பத்திரிகையை அங்கிகரித்தல்.

இவ்வாறு நமது ஸ்வாமிகள் அமெரிக்காவில் நம்மத விஷயமாய் அநேக பிரசங்கங்கள் செய்துவிட்டு 1895ஆத்

தின் இறுதியில் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். இதற்கு முன்னரே ஸ்வாமிகளின் பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்று, அவரை எப்பொழுது காணப் பெறுவேனென்று, ஸ்ரீராமனை எதிர்பார்த்திருந்த பரதன்போல், ஸ்வாமிகளின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த மிஸ்டர் ஸ்டர்டி (Mr. Sturdy) என்னும் ஆங்கிலேய அத்வைதியானவர் ஸ்வாமிகளைக் கண்டவுடன் அடங்காமகிழ்ச்சிக் கடலுள் ஆழ்ந்தார். இந்த ஸ்டர்டி என்னும் துரை, வேதாந்த சாஸ்திரத்துக்கு வ்யாஸ சூத்திரங்கள் எப்படியோ, அப்படி பக்தி சாஸ்திரத்துக்கு ஆதாரகிரந்தரதமாகிய நாரத பக்தி சூத்திரம் என்னும் அரிய வடமொழிநூலை ஸ்வாமிகளின உதவியைக்கொண்டு வ்யாக்யானத்துடன் இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்த்து அதை ஸ்வாமிகளுக்கே அங்கிதம் செய்தார், வ்யாக்யானத்திலே, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் கோபிகைகளுக்குமுள்ள பக்திரஸ சம்பந்தத்தின் பெருமையை யறியாது அதைச் சிற்றின்பமென இழித்துக் கூறியிடர்ப்படும் மதியிலிகளின்மயக்கவுரைகளைநிக்ரஹித்துப், பேரின்பப் பெருக்கமாகிய அந்தப் பிரேமபாராவாரத்தின் வைபவத்தை வெகு விசதமாய் விளக்கியிருக்கிறார். ஸ்வாமிகள் ஸ்டர்டி துரையின் ஸஹாயத்தால் லண்டனில் அநேக வேதாந்தபிரசங்கங்கள் புரிந்தார். வேதாந்தபாடங் கேட்போரின் தொகை அதிகரிக்கவே, அத்தனைபேருக்கும் தாம் ஒருவராகவே யிருந்து பாடம் சொல்லுதல் அஸாத்தியமெனக் கண்டு, கல்கத்தாவுக்கருகிலுள்ள பேலூர் மடத்திலிருந்து ஸ்ரீ சாரதாநந்த ஸ்வாமியென்னும் ஸந்ந்யாசியை வரவழைத்து இங்கிலாந்திலே வேதாந்த பிரவசனம் செய்யும்படி நிறுத்திவிட்டு, தாம் மீண்டும் (1895 ஹு டிசம்பர் மாதம்) அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிச் சென்றார். அமெரிக்காவில் அவர் ஆரம்பித்த வே

லேயை அவரது சிஷ்யர்கள் விடாமுயற்சியுடன் செய்துவந்தார்கள். இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பி வந்தவுடனே அவர் முன்போல வேதாந்த வகுப்புகளிலே பாடஞ்சொல்வதையும் ஆதிவாரந்தோறும் பிரசங்கஞ் செய்தலேயும் ஆரம்பித்தார். இவரது பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்திலேயே திரண்டுவந்த பல்லாயிரம் ஜனங்களுக்கும் போதிய இடம் இல்லாமையால், பலர் பிரசங்கமண்டபத்துக்கு வெளியே நிற்கவேண்டியிருந்தது. இவரது புகழ் தினேதினே அபிவிர்த்தியாய்க்கொண்டு வந்தது. 1896-ஆ ஜனவரிமாசத்தில் இவர் பிரசங்கம் செய்துவந்தஒவ்வொரு வகுப்பிலும் 100-மாணுக்கர் பாடங்கேட்டு வந்தனர். மேற்படி வருஷம் பிப்ரவரி மாதத்தில் டாக்டர் ஸ்ட்ரீட் என்பவர் ஸ்வாமிகளுக்குச் சிஷ்யராகி யோகாநந்தர் என்னும் நாமம் தரித்துக்கொண்டார். பிறகு ஸ்வாமிகள் பற்பல பண்டித சபைகளிலும் 'யூநிவர்ஸிடி' என்னும் ஸர்வகலாசங்கங்களிலும் பிரசங்கம் புரிந்து மறுபடியும் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றுர்.

ஸ்வாமிகள் இங்கிலாந்துக்கு வந்தவுடன் அங்கிருந்த சாரதாநந்தரை அமெரிகாவுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாம் இங்கிலாந்தில் நான்குமாச காலம் தங்கியிருந்தார். அவ்வாறிருக்குங்காலேயில் ஒருநாள் மஹாபண்டிதராகிய மோக்ஷமூல பட்டாசாரியரை (Professor Max Muller) அவரது வாஸஸ்தானமாகிய கோதீர்த்தபுரியில் (Oxford ஒக்ஸ்போர்டு) போய்க்கண்டு அவருடன் வெகுநேரம்வரையில் பலவிஷயங்களேயும் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அந்த ஸந்தர்சனத்தின விர்த்தாந்தத்தை ஸ்வாமிகள் சிறப்பாய் வர்ணித்து (சென்னையிற் பிரசுரமாகும்) ப்ரஹ்மவாதி என்னும் வேதவேதாந்த பத்ரிகைக்கு அப்பொழுது எழுதிய நிருபம் வருமாறு.

ப்ரஹ்மவாதி பத்திராதிபர் அவர்கட்கு,—

"கர்மண்யே வாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசந (கர்மம் செய்வதற்கு உனக்கு அதிகாரமேயன்றி, அதன் பலனை யடைவதன்பொருட்டு ஒருகாலும் கூடாது) என்ற கீதா வாக்கியமே எப்பொழுதும் நம் ப்ரஹ்மவாதிக்குக் கர்மயோக லக்ஷ்யமாயிருக்கவேண்டியதாயினும், சிரத்தையுடன் கருமம் புரியும் எவனும் தன்னைப் பிரசித்தமாக்கிக்கொள்ளாபதும், தான் செய்த காரியத்தின் பலோதய சூசகமான சிலகிரணங்களையாவது பற்றிக்கொள்ளாமலும், தன் கர்ம ஸ்தானத்தை விட்டு அகல்வதில்லை.

நமது காரியாரம்பம் வெகு வைபவமாகவே இருந்தது. அவ்விஷயத்தில் நம் நேசர்கள் காட்டிய மாறாத சிரத்தையும் கொண்டாடி முடியாத பெருமைவாய்ந்தே யிருக்கிறது. நிச்சயமான சிரத்தையும் நிர்மலசிந்தையும் காரியசித்தி யளிப்பது திண்ணமாகையால், இக்குணங்களைப் படையாகக்கொண்டவர் எவ்வளவு சொற்பத் தொகையினரா யிருப்பினும், கடைசியில் ஸகலவித ஆபத்துக்களையும் வென்று ஜயசீலர்களாய் விளங்குவாரென்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

அபரோக்ஷஞானோதயம் தமக்கு உண்டாய்விட்டதென்று கூறித்திரியும் வஞ்சகப்பகடிகளினின்றும் விலகியிருங்கள். அப்படிப்பட்ட ஞானோதயம் அஸாத்தியமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனல் அப்படிக்கூறுத்திரிவோரில் நூற்றில் தொண்ணூறுபேரின் அந்தரங்கக் கருத்து பெண்ணும் பொன்னும் புகழுமேயாம். எஞ்சியுள்ள பதின்மரில் ஒன்பதுபேருடைய சங்கதி ஆயுள்வேத வைத்தியர்களின் அநுக்ரஹத்துக்குப் பாத்திரமே யொழிய, பவரோக வைத்தியர்களான வேதாந்திகளின் கவனத்திற்குரிய தன்று.

தக்கோனெனும் பெயர் நாட்டுவதே நாம் முதலில் முடிக்கவேண்டிய பெருத்த காரியம். அதாவது நமது ஞான நூல்களில் புகழ்ந்தோதப்பட்ட ப்ரதிஷ்டிதா ப்ரஜ்ஞையை அடைவதேயாம். இது தனித்தனி மனிதருக் கெப்படியோ, அப்படியே ஜனசங்கத்துக்கும் பொருந்தும். ஞானமார்க்க விஷயத்திலேகூட ஒவ்வொரு நூதன பிரயத்னத்தையும் உலகம் ஸம்சயத்தோடு நோக்குகிறதேயென்று அதைரியமடைய வேண்டாம். ஐயோ ஏழையுலகமே! எத்தனை முறை நீ ஏமாந்து போயிருக்கிறாய்! பிரபஞ்சவாழ்க்கை யென்னும் இச்சப்சாரமானது, அபிவிர்த்தியடைந்து வரும் ஒவ்வொரு நூதன சம்பிரதயத்தையும் யெவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஸம்சயத்துடன் நோக்குகிறதோ, அல்லது அதற்கு எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மித்ரபேதம் செய்து வருகிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அந்த ஸம்பிரதாயத்துக்கு நல்லகாலமென்றறியுங்கள். இந்த ஸம்பிரதாயத்தால் பரவவேண்டிய உண்மையாவது, இதன் உற்பத்தியால் நீங்கவேண்டிய குறையாவது ஏதேனும் இருக்குமாயின், அந்தக்கணமே, அதனை யெதிர்த்தெழுந்த பழிச்சொல் புகழ்ச்சொல்லாகவும், அவமானப்படுத்தவேண்டுமென்று புறப்பட எண்ணம் அன்புபாராட்டவேண்டுமென்னும் எண்ணமாகவும் மாறிவிடுகின்றன. இக்காலத்திலே ஜனங்கள் மதமென்னும் வியாஜம் வைத்துக் கொண்டு தக்குமக்குள்ள லௌகிக ஜனசங்க சம்பந்தமான அபீஷ்டத்தையோ ராஜ்யதந்திரசம்பந்தமான அபீஷ்டத்தையோ ஈடேற்றிக்கொள்ளப் பார்க்கும் நிலையிலிருக்கிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் நீங்கள் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். மதத்துக்கு சாத்தியம் மதமேயன்றி, அது மற்றொன்றுக்கு ஸாதனமாயிருத்தல் தகாது.

எந்த மதமானது—கேவலம் உலக சம்பந்தமான மேம்பாட்டுக்கே சாதனமாயுள்ளதோ, அந்த மதம், மற்ற அம்சங்களில் எவ்வளவு சிறந்திருப்பினும், ஒருமதமே யன்று. இந்திரியங்களாலுண்டாகும் சகல சுகபோகங்களையும் சுதந்தரமாயும் சம்பூர்ணமாயும் அநுபவிப்பதைத் தவிர வேறு புருஷார்த்தமில்லையென்று நினைப்பது பெரும்பாதகமும் தெய்வநிந்தையுமாமென்க.

ஸத்யம் (வாய்மை), சௌசம் (தூய்மை), நிஸ்ப்ருஹத்வம் (தன்னயமின்மை) என்னும் இக்குணங்கள் எவனிடம் இருக்கின்றனவோ, அவனை அழிக்ககூடிய சக்தி இப்பூமண்டலத்தில் மேலுமில்லை, கீழுமில்லை. இக்குணங்களைக் கவசமாகப் பூண்டவன், உலகம் முழுவதும் தனக்கு விரோதமாயிருப்பினும், தீரமாய் யெதிர்த்து நிற்கும் சாமர்த்திய முள்ளவனே.

எல்லாவற்றினும் மிகவும் முக்கியமான விஷயம்,—பிறருடன் 'ராஜி' பண்ணிக்கொள்ளாமலிருப்பதில் ஜாக்கிரதையிருக்கவேண்டும். இதனால் நீங்கள் எவரையேனும் பகைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது என் கருத்தன்று. ஆனல் நன்மை வரினும் தீமைவரினும், இன்பம் வரினும் துன்பம் வரினும், சம்பத்து வரினும், விபத்து வரினும், நீங்கள் கொண்ட விரதத்தில் உறுதியாய் நிற்கவேண்டுமேயன்றி, பிறரது ஆதரவு கிடைக்குமென்னும் பேராசையினல், அவர்களது துச்சமான வெறிக்கோலங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும்படி, உங்கள் சித்தாந்தங்களை யொருகாலும் மாற்றுசெய்யுங்கள், உங்கள் ஆத்மா ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்க, எவருடைய ஆதரவு உங்களுக்கு வேண்டியிருக்கிறது? பொறுமை

யோடும் காத்திருங்கள். சகாயம் புரிவோர் இப்பொழுது ஆயத்தமாயிராவிடில், காலக்கிரமத்தில் வருவார்கள். நாம் ஏன் அவசரபடவேண்டும். எல்லாப்பெரும் பிரயத்னங்களின் உண்மையான காரியசாதக பீஜமாகிய சக்தியும் ஒருவருக்கும் தெரியாமலிருக்கும் அவற்றின் ஆரம்பத்திலேயே மூளை போல் அமைந்திருக்கிறது.

வங்காளநாட்டிலுள்ள ஒரு குக்கிராமத்திலே ஒரு எளிய பிராமண குடும்பத்திற் பிறந்த ஒரு பாலகனுடைய வாழ்க்கையும் உபதேசமும் நம்முன்னோர்கள் கனவிலும் அறியாத தூரதேசங்களிலே சில வருஷங்களுக்குள் பரவப்போகிறதென்பதை எவரேனும் நினைத்ததுண்டோ? பகவான் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரே அந்தப் பாலகன் என்று நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களல்லவா? மோக்ஷமூலர பண்டிதர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பிரசம்ஸித்து 'நைந்டீந்த் ஸெஞ்சுரி' என்னும் பத்திரிகையில் ஏற்கனவே எழுதியுள்ளார். பரமஹம்ஸருடைய சரிதையையும் உபதேசங்களையும்பற்றிய அம்சங்கள் இன்னும் நிறையக் கிடைக்குமாயின், விரிவான நூல் ஒன்று எழுதுவது அப்பண்டிதருக்கு வெகு சந்தோஷமாயிருக்கும் ஆஹா! பண்டித மோக்ஷமூலர் என்ன அற்புதமான புருஷன்! சிலநாளைக்குமுன் நான் அவரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். அவரைத் தரிசனம் செய்துகொள்ளப் போயிருந்தேனென்று சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடத்தில் எவர் அன்புடையவரோ, அவர் எச்சாதி, எம்மதம், எக்கக்ஷி, எந்நாட்டைச் சேர்ந்தவராயிருப்பினும், அவரைப்போய்ப் பார்ப்பதை ஒரு புண்ய யாத்திரையென்றே கருதுகின்றேன். "மத் பக்தாநாஞ்ச யே பக்தாஸ் தே மே பக்ததமா மதா:"—"என் அடியார்களுக்கும் எவர்

அடியார்களா, அவரே எனக்குச் சிறந்த அடியார்களா வார்."

அஃதுண்மைதானே ?

பண்டிதர் என்னைப் பார்த்தவுடனே, காலஞ் சென்ற கேசவ சந்திரஸேனரது வாழ்க்கையிலே திடீரென்று உண்டான முக்கியமான மாறுதல்களுக்குக் காரணமாயிருந்த அதிருசியமான சக்தியைப்பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினர். கேசவ சந்திரஸேநர் பரமஹம்ஸரது பிரபாவத்தால் மாறுதலடைந்த காலம் முதல், பண்டிதரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரது சரித்திரத்தையும் உபதேச மொழிகளையும் சிரத்தையாய் ஆராய்ந்து, அவற்றின் அருமை பெருமைகளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி வருவாராயினர். "இப்பொழுது ராமகிருஷ்ணரைப் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் பூஜிக்கிறார்கள்" என்று நான் சொன்னதற்குப் பண்டிதர் "அப்படிப்பட்டவர்களைப் பூஜியாவிட்டால், வேறு யாரைத்தான் பூஜிப்பது ?" என்று விளம்பினர். பண்டிதர் தயையே உருவெடுத்ததுபோல் விளங்கினர். அவர் ஸ்டர்டிதுரையையும் என்னையும் தன்னுடன் சிற்றுண்டி யருந்த அழைத்தார். பிறகு, கோதீர்த்தபுரியிலுள்ள பற்பல கலாசாலைகளையும் போட்லியன் புஸ்தகசாலையையுங் காண்பித்தார். நான் திரும்பிவரும்போது எனக்கு 'ரெயில்வே ஸ்டேஷன்' வரையில் வழிவிடவந்தார். இவ்வளவு சிரமம் எதுக்கென்று நான் அவரைத்தடுத்துக் கேட்டபொழுது, அவர், "ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது சிஷ்யதர்சனம் பிரதிதினமும் கிடைக்குமோ?" என்றார். ஆஹா! என்ன அன்பு! என்ன விநயம்! அற்புதம்! ஆச்சரியம்! ஆசிரமம்போன்ற அந்தச் சிறிய மாளிகையையும், அதைச் சூழ்ந்துள்ள அழ

கிய ஆராமத்தையும், அதில் வெள்ளியின் வெண்ணிறவொளியுடன் ஜொலிக்கும் அந்த ரிஷியையும், சாந்தமும் கருணையும் ததும்பப்பெற்ற அவரது முகமண்டலத்தையும், எழுவது ஆண்டுகளாகியும், குழந்தையின் நெற்றிபோல் மழமழவென்று ஒளிரும் அவரது நெற்றிப்பிரதேசத்தையும், அதில் எங்கேயோ மறைந்துகிடக்கும் ஆழ்ந்த ஞானாகரத்தைப் பஹிரங்கப்படுத்துவதுபோல் மௌனப்பிரசங்கம் செய்யாநின்ற ஒவ்வொரு ரேகையையும், அவர் எவ்வளவோ கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகி, ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கத்தக்க அருமைபெருமையுள்ள புதிய விஷயங்களை உலகத்துக்குத் தெரிவித்து, அவற்றைப் பொறாது இழித்துப் பகைத்து வந்தவர்களின் தூர்வாதங்களைக் கண்டித்துக் கடைசியில் நமது பிராசீன பாரத வர்ஷத்தின் மஹர்ஷிகளின் ஸித்தாந்தங்களுக்கு மேற்றிசையில் என்றும் அழியாப்புகழை உண்டாக்க உழைத்து வந்த முயற்சியில், ஆதிமுதல் இன்றுவரையில் அவருக்குற்ற வாழ்க்கைத் துணைவியாய் அமைந்த புண்ணியவதியாகிய அவ்வுத்தம பத்னியையும்,—அவ்வளவேன், அந்த மரங்களையும் மலர்களையும், அந்த சாந்தத்தையும் மாசற்ற விசும்பையும் பார்த்தபொழுது, முற்காலத்தில் நமது தேசத்திற் சிறப்புற்றோங்கிய பிரஹ்ம ரிஷிகளும் ராஜர்ஷிகளும், மஹாவாநப்ரஸ்தர்களும், தபோதனர்களான அருந்ததிகளும் வஸிஷ்டர்களும் வாழ்ந்த புண்யதினங்கள் தாம் இப்பொழுது எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயினவோ எனக் கருதலானேன்.

நான் அங்கே கண்டது பாஷா தத்தவ பண்டிதரையுமன்று, வித்வானையுமன்று. மற்றுப் பிரதிதினமும் பிரஹ்ம ஐக்கியத்தை அநுபவித்துக் கொண்டுவரும் ஆத்மாவையும்,

அகிலாத்மாவுடன் ஏகதத்வமாய்க் கலக்கப் பிரதிதினமும் விசாலமாகிக்கொண்டுவரும் ஹிருதயத்தையுமே கண்டேன். ஸாரமற்ற வீண் விவரங்களெனத்தகும் வறண்ட பாலைவனங்களில் பிறர் அலைந்துகொண்டிருக்கும் இடத்திலே, அவர் ஸாரதத்துவமாகிய நன்னீர்க் கிணற்றை வெட்டியவர் போன்றிருக்கிறார், "தமே வைகம் ஜாநத ஆத்மாநம்; அந்யாவாசோ விமுஞ்சத" என்று முறையிடும் உபநிஷத்துக்களின் மதுரநாதத்தை உள்ளபடியே உணர்ந்த அவரது ஹிருதய தந்திகள் அதன்படியே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம் பிரமிக்கச் செய்யும் கல்வியும் சாஸ்திர ஞானமும் அவருக்கிருந்தும், அந்தக் கல்வியும் ஞானமும் அவரைப் படிப்படியாய் ஆத்மாநுபவத்தில் ஓங்கி உத்தம நிலை யடைவிப்பதற்கே பயன்படுவதாயின. அவருக்குள்ள அபரவித்தையானது அவரைப் பரவித்தையை அடைவிப்பதற்கு உள்ளபடியே உபகரித்திருக்கின்றது. இது தான் மெய்க்கல்வி. 'வித்யா ததாதி விநயம்' 'வித்தையளிக்கும் விநயம்'. கல்வியானது உத்தம நிலையைக் காட்டாதாயின், அக்கல்வியால் யாது பயன்.

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றா டொழாஅ ரெனின்.

இந்தியா விஷயத்தில் அவருக்குள்ள அன்பை நான் என்னென்று சொல்வேன்! அந்த அன்பில் நூற்றில் ஒரு பங்காயினும் எனக்கு என் ஜந்மபூமியின் மீட்டு இராதா வென்று ஆசைப்படுகிறேன். விசேஷமான சுருசுருப்புடன் கூடிய அத்புதமான அவரது மனோவிருத்தியானது சென்ற ஐம்பது வருஷகாலமாய் ஹிந்துக்களின் கல்வியாகியபிரபஞ்

சத்திலேயே வியாபித்து, முடிவிலாக் காடுபோன்ற வடமொழி இலக்கியத்தின் ஸூக்ஷ்மங்களை யெல்லாம் அதிக அன்போடும் அக்கறையோடும் ஆராய்ந்து, அவையாவும் தனக்குள் பிரவேசித்து அவற்றின் தன்மையே தன்தன்மையாய் ஆகும் வரையில், அவ்விஷயத்தில் உழைத்திருக்கிறது.

மோக்ஷமூலரை வேதாந்திகளுக்குள்ளும் பெரிய வேதாந்தியெனச் சொல்லவேண்டும். உலகத்திலுள்ள சமயபேதங்க ளெல்லாவற்றையும் பிரகாசமுறச் செய்யும் பேரொளி எதுவோ, சகல சமயங்களுக்குள்ளும் புகுந்து அவற்றின் ஜீவதாதுவாய் விளங்கும் மூலாதார தத்துவமெதுவோ, அத்தகைய பேரொளியும் மூலாதார தத்துவமுமாகிய வேதாந்தத்தை அவர் ஐயந்திரிபற உணர்ந்து அதன் மதுரகீத நாதத்தின் ஸாரதத்துவத்தை உள்ளபடியே கண்டுகொண்டிருக்கிறார். இனி ஸ்ரீராமகிஷ்ண பரமஹம்ஸரின் பெருமை யாதெனில், அவரே மேற்சொல்லிய உத்தமமான பிராசீனதத்துவத்தின் பிரத்தியக்ஷரூபணம். அவரே பிராசீன பாரத வர்ஷத்தின் பரிபூர்ணஸ்வரூபம். இனி வரப்போகும் பாரத வர்ஷத்தின் பூர்வரூபம். அவரே ஜகத்திலுள்ள சகலருக்கும் ஞானப்பிரகாசமளிக்கும் பானுமூர்த்தியுமாம். 'ரத்னங்களின் குணகுணங்களும் மதிப்பும் ரத்ன வியாபாரிக்கன்றோ தெரியும்' என்ற பழமொழிக்கேற்ப, இந்திய தத்துவவிசாரணை என்னும் ஆகாசத்தில் உதயமாகும் ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரத்தையும், இந்தியர்களும் அவற்றின் பெருமையை அறியும் முன்னரே, இந்த மேல்நாட்டு முனிபுங்கவர் கண்டாராய்ந்து கொண்டாடி வருவது ஓராச்சரியமா ?

"தாங்கள், எப்பொ இந்தியாவுக்கு வருகிறீர்கள்? தம் முன்னோர்களின் ஞானத்தை உண்மையாய் விளக்கிக் காட்டு

வதற்கு எவ்வளவோ முயன்றுழைத்த மஹாபுருஷனை இந்திய ரனைவரும் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டுபசரிப்பார் கள்" என்று நான் சொன்னபொழுது, அந்தப் பெரியவரின் முகம் பிரசன்னமாய் ஜொலிக்க, அவர் கண்ணிலே ஒரு நீர்த் துளி ததும்ப, அவர் தலையை மெதுவாய் அசைத்தலும், பின் வரும் மொழிகள் அவர் வாக்கினின்றும் வெளிப்போந்தன. "நான் இந்தியாவுக்கு வந்தால், திரும்பிவர மாட்டேன். என்னை அங்கேயே நீங்கள் தஹநம் செய்யவேண்டியது தான்" என்றார். இன்னும் அவரைக் கேள்விகேட்பது, மனி தன் தன் அந்தரங்கமான ரஹஸ்யங்களைப் பத்திரமாய் வைத் திருக்கும் பிரதேசத்தில் அநியாயமாய்ப் புகுந்து நிர்ப்பந்தப் படுத்துவதுபோல் தோன்றியது.

"தச் சேதஸா ஸ்மரதி நூந மபோதபூர்வம்
ஹாவஸ்திராணி ஜநநாந்தர ஸௌஹ்ருதாநி."

"இருதயத்தில் ஸ்திரமாய்ப் பதிந்திருக்கிற பூர்வ ஜந்மத்தி லிருந்த நட்புகளையும் மனத்தினால் ஞாபகத்துக்குக் கொண் டுவருகிறான்" என்று மஹாகவி காளிதாஸன் கூறியபடியே, இவருக்குப் பூர்வ ஜன்மத்தின் ஞாபகம் வந்துவிட்டதுபோ லும். அப்படி யின்றெனச்சொல்ல யாராலாகும்?

அவரது வாழ்க்கை உலகத்துக்கே ஒரு பாக்கியமா யிருக்கிறது. அவர் இன்னும் பல்லாண்டுகள் இவ்வாறே வாழ்ந்து உலகத்துக்கு உபகரித்துக் கடைசியில் உத்தம பதத்தை யடையவேண்டுமென்பதே எனது பிரார்த்தனை."

இங்கிலாந்தில் ஸ்வாமிகளுடைய பிரஸங்கங்களால் விளை ந்த பிரயோஜனம் கொஞ்சநஞ்சமன்று. அன்றியும் அவர்

பெரிய ஸபைகளின் முன் ஞானயோகத்தைப்பற்றித் தொடர்ச்சியாய்ப் பல பிரஸங்கங்கள் செய்ததோடு, வரன்முறையாய் போதிப்பதற்காக வேதாந்த வகுப்புகளும் ஏற்படுத்தி அங்கும் உபந்யஸித்தார். இங்கேயும் அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுபவர்கள் பலர் ஏற்பட, வேதாந்த ஸித்தாந்த போதனைக்காக ஒரு ஸங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தின் அருமையான தத்துவ ஸூக்ஷ்மங்களைக் கேட்போர் புத்திக்கு இனிது விளங்குமாறு பேசிய ஸ்வாமிகளின் வாசாலகச் சிறப்பை இதைப்படிக்கும் நண்பர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவரது பிரஸங்கங்களிலின்றும் சில அம்சங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றோம்.

"அன்பு நிறைந்த ஹிருதய கமலத்திலே பகவானைக் காணலாமேயன்றி, ஞானத்தைக் குணமாக வுடைய அந்தக்கரணத்தினாலன்று. ஞானமென்பது தெருவைச் சுத்தம் பண்ணும ஊழியனுக்கு ஸமானம். எப்படியென்றால் மார்க்கத்தை நமது உபயோகத்திற்காகச் சுத்தமாயும் ஒழுங்காயும் வைத்திருப்பது போலீஸ்காரனது கடமை. ஆனால் ஜனங்கள் ஒத்து வாழ்வதற்கு போலீஸ்காரன் வேண்டுமென்கிற அவசியமில்லை. கலஹங்களை நிறுத்தவும் அநியாயங்களை அடக்கவுமே அவன் வேண்டியிருக்கின்றான். அவ்வளவு காரியந்தான் ஞானத்தால் ஆகவேண்டியதும். ஞானவாத நூல்களை நீங்கள் படிக்கும்பொழுது, அவற்றை முற்றும் படித்தானவுடன் நீங்கள் நினைப்பதென்னவென்றால், "இனிமேல் இவற்றை நான் படிக்காதிருக்கும்படிக் கடவுள் கடாக்ஷிக்க வேண்டும்" என்றே யல்லவா? ஏனெனில் அந்தக்கரணம்

குருட்டுத்தன முடையது. அதற்குச் சொந்தமான சலனம் கிடையாது. அதற்குக் காலும் இல்லை கையுமில்லை. சலிக்குந் தன்மையுள்ளது அன்பு ஒன்றே. மின்சார வேகத்தைப் பார்க்கிலும்,—அதைவிட வேகமான தொன்றிருந்தால் அதை பார்க்கிலுங்கூட—அநந்தகோடி மடங்கு மஹா வேகமாய்ச் சலிக்குந் தன்மையுள்ளது அன்பு ஒன்றேயாம். உன்னிடத்திலே அன்புளதா என்பதுதான் கேள்வி. உனக்கு அன்பு இருக்குமேல், அதன் மூலமாய் உனக்கு பகவாந் ப்ரத்யக்ஷமாவார். இன்றைக்கு உங்களுக்கிருக்கும் இந்த அன்பே இனி படிப்படியாய் அதிகரித்து சிவமயமாகிய உந்நத நிலைக்கு உயர்ந்து, கடைசியில் அனைத்தும் தானேயாகி ஸர்வத்திலும் ஏகதத்துவமாய் நின்று விளங்கும். அதுவே அன்பும் சிவமும் ஒன்றாகும் நிலையாம். இவ்வளவு காரியமும் ஞாநத்தால் ஒருபோதும் ஆகாது.

வாக் வைகரீ சப்தஜரீ சாஸ்த்ரவ்யாக்யாந கௌசலம்
வைதுஷ்யம் விதுஷாம் தத்வத் புக்தயே நது முக்தயே.

புத்தியைப் பிரமிக்கச் செய்யத்தக்கப் பற்பலவிதமான சொற்பிரயோகங்களும், பற்பலவிதமான வியாக்யாநங்கள் செய்யும் சாமர்த்தியமும் புலவர்களின் இன்பத்திற்கேயன்றி ஆத்மாவின் முக்திக்குப் பயன்படா.

'டாமஸ் எ கெம்பிஸ்' என்னும் பக்தர் எழுதியுள்ள 'கிறிஸ்து கர்ணாமிர்தத்தை' (The Imitation of Christ) படித்தவர்களுக்கு அப்புஸ்தகத்தில் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இவ்விஷயம் வற்புறுத்தப்பட்டிருப்பது நன்கு விளங்கும். உலகத்தில் உதித்த ஒவ்வொரு மஹானும் அதைத்தான் வற்புறுத்திக்கூறி யிருக்கிறார்கள். ஞாநமான்து மிகவும் அவ

சியமானதே. அஃதில்லாவிட்டால் பிரமாதமான தவறுகளுக்குள்ளாவோம். பெரும் தப்பிதங்களையும் செய்துவிடுவோம். அவற்றையெல்லாலம் தடுப்பதற்கு ஞானமே சிறந்த ஸாதனம். ஆனால் அதற்கு மேல் அதை யாதாரமாகக்கொண்டு ஒன்றும் செய்ய முயலவேண்டாம். அது சலனமற்றது. அதனால் உண்டாகும் ஸஹாயம் மத்யம பக்ஷம். உண்மையான ஸஹாயம் அன்பேயாகும், பிரேமையேயாகும்.

"உங்களுக்குப் பிறரிடத்தில் அன்பு இருக்கின்றதா? இருக்கும்பக்ஷத்தில், ஐக்கிய தத்துவத்தில் விர்த்தியடைவீர்கள். அவ்வன்பு மாத்திரம் உங்களுக்கில்லாவிடில், நீங்கள் எவ்வளவு உத்தமோத்தம ஞானிகளாயிருப்பினும், ஒன்றுமில்லாதவர்களே யாவீர்கள். நீங்கள் இப்பொழுது சுஷ்க ஞானிகளாயிருக்கிறீர்கள். அவ்வாறே இனியும் இருப்பீர்கள். ஆனால் அவ்வன்பு மாத்திரம் உங்களுக்கிருக்குமாகில், யாதொரு நூலையும் உங்களுக்குப் படிக்கத் தெரியவிட்டாலும் சரி, யாதொருபாஷையும் உங்களுக்குப் பேசத் தெரியாவிட்டாலும் சரி, நீங்களே சரியான மார்க்கத்தில் இருப்பவராவீர்கள். அப்பொழுது எம்பெருமான் உங்களுக்குச் சொந்தம்.

"உலக சரித்திரத்தை நோக்குமிடத்து, மஹா யோகிகளுக்கிருந்த அபார சக்தி உங்களுக்குத் தெரியாதா? அஃது எங்கிருந்தது? ஞானத்திலா? அவர்களில் எவரேனும் தர்க்க சாஸ்திரத்தின் கடினமான வாதப்பிரதிவாத சூக்ஷ்மங்களைப் பற்றி நேர்த்தியான தத்துவநூல்கள் எழுதினரா? ஒருவரும் எழுதவில்லையே. பிடியளவு பேச்சுதான் அவர்கள் பேசினார்கள். கிறிஸ்துவைப்போல் அன்புடையோராய் இருந்தால், நீங்களும் கிறிஸ்துவைப்போலாகலாம். புத்தனைப்போல் அன்

புடையரா யிருங்கள். நீங்களும் புத்தராவீர்கள். அன்பே உயிர், அன்பே வலிமை, அன்பே பிராணன். அன்பில்லா விடில் எவ்வளவு ஞாநமிருப்பினும் கடவுளை யடையமுடி யாது. ஞானமானது சலந சக்தியற்ற அங்கங்களுக்கு ஸமா னம். அன்பெனும் உணர்ச்சி அவ்வங்கங்களுக்குள் நுழை ந்து அவற்றை அசைக்கும்பொழுது தான், அவை அசையத் தொடங்கிப் பிறரைத் தாக்குகின்றன. அதுதான் உலகாநு பவம். நீங்கள் அதை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். இவ் விஷயம் வேதாந்த வொழுக்கத்தில் மிகவும் அநுபவ ஸித்த மானது. ஏனெனில் நீங்கள் யாவரும் யோகிகளென்பதே வேதாந்தத்தின் உபதேசம். ஆகவே நீங்கள் யோகிகளா யிரு க்கவேண்டும். உங்கள் ஒழுக்கத்திற்கு நூற் பிரமாணமன்று. நீங்களே நூலுக்குப் பிரமாணம். ஒரு நூலானது உண்மை யை உபதேசிக்கிறதென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? அதை நீங்கள் உணர்ந்து அநுஷ்டிக்கக் கூடியதா யிருப்பதா லல்லவா? அதுதான் வேதாந்தத்தின் உபதேசம்.''

விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் லண்டன் நகரத்திலே செய்த பிரஸங்கத்தைப்பற்றி, அங்கே பிரசுரமாகும் ஸ்டாண்டாட் பத்திரிகை கூறிய தென்னவெனில்:—ராம மோஹநராயர் காலத்துக்குப் பிறகு, கேசவசந்திரஸேனர் ஒருவர்மாத்தி ரம் நீங்கலாக, அக்டோபர் 22-ந்தேதியில் ராஜகுமார மண்டபத்திலே (Prince's Hall) பிரசங்கித்த ஹிந்துவைக் காட்டிலும் மிகுந்த மனோகரமான இந்தியத்திருமேனி இது வரையில் ஆங்கிலேய பிரஸங்க மேடையிலே வந்து தோன் றியதில்லை. பௌத்தாசாரியர்களைப்போல் நீண்ட காஷாய வஸ்திரந்தரித்து, இடையில் துறவிகளின் மேகலையும், தலை யில் இந்துஸ்தானிப் பாகையும் பொலிய விளங்கும் விவேகா

நந்த ஸ்வாமிகள், எந்த வேதாந்த சித்தாந்தத்தைப் பரவச் செய்யும்பொருட்டுத் தம் வாழ்நாளை விநியோகித்து வருகிறாரோ, அந்த ஸித்தாந்தத்தின் முக்கிய தத்துவங்களைப்பற்றி, ஒன்றேகால்மணி நேரம் குற்றமற்ற சிறந்த ஆங்கில மொழியிலே பிரஸங்கித்தார்". 1896 ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 13-ந் தேதி வெளியான லண்டன் அமெரிகன் என்ற பத்திரிகையிலே பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது: "ஹிந்துமதமானது கேவலம் நீசமான பொம்மை வணக்கமேயென்று அயல்நாட்டார்கள் அதன்மீது ஆரோபித்திருந்த தோஷத்தை விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் நிவிருத்தி செய்ததோடு கூட, அனைவரும் கௌரவித்துப் போற்றத்தக்க உந்நதமான நிலையிலும் அதை நாட்டிவிட்டார்."

1896 ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 10-ந்தேதி வெளியான இந்தியன் மிர்றர் கூறியது வருமாறு:—

"விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் லண்டனிலே பிரஸித்தமான ஸ்த்ரீபுமான்களின் கோஷ்டிகளில் அவர்கள் உள்ளங்களைக் கவரும் வண்ணம் பிரசங்கித்து வருகிறாரென்று குறிப்பிக்கக் களிப்புறுகின்றோம். ஹிந்து தத்துவசாஸ்திர விஷயமாயும் யோகசாஸ்திரவிஷயமாயும் அவர் ஏற்படுத்தி நடத்திவரும் வகுப்புகளிலே அநேகர் சேர்ந்து அங்கு நடக்கும் உபந்யாஸங்களை அதிக பக்தி விசுவாசத்துடன் சிரவணம் செய்து வருகிறார்களாம். 'லண்டன் நகரத்திலே மிக்க அலங்காரப் பிரியைகளான துரைசாணிகள் தரையில் ஹிந்துக்களைப்போல் உட்கார்ந்துகொண்டு (இதற்கு நாற்காலிகளின் குறைவே காரணமென்பது உண்மையாயினும்) பக்திசிரத்தையுடன் ஸ்வாமிகளின் பிரஸங்கங்களைச் சிரவணஞ் செய்வது ஓர் அபூர்

வமான காட்சியே' என்று ஒரு லண்டன் நிருபநேசர் தெரிவிக்கிறார். உவில்பர்போர்ஸ், ஹேய்ஸ் முதலான சிறந்த கிறிஸ்து மதாசாரியர்கள் ஸ்வாமிகளை மிக்க மரியாதையுடன் உபசரித்துப் பெருமைப்படுத்தினார்களெனத் தெரியவருகின்றது. முதற் சொன்ன துரையின் இருப்பிடத்திலே ஸ்வாமிகளைக் கௌரவப் படுத்தும்பொருட்டுக் கூடியிருந்த மித்திரகோஷ்டிக்கு லண்டனிலே பிரசித்தமான சில ஸ்திரீபுமான்கள் 'அழைக்கப்பட்டு வந்திருந்தார்களாம். 'ஆங்கிலேயர்களின் உள்ளங்களிலே இந்தியா விஷயமாய் ஸ்வாமிகள் உண்டாக்கிவரும் அன்பும் அநுதாபமும் இந்தியாவின் அபிவிருத்திக்குப் பெருத்ததோர் ஆதார ஸ்தானமாயிருக்குமென்பது நிச்சயம்' என்று அதே லண்டன் நிருபநேசர் எழுதுகின்றார்.''

இங்கிலாந்திலிருந்து ஸ்வாமிகள் ஸ்விட்ஜர்லாந்திலுள்ள ஜூரிக் நகரத்துக்குப்போய் அங்கு நடந்த தர்மசபையைப் பார்த்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து ஜர்மனிதேசத்திலுள்ள கீல் (Kiel) என்னும் பட்டணம்சென்று, அங்கே தம்மை வரும்படி யழைத்திருந்த ஜர்மன்தேச வேதாந்தியாகிய தாய்சேன் பண்டிதரைக் கண்டதும் அவரது நண்பரானார்; ஸ்வாமிகளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அப்பண்டிதர் ஆநந்த பரவசராகித் தாய்ஸன் பண்டிதர் என்னும் தன் ஜர்மன் மொழிப்பெயரைத் தேவஸேன பண்டிதரென்று வடமொழியில் மாற்றி வழங்கினால் தமக்கு அதிக கௌரவமாயிருக்குமென்று ஸ்வாமிகளிடம் கூறி அவருடன் லண்டன் வரையில் துணைவந்து வழிவிட்டுச் சென்றார்.

இங்கிலாந்திலே கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்த நாகரிகச் செல்வர்களின் கோஷ்டியில் ஸ்வாமிகளுக்கிருந்த அபாரமான

சிறப்பும் செல்வாக்கும், மற்றைப்படி அத்தேசமுழுவதிலும் அவரைப்பற்றிப் பரவியிருந்த நல்லெண்ணமும் இவ்வளவென்று, அவர் லண்டனிலிருந்து புறப்பட்டு வரப்போகும் சமயத்தில் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டப் பின் வரும் வந்தனோபசாரத்தினின்று விளங்கலாம்.

"தேவரீர் விசேஷ சாமர்த்தியத்துடன் போதிக்கும் வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை லண்டனிலே சிரவணம் செய்து வரும் சிஷ்யர்களாகிய நாங்கள்—தேவரீர் பலாபேக்ஷையின்றி லோகோபகாரமாய்ச் செய்ய முன் வந்திருக்கும் உத்தம காரிய விஷயமாயும், அதன் மூலமாய்த் தேவரீரது சிஷ்யர்களுக்கு விளைந்துள்ள பேருதவியின் விஷயமாயும், எங்களுக்குண்டாயிருக்கும் மனப்பூர்வமான மகிழ்ச்சியை இத்தருணம் வெளிப்படையாய்க் காட்டாமற் போவேமாயின், நாங்கள் செலுத்தவேண்டிய கடமையில் தவறிப்போனவர்களாவோமென்று கருதுகின்றோம்.

"தேவரீர் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இங்கிலாந்தைவிட்டுப் புறப்படப்போவதைப்பற்றி நாங்கள் மிகவும் துயரப்படுகின்றோம். ஆனால் இந்தியாவிலுள்ள எங்கள் ஸஹோதர ஸஹோதரிகளும் தேவரீரது உத்தம கைங்கரியத்தின் பயனையடையவேண்டியவர்களென்பதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாவிடில், மிகச் சிறந்ததெனக் கருதுமாறு தேவரீர் எமக்குப் போதித்த மிகவும் நேர்த்தியான வேதாந்தத்தை நாங்கள் சரியாய்க் கிரஹித்த மெய்ச்சீடர்கள் ஆகோம்.

"அந்தக் கைங்கரியத்திலே தேவரீருக்கு மேன்மேலும் மங்களம் உண்டாகவேண்டுமென்பதே தேவரீரது போதனையின் உத்தம பிரபாவத்தையும் தேவரீரது கல்யாண குணங்

களையும் கண்டு மகிழ்ந்த அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து செய்யும் பிரார்த்தனை. விதியில் இருப்பதுபோல் ஒழுக்கத்திலும் நாங்களனைவரும் எம்பெருமானது மெய்யன்பர்களாயிருப்பதற்கு எங்களைத் தூக்கிவிட்டு உதவிபுரியும் சிறந்த வேதாந்த இலக்கியமா யமைந்துள்ளது தேவரீரது நற்குணப் பொலிவே என நம்புகின்றோம்.

"தேவரீர் இந்நாட்டிற்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் திரும்பி வரவேண்டுமென்று அதிக ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றோம். ஆனால் தேவரீரது போதனைகளைக் கேட்டதுமுதல் பரதகண்டத்தில் எங்களுக்கு ஒரு அபிநவமான அன்பும் ஆதரவும் உண்டாயிருப்பதால், தேவரீர் புரிந்துவரும் உத்தம தர்ம கைங்கரியத்தின் பிரயோஜனங்களை எங்களைப் போலவே அத்தேசத்தாரும் அநுபவிக்கப் போகிறார்களென்பதைப்பற்றி உண்மையாய் மகிழ்கின்றோம்.

"கடைசியாக, ஹிந்துஜனங்களுக்கு எங்கள் அன்புள்ள அநுதாபத்தை அறிவிக்கவேண்டுமென்றும், நாமனைவரும் ஒரே ப்ரஹ்மஸ்வரூபமெனத் தேவரீர் உபதேசித்ததை நாங்கள் உண்மையென நம்பி, அவர்களது சுகதுக்கங்களை எங்கள் சுகதுக்கங்களெனப் பாராட்டுகின்றோமெனும் உறுதியை அடியேங்களிடத்திலிருந்து தேவரீர் அங்கீகரித்தருளவேண்டுமென்றும் மேன்மேலும் விசேஷித்துப் பிரார்த்திக்கின்றோம்."

V

ஸ்வாமிகள் பரதகண்டத்துக்குத் திரும்பி வருதல்—கொழும்பிலே வந்திறங்குதல்— லங்கைவாசிகளின் வந்த

னோபசாரம்—கீழ்நாட்டில் ஸ்வாமிகளின் பிரதம உபந்யாஸம்—நகர பிரதக்ஷிணம்—கண்டி—யாழ்ப்பாணம்—யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்வாமிகளின் வேதாந்த பிரஸங்கம்.

ஸ்வாமிகள் அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் சளைப்பின்றி யுழைத்துப் பாடுபட்டபிறகு, ஸெவியர்துரை துரைசானி, குட்வின்துரை முதலிய ஆங்கிலேய சிஷ்யர்கள் ஸஹிதமாய் 1897ம் வருஷத்திலே பாரதவருஷத்துக்குத் திரும்பிவந்தார்.

[ஸ்வாமிகள் மேற்சொன்ன மூன்று ஆங்கிலேய நண்பர்களுடன் இங்கிலாந்திலிருந்து புறப்பட்டு, நார்த் ஜர்மன் லாய்ட் லைனைச் சேர்ந்த ப்ரின்ஸ் ரீஜெண்ட் லியப்போல்ட் என்ற நீராவிக்கப்பலில் ஏறி லங்கையின் ராஜதானியாகிய கொழும்புக்குப் பிரயாணமானார். கடல்யாத்திரை வெகு இனிமையாயிருந்தது. மேல்நாட்டிலே மூன்றரையாண்டு ஓயாமல் பட்ட சிரமத்துக்குப்பிறகு அவருக்கு அவசியம் வேண்டியிருந்த இளைப்பாறுதலுக்கு இந்தக்கடல் பிரயாணம் மிக்க அநுகூலமாயிருந்தது. அன்றியும் கொழும்பிலிருந்து அவர் கல்கத்தாபோய் சேரும்வரையில் அவரைக் கவுரவிக்கும் பொருட்டு அங்கங்கே வரிசைவரிசையாக அநேக உபசார சபைகளும் பிரசங்கங்களும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்தமையால், இவ்விளைப்பாறுதல் அவர் எதிர்ப்பார்த்திருந்த அளவுக்கு மேலாகவே அவருக்கு வேண்டியிருந்தது. அவருடன் பிரயாணமாய்வந்த மூவர் ஆங்கிலேயர் யாரெனில், ஸெவியர் துரையும் அவர் பத்னியும், மிஸ்டர் குட்வின் என்கிற மற்றொரு துரையுமாம். ஸெவியர்துரையும் துரைசானியும் இதற்கு முன்னமே ஒருமுறை பரதகண்டத்துக்கு வந்து பல

நாள் இருந்து போனவர்கள். அவ்விருவரும் விருத்தர்கள். அவர்களுக்குச் சந்ததியுமில்லை. இங்கிலாந்தில் ஸ்வாமிகளின் பிரசங்கங்களைக்கேட்டு வேதாந்தத்தின் அத்வைதவாதத்தையே தங்கள் மதமெனக்கொண்டவர்கள். இனி பரதகண்டத்தில் ஏகாந்தமான ஒருபிரதேசத்தில் ஓர் ஆஸ்ரமம் ஸ்தாபித்து அதில் தம் வாழ்க்கையின் மற்றகாலத்தைக் கழிக்கவேண்டுமென்பதும் அத்வைத சித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்வதில் தங்கள் உடற்பொருள் ஆவிகளை விநியோகிக்க வேண்டுமென்பதுமே அவர்களின் மநோரதம். அம்மநோரதம் ஸபலமாயிற்று. ஹிமாலயத்தைச் சேர்ந்த மாயாவதி எனுமிடத்தில் இப்பொழுதுள்ள ராமகிருஷ்ண மிஷனைச்சேர்ந்த அத்வைத ஆசிரமமானது இவர்களின் பொருளுதவியைக் கொண்டே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஸெவியர்துரை சில வருஷங்களுக்கு முன் தேகவியோகமடைந்தார். அவருடைய பத்னி இன்னும் அங்கேயே இருக்கிறாள். பேலூர்மடத்தைச் சேர்ந்த சில சந்நியாஸிகளும், மிஸஸ் ஸெவியர்துரைசானியும், அமிருதாநந்த என்னும் அமெரிகாதேசத்துப் பிரஹ்மசாரி ஒருவரும் இத்தேசத்திய ப்ரஹ்மசாரிகள் சிலரும் அவ்வாசிரமத்தில் இப்பொழுது வசித்து வருகிறார்கள். இந்தத்துரைகள் இவ்வாறு தம் மாநபிமானங்களைவிட்டு நம்மதத்தில் வைத்த உறுதியான நம்பிக்கையாற் கடலைக்கடந்து இவ்வளவுதூரம் வந்து ஹிமாசலத்தில் வசிக்குமாறு நிச்சயம் செய்துகொண்டதை நோக்குங்கால், இத்தகைய காரியங்களுக்குக் காரணபூதராயிருந்த விவேகாநந்தஸ்வாமிகளின் ஊக்கத்தையும் விடாமுயற்சியையும் சாலவும் வியக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

மிஸ்டர் குட்வின்துரை ஒரு கள்ளங்கவடற்ற யௌவன புருஷர். பரோபகாரமான கருமங்களைச் செய்வதில்

நோக்கமுடையவர். அவர் ஸாங்கேதிகலேகந நிபுணர் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தார். ஸ்வாமிகள் அமெரிகாவில் பிரசங்கம் புரிந்துகொண்டிருக்கையில், அவரது ப்ரஸங்கங்களை அப்படியே 'ரிபோர்ட்' செய்வதற்கு இப்படிப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் வேண்டுமென்று சமாசாரப்பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைக் குட்வின்துரை கண்டு முதலில் அந்த வேலையை ஒப்புக்கொண்டார். பிறகு ஸ்வாமிகளின் குணாதிசயங்களைக்கண்டு வியந்து அவருக்குச் சிஷ்யராகி அதுமுதல் அவருடன் கூடவே இருந்து வந்தார். அவர் மூலமாய்த்தான் ஸ்வாமிகளின் பிரசங்கங்களை யாவரும் சாதாரணமாய்ப் படிப்பதற்கு சாத்தியமாயிற்று. இவர் இந்தியாவில் வந்த சிலமாசத்துக்குள்ளாகவே உதக மண்டலத்தில் காலகதியடைந்ததைப்பற்றி விசனிக்கவேண்டியிருக்கிறது]

ஸ்வாமிகள் பிரயாணமாகிவந்த நீராவிக்கப்பல் 1897-வருஷம் ஜனவரிமாதம் 15உ ப் பகலில் கொழும்புத்துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தது. கொழும்பிலுள்ள இந்துக்கள் ஸ்வாமிகளைத் தக்கபடி உபசரிக்கும் பொருட்டு ஓர் உபசார காரியசபை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அந்தச் சபையைச்சேர்ந்தவர்களில் ஸ்ரீ கனகசபை, ஸ்ரீ சொக்கநாதன் எனும் இருவரும் ஸ்வாமிஜியின் குருபாய்களில் ஒருவரான நிரஞ்ஜநாநந்த ஸ்வாமிகளும், கொழும்பு வாசியாகிய ஹாரிசன் என்கிற பௌத்த துரையும் ஸ்வாமிகளைக் கப்பலிலே போய் எதிர்கொண்டு உபசரித்தனர். அவரைக் கரைக்கு அழைத்துப் போவதற்காக முன்னடியாகவே 'ஒரு ஸ்டீம்லாஞ்ச்'ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அதன் மூலமாய் அவர் கரைசேர்ந்த பொழுது, கடற்கரையிலும் பாதைவழிகளிலும் பல்லாயிரம் ஹிந்

துக்கள் கூட்டங்கூடி யிருக்கக்கண்டார். ஸ்வாமிகளைக் கண்டவுடன் அனைவரும சந்தோஷத்தால் கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்தனர். அக்கூட்டத்தின் வழியே அவர் நடந்து சென்று வண்டியில் ஏறும்வரையில் அவ்வாரவாரம் ஓயவில்லை. அவர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பி. குமாரஸ்வாமி யவர்களுடன் சகடத்தில் ஏறி, அவரை உபசரிக்கும்பொருட்டு பார்னெஸ்தெருவில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தோர் அழகிய பங்களாவில் போய் இறங்கினார். பார்னெஸ் வீதியானது கொழும்பு நகரத்தின் வெளிப்புறத்தில உள்ளது. கோட்டத்தினின்று நேராகச் சென்றால், அந்தப் பங்களாவுக்கும் கோட்டைக்கும் கால்மைல் தூரம் இருக்கும். இந்தப்பாதையின் ஆரம்பத்தில் தென்னமரத்தின் கிளைகளாலும் ஓலைகளாலும் குலைகளாலும் அமைத்த மங்கள தோரணத்தில் 'ஸ்வாமிகளுக்கு நல்வரவு' என்று வரையப்பட்டிருந்தது. இந்தப் பாதைமுதற்கொண்டு பங்களாவரையிலும் பச்சைப்பனைபோலைகளைப் பிளந்து தொடர்ச்சியான தோரணங்கள் இருபாரிசத்திலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. பங்களாவின் வாயிற்படியில் அதிசமாதிரியான மற்றொரு தோரணம் பிறைவடிவமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பங்களாவிலே ஸ்வாமிகளைப் பஹிரங்கமாய் உபசரிக்கச் சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அங்கே அநேக ஹிந்து மஹாஜனங்கள் கூடியிருக்க, மாநீய ஸ்ரீ பி. குமாரசாமி அவர்கள் பின்வரும் ஸ்வாகதோபசாரபத்திரிகையைப் படித்தார். [ஸ்வாகதம்=நல்வரவு].

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின்
ஸந்நிதானத்தில் விஞ்ஞாபனம்

பூஜ்யபாதரே,

கொழும்பு நகரத்தில் வசிக்கும் ஹிந்துக்கள் கூடிய பொதுச்சபையில் செய்த தீர்மானத்தை யநுசரித்து நாங்கள் இத்தீவிலே தேவரீருக்கு மனப்பூர்வமான ஸ்வாகதோபசாரம் ஸமர்ப்பிக்கின்றோம். மேல்நாட்டில் தேவரீர் மேற்கொண்ட பெரும் விரதத்தை முடித்துத் தங்கள் ஜந்மதேசத்தை நோக்கித் திரும்பிவருங்காலையில், தேவருக்கு உபசாரம் செய்வதில் நாங்கள் முதன்மையாய் இருக்கக்கிடைத்தது எங்கள் பாக்கியம் என்று எண்ணுகின்றோம்.

தாங்கள் கைக்கொண்ட விரதமானது கடவுளின் திருவருளால் சித்திபெற்றதை நோக்கி நோக்கி ஆநந்தங்கொண்டு எம்பெருமானை வாழ்த்துகின்றோம். சகலமத சம்பிரதாயங்களையும் ஸமந்வயப்படுத்தி, ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவையும், அவனது பரிபக்வ நிலைக்குத் தகுந்த சமயநெறியில் நடத்திக் கடவுள் சமீபத்தில் அன்போடு கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் ஸமயமாகிய ஹிந்துக்களின் சகலமத சமரஸமார்க்கத்தை யூரோப்பா அமெரிக்கா நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கும் பகிரங்கப்படுத்தினீர்கள். எவர்கள் தம் திருவடிகளை வைத்து ஸஞ்சரித்து இப்பாரதவர்ஷத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி, அதற்கு எத்தனையோ மாறுதல்கள் உண்டாகியும், அதை எப்பொழுதும் தங்கள் கருணை நிறைந்த ஸாந்நித்தியத்தாலும், ஞானோபதேசத்தாலும் ஜகஜ்ஜோதியென விளங்கச் செய்தனரோ, அத்தகைய மஹா புருஷர்களால் தொன்றுதொட்டுப் பாரம்பரியமாய் உபதேசிக்கப்பட்டு வரும் தத்துவமார்க்கத்தையே தேவரீர் பிரசங்கித்தீர்கள்.

அத்தகைய குருமூர்த்திகளுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவரது திருவருளாலும், சுபாவக் கரு

தாது பரோபகாரம் செய்துவரும் தேவரீரது உயர்வான வைராக்கியத்தினு லன்றோ, மேல்நாட்டார்கள் பரதகண்டத்தின் பரத்தஞானத்தின் சம்பந்தம் பெற்று விலைமதிக்க வொண்ணாப் பெரும் பாக்கியத்துக்குப் பாத்திரரானார்கள். அதுமாத்திரமா, நம் சுயதேசத்தாரிலும் அநேகர் மேல்நாட்டு நாகரிகமயக்கத்தினின்றும் நிவிர்த்தியடைந்து நமது சிறந்த பூர்வார்ஜித சொத்தாகிய ஞானநிதியின் மாட்சியைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணலானார்கள்.

தேவரீரது பரமசற்கைங்கர்யத்தினாலும், மேலான அநுஷ்டானத்தினாலும் மானவவர்க்கத்தார் அனைவரையும் தீர்க்கமுடியாக் கடைமைப்பாட்டிற்கு உள்ளாக்கினதுடன், எமது அருமை மாத்ருபூமிக்கும் ஓர் அபிநவகாந்தியை உண்டாக்கிவைத்தீர்கள். தங்களையும் தாங்கள் கைக்கொண்ட கைங்கரியத்தையும் மென்மேலும் பரிபாலித்து வரும்படிக் கடவுளின் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கின்றனம்.

இவ்வாறு, தங்கள் பக்தர்களாகிய
கொழும்பு இந்துக்களின் சார்பில்,

பொ. குமாரசுவாமி,
இலங்கைச் சட்டநிரூபணச்
சபைப் பிரதிநிதியும்,
சபையின் அக்ராசநாதிபதியும்.

கொழும்பு
1897-ம்-வருஷம்
ஜனவரிமீ 15உ

எ. குலவீரசிங்கம்,
காரியதரிசி.

அப்பொழுது சூரியாஸ்தமந சமயமா யிருந்தபடியால், ஜனங்களை வெகுநேரம் நிறுத்திவைக்க மனமற்றவராய், அவர்கள் தமக்குப் பிரீதியுடன் அளித்த வந்தனோபசாரத்தைக் கொண்டாடி, ஸ்வாமிகள் சுருக்கமாகச் சில பிரதியுபசார

வசனங்கள் மொழியலுற்றார். "பெரிய ராஜதந்திர நிபுணனுக்காவது, மஹாவீரனுக்காவது கிடைத்தற்கரிய மரியாதையைக் கேவலம் பிச்சையெடுக்கும் சந்நியாஸியாகிய எனக்கு நீங்கள் செய்ததானது ஹிந்துக்களின் மனம் எப்பொழுதும் சமயச் சார்புடையதென்பதை நிரூபிக்கின்றது. உங்கள்நாடு க்ஷேமமடைந்து மேன்மையாய் விளங்க வேண்டுமாயின், நீங்கள் சமயநெறியை எக்காலத்திலும் கைவிடாது போற்றிவரக்கடவீர். இப்படிப்பட்ட மரியாதை எனக்குக் கிடைத்ததென்ற காரணத்தினால் நான் சந்தோஷிக்கவில்லை. மற்று உங்களுக்குள்ள சமயச் சார்பை அது வெளிப்படுத்துகிறதென்ற காரணம் பற்றியே சந்தோஷிக்கிறேன்"

இவ்வாறு ஓசனித்த ஸ்வாமிகளின் பிரசங்காமிருதத்தை அனைவரும் அருந்தி ஆநந்தத்தால் "ஜெய! ஜய! மஹாதேவ!" என உச்சஸ்வரத்துடன் நாமசங்கீர்த்தனம் செய்து, மலர்களைத்தூவ, ஸ்வாமிகள் அனைவர்க்கும் ஆசிகூறி விடையளித்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஆசிரமத்துட் சென்றார். அது முதல் அந்த ஆச்சிரமம் விவேகாநந்த ஆசிரமம் எனப்பெயர் பெறலாயிற்று.

அடுத்த சனிக்கிழமை மாலை கொழும்பு நகர்ப் பூந்தோட்டத்திலுள்ள சபாமண்டபத்தில் ஸ்வாமிகள்பிரசங்கித்தார். ஊசி நுழைவக்கூட இடமின்றி, ஜனங்கள் மண்டபம்முழுவதும் நிரம்பி யிருந்தார்கள். சிகாகோ மஹாசபையில் பேசியதற்கு முந்தி ஸ்வாமிகள் எங்கும் பஹிரங்க பிரசங்கம் செய்ததில்லாமையால், இந்தியாவில் இதுவே ஸ்வாமிகளின் பிரதம உபந்யாஸம் என்றகாரணம்பற்றி இதுமிக்க விசேஷமானது.

ஸ்வாமிகள் பின்வருமாறு பிரசங்கிக்கலுற்றார்.

ஸ்ரீ விவேகாநந்தஸ்வாமிகள்
கொழும்புப் பூந்தோட்டத்துச் சபாமண்டபத்திற் செய்த
பிரசங்கம்.

ஸபாநாயகரே, கனவான்களே,—என்னுற் செய்யப்பட்ட அச்சாமானிய கைங்கர்யமானது எனக்கு இயற்கையாயுள்ள சக்தியாற் செய்து முடிக்கப்பட்டதன்று. அருமைப் புண்ணிய பூமியும் நமது ஜந்மபூமியுமாகிய இந்தப் பாரத வர்ஷத்தினின்றும் யான் மேல்நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்ட காலத்து என்னைத் தொடர்ந்து பின்சென்ற சுபசௌபாக்கிய மங்களாசீர்வாதங்களாலேயே அது நிறைவேறியதென்க. அக்கைங்கரியத்தினுல் சில நன்மை விளைந்ததுமுண்மையே. அக்கைங்கர்யத்தில் நான் தலையிடுவதற்கு முன்னர், என் மனத்தில் கேவலம் பொதுவுணர்வாகவும் உற்சாகமாகவும் மாத்திரம் இருந்தவைகள் இப்போது நிச்சயாநுகூலமாகிப் பேராற்றலையும் பிரத்யக்ஷ அநுபவமாகிய வன்மையையும் அளித்தமையால், அஃது எனக்கே மிகச்சிறந்த நன்மையாயிற்று. அதுவரையிலும்—இப்போது ஸபாநாயகரவர்கள் உங்களுக்குத் தெரிவித்தவாறு, இந்துக்களாயுள்ளவர் ஒவ்வொருவரும் எண்ணுவது போல், இத்தேசத்தைப் புண்ணியபூமி யென்றும் கர்மபூமியென்றும் சொல்வது எனக்கும் எண்ணமாத்திரமாகவே இருந்தது. அஃது உண்மையே என்பது இன்றுதான் எனக்குப் பிரத்யக்ஷ அநுபவமாயிற்று. இத்தாரணியில் தெய்வாநுக்ரஹம்பெற்ற புண்ணியபூமிதானே என்னும் உரிமை பாராட்டக்கூடிய தேசமும், இப்பூதலத்திலுள்ள சர்வ ஆத்மாக்களும் தத்தம்

கர்மபலத்தை அநுபவிக்கும் பொருட்டு ஜன்மமெடுப்பதற்கு ரிய தேசமும், ஈசுவராபிமுகமாய்ப் பிரவிர்த்தித்துள்ள ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் தானடைய விரும்பும் மேலான மோக்ஷ பதவியைச் சாதிப்பதற்கு வந்தடையவேண்டிய பூமியும், பரிபூரண சாந்தம், கருணை, பரிசுத்தம், அடக்கம் என்பனவற்றில் மேன்மை வெறித்து விளங்கும் மாநுட மண்டலத்தை யுடைய தேசமும், இவை யனைத்திற்கும் மேலாக அந்தர்முக ஆத்ம தரிசனமும், சமய பக்தியுமுடைய தேசமும் ஒன்றிருக்குமாயின், அது பாரதவர்ஷமே யன்றி வேறன்று. ஆகையாலன்றோ, வெகு பூர்வகாலந்தொட்டுச் சமயஸ்தாபகாசார்யர்கள் அவ்விடத்தி னின்றும் எழுந்து சமய ஞான தத்துவ மென்னும் வற்றாத நன்னீர் நதிப்பெருக்கால் பூமி முழுவதையும் அடிக்கடி நீராட்டினார்கள்? அங்கிருந்தன்றோ பூமியின் எத்திசைகளிலும் தத்துவசாஸ்திர அலைகள் புரண்டு பரப்பனவாயின? தற்காலத்து உலகத்தில் பரவிக் கலந்துகிடக்கும் லோகயத நாகரிக விருத்தியை நிவிர்த்தி செய்து அதன் ஸ்தானத்தில் மெய்ஞ்ஞான நிலையை நாட்டப்போகும் தத்துவ சாஸ்திர அலைகள் இன்னும் அங்கிருந்துதானே புரளப்போகின்றன? இதரதேசங்களிலேயுள்ள கோடாநுகோடி ஜீவர்களின் இருதய கோசங்களைத் தஹித்துவரும் லோகாயதவிருத்தியென்னும் அவியாது கொழுந்து விட்டெரியும் அக்நிஜ்வாலையைத் தணிக்கவல்ல ஜீவாமிருத ஞானதடாகம் இப்புண்ணிய பூமியின் கண் தான் இருக்கின்றது. என் மித்திரர்களே, இது நிச்சயமாய் நடக்கப்போகின்றதென்பதை நம்புங்கள்.

நான் பார்த்தமட்டில் இது தவறாமல் சம்பவிக்குமென்ற நிச்சயம் எனக்குண்டு. உலகசரித்திரத்தைக் கற்றறிந்த

உங்களுக்கும் அது தெரிந்த விஷயந்தான். இந்த நம் மாத்ரு பூமிக்கு உலகம்முழுவதும் கடன்பட்டிருப்பது இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. உலகத்திலுள்ள எந்தத் தேசத்தை நோக்கினாலும், சாந்தகுணமே உருவெடுத்ததுபோல் விளங்கும் சாதுக்களாகிய ஹிந்துக்களுக்குக் கடன்ப்பட்டிராத ஜாதியாரே கிடையார். 'சாதுவாகிய ஹிந்து' என்னும் சொல்லைச் சிலர் இழிசொல்லாக வழங்குவதுண்டாயினும், இழிசொல்லிலும் விசேஷ உண்மை சிலசமயம் மறைந்திருக்குமென்பதற்கு ஈசுவரானுக்ரஹம்பெற்ற ஹிந்துவைக்குறித்து வழங்கும் 'சாதுவாகிய ஹிந்து' என்னும் இச்சொல்லே சாக்ஷி.

பலம் பொருந்திய பலவகை நாகரீகங்கள் பிறதேசங்களில் உண்டாயின. பூர்வகாலத்திலும் தற்காலத்திலும் பல பராக்ரமமுள்ள பெருஞ்ஜாதியார்களிடத்திலிருந்து மேலான கருத்துக்கள் உதித்தன. பூர்வகாலத்திலும் தற்காலத்திலும் ஒரு ஜாதியாரிடத்தில் விளங்கிய ஆச்சரியகரமான புதிய கருத்துகள் மற்ற ஜாதியாரிடத்தும் போய்ப் பரவலாயின. பூர்வகாலத்திலும் தற்காலத்திலும் தத்துவஞானத்தைப் பரவச்செய்ய விரும்பிய ஜாதியார்கள் தத்தம் அதிகாரவைபவ ஆடம்பரங்களோடு நாடுகள்தோறும் சென்று பிரசங்கிப்பாராயினர். நண்பர்களே, கவனமாய்க்கேளுங்கள். தமக்குத்தெரிந்த அற்பஉணர்வை அயல்நாட்டாருக்குப் போதிக்கப்போனவர்கள் ரணபேரி முழக்கத்தோடும் சேனாசமூஹ சகாயத்தோடுமே சென்றார்கள். அவர்களின் மதக்கொள்கைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் இரத்தப்பிரளயத்தில் தோய்ந்தே பரவவேண்டியவாயின. அவர்களின் கொள்கை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோரிலக்ஷம் மனிதர்கள் மாண்ட ரத்தப்பிரவாஹத்

தில் நடந்து சென்றனவாயின; அவ் யுத்தவீரர்களின் வாயினின்று வெளிப்படும் வீரவுரைகள் ஒவ்வொன்றிலும் இலக்ஷம் ஜனங்கள் புலம்பிப் பிராணனைவிட்டனர்; குழந்தைகள் தம் பெற்றோரைப் பறிகொடுத்துப் பிரலாபித்தன. பெண்கள் தம்புருஷரையிழந்து கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினர். இவ்வாறன்றோ பிறஜாதியார்கள் தம் மதத்தைப் பரவச்செய்தனர். இந்தியாவோ எப்பொழுதும் நன்னிலை தவறாமல் பல்லாயிரமாண்டாக இருந்துவருகின்றது. கிரீஸ் (Greece) தேசம் இன்னும் ஏற்படாதகாலத்தும், ரோமாபுரியென்ற பெயர்கூட நினைக்கப்படாதகாலத்தும்; தற்காலத்திய ஐரோப்பியரின் முன்னோர்கள் நீலவர்ணம்பூசி அடர்ந்த ஜர்மனிக்காடுகளிலே பசுப்பிராயமாய்ச் சஞ்சரித்த பூர்வகாலத்திலும், எமது தேசத்திலே உத்தமபரஸித்தி உண்டாயிருந்தது. இன்னும், உலக சரித்திரத்துக்கு அதீதமானதும், கர்ணபாரம்பரியமும் எட்டிப்பார்க்கத் துணியாது தியங்கும்படிக் கிடப்பதுமான அப்பூர்வகாலந்தொட்டு இந்த க்ஷணம் வரையிலும், நம் தேசத்திலிருந்து எத்தனையோ கொள்கைகள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் உண்டாகி வெளிக் கிளம்புவனவாயின. அப்படிக் கிளம்பிய கொள்கைகள் ஒவ்வொன்றும் முன்னே உபசாந்தியும் பின்னே அநுக்ரஹமும் சூழத் திரண்டெழுந்த திவ்ய வாசகங்களானமையால்; உலகத்துள்ள எல்லா ஜாதியாருக்குள்ளும் ஹிந்துக்களாகிய நாம் தாம் பிறரை வென்று ஆளவேண்டுமென்னும் எண்ணம் எக்காலத்தும் கொள்ளாதவராய் இருந்து வருகிறோம். அக்காரணம்பற்றியே நாம் அவ்வீசுவராநுக்ரஹத்தைத் தலைமேல்தாங்கி இன்றுவரையில் வாழ்ந்துவருகிறோம். கிரீஸ்தேசத்து மஹா சைனியங்கள் படையெடுத்துச் சென்றபோது பூமண்டலம் கிடுகிடென்று நடுங்

கியகாலமும் ஒன்றிருந்ததன்றோ? இப்பொழுதோ மறைந்து போய்விட்டதே பூதலத்தைவிட்டு அந்தப்பிரதாபம். ஒரு கதைகூட இல்லாமற்போய்விட்டதே அதன் பெருமையைச் சொல்ல. போய்விட்டதே அடியோடு கிரேக்கர்களின் நாடு. இவ்வுலகத்தில் எங்கும் ரோமாபுரியின் கழுகுக்கொடி சிறப்புடன் பறந்தகாலமும் ஒன்றிருந்ததல்லவோ? ரோமாபுரியார் சென்ற விடமெல்லாம் அதன் அதிகாரத்தை மானிட வர்க்கத்தாரின்மேல் செலுத்திக்கொண்டு போனார்களே. ரோம் என்ற பெயரைக் கேட்ட வளவிலேயே பூமி முழுவதும் நடுநடுங்கிற்றே. இப்பொழுதோ அதன் திவ்யாலங்கார மாளிகைகள் நிறைந்த 'காபிடலைன்' பர்வதம் அடியோடழிந்துபோய் நாசராசியாய்விட்டது. ரோமராஜாக்களாகிய ஸீஜர்கள் அரசாண்ட சபாமண்டபமானது இப்போது சிலந்தி வலைகட்டிக் குடியிருக்கும் இடமாய்ப் போய்விட்டது. இவ்வண்ணமே இன்னும் எத்தனையோ தேசத்தரசர்கள் சிறப்புற்றோங்கிய உயர்ந்த நிலைபடைந்து க்ஷணப்போது அதிகார வைபவத்தால் பூரிப்புடன் வாழ்ந்து, நீரின்மேல் தோன்றும் குமிழிபோல், காலந்தோறும் தோன்றி யழிவாராயினர்.

உலகத்தில் அவர்கள் வந்ததின் பயன் இவ்வளவேயாக, நாம் மாத்திரம் என்றும்போல் ஸ்திரமாயிருக்கின்றோம். மநுவே இப்பொழுது திரும்பிவந்து நம் தேசத்தைப் பார்த்தபோதிலும், அவருக்கு இஃது ஓர் அந்யதேசமாகத் தோன்றாது. இஃது அதிகமாறுதலடைந்துவிட்டதென்று அவர் ஆச்சரியப்படவுமாட்டார். அவரால் பண்டு உபதேசிக்கப்பட்ட அதே அநாதியான தர்மங்களும், அத்தர்மங்களுக்கேற்ற புராதனத்திலும் புராதனமான சாசுவதவிதிகளும், எத்

னைபோ யுகங்களின் அநுபவத்தாலும் முதிர்ந்த சூக்ஷ்மபுத்தியினாலும் கண்டுகொண்ட ஆசாரவழக்கங்களும் சிறிதேனும் மாறாமல் இன்றும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இனி காலஞ்செல்லச்செல்ல இடுக்கண்மேல் இடுக்கண்கள் அவற்றின் மேல் மோதியும், அத்தர்மங்கள் சிறிதேனும் கலங்காமல் அம்மோதுதலினால் இன்னும் அதிகமாய் வன்மையடைந்து ஸ்திரமாகி ஓங்கி வளர்வனவாயின. இந்த சாசுவத தர்மங்களுக்கெல்லாம் ஆதி உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய இருதயஸ்தான மெதுவென்று விசாரிக்கில், இவ்வுலகத்தில் எனக்குள்ள சொற்ப அநுபவத்தைக்கொண்டு நான் சொல்வதை நம்புங்கள், அந்த உற்பத்தி ஸ்தானம் இங்கேதான் இருக்கின்றது.

உலகத்திலுள்ள மற்ற ஜாதியாருக்கோ,—அவர்களுக்குள்ள எத்தனைபோ வகையான உலக வியாபாரங்களில் மதமும் ஒன்றாயிருக்கிறது. அவர்களுக்கு ராஜ்ய தந்திரம் இருக்கிறது, சம்சார சுகமிருக்கிறது, சம்பத்தால் சாதிக்கத்தக்கதெல்லாம் இருக்கிறது, பிரபுத்துவத்தால் பெறத்தக்கதெல்லாம் இருக்கிறது, இந்திரியங்களால் அநுபவிக்கக்கூடியதெல்லாம் இருக்கிறது, இதற்கப்பாலும் இன்னும் ஏதாவது இந்திரிய சுகபோகங்கள் உளவாகில், அவற்றையும் பெறவேண்டுமென்னும் ஆவலும் அவர்களுக்குண்டு. இவ்வாறான பல வகை போக போக்கியங்களுக்குள்ளே அவர்களுக்குச் சிறிதளவு சமயாசாரமும் வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியாவிலோ சமயாசாரம் ஒன்றே ஜனங்களது முக்கியமான பிரவிர்த்தியா யிருக்கிறது. சில காலத்துக்குமுன் சீன ஜப்பானிய யுத்தம் நடந்த சங்கதி உங்களுக்குள் எத்தனைபேருக்குத் தெரியும்? அப்படித் தெரிந்திருந்தாலும் வெகு சிலரினும்

சிலருக்குத் தான் தெரிந்திருக்கும். மேல் நாட்டிலே பிரமாதமான ராஜாங்கப் பிறழ்ச்சிகளும் ஜனசங்கக் கிளர்ச்சிகளும் உண்டாகிவரும் சங்கதி உங்களுக்குள் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? வெகு சிலருக்குத்தான் தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால் அமெரிக்காவில் சர்வமத மகாசபை ஒன்று நடந்ததென்றும், அங்கே ஹிந்து ஸந்யாஸி ஒருவர் போயிருந்தாரென்றும், சாமானியமான கூலிக்காரனுக்கும் தெரிந்திருப்பதைக்காணஎனக்கு எவ்வளவோ ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஆதலால் நம்மவர்களின் மனோநிலை எதை நாடியிருக்கிறதென்பது அங்கிருந்து வீசும் வாடைக்காற்றால் விளங்குகிறதன்றோ? உலகத்திலுள்ள பலவகைத் தேசத்து ஜனங்களின் குணாகுணங்களையும் எளிதில் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன் வெகு விரைவாய் பூப்பிரதக்ஷணம் செய்யும் அயல்நாட்டுப் பிரயாணிகள் எழுதியுள்ள புஸ்தகங்களாலும், மற்றும் வேறு தேசத்தினர் சொல்லிவரும் சமாசாரங்களாலும், நம் இந்து ஜனங்கள் அஞ்ஞான விருளில் மூழ்கி யிருப்பதாக அவர்கள்புலம்புவதை நான் பலமுறையும் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். அப்படி அவர்கள் சொல்வதொருவிதத்தில்மெய்யெனவும்மற்றொருவிதத்திற்பொய்யெனவும் இப்பொழுதுநான் அறிந்துகொண்டேன். மேல்நாட்டில் இங்கிலாந்திலாயினும், அமெரிக்காவிலாயினும், பிரான்சிலாயினும், ஜர்மனியிலாயினும், மற்றெத் தேசத்திலாயினும் உள்ள குடியானவனைக்கண்டு நீ எந்தக் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவனென்று கேட்டால், அவன், தான் பிரஜாநுகூலக் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவன், அல்லது இராஜாநுகூலக் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவன், இன்ன கக்ஷிக்காகச் சீட்டுப் போடப்போகிறேன், என்பவற்றைப்பற்றி விவரமாய்ச் சொல்லுவான். அமெரிகாவிலுள்ள குடியானவனோ தான்

* ரிபப்லிகன் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவனு அல்லது டெமொக்ராட் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவனு, என்பதை நன்கறிந்திருக்கிறான். அதோடு † வெள்ளி நாணயவட்டத்தின் சங்கதியும் கொஞ்சந் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறான்.

ஆனால் அவனைப்பார்த்து, உன் சமயம் என்னவென்று வினவுங்கால், நான் கோவிலுக்குப் போய் வருவதுதான் எனக்குத் தெரியும்! அதுவும் என் தகப்பனர் அந்த சர்ச்சுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தமையால், நானும் போகிறேன்! அவ்வளவு செய்தால் அதுவே எனக்குப் போதுமானது என்பான்.

அதைவிட்டு இந்தியாவுக்கு வந்து அங்குள்ள குடியானவனொருவனைப் பார்த்து "ராஜ்பதந்திர சங்கதியைப்பற்றி ஏதாவது உனக்குத் தெரியுமா?" என்று வினவினல், அவன், அது என்ன சங்கதி? எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதே, என்பான். இனி, ஸோஷியலிஸம் என்னும் ஜனசங்கக் கிளர்ச்சியைப் பற்றியும், மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் உள்ள

---

* ரிபப்லிகன்—டெமோக்ராட்:—எந்தநாட்டின் ஆட்சியானது அந்நாட்டிலுள்ள சகல ஜனங்களாலும் ஒருமுகமாய் நடத்தப்படுகிறதோ, அதற்கு டெமொக்ரஸி (Democracy) என்று பெயர். எந்தத் தேசத்தின் ஆட்சிமுறையானது தன் பிரஜாசமுதாயத்தால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் வசத்தில் இருக்கிறதோ, அதற்கு ரிபப்லிக் (Republic) என்று பெயர். முற்காலத்திய ஆதேன்ஸ், ரோம் முதலிய நாடுகளின் ஆட்சி டெமொக்ரஸிக்கும், தற்காலத்திய ப்ரான்ஸ், அமெரிகாவிலுள்ள ஐக்கிய மாகாணங்கள் முதலியவைகளின் அரசுமுறை ரிபப்லிக் ஆட்சிக்கும் உதாரணங்களாம். இவ்விருவகை ஆட்சி முறைகளிலும் அபிமான முள்ளவர்களுக்கு முறையே டெமொக்ராட்டுகளென்றும் ரிபப்லிகன்கள் என்றும் பெயர்.

† வெள்ளிநாணய வட்டம் (Silver Question.)

சம்பந்தத்தைப் பற்றியும் இன்னும் இவைபோன்ற தற்கால நூதன விஷயங்களைப்பற்றியும் அவன் பிறந்ததுமுதல் ஒன்றுமே கேட்டறியான். அவன் கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்து அதில் கிடைப்பதைக்கொண்டு ஜீவனம் செய்கிறான். அதற்கு மேல் இவ்வுலக விஷயங்களைப்பற்றி அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் அவனை 'உன் மதம் என்ன?' என்று வினவுவோமாயின், இதோ பாரும் ஐயா, என் நெற்றியில் குறித்திருக்கிறேன், என்பான். அதுவேயன்றி சமயசாஸ்திர விஷயமாயும் இரண்டொரு சங்கதிகளைப் பற்றி வழியாய்ச் சொல்வான். இஃது என் பிரத்தியக்ஷ அநுபவம். இதுவே நம் ஜாதியாரின் வாழ்க்கை யியல்பாம்.

ஒவ்வொருவனும் தனித்தனி வெவ்வேறு குணங்களுடன் கூடி யிருத்தலால், முன்பிறவிகள் தோறும் செய்த கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி, ஒவ்வொருவனுடைய வாழ்க்கையும் விருத்திவகையும் இப்பிறவியில் வெவ்வேறு விதமாக ஏற்படுகின்றன. எவ்வாறு முன்பிறவியில் செய்த கர்மங்களின் பயனை இப்பிறவியில் அநுபவிக்க வேண்டுமோ, அவ்வாறே, இப்பிறவியில் செய்யும் கர்மங்களின் தன்மையை யநுசரித்து இனிவரும் பிறவியும் நிர்ணயிக்கப்படுமே. இவ்விதமாக, இவ்வுலகத்திற் பிறக்கும் ஒவ்வொருவனும் தான் சென்று அபிவிர்த்தி யடைவதற்கு வேண்டிய தனித்தனி மனச்சார்பும் பொருத்தமும் உள்ளவனாகிறான். இவை தனியான ஒரு மனிதனைப்பற்றி எப்படி யுண்மையோ, அப்படியே அத்தகைய மனிதர்களின் சமஷ்டியான பெருஞ் சாதியாருக்கும் உண்மையாகின்றன. ஆகவே ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் ஒவ்வொரு மனச்சார்புள்ளவர்களாயும், தம்தம் நிலைக்கேற்ற நியாய முடையவர்களாயும், தாம் தாம் மேற்

கொண்ட கர்மங்களையே செய்துமுடித்து, அவற்றின் கருத்தை நிறைவேற்றும் விசேஷ நியமன முள்ளவர்களாயு மிருக்கின்றனர்.

இராஜ்ய தந்திரவுயர்வும் படைத்திறப்பெருமையும் சாதிக்க வேண்டுமென்பது எப்போதும் நம் ஜாதியார் கொண்ட கருத்தன்று. அவர்கள் அவ்வண்ணம் கொண்டிருந்ததுமில்லை, இனி இருக்கப் போகிறதுமில்லை. இது சத்தியம். நம் ஜாதியாருக்கு ஏற்பட்ட கருத்தோ வேறு. நமது ஜாதியாரிடத்திற் றிரண்டிருக்கும் தத்துவஞான சத்தி யனைத்தையும் வாஞ்ஸ்திரம்ாகச் சேகரித்துச் சேமித்துக் காப்பாற்றி, அதனைச் சரியான சமயம் வாய்க்குங்கால் உலகத்தின் மீது பிரளயம்போல் பிரவஹிக்குமாறு பிரயோகிப்பதே நம ஜாதியாருக்கு ஏற்பட்டுள்ள கைங்கரியமாம். பாரசீகர், கிரேக்கர், ரோமர், அராபியர், ஆங்கிலர் என்போருள் எவர் வேண்டுமாயினும் தம் படைத்திறத்தால் உலகத்தை வென்று சகல ஜாதியாரையும் ஒன்று யிணைத்தபோதிலும், பரத கண்டத்தின் தத்துவஞானமும் சமயநெறியும் அவர்கள் புதிதாய் அமைக்கும் வாய்க்கால் வழியோடி உலகத்திலுள்ள ஜாதியாரின் நரம்புகளிலே சென்று பாய்வதற்குச் சித்தமா யிருக்கின்றன. உலகத்தில் மானவஜாதி அபிவிர்த்தியடைந்து சிறப்பெய்த வேண்டுமாயின், சாந்தகுண சம்பன்னர்களாகிய ஹிந்துக்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் ஞானக்களஞ்சியத்திலிருந்து தமக்குரிய பாகத்தை அதற்குத் தாராளமாய்க் கொடுத்துதவவேண்டும். உலகத்துக்குப் பரதகண்டம் அளிக்கத்தக்க கொடை ஞானப்பிரகாச மொன்றேயாம்.

இவ்வண்ணமே, பிறநாடுகளினின்றும் விலகி ஏகாந்தமா யிருந்து ஞானவிசாரம் செய்வதும், அவ்விசாரத்துக்குப்

பங்கம் வந்தெய்தும் பொழுதெல்லாம் விழித்தெழுந்து மீண்டும் அவ்விசாரத்திற்றானே அமர்ந்திருப்பதுமே தன் சுபாவமாகவுடைய பரதகண்டத்தைப் பூர்வகாலத்திலும் பல்வேறு ஜாதியார்கள் வந்து கைப்பற்றி, உலகத்திலுள்ள ஏனைய ஜாதிகளோடு எமது ஜாதியாரையும் இணைத்தபோதெல்லாம், நமது தத்துவஞான விஷயங்கள் உலகமெங்கும் பெருகி வியாபித்த சங்கதி சரித்திர நூலாராய்ச்சியுள்ளோருக்குத் தெரியாததல்லவே. ஆதியில் நமது வேதங்களைப் பாரசீக மொழியில் தெளிவின்றிச் செய்த மொழிபெயர்ப்பைப் பார்த்துப் பிராஞ்சிய னொருவன் லத்தீன் பாஷையில் செய்து வெளியிட, இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஜர்மனி தேசத்தில் விளங்கிய ஷோப்பன்ஹாஅர் என்னும் மஹாபண்டிதர் அம்மொழிபெயர்ப்பை யாதாரமாகக் கொண்டு வேதங்களையும் உபநிஷத்துக்களையும் ஆராய்ந்து "உபநிஷத் விசாரத்தைப்போல் விசேஷ ஞானத்தை யளிக்கத்தக்கது உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை. அவற்றை மூலபாஷையில் உள்ளபடி விசாரித்தறிவதே சிறப்புடைத்து. என் ஜீவகாலத்தில் அவ்வுபநிஷத்துக்கள் எனக்கு அதிக ஆறுதல் அளிப்பனவாயிருந்தன. என் நிர்யாண காலத்தும் அவையே யெனக்கு ஆறுத லளிப்பனவாம்" என்று கூறினர். அன்றியும் அதே ஜர்மன் பண்டிதர் எதிர்கால நிகழ்ச்சியைச் சொல்லத்தொடங்கி, "கிரீக்கு வித்தியாபிவிர்த்தியாலுண்டான ஞானக்கிளர்ச்சியைவிட மிக்க விரிவானதும் விசேஷ வன்மை பொருந்தியதுமாகிய மதமொன்று உண்டாகி வியாபிக்கப்போவதை இவ்வுலகம் வெகு சீக்கிரத்திற் பார்க்கப்போகிறது" என்று கூறியுள்ளார். அவர் எதிர்கால வுணர்வால் அறிந்துரைத்த விஷயம் இன்று நிச்சயமாய் நிறைவேறி வருகின்றதல்லவா?

உலகத்தில் அபிவிர்த்தியைக் கண்கொட்டாமல் விழிப்பாயிரு ந்துபார்த்து வருபவர்களும், மேற்றிசை வாசிகளாயுள்ள பற் பலஜாதியாருடைய மனோவிருத்திகளை அறியும் ஆற்றலுள்ள வர்களும், மாநிலத்து மானவஜாதியாரின் மனக்கொள்கை களை உற்றுணரும் கூர்ந்த ஆராய்ச்சி யுடையவர்களும், திசை தோறும் அவர்களது குணம் போக்குகிரமம் கல்வி யிவைக ளில் இடைவிடாமல் மெல்லெனப் பெருகிப் பரவிவரும் பர தகண்டத்தின் ஞானத்தால் உண்டாகிய விசேஷமான மாறு தலைக் காண்பர். நான் மேலே சூசனையாய்ச் சொல்லியபடி மற்றொரு குண விசேஷமு முளது. அதாவது வாட்படையா லும் வெர்கனலாலும் நாம் எப்போதும் நம் மதத்தைப் பர வச்செய்ததில்லை. உலகத்துக்குப் பரதகண்டம் செய்யும் தா னத்தையும், உலகத்தோர் பரதகண்டத்துக் கலைஞானத்தால் அடையும் பயனையும் விளக்கத்தக்க ஆங்கிலேய பதம் ஒன்றி ருக்குமாயின், அது வசீகரம் என்ற பொருள்தரும் (Fascination) பாஸிநேஷன் எனும் சொல் ஒன்றேயாம். வசீக ரம் என்பது மந்திரசக்திபோல் மாந்தரைக்கண்ட மாத்திரத் தில் திடீரென்று மயக்குந்தன்மை யுள்ளதன்று. ஆரியாவர்த் தத்தின் மதமும், ஆரிய ஆசாரங்களும் சம்பிரதாயங்களும், ஆரிய ஞானசாஸ்திரங்களும், காவ்யாலங்கார கலைஞானங்க ளும் பலருக்கு முதலில் வெறுப்பை யுண்டாக்கும். ஆனால் அவர்கள் விடாமுயற்சியுடன் வழியாய்ப் படித்துப் பழகி யறிவரேல், யாவரும் அவற்றால் பரவச மடைந்து வசீகரமா வார்களென்பதற்குச் சிறிதேனும் சந்தேகமில்லை. காலைநேர த்திலே கண்ணுக்குப் புலப்படமாலும் காதுக்குக் கேட்காம லும் விழும் மெல்லிய பனியானது பூமிமுழுவதையும் நனைத் துக் குளிர்ச்சி தருவதுபோல், சாந்தமும் க்ஷமையும் கொ

ண்டு சுகதுக்கங்களைச் சமமாய்க் கருதும் ஞான சீலர்களாகிய இப்பரதகண்ட வாசிகளின் செயல்கள் உலகத்தார் கருத்தையெல்லாம் கவர்ந்து வருகின்றன.

சரித்திரநூல் கூறுவதுபோல் முன்னொருகாலத்தில் நடந்தவைகள் மீண்டும் நடக்கப் போகின்றன. ஏனெனில் பார்வைக்குப் பலமுள்ளனபோல் தோன்றும் காரணத்தால் அழிதற்கு அசாத்தியமாகிய பழங்காலத்து ஐரோப்பிய மத நம்பிக்கைகள் தற்கால பௌதிக விஞ்ஞான சாஸ்திரப் பிரகாசத்தின் வன்மையால் நிர்த்தூளியாய்வருகின்றமையாலும், தம்தம் கொள்கைகளே உண்மையெனச் சாற்றிவந்த சமயவாதிகளின் கக்ஷிவாதங்கள் சின்னபின்னமாகத் தீகர்ந்துகாற்றில் பறந்தோடுகின்றமையாலும், இக்காலத்திற் செய்யப்படும் புராதன தத்துவ ஆராய்ச்சி யென்னும் செம்மட்டியடிகளால் பலவகைப்பட்ட பண்டைக்காலத்து மூடப்பிடிவாத மதங்களெல்லாம் மொத்துண்டு மண்பாண்டங்களைப்போற் பொடிசூர்ணமாய் மறைதலாலும், இக்காலத்தில் மேற்றிசையில் மதத்தை யநுசரிப்பது மந்த புத்திகளின் இயல்பெனக் கருதப்படுதலாலும், தெளிந்த புத்தி யுள்ளவர்கள் மேற்றிசை மதத்தின் சம்பந்தம்பெற்ற சகலத்தையும் இழிவாய்க் கருதுகின்றமையாலும், இப்படிப்பட்ட தக்க சமயத்தில் உயர்ந்த தத்துவ சித்தாந்தங்களை யெல்லாம் தினந்தோறும் அநுசந்தானம் செய்துவரும் ஆரிய ஜாதியாரின் சிறந்த வேதாந்தமானது அவர்கள் முன்வந்து பிரகாசிக்கின்றது. அவர்கள் தம் மதத்தில் அதிர்ப்தி யடைந்து உயர்ந்த தத்துவம் எங்கே கிடைக்குமென் றேங்கி நிற்கும் சமயத்தில் அவர்களுக் குற்ற துணையாய் வந்துதவும் வேதாந்தத்தை அவர்கள் சமய சஞ்சீவியெனப் போற்றுவது ஸஹஜந்தானே. அகண்டமாயும் அந

ந்தமாயுமுள்ள இவையாவும் ஏகதத்துவமே யென்பதும், அவ்வேகதத்துவம் நிர்க்குணமான தென்பதும், ஆத்மாக்கள் அநாதியென்பதும், சர்வ பிராணிகளின்கண்ணும் இடையீடின்றித் தங்கி நிற்பது அவ்வேக தத்துவமே யென்பதும், பிரபஞ்சம் அநாதி நித்யமென்பதும், படிப்படியாய் ஜனங்களுக்குள் பரவத் தொடங்கிவிட்டன. இவ்வுலக மானது ஒரு சேற்று நீர்க்குட்டை யென்றும், காலமென்பது ஏதோ சிலதினங்களுக்கு முன்தான் தொடங்கிய தென்றும் மேல்நாட்டுச் சமயவாதிகள் கருதுகின்றார்கள். காலதேச நிமித்தங்களானவை எல்லையற்ற அகண்டத்தன்மை யுடையன வென்பதும், அதிலும் ஆன்மதத்துவம் அற்புதமானதென்பதும் நமது பிராசீன கிரந்தங்களிலேயே எத்தனையோ யுகங்களாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன வல்லவா? அப்படியிருக்க, தற்கால மேற்றிசை விஞ்ஞான நூல்கள் நாட்டியுள்ள சிருஷ்டிலய கிரமத்தைப்பற்றிய சித்தாந்தங்களால் அங்குள்ள ஆபாசசமயக்கோட்பாடுகளெல்லாம் மொத்துண்டு மடியாநிற்கையில், அவர்கள் கொண்ட மயக்கத்தை நீக்கி, மனத்தை விரிவுறச் செய்து மேன்மைப்படுத்திக் கற்றோர் சித்தத்தை அடிமை கொண்டு ஆட்சி செலுத்தும் ஆற்றலானது மஹா அத்புத திவ்ய வாக்காகிய நமது வேதாந்தத்திற்கன்றி வேறெதற்குளது?

இந்தியாவுக்குப் புறம்பேயுள்ள அவ் அந்யதேசங்களில் நம்மதம் பரவிவருகின்றதென்று யான் சொல்லும்போது, அவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்திருப்பது நம் மதத்தின் மூலாதாரதத்துவங்களாகிய ஞானாம்சங்க ளென்பதே என் தாற்பரியமாம். ஆனால் அவ்வந்த தேசத்துக்கும் காலத்துக்கும் தக்கவாறு ஏற்பட்ட வர்ணாசிர தர்மங்களும் தேசாசாரங்க

ளும் சாசுவததர்மமென்னும் பெயருக்குள் அடங்கா. இவ்விஷயம் நமது சாஸ்திரங்களில் மிகத் தெளிவாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நமது மதமானது ஞானபாகமென்றும் கர்மபாகமென்றும் இருபகுதியுடையது. ஞானபாக மென்பது ஆத்மலக்ஷணம் ஈசுவரலக்ஷணம், ஜீவேசுவர சம்பந்தம், மனிதரியல்பு, முத்தியுபாயம் முதலியவற்றைப் பற்றியும், சிருஷ்டிக்கிரமம், பிரளய வியல்பு, பிரபஞ்சபேதம் முதலியவைகளைப் பற்றியும் கூறுவதாகும். கர்மகாண்டமோ நம் ஜாதியாருக்குச் சிறப்பு வகையாய் அமைந்துள்ள ஆசாராநுஷ்டான ஆஹார வியவஹாரவிவாகாதி முறைமைகளைப் போதிப்பதாகும். இவை ஸ்மிருதிகளாலும் புராணங்களாலும் ஏற்பட்டனவே யன்றி பொதுப்பிரமாணமாயுள்ள சுருதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனவல்ல. இங்ஙனம் இக்காண்டத்தால் ஏற்பட்ட வியவஸ்தைகள் முன்சொன்ன ஞானபாகத்தோடு சம்பந்தப்படா வென்பதற்கு நமக்குள்ளும் அந்த வியவஸ்தைகள் யுகதர்மாநுசாரமாய் அடிக்கடி மாறி வருவதே சாக்ஷி. ஒரு யுகத்தின் ஆசாரங்கள் இன்னொரு யுகத்தின் ஆசாரங்களாகா. யுகங்கள்தோறும் அவை மாறிக்கொண்டே வருவனவாம். அவ்வவ்யுகங்களில் உண்டாகும் நூதன சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தக்கபடி மஹரிஷிகளும் தோன்றி முன்னிருந்த தர்மங்களையும் கிரியைகளையும் மாற்றி மனிதரை யுக்தமான மார்க்கத்தில் செலுத்தி நடத்துவார்கள். இவ்வாறு யுகதர்மங்கள் மறினும் ஜகஜீவ பரங்களைப்பற்றி எமது விசேஷ அற்புத அகண்ட திவ்ய பரிபூரண சமயமானது போதிக்கும் மேலான மூலதத்துவ ஞானமானது என்றும் மாறுவதில்லையாம். அவற்றிற்கு உற்பத்தி ஸ்தானம் புண்யபூமியாகிய எமது பரதகண்டமே. ஆகையாற்றான் இந்நாட்டில் என்

தெய்வமே உண்மை உன் தெய்வம் உண்மையல்ல வென்று எதிர்வழக்கிட்டு உயிரை மாய்க்கும் தொழிலை ஒருவரும் செய்யாதிருக்கின்றனர். ஒரு சிறு குலதேவதையின் பொருட்டுப் பெருஞ் சண்டை செய்யும் எண்ணம் உண்டாகாத தேசமும் இப்பாரதகண்டமேயாம். மேற்சொன்ன பாரதத்துவஞானம் அநாதி நித்தியமாயிருந்து வருதலால், அஃது இன்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் எவ்வாறு மானுடருக்கு உபகரித்துதவியதோ அதுபோலவே இன்னும் பரோபகாரம் செய்யும் ஆற்றலுடன் விளங்குகின்றது. இப்பூமி உள்ளளவும், எமது கர்மகதி யுள்ளளவும், நாம் அனைவரும் தனித்தனியே பிறந்து கர்மத்தைத் தொலைத்து முக்தியடையுமளவும், அந்த பாரதத்துவஞானம் பரோபகார சத்தியுடையதாய் நிலைபெற்றுத் திகழும்.

இஃதொரு புறமிருக்க, நம் பரதகண்டம் உலகத்துக்குச் செய்யவேண்டிய தானம் ஒன்றிருக்கிறது. இவ்வுலகத்திலுள்ள பலவகை ஜாதியாருக்குள்ளும் தோன்றி வழங்கி வரும் சமய வரலாறுகளை நாம் விசாரிக்குங்கால், ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஆதியில் ஒவ்வொரு கடவுள் இருந்ததாகத் தெரியவரும். இந்த ஜாதியார்கள் மித்திரராய்க் கலந்து வாழ்வாராயின், இந்தத் தெய்வங்களுக்கும் சமுதாயத்தில் ஒரு பொதுவான பெயர் உண்டாகும். இதற்குதாரணம் பாபிலோனிய தெய்வங்களுக்குள்ள பேயல் (Baal) என்னும் நாமதேயமே. அப்படியே யூதஜாதியாரின் பலவகைப்பட்ட தெய்வங்களுக்கும் மோலோக் என்ற பொதுப்பெயர் இருந்தது. இஃதிப்படியாக, இஜ்ஜாதியார்கள் பரஸ்பரம் சண்டையிட்டு ஒரு ஜாதியாரை இன்னொருஜாதியார் வென்று அவர்களை ஆள்வோராய் வரும் சமயத்தில்; தம் அரசனை எல்லோருக்கும் அரசனென

ச்சாதிப்பதுபோலவே தங்கள் தெய்வத்தையே மற்ற ஜாதியார்களும் தெய்வமெனக் கொள்ளவேண்டு மென்பார்கள். பேயல் மெரொடாக் (Baal Merodack) என்ற தெய்வமே உயர்ந்த தெய்வமென்றும், மற்ற தெய்வங்களெல்லாம் அதற்குத் தாழ்ந்தவை யென்றும் பாபிலோனியர் பகர்ந்தனர். மோலக்யாவே (Moloch Yaveh) தான் எல்லா மோலோக்குகளுக்கும் உயர்ந்தவன் என யூதர் மொழிந்தனர். இவ்வாறு விவாதங்கள் உண்டான காலையில், அந்த அந்த ஜாதியாருக்குள் நடந்த யுத்தங்களால் உண்டாகும் ஜயாபஜயங்களாலேயே இந்த தெய்வம் உயர்ந்தது இந்த தெய்வம் தாழ்ந்தது என்றநிர்ணயம் ஏற்படும். நமது நாட்டிலும் அத்தகைய போராட்டம் முன் உண்டாயிற்று. ஆனால் அச்சமயத்தில் இந்தத் தேசத்தின் அதிஷ்டத்தாலும் அதன்வழியாய் உலகத்திலுள்ள மற்றைத்தேசங்களின் அதிஷ்டத்தாலும், 'ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி (உண்மைப் பொருளாயுள்ள கடவுள் ஒருவரே, அறிஞர் அவரைப் பல பெயர்களால் வழங்குகின்றனர்) என்ற வேதவாக்கானது எழுந்து அப்போராட்டத்தை ஒழித்துவிட்டது. அதன் கருத்து, சிவன் விஷ்ணுவுக்கதிகர் என்றுவது, விஷ்ணு சிவனுக்கதிகர் என்றுவது, சர்வமும் விஷ்ணுமயமென்றுவது, அன்றிச் சர்வமும் சிவமயமென்றுவது ஏகதேசமாய்க் கொள்வதன்று. ஏகமாய் உள்ள அந்தவஸ்துவைச்சிவனென்றுயினும் விஷ்ணு வென்றுயினும் இன்னும் எத்தனைப் பெயரிட்டழைத்தாலும் அவ்வாறு அழைக்கப்படுவது ஒரு வஸ்துவேயாம். கேவலம் நாமபேதமேயன்றி வஸ்துபேதம் கிடையாது. பரதகண்டத்திலே உள்ள அளவற்ற சாஸ்திரபுராண இதிஹாசங்களாகிய சமஸ்த கிரந்தங்களிலும் செறிந்திருக்கும் உண்மை யெல்லாம் இவ்வொரு வாக்கியத்தில்

திரண்டிருக்கிறது. இந்த சாரதத்துவத்தையே எண்ணிறந்த நூல்கள் திவ்யமான கம்பீரவாக்கில் கூறியதுகூறலாய் உணர்த்துமாறெழுந்தன. இவ்வாறு தெவிட்டத் தெவிட்டப் புகட்டப்பட்ட ஞானாமிருதமானது நம் நாட்டாரின் தேகமுழுவதும் பரவித்தோய்ந்து ததும்பி இரத்தத்துடன் இரத்தமாய்க் கலந்து நரம்பு மண்டலங்களிலும் பாய்ந்து நம்மவர் உயிரிலும் உடலின் சத்துவத்திலும் பேதமின்றி ஏகதத்துவமாய்ச் சேர்ந்து விளங்குவதாலன்றோ, இந்நாடு சகலவிதமான மத சித்தாந்தங்களையும் அன்புடன் எதிர்கொண்டுபசரிக்கும் அற்புத சமரஸத் திருநாடாகத்திகழ்ந்து வருகின்றது.

இந்நாட்டிற் காணப்படும் மதத்தின் உட்பிரிவுகள் பார்வைக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமுள்ளன போற்றோன்றினும், இவ்வளவு சமரஸத்துடன் ஒத்து வாழ்வதற்குக் காரணம் இதுவேயாம். நீர் துவைதியாயிருக்கலாம், நான் அத்வைதியாயிருக்கலாம். நீர் ஆண்டானாகிய கடவுளுக்கு நீர் எக்காலமும் அடிமையென்ற சித்தாந்தங்கொண்டவரா யிருக்கலாம், இன்னொருவன் ஜீவேசுவர ஐக்கிய வாதியாயிருக்கலாம். ஆனாலும் நாமெல்லோரும் சுத்த வைதிகராகிய ஹிந்துக்களே யாவோம்.

அஃதெவ்வாறு கூடுமெனில்—ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி என்னும் சுருதியே அதற்கு சமாதானமாம். ஆதலால் நம்தேசத்தோரே, இவ்வுண்மையையே நாம் உலகத்துக்குப் போதித்து எங்கும் பரவச்செய்ய வேண்டும். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த அந்யதேசத்தார்கூட நமது மதத்தின் பெயரைக் கேட்டவளவிலேயே முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு, அது வெறும்பொம்மைப் பூஜையென் றிகழ்கின்றார்கள். அதை நான் நேரேகண்டிருக்கிறேன். ஆனால் தங்கள் உள்

ளத்தில் பதிந்துகிடக்கும் மூடபக்திக் கொள்கைகளை நினைத்துப்பார்க்க அவர்களுக்கு அவகாசம் காணோம். இவ்வகை சுவயமததுரபிமானமும் இழிந்த அற்பபுத்தியும் எங்கும் சாதாரணமா யிருக்கின்றன. ஒவ்வொருவருக்கும் தம்மிடத்துள்ள பொருளே சிறப்பானதாகும். வெள்ளிக்காசும் செல்வப்பேறுமே சிறந்த தெய்வமெனக் கும்பிட்டுப் போற்றும் வாழ்வே அவர்களுக்குப் பெரு வாழ்வாகும். மற்றவர் சொத்து எக்கேடு கெடினும், தம் சொத்தையே எவ்விதத்திலும் பாதுகாக்கவேண்டியது. ஒருவன் மண்ணினால் ஏதோவொரு அவலக்ஷணத்தைப் புதிதாய்ச் செய்துவிட்டாலும் அல்லது புதிய யந்திரம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து விட்டாலும், அதையே யாவரும் மிகச் சிறந்ததெனக் கொண்டாட வேண்டுமென்கிறான். எவ்வளவு படிப்பும் ஞானமு மிருந்தும் உலக முழுவதும் இப்படியே இருக்கிறது. ஆனால் உலகத்திலே உண்மையான கல்வியும் நாகரிகமும் இன்னும் எங்கும் தலைக்காட்டவில்லை. உலகத்தில் முக்காலே மூன்றுவீசம் பேரும் இன்னும் காட்டு மிராண்டிகளாகவே இருக்கின்றார்கள். பலவகைப்பட்ட மதங்கள் யாவும் ஒன்றோடொன்று தோழமை பாராட்டி யொழுகவேண்டுமென்று கூறும் பல புத்தகங்களையும் நாம் படித்திருக்கலாம். இதை வாசா கைங்கரியமாய்ச் சொல்லித் திரிவோரும் பலருளர். ஆனால் அவ்வாறு தோழமை பாராட்டி யொழுகும் சங்கதி பிறநாடுகளில் எங்கும் இன்னும் ஏற்படக் காணோம். என்னுடைய அனுபவமே இதற்குச் சாக்ஷி. நான் பார்த்துவந்த தேசங்களிலே நூற்றில் தொண்ணூற்றொன்பதுபேர் அதை நினைப்பது கூடக் கிடையாது. கொடிய மதக்கலகங்களும் புதிதாக ஒன்றைக் கற்றறியக் கூடாதென்ற பழைய துராக்ஷேபணைகளும்

ஆங்காங்கு இன்னுமிருக்கின்றன. இப்படி பலவகைப்பட்ட மத சித்தாந்திகளும் ஒருவாறு தோழமை பூண்டொழுகும் குணம் ஒரு சிறிது எங்கேனும் காணப்படின், அஃது ஆரியர் திருநாடாகிய இந்நாட்டிலன்றி வேறெந்நாட்டிலும் இன்று. முகம்மதியர்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இந்துக்கள் கோவில்கட்டி யுபகரிப்பதை இந்நாட்டிலன்றி வேறெந் நாட்டிற் காணலாம்? நீங்கள் பிறநாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள மகம்மதியர் முதலிய புறச்சமயத்தாரை எங்களுக் கோராலயம் கட்டித்தருகவென்று கேட்பீரேல், அப்பொழுது தெரியவரும் அவர்கள் செய்யும் உபகாரம். அவர்கள் உபகாரம் செய்வதற்குப் பதிலாக, உங்கள் கோவிலையும், கூடுமானல் உங்களையுங்கூட, கீழே தள்ளி மாய்த்துவிட வழி தேடுவார்கள். ஆகையால் பலபேதப்பட்ட சமயிகள் அனைவரும் சமரஸபாவனையாய ஒழுகுவதுடன் அநுதாப முடையவராயிருக்கவும் நம் ஆரியாவர்த்தத்தினின்றும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியதே இப்பொழுது உலகத்துக்கு அத்தியாவசியகமாய் அமைந்திருக்கிறது.

பற்பல மலைகளில் பற்பல நதிகள் உற்பத்தியாகி நேராயும் வளைந்தும் ஓடிப் பிரவஹித்தாலும் கடைசியில் கடலிற் சென்று சங்கமமாவதுபோல், சிவபெருமானே, உலகமெல்லாம் உன் அடிக்கீழ் வருகின்றது. அவர்கள் பற்பல வழிகளால் வந்தாலும், எல்லாரும் உன்னைக்காட்டும் வழியிலேயே இருக்கின்றனர். சிலர் கொஞ்சம் கோணலாயும் சிலர் நேராயும் நடக்கக்கூடும். ஆனல் ஈசா, எல்லோரும் ஈற்றில் நின்னையே வந்தடைவர். அப்பொழுதுதான் அன்பும் சிவமும் ஒன்ருகும். ஈசனை யிலிங்கத்தின் மாத்திரமன்றி எங்குமே காணலாவதும் சத்தியமாகும். அப்படி காண்கின்றவனே

மெய்ஞ்ஞானி. ஹரியை எல்லா மநுஷரிடத்தும் பொருள்க ளிடத்தும் எவன் காண்கின்றானோ அவனே ஹரிபக்தன். எவன் சிவத்தை எல்லாப் பொருளிடத்தும் எல்லா மநுஷ ரிடத்தும் காண்கின்றானோ, அவனே உண்மையான சிவ நேசன். உண்மை யறிந்தவனே யாயினும், அறியாதவனே யாயினும், யூதனேயாயினும், கிறிஸ்தவனேயாயினும், பௌ த்தனேயாயினும், அவர்க ளனைவரும் முழந்தாளிட்டோ மற் றெவ்விதமாகவோ, எந்த நாமத்தை யுச்சரித்தோ, எந்த வுருவத்தைத் தரிசித்தோ, செய்யும் வழிபாடெல்லாம் நாம வணங்கும் பகவானுக்கே யென்று கருதவேண்டும். அவர் கள் சமர்ப்பிக்கும் புஷ்பங்களெல்லாம் சர்வேசுவரனாயும் ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாயும் விளங்கும் அவன் திருவடிகளிலேயே சமர்ப்பிக்கப்படுவனவாம். உலகம் வே ண்டி நிற்பது இன்னதென்பது கிஞ்சிஞ்ஞராகிய உங்களுக் கும் எனக்கும் தெரிந்திருப்பதைவிட ஈசனுக்கு அநந்த கோடி மடங்கு அதிகமாய்த் தெரியுமன்றோ? உலகத்தில் காணப்படும் பேதமெல்லாம் ஒழிந்துபோவது கூடாமையே. அவை இருந்தே தீரவேண்டும். அஃதில்லையேல் உலகமும் இல்லாதொழியவேண்டும். இந்தப் பேதமின்மை இருப்பதி னால்தான், பிரகிருதி விகாரமுண்டாவதும், ஒளியுண்டாவ தும், ஜங்கமக்காட்சி முதலிய சகல காட்சிகளும் ஆவன வாம். முடிவில்லா விபரீதமே தனக்கியல்பாகவுடைய இப் பேதமின்மை எப்பொழுதும் இருந்தே தீருமாயினும், அதற் காக நாம் ஒருவரை ஒருவர் பகைத்து யுத்தம் செய்யவேண் டிய அவசியமில்லை. ஆகையால் ஆதியில் நம் தாய்நாட்டில் அருளப்பட்டதும், இனி நம்மால் பிறநாட்டாருக்கு உப தேசிக்கப்படவேண்டியதுமான இந்தத் திவ்யோபதேசத்தை

நாம் மறுபடியும் ஓதி உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். ஏன்? அது சாஸ்திரங்களிலே விளக்கப்பட்டது மாத்திரமன்றி, நம் நாட்டின் காவ்யாலங்காராதி எல்லா இலக்கியங்களிலும் நுழைந்து, நமது நித்தியகர்மங்களிலுங் கலந்து நிற்பதா லென்க. அவ்வுபதேசம் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கப் பெறுவது இந்நாடேயன்றி மற்றெந்நாடுமன்றென்பதைக்கண்படைத்த யாவரும் கண்டறியலாம். இவ்வாறே நாம் பிறருக்கு சமயபோதம் செய்யவேண்டும். இதுபோன்றனவும் இதனினும் உயர்ந்தனவுமான மற்றும் பல உபதேசங்களும் பரத கண்டத்தில் உள. அவை யாவும் ஞானத்தேர்ச்சி யுடையோர்க்கேயாம்.

சாந்தகுணம், சாதுத்தன்மை, க்ஷமை, சமரஸம், அநுதாபம், ஸகோதரபாவம் ஆகிய இவற்றை ஆண் பெண் சிறுவர், கற்றோர், கல்லாதவர், எச்சாதியில், எச்சமயத்தில், எவ்வருணத்தில் சேர்ந்தவரேயாயினும், எல்லாரும் கற்றுணர்ந்தொழுகுதலே உத்தமதர்மமாம்.

"உலகம் நின்னைப் பலபெயரிட்டுப் போற்றுகின்றனு;
நீயோ ஏகன்"

"ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி"

இலங்கையில் வேதாந்த பிரசங்கம்
முற்றிற்று.

அடுத்தநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையானபடியால், அநேகர் ஸ்வாமிகளைத் தரிசிக்க வந்தார்கள். ஸ்வாமிகள் அன்று முழுவதும் தன்னைப் பார்க்கவந்தவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிரு

ந்து மாலைவேளையில் தேவாலயத்துக்குச் சென்றார். அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற ஜனக்கூட்டத்தைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லமுடியாது. வீதியெங்கும் வாழைகளும் தோரணங்களும் பூர்ணகும்பங்களும் தீபபந்திகளும் கண்ணைக் கவர்ந்தன. இடையிடையே நகரவாசிகள் தம் தம் இல்லங்களினின்றும் புஷ்பம், பழம், தாம்பூலம், பனிநீர் முதலிய பூஜாத்திரவியங்களுடன் வந்து ஸ்வாமிகளின் வண்டியை நிறுத்தி அவருக்குப் பூமாலைசாத்தி அவரது திருமேனியைப் பனிநீரால் நனைத்தனர். சுவாமிகள் செக்கு வீதி வழியாய்ச் சென்று சிவாலயத்தையடைய, அங்கு திரண்டிருந்த தொண்டர் திருக்கூட்டம் அவரை 'நமః பார்வதிபதயே, ஜய ஜய மஹாதேவ' என்ற நாமசங்கீர்த்தனத்துடன் ஆலயத்துக்குள் எதிர்கொண்டழைத் துபசரித்தனர். சுவாமிகள் ஆலயத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் அடியார்க் கெளியராம் அமலனையும் அம்பிகையையும் கண்ணாரத் தரிசித்து அங்கிருந்த குருக்களுடன் சிறிதுநேரம் சம்பாஷித்துவிட்டுத் தம் இருப்பிடம் திரும்பினர். அடுத்த சோமவாரத்தன்று பல்லாயிரம் ஜனங்கள் கூடியிருந்த சபையின்கண்ணே இன்னொரு பிரசங்கம் செய்தனர். அதில் கூறியவை யெல்லாம் ஸ்வாமிகளின் மற்றைப் பிரசங்கங்களில் அடங்கியிருப்பதால் அதனை நாம் இங்கே மொழிபெயர்க்காது விட்டோம்.

அடுத்தநாள் செவ்வாய்க்கிழமை, சுவாமிகள் 'ரெயில்' வழியாய்க் கண்டிக்குப் புறப்பட்டார். கண்டி ரெயில்வேஸ்டேஷனில் ஸ்வாமியை எதிர்கொள்ள ஒரு பெருங்கூட்டம் காத்திருந்தது. ஸ்வாமிகள் வண்டியை விட்டு இறங்கியவுடன் அவர்கள் மேளவாத்தியத்தோடும், யானை குடை கொடி முதலிய கோயிற் பரிவாரங்களோடும் ஸ்வாமிகளை எதிர்கொண்

டழைத்து ஊர்கோலம் வந்து அவர்க்கென ஏற்படுத்தியிருந்த பங்களாவில் கொண்டுபோய் விட்டனர் அங்கே ஒரு வந்தனோபசார பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. அதற்கு ஸ்வாமிகள் தக்கவாறு சுருக்கமாய் விடையளித்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் சிரமபரிஹாரம்செய்துகொண்டு அவ்வழகிய நகரத்தின் விசேஷமான காட்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பிரயாணமாயினர். வழியில் அநுராதபுரத்தில் தங்கினார்கள். இவ்வூர் உலகத்திலுள்ள மிகப்பழைய நகரங்களில் ஒன்று. சுமார் 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னே அது ஜகத்பிரசித்தமான பெரும்பட்டணமாய்ச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கின தென்பதைக் காட்டும் அடையாளங்கள் அநேகம் இன்றைக்கும் அவ்வூரில் காணப்படுகின்றன. இப்பொழுது ஒரு போதிமரமும் பிராசீன தடாகம் ஒன்றுமே இவ்வூரின் பழையநாட் புகழுக்குச் சான்றாய் விளங்குகின்றன. அந்தப் போதிமரத்தின் நிழலில் ஸ்வாமிகள் மூவாயிரம் ஜனங்களுக்கு முன் ஒரு சிறு பிரசங்கம் செய்தார். அதை துவிபாஷிகள் தமிழிலும் சிங்களபாஷையில் மொழிபெயர்த்துச்சொன்னார்கள். ஸ்வாமிகள் 'உபாசனை' என்னும் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசத்தொடங்கி, வீண் ஆடம்பரமான வெளிப்பூஜை செய்வதைவிட வேதங்களிற் சொல்லியபடி நடப்பதே சிறந்ததென்று பிரசங்கித்தார். பிறகு மதத்தின் சர்வார்ஹத் தன்மையைப்பற்றி உபந்யசிக்கத்தொடங்கி, சிவனென்றும் விஷ்ணுவென்றும், புத்தனென்றும் வேறெந்தப் பெயர்கொண்டும் உபாசிக்கப்படும் ஈசன் ஒருவனேயென்றும், பற்பல மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பரஸ்பரம் சமரஸ புத்தியோடும் அநுதாபசிந்தையோடும் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், அந்தப்பௌத்த மஹாக்ஷேத்திரத்தில் பிரசங்கித்தார்.

அங்கிருந்து இரண்டுநாள் பிரயாணஞ்செய்து ஸ்வாமிகள் யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்தார். யாழ்ப்பாணத்து இந்து காலேஜுக் கெதிரில் போடப்பட்டிருந்த பந்தரில் ஸ்வாமிகளுக்கு வந்தனோபசார பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. அதற்குத் தக்கவாறு ஸ்வாமிகள் விடையளித்து, அடுத்தநாள் மாலை அதே பந்தரில் 'வேதாந்த மத'த்தைப்பற்றி அடியில் வரும் உபந்யாசத்தைச் செய்தார்.

வேதாந்த மதம்.

நான் இன்று பிரசங்கிப்பதற்காக எடுத்துக்கொண்ட விஷயமோ பெரியது. எனக்குள்ள அவகாசமோ சொற்பம். ஒரே பிரசங்கத்தில் ஹிந்துமதத்தைப் பூர்ணமாய் விவரித்துக் கூறுதல் அசாத்தியம். ஆகவே நம் மதத்தின் முக்கியமான அம்சங்களைமாத்திரம் என்னால் இயன்ற வரையிலும் சுலபமாய் எல்லாருக்கும் விளங்கும்படி எடுத்துச் சொல்லுகின்றேன். நம்மை ஹிந்துக்களென்று சொல்லிக்கொள்வது இப்பொழுது சர்வசாதாரணமாய்விட்டதல்லவா? ஆனால் இப்பதத்துக்கு முன்னிருந்த பொருள் இப்பொழுது போய்விட்டது. ஏனெனில் இப்பதத்திற்கு இந்தஸ நதியின் அக்கரையி லுள்ளவரென்றே பொருள். 'ஸிந்து' என்னும் வடமொழிப் பதத்தைப் பண்டைக்காலத்துப் பாரசீகர் 'ஹிந்து' எனச் சிதைத்து, அவ் 'ஹிந்து' நதியின் எதிர்க்கரையிலுள்ளவர்களையெல்லாம் ஹிந்துக்களென் றழைத்தனர். இவ்விதமாக இப்பெயரை நாம் பெற்றவரானோம். முகம்மதிய அரசாட்சியிலே நாமே இப்பெயரை யெடுத்து விவகரிக்கலானோம். உண்மையில் இப்பதத்தை உபயோகிப்பதில் யாதொரு ஹானியும் இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கிரு

ந்த பழைய அர்த்தம் இப்பொழுது போய்விட்டது. ஏனெனில் ஸிந்து நதியின் இக்கரையி லுள்ளவர்களெல்லாம் முன்போல் இப்பொழுது ஒரே மதத்தை அநுசரிக்கின்றவரல்லர். ஆகவே இப்பதத்தை ஸாக்ஷாத் ஹிந்துக்களாயுள்ளவர் விஷயத்தில்மாத்திர மன்றி, மகம்மதியர், கிறிஸ்தவர், ஜைனர் முதலிய பிறமதத்தார் விஷயத்திலும் அந்வயிக்கவேண்டி வருகின்றது. ஆகையால் தான் 'ஹிந்து' என்ற பதத்தை வழங்க எனக்கிஷ்டமில்லை. ஆனால் வேறெப்பதத்தை யுபயோகிக்கலாமெனில், வைதிகர் என்றேனும் அல்லது அதைவிட மிகப் பொருத்தமுடையதான வேதாந்திகளென்றேனும், பிரயோகிக்கலாம். உலகத்திலுள்ள மதங்களிற் பெரும்பாலும், ஒவ்வொன்றும் சிற்சில நூல்களைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண் டிருக்கின்றன. அம்மதங்களுக் காதாரமாயுள்ள அந்நூல்கள் ஈசுவரவாக்கென்று சிலராலும், தைவத்தன்மையுள்ள மஹா புருஷர்களின் வாக்கென்று சிலராலும் நம்பப்படுகின்றன. இனி இத்தகைய நூல்களுக்குள்ளே ஹிந்துக்களின் வேதங்களே மிகப் பிராசீனமானவையென்று மேற்றிசைப் பண்டிதர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் இவ்வேதங்களைப்பற்றிச் சிறிது விசாரிப்பாம்.

வேதம்.

'வேதம்' என்ற பெயருடன் விளங்கும் நூற்றிரட்டு யாதொரு புருஷராலும் செய்யப்பட்டதன்று. ஆகவே 'அபௌருஷேயம்' என்ற பெயர் அதற் குண்டாயிருக்கின்றது. அதன் காலநிர்ணயம் இதுகாறும் ஏற்படவில்லை, இனி யேற்படவும் முடியாது. வேதம் நித்தியமென்பதே ஹிந்துக்களின் சித்தாந்தம். இதில் ஒரு விசேஷம் நீங்கள் அறிந்துகொள்ள

வேண்டும். அஃதென்னவெனில், உலகத்திலுள்ள மற்ற மதங்களெல்லாம் தம்தம் பிரமாண நூல்கள் ஒரு சகுணமூர்த்தியால் பிரஜைகளுக்கு அருளப்பட்டனவென்று சிலவும், பல மூர்த்திகளால் அருளப்பட்டனவென்று சிலவும், தேவதூதர்களால் சில விசேஷபுருஷருக் கருளப்பட்டனவென்று சிலவும் கூறுநிற்க, ஹிந்துக்களோ, தங்கள் வேதமானது வேறோர் பிரமாணத்தை ஆசிரயிக்காததென்றும், அது நித்தியமான ப்ரஹ்மஞான ஸ்வரூபமானதால் ஸ்வதஃ பிரமாணம், அதாவது, தனக்குத் தானே பிரமாணமாயுள்ளதென்றும் உரைக்கின்றனர். அஃது எப்பொழுதும் எழுதப்பட்டதன்று, சிருஷ்டிக்கப்பட்டதுமன்று, எக்காலமும் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

எப்படி சிருஷ்டியானது அடிமுடியற்று அநாதிநித்தியமாய் விளங்குகின்றதோ, அப்படியே பிர்ம்மஞானமும் அநாதிநித்தியமாயிருக்கிறது. இத்தகைய நித்தியமான பிரம்மஞானத்துக்குத்தான் நாம் வேதமென்ற பெயர் வைத்திருக்கிறோம். அவ்வேதமென்னும் பதம் அறி என்னும் பொருளுள்ள 'வித்' என்னும் வினையடியால் வந்திருப்பதும் காண்க. இனி வேதாந்தமென்னும் ஞானத்திரட்டு ரிஷிகளென்ற சில புருஷரால் காணப்பெற்ற உண்மைகளாம். ரிஷி என்றால் மந்திரதிரஷ்டா, அதாவது கருத்தைக் கண்டறிவோன் என்று பொருள். அவ்வளவேயன்றி அக்கருத்து அந்த ரிஷியினதன்றாம். எப்பொழுதாவது வேதத்தில் இன்னமந்திரம் இன்ன ரிஷியினிடத்திலிருந்து வந்ததென்று நீங்கள் கேள்வியுற்றால், அந்த ரிஷியே அதை யெழுதினனென்றாவது அல்லது தன் மனோதர்மத்தால் அதை உண்டாக்கினனென்றாவது நினைக்கக் கூடாது. ஏற்கெனவே உலகத்தில் நித்தியமாயிருந்த உண்மையை அவர் கண்டறிந்தார் என்பதே அதன் கருத்தாம்.

இந்த வேதமானது கர்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் என விரு பிரிவுகளுடையது. கர்மகாண்டம் பலவகையான யாகங்களைப்பற்றிக் கூறும். அவற்றின் பெரும்பான்மையும் இக்காலத்தில் அநுஷ்டிக்க முடியாதென்று விடப்பட்டது. சிற்சில கர்மங்கள் வெவ்வேறு விதமாய் இன்றும் ஆசாரத்தில் இருக்கின்றன. கர்மகண்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகிய வர்ணாசிரம தர்மங்கள் இன்றும் ஏறக்குறைய அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் வேதாந்தமென்றும் வேதசிரஸ்ஸென்றும் வேதசாரமென்றும் வேத முடிவென்றும் புகழ்ந்தோதப்பட்ட ஞானகாண்டமாகிய உத்தரபாகத்தில்தான் நம்மதத்தின் அத்தியாத்ம தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. வேதஞானத்தின் சாரத்துக்கே வேதாந்தமென்றும் உபநிஷத்தென்றும் பெயரிடப்பட்டமையால், பரதகண்டத்திலுள்ள த்வைதிகளும், விசிஷ்டாத்வைதிகளும், அத்வைதிகளும், சைவ, வைஷ்ணவ, சாக்த, சௌர, காணாபதர்களும், இன்னும் ஹிந்துமதத்தின் எல்லைக்குள் பிரவேசிக்கும் தைரியம் எவருக்கேனும் இருக்குமேல், அக்கொள்கையினரும் வேதோபநிஷத்துக்களையே பிரமாணமாய் அங்கீகரித்துத் தீரவேண்டும். அவரவர்கள் தத்தமக்குச் சிறப்பான பாஷியங்களை வைத்துக் கொள்வதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால் அவர்களெல்லோரும் அப்பொது பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும். ஆகையால்தான் நாம் ஹிந்துவென்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக வேதாந்தி என்றசொல்லை உபயோகிக்க வேண்டுமென்கிறோம். பரதகண்டத்திலுள்ள வைதிக தர்சனகாரர்களனைவரும் வேதாந்தத்தின் பிராமாண்யத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்களே. இக்காலத்தில் நம்நாட்டில் தோன்றியுள்ள நூதனமதங்கள்கூட,—

அவை எவ்வளவுதான் அற்பமாயிருப்பினும், அவற்றின் உத்தேசம் இன்னதென்றறிய முடியாதிருப்பினும், சரியாய் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் உபநிஷத்தின் கருத்துக்களையே அவை தழுவியிருப்பனவாக ஏற்படும். இவ்வுபநிஷத்துக்கள் நம் ஜாதியாரின் இயற்கையில் எவ்வளவு தூரம் கலந்து நிற்கிறதென்றால், நம்மவருள் வழங்கும் மிகத்தாழ்ந்த தெய்வபூஜைகளிலும் உபநிடதக் கருத்துகள் உருவகவடிவமாய் அமைந்திருப்பதைக்கொண்டு கண்டறியலாம். உபநிஷத்தின் கருத்துக்களையே பின்னர் ஏற்பட்ட புராணங்களும் விக்கிரகாராதனமும் உருவகவகையால் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

உபநிஷத்துக்களிலுள்ள உத்தமதத்துவசித்தாந்தங்கள் இப்பொழுது நம் வீடுகளில்* பிரதீகரூபமாய் நடக்கும் பூஜாவிதானங்களாய் விளங்குகின்றன. ஆகவே இப்பொழுது வழங்கும் வெவ்வேறு சின்னங்களும் வேதாந்தத்திலிருந்தே வந்தனவென்று வெளிப்படையாயிற்று. ஏனெனில் அவை முதலில் வேதாந்தத்திலே இலக்கணமாகப் பிரயோகிக்கப்பெற்றுப் பின்னர் ஜனங்களுக்குள் பரவி அவர்களது நித்தியகர்மங்களிலும் பிரதீகரூபமாய்ப் புகுந்து சர்வ சாதாரணமாய்விட்டன.

ஸ்மிருதிகள்.

வேதாந்தத்துக்கு அடுத்தவை ஸ்மிருதிகள். இவைகளும் ரிஷி ப்ரோக்தமான நூல்களேயாயினும், ஸ்மிருதிகளின் பிரமாணத்தன்மை வேதாந்த பிராமாண்யத்துக்குத் தாழ்ந்ததாம். ஏனெனில் புறச்சமயங்களின் பிரமாண நூல்கள் ஸ்மிருதிகளை நோக்க எப்படித் தாழ்ந்தவையோ, அப்படியே அந்த ஸ்மிருதிகளும் வேதவேதாந்தங்களுக்குத் தாழ்ந்த

---

* பிரதீகம்=புலன்களுக்கும் விஷயமாகும் விக்கிரகம் முதலிய சின்னங்கள்.

படியிலுள்ளனவாம். ஸ்மிருதிகள் ரிஷிகளால் எழுதப்பட்ட
வையென்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால், புறச்சமய
நூல்களும் நமது ஸ்மிருதிகளை பௌருஷேயமென்னும் கா
ரணம்பற்றி ஒன்றுகின்றன. அவ்வளவேயன்றி ஸ்மிருதிகள்
முடிவான பிரமாணங்களல்ல. வேதவேதாந்தங்களுக்கு ஸ்மி
ருதி விரோதமாயிருப்பின் அந்த ஸ்மிருதி தியாஜ்யமாம்.
அதன் பிராமாண்யம் போய்விட்டது. இந்த ஸ்மிருதிகளும்
காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. கிருதயுகத்
தில் இன்ன ஸ்மிருதி பிரமாணமென்றும், திரேதாயுகத்தில்
இன்ன ஸ்மிருதி பிரமாணமென்றும், துவாபரயுகத்தில் சில
ஸ்மிருதிகள் பிரமாணமென்றும், கலியுகத்தில் சில ஸ்மிருதி
கள் பிரமாணமென்றும கூறப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவா?
ஜனங்களுக்குள் ஒருகாலத்திலுள்ள ரீதிநீதிகள் மாறி புதிய
ரீதிகளும் சம்பிரதாயங்களும் குடிகொள்ளும்பொழுது, ஜன
ங்களின் ஆசார வியவஹாரங்களுக்கு முக்கிய பிரமாணமா
யுள்ள இந்த ஸ்மிருதிகளும் காலந்தோறும் மாறவேண்டிவந்
தன. இந்த அம்சத்தை நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டு
மென்று நான் விசேஷித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.
வேதாந்தத்திலுள்ள தத்துவசித்தாந்தங்கள் எக்காலத்தும்
மாறுந்தன்மையன. ஏனெனில், அவை நித்தியமாயுள்ள சித்
அசித் என்னும் பதார்த்தங்களை யாதாரமாகக் கொண்
டெழுந்துள்ளமையாலென்க. ஆத்மா, முக்தி, முதலியவற்
றைப்பற்றிய சித்தாந்தங்கள் எக்காலத்தும் மாறா. பல்லா
யிரம் வருஷங்களுக்குமுன் அவை யெப்படி யிருந்தனவோ
அப்படித்தான் இன்றைக்கு மிருக்கின்றன. இனிப் பல்லா
யிரம் ஆண்டுகள் சென்ற பின்னரும் அப்படியேதான் இருப்
பனவாம். ஆனால் நமது சம்சார சம்பந்தமான ஆசாரங்கள்

காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டே வரவேண்டும். ஆகையால் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொருவிதமான ஆசாரங்கள் நியாயமாயிருக்குமேயன்றி அதே ஆசாரங்கள் இன்னொரு காலத்துக்குப் பயன்படா. ஆகவே ஒருவித ஆஹாரத்துக்கு ஒரு காலத்தில் விதியும் இன்னொருகாலத்தில் நிஷேதமும் ஏற்பட்டன. ஏனெனில் அவ்வாஹாரம் அக்காலத்துக்குப் பொருந்தியிருந்தது. பிறகு தேசபேதத்தினால் சீதோஷ்ண பேதமும் மற்ற விதிபேதங்களும் உண்டாகும்போது, அம்மாறுபட்ட நிலைகளுக்கேற்ப முன்னிருந்த ஆஹாரமானது ஸ்மிருதியால் ஷேதிக்கப்பட்டது. அதுபோலவே இக்காலத்தும் நமது ஜன சமூகத்துக்குச் சில ஆசாரபேதங்கள் அவசியமாய் ஏற்படின், அவற்றின்பொருட்டு ரிஷிகள் அவதரித்து அவ்வாசார பேதங்களைப் பிரவர்த்திப்பிக்கும் வழியைக் காட்டுவார்கள். நம் மதசித்தாந்தங்களில் ஓர் அணுவளவும் மாறாது. அவை ஸ்திரமாய் நிலைத்திருக்கும்.

புராணங்கள்.

இனி புராணங்களைப்பற்றிப் பேசுவாம். புராணம் பஞ்சலக்ஷணம் என்றபடி அவை சிருஷ்டி, பிரதிசிருஷ்டி, ராஜவம்சம், மந்வந்தரம், வம்சாநுசரிதம் என்பவற்றைக் கூறுவதுடன் வேதாந்த தத்துவங்களையும் அவை கதாரூபமாய் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. அவை வைதிகமதத்தை அனைவருக்கும் தெளிவாக விளக்கும்பொருட்டு எழுதப்பட்டன. வேதபாஷை மிகப் பழைமையானது. பண்டிதர்களுக்குள்ளும் வெகு சிலரே இந்நூல்களின் காலநிர்ணயத்தைக் கண்டறிவர். புராணங்களோ ஜனங்களுக்குள் அக்காலத்தில் வழங்கிவந்த பாஷையில் எழுதப்பட்டன. அந்தப்பாஷையைத்

தான் இப்பொழுது நாம் காவிய சம்ஸ்கிருதமெனச் சொல்லுகிறோம், இவை பண்டிதர்களுக்கன்றிப் பாமரர்க்கெனவே ஏற்பட்டன. பாமரர்களுக்கு உயர்ந்த தத்துவசாஸ்திரம் விளங்காது. ஆகவே அவ்வுயர்ந்த தத்துவங்கள் முனிவர், மன்னவர், மஹா புருஷரது சரித்திரவாயிலாகவும், அவர்களது வம்சங்களில் நிகழ்ந்த முக்கிய சரித்திர சம்பவங்களின்வாயிலாகவும் ஜனங்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டன. மஹர்ஷிகள் தங்களுக்ககப்பட்டதை யெல்லாம் எடுத்து நித்தியமான பரதத்துவ ரஹஸ்யங்களை விளக்கும்பொருட்டே அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் உபயோகித்தனர்.

இப்புராணங்களன்றி, தந்திரங்களென்ற மற்றொரு வகை நூல்களும் உள. இவை பெரும்பான்மையும் புராணங்களைப் போன்றே யிருக்கின்றன. அவற்றுள் சில கர்மகாண்டத்திற் கூறப்பட்ட பழைய யக்ஞயாகாதிகளை மீண்டும்ஆசாரத்துக்குக் கொண்டுவர முயன்றன.

இக்கூறிய நூல்களனைத்தும் ஹிந்துக்களின் மதக்கிரந்தங்களாய். ஒருஜாதியார் இத்துணை மதநூல்களையும் பிரமாணமாய் வைத்துக்கொண்டு தங்கள் சக்தியையெல்லாம் ஆன்மவிசாரணையிலும் தத்துவ ஆராய்ச்சியிலுமே விநியோகித்திருப்பாராயின், அவர்களுக்குள் இத்தனை உள்மதப்பிரிவுகளேற்படுவது ஸஹஜமேயாம். இன்னும் ஆயிரம் உபபேதங்கள் இல்லை யென்பதே ஆச்சரியமாம். இந்த மதபேதங்கள் சிற்சில அம்சங்களில் தமக்குள் வேறுபட்டிருக்கின்றன. இந்த வேற்றுமைகளையும் அவற்றின் தத்துவ வரலாறுகளையும் விசாரிக்க நமக்கு அவகாசமில்லை. ஆகவே எல்லா ஹிந்துக்களுக்கும் பிரமாணமாயுள்ளனவும் இவ்வுபபேதங்களுக்

கெல்லாம் மூலாதாரமாயுள்ளனவுமான பொதுவான அம் சங்கஙளைப்பற்றி மாத்திரம் பேசுவேன்.

முதலாவது சிருஷ்டிவிஷயம். இயற்கையென்றும், பிரகிருதியென்றும், மாயையென்றும் சொல்லப்படும் இந்த சிருஷ்டி அநாதி நித்தியமானதாம். சிலநாளைக்கு முன் இவ்வுலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்பதும், ஒரு தேவன்வந்து இவ்வுலகத்தை சிருஷ்டித்து விட்டுப் பின்னர் நித்திரை செய்யப்போய் விட்டாரென்பதும் எமது கொள்கையன்று. சிருஷ்டியானது இன்னும் நடந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஈசுவரன் எப்போதும் சிருஷ்டித்த வண்ணமாகவே இருக்கிறார். அவரது சிருஷ்டிக்கு ஒழிவே இல்லை. "நான் ஒருநிமிஷம் சும்மாயிருப்பேனாயின் இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் அழிந்துபோய்விடும்" என்று பகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கிறார். நம்மைச் சுற்றிலும் இரவும் பகலும் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கிற சிருஷ்டி சக்தியானது ஒரு விநாடிநேரம் ஒய்வடைவினும், இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் விழுந்துபோய்விடும். இப்பிரபஞ்ச முழுவதிலும் அச்சிருஷ்டிசக்தி வேலை செய்யாமலிருக்கும் காலம் எப்பொழுதும் கிடையாது. பிரளயகாலங்களில் மாத்திரமே அது ஒடுங்கிநிற்கும். சிருஷ்டி என்ற வடமொழிப் பதத்துக்கு ஒன்றினின்று மற்றொன்றை உண்டாக்குதல் என்பது பொருளேயன்றி சூனியத்தினின்று உண்டாக்குதல் என்றல்ல. இப்பிரபஞ்சம் யாவும் ஒரு சமயம் விரிந்து விளங்கியும் பிறகு சூக்ஷமமாகி ஒடுக்கமுற்றும் மீண்டும் முன்போல் விரிந்து ஒடுங்கும் தன்மையதாம். இந்தத் தோற்றவொடுக்கமென்னும் பிரவாஹமானது எக்காலமும் நிகழ்ந்து வருவதாம். காலதேச நிமித்தமென்பவை யெல்லாம் இந்தப் பிரகிருதிக்குட்பட்டனவே. ஆகவே இதற்கு ஆதியுண்

டென்று சொல்வது ஆபாசமாம். அதற்கு ஆதியும் அந்தமும் உண்டென விவகரித்தல் அசம்பாவிதமாகுமாகையால், நமது சாஸ்திரங்களில் ஆதி அந்தம் என்னும் பதங்கள் வருமாயின், அதை ஒரு கல்பத்தின் ஆதியும் அந்தமுமென்றே கொள்ளவேண்டும்.

இந்த சிருஷ்டிக்கு முதற்காரணம் யாது? பிரமம். அந்தப்பிரமத்தின் இலக்ஷணமென்ன? அவர் நித்தியராய், நித்தியசுத்தராய், நித்திய புத்தராய், சர்வசக்தியுள்ளவராய், சர்வஞ்ஞராய், சர்வதயாபரராய், சர்வவியாபகராய், நிஷ்களராய், நிரஞ்சநராய் விளங்குகின்றவர். அவர் இவ்வுலகத்தை சிருஷ்டிக்கிறார். அவர் எப்பொழுதும் இவ்வுலகத்தை சிருஷ்டித்துப் பாதுகாத்து வருகிறவராயின், இரண்டு கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒருவன் சுகியாய்ப் பிறக்கிறான், மற்றொருவன் துக்கியாய்ப் பிறக்கிறான். ஒருவன் பணக்காரனா யிருக்கிறான், ஒருவன் தரித்திரனா யிருக்கிறான். இது பக்ஷபாதமல்லவா? அதுமாத்திரமன்று, கொடுமையுங்கூட விருக்கிறது. எப்படியெனில், இவ்வுலகில் பிறப்பென்றால் இறப்பும் அதனுடன் கூடவேயிருக்கிறது. ஒருபிராணி மற்றொன்றைச் சின்னபின்னமாய்க் கிழித்து விடுகிறது. ஒவ்வொருவனும் தன் அயலானைப் பிடித்துத் தள்ளி அவன்மேல் ஏறி மிதிக்கப்பார்க்கிறான். இந்தப் போட்டியும், கொடுமையும், கோரமான காட்சியும், இரவும் பகலும் ஆகாசத்தைப் பிளக்கும் நெட்டுயிர்ப்புமே நம்முலகத்தின் வாய்பாடா யிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட உலகம் கடவுளின் சிருஷ்டியாயின், அக்கடவுள் கொடியவரினும் கொடியராயும், ராக்ஷசனிலும் ராக்ஷசனாயு மிருக்கவேண்டும். ஆனால் வேதாந்தம் இதைப்பற்றிச் சொல்வதென்னவெனில்,—இந்தப்போட்டிக்கும் பக்ஷபாதத்

துக்கும் காரணம் கடவுளல்ல. பின் யாரெனில்,—நாமே. மேகமானது எல்லா வயல்களிலும் சமமாகவே மழையைப் பொழிவதாயினும், நன்றாய் உழப்பெற்ற வயல் மாத்திரமே அம்மழையின் பிரயோஜனத்தைப் பெறுவதல்லாமல், அவ்வாறு உழப்பெறாதநிலம் அந்தப்பயனைப் பெறுவதில்லையாம். அப்படிப் பெறாதது மேகத்தின் குற்றமாகுமோ? அதுபோலவே கடவுளின் கிருபையும் நித்தியமாயும் எப்பொழுதும் மாறாததாயு மிருக்கின்றது. அது வித்தியாசப்படுவதற்குக் காரணம் நாமே. ஆனால் அந்த வித்தியாசத்துக்குக் காரணம் என்ன? சிலர் சுகிகளாய்ப் பிறக்கிறார்கள், சிலர் துக்கிகளாய்ப் பிறக்கிறார்கள். அந்த வித்தியாசத்தை அவர்களாகச் செய்து கொள்ளவில்லையெனில்,—அவர்கள்தாம் செய்து கொண்டார்கள், பூர்வ ஜன்மத்திற் செய்த வினைகளால் என்க.

ஜீவன் நித்தியம்.

இனி ஹிந்துக்களுக்கு மாத்திரமன்றி பௌத்த ஜைநர்களுக்கும் பொதுவாயுள்ள இரண்டாம் சித்தாந்தத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். ஜீவன் நித்தியமென்பதை நாம் எல்லோரும் அங்கீகரிக்கிறோம். அது சூனியத்தினின்றும் உண்டாயிற்றென்பது அமையாது, அப்படிப்பட்ட ஜீவன் ஒரு ஜீவனேயன்று. ஆதி எதற்குண்டோ அதற்கு அந்தமும் உண்டு. பிராணனானது நேற்றே உற்பத்தியாயிருந்தால், நாளைக்கு அது முடிவுக்கு வரவேண்டும். ஆகவே நாசமென்பது நிச்சயமாயிற்று. ஆனால் அது சாஸ்திரவிரோதமானது. இக்காலத்தில் அதன் உண்மையை யறிவது அவ்வளவு கஷ்டமன்று. ஏனெனில் தற்காலத்திய விஞ்ஞாந சாஸ்திரங்களெல்லாம் பௌதிக உலகத்தை ஆராய்ச்சி செய்து 'அதன் மூலமாய்

நமது வேதசாஸ்திர சித்தாந்தங்களின் உண்மையை நிலைநாட்டி நமக்குப் பெரிதும் உபகரித்து வருகின்றன. ஆத்மா நித்தியமானதென்பது உங்களுக்கேற்கனவே தெரியும். புதிதாய்ப்பிறக்கும் ஒவ்வொரு குழந்தையும் அதற்குமுன் சுத்தமாய் இல்லாதிருந்து, கவிகள் வர்ணிப்பதுபோல், அப்பொழுது தான் அபிநவமாய்ப் பிரகிருதி தேவியின் கரத்திலிருந்து திடீரென உதித்ததன்று. அநாதிகாலந்தொட்டு அது பிறப்பிறப்புகளுக்குட்பட்டு முற்பிறவிகளிற் செய்த வினைகளுக்குத் தக்கபடி இப்பிறவியை எடுக்கின்றது. இதற்குத் தான் புநர்ஜந்ம சித்தாந்தமென்று பெயர். நம் விதிக்குக் காரணம் நாமே. நாம் இப்பிறவியில் இன்னின்னவாறு செய்யவேண்டுமென்பதை முன்னமே கடவுள் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறாரென்றும், அதுவே தலைவிதியென்றும் கூறுங் கொள்கைகளை மேற்சொன்ன புநர்ஜந்ம சித்தாந்தமானது தலையில் ஓங்கியறைந்து கீழேவிழ்த்திக் கடவுளுக்கும் மனிதருக்கும ஓரே மத்தியஸ்தமாய் விளங்குகின்றது.

நாம் படும் சுக துக்கங்களுக்குக் காரணம் நாமேயன்றி வேறொருவருமல்லர். காரணமும் காரியமும் நாமாகவே இருக்கின்றமையால், நாம் சுதந்திரர். நான் துக்கியாயிருப்பின், அது நான் செய்துகொண்டதே யானமையால், நான் இஷ்டப்படின் சுகியாயும் இருக்கலாமென்றேற்படுகின்றது. நான் அசுத்தனாயிருந்தால், அதுவும் நான் செய்துகொண்டதுதான். ஆனது பற்றியே, எனக்கு இஷ்டமுண்டானால், நான் சுத்தமுள்ளவனா யிருக்கலாமென்றேற்படுகின்றது. இவ்வாறே இன்னும் மற்ற விஷயங்களிலும் அமைத்துக்கொள்க. மாநுட சங்கற்பமானது எல்லாவித நிலைமைகளையுங் கடந்து நிற்பதாம். அதன்முன், பிரகிருதியின் சக்தி

கள் உள்பட எல்லா சக்திகளும் தாழ்ந்து ஒடுக்கமுறுகின்றன. அவை மனிதனிடததில் வலிமை பொருந்தி அபாரமாயும் அநந்தமாயும் விளங்கும் சங்கற்பத்துக்கும் சுதந்திர சக்திக்கும் வேலைக்காரர்களைப் போலாகி அடங்கிவிடுகின்றன.

ஆன்மா.

இனி ஆன்மா என்பது யாது என்னும் ஆசங்கை நிகழும். நமது சாஸ்திரங்களில் ஆன்ம விசாரமின்றி ப்ரஹ்ம விசாரமில்லை, பௌதிகசம்பந்தமான பிரகிருதிப் பொருள்களின் ஆராய்ச்சியால் பிரகிருதிக்கு அதீதமான ஸ்வரூபத்தின் ஒரு சிறிதை யறிய இந்தியாவிலும் இந்தியாவுக்குப் புறம்பேயுள்ள நாடுகளிலும் பிரயத்னங்கள் செய்யப்பட்டன. அப்பிரயத்னங்கள் எவ்வளவு நிஷ்ப்பலமாய் முடிந்தன வென்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். பிரபஞ்சப்பொருள்களை நாம் ஆராய ஆராய, பிரபஞ்சாதீதத்தின் இயல்பு விளங்குவதற்குப் பதிலாக, நாமே இன்னும் அதிக பிராகிருத சுபாவமுள்ளவராகின்றோம். அதற்கு முன்னிருந்த கொஞ்சநஞ்சம் ஆஸ்திக புத்திகூட ஒழிந்துபோய்விடுகின்றது. ஆகவே மேலான தத்துவத்தை அறிவதற்கும் ஆத்மாநுபவ மடைவதற்கும் இப்பௌதிகவிசாரம் சாதனமாய் உபகரியாது. ஆத்ம விசாரமே அத்தகைய சாதனமாய் உபகரிப்பதாகும். புறவுலகமாகிய பௌதிகபுவனத்தின் பிரவிர்த்திகள் அநந்த அதீதப் பொருளைப்பற்றி யாதொன்றும் வெளியிடா. அதை வெளியிடும் சக்தி அகவுலக சம்பந்தம்பெற்ற அந்தராத்மாவுக்கே யுள்ளதாம். ஆகவே ஆன்ம விசாரத்தினாலேயே பிரமஞானம் உதிக்குமென் றேறபட்டது. ஜீவான்மாவின் லக்ஷணத்தைப்பற்றி நமக்குள் அபிப்பிராயபேத முண்டாயிருப்பினும், நாம் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற பொ

துவான அம்சங்களும் சிலவுள அவையாவன:--இவ்வான்மாக்கள் உற்பத்தி நாச ரஹிதமானவை யென்பதும், இயல்பினாலேயே இறவாமையுடையன வென்பதும், அருள், தூய்மை, சர்வவியாபகத்வம், சர்வஞ்ஞத்துவம் முதலிய குணங்கள் ஒவ்வோர் ஆன்மாவிலும் மறைந்திருக்கின்றன வென்பதுமேயாம். இக்கூறிய கம்பீரமான பாவனையை நாம் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். எவ்வளவு துர்ப்பலமாயும் துஷ்டவியல்பினதாயு மிருந்தாலும், மஹத்தாயிருப்பினும் அற்பமாயிருப்பினும், மனிதருள்ளும் பிராணிகளுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாய்இருப்பது சர்வவியாபகமாயும் சர்வஞ்ஞமாயுமுள்ள அவ்வொரே பரமாத்மாவாம். வெளிக்குத் தோன்றும் பேதம் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததன்று, உபாதியைச் சேர்ந்ததாம். எனக்கும் அதி அற்பமான பிராணிக்கும் உள்ளவேற்றுமை உபாதி சம்பந்தமானதேயன்றி, வஸ்து சொரூபத்தை நோக்குங்கால் அதுவும் நானும் ஒன்றே, ஒரே ஆத்மசுவரூபமாம். இதுவே பாரதவர்ஷத்தில் போதிக்கப்பட்ட சிறந்த தத்துவமாம். ஆகையால்தான் இப்பாரத வர்ஷத்தில் சர்வ சகோதரத்துவம் என்பது கேவலம் மனிதரை மாத்திரம் சகோதரரெனக் கருதுவதுடன் அமையாமல், எறும்பிருகவுள்ள எல்லா உயிரையும் நம்முயிரைப்போல் பாவிக்கும் சர்வஜீவகாருண்யமாய்த் திகழ்கின்றது. 'ஏவந்து பண்டிதோ ஜ்ஞாத்வா ஸர்வ பூதமயம் ஹரிம்' என்றபடி ஒரே பகவான் ஸர்வ தேகங்களிலும் இருக்கிறார் என்று பண்டிதனாயுள்ளவன் உணர்ந்து ஸர்வத்தையும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று வணங்குவான். ஆகையால்தான் பாரதவர்ஷததிலுள்ளோர் ஜீவகாருண்யவொழுக்கத்திற் சிறந்து விளங்குகின்றார்கள். ஆத்ம லக்ஷண சம்பந்தமாய் நமக்குள்ள பொதுக் கொள்கைகளில் இஃதொன்றும்.

'ஆத்மா' வேறு 'Soul (ஸோல்)' வேறு.

இனி பிரமத்தைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். அதற்குமுன் ஆன்மாவைப்பற்றி ஒரு விஷயம்சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, ஆங்கிலம் படிப்பவர்கள 'ஸோல் (Soul)' 'மைண்ட் (Mind)' என்னும் இரு சொற்களை யுபயோகிப்பதில் அடிக்கடி மயங்கி நிற்கின்றனர். நமது சாஸ்திரங்கள் பேசும் 'ஆன்மா'வுக்கும் ஆங்கிலத்திலுள்ள 'ஸோலுக்'கும் எவ்வளவோ பேதமிருக்கிறது. நாம் எதை 'மனஸ்' என்கிறோமோ அதையே அவர்கள் ஸோல் (ஆத்மா) என்கிறார்கள். மேற்றிசையிலே சென்ற இருபது வருஷகாலமாகத்தான ஸம்ஸ்கிருத ஞானசாஸ்திரம் பரவி வருகின்றது. அதற்குமுன் அங்கே ஆத்மாவென்ற கொள்கையே கிடையாது. எப்படியெனில், முதலில் தேகம், அதற்கப்பாலுள்ளது மனஸ்; ஆனால் இந்த மனஸ் ஆத்மாவாகாது, அதை நாம் சூக்ஷ்ம சரீரமென்போம். அதுதான் பிறப்பிறப்புகளுக் குட்பட்டது. ஆனால் அதற்கு மப்பாலுள்ளது எதுவோ அதுவே ஆத்மாவாம். அதற்குப் பிரதிபதமாய் சோல், மைண்ட் என்னும் சொற்களை ஆங்கிலத்தில் வழங்குதல் கூடாது. ஆத்மா என்ற பதத்தை அப்படியே உபயோகிக்க வேண்டும், அல்லது சமீபகாலத்திற் சில மேற்றிசைத் தத்துவநூலோர் வழங்க முயன்றபடி 'தான்' என்று பொருள்படும் 'Self' (ஸெல்வ்) என்று சொல்லலாம். எந்தச் சொல்லை யுபயோகித்தாலும், ஆத்மாவானது மனத்தினின்றும் சரீரத்தினின்றும் வேறானதென்றும், இவ்வாத்மா சூக்ஷ்மசரீர மெனப்படும் மனத்துடன் சேர்ந்தே ஜநநமரணங்களை யடைகின்றதென்றும் தெளியவேண்டும். இனி அவ்வாத்மா மெய்ஞ்ஞானமடைந்து பூரண ஸ்வரூபமாகுங்கால், இந்த ஜநநமரணங்கள்

அதற்கு நின்றுபோய்விடுகின்றன. பிறகு அந்த மனஸ் அல்லது சூக்ஷ்ம சரீரத்தை வைத்துக்கொள்வதும், அல்லது அதை ஒரேதரமாய் விட்டுவிட்டு எக்காலமும் சுயேச்சையாய் முக்திபெற்று விளங்குவதும் அதன் இஷ்டமாம். ஆத்மாவுக்கு மேலான புருஷார்த்தம் முக்தி. இது நம் மதத்துக்கு மாத்திரம் சிறப்பானதன்று. நம்மதத்திலும் சுவர்க்க நரகங்கள் உள. ஆனால் அவை எக்காலமும் முடிவின்றியிருக்கும் தன்மையனவல்ல; அப்படியிருத்தல் இயற்கை விதிக்கு விரோதமாகையா லென்க. சுவர்க்க லோகங்களும் நம் பூலோகத்தைப் போன்றனவே, ஆனால் அங்கே அதிகமான சுகபோகங்கள் இருக்கும். இதுதான் வித்தியாசம். சுகபோகம் அதிகமாக ஆக, அத்தனையும் துக்கத்தின்பொருட்டே யாகும். இத்தகைய சுவர்க்கங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இப்பூலோகத்தில் பலாபேட்சையுடன் நற்கருமங்கள் செய்கிறவர்கள் மரித்தபின் சுவர்க்கலோகத்திலே இந்திரன் முதலிய தேவராகப் பிறக்கின்றனர். இந்தத் தேவதைகள் ஒவ்வோர் பதவியின்பெயரைக் குறிப்பவராவார். அவர்களும் ஒருகாலத்திலே மனிதராயிருந்து நற்கருமத்தால் தேவரானவர்களே. ஆகவே இந்திரன் முதலிய தேவநாமங்கள் ஒரே புருஷனைக் குறிக்கும் பெயர்களல்ல. ஆயிரம் இந்திரர்கள் இருப்பார்கள். நஹுஷன் என்கிற மஹாராஜா ஒருவன் இருந்தான். அவன் மரித்தபின் இந்திரனானன். ஆகவே அஃதோர் பதவி மாத்திரமே. ஓர் ஆன்மா நல்வினைப் பயனால் மேலான கதிபெற்று இந்திர பதவி யடைந்து சிலகாலம் அப்பதவிக்குரிய போக மநுபவித்தபின் மரித்து மீண்டும் மனிதனாய்ப் பிறக்கின்றது. ஆனால் மனித தேகமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. தேவருட் சிலர் உத்தமகதியை நாடித் தேவ

போகங்களைத் துறக்க முயல்வோராயினும், தேவலோகத்துச் செல்வமும் பதவியும் போகமும் பலரை மயக்குந் தன்மைய வாகையால்,அத்தேவருட் பலரும் மோஹபரவசராகி, நல்வினைப்பயன் உள்ளளவும் சுவர்க்கபோக மநுபவித்துப் பின்னர் அவ்விடத்தினின்று தள்ளுண்டு மீண்டும் மனிதராய்ப் பிறக்கின்றனர். ஆகையினுல் இந்தப்பூமி கர்மபூமியெனப்பட்டது. பூலோகத்தினின்றே முக்தியடையப் படுகின்றது. ஆகவே சுவர்க்காதி புவனங்களும் வேண்டற்பாலனவல்ல. அற்றேல், வேண்டற்பாலது யாதெனின், முக்தியேயாம். உத்தமலோகம் சென்றாலும் பந்தமுளதென்று நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றமையால், இருபதினுயிர மாண்டு அரசனுயிருந்தாலும் பயனென்? சரீரமுள்ளளவும், போகத்துக்கு அடிமையாயிருக்குமளவும், காலதேசங்களுக் குட்பட்டிருக்குமளவும், நீ அடிமைதானே. ஆகையால் உள்ளும் புறமும் சுதந்தரமாய் இருக்கவேண்டுமென்பதே கருத்தாம். பிரகிருதி உன் காலின்கீழ் நிற்க, நீ அதை மிதித்து, நிவிர்த்திபெற்று பெருமையுடன் அதைக் கடந்து செல்லவேண்டும். இனி பிறப்பு உண்டாகாது; ஆகையால் இறப்பும் இல்லை;சுகபோகமுண்டாகாது. ஆகையால் துக்கமுமில்லை. எல்லாவற்றையுங் கடந்து பேசற்கரிய அழிவற்ற பேரானந்தமே பயனுய் முடியும். இம்மையில் நாம் சுகமென்றும் நன்மை யென்றும் சொல்வதெல்லாம் அவ்வழிவிலாப் பேரின்பத்தின் துளிகளேயாம். அப்பேரின்பமே பெறத்தக்க பெரும்பேறு.

ஆத்மாவுக்கு ஆண்பெண் என்ற திணைவேற்றுமை இல்லை. அவ்வேற்றுமை சரீரத்திற்கே யுரியது. ஆகவே ஆண் பெண் என்ற விவகாரம் சரீரசம்பந்தமாய்ப் பேசுமிடத்துப் பொருந்துமேயன்றி ஆத்மவிஷயத்தில் பொய்யாம். வயது

விஷபமும் அவ்வாறே. அப்'பழம்பொருள்' என்றும் ஒரே படித்தாக விருக்கின்றது.

அப்படியாயின் அது பவத்திற்குட்படுவானேன்? எனில் அதற்கு ஒரே விடைதான் நமது வேதசாஸ்திரங்களில் இருக்கிறது. அதாவது, அஞ்ஞானத்தினுலேயே நாம் பந்தத்துக்குள்ளானோம். ஞானமே அதை நிவர்த்திசெய்து நம்மைக் கரையேற்ற வல்லது. அந்த ஞானம் எவ்வாறு உண்டாகும்? எனில், அன்பால், பக்தியாலென்க. அவ்வன்பாவது ஈசனை வழிபடுதலும்,ஜீவகோடிகளைபெல்லாம் அவன் தங்கியருளும் திருக்கோயில்களெனக் கருதுதலுமேயாம்.இவ்வாருக மெய்யன்பினுல் ஞானமுதயமாகும். அஞ்ஞானம் மறைந்துபோம், பந்தங்கள் அற்றுப்போம். ஜீவன் வீடுபெறும்.

ஸகுண நிர்க்குணம்.

நமது சாஸ்திரங்களிலே கடவுளுக்குச் சகுணம் நிர்க்குணம் என இருவகைத் தன்மைகள் உளவென்று கூறப்பட்டுளது. ஸகுணப் பிரஹ்ம சித்தாந்தமாவது கடவுள் சர்வவியாபியாய் அனைத்தையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவரென்றும், உலகத்துக்கு அம்மையும் அப்பனுமாய் உள்ளவரென்றும், ஆனுல் ஜீவாத்மாக்களினின்றும் எக்காலமும் வேருகி விளங்குவோரென்றும், முக்தியென்பது அவரது சாமீப்பிய மடைந்து அவரது வியாப்திக் குட்பட்டு வாழ்தலென்றும் கொள்வதாம். நிர்க்குண பிரஹ்ம சித்தாந்தத்திலோ, மேற்சொல்லிய விசேடணங்கள் யாவும் மிகையெனவும் தர்க்க விரோதமானவையென்றும் தள்ளப்பட்டு, எங்கும் நிறைந்த நிஷ்களவஸ்துவே பரம்பொருளென நிச்சயிக்கப்படும். அதனை ஞாதுரு என்பது கூடாது, ஞானம் மனத்

திற்குரியபடியால். அதனைச் சிந்திக்கும் பொருளெனல் கூடாது, சிந்தை பலவீனர்களின் காரியமாதலால். அதனைத் தர்க்கிக்கும் பொருளெனவும் கூடாது, தர்க்கம் பலவீனத்தின் குறியாதலால். அதனைப் படைக்கும் பொருளெனவும் கூடாது, படைப்பு பந்தத்திலன்றி வேறெங்கும் நிகழாமையால். பரம்பொருளுக்குப் பந்தமேது? இஷ்டாபூர்த்திக்கே எவரும் கருமம் செய்கின்றனர். அவருக்கு என்ன இஷ்டமிருக்கும்? அல்லது குறைதீர்த்துக்கொள்ளச் சிலர் கருமமியற்றுவர். அவருக்கு என்ன குறைவு? வேதங்களிலே கடவுளைப்பற்றிப் பேசுமிடத்து வழங்கலுறும் சொல் 'அவன்' அன்று, 'அது' வேயாம். ஏனெனில் 'அவன்' என்றால், கடவுள் ஆண்பால் என்ற மயக்கவறிவை யுண்டாக்குமாதலால், ஆண் பெண் என்ற பேதத்தைக் கடந்த கருத்தை யறிவிக்கும் நிஷ்களவாசகமான 'அது' என்ற சொல்லே பிரயோகிக்கப் பட்டுளது. அந்த நிஷ்களஸ்வரூபமே வேதப்பிரதிபாத்தியமாம். இதுதான் அத்வைத சித்தாந்தம்.

இந்த நிஷ்களப் பொருளுக்கும் நமக்கும் உள்ள சம்பந்தமென்னவெனில், நாமே அதுவாம். நாமும் அதுவும் ஒன்றே. உள்ளவை எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான அந்த நிஷ்களஸ்வரூபியின் ஆவிர்ப்பாவமே நாம் ஒவ்வொருவரும். இவ் அநந்த நிஷ்கள ஸ்வரூபத்தினின்றும் நாம் வேறென நினைப்பதே துக்கமும், இந்த அற்புத நிஷ்களமும் நாமும் ஒன்றென உணர்வதே முக்தியுமாம். இவையே நம் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியுள்ள இருவகைக் கடவுளிலக்கணமாம். இந்த நிஷ்களஸ்வரூபக் கொள்கையால்தான் எவ்வகையான் நீதிநெறியும் நிலைகொள்ளும். "மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் நினை" யென்ற உண்மையை ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தோன்

றுதொட்டு உபதேசித்து வருகிறார்கள். நம் பரதநாட்டிலோ 'அனைத்துயிரையும் உன்னுயிர்போல் நினை' என்றுபதேசிக்கப் பட்டது. அன்புபாராட்டும் விஷயத்தில் மனிதனுக்கும் பிராணிகளுக்கும் நம்நாட்டில் வேற்றுமை பாராட்டினதே கிடையாது. அதற்குக் காரணமென்ன? எல்லாவற்றையும் தன்னைப் போல் கருதி நேசிப்பது எவ்வாறு நியாயமாகும்? என்றால், நிஷ்களஸ்வரூபியாகிய கடவுள் எவ்விடமும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பதால், பிரபஞ்ச முழுவதும் ஏகஸ்வரூபமா யிருக்கின்றது. ஆதலால் எதற்கேனும் நான் தீங்குசெய்வேனாயின், எனக்கே தீங்கு செய்துகொண்டவனாகிறேன்; எதையேனும் நேசிப்பேனாயின் என்னையே நேசிக்கிறவனாகிறேன். பிறருக்கு நாம் என் தீங்கிழைக்கக் கூடாதென்பதற்கு இதனின் றும் நியாயம் சரியாய் ஏற்படுகின்றதல்லவா? ஆகையால் இந்த நிஷ்களஸ்வரூபக்கொள்கையால்தான் நல்லொழுக்கத்திற்குச் சரியான காரணம் ஏற்படும், இன்னும் சில விஷயங்களும் இதைச் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஸகுணப் பிரம்மோபாஸனையினால் உண்டாகும் அற்புதமான அன்பின் பெருக்கத்தை யான் அறிந்துளேன். அந்த அந்தக்காலத்தில் ஜனங்களுக்குப் பக்தியாலுண்டான அபாரமான ஆநந்த பரவசத்தின் அருமையும் எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் இப்பொழுது நம் நாட்டிற்கு இன்றியமையாமல் வேண்டியிருப்பது ஒரு சிறிது வலிமையே யன்றி கண்ணீர் கம்பலையன்று. மனிதன் சகலவித மூட பக்திகளையும் தூர எறிந்துவிட்டு, உலகத்தில் நிறைந்துள்ள நிஷ்களப்பொருள் 'நானே' என்ற ஞானத்துடன் தைரியமாய் எழுந்து நிற்கும்பொழுது, ஆஹா, அந்த நிஷ்களஸ்வரூபத்தில் எவ்வளவு பலமும் பௌருஷமும் பராக்கிரமும் பிரகாசிக்கின்றன. என்னைப் பயப்படுத்தக்கூடியது எது?

பிரகிருதியின் நியமங்களும் எனக்கு லக்ஷ்யமில்லை: மரணம் எனக்கோர் வேடிக்கை. மனிதன் அநாதிநித்யமாயும் அமிருதசுவரூபமாயுமுள்ள ஆத்மவைபவத்தில் நிலைகொண்டவனன்றோ? எதை ஆயுதங்கள் ஊடுருவிச் செல்லாவோ, வெயில் உலர்த்தாதோ, தீ எரிக்காதோ, நீர் கரைக்காதோ, எதன் பெருமைக்கு முன்னே சூரியசந்திராதி மண்டலங்கள் நீர்த்துளியெனத் தோற்றுகின்றனவோ, எதன் வைபவத்துக்கு முன்னே தேசமானது சூநியமாய்ச் சூர்ணமாகின்றதோ, காலமானது காணுமற்போகின்றதோ, அத்தகைய ஆதியந்தமற்றதும் ஜனனமரண ரஹிதமுமான ஆத்மசுவரூபத்தை நாம் நம்பவேண்டும். அதினின்றும் சர்வ சக்தியும் உண்டாகும். நீ எவ்வாறு நினைத்துக்கொள்ளுகிறையோ, அவ்வாறே ஆவாய். உன்னைப் பலஹீநனென்று நீ நினைத்துக்கொள்வையேல், பலஹீநனு யிருப்பாய்; பலவானென்று நினைத்துக் கொள்வையேல், பலவானுவாய்; அசுத்தனென்று நினைத்துக் கொள்வையேல் அசுத்தனுவாய். சுத்தனென்று நினைத்துக்கொள்வையேல் சுத்தனுவாய். உங்களைப் பலஹீநர்களென நினைத்துக்கொள்ளவேண்டாம், உங்களைப் பலசாலிகளென்றும், ஸர்வசக்தி யுள்ளவர்களென்றும், சர்வஞ்ஞத்துவ முள்ளவர்களென்றும் நினைத்துக்கொள்ளுமாறு வேதாந்தம் போதிக்கின்றது. அந்தக் குணங்கள் நம்மிடத்தில் இப்பொழுது வெளிப்படையாய் விளங்காவிடினும், அவை நமக்குள் அடங்கியிருக்கின்றன. எல்லா ஞானமும், எல்லா சக்தியும், எல்லா பரிசுத்தமும், எல்லா பந்தநிவிர்த்தியும் நமக்குள்ளாகவே இருக்கின்றனவென்பது உண்மையாயின், அவை யேன் நம்மிடத்தில் வெளிப்படையாய் விளங்கவில்லை யென்றால், அவற்றில் நமக்கு இன்னும் நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை.

நம்பிக்கை மாத்திரம் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவை வெளிப்படையாய் விளங்கவே செய்யும். இதுதான் நிர்க்குணவாதம் போதிக்கும் உண்மையாம். ஆதலால் நீங்கள் உங்கள் குழந்தைகளை இளமை முதற்கொண்டு திடகாத்திர சம்பன்னர்களாக்கிக்கொண்டு வாருங்கள். பலஹீனத்தன்மையையும் ஜீவனற்ற வெறுங் கருமங்களையும் அவர்களுக்கு கற்பித்துக் கொடாதேயுங்கள். அவர்கள் பலவான்களாய், பிறருதவியை எதிர்பாராது சுவயசக்தியுடையவர்களாய், தீரர்களாய், எதையும் வென்றுவருவோராய், எதையும் பொறுப்பவர்களாய் வளரட்டும். அதன்பொருட்டு அவர்களுக்கு ஆத்ம மஹிமையை முதலில் கற்பியுங்கள். அஃது உங்களுக்கு வேதாந்தத்தில்தான் கிடைக்கும். வேறெங்கும் கிடைக்காது. ஏனையமதங்களிலுள்ள பக்தி வைராக்கியாதிகள் வேதாந்தத்தில் இன்னும் அதிகமாய் இருந்தபோதிலும், அதற்கு ஜீவகளையை அளித்துவரும் கொள்கை இந்தஅற்புதமான ஆத்மஞானமேயாம். ஜடவாதத்தில் அழுந்தியிருக்கும் உலகத்தை ஒரு புரட்டு புரட்டி யெடுத்து பௌதிகஞானத்தைச் சமயநெறியுடன் ஸமன்வயப்படுத்தும் பெருங் கருத்து அவ்வாத்மஞானத்திலன்றி வேறெங்கும் இல்லையென்க.

அநுபவ வேதாந்தம்.

இவ்விதமாக நம் சமயத்தின் மூலாதார தத்துவங்களாயுள்ள முக்கியாம்சங்களை ஒருவாறு எடுத்துச் சொன்னேன். இனி அவற்றின் அநுஷ்டானக் கிரமத்தைப்பற்றிச் சிறிது கூறி அமைவேன். பாரதவர்ஷத்திலுள்ள நிலைமைகளை உத்தேசித்து, இத்தனை சமயபேதங்கள் இருக்கவேண்டுவது இன்றியமையாமையென்பது கண்டோம். இத்தனை சமயபேதங்கள் இருப்பினும் அவை ஒன்றுடனென்று சச்சரவு செய்வ

தில்லை. வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் நரகத்துக் கிரையாவர் என்று சைவன் சொல்வதில்லை. சைவர்களெல்லோரும் நரகத்துக் கதிகளென்று வைஷ்ணவனும் சொல்வதில்லை. ஆனால் அச்சைவனும் வைஷ்ணவனும் சொல்வதென்னவெனில்:—இது என்னுடைய வழி, உன் வழிப்படி நீ நடந்துகொள். கடைசியில் நாம் ஒன்றாகச் சேரவேண்டுமென்பதே. இக்கொள்கை இந்தியாவிலுள்ள எல்லா சமய பேதங்களுக்கும் பொதுவானது. இதற்கு இஷ்டதேவதோபாசனம் என்று பெயர். கடவுளை வழிபடும் விதங்களில் பல்வேறு வேறுபாடுகள் இருக்கலாமென்பது பண்டைக்காலந் தொட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டுவருகின்றது. அவரவர்களின் வெவ்வேறான மனச்சார்புகளுக் கேற்ப மதபேதங்களும் வேண்டியிருக்கின்றன. கடவுளை யடைவதற்கு உங்களுக் கேற்றதாயுள்ள வழி எனக்குச் சரிப்படாமலிருக்கக்கூடும், ஒருவேளை அதனால் எனக்குத் தீங்கு விளைந்தாலும் விளையலாம். எல்லோருக்கும் ஒரே வழியென்பது கேடு பயக்கத்தக்கதாயும் நிரர்த்தகமாயு மிருப்பதால், அதை விட்டொழித்தல் வேண்டும். எப்பொழுது எல்லோரும் ஒரே மதாபிப்பிராய முள்ளவர்களா யிருக்கின்றனரோ, அப்பொழுது உலகத்துக்கு நாசமென்பது திண்ணம். அப்பொழுது சர்வமதாசாரமும் தத்துவவிசாரமும் ஒழிந்துபோமன்றோ? இவ்வாறு பலபலவாய் வேறுபட்டிருக்குந் தன்மையன்றோ வாழ்க்கைக்கு இனிமையைத் தந்து திகழ்வது? அஃது அழியுங்கால் பிரபஞ்சம் முழுவதும் அழியும். ஆகவே, இந்த சமயபேதமும் தத்துவபேதமும் இருக்கும் வரையிலும் நாமும் இருப்போம். ஆதலால் இந்த பேதஸ்திதியைப்பற்றி நாம் சண்டைபோட்டுக்கொள்ள வேண்

டியதில்லை. உங்கள் வழி உங்களுக்கு உத்தமமாய் இருக்கலாமேயன்றி; எனக்கன்று. என்வழி எனக்கு நலமாயிருக்குமேயன்றி உங்களுக்கன்று. இதற்குத்தான் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இஷ்டம் என்று பெயர். நமக்கு உலகத்திலுள்ள எம்மதத்துடனும் வாதில்லை. நாம் அனைவரும் அவரவர் இஷ்டதேவதையை வழிபட்டு நற்கதி யடைவோமாக. ஆனால் சிலர் கிளம்பி "இதுதான் உண்மை மார்க்கம்" என்று கூறி இந்தியாவிலுள்ள எம்பால் அதைப் பலாத்காரமாய் உபதேசிக்க வருவதை நாம் பார்க்கையில், நாமும் ஒருபேச்சு பேசவேண்டியிருக்கின்றது. அவர்களைக் கண்டு நாம் நகைப்பதன்றி வேறென்ன செய்யலாம். இப்படிப்பட்டவர்கள் அன்பைப்பற்றிப் பேசுவது ஆபாசமென்க. பிறர் வேறு மதத்தை அநுஷ்டிப்பதின் காரணமாக அவர்களை யழிக்க விரும்புவோரின் அன்பும் ஓர் அன்பா? என்னே? இன்னொருவன் தனக்கிஷ்டமான தேவதா பக்தி செய்வதைக் கண்டு சகியாதவர்களோ அன்பைப்பற்றிப்பேச முன் வருகிறார்கள்! அஃது அன்பாகில், பகையென்பது யாது? உலகத்தின்கண் உள்ள எம்மதத்துடனும் எமக்கு வாதில்லை. அவர்கள் கிறிஸ்துவையேனும், புத்த தேவனையேனும் மஹம்மது நபியையேனும் வேறெந்த மஹாபுருடனையேனும் பூஜிப்பவர்களாயிருக்கட்டும். ஹிந்துக்கள் சொல்வதென்னவெனில்: "நமஸ்காரம் சுவாமிகளே, சுபமஸ்து. என்னாலான உபகாரம் உங்களுக்குச் செய்கிறேன். ஆனால் என் மதாசாரப்படி நான் நடந்துகொள்ள எனக்கு அநுமதி தாருங்கள். அதுவே என் இஷ்டம். உங்கள் வழி யாதொரு சந்தேகமுமின்றி உத்தமமா யிருக்கலாம். ஆனால் அஃது எனக்கு அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கூடும். எனக்கு இன்ன போஜனவகை இதமானதென்பதற்கு என் சொ

ந்த அநுபவம் இருப்பதால், கோடி வைத்தியர்கள் கூடிவந்தாலும் அதை மாற்ற முடியாது. ஆகையால் எந்த பந்தா (வழி) எனக்கு நலத்தைத் தருமென்பது என் சொந்த அநுபவத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்பதாம். இதுவே உத்தம கதியாயும், இஷ்டமார்க்க வொழுக்கமாயு மிருத்தலால், எவ்விதமான ஆலயமோ, விக்ரஹமோ, அல்லது வேறெந்த அடையாளமோ உள்ளே இருக்கும் தெய்வத் தன்மையை அநுபவிப்பதற்கு அநுகூலமாயிருப்பின், அவற்றை நீங்கள் வைத்துக்கொள்வதில் என்ன ஆக்ஷேபமிருக்கிறது? இருநூறு விக்ரஹம் வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளுங்களேன். தெய்வாநுபவம் உண்டாவதற்கு எந்த எந்த ஆசாராநுஷ்டானங்கள் அநுகூலமா யிருக்கின்றனவோ, அவையனைத்தையும் நீங்கள் இஷ்டம்போல் அநுஷ்டிக்கலாம். அது கடவுளுக்குச் சம்மதமே. ஆகவே ஈசுவர சாந்நித்தியத்துக்கு ஸாதகமாயுள்ள ஆலயதரிசனம், கர்மாநுஷ்டானம் எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆனால் அவற்றைப் பற்றி வீண்வாதம் செய்யவேண்டாம். எப்பொழுது நீங்கள் வாதுசெய்யத் தலைப்படுகிறீர்களோ, இனி நீங்கள் நாடிச் செல்வது தெய்வத்தன்மை யன்று, மிருகத்தன்மையையே பின்னோக்கிச் சென்று நாடுவீர்கள்.

ஜாதிக் கட்டுப்பாடு.

நம் மதத்தின் சித்தாந்தங்கள் சிலவற்றை மேலெடுத்துக் கூறினேன். உலகத்திலுள்ள சர்வமதங்களும் நம் மதத்தில் அடங்கும் தன்மையனவே யன்றி அதற்குப் புறம்பானவையல்ல. நமது ஜாதியாசார முறைமைகள் பார்வைக்கு மாத்திரம் மதத்துடன் கலந்திருப்பினும், உண்மையில் மதசம்பந்த முடையனவல்ல. நாம் நாகரிகமற்ற பிறநாட்டாருடன்

கலந்து கெட்டுப் போகாதபடி நம்மைக் கட்டுப்படுத்திப் பாதுகாப்பதற்கு இவை முதலில் அவசியமாய் ஏற்பட்டன. அத்தகைய பாதுகாப்பின் ஆவசியகம் அபாவமாகுங்கால், அந்த ஜாதிக் கட்டுப்பாடுகள் தாமாகவே கழிந்துபோகும். ஆனால் எனக்கு வயது செல்லச் செல்ல, தொன்றுதொட்டு ஆன்றோர் வழக்கம் பெற்றுவரும் இந்த ஜாதி தர்மத்தின் மேன்மை எனக்கு மேலும் மேலும் புலப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. இந்த ஆசாரங்களெல்லாம் சுத்தமாய்ப் பயனற்றவை யென்று நான் ஒருகால் எண்ணங்கொண் டிருந்ததுண்டு, ஆனால் எனக்கு வயது ஆக ஆக, அவற்றுள் எதைபேனும் தூஷிப்பதென்றால், எனக்கே தைரியக் குறைவாயிருக்கிறது; ஏனெனில் அவை ஒவ்வொன்றும் பல நூற்றுண்டுகளின் அநுபவத்தைக்கொண்டு ஏற்பட்டன வன்றோ? நேற்றுப் பிறந்து நாளைக்கு மரிக்கும் அற்ப ஆயுட் பெயர்வழியொருவன் என்னிடம் வந்து என் பத்ததிகளை யெல்லாம் மாற்ற வேண்டுமென்று பிரசங்கம் செய்கிறான். அந்தச் சிறுபிள்ளையின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் என் ஆசாராநுஷ்டானங்களை யெல்லாம் மாற்றி விடுவேனாயின், கடைசியில் முட்டாளாய் நிற்பது நானேயன்றி வேறொருவருமல்லவே! இதைப்போன்ற புத்தியைத் தான் இப்பொழுது பல்வேறு தேசத்தார்களும் நமக்குப் புகட்டி வருகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் சொல்ல வருவார்களேல், 'நீங்கள் பேசும் சீர்திருத்த மார்க்கங்களால் உங்கள் ஜாதி சீர்ப்பட்டு ஸ்திரமாயிற்றென்று ஏற்படட்டும், பின்னர் நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்போம்' என்று அவர்களுக்கு விடை பகருங்கள். ஒரு பாவனையை இரண்டு நாளைக்குத் தாரணை செய்ய உங்களுக்கு வலியில்லை, நீங்கள் சண்டையிட்டு மாள்கிறீர்கள். வே

ணிற்காலத்தில் உண்டாகும் பூச்சிகள்போல் நீங்கள் பிறந்து, அவற்றைப்போலவே ஐந்து நிமிஷத்திலே அழிந்து போகிறீர்கள். நீங்கள் நீரின்மேற் குமிழிபோற் றோன்றி அவற்றை போலவே நிலையற்றுப் போகின்றீர்கள். ஆகவே முதலில் வர்ண வ்யவஸ்தை (ஜாதி முறைமை)யைப்போல் ஸ்திரமான ஜனஸமூஹம் நீங்கள் உண்டுபண்ணுங்கள். எத்தனை நூற்றாண்டுகளானாலும் வலிகுன்றாமல் நிலைநிற்கும் சட்டதிட்டங்களையும் வ்யவஸ்தைகளையும் முதலில் ஏற்படுத்துங்கள். இவைகளெல்லாம் நீங்கள் செய்தால், அப்பொழுது அதைப்பற்றி உங்களுடன் பேச எங்களுக்கு அவகாச முண்டேயன்றி, அதுவரையில், நண்பனே, நீ மயக்கங்கொண்ட சிசுவேயன்றி வேறில்லை.

ஆத்மஞானதானம்.

நம்மதத்தைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டியிருந்ததைச் சொல்லிமுடித்தேன். இனி இக்காலத்துக்கு இன்றியமையாததாயுள்ள ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்திவிட்டு பிரசங்கத்தை முடிக்கின்றேன். மஹாபாரதம் செய்த மஹானாகிய வேத வியாசரின் அநுக்கிரஹத்தால் இக் கலியுகத்தில் சிறந்த கர்மம் ஒன்று நமக்கேற்பட்டிருக்கிறது. மற்ற யுகங்களிலே அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த தபஸ் முதலிய கடினமான யோகங்கள் இப்பொழுது அசாத்தியமாய்விட்டன. இந்தயுகத்தில் அவசியமானது தானமே. தானம் என்றால் கொடை, பிறருக்கு உபகாரம் செய்தல்.

தானம் என்றால் என்ன? ஆத்மஞான தானம் உத்தமமான தானம். இம்மைக்குரிய ஞான தானம் மத்தியமமான தானம். அதற் கடுத்தது உயிரைக் காபாற்றுதல். கடைசியானது அன்ன பானங்களின் தானம். ஆத்மஞானமளிக்கின்

றவன் பல பிறவிகளினின்றும் ஆத்மாவை இரட்சிக்கின்றான். இம்மைக்குரிய ஞானத்தைப் புகட்டுகின்றவன் அந்த ஆத்ம ஞானம் உண்டாக வேண்டி மனிதனது கண்ணைத் திறக்கிறான். உயிரைக் காப்பாற்றுவது உள்பட மற்ற எல்லா தானங்களும் இந்த ஞானத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டனவே. ஆகவே நீங்கள் இதை அறிந்துகொண்டு மற்ற கருமங்களெல்லாம் இந்த ஞான தானம் என்னும் கருமத்தை நோக்க எவ்வளவோ குறைந்தவை யென்பதைக் கவனிக்கவேண்டியது. ஆத்ம ஞானோபதேசமே பரமோபகாரமானது. நமது வேதசாஸ்திரங்கள் என்றும் வற்றாத ஆத்மஞான ஊற்றாய் விளங்குகின்றன. வைராக்கியத்துக்குச் சிறந்த பூமியெனத் திகழும் இந்நாட்டிலன்றி இப்பூமண்டலத்தில் வேறெந்நாட்டில் பிரம்மஞானாநந்தச் செல்வர்களைக் காணலாம்? எனக்கும் உலகாநுபவம் சிறிதுண்டு. நான் சொல்வதை நம்புங்கள். பிறநாடுகளில் மதத்தைப்பற்றிய பேச்சுகள் அதிகமாய் நடக்கின்றன. ஆனால் அவற்றையெல்லாம் அநுபவத்துக்குக் கொண்டுவந்த பிரம்மஞானிகள் இந்நாட்டிலேயே உளராவார். மற்றெந்நாட்டிலும் இலரெனக. வெறும்பேச்சு ஞானமாகாது. அது வாசாகைங்கரியமே. கிளிகளும் அவ்வாறு பேசும். இக்காலத்தில் யந்திரங்களும் பேசுகின்றன. ஆனால் வைராக்கியம், உபரதி, ஆத்மஞானம், பொறை, ஸமதிருஷ்டி, அளவுகடந்த அன்பு ஆகிய இவற்றைப் பூஷணமாய்ப் பெற்ற வாழ்க்கையை எனக்குக் காட்டுங்கள். அப்பொழுது நீங்கள் ஆத்ம ஞான முள்ளவர்களென்பதை ஒப்புக்கொள்வேன். நல்லது, இனி நம் நாட்டில் இத்தகைய மேலான கருத்துகளையும், பிரமாநுபூதிச் செல்வர்களையும் வைத்துக்கொண்டு, நமது புத்தியிலும், இந்த மகா யோகி

களின் இருதயங்களிலும் விளங்கும் ஞான பொக்கிஷத்தை யெல்லாம் வெளியே கொணர்ந்து தனிகர் தரித்திரர் மேலோர் கீழோர் ஆகிய எல்லோருக்கும் அளிக்காலிருத்தல் நியாயமாகுமா? இந்நாட்டில் மாத்திரமன்றி உலகத்திலுள்ள யாவருக்குமே அதனை யுபதேசிக்கவேண்டும். இதுவே சிறந்த தருமம். பிறருக்கு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாய் உபகாரம் செய்கின்றோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நமக்கே உபகாரம் செய்துகொண்டவராவோம். உங்களுக்கு உண்மையான சமயபக்தியும் தேசாபிமானமும் இருக்குமாயின், நீங்கள் எந்தப்பாடாவது பட்டு,சோம்பலை உதறியெறிந்து ஆண்மக்களென எழுந்துநின்று,இப்பொழுது மூடி முத்திரையிட்டிருக்கும் புஸ்தகங்களிலிருக்கும் செல்வத்தை யெடுத்து அதற்கு நியாயமான பாத்தியஸ்தர்களுக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்னும் ஒரே கருத்துடன் இந்தக் கடமையை நீங்கள் செய்யவேண்டும். இவையெல்லாவற்றையும் விட ஒருவிஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. அதாவது பல நூற்றாண்டுகளாக நம்மிடத்தில் பொறாமைக்குணம் குடிகொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுதும் நாம் ஒருவரைப் பார்த்தொருவர் அசூயை பாராட்டிவருகிறோம். இவனுக்கேன் இவ்வளவு சிறப்பு. அது எனக்கேன் கூடாது? என்ற எண்ணம உண்டாகிறது. ஸ்வாமி தரிசன விஷயத்திலும் நமக்கு முதன்மை வேண்டுமென்கிறோம். முதல் தீர்த்தம் என்னுடைய தென்கிறார் ஒரு சுவாமி. இப்படிப்பட்ட அற்பமான அடிமைத் தனத்துக்கு நாம் வந்துவிட்டிருக்கிறோம். எல்லோரும் கட்டளையிட வேண்டுமென்கிறார்கள். கீழ்ப்படிவதற்கு ஒருவருக்குமிஷ்டமில்லை. எல்லோரும் பல்லக்கேறினால் தூக்குவோர் யாவர்? ஆகவே கீழ்ப்படிவதற்கு முதலில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்,

கட்டளையிடும் அதிகாரம் தானேவரும். எப்பொழுதும் சேவகனுயிருக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்; நீங்களே எஜமானராவீர்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் ஆதாரபூதமாயிருந்த அந்தப் பண்டைக்காலத்து அற்புதமான பிரஹ்மசர்யம் இப்பொழுது இல்லாமலிருப்பதே நம் நாட்டின் க்ஷீணகதிக்குக் காரணமாம். இந்தப் பொறுமைக்குணத்தை வேரறுத்துத் தள்ளுவீர்களேல், இனி செய்யவேண்டியிருக்கும் பெரிய கருமங்களைச் செய்துமுடிக்கும் வலிமைபெறுவீர்கள். நமது முன்னோர்கள் மகா அற்புதமான காரியங்களைச் செய்தார்கள். அவற்றை நோக்கும்பொழுது நமக்கு ஒருவித பக்தியும் பெருமையும் உண்டாகின்றன. ஆனல் நாமும் உழைத்துப் பெருங்காரியங்களைச் செய்யப்போகிறோமாகையால், நமக்குப் பின் வருபவர்கள் நம்மையும் வாழ்த்துதலோடும் பெருமையோடும் நோக்கித் தம் பெரியோரெனக் கொண்டாடும்வண்ணம், பரமபதியின் திருவருளால் இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் சிறப்பும் பெருமையும் பொருந்திய நம் முன்னோர்களின் அரிய செயல்களையும் மிஞ்சத்தக்கனவான பெருங் காரியங்களைச் செய்வார்களாக.

VI.

இராமநாதபுரத்துக்குப் பிரயாணம்—ஸேதுபதியுடன் ஸல்லாபம்—வந்தனோபசாரத்திற்குப் பிரதிவசனம்—ராமேசுவரயாத்திரை—ஆலயத்தி[ல்] [பி]ரசங்கம்—ஸ்தம்பஸ்தாபனம்—ராமநாதபுர விஜயம்—வந்தனோபசாரம்—அதற்கு ஸ்வாமிகளின் பிரதிவசனம்—பரமகுடி—மானுமதுரை—மதுரை—திரிசிரபுரம்—கும்பகோணம்—மாயவரம்—சென்னைக்குப் பிரயாணம்.

யாழ்ப்பாணத்துப் பிரசங்கம் முடிந்தவுடன் இந்தியாவுக்குப் புறப்படும் பொருட்டு வேண்டிய ஸந்நாஹங்கள் செய்

யப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்துக்கும் பாம்பனுக்கும் ஐம்பது மைல்தூரம். அவ்வழியே செல்வதற்காக ஒரு தோணியை வாடகைக்குப் பேசி இராத்திரி ஒரு மணிக்குப் புறப்பட்டார்கள். காற்று சுகமாய் வீசினமையால் பிரயாணம் மிக்க மனோஹரமாயிருந்தது. மறுநாள் பகற்பொழுதுக்கு சற்று முன் பாம்பனை யடைந்தார்கள். ஆனால் ஸ்வாமிகள் 3-மணி வரையிலும் படகைவிட் டிறங்கவில்லை. மாலை 6-மணிக்கு ராமநாதபுரத்து ராஜா அவர்கள் ஸ்வாமிகளைத் தம் ஸம்ஸ்தானத்துப் படகிலே எதிர்கொண்டுபசரித்து அழைத்துச் சென்றார். அச்சமயம் யதிபதியும் நரபதியும் மெய்யன்புமேலிட அளவளாவியிருந்த அரிய காட்சியானது கண்டோர் உள்ளத்தைக் கரைக்கத்தக்கதாயிருந்தது. ஸேதுபதிமன்னர் ஸ்வாமிகளை 'என் பிரபுவே' என்றழைத்து அவரது திருவடிகளிலே மலர்மாரி பொழிந்தார். ஸ்வாமிகள் படகில் ஏறின வுடனே ஸேதுபதிமன்னர் பரிவார சகிதமாய் ஸ்வாமிகளின் சேவடிகளிலே அடிசாய்ந்த மரம்போல் விழுந்து வணங்கினார். சிகாகோவுக்குப் போகவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை முதன்முதல் ஸ்வாமிகளுக்கு உண்டாக்கி அதைச் செய்து முடிக்கும்படி அவரைத் தூண்டித் துணைநின்றவர் பாஸ்கர ஸேதுபதிமன்னரே யாதலால், ஸ்வாமிகள் தாம் பாரதபூமியில் வந்திறங்கியவுடன் அம்மன்னரையே முதலில் சந்திக்கவேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்துகொண்டதாகச் சொன்னார். அவர் ஏறியிருந்த படகு அரைமணிநேரத்திலே கரை சேர்ந்ததும், அங்கே அவர் வரவை யாவலாய் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாம்பன் நகரவாசிகள் லங்கை தீராவிக்கப்பல் சங்கத்தாரின் ஏஜண்டாகிய நாகலிங்கம் பிள்ளை யவர்களை முன் வைத்துக்கொண்டு அச்சமயத்திற்

கென அழகாய் அமைத்திருந்த பந்தரிலே ஸ்வாமிகளை சாமிஜாபசார திவ்யோபசாரத்துடன் எதிர்கொண்டழைத்துக் கௌரவித்தார்கள். அப்பொழுது மிஸ்டர் எஸ். கே. நாயரும் ஸேதுபதி மன்னரும் ஸ்வாமிகள் க்ஷேமமாய் ஜன்ம தேசத்துக்குத் திரும்பி வந்த விஷயமாய் அவருக்கு நல்வரவு கூறிப் பிரசங்கித்தார்கள். மன்னரவர்கள் ஜனங்களை நோக்கி;—"பதினைந்து தினங்களுக்குமுன் உங்கள் வீதிகளிலும் சாலைகளிலும் திருவிளக்குகள் வைக்குமாறு நீங்கள் பெற்ற லௌகிகப் பிரகாசபாக்கியமானது பின்வரப்போகும் ஞானப்பிரகாசத்துக்கு அறிகுறியாய் அமைந்ததென்றும், அந்த ஞானதீபமே இன்று உங்கள் உள்ளங்களையும் ஆத்மாக்களையும் ஜ்வலிக்கச் செய்ய வந்திருக்கிறதென்றும்" சொன்னார். பிறகு இங்கிலீஷில் வந்தனோபசார பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. அதை ஸ்வாமிகள் அங்கீகரித்துச்செய்த சிறந்த பிரஸங்கத்தை அங்கு கூடியிருந்த யாவரும் தமேதகத்தியானமாய்க் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். அப்பிரசங்கம் வருமாறு:—

"எமது புண்ணியம் வாய்ந்த தாய்நாடு சமயநெறிக்கும் தத்துவஞானத்துக்கும் தாயகம்; பிரம்மாநுபூதிச் செல்வர்களின் பிறப்பகம்; வைராக்கியத்துக்குக் குலவீடு. தொன்று தொட்டு இற்றைநாள்வரை உத்தம புருஷார்த்தம் விளங்கித் தழைத்துவரும் நாடு இதுவேயன்றி வேறெதுவுமன்று.

"நான் மேலைத்தேசங்களுக்குப் போயிருக்கிறேன். பற்பல நாடு நகரங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள பற்பல ஜாதியார்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். நான் பார்த்த ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் ஒரு விசேஷமான கருத்தைத் தம் வாழ்க்கைப்

பயனாகக் கொண்டு அதனை யடையும்பொருட்டே தம் வாழ்நாள் முழுவதும் முயன்று வருகின்றார்கள். நம் இந்தியாவுக்குள்ள விசேஷ கருத்தோ ராஜ்ய தந்திரமன்று, படைத்திறமன்று, வாணிப மேன்மையன்று, அபாரமான யந்திரசக்திச் சிறப்புமன்று. நமக்குள்ள செல்வச் சிறப்பெல்லாம் சமயநெறியே. இனியும் அச்சமயநெறியையே செல்வமாகப் பாராட்டிப் போற்ற எண்ணங்கொண் டிருக்கிறோம். தத்துவஞானமே பாரதவர்ஷத்தின் குலதனமாம்.

"புஜபலபராக்கிரமம் பெருமை தங்கியதே. விஞ்ஞான நூல் வல்லமையால் யந்திரங்களில் விளங்கும் புத்தி நுட்பமும் அற்புதமானதே. ஆயினும் அவற்றுள் ஒன்றாவது ஆத்ம பிரபாவத்தால் உலகத்துக்குண்டாகும் பிரயோஜனத்துக்கு நிகராகமாட்டாது.

"ஹிந்துக்கள் சுறுசுறுப்பற்றவர்களெனச் சிலர் சொல்லி வருகிறார்கள். இதை நான் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. நமது பூர்வசரித்திரத்தைப் பார்த்தால் இதன் உண்மை வெளிப்படும். ஊக்கத்திலும் உழைப்பிலும் நாம் எந்த ஜாதியாருக்கும் குறைந்தவரல்லோம். பண்டைக்காலந் தொடங்கிப் பெருமை வாய்ந்த நம் ஜாதியானது இன்று வரையில் உலகத்தில் அழியாமல் ஜீவித்திருப்பதே அதற்கு சாக்ஷி. நம் நாட்டின் ஊக்கத்தையும் உழைப்பையும் நமது மேலான ஞானவிசாரத்திற் பரக்கக் காணலாம்.

"ஞானதாகம் கொண்ட உலகமனைத்தும் பரதகண்டத்தையே அவலா யெதிர்பார்த்திருக்கின்றமையால், பரதகண்டமானது மற்ற நாட்டாருக்கெல்லாம் உபகாரம் செய்யவேண்டிய சமயம் வந்திருக்கின்றது. மனிதருக்குவேண்டிய உத்தம

புருஷார்த்தம் இங்கேதான் உள்ளது. அது நமது ஸம்ஸ்கிருத ஞான சாஸ்திரங்களிலேயே இருக்கின்றமையால், அதை அறிந்துகொள்ள மேற்றிசைப் புலவர்கள் இப்பொழுது பிரயாசைப்பட்டு வருகிறார்கள்.

"ஹிந்து சமய சித்தாந்தத்தைப் பிரசாரம் செய்ய எந்த ஆசாரியரும் இதற்கு முன் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றதில்லை. இப்பொழுதோ அற்புதமான மாறுதல் நடந்துவருகிறது. "தர்மம் குன்றி அதர்மம் தலையெடுக்கும்பொழுது நான் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு அடிக்கடி அவதரிக்கின்றேன்" என்று கண்ணன் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கின்றாரல்லவா? உலகத்திலுள்ள மற்றைய மதங்களிற் காணப்படும் ஆத்ம நித்தியத்துவம், அறநெறி இயல் முதலியனவெல்லாம் ஏதேனும் ஒருவிதமாய் நம் சாஸ்திரங்களினின்றே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டனவென்று இக்காலத்தில் செய்துவரும் மதவாராய்ச்சியால் ஏற்படுகின்றது.

"மெலியாரை வலியார் வருத்துவதும், வழிப்பறியும், வன்கண்மையும் இப்பத்தொன்பதா நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்ததுபோல் வேறெக்காலத்தும் இருந்ததில்லை. ஆசையை அடக்கினாலன்றி மோக்ஷமில்லை யென்றும், பிரகிருதி பந்தத்துக்குட் பட்டிருக்கும் வரையில் எவனுக்கும் முக்தியில்லை யென்றும் நம்முள் ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்திருக்கிறதல்லவா? இந்த உண்மையை உலகத்திலுள்ள மற்ற ஜாதியார்கள் இப்பொழுதுதான் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அறிந்துவருகிறார்கள். இந்த உண்மையை யறிந்துகொள்ளும் பக்குவம் சிஷ்யனுக்கு உண்டானவுடனே அவனுக்குச் சற்குருவின் திருவாக்கு வந்துதவுகின்றது. அபார கருணாநிதியான பகவான் தன் குழந்தைகளுக்குச் சமயம் பார்த்து ஸஹா

யம் செய்கிறார். அவரது கருணைக்கு எப்பொழுதும் தடையில்லை. அது எல்லாக்கொள்கைகளிலும் எக்காலமும் பிரவஹித்துக்கொண்டிருக்கிறது. எமது பகவானே எல்லாச் சமயங்களிலும் பகவானாய் விளங்குகின்றவர். 'சமயகோடிகளெலாம் தந்தெய்வ மெந்தெய்வ' மெனப் போற்றும்படி விளங்குவது நங்கடவுளே. இந்தக் கருத்து பாரதவர்ஷத்துக்கே யுரியதென்று நான் விரவாதம் செய்கின்றேன். உலகத்திலுள்ள ஏனைய சமயநூல்களில் இக்கருத்தை யாரேனும் எடுத்துக்காட்டுங்கள் பார்ப்போம்.

"ஹிந்துக்களாகிய நமக்கு தெய்வச்செயலால் இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள நிலையில் நாம் மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடும் உத்தரவாதம் மேற்கொண்டும் நடக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். மேற்றிசை ஜாதியார்கள் அத்தியாத்ம ஞானத்தில் நம் ஸஹாயத்தைப் பெறும்பொருட்டு வருகின்றார்கள். உலகத்தோருக்கு உத்தமபுருஷார்த்தத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குரிய ஸகல ஸந்நாஹத்துடனும் ஸித்தமாயிருக்கவேண்டிய தர்மபாரமானது பாரதவர்ஷத்திற் பிறந்த மக்களையே பொறுத்திருக்கின்றது. நாம் பெருமை பாராட்டக்கூடிய அம்சம் ஒன்று நம்மிடம் இருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில்:—முற்காலத்தில் மலைத்துர்க்கங்களில் வசித்து அங்கிருந்து அடிக்கடி வெளிக்கிளம்பி வழிப்போக்கர்களின்மேல் விழுந்து கொள்ளை யடிப்பதைத் தொழிலாவுடைய கள்ளர் ஜாதிப் பாளையக்காரர்களையே மற்ற நாடுகளிலுள்ள பெரியோரும் நல்லோரும் தம் முன்னோர்களென நிலைநாட்டிப் பெருமைபாராட்டி அதனையே தமக்கோர் கௌரவமெனக் கருதா நிற்க, ஹிந்துக்களாகிய நாமோ, கிரிகுஹைகளில் வசித்து கந்தமூல பலாதிகளையுண்டு பகவத்தியான பராயணர்களா

யிருந்த ரிஷிசிரேஷ்டர்களின் சந்ததியாரென நம்மைச்சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை பாராட்டுகின்றோமல்லவா? தற்காலம் நாம் தாழ்ந்து தீனஸ்திதிக்கு வந்திருக்கலாம். ஆனால் நாம் எவ்வளவு தீனஹீன ஸ்திதியிலிருந்தபோதிலும், நாம் மாத்திரம் நம் சமயத்தை முன்னிட்டு உண்மையான சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் உழைக்கத்தொடங்குவோமாயின், நாம் சீரும் சிறப்பும் பெறுவோமென்பது திண்ணம்.

"நீங்கள் தயவு கூர்ந்து உள்ளன்புடன் எனக்களித்த நல்வரவின்பொருட்டு நான் ஹிருதய பூர்வகமாய்ச் செய்யும் வந்தனங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். ஸ்ரீஸேதுபதி மன்னர் என்னிடம் வைத்துள்ள அன்பு விஷயமாய் எனக்குள்ள நன்றியறிதலை இவ்வளவென்றெடுத்துச்சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. என்னாலும் என்மூலமாயும் ஏதாவது நற்காரியம் நடந்திருந்தால், அதில் ஒவ்வொரு அணுவுக்கும் பாரதவர்ஷமானது அம்மன்னருக்கே கடன்பட்டிருக்கின்றது. ஏனெனில் நான் சிகாகோவுக்குப் போகவேண்டுமென்ற எண்ணம் அவருக்கே முதலில் உண்டாயிற்று. பிறகு அக்கருத்தை யென் தலையிலேற்றி அதைச்செய்து முடிக்கும்படி ஓயாமல் என்னை வற்புறுத்தியதும் அவரே. அவரே இப்பொழுதும் என் பக்கலிலே நின்று, முன்னிருந்த உற்சாகம் சிறிதும் குறையாதவராய், முன் நடந்ததைவிட பெரிய பெரிய காரியங்களெல்லாம் இனி நடக்கவேண்டுமென்று இன்னும் ஆசைகொண்டிருக்கிறார். இவரைப்போன்ற அரசர் இன்னும் அறுவர் நம் அருமைத் தாய்நாட்டில் சிரத்தைகொண்டு அதன் பாரமார்த்திக க்ஷேமத்தின்பொருட்டுப் பாடுபட வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம்".

இந்தப் பிரசங்கம் முடிந்தவுடன், ஸ்வாமிகள் வண்டி யேறி ராஜாவின் பங்களாவை நோக்கிச் செல்லலும், மன்ன ரும் மற்றவரும் ஸ்வாமிகள் ஆரோஹணித்திருந்த சகட த்தை யிழுத்துச்சென்றனர். மறுநாள் ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீராமே சுவர திவ்யாலயத்துக்குச் சென்றார். அவர் அதற்கு அஞ்சு வருஷத்துக்குமுன் அதே ஸ்தலத்திற்குப் பல யாத்திரிகர்க ளுள் தாமும் ஒருவரராய்க் கால் நடையாய்ச் சென்றிருந்தது இப்பொழுது அவர் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. முன்சென்றிரு ந்தபொழுது அவர் ஒருவருக்கும் தெரியாது.இப்பொழுதோ என்ன மரியாதை! என்ன உபசாரம்! ஐயன் திருவருள் இருந்தவாறென்னே! ஸ்வாமிகள் ஆலயத்தைச் சமீபத்த வுடன், கோயில் ஸ்தானிகர்கள் யானை, ஒட்டகம், குதிரை, மங்கள வாத்தியம், ஆலவட்டம் முதலிய மரியாதைகளுடன் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துவர, யாவரும் கோயில் வந்து சேர்ந்தனர். ஸ்வாமிகள் அங்கே அன்பர்க்கெளியனாய் எழுந் தருளியிருக்கும் அமலனைத் தரிசித்தார். ஸ்வாமிகளுக்கும் அவரது சிஷ்யர்களுக்கும் கோயில் திருவாபரணங்கள் காட் டப்பட்டன. பின்னர் ஸ்வாமிகளைக் கோயிலைச்சுற்றிப் பிர தக்ஷிணமாய் அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபம் முதலிய சிற்பவிசித்திரங்களைக் காட்டினர். அப் பொழுது அங்கே ஜனங்கள் பெருங்கூட்டமாய்த் திரண்டிரு ப்பதைப்பார்த்து அவர்களின்பொருட்டு ஓர் பிரசங்கம் செய் யுமாறு சிலர் வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்வாமிகளும் அதற்கிசை ந்து உபாசனம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு பேசினர். அதை நாகலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் தமிழில்மொழி பெயர்த்துச் சொன்னர். அந்தப் பிரசங்கம் வருமாறு:—

"சமயவொழுக்கமென்பது உள்ளன்புடன் எம்பெரு மானது திருவடிகளின்மேல செய்யப்படும் நிர்மலமான பக்தியே

யன்றி வெறும் வெளிச்சடங்குகளல்ல. ஒருவன் மனமொழி மெய்களில் பரிசுத்தனாயிருந்தாலன்றி, அவன் கோயிலுக்குள் வந்து சிவனைத்தரிசித்தலாற் பயனில்லை. மனத்திலும் மெய்யிலும் பரிசுத்தமாய்ப் பிரார்த்திப்பவர்களுக்கே சிவபெருமான் பிரஸந்நராகிறார். அபரிசுத்தமான மனத்துடன் பிறருக்குத் தத்துவோபதேசம் புரிய வருபவர்களின் கதி துர்க்கதியே. பஹிர்முக உபாசனம் அந்தர்முக உபாசனைக்குக் கேவலம் அடையாளமாய் அமைந்திருக்கிறது. அந்தர்முக வுபாசனையும் அகத்தூய்மையுமே உண்மையானவை. அவை யின்றேல் வெளிப்பூசையால் பயன் ஒன்றுமில்லை. ஆகவே நீங்கள் யாவரும் இதனை கருத்தில் வைக்கவேண்டும். தற்காலத்திலே கலியுகத்தின் மகிமையால் ஜனங்கள் தாம் எதை வேண்டுமாயினும் செய்யலாமென நினைக்கும்படியான தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார்கள். புண்யக்ஷேத்திரத்துக்குப் போய்விட்டால் தங்கள் பாவமெல்லாம் போய்விடுமென்று நினைக்கிறார்கள். ஒருவன் அபரிசுத்தமாய்க் கோயிலுக்குள் போவானேயாகில், அவன் அங்குள்ள பாவங்களையும் மூட்டைக் கட்டிக்கொண்டு முன்னிலும் அதிகப் பாவச் சுமையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போவான். தீர்த்தமாவது பரிசுத்தப் பொருள்களும் புண்யபுருஷரும் நிறைந்துள்ளவிடம். ஆனால் ஓரிடத்தில் புண்யபுருஷர் இருப்பாராயின், அங்கே ஒரு கோயில்கூட இல்லாவிடினும் அது தீர்த்தமே. அபரிசுத்தர் உள்ள விடத்தில் ஆயிரம் கோவில் இருந்தாலும் அதன் தீர்த்தமகிமை போய்விடும். அன்றியும் தீர்த்தமகிமையுள்ள ஸ்தலத்தில் வசிப்பது மிகக் கடினம். ஏனெனில் சாதாரணவிடங்களில் செய்யப்படும் பாவம் எளிதில் விமோசனமாகும், தீர்த்தமகிமையுள்ள ஸ்தலத்தில் செய்த

பாவமோ கொஞ்சத்தில் தீராது. ஆகவே சித்தசுத்தியும் பரோபகாரமுமே சகலமான உபாசனையின் சாரமுமாம். வறியோரிடத்திலும், மெலிந்தோரிடத்திலும், நோயால் வருந்துவோரிடத்திலும் எவன் சிவனைப் பார்க்கின்றானோ, அவனே உண்மையான சிவபக்தன். அவன் விக்கிரகத்தில் மாத்திரம் சிவனைப் பார்ப்பவனாயிருந்தால் அவன் பூஜை ஆரம்பதசையிலுள்ளதே, பக்குவமானதன்று. எவன் ஜாதி மத குல பேதமின்றி ஓர் ஏழை மனிதனிடத்திலாவது சிவஸ்வரூபத்தைக்கண்டு அவனுக்குப் பாடுபட்டு உதவி புரிகின்றானோ, அவனிடத்தில் சிவபிரானுக்குண்டாகும் அன்பைப் போல் ஆலயங்களில் மாத்திரம் சிவனைக் காண்பவனிடத்தில் உண்டாவதில்லை.

"ஒரு பணக்காரனுடைய தோட்டத்தில் இரண்டு தோட்டக்காரர் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் பெருஞ்சோம்பேறி, வேலைசெய்வதேயில்லை. ஆனால் எஜமானன் தோட்டத்துக்குள் வந்துவிட்டால் அந்தச் சோம்பேறி எழுந்து நின்று கைகட்டிக்கொண்டு, என் எஜமான் முகம் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது, என்று கொண்டாடி அவன்முன் கூத்தாடுவான். மற்றொரு தோட்டக்காரனோ அதிகமாய்ப் பேச மாட்டான், கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்து சகலவித பழங்களும் காய்கறி பதார்த்தங்களும் பயிராக்கி அவற்றைத் தன் தலைமேல் தூக்கிக்கொண்டு வெகுதூரம் நடந்து எஜமான் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பான். இந்த இரண்டு தோட்டக்காரர்களுள் எஜமானனுக்கு எவன்மேல் அதிக பிரீதியிருக்கும்? கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்கிறவனிடத்திலல்லவா? அதுபோல் சிவனே அந்த எஜமானன். இவ்வுலகமே அவன் தோட்டம். இதிலும் இருவகை வேலைக்

காரர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஒருவகை வேலைக்காரர்கள் சோம்பேறிகளாயும் கபடவேஷதாரிகளாயு மிருந்து யாதொரு வேலையும செய்யாது சிவனுடைய கண்களையும் மூக்கையும் மற்றும் இதுபோன்றவைகளையுமே எப்பொழுதும் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். மற்றொருவித வேலைக்காரர்களோ பரமசிவனுடைய பிள்ளைகளுள் ஏழையாயும் பலஹீனமாயுமுள்ளவர்களையும் மற்றுமுள்ள பிராணிகளையும் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள். இவ்விருவகையாருள் யாரிடத்தில் சிவனுக்கு அதிக பிரீதியிருக்கும்? அவரது பிள்ளைகளுக்காக உழைப்பவரிடத்தில் தானே? ஆகவே பிதாவை சேவிக்க விரும்புகிறவன் முதலில் அவன் பிள்ளைகளைச் சேவிக்கவேண்டும். அவ்வாறே சிவனைச் சேவிக்க விரும்புகிறவர்கள் அவரது பிள்ளைகளுக்கு அதாவது உலகத்துக்கு உபகாரமாய் உழைக்கவேண்டும். "என் தொண்டர்களுக்கு யார் தொண்டு செய்கிறார்களோ அவர்களே எனக்குச் சிறந்த தொண்டர்கள்" எனக் கண்ணன் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றார். அதை நீங்கள் கருத்தில் வைக்கவேண்டும்.

உங்கள் மனம் பரிசுத்தமா யிருக்கவேண்டும். 'தேஹி' என்று வருபவர்களுக்கு உங்களாலியன்றதைக் கொடுத்துதவுங்கள். அது தான் புண்யகர்மம். அப்புண்ய கர்மத்தின் பிரபாவத்தால் சித்தசுத்தியுண்டாகும்; சித்தசுத்தியுண்டானால், சர்வாந்தர்யாமியாயுள்ள சிவன் பிரத்யக்ஷமாவார். அவர் எப்போதும் எல்லாருடைய ஹிருதயங்களிலும் இருக்கின்றார். கண்ணாடியில் மண்ணும் மாசும் படிந்திருந்தால், நம் முகத்தை அதில் நன்றாய்ப் பார்க்க முடியாதல்லவா? அதுபோலவே நமது ஹிருதயமாகிற கண்ணாடியின்மேல்

அஞ்ஞானம் துஷ்டத்தன்மை என்னும் மண்ணும் மாசும் படிந்திருக்கின்றன. நம்காரியத்தையே முதலில் கருதுவதான சுயநலம் பாராட்டுதல் உண்டே—அது மகாபாபம். "நான் முதலில் உண்ணவேண்டும், மற்றவர்களுக் குள்ளதைவிட அதிக பணம் எனக்கிருக்கவேண்டும், எல்லாம் எனக்கே வேண்டும்' என்றும் "எல்லாருக்கும் முன் நானே சுவர்க்கத்துக்குப்போகவேண்டும், நான் முக்தியடையவேண்டும்" என்றும் நினைக்கின்றவனே சுயநலம் பாராட்டுகின்றவனும். சுயநலமற்றவன் சொல்வதோ—"நான் எல்லாரிலும் கடையனாயிருப்பேன், எனக்கு சுவர்க்கம் கூட வேண்டாம், நரகத்துக்கு வேண்டுமோயினும் போகிறேன், அங்குபோவதால் மற்றவர்களுக்கு என்னால் உபகாரமாயிருக்குமாயின், அதுவே எனக்குப்போதும்" என்றேயாம். இந்தத் தன்னயமின்மையே உண்மைச் சமயநெறியின் அறிகுறியாம். தன்னயமின்மை ஒருவனிடத்தில் அதிகமாக ஆக, அவனுக்குச் சிவஞானமும் திருவருளும் மேன்மேலும அதிகரிக்கும். அவன் படித்தவனாயினும், படியாதவனாயினும், அவன் தெரிந்தே செய்யினும் தெரியாமலே செய்யினும், அவனே எல்லாரையும்விட அதிகமாகச் சிவசாமீப்யம் பெற்றவனாவான். சுயநலப்பிரியன் எத்தனை ஆலயங்களுக்குப்போனாலும், எத்தனை ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்தாலும், தேகமெலாம் திருநீறு பூசிக்கொண்டாலும், அவன் இன்னும் சிவனுக்கு வெகு தூரத்திலேயே இருப்பவனாவான்".

இந்தத் திவ்யோபந்யாஸத்தை அனைவரும் செவிமடுத்துச் சிந்தை மகிழ்ந்து கரகோஷம் செய்தார்கள். அடுத்த நாள் பாஸ்கரபூபதி யவர்கள் ஸ்வாமிகளின் வரவைப் பெருமைப்படுத்தவேண்டிப் பல்லாயிரம் ஏழை ஜனங்களுக்கு அந்

நவஸ்திரங்கள் அளித்து, ஸ்வாமிகள் மேல்நாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து முதன் முதல் பாம்பன் என்ற இடத்தில் இறங்கியபடியால் அந்த விசேஷத்தைப் பெருமைப்படுத்தவேண்டி, அந்த ஸ்தானத்தில் அடியில் வரும் சாஸனம் அமைந்த மஹாஸ்தம்பமொன்று அமைக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தனர். அச்சாஸனம் வருமாறு:—

ஸத்யமேவ ஜயதே.

ஸ்ரீமத் பூஜ்யபாத விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள்
குடகோளார்த்தத்திலே
வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தைப் பரவச் செய்யும்பொருட்டு
லோகோபகாரமாய் உத்தம கைங்கரியம் புரிந்து
அங்கே அத்விதீயமான காரியஸித்தியுடன் அழியாப் புகழ்
பெற்று, ஜயசீலராய் விளங்கி, அங்கிருந்து புறப்பட்டு
ஆங்கில சிஷ்யர் புடைசூழப் பாரத பூமியிலே
முதன்முதலாய் 1897-ஆம் ஜனவரிமீ 26உ யன்று திருவடி
வைத்த புண்ய ஸ்தலத்தைக் காட்டும இந்த
ஞாபக ஸ்தம்பம்
ராமநாதபுர பூபாலராகிய
ஸ்ரீ பாஸ்கர வேஸதுபதியால்
நாட்டப்பெற்றது.

பிறகு யாவரும் கரைவழியாய்ப் புறப்பட்டு ஒரு தர்ம சத்திரத்தில் வந்திறங்கி அங்கே போஜனம் செய்துகொண்டு திருப்புல்லாணி யடைந்து அங்கிருந்து ராமநாதபுரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கே ஓர் அழகிய ஏரிக்கரையின்மேல் பாஸ்கரசேதுபதி ஸ்வாமிகளைப் பரிவாரசகிதமாய் எதிர்கொண்டுபசரித்து அந்த ஸம்ஸ்தானத்தின் பிரதான கன

வான்கள் பலரை அவருக்குப் பரிசயம் செய்வித்தார். இவர்கள் கோஷ்டியாய்ச் சேர்ந்து வருவதை முன்னதாய்த் தெரிவிக்கும்பொருட்டுப் பீரங்கி வெடி தீர்க்கப்பட்டது. பிறகு பாணவேடிக்கையுடன் ஸ்வாமிகளை ஸம்ஸ்தானத்து வண்டியில் ஆரோஹணிக்கச்செய்து, அதில் அரசனது அங்கரக்ஷகர்களையும் நிறுத்தி, அரசன் பாதசாரியாய் வழி காட்டிக்கொண்டு முன்னே செல்ல யாவரும் ஊர்கோலமாய்ச் சென்றனர். வீதியின் இருபாரிசத்திலும் திவர்த்திகள் ஜோலித்தன, நாட்டு வாத்தியமும் ஐரோப்பிய வாத்தியமும் அந்தத் திவ்யோத்ஸவத்தை இன்னும் அதிகமாய்ச் சிறப்பித்தன. "பாருங்கள் வெற்றிவீரன் வருகிறான்" என்று பொருள்படும் "See The Conquering Hero Comes" என்ற ஆங்கிலேய கீர்த்தனத்தை இங்கிலீஷ் வாத்தியங்கள் முழக்கின. பாதி வழியானதும் ஸ்வாமிகள் மன்னரது வேண்டுகோளின்படி திவ்யமான ஸம்ஸ்தானப் பல்லக்கொன்றில் ஆரோஹணித்துக்கொள்ள, அப்படியே சங்கரவிலாசம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். ஸ்வாமிகள் சிறிது சிரமபரிஹாரம் செய்துகொண்டவுடன், அவரை அங்குள்ள பெரிய சபாமண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல, அங்குக் கூடியிருந்த ஜனங்கள் சந்தோஷத்தாற் கரகோஷம் செய்தனர். பாஸ்கரபூபதி ஸ்வாமிகளைப் பெரிதும் கொண்டாடிச் சபையின் காரியத்தைத் துவக்கித் தம் சகோதரராகிய ராஜா தினகர சேதுபதியை வந்தநோபசாரப் பத்திரிகையை வாசிக்கும்படி பணிக்க, அவரும் அதை முறைப்படிவாசித்து, அந்த பத்திரிகையைத் திவ்யமான வேலைப்பாடமைந்த வெள்ளி முலாம்பூசிய பெட்டியில் வைத்து ஸ்வாமிகளுக்கு ஸமர்ப்பித்தார். அவ்வந்தனோபசார பத்திரிகையின் சங்கிரஹம் வருமாறு:—

"ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ யதிராஜ திக்விஜய கோலாஹல ஸர்வ மத ஸம்பரதிபன்ன பரமயோகீஸ்வர ஸ்ரீமத் பகவத் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ கரகமல ஸஞ்ஜாத ராஜாதி ராஜ ஸேவித ஸ்ரீவிவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் திவ்ய ஸந்நிதியில் செய்துகொள்ளும் விநயபூர்வகமான விஞ்ஞாபனமாவது.

"சேதுபந்த ராமேசுவரமென்றும் ராமநாதபுரமென்றும் சொல்லப்படும் இந்தப் புராதன ஸம்ஸ்தான வாசிகளாகிய அடியோங்கள் தேவரீரை எங்கள் தாய்நாட்டிற்கு ஹிருதய பூர்வமாய் நல்வரவு கூறி யழைக்கின்றோம். தேவரீர் இந்த நாட்டில் வந்திறங்கியதும் வீரசூடாமணியும் எங்கள் ஸ்வாமியுமாகிய ஸ்ரீ ராமசந்திர பகவான் தம் திருவடிச் சுவடு வைத்துப் புனிதமாக்கிய இப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலே தேவரீரை முதல் முதல் சேவிக்கும்படிக் கிடைத்தது எங்கள் அபூர்வமான பாக்யமென்றே கருதுகின்றோம்.

"எமது மேன்மைதங்கிய பிராசீனமதத்தின் திவ்ய குணங்களையும் சிறப்பியல்பையும் மேலை நாட்டு மேதாவிகளுக்கு விளக்கமாய் எடுத்துரைப்பதில் யாவரும் கொண்டாடும்படியாய்த் தேவரீர் செய்த முயற்சிகள் ஒருவரும் எதிர்பாராதவண்ணம் கைகூடிய விசேஷத்தை நாங்கள் மிகுந்த பெருமையுடனும் மனமகிழ்ச்சியுடனும் கவனித்திருக்கின்றோம். ஹிந்துமதமே ஸர்வஸம்பிரதிபன்னமான சமயத்தின் லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தப் பெற்றதென்றும், ஸர்வதேசங்களிலுமுள்ள ஸர்வஜாதி ஆடவர் பெண்டிரின் பக்குவபேதங்களுக் கேற்ப வமைந்துள்ளதென்றும், ஐரோபாவிலும் அமெரிக்காவிலும் கல்வி கேள்விகளிற் றேர்ந்த சபையோர்களுக்குத் தேவரீர் இணையற்ற வாக்குவல்லபத்துடன் அனைவரும் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய எளிய மொழியில் எடுத்துரைத்தீர்கள். பரோபகாரம் செய்யவேண்டுமென்னும் பரிசுத்த நினைவுடன் தேவரீர் எவ்வளவோ கஷ்டங்களுக்குள்ளாகி,ஸத்தியமும் சாந்தியும் பொருந்தி விளங்கும் திவ்ய மங்களத் திருவாக்கை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுக் கரை

யற்ற கடல்களையும் மஹா சமுத்திரங்களையும் கடந்து சென்றீர்கள். தேவரீர் உபதேசத்தாலும் அநுஷ்டானத்தாலும் ஸர்வஜன ஸம்ஹாரத்துவத்தின் சாத்தியத்தன்மையையும் முக்கிய வியல்பையும் மெய்ப்பித்தீர்கள். அஃதெல்லாவற்றையும் விட மேலான இன்னொரு பிரயோஜனமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அதாவது இந்தியாவில் சுயமதத்தில் சிரத்தையற்றிருந்தவர் கூட தேவரீரது காரியங்களின் பெருமையைக் கேட்டதுமுதல் தங்கள் உறக்கத்தை உதறித் தள்ளி விழித்தெழுந்து, தம் முன்னோர்கள் அநுஷ்டித்த மதத்தின் பெருமையையும் மேன்மையையும் உணரத் தொடங்கி, அதுமுதல் தங்கள் மதிப்பில்லா அருமைச் சமயத்தை ஆராய்வதிலும் அநுஷ்டிப்பதிலும் உண்மையான சிரத்தாபக்திகள் காட்டி வருகின்றார்கள்.

"கீழ் நாடும் மேல்நாடும் உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு தேவரீர் செய்யும் பரோபகாரமான கருமத்தின் விஷயத்தில் எங்கள் நன்றியறிதலைத் தக்கவாறு எடுத்துரைக்க நாங்கள் சக்தியற்றவரா யிருக்கின்றோம். தேவரீரது சிரத்தையுள்ள சிஷ்யர்களுள் ஒருவராகிய எங்கள் ராஜாவினிடத்தில் தேவரீர் எப்போதும் காட்டிவரும் மாறாக் கருணையைப்பற்றிப் பேசாமல் இந்த வந்தனோபசாரத்தை முடிப்பது தகுதியன்று. தேவரீர் கருணை கூர்ந்து இந்த ராஜ்யத்திலே திருவடி வைத்த கிருபையால் அவருக்குண்டாயிருக்கும் கௌரவத்தையும் பெருமையுயைம் இவ்வளவென் றெடுத்துரைக்க முடியாது. முடிவில் தேவரீர் மேற்கொண்ட இந்த நற்கருமத்தை இனிது நடத்துமாறு தேவரீருக்குத் தீர்க்காயுளும் தேகாரோக்யமும் திடகாத்திர வன்மையும் அளிக்குமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ராமநாதபுரம் 1897-ளு ஜனவரி மீ 25உ	இங்ஙனம் தேவரீரது சரணாரவிந்தங்களில் பக்திபூண்டொழுகும் சிஷ்யர்களும், சேவகர்களும்.

இந்தப் பத்திரிகைக்குப் பிரதிவசனமாக ஸ்வாமிகள் செய்த பிரசங்கத்தின் ஸாராம்சமாவது:

"வெகுகாலமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்த நம்தாய்நாடாகிய பாரதமாதா இப்பொழுது உறக்கத்தை உதறியெறிந்து கண்விழித்தெழுந்துவிட்டாள். இனி அவளைத் தடைப்படுத்த யாவராலும் ஆகாது. இனியவள் ஒருகாலும் தூங்கப் போகிறதில்லை. இனி யவளை இழுத்துப்பிடிக்க முடியாது.

நமது தாய்நாட்டின் பொருட்டும் மதத்தின் பொருட்டும் அடியேன் செய்த காரியத்தில் ஏதேனும் ஒரு சிறிது நன்மையிருக்குமாயின், அதற்காக யாவரும் ஸ்ரீராமநாதபுர ராஜாவுக்கே கடன்பட்டவராவார். இனி நாம் பெரிய கருமங்களைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அற்புத சக்திகளைக் காட்டவேண்டும். உலகத்திலுள்ள பிறஜாதியாருக்குப் பல விஷயங்களை நாம் போதிக்கவேண்டும். ஞானம், நீதி, அருள், பொறை, ஜீவகாருண்யம் முதலியவற்றில் இன்றைக்கும் நந்தேசமே முதன்மையாயிருக்கின்றது. நம்மவருக்குள் சிறந்த பிர்ம்ம ஞானிகள் இருப்பதினாலேயே, நமக்கு எத்தனையோ இடுக்கண் நேர்ந்தும், எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வேற்றரசர் அரசாட்சியால் பலவிதமான கொடுமைகள் விளைந்தும், நாம் இதுவரையில் இவ்வுலகத்திலிருந்து ஒழிந்துபோகாமல் நிலைத்திருக்கிறோம்.

மேற்றிசையாரோ இராஜ்யலோபத்துக்கும் பொருளாசைக்கும் அடிமைகளாகி இழிவுற்றிருக்கிறார்கள். சிலர் மாத்திரம் அதிக பணக்காரராயிருப்பதேன்? அந்தப் பணத்தைப் பங்கிட்டு எல்லாரும் சுகமாயிருக்கும்படிக் கொடுப்பதற்கு என்ன சூழ்ச்சி செய்யலாம்? என்ற யோசனைகளிலேயே

அவர்கள் பிராணன் பாதி போய்விடுகிறது. அப்படிப்பட்டவர்களின் உடலில் புதிய உயிரைப் புகுத்தி ஜீவகளையையுண்டுபண்ணும் சமயநெறியும் ஞானநிஷ்டையும் இந்நாட்டிலேயே இப்பொழுதும்வற்றாதநன்னீரூற்றாகவிளங்குகின்றன. நம் சமயநெறி உபதேசிக்கும் மேலான தர்மம் வைராக்கியமே. இவ்வுலகம் இரண்டு நாளைய மயக்க வாழ்வு. இதற்கப்பாலுள்ளதே திவ்யவாழ்வு. அதைத்தேடி யடையுங்கள். அந்தத்திவ்யவாழ்விலும் வெறுப்புற்றதீரரான மஹாஞானிகள் நம் நாட்டில் உண்டாயிருக்கின்றனர். ஆதியந்த மற்ற காலதேசங்களும் அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. அவர்கள் அவற்றிற்கப்பாலும் சென்று நித்திய வாழ்வை யடைகின்றார்கள். அதுவே நம் சமயநெறியின் உண்மையியல்பாம். இதை யடைவதற்கு நம்மவர்கள் எத்துணை கஷ்டமேனும் படுவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை இலௌகிக விஷயங்களில் அழுந்தி உற்சாகங்கொள்ளும்படிசெய்ய உங்களுக்கு மனமிருக்குமாயின், உங்களாலான முயற்சியைச் செய்து பாருங்கள். ராஜ்யதந்திரம், சங்கச் சீர்திருத்தம், பொருளீட்டும் உபாயம், வர்த்தகச்சூழ்ச்சி முதலியவற்றைப்பற்றி நீங்கள் பேசும் பேச்சுகளெல்லாம் அவர்களைச் சிறிதேனும் அசைக்கமுடியா. ஆகவே இந்த ஞானவைராக்கியத்தையே நாம் உலகத்தாருக்கு உபதேசித்தல்வேண்டும். பிறஜாதியாரிடத்திலிருந்து நாம் கற்றுணரவேண்டியவையொன்று மில்லையோவெனின், இலௌகிக ஞானத்தில் அவர்களிடத்திலிருந்து நாம் சிறிது கற்றுக்கொள்ளலாம். பலபேர் ஒன்று சேர்ந்து காரியத்தைச் செவ்வனே செய்யும் பான்மையும், அதிகாரம் செலுத்தும் முறைமையும், சிறிய பொருளைக்கொண்டு பெரும்பயன்களை உண்டாக்கும் திறமையும் அவர்களிடத்திலிருந்து நாம் தெரிந்து

கொள்ளலாம். ஞானவைராக்கியமே நமது சாஸ்திரங்களின் உபதேசமாயிருப்பினும், ஒரு தேசத்தில் எல்லாரும் பூராய மாய் ஞானவைராக்கிய சீலர்களாயிருப்பது அசாத்தியமாகை யால், மேற்சொன்ன லௌகிக விஷயங்களை மேற்றிசையா ரிடத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம். அவ்வளவு மாத்தி ரமேயன்றி 'கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்' என்ற உபதேசத்துடன், இஹலோக சுகபோகமே ஈசன் வணக்க மென ஒருவன் இந்தியர்களுக்குப் பிரசங்கிக்க வருவானாயின், அவன் பெரும்பொய்யனாவான். இப்புண்ய பூமியில் அவனை ஒருவரும் சேர்க்கமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்டவன் பேசும் பேச்சைக் கேட்க எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை யென்போம். மேற்றிசை நாகரிகத்தில் எவ்வளவு பகட்டும் மினுக்கும், பரிஷ்காரமும், அதிகார சம்பத்தும் விளங்கினபோதும், அவையெல்லாம் வெறும் மாயாவிகாரமே யென்று பஹிரங்க மாய் இப்பிரசங்க மேடையில் நின்றுகொண்டு அவர்கள் முக த்தில் இடித்துக் கூறுவேன். இவை யெல்லாம் நிலையற்றன. கடவுள் ஒருவரே—ஆத்மா ஒன்றே—நித்திய ஸ்வரூபி; பர மார்த்தஞானமொன்றே நித்தியமாயுள்ளது. அதையே உறு தியாய்ப் பற்றுங்கள்.

"ஆயினும், உத்தம புருஷார்த்தத்தை யடைவதற்குரிய பரிபக்குவநிலை கைகூடாத நம்மவர் பலருக்கும் ஒருவகை லௌகிக விஷயப்பற்று அவசியமானதென்றே தோன்றுகி றது. நிஷ்காம கர்மம் செய்வதற்கும் அதன் பிறகு கர்மங் களை யொழித்து தியானயோகத்தில் அமர்ந்து ஞானநிஷ்டை யிலிருப்பதற்கும் பக்குவமற்றவர்கள் அவைகளைச் செய்ய முயல்வரேல், அவர்கள் வஞ்சகரெனப் படுவர்கள். அவர் கள் ஸகாம கர்மங்களையே முதலிற் செய்யவேண்டும்.

அதன் மூலமாய் அவர்கள் இகலோக சுகத்தில் வெறுப்படைந்து அதன்மேல் நிஷ்காம கர்மம் செய்து சித்த சுத்தியடைந்து, அதன் பின்னர் ஞானநிஷ்டைக்கு அர்ஹராவார்கள். இதுவே கீதையின் உபதேசம். இதை யறிந்தே முற்காலத்தில் இந்தியாவில் அனைவரும் தத்தம் அதிகார வேறுபாட்டிற் கேற்ப, ஒழுகி வந்தனர். அந்த கிரமம் இப்பொழுது தவறிவிட்டது. மேற்றிசையாருக்கோ இந்த சங்கதியே தெரியாது. ஒவ்வொருவனும் உலகசுகங்களை யநுபவித்து அவை பயனற்றவை யென உணர்ந்த பிறகே சந்நியாசியாகவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. வைராக்கியமுதிர்ச்சியாலேயே சந்நியாசம் வரவேண்டும். இப்பொழுதோ சந்நியாசிகளுக்குரிய நியமங்களை மற்றவர்களும் கைப்பற்ற வாரம்பித்து விட்டார்கள். இதனால் இவர்களுக்கு வைராக்கியமும் கைகூடுவதில்லை, இவ்வுலக காரியங்களும் சரிவர நிறைவேறுவதில்லை. வைராக்கிய சீலத்துக்குரிய யோக்கியதையில்லாமல் அதற்கேற்பட்ட கடுமையான நியமங்களை யநுஷ்டிப்பதனால், அவர்கள் செய்யவேண்டிய உலகக்கடமைகளைச் செய்யாது தர்மப்பிரஷ்டராகின்றனர். இதனாலேயே இத்தேசத்தில் வறுமையும் துயரமும் அதிகமாகி வருகின்றன. ஒன்றுமறியாத ஏழையின் தலைமேல் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டங்களை ஏற்றி வைக்கிறீர்கள்? அவனும் சிறிது இவ்வுலகத்தை யநுபவிக்கட்டுமே. இந்த விஷயத்தில் நாம் மேற்றிசையாரிடத்திலிருந்து சிறிது கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் இதில் பெரிய அபாயம் ஒன்றுண்டு. அதாவது இக்காலத்தில் ஐரோப்பியரிடத்திலிருந்து நூதன விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று முன் வருகிறவர்களில் பெரும்பாலார் அவர்களது தோஷங்களைக் கைக்கொள்ளுகிறார்களே யன்றி, குணங்

கொள்வோர் வெகு சிலரினும் சிலரேயாவர். இப்படி ஐரோப்பியரின் சம்பிரதாயங்களை நன்றாயறிந்து கொள்ளாது அவர்களது புஸ்தகங்களில் எழுதியுள்ளவற்றை மாத்திரம் முன்பின் சம்பந்தமின்றி நெட்டுருப்போட்டு, ஈதினும் நம்பிக்கையின்றி வீணாய்ப்பிதற்றித் திரிவார்களைவிட பழைய ஆசாரங்களை அநுஷ்டிக்கும் வைதிகர்களே சிறந்தவர்களெனக் கொள்ளலாம். இந்த ஐரோப்பியக் கல்வி யபிமானிகளுக்கு சுயபுத்தி கிடையாது. ஆங்கிலேயரின் தயவை சம்பாதிக்கும் பொருட்டு நம் ஆசாரங்களைத் தூஷித்துத் திரிவார்கள். நம் ஆசாரங்களிற் சிலவற்றை ஏன் துராசாரங்களென்று சொல்லுகிறீர்களென்று விசாரித்தால், ஐரோப்பியர்கள் அவ்வாறு கூறுகிறார்களென்று விடையளிப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களால் தேசத்துக்கு என்ன உபயோகம்? பழைய வைதிகர்களுக்கு ஆங்கிலேய பத்ததிகள் ஒன்றும் தெரியாமற் போயினும், அவர்கள் தாம் கொண்ட நிலையில் உறுதியாய் நிற்கின்றார்கள். அவர்களை ஆண்மக்களெனச் சொல்லத்தகும். உறுதிப்பாடற்ற தற்காலத்திய ஆங்கிலங் கற்ற இச்சிறுவர்களை பெண்ணென்று சொல்லலாம். இவர்கள் இன்னும் அவ்யக்த நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். இவர்களை ஆணென்றோ, பெண்ணென்றோ, ஜந்துக்களென்றோ, மற்றேதென்றோ கூறுவேன்! ஆனாலும் எல்லாரும் இப்படியில்லை. அப்படியில்லாத சிலரில் மேலேயுள்ள உங்கள் ராமநாதபுரத்து ராஜா அவர்களையும் ஒருவரென நான் கருதுகின்றேன். ஹிந்துமதாபிமானத்தில் இவரைவிடச் சிறந்தவர் இப்பரத கண்டத்தில் வேறொருவருமில்லை. கீழ்நாட்டு விவகாரங்களிலும், மேல்நாட்டு விவகாரங்களிலும் இந்த ராஜகுமாரனைவிட மேலான தேர்ச்சி பெற்றவன் வேறெந்த ராஜகுமாரனும் கிடையாது. இவர் அந்த

அந்த நாட்டிலுள்ள நன்மைகளை யாராய்ந்தறிந்து ஸமரஸ பாவனை மேற்கொண்டு விளங்குகின்றார்.

ஶ்ரத்தாந: ஶுபாம் வித்யாம்
ஆததீதா வராதபி
அந்த்யாதபி பரம் தர்மம்
ஸ்த்ரீ ரத்நம் துஷ்குலாதபி.

"நல்லறிவை இழிந்தகுலத்தோ னிடத்தினின்றும் சிரத்தையுடன் கற்கலாம். மேலான அறநெறியை நீசனிடத்தினின்றும்கற்கலாம். உத்தமமானபெண்மணியைத் தீயகுலத்தின்றும் கொள்ளலாம்." என்று மநு கூறியிருக்கிறார். ஆகையால் சிறந்த விஷயங்கள் எந்த ஜாதியாரிடத்திற் காணப்பட்டாலும் அவற்றை நீங்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் உங்களுடைய சுதந்திரத்தையும் விட்டுவிடக்கூடாது. நீங்கள் ஹிந்துக்களென்பதை யொருகாலும் மறக்கலாகாது. மற்றது எது வந்தாலும் அந்த ஹிந்துதர்மத்துக்கு உட்பட்டே இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவனும் தன் பூர்வகர்மங்களுக்குத் தக்கபடி இப்பிறவியில் சில கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டி யிருக்கிறான். இநநகரவாசிகளாகிய நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அப்படிப்பட்ட ஒரு கடமையுடன் பிறந்திருக்கிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட கடமையுடைமையே நம் முன்னோர்களின் பெருமையென்க. நீங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் உங்கள் முன்னோர்கள் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள். அக்கடமையாவது என்ன வெனில்: பிராமணனைப்பற்றி மநுசொல்லியிருப்பதைக் கேளுங்கள்.

ப்ராஹ்மணோ ஜாயமாநோஹி
ப்ருதிவ்யாம் அதிஜாயதே.
ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம்
தர்மகோசஸ்ய குப்தயே.

தர்மமாகிய நிதியைக் காக்கும்பொருட்டு பிராமணன் பிறந்திருக்கிறான் என்கிறார். தர்மமென்றால் ஸநாதன தர்மமாகிய ஹிந்துமதமென்பது பொருள். ஆகவே இந்த தர்ம ரக்ஷணமே இப்புண்யபூமியிற் பிறந்தவர்களுடைய கடமையாம். இதை நாம் மறந்து உலகவின்பங்களைப் பெரிதெனப் போற்றுவோமாயின், மூன்று தலைமுறைக்குள் ஹிந்துஜாதியென்ற பெயர்கூட இல்லாமற் போய்விடும்.

"ஆகையால், என் நண்பர்களே, நமது முன்னோர்களால் நமக்குக் குலதனமாகக் கிடைத்திருக்கும் இந்த பிரஹ்மஞானத்தை நாம் ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்துவந்தால் தான் நாம் க்ஷேமமாய் இருக்கலாம். உங்களுக்கு இந்த ஞானத்தில் நம்பிக்கை யிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், நம் ஜாதியின் பெருமையைக் கருதியாவது அதைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுங்கள். அதை முதலில் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டு பிறகு உங்களுக்கு வேண்டியவற்றை மற்ற நாட்டாரிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். ஆனால் அவை யாவும் நம் தேசத்தின் உத்தம புருஷார்த்தத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டே இருத்தல்வேண்டும். இவ்வாறு நம் பிரஹ்மஞானத்தையும் பிற நாட்டிலுள்ள விஞ்ஞான நூற்பயன்களையும் ஒன்றுசேர்ப்பீர்களாயின், அதனினும் அற்புதமான மகிமைபொருந்திய புதிய பாரதவர்ஷம் உண்டாகும்; இப்பொழுதே அது உண்டாகி வந்துகொண் டிருக்கிறதென்று நம்புகிறேன். அது

பண்டைநாள் பாரதநாட்டைவிட எவ்விதத்தும் அதிக சீரும் சிறப்பும் பெருமையும் வாய்ந்து விளங்குவதாகும். முன்னிருந்தரிஷிகளைவிட மேலான மஹர்ஷிகள் தோன்றுவார்கள். உங்களது முன்னோர்களும் தமது திவ்ய பதவியிலிருந்து கீழே பார்க்கும்போது, முன்னிலும் அதிக மகிமையும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கும் தங்கள் சந்ததியாரைக் கண்டு திருப்தியடைவது மாத்திரமன்றி பெருமையும் பாராட்டுவார்கள். ஆகவே என் சகோதரர்களே, நாம் எல்லோரும் சிரமப்பட்டு வேலை செய்வோம். இது தூங்குவதற்கு சமயமன்று. இனி வரப்போகும் பாரதவர்ஷம் நாம்செய்யும் காரியத்தின் குணகுணங்களைப் பொறுத்திருக்கின்றது. நம் பாரத மாதா வித்தமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் இதுவரையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாளேயன்றி வேறில்லை. நீங்களெழுந்து அவளை யெழுப்புங்கள். அவள்—நம்தாயாகிய பாரததேவி—முன்னிலும் அதிக தேஜஸ்ஸுடன் ஜொலித்துக்கொண்டு புநர் யௌவனோதய மடைந்து தன் நித்திய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கட்டும். எவனைச் சைவர்கள் சிவனென்றும், வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுவென்றும், கர்மவாதிகள் கர்மமென்றும், பௌத்தர்கள் புத்தனென்றும், ஜைனர்கள் ஜினனென்றும், யூதர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் ஜெஹோவா வென்றும் முஹம்மதியர்கள் அல்லாவென்றும், ஸர்வமதஸ்தர்களும் ஸ்வாமியென்றும், வேதாந்திகள் பிரஹ்மமென்றும் போற்றுகின்றனரோ, எவனது மகிமைபொருந்திய ஸ்வரூபத்தை இந்நாட்டினரே பூர்ணமாய் அறிந்திருக்கின்றனரோ, அந்தப்பரம காருணிகனும், எமதப்பனும், அம்மையும், நண்பனும் துணைவனுமான பகவான் எம்மை இரட்சிப்பாராக, எமக் கருள் புரிவாராக, எமக்குப் பராக்கிரமம் அளிப்பாராக, இக்கரு

மத்தை நிறைவேற்ற எமக்குச் சக்தி யளிப்பாராக. நாம் கிரவணைததாலுணர்ந்தது நம்மில் அங்கமாகி நமக்கு பலத்தைக் கொடுப்பதாக; பிறருக் குதவிசெய்யும்பொருட்டு அது நமக்குச் சக்தியாய் அமைவதாக; குருவும் சிஷ்யராயுமுள்ள நாம் ஒருவரையொருவர் பகையாமல் இருப்போமாக. ஓம் ஸாந்திஃ ஸாந்திஃ ஸாந்திஃ ஹரிஃ ஓம்."

ஓம் ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ புநக்து |
ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை |
தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை |
ஓம் ஸாந்திஃ ஸாந்திஃ ஸாந்திஃ
ஹரிஃ ஓம்.

இந்த உபந்யாஸம் முடிந்தவுடன், ராஜா எழுந்திருந்து, ஸ்வாமிகளின் வரவைப் பெருமைப்படுத்தும் பொருட்டு அவ்வூரில் சந்தா வசூல்செய்து சென்னை க்ஷாமநிவர்த்தி நிதிக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று பிரேரேபித்தவுடன் சபை கலைந்தது. ஸ்வாமிகள் மறுநாள் அரண்மனைக்கு விஜயஞ்செய்து அங்கே சேர்ந்திருந்தவர்கள் தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் வாசித்த உபசாரபத்திரிகைகளுக்குத் தக்கவாறு பிரதிவசனமளித்து அந்தராஜாவுக்கு ராஜரிஷியெனப்பட்டமுங் கொடுத்தார். அன்றியும் 'போநோகிராப்' என்ற 'ஸ்வநக்ராஹி' யில் ஒரு சிறு பிரசங்கஞ் செய்தார். அதில் சக்திபூஜையின் ஆவசியகத்தை வற்புறுத்திப் பேசினர்.

பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு பரமகுடிக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். ஸ்வாமிகள் அவ்வூரார் செய்த உபசாரத்தை யேற்று அங்கே ஒரு பிரசங்கம் செய்துவிட்டு, மானமதுரை

வந்துசேர்ந்தார். அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் செய்த வந்தனோபசாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்குப் பிரதியாக ஒரு பிரசங்கம் செய்துவிட்டு மதுரைக்கு வந்தார். மதுரையிலும் வழக்கப்படி உபசாரமும் பிரசங்கமும் நடந்தன. பிறகு சுந்தரேசுவராலயத்துக்குச் சென்று ஸ்வாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சென்று, அங்கிருந்து கும்பகோணத்துக்குப் போனார். ஸ்வாமிகள் கும்பகோணத்தில் 3-நாள் தங்கியிருந்தார். இரண்டு இடங்களில் ஸ்வாமிகளுக்கு நல்வரவு கூறி வந்தனோபசார பத்திரிகைகள் படிக்கப்பட்டன. ஸ்வாமிகள் அவைகளை பெற்று ஒரு நீண்ட பிரசங்கம் செய்தார். மற்ற பிரசங்கங்களில் சொன்ன சங்கதிகளையே இதிலும் வற்புறுத்திப் பேசினபோதிலும், தான் முக்கியமாய் அத்வைதத்தையே யதிகமாகப் போதித்து வருவதற்குக் காரணம் இன்னதென இதில் இனிது விளக்கிப் பேசினார். அவர் சொன்னதாவது: "நான் அத்வைதத்தையே அதிகமாய்ப் பிரசங்கித்து வருகிறேனென்றும் த்வைதத்தைக் கொஞ்சங்கூடச் சொல்லுகிறதில்லை யென்றும் நான் அமெரிக்காவிலிருக்கையில் சிலர் குறைகூறக் கேட்டிருக்கிறேன். அஃதன்னியே, த்வைத சித்தாந்தத்தை அநுசரித்த பூஜையிலும் உபாசனையிலும் எவ்வளவோ அபரிமிதமான அழகும், அற்புதமான அன்பும், அளவுகடந்த ஆநந்த பரவசமும் உண்டென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஆநந்தத்தில் அழுவதற்குக்கூட இது சமயமன்று. இதுவரையில் நாம் அழுதது போதும். அழுதழுது அகமெகிழ உருகுவதற்கு இனி சிறிதும் சரிப்படாது. நாம் இப்படி நெஞ்சம் உருகி நலிந்தே மிருதப்பிராயராய் விட்டோம். இரும்பையொத்த தசைவன்மையும், எஃகை நிகர்த்த நரம்

பின் ஆற்றலும் படைத்து எதற்கும் அஞ்சாமல் பிரபஞ்சத்தின் அத்புதமான ரஹஸ்ய தத்துவங்களை உள்நுழைந்தறிந்து, அந்தப்பிரயத்னத்தில் கடலின் அடியிற்போகவேண்டி வந்தாலும், உயிரையே விடவேண்டி வந்தாலும், எதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் காரியத்தை சாதிக்கும் வல்லமை வாய்ந்த ஸ்திரசங்கல்பமுள்ள மஹாதீரர்களே நம் நாட்டிற்கு இப்பொழுது வேண்டியவராயிருக்கிறார்கள். இந்தக் காரியம் நமக்கு ஆகவேண்டியிருத்தலால், அத்தகைய நிலைமையானது ஏற்பட்டு நிலைபெற்று உறுதிப்படுவதற்கு, அத்வைதத்தால் போதிக்கப்படுவதான எல்லாம் ஏகஸ்வரூபமென்னும் தத்துவத்தைப்பற்றி அநுசந்திப்பதினாலேயே சாத்தியமாகும். நம்பிக்கை நம்பிக்கையென்கிறார்களே, அந்த நம்பிக்கையை நம் சக்தியிலும் ஈசனது திருவருளிலும் வைக்கவேண்டும். அதுவே பெருமை யடைவதற்குத் தகுந்த உபாயம். உங்கள் புராணங்களில் சொல்லியுள்ள முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களிடத்தும், அவர்களும் போதாமல் அயல்நாட்டார்களால் அவ்வக்காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்டு உங்களுக்குள் நிலைகொண்டிருக்கிற மற்ற தேவர்களிடத்தும் உங்களுக்கு நம்பிக்கையிருந்து, உங்களிடத்தில் மாத்திரம் நம்பிக்கையில்லை யென்றால், உங்களுக்கு மோக்ஷமே யில்லை. ஆகவே உங்களிடத்திலேயே முதலில் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். அந்த பக்தியையாதாரமாகக் கொண்டெழுந்து பலசாலிகளாயிருங்கள். அதுதான் நமக்குவேண்டியது. நாம் எண்ணிக்கையில் முப்பத்துமூன்றுகோடி ஜனங்களாயிருந்தும், தரையில் தண்டம்போல் விழுந்துள்ள நம் தேகங்களின்மேல் மிதித்துத் துவைக்கக் கருதிவரும் அற்பத்தொகையினரான அயல் நாட்டார் எவருமே நம்மைச்சென்ற ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அடக்கி ஆண்டு

வருவதற்குக் காரணமென்ன? அவர்களுக்கு சுயபலத்தில் நம்பிக்கை யிருந்தது, நமக்கு அந்த நம்பிக்கையில்லை யென்பதுதான் காரணம். இங்கிலாந்திலும் அமெரிகாவிலுமுள்ள ஜனங்களின் சிறப்புக்குக் காரணமென்ன தெரியுமா? அவர்களுக்கு சுயபலத்திலுள்ள விசேஷமான நம்பிக்கையே. ஒரு சாதாரணமான ஆங்கிலேயச் சிறுவனும் "நான் ஆங்கிலேயன், நான் எதையும் செய்வேன்" என்று சொல்வான். அமெரிக்கச்சிறுவனும் அப்படியே சொல்வான். ஒவ்வொரு ஐரோப்பியப் பையனும் அவ்வாறே புகல்வான். நமது சிறுவர்களும் அதேபிரகாரம் இங்கே சொல்லுவார்களா? ஒருகாலுமில்லை; அந்தச் சிறுவர்களின் தகப்பன்மார்கூட சொல்லமாட்டார்கள். நமக்கு சுயசக்தியில் நம்பிக்கை போய்விட்டது. ஆகையால்தான் ஜனங்களுக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியை யுண்டாக்குவதற்கும், ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் தான் தான் என்று ஸ்புரிக்கும் அறிவுக்கு விஷயமாயுள்ள ஆத்மாவின் சுவரூபமகிமையை உணர்த்துவதற்கும், இந்த அத்வைத வேதாந்தத்தைப் பிரசங்கிப்பது அத்தியாவசியகமாகின்றது. அதைக்கொண்டுதான் நான் அத்வைதத்தைப் போதிக்கின்றேனேயல்லது சுவமத பக்ஷபாதத்தாலன்று. எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய சர்வாங்கீகாரமாயுள்ள ஆதாரங்களைக்கொண்டே நான் இதைப் பிரசங்கிக்கின்றேன்.

இனி த்வைதிகளுக்கும் விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கும் மனவருத்தமுண்டாகாதவாறு ஸமரஸ வழியைக் கண்டறிவதும் கடினமன்று. ஈசன் உள்ளுக்குள்ளே இருக்கிறானென்றும், எல்லாவற்றிலும் ஈசுவரஸ்வரூபம் இருக்கிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளாத மதம் ஒன்றுகூட இவ்விந்தியாவில் கிடையாது. பரிசுத்தத்தன்மையும் பூர்ணத்தன்மையும், ஆத்மாவி

விடத்தில் ஏற்கனவே இருக்கின்றனவென்பது எல்லா வேதாந்திகளுக்கும் ஒப்பமுடிந்ததே. சில வேதாந்திகளின் சித்தாந்தப்படி இந்தப் பூர்ணத்தன்மை சிலகாலம் சங்கோசமடைந்தும் சிலகாலம் விகாஸமடைந்தும் விளங்குகிறதென்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். எப்படியாயினும் அந்த ஞானம் அங்கே இருக்கிறதல்லவா? அத்வைதிகளோ அந்தத்தன்மை சுருங்குவதும் இல்லை விரிவதுமில்லை யென்றும், இப்பொழுது மறைந்திருக்கிறது, மறைக்கும் உபாதி ஒழிந்தால் பிரகாசமுறும், என்றும் சொல்லுகிறார்கள். எப்படி சொன்னபோதிலும் பலிதார்த்தம் ஒன்றுதானே. இதையெடுத்துச் சொல்லும்பொழுது, அத்வைதமானது ஒரு வேளை தர்க்கரீதியை யநுசரித்து யுக்தியுக்தமாகச் சொல்லக்கூடும். அவ்வளவேயன்றி முடிவு ஒன்றுதான். இந்த முக்கியமான கருத்துதான் இப்பொழுது உலகத்துக்கு அவசியமாய் வேண்டியிருக்கிறது. அதிலும் நம் தாய்நாட்டிற்கு அத்தியாவசியகமாய் வேண்டியிருக்கின்றது. நண்பர்களே, இனி சில கடுஞ்சொற்களை உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நம்முள் யாரையாவது ஓரெளியவனை ஆங்கிலேய னொருவன் கொன்றாவது கொடுமையாய் நடத்தியாவது விடும்பக்ஷத்தில், நாடெங்கும் அதைப்பற்றிப் பெரிய கோஷம் உண்டாகிற சங்கதி வர்த்தமான பத்திரிகைகளின் மூலமாய் நமக்குத் தெரிகிறதல்லவா? அதை நானும் படித்து மனந்தாளாமல் அழுகின்றேன். ஆனால் இதற்கெல்லாம் உத்தரவாதம் சொல்லவேண்டியவர் யாரென்று உடனே ஒரு சந்தேகம் என் மனத்தில் உண்டாகின்றது. நான் வேதாந்தியாயிருந்து, அவ்வித கேள்வியை என்னையே கேட்டுக்கொள்ளாமலிருக்கலாமா? ஹிந்துவானவன் எப்போதும் அந்தர்முகப்பார்

வையுள்ளவன். அவன் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் தனக்குள்ளேயே தெரிந்துகொள்ளப் பார்க்கிறான். ஆகவே, இதற்கு உத்தரவாதி யாரென்று என்னை நான் கேட்டுக்கொள்ளுந்தோறும், ஆங்கிலேய ரல்லரென்றே விடை வருகின்றது. அவர்கள் ஒருகாலும் உத்திரவாதிகளாகார். நமது சகலவித துக்கங்களுக்கும் க்ஷீணதசைக்கும் காரணம் நாமே யன்றி வேறொருவருமல்லர். உயர்குடிப் பிறப்பும் செல்வச்செருக்குமுள்ள நம் முன்னோர்கள் நம் நாட்டின் ஏழை ஜனங்களைக் காலால் மிதித்து வருத்தினார்கள். அவ்வேழைகளும் இந்தக் கொடுமைக்கு வெகுநாளாக உள்பட்டு ஆதரவற்று, வலியற்று, ஒளிமழுங்கித் தாம் மானிட ஜன்மமென்பதைக் கூட மறந்துவிட்டார்கள். அவர்களைக் கேவலம் கட்டை வெட்டும்படியும் தண்ணீர் தூக்கும்படியும் நம் முன்னோர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக நிர்ப்பந்தித்தபடியால், அவர்களும் தாங்கள் அடிமைகளாகவே பிறந்தவர்களென்றும், கட்டை வெட்டுவதற்கும் தண்ணீர் தூக்குவதற்குமென்றே பிறந்தவர்களென்றும நம்பியிருக்கிறார்கள். இப்படியிருக்க, யாராவது அவர்களைப்பற்றி ஒரு நல்வார்த்தை சொல்வாராகில், நம்மவர்கள் தற்காலக் கல்வியில் எவ்வளவோ தேர்ந்தவர்களென்று பெருமை யடித்து கொண்டபோதிலும், இந்தக்காலாலடிபட்டு வருந்தும் ஏழைகளைக் கைகொடுத்துத் தூக்கி விடும்விஷயத்தில் அவர்கள் பின்வாங்குவதை நான் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன். அது மாத்திரமன்று; இந்த ஏழைகளை இன்னும் மிருகப்பிராயராக்கி அவர்களை முன்னிலும் அதிகமாய் வருத்துவதற்காகவேண்டி, மேற்றிசை நூல்களினின்றும் சாஸ்திர யுக்திப்போலிகளைக்கொண்டுவந்து சிறிதேனும் ஈவுஇரக்கம் தயைதாட்சிண்ணிய மற்ற இராக்ஷதர்களை

ப்போல் வாதாடுகின்றார்கள். கல்வியறிவு பரம்பரையாய் வர வேண்டுமென்றும் திடீரென்று ஒருவனுக்கு அதைப்புகட்டி ஞல் அவன் விர்த்தியடையானென்றும் அவர்கள் வாதஞ்செய் கிறார்கள். இஃது உண்மையல்லவென்பதற்கு என் கண் ணுல் கண்ட ஒரு நிதர்சனம் கூறுகின்றேன், கேளுங்கள். அமெரிகாவில் நடந்த சர்வமத சபைக்கு வந்திருந்த பலருள் ஒரு நிக்ரோ ஜாதி இளைஞனும் வந்திருந்தான். அவன் நாகரிக மற்ற ஆப்ரிகா கண்டத்திற் பிறந்த நிக்ரோவன். அவன் அந்த சபையில் அழகிய பிரசங்கமொன்று செய்தான். அது முதல் அவனிடத்தில் நான் குதூஹலங்கொண்டு அடிக்கடி அவனுடன் பேசினேன். ஆனல் அவனைப்பற்றி யாதொரு சங்கதியும் தெரியவில்லை. பிறகு சிலநாள் கழித்து நான் இங் கிலாந்துக்குப் போயிருந்தபோது, சில அமெரிக்கர்களைக் கண்டு பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அந்த நிகரோவனைப் பற்றி இவ்வாறு அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்தச் சிறுவன் ஆபிரிக்கா கண்டத்தின் மத்தியப் பிரதேசத்திலுள்ள ஒரு நீக்ரோ தலைவனது மகனென்றும், ஒருநாள் இன்னொரு தலை வன் இவன் தகப்பன்மேல் சினங்கொண்டு அவனையும் அவன் மனைவியையும் கொன்றுவிட்டு அவர்களைச் சமைத்துச் சாப்பிடவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் அந்தப்பையனை யும் அவ்வாறே செய்யக்கருதி கொன்றுவிடும்படி உத்திரவு செய்ய, இந்தப்பையன் அதையறிந்து ஊரைவிட்டோடிப்போய்ப் பல்லாயிரம் மயில் தூரம் நடந்து எத்தனையோ கஷ்டங்களை யநுபவித்து கடற்கரை யடைந்தானென்றும், அங்கே வந் திருந்த அமெரிக்கா கப்பலொன்று அவனை ஏற்றிக்கொண்டு அமெரிக்காவில் கொண்டுவந்து சேர்த்ததென்றும் சொன் னார்கள். இந்தப் பையன் தான் அந்தப் பிரசங்கத்தைச் செய்

தான்! அப்படியிருக்க, நீங்கள் சொல்லும் பரம்பரா வாசனா வாதத்தைப்பற்றி நான் என்னவென்று நினைப்பது? ஹே பிராம்மணர்களே, பிராமணனுக்குப் பரம்பரா வாசனையின் காரணமாகப் படிப்பில் பறையனுக்கிருப்பதைவிட அதிக ஊற்றம் இருக்குமாயின், பிராமணன் படிப்புக்காகக் கொஞ்சங்கூடப் பணம் செலவிடவேண்டாம். அதையெல்லாம் பறையனுக்கே செலவிடுங்கள். இல்லாதவருக்குக் கொடுங்கள். ஏனெனில் அவர்களுக்குத் தானே அந்தக்கொடை அதிகமாய் வேண்டியிருக்கிறது. பிராம்மணன் பிறப்பினாலேயே கெட்டிக்காரனாயிருப்பானாகில், அவன் யாதொரு சகாயமுமின்றித் தானே கற்றுக்கொள்வான். மற்றவர்கள் அவ்வாறு கெட்டிக்காரராய்ப் பிறவாத பக்ஷத்தில் அவர்களுக்கே எல்லாக் கல்வியையும் அளியுங்கள். இதுதான் நியாயமென்றும் யுக்தமென்றும் எனக்குத்தோன்றுகிறது. ஆகவே மேற்ஜாதியாரின் காலின் கீழ் அகப்பட்டு நசுங்கும் இந்த ஏழைகளுக்கு அவர்களின் உண்மை நிலை இன்னதென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. பலமுள்ளவர்களுக்கும் பலஹீனர்களுக்கும், மேலோருக்கும் கீழோருக்கும், எல்லாருக்கும் பொதுவில் ஒரே அநந்தாத்மாவான பரம்பொருள் சாக்ஷியாய் விளங்கி, நற்பதவியும் உயர்நிலையும் அடைவதற்கு எல்லாருக்கும் அதிகாரமுண்டென்பதை வெளிப்படுத்துகிறதென்ற சங்கதியை ஒவ்வொருவரும், ஆணாயிருந்தாலும் பெண்ணாயிருந்தாலும் குழந்தையாயிருந்தாலும், ஜாதி, பிறப்பு, பலம், பலக்குறைவு என்ற வேற்றுமையின்றி எல்லாரும் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளட்டும். "உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வராந் நிபோதத" "எழுந்திருங்கள், கண்விழித்துக் கொள்ளுங்கள், கருதிய கருமம் கைகூடும் வரையில் ஓயாமல் உழையுங்

கள்" என்று எல்லாருக்கும் பஹிரங்கமாய்ச் சொல்லக்கடவோம். எழுந்திருங்கள், கண்விழித்துக்கொள்ளுங்கள்; துர்ப்பலத்தையுண்டாக்கும் இந்த மோஹ நித்திரையினின்றும் எழுந்திருங்கள். உண்மையில் எவனும் பலஹீனனில்லை. ஆத்மா அநந்தமாயும், ஸர்வசக்தியுள்ளதாயும், ஸர்வஞ்ஞமாயும் இருப்பதன்றோ? எழுந்து நில்லுங்கள், நின்று உங்கள் பெருமையைக் காட்டுங்கள். உங்களுக்குள் இருக்கும் ஈசுவர ஸ்வரூபத்தை பஹிரங்கப்படுத்துங்கள். சும்மா விராதேயுங்கள். அளவு கடந்த சோம்பலும், துர்ப்பலத்தன்மையும், மோகநித்திரையுமே நம்மவர்களை வெகுநாளாகச் சூழ்ந்திருக்கிறது, இன்னும் நம்மைவிட்டுப் போகவில்லை. ஓ தற்காலத்திய ஹிந்துக்களே, இந்த வசீகர நித்திரையினின்றும் எழுந்திருங்கள். அதைப்போக்கிக் கொள்ளும் வழி உங்கள் சாஸ்திரங்களிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நீங்கள் கற்றுணர்ந்து, பிறருக்கும் கற்றுக்கொடுத்து, ஸ்வஸ்வரூபோதயத்தைக் கண்டானந்திக்குமாறு நித்திரையிலழுந்தியுள்ள ஆத்மாவை யெழுப்புங்கள். இப்பொழுது நித்திரைசெய்து கொண்டிருக்கும் ஆத்மா ஸ்வஸ்வரூப ஞானமடைந்து கண்திறந்து எழுந்து விடும்பொழுது, அதிகாரம் வரும், மகிமை வரும், நற்குணம் வரும், பரிசுத்தத்தன்மை வரும், எது எது சிறந்ததோ அதுவெல்லாம் வருமென்க. கீதையிலே ஸ்ரீகிருஷ்ணனது உபதேசமெல்லாம் திரண்டு உருவானதுபோலுள்ள இரண்டு சுலோகங்களே எனக்கு மிகவும் அபிமதமானவை. அவை தரம்,—

ஸமம் ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந்தம் பரமேஸ்வரம்
விநஸ்யத்ஸ்வவிநஸ்யந்தம் ய: பஸ்யதி ஸ பஸ்யதி

ஸமம் பச்'யந் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதமீச்வரம்
ந ஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம் ததோ யாதி பராங்கதிம்.

என்பன.

அவற்றின் கருத்தாவது: எல்லாப் பூதங்களினிடத்தும் வேற்றுமையற்று விளங்குபவனும், அழிவுள்ள பொருள்களின் மத்தியில் அழியாது விளங்குபவனுமான பரமாத்மாவை எவன் கண்டானோ, அவனே கண்படைத்த பயனடைந்தவன். ஏனெனில், எங்கும் ஒரேவிதமாய் வியாபித்து விளங்கும் பகவானை யறிந்தவன் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளாதவனாகிப், பரகதி யடைகின்றான்."

ஆகவே, இந்நாட்டிலும், பிறநாட்டிலும் வேதாந்தத்தைக்கொண்டு லோகோபகாரம் செய்வதற்கு இதுவே தக்க சமயமாம். கடவுள் ஸர்வவ்யாபி, ஸர்வ ஸமன் என்ற அற்புத ஸித்தாந்தத்தை இந்நாட்டிலும் பிறநாட்டிலும் பிரசங்கித்து மானிடவர்க்கத்தின் நிலையை உயர்த்திச் சீர்ப்படுத்தவேண்டும். துன்பமும், அஞ்ஞானமும், ஞானக்குறைவும் எவ்வெவ்விடங்களில் இருந்தபோதிலும், அவற்றிற்குக் காரணமென்ன வென்று விசாரிக்குங்கால், வேற்றுமைகள் பாராட்டுவதாலேயே எல்லாத் துன்பமும் விளைகின்றதென்றும், எல்லாம் ஒன்றெனும் ஸமதிருஷ்டியால் அத்துன்பம் நீங்கி, நன்மை உண்டாகின்றதென்றும் நமது சாஸ்திரங்களில் கூறியிருப்பதை என் அநுபவத்தில் கண்டறிந் திருக்கிறேன். இதுதான் வேதாந்தத்தில் உபதேசிக்கப் படும் மகா தத்துவமாம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட தத்துவம் ஒன்றிருக்கின்றதென மாத்திரம் உணர்வது போதாது. அதை ஒழுக்கத்துக்கும் கொண்டுவருதல் வேண்டும். சாஸ்திரக் கருத்தை உபதேசிப்பது வெகு சுலபம், அதை அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு

வருவதெப்படி? அநுஷ்டானத்தைப்பற்றிப் பேசும் போது தான் எல்லாவித கஷ்டமும் உண்டாகின்றது. அநேக நூற்றாண்டுகளாக ஜாதிவிவகாரமும் சங்கச் சீர்திருத்த விஷயமும் இதன் பொருட்டு தான் நமக்குப் பெருங் கஷ்டமான விஷயங்களாய்விட்டன. நானோ ஜாதியை ஒழிக்கவந்தவனுமல்ல, சீர்திருத்தக்காரனுமல்ல, உங்கள் ஜாதிகளுடனாவது சீர்திருத்தக்காரருடனாவது எனக்கு நேரான சம்பந்தம் ஒன்றும் கிடையாது. உங்களுக் கிஷ்டமான ஜாதியில் நீங்கள் இருங்கள், ஆனால் அந்த ஜாதியபிமானத்தைக்கொண்டு இன்னொரு ஜாதியையாவது மனிதனையாவது பகைப்பதற்கு என்ன நியாயமிருக்கிறது? நான் உபதேசிப்பது அன்பைத் தவிர மற்றொன்றுமன்று. அதற்காதாரம் வேதாந்தமே. சென்ற நூறு வருஷங்களாக, நம் நாட்டில் அநேக சீர்திருத்தக்காரர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் அநேகர் நாட்டை நன்னிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்னும் நல்லெண்ணங்கொண்டவர்களே. சில விஷயங்களில் அவர்களது உத்தேசமும் புகழத்தக்கதுதான். ஆனால் சென்ற நூறு வருஷங்களாக செய்துவந்த சீர்திருத்த முயற்சியால் நிரந்தரமான யாதொரு பிரயோஜனமும் சாதிக்கப்படவில்லை யென்பது வெளிப்படையன்றோ? எண்ணிறந்த உபந்யாஸகர்கள் பிரசங்கமேடைகளின் மேலேறி பிரசங்கமாரி பொழிந்தார்கள், பிராசீனமான ஹிந்து மதாசார நாகரிகங்களை வாய்கொண்டமட்டும் வைது தூற்றினார்கள். கார்யாம்சத்தில் மாத்திரம் ஒருபயனையும் காணோம். அதற்குக் காரணமென்ன? அவர்கள் செய்த தூஷணமே. முதலாவது, தொன்றுதொட்டு நம் ஜாதியாருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சிறப்பியல்பை நாம் ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிறஜாதியாரிடத்தி

லிருந்தும் நாம் பல விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டு மென்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் நமது சீர் திருத்தக்காரர்கள் அளவு மீறி மேற்றிசைப் பழக்கவழக்க ங்களைக் கைக்கொள்வதைக்காண எனக்கு வருத்தமாயிருக் கின்றது. அது ஒருகாலும் நம் இந்தியாவுக்குப் பொருந்தா து. இக்காரணத்தால் இந்தச் சீர்திருத்த முயற்சிகளெல்லாம் பயனற்றுப் போயின. இரண்டாவது, நன்மை செய்வதற் குத் தூஷணம் புரிதல் ஒருபோதும் தக்கவழியாக மாட் டாது. நமது சங்கத்தில் தோஷங்கள் உளவென்பது கேவ லம் குழந்தைக்குக்கூடத் தெரியும். எந்த சங்கத்தில் தோஷ ங்களில்லை? எல்லாச் சங்கங்களிலும் தான் இருக்கின்றன. நான் உலக முழுவதும் சுற்றி இருக்கிறேன். அங்கங்குள்ள ஜனங்களை உற்று நோக்கியதில், ஹிந்துக்களே நல்லொழுக் கத்திலும் தெய்வ பக்தியிலும் சிறந்தவர்களென்றும், நமது ஜாதி மதாசார முறைமைகளே மனிதஜாதியின் சுகாபிவிர்த் திக்கேற்ற தகுதி பெற்றுள்ளன வென்றும் நிச்சயமாயின. ஆகையால் நான் யாதொரு புதிய சீர்திருத்தமும் வேண் டேன். என்னுடைய அபீஷ்டம் என்னவென்றால்,—சாஸ் திரத்தை யனுசரித்து அபிவிர்த்தி யடையவேண்டு மென் பதே. என் தாய்நாட்டின் முற்கால சரித்திரத்தைப் பின் நோக்கிப் பார்க்குங்கால், அதைப்போல் மற்றெத் தேசமா வது மாநட அபிவிர்த்திக்காக அவ்வளவு உபகாரம் செய் திருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால் என் ஸ்வதேசத் தாரை நான் தூஷணை புரியேன். "நீங்கள் செய்தவரையில் நன்றாய்ச் செய்திருக்கிறீர்கள். இனி இதை விட நன்றாய்ச் செய்ய முயலுங்கள்" என்றே அவர்களை நோக்கி நான் சொல்லுவேன். இந்நாட்டிலே முற்காலத்தில் பெரிய காரி

யங்கள் நடந்தேறின. அவற்றைவிட பெரிய காரியங்கள் செய்வதற்குக் காலமும் தேசமும் இன்னும் அதிகமா யிருக்கின்றன. நாம் நடுவில் நின்றுவிட முடியாதென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? மேற்செல்லாமல் நடுவில் நின்றோமோ, நாம் நாசமடைவது நிச்சயம். நாம் முன்னோக்கியாகியாவது செல்லவேண்டும். பின்னோக்கியாவது போகவேண்டும். அபிவிர்த்தியாவது அடையவேண்டும். க்ஷீணகதியாவது அடையவேண்டும், வேறு வழியில்லை. நமது முன்னோர்கள் பெருங் காரியங்களைச் செய்தார்கள். நாம் அவற்றைவிடப் பெருங் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அப்படியிருக்க, நாம் எவ்வாறு பின்னோக்கிச்சென்று க்ஷீணகதியடையலாம்? ஒருகாலும் கூடாது. நாம் அப்படி செய்யவேண்டாது. பின்னோக்கிச்சென்றால் நாம் தாழ்மையடைந்து அழிந்து போவது திண்ணம். ஆகையால் முன்னோக்கிச் சென்று பெரிய காரியங்களைச் செய்வோம். இதுதான் நான் உங்களுக்குச் சொல்லும் புத்திமதி. நான் அற்பமான ஆசாரசீர்திருத்தங்க ளொன்றையும் எடுத்துச் சொல்லவந்தவனல்ல. தோஷங்களைப் பரிகரிக்கவும் நான் முயலவில்லை. நான் உங்களுக்குச் சொல்வதெல்லாங் கூடி, மானுட அபிவிருத்தியின் பொருட்டு, நமது பெரியோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உத்தமமான அநுபவநெறியை நீங்கள் கைப்பற்றி அதை பூர்த்திசெய்க வேண்டுமென்பதே. மனிதனது நித்தியத்தன்மையையும் தெய்வத்தன்மையையும் வற்புறுத்தும் வேதாந்த சம்பிரதாயத்தை நீங்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றே நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதுவரையில் நம் நாட்டில் உண்டான மாறுதல்களையும் இனி உண்டாகப்போகும் மாறுதல்களையும் நம் முன்னோர்கள் முன்னதாகவே எதிர்

பார்த்து அதற்குத் தகுந்தவாறு நாம் எந்த எந்த விதமாய் நடக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் விடாமல் விதிகள் ஏற்படுத்திப் போயிருப்பதை, எனக்கு அவகாச மிருக்குமாயின், உங்களுக்குச் சந்தோஷமாய் எடுத்துச் சொல்லுவேன். அவர்களும் ஜாதிக்கட்டை உடைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நமது தற்காலச் சீர்திருத்தக்காரர்களைப் போன்றவரல்லர். அவர்கள் ஜாதிக்கட்டை உடைத்ததின் கருத்து—பட்டணத்திலுள்ளவர்களெல்லோரும் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து கோமாம்ச பக்ஷணமும் மதுபானமும் செய்யவேண்டுமென்றுவது, நாட்டிலுள்ள சமஸ்த மூடர்களும் உந்மத்தர்களும்சேர்ந்து தமக்கிஷ்டமானவர்களை இஷ்டமான காலத்தில் இஷ்டமான விடத்தில், காலதேசபாத்திர விவஸ்தையின்றி மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்றுவது சிறிதேனுமன்று. அன்றியும் ஒரு நாட்டில் எவ்வளவு அதிகமாக விதவா விவாஹங்கள் நடக்கின்றனவோ, அவ்வளவு அதிகமாக அதன் செல்வமும் ஓங்கி நிற்குமென்றுவது அவர்கள் நினைத்தவரல்லர். அப்படிப்பட்ட செல்வச்சிறப்பு வாய்ந்த நாட்டாரை நான் இதுகாறும் கண்டதில்லை. நமது முன்னோர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ள உத்தம மனிதன் பிராமணனே. இந்தப் பிராமணத் தன்மையே நமது சமய நூல்களிலெல்லாம் சிறந்து விளங்குவது. பிறநாடுகளிலுள்ளோர் தங்கள் வம்சத்திற்கு ஒரு கொடுங்கோலனான மலைக் கள்ளனை மூலபுருஷனாக ஸ்தாபித்தாலன்றி திருப்தியடைகின்றார்களில்லை. மஹாராஜாக்களும் மதாசாரியர்களும் அவ்வித வம்ச பாரம்பரியத்தைத் தமக்குத் தேடி நாட்டிக்கொள்வதிலேயே களிப்புறுகின்றார்கள். நம் தேசத்திலோ கௌபீனதாரியாய்க் காய்கிழங்குகளைத் தின்று வேதமோதி காட்

டில் வாழும் ரிஷிகளையே ராஜாதி ராஜாக்களும் தங்கள் கோத்திரத்துக்கு மூலபுருஷரென நாட்ட முயல்வார்கள். ஆகவே நாம் கொண்டுள்ள மேற்குலத்துக்கும் பிறநாட்டாரின் மேற்குலங்களுக்கும் வித்தியாசமுண்டு. ஞானவைராக்கிய சீலனாய் விளங்கும் வேதியனே நமக்கு உத்தமபுருஷன். அத்தகைய உத்தம பிராமணனிடத்தில் உலகவாசனை சிறிதேனுமின்றி பிரமஞானமே சிறந்து விளங்கும். அப்படிப்பட்ட பிராமணன் நாட்டுச்சட்டங்களுக்கு மேற்பட்டவனென்றும், அவனைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டமேயில்லையென்றும், அவன் ராஜாக்களின் ஆளுகைக்குட்பட்டவனல்லனென்றும் அவன் தேகம் துன்பமுறாதென்றும் சொல்வதைக் கேட்டிருக்கின்றீர்களல்லவா? அது முழுவதும் உண்மையே. அதற்கு சுவயகாரிய துரந்தரர்களான மதியற்ற மூடர்கள் சொல்லும் பொருளைக் கொள்ளவேண்டாம். வேதாந்த நூல்களில் கூறப்பட்ட உண்மைப்பொருளையே அதன் பொருளாகக் கொள்க. தன்னயத்தை யொழித்து ஞானமும் அன்பும் பெற்று அவற்றைப் பிறருக்கும் அளிக்க உழைப்பவனே பிராமணனாகில், அப்படிப்பட்ட பிராமணர்கள், அதாவது தெய்வபக்தியும் நல்லொழுக்கமும் வாய்ந்து விளங்கும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் வாழும் தேசத்தைச் சட்டத்துக்கு மேற்பட்டதெனக் கருதுவது ஓராச்சரியமா? அவர்களை யாள்வதற்கு எந்த போலீஸ் வேண்டும்? எந்த சைநியம் வேண்டும்? அவர்களை ஆளவேண்டிய ஆவசியகமும் உளதோ? அவர்கள் ஏன் ஓர் அரசாட்சிக்குள் வாழவேண்டும்? அவர்களோ நல்லோராயும், உதாரகுண முள்ளவராயும் கடவுளைச் சேர்ந்தவர்களாயும் இருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்டவரைத்தான் நாம் உத்தம பிராமணரெனக் கூறுகின்றோம்.

இனி சத்திய (கிருத) யுகத்திலே பிராமண ஜாதியொன்று தான் இருந்ததாகப் புராணங்களில்தெரியவருகின்றதல்லவா! ஆதியில் உலகத்திலே பிராமணர்களே இருந்தனரெனவும், அவர்கள்கெட்டுப்போனமையால், பற்பல ஜாதியாராய்ப் பிரிந்ததாகவும், காலசக்ரம் மீண்டும் சுழன்றுவரும்பொழுது அவர்கள் மறுபடியும் அந்தப் பிராமண ஜாதிக்கே திரும்பி வருவார்களென்றும் மகா பாரதம் கூறுகின்றது. இப்பொழுது அக்காலசக்ரம் சுழன்று வருகின்றமையால், இந்த சங்கதியைக் கவனிக்கும்படி உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே நாம் செய்யும் ஜாதிச் சீர்திருத்தமானது, உயர்குலத்தோரை இழிகுலத்தாராக்கிக் கெடுப்பதன்று, விதிவிலக்கின்றி கண்டதைத் தின்பதும் கிடைத்ததைக் குடிப்பதுமன்று; அவரவர்களுக் கேற்பட்டிருக்கும் கட்டுத் திட்டங்களைக் கேவலம் சுகபோகத்தை வேண்டிக் கடந்து செல்வதுமன்று. மற்றென்னவெனில், நாம் அனைவரும் வேதாந்த மதத்திற் சொல்லியபடி யொழுகி ஆன்மஞானம் பெற்று பிராமணத்தன்மை அடைவதேயாம். இந்நாட்டிலுள்ள பிராமணன் முதல் பறையனீறாகவுள்ள எல்லா ஜாதியார்களும் முயன்று இப்படிப்பட்ட பிராமணத் தன்மையை யடைய வேண்டுமென்று உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு ஆஞ்ஞை உண்டாயிருக்கிறது.

இந்த வேதாந்தத்துக்கு உரிய இடம் இத்தேச மாத்திரமன்று, உலகமுழுவதிலும் அதன் அதிகாரம் செல்லும். ஆகவே நம் நாட்டின் வர்ணாசிரம கிரமமானது சகல மானுட வர்க்கத்தையும் ஆதரவுடன் படிப்படியாய் மேலான மார்க்கத்தில் நடத்தி நிர்வைரம், சாந்தி, ஸ்திரத்தன்மை, பரிசுத்தம், தெய்வபக்தி, தியானம் முதலிய சீலங்கள் வாய்ந்த

உத்தம வாழ்க்கையில் நிலையுறச் செய்வதற் கேற்பட்ட சிறந்த சாதனமாம். அப்படிப்பட்ட சாதனமன்றோ தெய்வாம்சம் பொருந்தியது.

இக்காரியங்களை யெல்லாம் செய்து முடிப்ப தெப்படி? நிஷ்டுர வார்த்தைகளாலும் தூஷணைச் சொற்களாலும் யாதொரு நன்மையும் விளையாதென்று நான் மீண்டும் சொல்லுகின்றேன். அன்பின்வழியாகவும் அநுதாபத்தின் வழியாகவுமே நற்பயன்கள் உண்டாகும். இது பெரிய விஷயமாகையால் எனக்கு நாளுக்குநாள் இதைப்பற்றி யுண்டாகும் எண்ணங்களை எடுத்துரைக்கப் பலபிரசங்கங்கள்வேண்டும். ஆகவே ஒருவிஷயத்தைப் பற்றி மாத்திரம் உங்களை ஞாபகப்படுத்திவிட்டுப் பிரசங்கத்தை முடிக்கின்றேன். அதாவது ஓ ஹிந்துக்களே! நம் ஜாதி என்கிற கப்பலானது வாழ்நாளென்கிற மகா ஜலத்தில் அநேககாலமாகப் பலருக்கும் பயன் படும்படிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கோ அதில் சில ஓட்டைகள் உண்டாய்விட்டன. ஆகவே இந்நாட்டின் குழந்தைகளாகிய நீங்களும் நானும் நம்மாலான வரையிலும் முயன்று அவ்வோட்டைகளை அடைக்க வேண்டும். இந்த அபாயத்தை நம் நாட்டாருக்குத் தெரிவிப்போம். அவர்கள் விழித்தெழுந்து காரியத்தைப் பார்க்கட்டும்.

ஜனங்களை யெழுப்பி, அவர்களுக்கு நேர்ந்த நிலையையும் அதில் அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும் அறிவிக்கவேண்டி, இத்தேசத்தின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கம் வரையில் என்னாலானவரையில் உரத்த சத்தமிட்டுக் கூவுவேன். ஒருவேளை அவர்கள் நான் சொல்வதைக் கேளாவிட்டாலும், அவர்களைப்பற்றி ஒரு வசைமொழியேனும் தூஷணை வசனமேனும் உரையேன். சென்ற காலத்

தில் நம்மவர் பெரிய காரியங்களைச் செய்தனர். இனி யெதிர் காலத்தில் அவற்றைவிடப் பெருங் காரியங்களைச் செய்ய எம்மால் இயலாதாயின், நாம் எல்லோரும ஒன்றாய் இறந்து முழுகிப்போய்விடுவோ மென்கிற தேறுதலாவது நமக்கிருக் கட்டும். தேசாபிமானிகளாயிருங்கள், பூர்வகாலத்தில் நமக்காக இவ்வளவு பெருங்காரியங்களைச் செய்து முடித்த வம்சத்தை நேசியுங்கள். உலகாநுபவம் எனக்கு அதிகமாக ஆக, என் ஸ்வதேசத்தாராகிய உங்கள் மேல் எனக்கு அன்பு அதிகமாகின்றது. உங்களுக்கோ இதுவரையில் நேர்ந்ததெல்லாம் துன்பமே. சொல்லி முடியாத கொடுங் கோன்மைக்கெல்லாம் உட்பட்டிருந்தீர்கள். இதுவே இவ்வுலகமாயையின் விசித்திரத் திருவிளையாடலாம். ஆனால் நீங்கள் அதை லக்ஷ்யம் செய்யவேண்டாம். காலக்கிரமத்தில் ஆத்மபக்ஷமே வெற்றிபெறும். அதுவரையில் நாம் சிரத்தையுடன் உழைப்போம். காற்றால் அடிபட்டுக் காலவியல்பால் மெலிந்துள்ள முக்காலும் பரிசுத்தமான நம் தாய் நாட்டின் தர்மஸ்தாபனங்களைத் தூஷிக்காம லிருப்போம். மிகவும் தாழ்ந்த மூடபக்தியாகவும் புத்தியற்ற சடங்காகவும் தோன்றுமவற்றைக் கூடக் கண்டித்துப் பேசவேண்டாம், ஏனெனில் அவற்றாலும் ஒரு காலத்தில் ஒரு நன்மை நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். இந்நாட்டின் வர்ணாசிரமாதி தர்மங்களை விட மேலான தர்மங்கள் உள்ள வேறொரு நாடும் இவ்வுலகத்தில் இல்லை யென்பதை ஞாபகத்தில் வையுங்கள். உலகத்தில் ஒவ்வொரு நாட்டிலுமுள்ள ஜாதிமுறைமைகளையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அவை யெவற்றினுக்கும் நம் ஜாதி ஏற்பாட்டின் மேலான நோக்கமாயினும் கருத்தாயினும் கிடையாது. இவ்வாறு ஜாதியென்பது இன்றியமை

யாதென்கிறதப்படும் பக்ஷத்தில், செல்வத்தால் ஏற்பட்ட ஜாதியைவிட ஞானவைராக்கிய சீலங்களின் மேன்மையால் ஏற்படும் ஜாதியே எவ்விதத்திலும் சிறந்ததாகும். ஆகவே எவ்வித தூஷணங்களும் புரியவேண்டாம். உங்கள் வாயைமூடிக் கொண்டு ஹிருதயங்களைத் திறவுங்கள். இந்நாட்டிற்கு மாத்திரமன்றி உலக முழுமைக்கும் க்ஷேமமுண்டாகும்படி முயலுங்கள். இந்தச் சுமை உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய தோளிலும் இருப்பதாகக்கருதி உழையுங்கள். அப்படி உழைக்குமிடத்து, காரிய சித்தி எத்தன்மைத்தாயிருப்பினும், ஒரு மஹத் காரியத்துக்காக உயிர் வாழ்ந்து உழைத்து மரித்தோமென்னும் திர்ப்தி உங்களுக்கிருக்கும், இக்காரியத்துக்குண்டாகும் ஜயசித்தியிலேயே மானுட வர்க்கத்தின் இம்மை மறுமைப் பயன்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றன".

ஸ்வாமிகள் பிறகு கும்பகோணத்திலிருந்து சென்னைக்குப் பரிவாரத்துடன் பிரயாணமானார். முன் நடந்த மாதிரியாகவே உபசாரங்கள் வழி முழுவதும் 'ஸ்டேஷன்' கள் தோறும் நடந்தன. மாயவரவாசிகள் 'ஸ்டேஷன் ப்ளாட்பார' த்திற்கு வந்து ஸ்வாமிகளைத் தரிசித்து வந்தனோபசாரம் அளித்தனர். அங்கே திரளான ஜனங்கள் கூடியிருந்தனர், அவ்வுபசாரத்துக்கு ஸ்வாமிகள் தக்கவாறு விடைபகர்ந்தவுடன், ஜனங்கள் ஜயகோஷம் செய்ய, வண்டித்தொடர் நகர்ந்து சென்றது.

VII.

சென்னைக்கு விஜயம்—உபசரணைகள்—பிரசங்கங்கள்.

ஸ்வாமிகள் சென்னைக்கு வருகிறார் என்கிற செய்தியைக்கேட்டுப் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் அதிகாலையில் எழுந்து

எழும்பூர் ஸ்டேஷனண்டைச் சென்றார்கள். ஜட்ஜ் பதியர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயர் முதலானவர்கள் ஸ்வாமிகளை யெதிர் கொண்டழைக்க ப்ளாட்பாரத்திற் கூடியிருந்தனர். பட்டணம் முழுவதும் இரண்டு மணிநேரம் முன்னதாகவே ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று அவ்விடத்தை எள் விழற்கிடமின்றி நிறைத்திருக்க, ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்த ஸ்வாமிகள் வண்டியிலிருந்து இறங்கினார். உடனே அவரையும் அவரது சிஷ்யர்களையும் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயர் முதலிய பிரமுகர்கள் எதிர்கொண்டுபசரித்துப் பூமாலையிட்டு வண்டியில் ஆரோஹணிக்கச் செய்தனர். பிறகு ஸ்வாமிகளேறிய வண்டி அசைய ஆரம்பித்தது. ஆண், பெண், பாலர், விருத்தர், உள்படப் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் அவ்வண்டியைப் பின்பற்றி ஊர்கோலமாய் வந்தனர். ஸ்டேஷன் முதல் கடலோரத்தில் ஐஸ்மெத்தை வரையிலும் மகா தோரணங்களும் பூரண கும்பங்களும் வேறு பல இனிய காட்சிகளும் நிரம்பியிருந்தன. மார்க்கந்தோறும் பிரதானமான விடங்களிலெல்லாம் "பரதகண்டத்து மாட்சிமை தங்கிய மைந்தராகிய விவேகாநந்தருக்கு நல்வரவு" என்ற மங்களவசனம் வரையப்பட்டிருந்தது. அவ்விடங்களிலெல்லாம் ஸ்வாமிகளுக்கு உபசார பத்திரிகைகள் படிக்கப்பட்டன. வண்டியானது சிறிது தூரம் வந்த பிறகு, ஜனங்கள் அதிற் பூட்டியிருந்த அசுவங்களை அவிழ்த்துவிட்டுத் தாமே வண்டியை யிழுத்துச் சென்றனர்.

ஸ்வாமிகள் இங்ஙனம் வழிமுழுவதும் திவ்யதேஜஸ் பிரகாசிக்கும் தம் முகாரவிந்தத்தால் அக்காட்சியைக்கண்டு களிக்க வந்திருந்த பல்லாயிரம் ஜனங்களுக்கும் நேத்திரானந்தத்தை விளைவித்துக் கடைசியாய் ஐஸ்மெத்தைக்கு வந்து

சேர்ந்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ பிலிகிரி ஐயங்கார் முதலியவர்கள் மங்களவாத்திய கோஷத்துடன் ஸ்வாமிகளை எதிர்கொண்டுபசரித்து உள்ளே அழைத்துச்சென்று, ஸ்ரீ பார்த்தசாரதிப் பெருமான் கோயிலிலிருந்து வரவழைக்கப்பெற்ற திவ்யதீர்த்தத்தால் ஸ்வாமிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்து அவரது கண்டத்தில் திருமாலை சாத்திப் பனிநீர் தெளித்தனர். பிராமணோத்தமர்கள் வேதகோஷம் செய்து,

வேதாந்த விஜ்ஞாந ஸுநிஶ்சிதார்தா:
ஸந்ந்யாஸ யோகாத்யதய: ஶுத்தஸத்த்வா:
தே ப்ரஹ்மலோகே து பராந்தகாலே
பராம்ருதா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||
யோ வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ
வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித:
தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய
ய: பர: ஸ மஹேஶ்வர: ||

என்ற சுருதிகளால் மங்களாசாஸனம் செய்தனர். பிறகு ஸம்ஸ்கிருத காவ்ய நாடகாதி கலா விநோதசபையாகிய வித்வந்மநோரஞ்ஜநீ ஸமாஜத்தாரால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் ஒரு வந்தநோபசார பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. ஸ்வாமிகள் இவற்றையெல்லாம் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொண்டு வந்தவர்களுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டார்.

அன்றைத்தினம் மாலை ஸ்வாமிகள் நகரவாசிகளைக் காணும்பொருட்டு விக்டோரியா ஹாலுக்குச் சென்றார். முதலில் ஹாலுக்குட் சென்று அங்கே சென்னை வாசிகளின் உபசாரப் பத்திரிகையையும், க்ஷேத்திரி மஹாராஜா அனு

ப்பியிருந்த உபசாரப்பத்திரிகையையும் வாசிக்கக் கேட்டார்.

பிறகு அவர் ஹாலைவிட்டு வெளியேவந்து கோச் வண்டி ஒன்றில் உன்னதஸ்தானத்தில் ஏறிக்கொண்டு பேசத் தொடங்கினர். அப்பொழுது அவரைப் பார்த்து அவரது பிரசங்கத்தைக் கேட்கவந்திருந்த ஜனங்களின் தொகை சுமார் பதினாயிரமிருக்கும். அவர் பேசுவதை அத்தனை ஜனங்களும் கேட்க முடியாதாகையால், எல்லோரும் கேட்கவேண்டுமென்னு மாசையால் வண்டியின சமீபத்துக்கு வர முயன்றதில் அதிக ஜனநெருக்கத்தால் சபையை நடத்த முடியாமற் போய்விட்டது. ஆனபோதிலும் ஸ்வாமிகள் பின்வருமாறு சுருக்கமாய்ப் பதிலுரைத்தார்:—

"மனிதன் ஒன்று நினைத்தால் தெய்வம் மற்றொன்று நினைக்கின்றது. வந்தனோபசாரங்களும் அவற்றிற்குப் பிரதிவசனங்களும் ஆங்கிலேய பத்ததியில் நடக்கவேண்டுமென்று யோசனை செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனல் ஈசுவர சங்கற்பம் அதை மாற்றிவிட்டது. அன்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் போர்க்களத்தில் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசித்ததுபோல், நானும் இப்பரந்தவெளியில் இரதத்தின்மேலேறி பிரசங்கிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். அதன்பொருட்டு நாம் திருவருளைத் துதிப்போமாக. இப்படி நேர்ந்ததும் எனக்கோர் உற்சாகத்தை யளிக்கின்றது. உங்கள் எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி என்னல் பேசமுடியுமோ என்னவோ தெரியாது. ஆயினும் என்னலானவரையில் முயன்று பார்க்கிறேன். பரந்த வெளியில் இத்தனை ஜனங்களுக்குமுன் பிரசங்கிக்கும்படியான சமயம் இதற்குமுன் ஒருபோதும் எனக்கு வாய்க்கவில்லை. கொழும்புமுதல் சென்னை வந்துசேரும் வரையிலும் எனக்கு

அதிக மனமகிழ்ச்சியுடன் செய்யப்பட்ட உபசாரங்களையும், இனியும் நடக்கப்போவதாகத் தோன்றும் உபசாரங்களையும் நோக்கும்போது எனக்குண்டாகும் ஆநந்தத்தைச் சொல்லி முடியாது. இதனால் ஹிந்துக்களுக்கு மதத்தில் எவ்வளவு பக்தி இருக்கிறதென்று நிரூபணமாகின்றது. அதன் பொருட்டே நான் சந்தோஷிக்கிறேன். மற்ற நாடுகளிலெல்லாம் ஜனங்களுக்கு ராஜாங்கத்தொழில் வர்த்தகம் முதலியவற்றில் நோக்கமேயன்றி, மதத்தில் அவ்வளவு பிடிப்பில்லை; ஹிந்து ஜாதியார்களே இதில் சிறப்பெய்தினவர்கள். இல்லாவிடில் எந்நாட்டிலாவது பிக்ஷை யெடுக்கும் சந்நியாசிக்கு இவ்வளவு உபசாரம் நடக்குமா? இப்பொழுது உலகத்திலுள்ள ஜாதியார்கள் இரண்டு கடினமான விஷயங்களை ஆராய்வதில் பிரவிர்த்தித்திருக்கிறார்கள். அவற்றுள் ஒரு விஷயத்தை இந்தியா மேற்கொண்டது. மற்றொன்றைப் பிறநாட்டார்கள் கொண்டனர். அந்த விஷய மென்னவெனில், எது நித்தியமான பிரயோஜனம்? எதனால் ஒரு ஜாதியார் அழியாமல் ஜீவித்திருக்கக் கூடும்? அஃது அன்பா அல்லது பகைமையா, சுகபோகமா அல்லது வைராக்கிய சீலமா? இந்த லோகயாத்திரை யென்னும் போராட்டத்தில் ஜடம் வெற்றிபெறுமா, சித்து வெற்றி பெறுமா? என்பதே. இவ்விஷயத்தை நம் முன்னோர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஆராய்ந்து சித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அச்சித்தாந்தமாவது வைராக்யசீலமும், அதிகார வெறுப்பும், அன்புடைமையுமே நித்தியசுகத்துக்கு வழியெனக்கொள்ளும கொள்கையாம். இதற்கு நிதர்சனம் உலகசரித்திரத்தைப் பார்த்தால் தெரியும். எத்தனையோ தேசத்தார்கள் சிலகாலம் சிறப்புற்றோங்கிய உயர்ந்த நிலையடைந்து க்ஷணப்போது அதிகார

வைபவத்தால் பூரிப்புடன் வாழ்ந்து, பிறகு நீரின் மேற்றோன்றும் குமிழிபோல், அழிந்துபட்டனர். நம் மஹாராஜாதிபோ எத்தனை இடுக்கண்கள் தோன்றி அதை யழிக்க முயன்றும், இன்னும் சாசுவதமாயிருக்கின்றதல்லவா? இதற்குக் காரணமென்ன? நம்நாட்டிலுள்ள வைராக்கிய சீலமே. வைராக்கிய மில்லாத வொரு சமய நெறியும் தழைத்திருக்க முடியுமோ? ஐரோப்பிய ஜாதியார்களோ ஒருவன் எவ்வளவு செல்வம் சம்பாதிக்கலாம், எவ்வளவு அதிகாரம் பெறலாம், என்று யோசித்து அவை கைகூடுவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களை யெல்லாம் செய்கின்றனர். அதனால் ஜனங்களுக்குள் போட்டியும், பகையும், கொடுமையும், உண்டாகின்றன. இதுவே ஐரோப்பாவின் தற்காலநிலை. நாமோ வர்ணாசிரம தர்மமென்னும் சிறந்த சாதனத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றோமாதலால், ஜனங்கள் வாழ்க்கைப்போராட்டத்தில் போட்டிபோடாமல், குரூரசித்தையை மறந்து தத்தம் ஜாதி தர்மங்களை நடத்திப் பரமார்த்தத்தையும் பெறுகின்றனர்."

ஜனக்கூட்டம் வரவர அதிகமாய்க்கொண்டு வந்தமையால், அவர்களெல்லோருக்கும் கேட்குமபடி பிரசங்கிக்க ஸ்வாமிகளால் முடியாமற் போய்விட்டது. ஆகவே அவர் பின்வருமாறு பிரசங்கத்தை முடித்தார்.

"பிறகு மற்றொரு சமயம் சாவகாசமாய் நாம் கலந்து பேசலாம். இப்போது இவ்வளவு மட்டும் போதும், போய் வாருங்கள்.

நாற்புறமும் திரும்பி உங்களைப்பார்த்து பிரசங்கிப்பது அசாத்தியம். நீங்கள் இன்றைக்கு என்னைப் பார்த்ததுடன் மாத்திரம் திருப்தியடையவேண்டும். மற்றொருசமயம் விவர

மாய்ப் பிரசங்கம் செய்கின்றேன். நீங்கள் உற்சாகத்துடன் நல்வரவு கூறிச் செய்த உபசாரத்தினால் நான் கிருதார்த்தனானேன்."

ஸ்வாமிகள் ஒரு வாரத்துக்குமேல் சென்னையில் தங்கியிருந்து ஆறுபிரசங்கங்கள் செய்தார். அவை தவிர சீர்திருத்தக்காரர் சபையிலும் அன்னதான ஸமாஜத்திலும் பேசினார். வித்வந்மனோரஞ்ஜநீ சபையார் வேதாந்த நாடகமாகிய பிரபோத சந்திரோதயத்தை ஸ்வாமிகளின் விஜயத்தைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டி விக்டோரியா நகரமண்டபத்தில் அபிநயித்தபொழுது அதைக்காண வெழுந்தருளுமாறு அச்சபையார் அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் அதற்கிசைந்து நகரமண்டபம்சென்று அந்நாடகப்பிரயோகத்தைக் கண்ணுற்று, அச்சபையின் முக்கிய அங்கத்தினரான தக்ஷிணதேசத்துப் பிராம்மணரின் உத்தமான ஸம்ஸ்கிருதோச்சாரணத்தின் அழகைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்.

VIII.

சென்னையில் முதற்பிரசங்கம்.

என் யுத்தஸந்நாஹம்.

1897ஆ பிப்ரவரி 9உ மாலை சென்னை விக்டோரியா நகரமண்டபமானது ஸ்வாமிகளின் உபந்யாசத்தைக் கேட்க வந்திருந்த பரதன பெரிய மனிதர்களாலும் மாணாக்கர்களாலும் நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. கட்டுகள் வைத்தபோதிலும் ஆள்நிற்கக் கூடப் போதுமான இடம் கிடைக்கவில்லை. ஸ்வாமிகளின் பிரசங்கமானது இடிமுழக்கம்போல் முழங்கிக் கேட்பவர்களை மந்திரத்தால் கட்டுப்பட்டவர்போல் ஆக்கிவிட்டது. அவருடைய உண்மையான மனதும் அவருடைய உற்சாகமும் வல்லமையும் அவருடைய வாக்ஜாலமும் கேட்டவர்களைப் பரவசம் செய்யத்தக்கதாயிருந்தன.

அன்றைத்தினம் கூட்டமாயிருந்தமையால் பிரசங்கத்தைமுடிக்க முடியாமற் போய்விட்டது. சென்னைவாசிகள் என்னிடத்தில் ஒருங்கே காட்டிவந்த கருணைக்காக அவர்கள்பால் எனக்குள்ள நன்றியறிவை இச்சமயத்தில் தெரிவிக்கின்றேன். அவ் வுபசார பத்திரிகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் விளங்கிய அழகிய வசனங்களுக்காக என் நன்றியை எவ்வாறு காட்டுவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. கருணை நிரம்பிய அவ்வுதார வசனங்களுக்கு என்னை யுரியவனாக்க வேண்டுமென்றே நான் பகவானைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். என் வாழ்நாள் முழுவதும் நம் மதத்தின் பொருட்டும் நம் தாய் நாட்டின் பொருட்டும் நான் உழைப்பேனாக. அக்காரியத்தைச் செய்ய நான் தகுதியுடையவனாயிருக்குமாறு கடவுள் அருள்புரிவாராக. கனவான்களே, என்னிடத்தில் எத்தனையோ பிழைகள் இருப்பினும், ஒரு சிறிது தைரியமும் இருக்கிறதென்று நினைக்கின்றேன். நான் இந்தியாவிலிருந்து மேற்றிசைக்கு ஒரு தூது மொழியுடன் சென்றிருந்தேன். அதை அமெரிக்கர் முன்னும் ஆங்கிலேயர் முன்னும் தைரியமாய் உரைத்தேன். இன்றைய விஷயத்தைத் துவக்குமுன் உங்கள் அனைவருக்கும் சில தைரியமான வசனங்களைச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். என்னை அதைரியப்படுத்தி, என் காரியசித்தியை எதிர்த்து, கூடுமானால் என்னையும் நசுக்கி ஒழித்துவிட சில பிரயத்தனங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆனால் எம்பெருமான் திருவருளால் அவை ஒன்றும் சாயவில்லை. அத்தகைய முயற்சியின் பயன் எப்பொழுதும் அப்படித்தானே முடியும். ஆயினும், சென்ற மூன்று வருஷங்களாக சிறிது மனஸ்தாபம் மாத்திரம் இருந்துகொண்டே வந்தது. நானும் அயல்நாடுகளில் இருந்தவரையில், அதைப்பற்றி

ஒரு சொற்கேனும் பேசாமல் வாய்பொத்தி யிருந்தேன். இப்பொழுதோ, என் தாய்நாட்டின் மண்மேல் நான் வந்து நிற்கின்றபடியால், விரமாய்ச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகின்றேன். நான் சொல்லப்போகும் இவ்வார்த்தைகளின் முடிவு என்னவாகுமெனக் கருதியாவது, இவ்வசனங்களால் உங்கள் உள்ளங்களில் எவ்வகையான உணர்ச்சியுண்டாகுமென்றெதிர் பார்த்தாவது நான் பேசவில்லை, அதைப்பற்றி எனக்குச் சிறிதேனும் கவலையில்லை. நான்கு வருஷங்களுக்குமுன் தண்ட கமண்டலு தாரியாய் உங்களுக்கு வந்த அதே சந்நியாசியாகத்தான் நான் இன்றைக்கும் இருக்கின்றேன். அதே விரிந்த உலகம் தான் இப்பொழுதும் என்முன் இருக்கின்றது. இனி அதிக பீடிகையின்றி நான் சொல்லவேண்டியதை ஆரம்பிக்கின்றேன். முதலாவது திவ்யஞ்ஞான (தியசாபிகல்) சங்கத்தைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. திவ்யஞ்ஞான சங்கத்தால் இந்தியாவுக்குக் கொஞ்சம் உபகாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று நாம் சொல்லாமலே அமையும். அதுவரையில் அந்தச்சங்கத்தாருக்கு, அதிலும் முக்கியமாய் Mrs. அன்னிபெஸன்ட்டுக்கு, எல்லா ஹிந்துக்களும் நன்றியுள்ளவரா யிருக்கின்றனர். பெஸன்ட் அம்மையைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்தது வெகு சொற்பமாயினும், நான் அறிந்தமட்டில், அவள் நம் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்தை உள்ளன்புடன் நாடினவளென்றும், நம் நாட்டை முன்னுக்குக் கொண்டுவரத் தன்னாலியன்றவளவும் சிறிதும் ஓய்ச்சலின்றி உழைத்து வருபவளென்றும் என் மனத்துக்குப் பட்டிருக்கின்றது. அதற்காக உண்மையான இந்தியன் ஒவ்வொருவனும் அவளிடத்தில் என்றென்றைக்கும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டவனே. அவளுக்கும்

அவளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் என்றென்றைக்குந் தேவாநுக்ரஹம் மேன்மேலும் உண்டாகுக. ஆனால் அது வேறு சங்கதி, திவ்யஞ்ஞான சங்கத்தைச் சேருவது மற்றொருசங்கதி. கௌரவமும், மதிப்பும், அன்புடைமையும் ஒரு விஷயம். ஒருவர் சொல்வதை யெல்லாம் யுக்திக்குப் பொருத்திப் பாராமலும் சீர்தூக்கிப் பாராமலும் விழுங்கிவிடுவலது வேறு விஷயம். இது நிற்க, அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் என்னாற் செய்து முடிக்கப்பட்ட சிலகாரியங்களுக்கு திவ்யஞ்ஞான் சங்கத்தாரே துணையாயிருந்தவர் என்றதோர் வதந்தி யுலாவிவருகின்றது. அவ்வதந்தி யவ்வளவும் தப்பு வார்த்தையென்றும் பொய்யுரை யென்றும் நான் உங்களுக்கு வெளிப்படையாய்ச் சொல்வேன். நாங்கள் உதாரமான கொள்கை யுடையவர்களென்றும், எம்மினும் வேறுபட்டவரது அபிப்பிராயங்களிலும் நாங்கள் சமரஸத்தன்மை பாராட்டுகின்றவர் என்றும், வீணுரை கூறுபவரை இவ்வுலகத்திற் பலரைப் பார்த்திருக்கின்றோம். அவர்கள் கூறுவது போலவே செய்கையிலும் இருந்தால் மிகவும் நன்மையே: ஆனால், அவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் நான் நம்பிக்கொண்டிருக்கும் வரையிலும் தான் அவர்கள் என்னிடம் பிரீதி பாராட்டுவார்கள்; அவர்கள் சொல்வதை நான் கொஞ்சம் தைரியமாய் ஆக்ஷேபிக்கத் தொடங்கிவிட்டாலோ, உடனே அந்த பிரீதியும் அன்பும் எங்கோ ஓடிப் போய் விடுகின்றன. மற்றும் சிலர் தூங்குகிறவன் துடையில் திரித்தமட்டும் லாபமென்று பிறரைத் தங்கள் மதத்தில் சேர்ப்பதிலேயே விழிப்பாயிருந்து உழைத்துவருகிறார்கள். அவர்கள் காரியத்துக்கு ஏதாவது பங்கம் நேர்ந்து விட்டால், அவர்களுக்குண்டாகும் வயிற்றெரிச்சலும் துவேஷமும் இவ்வளவென்று சொல்லி முடிப்பது.. அப்புறம் அவர்

களுக்கு இன்னது தான் செய்பலாமென்று தெரிவதில்லை. ஹிந்துக்கள் தங்கள் வீடுகளைப் பரிசுத்தமாய் வைத்துக் கொள்ள முயன்றால், பாதிரிகளுக் குண்டாகும் கெடுதியென்ன? ஹிந்துக்கள் தம்மைத்தாமே சீர்திருத்திக்கொள்ள தம்மாலான வரையிலும் முயன்றால், பிராஹ்ம ஸமாஜிகளுக்கும் மற்றைச் சீர்திருத்த சபைசகளுக்கும் வரும் ஹானி என்ன? அவர்கள் ஏன் இம்முயற்சிகளுக்குக் குறுக்கே நிற்கவேண்டும்? ஏனென்று தானே நான் கேட்கிறேன்? ஆனால் அவர்களது துவேஷத்துக்கும் பொறாமைக்கு முள்ள உக்கிரத்தன்மையைப் பார்த்தால், ஏன், எப்படி என்ற கேள்விகளையே கேட்பதற்கு சாத்தியமில்லை யெனத் தோன்றுகிறது.

இன்னொரு சங்கதி. சீர்திருத்தக் காரர்களின் பத்திரிகையொன்றில் நான் சூத்திரனென்றும் சூத்திரனுக்கு ஸந்நியாஸத்தில் அதிகாரமே தென்றும் எழுதியிருப்பதைப் படித்தேன். அதற்கு நான் சொல்வதென்ன வெனில், நான் சூத்திர ஜாதியானால், அந்தப் பத்திராதிபர் பறைச்சாதியைச் சேர்ந்தவர். ஒவ்வொரு பிராமணனும் "யமாய தர்மராஜாய சித்ரகுப்தாய வை நம:" என்ற மந்திரத்தைச்சொல்லி எவருடைய திருவடிகளைப் பணிகின்றனரோ, எவருடைய வம்சஸ்தர்கள் உத்தம க்ஷத்திரியராய் விளங்குகின்றனரோ, அத்தகைய மஹானே எங்கள் வம்சத்தின் மூல புருஷனென்று அறியுங்கள். இதிஹாஸ புராணங்கள் பிரமாண நூல்களாயின், எங்கள் வம்சத்தார் முற்காலத்தில் இந்நாட்டிற்குச் செய்த மற்ற உபகாரங்கள் ஒருபுறமிருக்க, அவர்கள் இந்தியாவின் பாதிபாகத்தைப் பல நூற்றாண்டுகளாய் ஆண்டுவந்தார்களென்பதை இந்த வங்காளச் சீர்திருத்தக்காரர் அறியக்கடவர். எங்கள் ஜாதியைக் கணக்கில் எடுக்காவிடில், இந்தியா

வின் தற்கால நாகரிகத்தில் எவ்வளவு மிகுந்து நிற்கும்? ஒரு பங்காளத்தில் மாத்திரம் உண்டான சிறந்த தத்துவசாஸ்திரிகளும், கவிச்சிரேஷ்டரும், சரித்திர நூலாசிரியரும், புராதன சாஸன பரிசோதகரும், மதப்பிரவர்த்தகர்களும் எங்கள் ஜாதியிலன்றோ பிறந்தவர்கள்? தற்கால இந்திய சாஸ்திர விற்பன்னருக்குள் சிறந்தவராய் விளங்கும் ஸ்ரீ ஜகதீச சந்திரவசு எங்கள் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்தானே? என் ஜாதியா சூத்திரஜாதி! அப்பொழுது இந்தப் பத்திராதிபர் பறையனென்பதற்காக்ஷேபணையே யில்லை. நம் சரித்திரத்தையே அவர் சிறிது அறிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்; முதன்மூன்று ஜாதிகளின் தர்மங்களைப் பற்றியும் சிறிது தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். பிராமண க்ஷத்திரிய வைசியர் என்னும் மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் வேதாத்தியயனத்திலும் ஸந்நியாஸத்திலும் ஸமானுதிகாரமுண்டென்பதை இவர் அறிந்து பேசியிருக்கவேண்டும்.

"இதெல்லாம் பிரஸ்தாபத்துக்கு வந்ததினால் சொன்னேனேயன்றி வேறில்லை. அவர்கள் என்னைச் சூத்திரனென்று சொன்னதினால் எனக்குக் கொஞ்சமாவது வருத்தமில்லை. என் முன்னோர்கள் ஏழைகளிடத்தில் காட்டிய கொடுமைக்கு இஃதோர் சிறிய பரிஹாரமாகும். நான் பறையனாயின் எனக்கு இன்னும் சந்தோஷமே, ஏனெனில் என் குருநாதன் தான் பிராமணோத்தமனாயிருந்தும் ஒரு பறையனுடைய வீட்டைச் சுத்திசெய்ய திருவுள்ளங்கொண்ட மஹாநுபாவனன்றோ? ஆனால் அப்பறையன் அவரை அவ்வாறு செய்யவிடவில்லை. அப்படிச் செய்யவிட அவனுக்கு எவ்வாறு மனம் வரும்? இந்தப் பிராமண சந்நியாஸியோ அவனுடைய வீட்டுக்குப்போய்ச் சுத்திசெய்வது! ஆனால் இவர்

நள்ளிரவில் எழுந்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அந்தப்பறையன்வீட்டில் நுழைந்து அவனுடைய கக்கூஸைச் சுத்திசெய்து தன் நீண்ட மயிரால் அவ்விடத்தைத் துடைத்தார். தாம் எல்லாருக்கும் தாஸாநுதாஸனாய் இருக்கவேண்டி அவர் இப்படிப் பல நாள் செய்துவந்தார். அப்படிப்பட்டவரது திருவடிகளையன்றோ யான் என் சென்னிமேல் தாங்கி நிற்கின்றேன். அவரே என் நாயகன். அந்த நாயகனது சிறந்த வொழுக்கத்தையே நான் பின்பற்றி நடக்க முயல்வேன். அப்படியல்லவோ ஹிந்துவாயுள்ளவன் உங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவரப் பார்க்கின்றான். ஹிந்துக்கள் இந்நாட்டுப் பாமரஜனங்களை அயல்நாட்டுப் பழக்கங்களின் கலப்பின்றி இவ்வாறு தான் முன்னுக்குக் கொண்டுவருவார்கள். சென்ற இருபதுவருஷமாய் இந்நாட்டில் வேரூன்றியுள்ள மேற்றிசை நாகரிகத்தில் பழகித்தேறிய வொருவன் அயல் நாட்டில் தன் சொந்த நண்பன்பேரும் பிரதாபமும் பெற்று விளங்குவதைக் கண்டு சகியாது, தன் சம்பாத்தியத்துக்கு அவனை யொரு விகாதமெனக் கருதி அந்நண்பனுக்கு அன்னபானாதிகள் அகப்படவொட்டாமல் தடுக்கப்பார்க்கிறான். இதுவே மேற்றிசை நாகரிகத்தினால் விளைந்த பெரும்பயன். மற்றொரு மஹாபுருஷரோ ஸ்வதேசத்திலுள்ள கலப்பிலாத பரிசுத்தவைதிகஹிந்துமதம் எப்படியுபகரிக்குமென்பதற்குச் சிறந்த நிதர்சனமாய் விளங்குகிறார். நமது சீர்திருத்த நேசர்களில் எவரேனும் ஒருபறையனுடைய கக்கூசைச் சுத்திசெய்து அதைத் தன் மயிரால் துடைக்கச் சித்தமாயிருக்கும் ஒழுக்கத்தை வெளியிடட்டும், அந்த க்ஷணமே நான் அவன் பாதாரவிந்தங்களில் படிந்து அவன் சொல்வதைக் கேட்கிறேன். அதுவரையில் நான் அவர்களை மதியேன்.

இருபதினாயிரம் மணங்கு மஹாப் பிரசங்கங்களைக்காட்டிலும் அரைபலம் அநுஷ்டானம் எவ்வளவோ மேலானதென்க.

இனி சென்னையிலுள்ள சீர்திருத்தச் சங்கங்களைப்பற்றிப்பேசுவோம். அச்சங்கத்தார் என் விஷயத்தில் அதிகபட்சம் காட்டியிருக்கிறார்கள்; அன்புள்ள மொழிகளைப் பேசியிருக்கிறார்கள். வங்காளத்துச் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கும் சென்னைச் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கும் பேதமிருக்கிறதென்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பதை நானும் மனப்பூர்வமாய் அங்கீகரிக்கின்றேன். இப்பொழுது சென்னை ராஜதானியானது வெகு நேர்த்தியான நிலையிலிருக்கிறதென்று நான் பல தடவைகளிலும் சொல்லியுள்ளது உங்களில் அநேகருக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கலாம். வங்காளத்தில் சீர்திருத்தமும் அதன்மேல் வைதிகாபிவிருத்தியும் உண்டாகி ஒன்றுடனொன்று முரணிக்கொண்டிருக்கின்றன. அத்தகைய முரண்கள் சென்னையில் இல்லை. இங்கே முதலிலிருந்து படிப்படியாய் அபிவிருத்தியே காணப்படுகின்றது. ஆகவே சென்னைச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொல்லுகிறபடி வங்காளிகளுக்கும் சென்னைவாசிகளுக்குப் பேதம் உள்ளதென்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அவர்களுக்குத் தெரியாத வித்தியாசம் இன்னொன்றிருக்கிறது. இந்தச் சீர்திருத்த சங்கத்தாரில் சிலர் என்னைப் பயமுறுத்தித் தங்கள் சங்கத்தில் சேரச்செய்ய வெண்ணங்கொண்டாற்போ லிருக்கிறது. அது சாயாத காரியமென்பதை அவர்க ளறியக்கடவர். சென்ற பதினான்கு வருஷங்களாகப் பசிப்பிணியை பிரத்தியக்ஷமாய் அநுபவித்துக்கொண்டுவந்து, அடுத்த நாள் இன்ன அன்னம் கிடைக்கும், இந்த இடத்தில் தூங்குவோம், என்றறியாமல் திரிந்தவனை அவ்வளவு சுலபமாய் பயமுறுத்திவிட முடி

யாது. கௌபீனதாரியாய் அத்தியந்த சீதளப் பிரதேசங்களில்சஞ்சரித்தவனை இந்தியாவில்அவ்வளவுசுலபமாய் ஏய்க்க முடியாது. ஆகவே அவர்களுக்கு முதலில் நான் இப்படிச் சொல்வேன்,. எனக்குச் சொந்தமான சங்கற்பம் சிறிதுண்டு. எனக்கும் கொஞ்சம் அநுபவ மிருக்கிறது. உலகத்துக்கு நான் சொல்லவேண்டிய தூதுமொழி யொன்றுண்டு. அதை நான் துணிவோடும் பிற்காலத்தைப் பற்றிக் கருதாமலும் சொல்வேன். சீர்திருத்தக்காரர் வந்தால்—உங்களைவிட நான் பெரிய சீர்திருத்தக்காரன் என்று அவர்களுடன் சொல்வேன். அவர்கள் இங்குமங்கும் துண்டுதுண்டாயன்றோ திருத்தம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்கள். நானோ வேரோடு திருத்தவேண்டுமென்பேன். அவர்கள் இருப்பதை அழிக்க வேண்டுமென்கிறார்கள்.நானோ இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு அதன்மேல்கட்டடம் கட்டவேண்டு மென்கிறேன்.மேல்பூச்சான சீர்திருத்தத்தில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அடியிலிருந்துண்டாகும் அபிவிர்த்தியிலேயே எனக்கு நம்பிக்கை., கடவுளின் ஸ்தானத்தில் நின்றுகொண்டு "இந்த வழியேதான் நீங்கள் போகவேண்டும், அந்தவழி கூடாது" என்று நம் ஜனஸமூஹத்தைப்பார்த்துச் சொல்லும் துணிவு எனக்கு வரவில்லை. முன் ஸ்ரீராமன் கட்டிய அணைக்கு உதவிபுரிந்த அணிலானது தன் சக்திக்குத் தக்கவாறு ஏதோ சிறிது மணலைத்தானே கொண்டுவந்து போட்டது. அவ்வளவு சொற்ப சகாயமாவது என்னால் நம் நாட்டுக்குக் கிடைத்தால் அதுவே என் பாக்கியமாகும். நமது ஜாதியாகிய அற்புதமான யந்திரம் இத்தனை யுகங்களாகவேலைசெய்து வந்திருக்கிறது. இந்தஜாதியென்னும் அற்புத மஹாநதியானது நம் முன் பிரவஹித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது நல்லதுதானாஎன்பதும

அதனைப்படி இயங்கவேண்டுமென்பதும் யாருக்குத்தெரியும்? எத்தனையோ ஆயிரம் நிலைமைகள் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டு அதற்குச் சிறப்புவகையான ஒரு பிரவிர்த்தியை யுண்டுபண்ணி, அதைச் சிலசமயம் மந்தகதியுடையதாகவும் சிலசமயம் வேகமுள்ளதாயும் செய்து வருகின்றன. அதன் சலனத்தை நியமிக்கும் சாஹஸம் எவருக்குண்டு? கீதையிற்சொல்லியபடி, நம் கடமையைச் செய்துவிட்டு, திருப்தியாய்ப் பக்கத்தில் நின்றிருக்க வேண்டியதே நாம் செய்யக்கூடியது. அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைக் கொண்டு அதை நாம் போஷிக்கலாமே யன்றி, அதன்மேல் உண்டாகும் வளர்ச்சி அதனுடையதே. இப்படித் தான் வளரவேண்டுமென்று அதற்கு யாரும் கட்டளையிடமுடியாது. நமது சங்கத்தில் தோஷங்கள் ஏராளமாயிருக்கின்றன. ஏனைய ஒவ்வொரு சங்கத்திலும் அப்படித்தான் தோஷங்கள் இருக்கின்றன. இங்கே விதவைகளின் கண்ணீரால் தரை நனைந்திருந்தால், அங்கே மேற்றிசையில், கல்யாணமாகாத கன்னியர் விம்மிவிம்மித் துயருற்று விடும் சுவாஸத்தால் காற்று கலுஷித மாகின்றது. இங்கே வறுமைப் பிணியானது உலவாழ்க்கையை வருத்துகின்றது. அங்கே மிதமிஞ்சின சுகபோகத்தால் வாழ்க்கையில் வெறுப்புண்டாகி அவர்களைப் பிணிபோல் பிடிக்கின்றது. இங்கே வயிற்றிற்குத்தின்ன ஒன்றுமில்லாக் குறையால் ஜனங்கள் தற்கொலை செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அங்கேயோ, இவ்வளவு அதிகமாய்த் தின்பதற்கிருக்கிறதேயென்று பிரமித்துத் தற்கொலைபுரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். முடக்கு வாயுவைப்போல் தோஷங்கள் எங்குமே இருக்கின்றன. அதைக் காலிலிருந்து துரத்தினால், தலைக்கேறுகிறது. அங்கிருந்து துரத்தினால் இன்னோரிடத்திற்குப்

போகிறது. கடைசியில் இடத்துக்கிடம் தூரத்தி வேட்டையாடுவதாய் முடியுமேயன்றி வேறில்லை. ஆகவே, குழந்தைகளே, தோஷத்தைப் பரிஹரித்தலே உண்மை வழியாம். நமது ஞானசாஸ்திரமோ, நன்மையும் தீமையும் பிரிக்கப்படாத நித்தியசம்பந்த முடையவையென்றும், அவை, ஒரே நாணயத்தின் முன்பின் பக்கங்களைப் போன்றவையென்றும் போதிக்கின்றது. ஒன்று வேண்டுமானால், இன்னொன்றையும் அநுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும். கடலில் ஓர் அலை உண்டானால், இன்னோரிடம் அதற்குத் தக்கபடிக்குழிந்தே யாகவேண்டும். அதுமாத்திரமா, வாழ்க்கை அவ்வளவும் துக்கம் நிறைந்தே யிருக்கின்றது. நாம் ஒரு மூச்சுவிட்டாலும் அதினால் எத்தனையோ ஜந்துப்பிராணிகள் மடிகின்றன. இன்னொருவனைப் பட்டினிபோடாமல் ஒருகவளம் அன்னமாவது நாம் உண்பதில்லை. இதுவே உலகரீதியாய் இருக்கின்றது. ஆகவே நாம் எவ்வளவு பேசினாலும், உண்மையில் தோஷ பரிஹாரமாவதில்லை. நன்மையும் தீமையும் எவ்விதத்திலும் கலந்திருப்பதால், ஜனங்களுக்குக் கல்வியைப் புகட்டுவதே தோஷங்களால் உண்டாகும் துன்பத்தைத் தடுப்பதற்குத் தகுந்தஉபாயமாம். துவேஷத்தாற் செய்யப்படும் எந்தச்சீர்திருத்தமும் நிறைவேறாதென்பதற்கு உலகசரித்திரமே நமக்குச் சாக்ஷி. அடிமைகளை வைத்துக்கொள்ளும் வழக்கத்தையொழிக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றி அமெரிக்காவில் முன் பெரும்போர் விளைந்ததல்லவா? அதன் முடிவு என்ன? இவ்வழக்கத்தை நிறுத்துவதன்முன் இருந்ததைவிட இப்பொழுது எத்தனையோ ஆயிரமடங்கு அடிமைகள் தாழ்மையான நிலையிலிருக்கிறார்கள். இவ்வழக்கம் நின்றுபோகுமுன் இவ்வெளிய நீக்ரோவர் யாரேனு மொருவருக்குரிய சொத்தாயிருந்

தபடியால், சொத்துக்காரர்கள் அவர்களைக் காப்பாற்றி வந்தார்கள். இப்பொழுதோ அவர்கள் ஒருவருடைய சொத்துமல்லாதவராய்ப் போய்விட்டமையால, அவர்கள் உயிருக்கு மதிப்பு போய்விட்டது. ஏதாவது சாக்கு போக்குகள்காட்டி அவர்களை யுயிருடன் எரித்து விடுகிறார்கள். அவர்களைச் சுட்டுக்கொல்லும் கொலைபாதகர்களுக்குத் தண்டனைவிதிக்கும் சட்டங்கிடையாது. அந்நிகிரோவர் கறுப்புப்பயல்கள் தானே, அவர்கள் மனிதர்களா? அவர்கள் ஜந்துக்களிலும் தாழ்ந்தவரல்லவோ என்று வெள்ளையர் கருதுகின்றனர். தோஷங்களைப் பலாத்காரமாய்ச் சட்டத்தைக்கொண்டு நிறுத்திய பயன் இது தான். ஆகையால் நன்மை செய்வதற்குக் கூட பலாத்காரமாயும் துவேஷபுத்தியுடனும் பிரவிர்த்தித்தால் என்ன பயன் உண்டாகுமென்பதற்கு மேற்கூறிய நிதர்சனத்தைச் சரித்திரம் காட்டுகின்றது. இஃது எனக்குப் பிரத்தியக்ஷ அநுபவமாகையால், தூஷணைபுரியும் இந்தச் சீர்திருத்தச் சங்கங்களில் யான்சேரேன். ஒருவரை ஏன் தூஷிக்க வேண்டும்? எல்லாஜாதியாரிலும் தான் தோஷங்களிருக்கின்றன. அது எல்லாருக்குமே தெரியும். இன்றைக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கும் தெரியும். அதுவும் மேடைமேலேறி நின்று ஹிந்து ஸமாஜத்தின் பயங்கரமான தோஷங்களைப்பற்றிச் சண்டப்பிரசண்டமாய் உபந்யசிக்கும். ஒன்றுந் தெரியாத அயல் நாட்டார் கூட இங்கே வந்து ரெயில்மார்க்கமாய்ப் பிரயாணம் செய்துகொண்டே இந்தியா முழுவதும் பார்த்துவிட்டதா யெண்ணிக்கொண்டு சீமைக்குப்போய் இந்தியாவின் கெடுதல்களைப்பற்றி மிக்க கல்வித் திறமையுடன் பேசுகின்றான். இதில் ஆச்சரியமென்ன? நாம்தான் அதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமே. கெடுதலை யெடுத்துக்காட்ட எல்

லாராலும் முடியும். கஷ்டத்திலிருந்து தப்பும் வழியைக் காட்டுமவனல்லவோ உலகத்துக்கு மித்திரன்? ஒரு பையனும் ஒரு தத்துவசாஸ்திரியும் நீரில் விழுந்து முழுகிப்போய்க் கொண்டிருக்கையில், தத்துவசாஸ்திரி பையனைப் பார்த்து "என்னை நீரிலிருந்து முன்னே எடுத்து விடு" என்று பிரசங்கித்தானாம். அந்தக் கதையை யறிந்த நம்மவர் இப்பொழுது சீர்திருத்தக்காரர்களை நோக்கி "சீர்திருத்தப் பிரசங்கங்களும், சபைகளும், பத்திரிகைகளும் இதுவரையில் ஏற்பட்டவை எங்களுக்குப் போதும். எங்களை இழுத்து மேலே எடுத்துவிடும் மஹாநுபாவன் எங்கே? எங்களை உண்மையாய் நேசிக்கும் நண்பன் எங்கே? எங்களிடத்தில் அநுதாபம் காட்டும் அன்பன் எங்கே" என்று கத்துகின்றனர். அப்படிப்பட்டவனே இப்போது வேண்டியிருக்கிறான். இந்த விஷயத்தில்தான் இந்தச் சீர்திருத்த சங்கங்களில் எனக்கு முழுவதும் உடம்பாடு கிடையாது, இச்சங்கங்கள் ஏற்பட்டு ஒரு நூறுவருஷங்களாயின. அவற்றால் விளைந்த நன்மை யாது, தூஷணை நிறைந்த நூல்களை உண்டாக்கியதைத் தவிர? இவையில்லாமலிருந்தால் உலகம் எவ்வளவு க்ஷேமமாயிருந்திருக்கும்? அவர்கள் மேலும் மேலும் வைதிகர்களைத் தூஷித்துக் கண்டித்துத் திட்டி வந்தமையால், அவற்றை பொறுக்கமுடியாத வைதிகர்களும் திருப்பிக்கொண்டு அவர்கள் தம்மை வைதமாதிரி தாங்களும் அவர்களை வையத் தொடங்கவே, நமவம்சத்துக்கும் நாட்டுக்கும் வெட்கத்தை யுண்டாக்கத்தக்க தூஷணைக் கிரந்தங்கள் பிரதிதேச பாஷையிலும் உற்பத்தியாயின. இதுவோ சீர்திருத்தம்? இது தானா நம் நாட்டை மகிமைப்படுத்தும் வழி? இது யாருடைய குற்றம்?

இஃதன்றி இன்னொரு விஷயமும் இருக்கின்றது. இந்தியாவிலே நாம் எப்பொழுதும் அரசர்களாலேயே ஆளப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். நமது சட்டங்களை யெல்லாம் செய்தது அரசர்களே. அப்படிப்பட்ட அரசர்கள் இப்பொழுது போய்விட்டமையால், அவ்விஷயங்களில் பிரவேசிப்பதற்கு இப்பொழுது ஒருவருமில்லை. இப்படிப்பட்ட சங்கதிகளில் தலையிட இக்காலத்திய துரைத்தனத்தாருக்கும் தைரியம் இல்லை. அவர்கள் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை யநுசரித்துத் தம் காரியங்களை யமைக்கவேண்டியவரா யிருக்கின்றனர். ஜனங்கள் தங்கள் கஷ்டங்களைத் தாங்களே தீர்த்துக் கொள்வதற்குத் தகுதியான குற்றமற்ற சிறந்த பொதுஜன அபிப்பிராயம் உண்டாக வெகுகாலம் செல்லும். அதுவரையிலும் நாம் காத்திருக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே சங்கச் சீர்திருத்த விஷயத்தைத் தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டில், சீர்திருத்தத்தை வேண்டிநிற்பவர் யாவர்? என்ற கேள்வி கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்களைக் காட்டுங்கள். சீர்திருத்தம் வேண்டும் ஜனங்கள் எங்கே? சிலபேர் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு பலரை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதைப் போன்ற கொடுமை இவ்வுலகத்தில் வேறொன்று கிடையாது. சிலபேர் சேர்ந்து சிற்சில ஆசாரங்கள் கெடுதலானவை யென்று நினைத்துவிட்ட மாத்திரத்தில், ஒரு பெருஞ்சாதி யவ்வளவும் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டசையாது. இந்த ஜாதி யேன் அசைவதில்லை? முதலில் எல்லா ஜனங்களுக்கும் கல்விபுகட்டுங்கள். உங்கள் ஆசாரங்களை யேற்படுத்தவும் மாற்றவும் திருத்தவும் அதிகாரமுள்ள தர்மநிரூபண சபைகளை முதலில் ஏற்படுத்துங்கள். பிறகு சட்டம் தானே வரும். முதலில் சட்டம் செய்யும் அதிகாரத்தை யுண்டாக்கினுல்,

அவ்வதிகாரத்தினின்று சட்டம் உற்பத்தியாகும். நம் சொந்த அரசர்கள் போய்விட்டபடியால், அவர்களுக்குப் பதிலாய் அதிகாரம் வஹித்துச் சட்டங்களுக்கு அநுமதி யளிப்பவர் இப்பொழுது வேண்டுமல்லவா? அவர்களை யேற்படுத்துங்கள். ஆகவே சங்கச் சீர்திருத்தத்துக்குக்கூட, ஜனங்களுக்குக் கல்வி புகட்ட வேண்டியதென்பது முதற்கடமையாகின்றது. அந்தக் காலம் வரும் வரையில் நாம் காத்திருக்க வேண்டும். சென்ற வொரு நூற்றாண்டாக பேசப்பட்டு வரும் சீர்திருத்தங்கள் பெரும்பாலும் அலங்கார விவகாரங்களாகவே முடிந்தன. அச் சீர்திருத்தங்களில் ஒவ்வொன்றும் முதல் இரண்டு ஜாதிகளுக் குரியவையே யன்றி மற்ற ஜாதிகளுக்கு அவற்றால் யாதொரு பயனும் கிடையாது. விதவா விவாஹவிஷய மானது இந்நாட்டு மாதரில் நூற்றில் எழுபது பேரைக்கூடச் சம்பந்தியாது. அப்படிப்பட்ட விஷயங்க ளெல்லாம் கல்வி கற்ற உயர்ந்த ஜாதியாருக்கே உபயோக முள்ளவை. அவ்வுயர்ந்த ஜாதியாரும் தாழ்ந்த ஜாதியாருக்கு ஒன்றும் கற்பியாமல் தாங்கள் மாத்திரம் கல்விகற்று, தங்கள் வீடுகளை ஒழுங்கு பண்ணிக்கொள்வதற்கும், அயல்நாட்டாரான ஐரோப்பியரின் முன் தங்களை நேர்த்தியும் நாஜூக்கு முள்ளவர்களாய்க் காட்டிக்கொள்வதற்குமே சகலவிதமான முயற்சிகளும் செய்து வருகிறார்கள். இது சீர்திருத்தமாகாது. அடியிற்சென்று வேர் முதல் வேலை செய்யவேண்டும். அதைத்தான் நான் வேருடன் செய்யும் சம்பூர்ணச் சீர்திருத்தமென்பது. அனலை மூட்டிவிடுங்கள். அது ஜ்வாலை வீசி எரிந்து எதிர்காலத்து இந்திய மஹாஜாதியை உண்டாக்கட்டும். அந்தக்காரியம் அவ்வளவு எளிதன்று. அது அரியபெரிய அகன்ற விஷயமாய்

நம்முன் விளங்காநிற்கின்றது. அவசரப்பட வேண்டாம். நான்சொல்வதைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். இது இன்று நேற்று உண்டான விவகாரமன்று;சென்ற பல நூற்றாண்டுகளாகப் போராடி வருகின்றது. இக்காலத்திலே, முக்கியமாய் இத்தென்னாட்டில், பௌத்த மதத்தைப் பற்றியும் பௌத்தர்களின் லோகாயத மதத்தைப்பற்றியும் பேசுவது பலருக்கு ஒழுங்காய்த் தோன்றியிருக்கின்றது. இப்பொழுது நமக்கு வந்திருக்கும் இந்த இழிந்த நிலையானது அப்பௌத்த மதத்தால் விளைந்ததென்பதை அவர்கள் சிறிதேனும் அறிந்திலர்.

இது தான் நமக்குப் பௌத்த மதத்தால் கிடைத்த பாக்கியம். பௌத்த மதம் இந்நாட்டில் தோன்றியழிந்த வரலாற்றைப் படித்தறியாதவர் எழுதிவைத்த நூல்களிலே, பௌத்த மதத்தின் வியாபகத்துக்குக் காரணம் கௌதம புத்தரது அற்புதமான நீதியுபதேசமும் அவரது அற்புத சக்தியுமே என்று கூறியிருப்பதை நீங்கள் படித்திருப்பீர்களல்லவா? புத்தபிரானிடத்தில் எனக்கு எவ்வளவோ மதிப்பும் வணக்கமும் உண்டு. ஆயினும், பௌத்தக் கோயில்களாலும், விக்கிரஹங்களாலும், உற்சவாலங்காரங்களாலும் பௌத்தமதம் பரவியது போல் புத்தரது நீதியுபதேசத்தாலும் அவரது அற்புத சக்தியாலும் பரவவில்லை. புத்தமதத்தின் வியாபகத்துக்கு இதுதான் உண்மைக் காரணம். பௌத்தமதம் ஏற்படுவதற்குமுன் நம்நாட்டில் கோயில்களும் விக்கிரஹங்களும் அவற்றின் சம்பந்தமான உற்சவாதிகளும் கிடையா. ஜனங்கள் தத்தம் வீடுகளில் தினந்தோறும் அக்நியில் ஆஹுதிசெய்து ஔபாசனாதிகள் செய்து வந்தார்கள். இப்பொழுது பௌத்தமதத்தால் ஏற்பட்ட பிரமாண்டமான கோவில்களுக்கும் உற்சவாலங்காரங்களுக்கும்

முன்நின்று ஈடுகொடுக்க ஹிந்துக்களின் வீடுகளிலுள்ள சிறிய அக்நி ஹோத்திர சாலைகளால் முடியாமற் போகவே, ஹிந்துக்களும் கோவில் முதலியவை கட்டி உற்சவங் கொண்டாடத் தொடங்கினர். அப்படிச் செய்ததின் பயன் என்னவெனில், வீரவர நமது ஆலய விஷயங்களெல்லாம் கெட்டுப்போய் விட்டன. அதனால் ஏற்பட அசப்பியத்தை இச்சபையின்முன் எடுத்துச்சொல்ல என் நா கூசுகின்றது. இதைக்காண விரும்புவோர்கள இத்தமிழ் நாட்டுப் பெரிய கோயில்களின் சிற்ப வேலையைப் பார்த்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம். பௌத்தர்களிடத்திலிருந்து நமக்குக் கிடைத்த பாக்கியமெல்லாம் இதுதான். பிறகு மஹானாகிய ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும் அவரது சிஷ்யர்களும் அவதரித்தனர். அவரது அவதாரகால முதல் இன்று வரையிலும் இத்தனை நூற்றாண்டுகளாயும் இந்நாட்டு ஜனங்களைப் பரிசுத்தமாகிய பிராசீன வேதாந்த மதத்துக்குத் திருப்பிக்கொண்டுவரும் வேலையே இன்னும் மெதுவாய் நடந்துவருகின்றது. அப்பொழுதிருந்த தீமைகளை இவ்வாசாரியர்கள் நன்கறிந்திருந்தும், அவர்கள் எவரையும் தூஷிக்கவில்லை. "உங்களிடத்துள்ளவையெல்லாம் தப்பு, நீங்கள் அவற்றைத் தள்ளிவிட வேண்டும்" என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. அவர்கள் ஒருகாலும் அப்படிச் சொல்லவேமாட்டார்கள். முன்னூறு வருஷங்களுக்குள் கிறிஸ்து மதமானது உரோமக கிரேக்க மதங்களின் யாட்சியை ஒழித்துவிட்டதென்று என் நண்பர் டாக்டர் பாரோஸ்துரை பிரசங்கித்தாரென்று இன்றைய பத்திரிகையில் படித்தேன். இது ஐரோப்பாவையும், கிரீஸ்ரோம் நாடுகளையும் பார்த்தவர் பேசும்பேச்சாயில்லை. ரோமககிரேக்கமதங்களின் பெருமை அவ்வளவும் ப்ரோடெஸ்டாண்ட் தேசங்களிற்கூட

ஓங்கியிற்கின்றது. பெயர்கள்மாத்திரம் மாறிவிட்டன.பழைய தேவர்கள் புதிய ஸ்வரூபத்துடன் விளங்குவாராயினர். தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேரியென்ற பெயரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஞானிகளென்ற பெயரும் உண்டாகி விட்டன. சடங்குகளும் புதியவையாய்விட்டன. பழைய ரோமக ஆசார்யபீடயாகிய பான்டிபெக்ஸ் மாக்ஸிமஸ் என்ற பெயர்கூட இன்னும் இருக்கின்றது. ஆகவே பழய வழக்கங்களை அடியோடு ஒழித்துவிடுவது அவ்வளவு சுலபமன்று. அதை சங்கராசார்யர் நன்றாய் அறிந்துகொண்டார். ராமாநுஜரும் அவ்வாறே அறிந்து கொண்டார். புதிய மாறுதல்களை உண்டாக்குவது அசாத்தியமானது. ஆகவே அவர்கள் அவ்வழியை யநுசரிக்காமல், ஜனங்கள் அக்காலத்தில அநுஷ்டித்துவந்த மதத்தைப் படிப்படியாய் உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டுவரும் வழியைக் கைக்கொண்டனர். அவர்கள் அப்படிச் செய்யாமல் மற்றொரு வழியை மேற்கொண்டிருப்பார்களாயின், அவர்கள் வஞ்சகர்களாக வல்லவோ இருந்திருப்பார்? ஏனெனில் பலவகைக் கர்மங்களாலும் சாதனங்களாலும் ஞான நிலையைப் படிப்படியாய் அடையவேண்டுமென்பதே வேதாந்த சித்தாந்த மாகையால் அவற்றைத் தூஷிக்க எவருக்கு மனம் வரும்?

பிரதிமாராதனம் தவறானதென்று இக்காலத்தில் அநேகர் சாதாரணமாய்ச் சொல்லி வருவதைப் பலரும் யோசனையின்றி நம்பிவிடுகிறார்கள். நானும் ஒருகாலத்தில் அப்படித்தான் நினைத்தேன். அந்தப் பாபத்திற்குத் தண்டனையாக, நான் பிரதிமாராதனத்தினின்றே எல்லாப் பெருமைகளையும் பெற்ற ஒரு மனிதனது திருவடியை யடைந்து உபதேசம் பெறவேண்டியதாயிற்று. அவர்தான் ராமகிருஷ்ண பரம

ஹம்ஸர். ஹிந்துக்களே, பிரதிமாராதனத்தினின்றும் இப்படிப்பட்ட ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்கள் உண்டாவார்களாயின், உங்களுக்குப் பிரதிமாராதனம் வேண்டுமா, சீர்திருத்த மதம் வேண்டுமா? சொல்லுங்கள். பிரதிமாராதன மூலமாய் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்களை உண்டாக்குவது சாத்தியமானால், இன்னும் ஆயிரம் பிரதிமைகள் வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்களிடத்திலுள்ள எந்த உபாயத்தாலாவது அப்பேர்ப்பட்ட உத்தமர்களை உண்டாக்குங்கள். இவர்கள் பிரதிமாராதனத்தை இவ்வாறு இகழ்கின்றார்களே! அதற்குக் காரண மென்னவென்றால், ஒருவருக்கும் தெரியாது. எப்பொழுதோ பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் யூதஜாதியிற் பிறந்த எவனோ ஒருவன் அதை இகழ்ந்து பேசினனும். அதாவது அவன் தன் ஜாதி விக்கிரகங்களைத் தவிர்த்து மற்ற ஜாதியாரது விக்கிரகங்களையெல்லாம் இகழ்ந்து பேசினனும். பகவானைச் சுந்தர வடிவமாகவாவது லிங்கரூபமாயாவது அமைத்துக்கொண்டால் அது மகா பாபமென்றான் யூதன். ஆனல் ஒரு பேழையின்மேல் இரண்டு தேவதூதர் உட்கார்ந்திருக்க, அதன்மேல் ஒரு மேகம் தொங்கித் தவழும் பாவனையாகப் பகவத்சொரூபத்தை யமைக்கும்பக்ஷத்தில், அது மகா பரிசுத்த மங்களஸ்வரூப மென்பான் அதே யூதன். ஆனல் அதே பகவான் பசுவடிவமாய் வந்தாரெனில், அது அஞ்ஞான மூடபக்தி, அதைத் தொலைத்துவிடவேண்டு மென்பர் அவ் யூதஜாதியின் அபிப்பிராயங்களைப் பின்பற்றியவர். இதுவே உலகத்தின் போக்காயிருக்கின்றது. ஆகையாற்றான் "என்னே இம்மாந்தரின் மூடமதி" என்று பாடியுள்ளான் ஓர் கவிஞன். ஆகையாற்றான் ஒரு மதத்தார் மற்றொரு மதத்தாரின் அபிப்பிராயங்களை நன்கறியாமலிருக்கின்றனர்.

அதுதான் மானிடவர்க்கத்துக் கோர்ப் பெருங்கேடாய் வந்திருக்கின்றது. பகைக்கும் பொறாமைக்கும் சண்டைக்கும் சச்சரவுக்கும் காரணமாயிருப்பதுவும் அதுவே. ஏ சிறுபிள்ளைகாள், மீசைமுளைத்த சிசுக்காள்! எத்தனையோ ஆயிரம்வருஷ காலமாய்ப் பரம்பரைக் கிரமமாய்வரும் ஆசாரங்களை அநுஷ்டித்துவரும் முப்பதுகோடி ஜனங்களுக்கும் சென்னபட்டணத்தைவிட்டு ஒருபொழுதும் வெளியே செல்லாத நீங்களோ ஆசார சீர்திருத்தத்தைப் போதிக்கப் போகிறீர்கள்! உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா? அப்படிப்பட்ட மகாபாதகத்தினின்று உடனே விலகிநின்று, உங்களுக்கு அவசியமாய்த் தெரிந்திருக்கவேண்டியவற்றை முதலில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். சிரத்தாபக்தியற்ற சிறுபிள்ளைகளே! ஏதோ சில வரிகளைக் காகிதத்தின்மேல் கிறுக்கிவிடுவதற்கும் அதை ஒரு மூடனைக்கொண்டு பிரசுரம் செய்விப்பதற்கும் உங்களுக்குச் சக்தியிருப்பதினாலேயே, நீங்களே இவ்வுலகத்துக்குப் புத்திபுகட்டும் உபாத்தியாயர்களென்றும் நீங்கள் சொல்வதே இப்பரதகண்டத்தின் பொதுஜன வாக்கியமென்றும் நினைத்துக்கொண்டு விட்டீர்களோ? சென்னையிலுள்ள ஆசார சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு நான் சொல்வதென்னவெனில், அவர்களிடத்தில் எனக்கு மேலான மதிப்பும் அன்பும் உண்டு. அவர்களது உதார சிந்தைக்காகவும் தேசாபிமானத்திற்காகவும், ஏழைகளிடத்தும் துன்பப்படுவோரிடத்தும் அவர்களுக்குள்ள அன்பின் பொருட்டும் அச்சீர்திருத்தக்காரர்களை நான் நேசிக்கின்றேன். ஆனால் அவர்கள் அநுசரிக்கும் பத்ததி சரியானதல்லவென்று மாத்திரம் சகோதர வாற்சல்யத்துடன் அவர்களுக் கெடுத்துச்சொல்லுவேன். சென்ற நூறு வருஷங்களாக அந்தப் பத்ததியைக் கைக்கொண்டு முயன்

றும் யாதொருபயனையும் காணோம். ஆகவே புதியதொன்றை அநுசரித்துப் பார்ப்போம். இந்தியாவில் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு எப்பொழுதேனும் பஞ்சமுண்டா? இந்துதேசசரித்திரம் நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்களல்லவா? ராமாநுஜர் யார்? சங்கரர் யார்? நாநக் யார்? சைதந்யர் யார்? கபீர் யார்? தாது யார்? முதல்தரமான நக்ஷத்திரமண்டலம்போல் ஜொலித்துக்கொண்டு ஒருவர்பின் னொருவராய் வரும் இந்த மஹாமத பிரவர்த்தகர்கள் யார்? ராமாநுஜர் தாழ்ந்த ஜாதிகளுக்காக அநுதாபப்படவில்லையா? அவர் பறையரையும் தம் கோஷ்டியில் சேர்த்துக்கொள்வதற்காகத் தம் ஆயுளிருந்தவரையிலும் முயலவில்லையா? முகம்மதியரையும் தம் மதத்திற் சேர்க்க அவர் பார்க்கவில்லையா? நாநக் என்பவர் ஹிந்துக்களுடனும் முகம்மதியருடனும் கலந்துயோசித்துப் புதியதோர் சம்பிரதாயத்தை யுண்டாக்கப் பிரயத்தினப்படவில்லையா? அவர்கள் செய்த முயற்சிகளெல்லாம் வீணாகாமல் விருத்தியாய்க்கொண்டு வருவதற்குக் காரணமென்ன? அவர்கள் தற்காலத்திய சீர்திருத்தக்காரர்களைப்போல் விருடம்பரங்கள் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தற்காலத்திய சீர்திருத்தக்காரர்களைப்போல் சாபங்கொடுக்கவில்லை, அவர்களது திருவாயினின்றும் ஆசீர்வாத வசனங்களே வெளிவந்தன. அவர்கள் ஒருபோதும் தூஷணம் புரிந்ததில்லை. நம் ஜாதி எப்பொழுதும் வளர்ந்துவர வேண்டுமென்றே அவர்கள் ஜனங்களுக்குச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சென்றகாலத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்த்து உரைத்ததாவது: "ஓ ஹிந்துக்களே, இதுவரையில் நீங்கள் செய்தது நன்றாகவேயிருக்கிறது. இனி அதைவிட நல்லகாரியங்களைச் செய்வோம்." என்றனரேயன்றி "நீங்கள் துஷ்டர்களாயிருக்கிறீர்,

கள், இனி நல்லவராயிருப்போம்" என்று சொல்லவில்லை. "நீங்கள் நல்லவராயிருந்திருக்கிறீர்கள், இப்பொழுது அதை விட நல்லவராயிருக்கப் பார்ப்போம்" என்றே அவர்கள் சொல்லினர். அதனால் எவ்வளவு வித்தியாசம் உண்டாகிறது பாருங்கள். நம் இயற்கைக் கேற்றபடியல்லவோ நாம் வளர வேண்டும். அயல்நாட்டு ஜனசமூஹத்தார் நம்மேல் ஒட்டவிட்டிருக்கும் ஆசாரமுறைகளை அநுசரிக்க முயல்வது வீணையாகும், அஃது அசாத்தியம். அஃது அப்படி அசாத்தியமாயிருப்பதும், நம்மை முறுக்கி நெறுக்கி அயல்நாட்டாரின் சுவரூபத்தை யடையும்படி அடித்துவிட முடியாதிருப்பதும் ஈசனது கிருபையினாலே யாகையால் அவரை வாழ்த்துவோம். அயல் நாட்டாரின் ஆசார அநுஷ்டான சம்பிரதாயங்களை நான் தூஷிக்கவில்லை. அவை அவர்களுக்கு ஏற்றவை, நமக்கல்ல. அவர்களுக் கமுதமாயிருப்பது நமக்கு நஞ்சாயிருக்கலாம். அதுதான் நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய முதல் பாடம். அவர்களுக்குள்ள சாஸ்திரங்கள், ஸ்தாபனங்கள், பெரியோர் ஆசாரங்கள் முதலியவற்றுக்குப் பொருந்தும்படி அவர்களது தற்கால நாகரிகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாமும் நமக்குள்ள பூர்வாசாரத்தை யொட்டியும், எத்தனையோ ஆயிரம்வருஷ காலமாய்வரும் கர்மபலத்தை யொட்டியும் நமக்கேற்பட்டிருக்கும் வழியில்தான் நடக்கமுடியும். அதை யொட்டித்தான் நாம் இனியும் நடக்கவேண்டும். அப்படியாயின் என்னுடைய ஏற்பாடு யாது? மகான்களான முன்னோரது கருத்துக்களை யநுசரிப்பதே என் ஏற்பாடு. அவர்கள் செய்துள்ள வேலையை நான் ஆராய்ந்தறிந்து, அவர்கள் வேலைசெய்துள்ள விதத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் பெருமையைப் பெற்றிருக்கின்றேன். அவர்கள் ஜனசமூகங்களை

ஏற்படுத்திய மகான்கள். அவர்கள் வீர்யமும், பரிசுத்தமும், ஜீவகளையும் அளித்த பெரியோர். அவர்கள் மஹா அற்புதமான வேலையைச் செய்தனர். நாமும் அப்படிப்பட்ட அற்புதமான வேலையைச் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது காலஸ்திதி சிறிது மாறியிருக்கின்றது. அதற்குத்தக்கபடி நாம் காரிய கதியையும் சிறிது மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜாதியாருக்கும் ஒவ்வொரு பிரதான புருஷார்த்தம் இருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. இங்கிலாந்து முதலிய சில தேசங்களில் இராஜதந்திரமே முக்கிய புருஷார்த்தம். வேறு சில நாட்டாருக்கு சுகமான பிரபஞ்சவாழ்க்கையே பிரதானமானது. இந்தியாவிலோ மோக்ஷமே முக்கிய புருஷார்த்தம். இந்நாட்டிற்கு இம்மோக்ஷமே உயிர்நிலையாதலால், இதை யெவரேனும் தாக்கித் துன்பப்படுத்துவரேல், நம் ஜாதியார் அழிந்துபோவது திண்ணம். ஆகவே நீங்கள் உங்களுக்கு உயிர்நிலைபோலுள்ள இச் சமயநெறியை விடுத்து அந்நியநாட்டாருக் குரியனவாகிய ராஜ்யதந்திரம், ஜனசமூஹதந்திரம், முதலியவற்றை முக்கியமாய் வைத்துக்கொண்டு நடக்க முயல்வீர்களாயின், நீங்கள் இவ்வுலகத்திலேயே இல்லாது நசிந்துப் போய்விடுவீர்கள். அப்படிப்பட்ட கதியை வராமல் தடுக்கும்பொருட்டு, உங்கள் சமயநெறியை உயிர்நிலையாய் வைத்துக்கொண்டு அதன் மூலமாய் உங்களுக்கு வேண்டிய மற்றைப் பயன்களைப் பெற முயலவேண்டும். அமெரிக்காவில் மதத்தைப் பிரசங்கஞ் செய்யவேண்டுமானல், அதனல் அவர்கள் பிரபஞ்சவாழ்க்கைக் குண்டாகும் பிரயோஜன மின்னதென்று நிரூபிக்காவிடில், அம்மதத்தைப் பற்றி அங்கே நான் பிரசங்கிக்கமுடியாது. இங்கிலாந்திலே வேதாந்தத்தை ஒப்புக்கொள்வதினல் அற்புதமான ராஜ்ய

தந்திர மாறுதல்கள் உண்டாகுமென்று நிரூபணம் செய்தா லொழிய அந்நிய மதத்தை பிரசங்கம்செய்ய முடியாது. அவ்வாறே இந்தியாவிலும் சங்கச் சீர்திருத்தத்தையும், ராஜ்யதந்திரத்தையும் பிரசங்கிக்கவேண்டுமானல், அவற்றால் நம் நாட்டின் பிரதான புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷசாதனம் எவ்வளவு அபிவிர்த்தியாகுமென்பதை நிரூபித்துக் காட்டவேண்டும். ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒவ்வொரு அபிமதம் உள்ளது போல் ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் உண்டு. நம்முடைய அபிமதம் இன்னதென்று நாம் அநேக யுகங்களுக்கு முன்னமே ஏற்படுத்திக்கொண்டு விட்டபடியால், அதன்படியே நாம் நடக்க வேண்டும். கடைசியில் அது அப்படிப்பட்ட கெடுதலானதுமன்று. ஜடத்தை விலக்கிச் சித்தைக்கொள்ளுதலும், மனிதனைத் தள்ளி ஈசனை மெய்ப்பொருளெனக் கொள்ளுதலும் கெடுதியை யுண்டாக்கக்கூடிய அபிமதமோ? மறுமையில் அவ்வளவு தீவிரமான சிரத்தையும், இம்மையில் அவ்வளவு தீவிரமான துவேஷமும், உறுதியான வைராக்கிய சக்தியும், ஊர்ஜிதமான ஈசுவரபக்தியும், அழிவில்லாத ஆத்மவஸ்துவினிடத்தில் நிலையான நம்பிக்கையும் உங்கள் மனத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை விட்டுவிட யாரேனும் முயலுங்கள் பார்ப்போம். உங்களால் முடியாதென்று நான் பந்தயம்போடுகிறேன். சிலமாதம் நாஸ்திகம்பேசி, நாங்கள் நாஸ்திகராய்விட்டோம் என்று நீங்கள் என்னை ஏமாற்றப்பார்க்கலாம். ஆனல் உங்கள் உண்மையான மனோநிலை இன்னதென்று எனக்குத் தெரியும். உங்கள் தலைமீது என்கையை வைக்கிறேன் பாருங்கள், நீங்கள் உடனே பழையபடியே ஆஸ்திகராய்த் திரும்பிவிடுவீர்கள். உங்கள் சுபாவத்தை மாற்றிக்கொள்ள உங்களால் எப்படி முடியும்? அதுதான்

உங்கள் உண்மையிலே. ஆகவே இந்தியாவில் எவ்விதத் திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டுமாயினும், மதவிஷயத்தை முதலில் சீர்ப்படுத்தவேண்டும். இந்தியாவிலே சங்கச்சீர்திருத்த விஷயமாயும் ராஜ்யதந்திர விஷயமாயும் ஓர் அபிப்பிராய வெள்ளத்தை யுண்டாக்கவேண்டுமாயின், அத்தியாத்ம சிந்தாபிரவாஹத்தில் நாட்டை முதலில் அமிழ்த்துங்கள். அதுதான் முதல்முதல் செய்யவேண்டுவது. ஆகவே நாம் முதலில் செய்யவேண்டியதாவது:—நமது வேதசாஸ்திர புராணங்களிலே பொதிந்துள்ள அற்புதமான உண்மைகள் நூல்களிலும் மடங்களிலும், ஆசிரமங்களிலும், குருபீடமாயுள்ள சில ஜாதியாரிடத்திலும் மனிதரிடத்திலுமே மறைந்திருப்பதால், அவற்றை அவ்விடங்களினின்றும் வெளிப்படுத்தி நாடெங்கும் பரவச்செய்யுங்கள். அப்பொழுது அவ்வுண்மைகள் தேசமெங்கும், வடக்கே இமயமலை முதல் தெற்கே குமரிமுனை வரையிலும், மேற்கே விந்துதேசமுதல் கிழக்கே பிரமபுத்திராநதி வரையிலும் பரவிநிற்கும். அவை ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் 'ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:' 'அதைக்கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிதல்வேண்டும்' என்று கூறியிருக்கின்றமையின்; ஆகையால் ஜனங்கள் இதை முதலில் சிரவணம் செய்யட்டும். ஜனங்கள் தங்கள் வேதசாஸ்திரங்களின் உண்மைகளைச் சிரவணம் செய்யும்படி எவர்கள் உதவிபுரிகின்றார்களோ, அவர்கள் செய்யும்படியான அப்புண்ணிய கர்மத்துக்கு ஈடானது வேறொன்றுமில்லை. வியாசர் சொல்லுகிறார் "இந்தக் கலியுகத்திலே ஒரு கர்மந்தான் மிகுந்திருக்கின்றது. யாகயக்ஞங்களும் கடுந் தவங்களும் இக்காலத்திற் பயன்படா. கர்மங்களிலே ஒன்றுமாத்திரம் நின்றிருக்கின்றது,—அதாவது தா

னம் என்னும் கருமமே. இந்தத் தானங்களிலும் பிரஹ்ம வித்யா தானமே சிறந்தது; அதற்கடுத்தது லௌகிக வித்யா தானம். அதற்கடுத்தது பிராணதானம்; அதற்கடுத்தது அந்நதானம்." அற்புத தானசீலராய் விளங்கும் நம் இனத்தாரைப் பாருங்கள். ஏழையினும் ஏழைத்தேசமாகிய இந்நாட்டிலும் எவ்வளவு தானதர்மங்கள் நடக்கின்றன பாருங்கள். இந்த நாட்டிலே ஒருவன் வடக்கிலிருந்து தெற்கே புறப்பட்டுவந்தால், வழிதோறும் அவனுக்கு அன்னபானாதிகள் அளிக்க தர்மசத்திரங்கள் இருக்கின்றன. பிச்சைக்காரர்கள் பட்டினியின்றி யிருக்கும் நாடு இதுவன்றோ?

இப்படிப்பட்ட தர்மபூமியிலே மேற்சொன்ன முதலிரண்டு தர்மங்களையும் செய்ய முயல்வோம். முதலில் பிரஹ்ம வித்தையைப் பரவச்செய்வோம். அந்த வித்தையை இந்தியாவுக்குள் மாத்திரம் பரவச்செய்வது போதாது. உலகமெங்கும் அதைப் பிரவசனம் செய்யவேண்டும். இதுவே நமது பழைய வழக்கமாம். இந்தியசாஸ்திர ஞானம் இந்தியாவை விட்டு எப்பொழுதும் வெளியே சென்றதில்லையென்றும், அயல்நாடுகளுக்கு முதல் முதலாய்ப் பிரசங்கிக்கச் சென்றவன் நான்தானென்றும் சொல்லுகிறவர்கள் தங்கள் வம்ச சரித்திரத்தையே உணராதவராவார். இத்தகைய அருஞ்செயல்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்திருக்கின்றன. உலகத்துக்கு அவசியமாயிருந்த பொழுதெல்லாம், இவ்வாத்மஞானமென்னும் வற்றா நீர்ப்பெருக்கானது கரைபுரண்டு உலகமெல்லாம் பிரவஹியாநின்றது. ராஜ்யதந்திர ஞானத்தைப் பேரிகை முழக்கத்துடனும் கம்பீரமாய்ச் செல்லும் போர்வீரர்களின் ஆரவாரத்துடனும் உண்டுபண்ணலாம். லௌகிக ஞானத்தையும் சங்கச் சீர்திருத்தவிஷயமான ஞானத்தையும் தீயும் வாளுங்

கொண்டு ஜனங்களுக்கு நிர்ப்பந்தமாய்ப் புகட்டலாம். ஆத்ம ஞானத்தையோ சாவதானமாயும் மௌனமாயும்தான் உபதேசிக்கவேண்டும். எவரது கண்ணுக்கும் தென்படாமலும் காதுக்குக் கேளாமலும் மென்மையாய் விழுந்தும் திரள்திரளான ரோஜா மலர்களைப் புஷ்பிக்கச் செய்யும் பனித்துளியின் செய்கைபோன்றது பிரஹ்மவித்தையின் பிரபாவம். இதுதான் இந்தியாவானது உலகத்துக்கு அடிக்கடி அளிக்கும் தானம். ஒரு பெருஞ் ஜாதியார் ஜயசீலர்களாய் உலகமெங்கும் பரவி உலகத்திலுள்ள மற்ற பெருஞ் ஜாதியார்களையும் ஒன்றுசேர்த்தும், சாலைகளையும் போக்கு வரவு சாதனங்களையும் அதிகமாய் ஏற்படுத்தியும் வரும் காலந்தோறும் இந்தியாவானது அந்த சமயத்தில் உடனே எழுந்து உலகாபிவிர்த்தியின் பொருட்டுத் தன்னிடத்துள்ள பிரஹ்மவித்தையை யளித்து உபகரிக்கின்றது. இவ்வழக்கம் புத்தாவதாரத்துக்கு எவ்வளவோகாலம் முன்முதல் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதன் அடையாளங்களை இப்பொழுதும் சீனவிலும், சின்ன ஆசியாவிலும், மலயத்தீவுகளின் மத்தியிலும் காணலாம். கிரீக் தேசத்தானாகிய மஹா அலெக்ஸாந்தர் அக்காலத்திய உலகத்தின் நாற்புறங்களையும் ஒன்றுய்ச் சேர்த்தபொழுது இதே சங்கதிதான் நடந்தது. அப்பொழுது இந்தியாவின் பிரஹ்மவித்தை கிளம்பிப்பிறநாடுகளில் பரவிற்று. நாகரிகமென்று இப்பொழுது பெருமையாய்க் கூறப்படுவதெல்லாம் அந்த பிரஹ்ம வித்யா பிரவாஹத்திற் சிதறுண்டுபோய் மிகுந்திருக்கும் ஒரு சிறிதேயாம். அப்படிப்பட்ட சமயம் தான் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. இங்கிலாந்துதேசத்தின் பிரபுத்துவத்தினால் உலகத்திலுள்ள ஜாதியார்களெல்லாம் முன் எப்பொழுதும்இல்லாதவிதமாக இப்பொழுது ஒன்றாய்

இணைக்கப்பட் டிருக்கின்றார்கள். ஆங்கிலேயர் ஏற்படுத்திய பாதைகளும் போக்குவரவு சாதனங்களும் உலகத்தின் ஒரு முனையிலிருந்து மறுமுனைவரையில் கிளம்பி வியாபித்திருக்கின்றன. ஆங்கிலேயரின் சாமர்த்தியத்தால் இன்று உலகமானது ஒன்றாயிணைக்கப்பெற்றிருப்பதுபோல்எப்பொழுதும்இருந்ததில்லை. ஆங்காங்கு நடுமையமாயுள்ள விடங்களில் வர்த்தகஸ்தானங்கள் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. ஆகவே அறிந்தோ அறியாமலோ உடனே இந்தியாவானது கிளம்பி தன் அத்யாத்ம ஞானச் செல்வத்தை கைநிறைப வாரிவாரி வழங்குவதாயிற்று. இந்த ஞானச்செல்வமானது உலகம் முழுவதும் போய் நிறையும் வரையில் மேற்சொன்ன பாதைகளின் வழியே மேலும் மேலும் போய் விழுந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். நான் அமெரிக்காவுக்குப் போனது என் காரியமுமன்று, உங்கள் காரியமுமன்று. ஆனால் இந்தியாவின் யோகக்ஷேமங்களை நடத்திவரும் பகவான் என்னையும் என்னைப்போன்ற நூற்றுக் கணக்கானவர்களையும் உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜாதியார்களிடத்துக்கும் அனுப்புவார். உலகத்திலுள்ள எவ்வித சக்தியும் அதைத் தகைந்து நிறுத்த முடியாது. ஆகவே நீங்கள் உங்கள் மதத்தைப் பிரவசனம் செய்வதற்காக இந்தியாவை விட்டு வெளியே சென்று, இப்பூமண்டலத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு ஜனங்களுக்கும் அதைப் பிரவசனம் செய்ய வேண்டும். இது நீங்கள் முதற்செய்யவேண்டிய காரியம். அத்தியாத்ம ஞானத்தைப் பிரவசனம் செய்த பின்னர், லௌகிகஞானமும் உங்களுக்கு வேண்டிய மற்றெவ்வித ஞானமும் வரும். ஆனால் சமயபக்தியின்றி லௌகிக ஞானத்தை மாத்திரம் பெற விரும்புவீர்களேல், நான் வெளிப்படையாய்ச்

சொல்லுவதைக் கேளுங்கள், இந்தியாவில் உங்கள் முயற்சி வீணையாகும், அதில் ஜனங்களுக்கு ஒருபோதும்பிடிப்புஉண்டாகாது. பெருமை தங்கிய பௌத்தர்களின் முயற்சி வீணானதற்கும் ஒருவாறு காரணமாயிருந்தது அதுவே. அது தவிரப்போனால் நீங்கள் என்ன செய்யலாம். நான்தான் என்ன செய்யலாம்? ஆகவே என் நண்பர்களே, நம் நாட்டு இளைஞர்களைச் சமய சாஸ்திரங்களில் பயிற்றுவித்து அவர்களைக்கொண்டு இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் நம் வேதசாஸ்திரங்களின் உண்மைகளைப் பிரவசனம் செய்விக்கும்பொருட்டு வித்தியாசாலைகளை இந்தியாவில் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்பதே என் யோசனை. ஆண்பிள்ளைகள், ஆண்பிள்ளைகள்,—இவர்களை இக்காரியத்துக்கு வேண்டும். மற்றதெல்லாம் தானாய் விருத்தமாகும். வல்லமையும், பூர்ணயோக்கியதையும், சுருசுருப்பும், சிரத்தையும் உள்ள ஆண்பிள்ளைகளான இளைஞர்களே வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் நூறுபேர் இருந்தால் போதும், இவ்வுலகத்தைத் தலைகீழாக்கிவிடலாம். மனச்சங்கற்பமே மற்றெல்லாவற்றையும்விட வல்லமையுள்ளது. அந்த சங்கற்பத்துக்கு முன் எல்லாம் தாழ்ந்து செல்லவேண்டும். ஏனெனில் அது பகவானிடத்திலிருந்து உண்டானதாம். பரிசுத்தமும் வல்லமையும் பொருந்திய சங்கல்பமானது சர்வசக்தியுள்ளதாகும். அதில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகவில்லையா? உங்கள் மதத்தின் மேலான உண்மைகளைப் பிரவசனம் செய்யுங்கள், பிரவசனம்செய்யுங்கள். உலகமானது அவற்றிற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. பல நூற்றாண்டுகளாக நீசத்தன்மையான கோட்பாடுகள் ஜனங்களுக்குப் புகட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு யாதொரு அதிகாரமாவது பாத்தியதையாவது இல்லையென்று

உபதேசமாயிருக்கின்றது. உலகத்திலுள்ள பாமர ஜனங்களைப்பார்த்து மற்றவர்கள் "நீங்கள் மனிதப் பிரஜைகளேயல்லீர்" என்று சொல்லிவந்திருக்கிறார்கள். இப்படிப் பல நூற்றாண்டுகளாக அவர்கள் பயமுறுத்தப்பட்டு வந்து, கடைசியில் மிருகப்பிராயராய்விட்டனர்.

ஆத்மாவைப்பற்றி சிரவணம் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு ஒருபோதும்நம்மவர் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆகவே அவர்கள் ஆத்மாவைப்பற்றிக் கேட்கட்டும். ஒருபோதும் இறவாததும், ஒருபோதும் பிறவாததும், கத்தியினால் குத்தவொண்ணாததும், தீயினால் எரிக்கவொண்ணாததும், காற்றினால் உலர்த்தவெண்ணாததும், அழிவற்றதாயும், ஆதியந்தமற்றதாயும், சர்வ சுத்தமாயும், சர்வ சக்தியுள்ளதாயும், சர்வவியாபியாயும் உள்ளுக்குள்ளே விளங்கும் ஆத்மாவைக் கடையரிலும் கடையவரான நீசரும் கேட்கட்டும். அவர்களுக்குத் தம்மிடத்திலேயே நம்பிக்கை யுண்டாகட்டும். ஏனெனில் ஆங்கிலேயருக்கும் உங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசமென்ன? அவர்கள் மதத்தைப் பற்றியும் கடமையைப் பற்றியும் வேண்டுமானது பேசட்டும். வித்தியாசத்தை நான் கண்டுபிடித்து விட்டேன். அவ்வித்தியாசமாவது என்னவெனில், இங்கிலிஷ்காரனுக்குத் தன்னிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டு, உங்களுக்கு அஃதில்லை. தான் இங்கிலிஷ்காரனென்றும், எதைச் செய்யவும் தன்னாலாகுமென்றும் அவனுக்கு நம்பிக்கை யிருக்கின்றது. உங்களுக்கோ, உங்களால் ஒன்றுமாகாதென்று உபதேசமாயிருக்கிறது. அதற்குத் தக்கவாறே நீங்கள் நாளுக்குநாள் சூன்யபதார்த்தமாய்க் கொண்டுவருகிறீர்கள். ஆகவே உங்களிடத்திலேயே நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள்.

நமக்கு இப்பொழுது வேண்டியது பலமே.

நாம் துர்ப்பலராய் விட்டோம். அதனால்தான் நம் மிடத்திற்கு, ரஹஸ்ய வித்தைகள், குப்த வித்தைகள் முதலிய அற்ப விஷயங்களெல்லாம் வருகின்றன. அவற்றில் உயர்ந்த உண்மைகள் இருக்கலாம். ஆனால் அவை நம்மை அநேகமாய் அழித்துவிட்டன. ஆகவே உங்கள் நரம்புகளைப் பலமாக்குங்கள். இரும்புபோன்ற தசைகளும் எஃகுபோன்ற நரம்புகளுமே நமக்கு வேண்டியிருக்கின்றன. நாம் வெகு காலமாய் அழுதுவருகிறோம். இந்த அழுகை இத்துடன் போதும். இனி சுயபலத்துடன் எழுந்து நின்று ஆண்மக்களாயிருங்கள். ஆண்மகனாய்ச் செய்யும் மதமே நமக்கு வேண்டும். ஆண்மகனாய்ச் செய்யும் கோட்பாடுகளே நமக்கு வேண்டும். எவ்விதத்திலும் ஆண்மகனாய்ச் செய்யும் கல்வியே நமக்கு வேண்டும். இதுதான் உண்மைக்கு உறைகல். எது எது உங்களைச் சரீர விஷயமாயும், புத்தி விஷயமாயும், அத்தியாத்ம ஞானவிஷயமாயும் பலஹீனராக்குகின்றதோ, அதை விஷமெனத் தள்ளுங்கள்; அதில் உயிரில்லை, அஃது உண்மையாயிருக்கமுடியாது. உண்மையானது பலமளிப்பதாம். உண்மையே பரிசுத்தம், உண்மையே எல்லா அறிவுமாம். உண்மையானது பல மளிப்பதாயும், அறிவு கொளுத்துவதாயும், வீர்யோத்பாதகமாயும் இருத்தல் வேண்டும். மேற்சொல்லிய ரஹஸ்யவித்தைகளிலே, சில உண்மைக ளிருந்தபோதிலும், அவை பொதுவில் துர்ப்பலகாரிகளா யிருக்கின்றன. நான் சொல்வதை நம்புங்கள். அவ்விஷயத்தில் என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்தியா முழுவதும் ஓர் இடம் விடாமல் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். ஏறக்குறைய இந்நாட்டிலுள்ள எல்லாக் குகைகளிலும் போய்த்

தேடிப் பார்த்திருக்கிறேன். பல வருஷங்கள் இமாசலத்தில் வசித்துமிருக்கிறேன். தம் ஜீவகால முழுவதும் அங்கேயே வசித்த ஜனங்களையும் அறிந்திருக்கின்றேன். அவை யெல்லாவற்றிலுமிருந்து நான் செய்த ஒரே தீர்மானமென்னவெனில்,—சித்திகள் பெறவேண்டுமென்று உபதேசிக்கும் ரஹஸ்யவித்தைகள் துர்ப்பலத்தையே உண்டுபண்ணுகின்றன. நானோ என் தேசத்தாரை நேசிக்கின்றேன். நீங்கள் தாழ்மையடைவதை நான் பார்த்துக்கொண்டிரேன். இப்பொழுதே நீங்கள் துர்ப்பல முற்றிருக்கிறீர்கள். இனியும் நீங்கள் துர்பலதசையடைவதை நான் பார்த்துக்கொண்டிரேன். ஆதலால் நான் உங்களுக்காகவும் உண்மைக்காகவும், "போதும் நிறுத்து" என்று கூவி, என் தேசத்தார் இவ்வாறு கூழ்நிலையடைவதை நிறுத்தும்பொருட்டு என் குரலை நீட்டிக் கூக்குரலிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது உள்ள நிலையிலேயே நில்லுங்கள். பலமுடையவராயிருங்கள். ஜ்வலித்துக்கொண்டும் பலமளிப்பதாயும் பிரகாசம் பொருந்தியும் இராநின்ற தத்துவசாஸ்திரமாகிய உபநிஷத்துக்களினிடமே திரும்பிச் செல்லுங்கள். துர்ப்பலத்தை யுண்டாக்கும் இந்த ரஹஸ்யவித்தைகளுக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டு தூரவிலகுங்கள். இந்த தத்துவசாஸ்திரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உயர்ந்த உண்மைகள் இவ்வுலகத்தில் மிகச் சாதாரணமான சங்கதிகள். உங்கள் இருப்பு எவ்வளவு சாதாரணமோ, அவ்வளவு சாதாரணம் அவ்வுண்மைகளும். உங்களுக்கெதிரே இவ்வுபநிஷத்துக்களின் உண்மைகளிருக்கின்றன. அவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு அவற்றின்படி நடவுங்கள். அப்பொழுது இந்தியாவுக்கு விமோசனம் ஏற்படும்.

இன்னும் ஒரு வார்த்தை. அத்துடன் என் பிரசங்கத்தை முடித்துவிடுகிறேன். தேசாபிமானத்தைப் பற்றி பேசுகின்றீர்களல்லவா? எனக்குத் தேசாபிமானத்தில் நம்பிக்கையுண்டு. தேசாபிமானத்துக்கு நான் சில லக்ஷணங்கள் ஏற்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பெரிய காரியங்களைச் செய்து முடிக்கவேண்டுமானால், மூன்று விஷயங்கள் அவசியமாயிருக்கவேண்டும். முதலாவது ஹிருதயத்தின் அடியிலிருந்து அனுதாபம் உண்டாகவேண்டும். வெறும் புத்தியிலும் யுக்தியிலும் என்ன விருக்கின்றது? அது கொஞ்சம் தூரம் சென்று அங்கேயே நின்று விடுகின்றது. ஆனால் ஹிருதயத்தின் மூலமாகவே அருள் உதிக்கின்றது. திறக்கமுடியாத கதவுகளை யெல்லாம் அன்பானது திறக்கச் செய்கின்றது. உலகத்தின் இரகசியங்களை யெல்லாம் அறிவதற்கு வாயிலாயுள்ளது அன்பொன்றே. ஆகவே இனிச் சீர்திருத்தக்காரராயும் தேசாபிமானிகளாகவும் வரப்போகின்ற என் நண்பர்களே, பிறரது சுகதுக்கங்களில் அநுதாபங் கொள்ளுங்கள். அவ்வுணர்ச்சி உங்களுக் கிருக்கின்றதா? தேவதைகளின் வம்சத்திலும் ரிஷிகளின் வம்சத்திலும் பிறந்த லக்ஷோபலக்ஷம் ஜனங்கள் இப்பொழுது மிருகங்களுக்குச் சகோதரரான நிலையில் நின்று தவிக்கிறார்களே என்ற உணர்ச்சி உங்களுக்கிருக்கின்றதா? இலக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் இன்று பசியால் மடிகிறார்களே, லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் பல்லாயிர வருஷகாலமாகப் பசியால் மடிந்து வருகிறார்களே, என்ற உணர்ச்சி உங்களுக்கிருக்கிறதா? அஞ்ஞானமானது இந்நாட்டைக் கரிய மேகம்போல் வந்து கவிந்துகொண்டதென்பதை நீங்கள் உணர்கின்றீர்களா? அது உங்களை இருப்புகொள்ளாமல்

அலையச்செய்கிறதா? அஃது உங்களை நித்திரையற்றவர்களா கச்செய்கின்றதா? அஃது உங்கள் இரத்தத்துக்குள் சென்று, இரத்தக்குழாய்களின் ஊடே சுழன்று, உங்கள் இருதயம் அடித்துக்கொள்வதற்கு அநுநாதமாய் இடைவிடாமல் படபடவென்று அடித்துக்கொண்டிருக்கின்றதா? அது உங்களை ஏறக்குறைப் பைத்தியமா யடித்துவிட்டதா? நாசத்தால் உண்டாகும் துக்கமாகிய ஒரே எண்ணம் உங்களைப் பிடித்துக்கொண்டதா? அந்தக் காரணத்தால் நீங்கள் உங்கள் பேரையும் புகழையும், மனைவி மக்களையும், வீடு வாசல்களையும், உங்கள் சரீரங்களையுங் கூட மறந்துவிட்டீர்களா? அவ்வளவு தூரம் நீங்கள் செய்தீர்களானால்; அது தான் தேசாபிமானியாவதற்கு முதற்படி. சர்வமத மஹா சபைக்காக நான் அமெரிக்காவுக்குப் போகவில்லையென்று உங்களில் பலருக்கும் தெரியுமே. ஆனால் இந்த அநுதாபவுணர்ச்சியென்னும் ராக்ஷசன் எனக்குள் இருக்கின்றான். இந்நாட்டை முன்னுக்குக் கொண்டுவர எவ்விதமாக வேலை செய்யலாம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டே பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இந்தியா முழுவதும் சுற்றினேன். ஆகையால்தான் நான் அமெரிக்காவுக்கும் போனேன். என்னை அப்பொழுது அறிந்த பலருக்கும் அந்த சங்கதி தெரியும். இந்த சர்வமத மஹாசபையைப்பற்றி யாருக்குக்கவலை? இங்கே என் உடன் பிறந்த சொந்த சதையும் இரத்தமும் நாளுக்கு நாள் க்ஷீணித்துக்கொண்டு வருகையில், அந்த சங்கதிகளெல்லாம் யாருக்கு வேண்டியிருக்கிறது? ஆகவே இது தான் முதற்படி.

அநுதாபவுணர்ச்சி உங்களுக்கு இருக்கலாம். ஆனால் வீணாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாகப் பயனுள்ள

காரியம் ஏதேனும் செய்வதற்கும், தூஷணைபுரிந்து கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக ஏதேனும் சிறிது சகாயம் செய்வதற்கும், நம்மவர்கள் துக்கங்களை நிவர்த்தி செய்து, அவர்களை உயிர்ப்பிணமாக்கிவரும் மரணத்தினின்று மீட்பிக்கக் கூடிய இனிய வசனங்களை மொழிவதற்கும் வழி கண்டு பிடித்தீர்களா? அவ்வளவெல்லாம் செய்தாலும் இன்னும் போதாது. மலைபோல் உயர்ந்த இடையூறுகள் வந்திடினும், அவற்றை லக்ஷியம் செய்யாது வேலை செய்யும்படியான திட சங்கற்பம் உங்களுக் கிருக்கின்றதா? உலக முழுவதும் கையில் கத்தியுடன் உங்களுக்கு விரோதமாய் நின்றாலும் அப்பொழுதும் நீங்கள் உண்மையெனக் கருதியிருப்பதைச் செய்ய நீங்கள் தைரியப்படுவீர்களா? உங்கள் மனைவி மக்கள் உங்களுக்கு விரோதமாயிருந்தாலும், உங்கள் பணமெல்லாம் போயிடினும், உங்கள் பெயர் அழிந்திடினும், உங்கள் செல்வம் சென்றிடினும், அப்பொழுதும் நீங்கள் கொண்ட கருமத்தையே உறுதியாய்ப் பற்றி நிற்பீர்களா? அப்பொழுதும் அதையே பின்பற்றி உங்கள் உத்தேசிய ஸ்தானத்தை நோக்கித் திடமாயும் சாவதானமாயும் செல்வீர்களா? பர்த்ருஹரி மஹாராஜா சொன்னதுபோல்,

நிந்தந்து நீதிநிபுணா யதி வா ஸ்துவந்து
லக்ஷ்மீ ஸமாவிஶது கச்சது வா யதேஷ்டம்
அத்யைவ வா மரணமஸ்து யுகாந்தரே வா
ந்யாய்யாத் பத꞉ ப்ரவிசலந்தி பதம் ந தீரா꞉

அதாவது "நீதியில் வல்லோர் நிந்தனையாவது செய்யட்டும், அல்லது புகழ்ச்சியாவது செய்யட்டும்; திருமகள் வந்தாலும் சரி, தன் இஷ்டமான விடத்திற்குப் போனாலும்சரி, மரணமானது இன்றாவது வரட்டும், அல்லது இன்னும் நூற்

ருண்டுகள் கழித்தாவது வரட்டும்; உத்தமகுணசீலர்கள் ஆரம்பித்த காரியத்தை ஒரு சிறிதும் விடமாட்டார்கள்."

அப்படிப்பட்ட திடசங்கற்பம் உங்களுக்கிருக்கின்றதா? இம்மூன்று அம்சங்களும் உங்களிடத்தே இருக்குமாயின், உங்களில் ஒவ்வொருவரும் அற்புதங்கள் செய்வீர்கள். நீங்கள் சமாசார பத்திரிகைகளில் எழுதவேண்டியதில்லை. உங்கள் முகமண்டலமே ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கும். நீங்கள் குகைகளில் வாசஞ்செய்தாலும், உங்கள் எண்ணங்கள் அக்குகைகளின் கற்சுவர்களையும் ஊடுருவிச்சென்று, உலக முழுவதும் அலைபுரள்வதுபோல புரண்டு சென்று, நூறு வருஷகாலம் பொறுத்தாயினும் ஒரு மூளையைப் போய்ப் பற்றி அங்கே வேலைசெய்யத் தொடங்கும். நல் எண்ணம், சித்தசுத்தி, பரிசுத்த நோக்கம்—என்பவற்றின் பெருமை அப்படிப்பட்டதாம்.

இன்னும் ஒரேவார்த்தை. உங்களை வெகுநேரம் எங்கே கார்க்கவைக்கிறேனோ வென்றஞ்சுகின்றேன். என் தேசத்தவரே, என் சிநேகிதர்களே, என் குழந்தைகளே, நம் ஜாதி என்கிற கப்பலானது வாழ்நாளென்கிற மகா ஜலத்தில் கோடிக்கணக்கான ஜனங்களை ஏற்றிக்கொண்டு அநேக நூற்றாண்டுகளாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அக்கப்பலின் மூலமாய் ஆனந்த மயமான அக்கரைக்கு அநேகம்பேர் கொண்டு போகப் பட்டார்கள். இன்றைக்கோ நம்முடைய குற்றத்தால் கப்பல் ஓட்டையாய் விட்டது; கொஞ்சம் பழுதாயும் போய்விட்டது. உலகத்துக் குள்ளிருக்கிற எல்லாக் கப்பல்களைக் காட்டிலும் அதிக வேலைசெய்த இந்தக் கப்பல் முழு

கிப் போகட்டுமென்று சபித்துவிட்டு, அதின் பக்கலில் நாம் சும்மாவிருப்பது சரியா! நமது ஜாதி என்கிற கப்பல் ஓட்டையாய் விட்டால் அந்த ஜாதிக்குக் குழந்தைகளாய்ப் பிறந்த நாம், அங்குண்டான அவ்வோட்டைகளை அடைப்போம். மனப் பூர்த்தியாய்ச் செய்து, முடியாவிட்டால் இறப்போம். நம்முடைய புத்தியையே மூளையாகச்செய்து அவ்வோட்டைகளை அடைப்போம். அவ்வளவே தவிர ஒருகாலும் அதைப் பழியாதேயுங்கள். உங்கள் ஜாதியைப்பற்றிக் குறை கூறாதேயுங்கள். அதின் முக்கால வைபவத்தைப் பற்றியல்லவா நான் அதை விரும்புவது? கடவுளுடைய குழந்தைகளென்றல்லவா நான் உங்களை விரும்புகின்றேன்? உங்களுடைய முன்னோர்களுடைய பிள்ளைகளல்லவா நீங்கள்? எல்லாருடைய ஆசிர்வாதமும் உங்களுக்குக் கிடைக்கட்டும். சாபம் மாத்திரம்வேண்டாம். என்னுடைய ஏற்பாட்டைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லவந்தேன். நீங்கள் இவைகளை ஆதரவாய்க் கேட்டால், உங்களோடு கூடச் சேர்ந்து நானும் வேலைசெய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். நீங்கள் கேட்காமல் என்னை உதைத்துத் துறத்திவிடும்பட்சத்தில், மறுபடியும் வந்து, ஐயோ! நாமெல்லோரும் முழுகிக்கொண்டிருக்கிறோமே என்று சொல்லி, உங்கள் மத்தியில் உட்கார்ந்து உங்களோடு நானும் முழுகிப்போவேன். ஆகையினால் நாம் சபிக்காமலிருப்போம்" என்று ஜனங்களுடைய மனமெல்லாம் உருகப் பிரசங்கித்தார்.

IX.

சென்னையில் இரண்டாம் பிரசங்கம்.

பரதகண்டத்து மஹான்கள்.

பரதகண்டத்து மஹான்களைப் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று நினைக்கும்பொழுது, சரித்திர நூலோராலும் நிர்ண

யிக்க முடியாத அதிபுராதன காலத்திற்போய் என்மனம் நிற்கின்றது. இருள்மூடியது போலிருக்கும் அப்பண்டைக் காலத்தின் நுட்பங்களையறிய, தொன்று தொட்டுவரும் கர்ணபரம்பரையான ஐதிகங்களும் பயன்படாமற் போகின்றன. அது முதல் பரதகண்டத்தில் உண்டான மஹான்கள் எண்ணிறந்தவர், ஏனெனில் இத்தனை ஆயிரவருஷங்களாக மஹான்களை உண்டாக்குவதைவிட ஹிந்து நாட்டாருக்கு வேறென்ன வேலை இருந்தது? ஆகவே அத்தனையவருள் மிகச் சிறந்தவரெனக் கருதத்தகும் மஹா புருஷர்களைப் பற்றி நான் ஆராய்ந்தறிந் திருப்பதை இன்று உங்கள் முன் சொல்ல உத்தேசித்திருக்கிறேன். முதல் முதல் நமக்குப் பிரமாணமாயுள்ள சாஸ்திரங்களைப் பற்றி சில அம்சங்கள் நாம் அறியவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது நம் சாஸ்திரங்களிலே இருவகை வித்தைகளைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. அவை தாம் பரவித்தை அபரவித்தை யென்பன. முதலாவதாகிய பரவித்தையென்பது நித்யமானது. இரண்டாவதான அபரவித்தையோ அவ்வளவு பிரமாணமுள்ள தல்லாவிடினும், சிற்சில காலதேசவர்த்தமான விசேஷங்களையொட்டி பிரமாணமாயுள்ளது. ஜீவாத்ம லக்ஷணம், பரமாத்ம லக்ஷணம், ஜீவேசுவர சம்பந்த லக்ஷணம், முக்தி லக்ஷணம் எனும் நித்திய தத்துவங்கள் அடங்கிய ஞானத்திரட்டையே நாம் சுருதி யென்றும் வேதமென்றும் வியவஹரிக்கின்றோம். இதற்கடுத்த படியிலுள்ள தர்ம தத்துவங்களின் திரட்டை நாம் ஸ்மிருதிகளென்கிறோம். அவைதாம் மநு, யாஜ்ஞவல்கியர் முதலிய பெரியோர்களால் அருளப்பட்ட தர்மசாஸ்திரங்களிலும், மற்றும் புராணங்கள் முதல் தந்திரங்களீறாகவுள்ள கிரந்தங்களிலும் கூறப்படுவன. இரண்டாவது வரிசை

யிலே சொன்ன நூல்களும் அவற்றில் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களும் முன் சொன்ன சுருதிக்குத் தாழ்ந்தவை. ஏனெனில் ஸ்மிருதி புராணுதிகள் சுருதிக்கு விரோதமாயிருக்குமாயின், சுருதியே உயர்ந்த பிரமாண மென்பது ஸித்தாந்தம். அப்படிச்சொல்வதின் கருத்தென்னவெனில், மனிதர் பரகதியடைவதற்கு வேண்டிய மூல தத்துவங்களெல்லாம் வேதங்களிலே தெள்ளென விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், அவற்றின் விசேஷ விவரங்கள் ஸ்மிருதி புராணுதிகளிலே கண்டுகொள்ளுமாறு விடப்பட்டன வென்றுமாம். மூல தத்துவ சம்பந்தமான பொதுவிதிகளுக்குச் சுருதிகளே போதுமானவை. பரமார்த்த ஸாதனத்துக்கு சுருதிகளில் அருளியிருப்பதைவிட அதிகமாக வேறு அம்சம் சொல்லவாவது அறியவாவது முடியாது. எது எது அவசியமோ அஃதெல்லாம் முன்னமே அறிந்தாய்விட்டது. ஜீவாத்மா பரிபூர்ண நிலையை அடைவதற்கு அவசியமாய் வேண்டிய யாவும் சுருதிகளிலேயே பரிபூர்த்தியாய்விட்டன. மற்று இரண்டாம் பக்ஷமான விசேஷ விவரங்கள் மாத்திரம் அவற்றில் கூறுது விடப்பட்டன. இவ்விசேஷ அம்சங்களைத்தான் ஸ்மிருதிகள் அவ்வக்காலத்துக்கேற்ப விதித்துவருகின்றன. இதன் சம்பந்தமான வேறொரு விசேஷம் என்னவெனில், இந்த சுருதிகளிலே அருளப்பட்ட உண்மைகளை அநேக ரிஷிகள் கண்டறிந்து வேதரூபமாய்ச் சொன்னதாக பிரமாணம். [illegible]களுள் பெரும்பான்மையோர் புருஷர்கள். ஸ்திரீகளும் சிலர் உளர். அவர்களைத்தான் மந்திர திரஷ்டாக்கள் என்று சொல்வார்கள். அப்புருஷர்களின் சரித்திரம் ஜனன காலம் முதலியவற்றைப்பற்றி நமக்குத் தெரிந்தது வெகு சொற்பமே யாயினும், அவர்களது சிறந்த கருத்து

களும், அவர்கள் ஈசனது திருவருளால் யோகாநுபவத்திற் கண்டறிந்த மேலான மெய்யநுபவங்களும் நம்தேசத்தின் சிறந்த சாஸ்திரமாகிய பரிசுத்த வேதங்களிலே பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஆனால் ஸ்மிருதி புராணாதிகளிலோ மஹாபுருஷர்களைப் பற்றிய வரலாறுகள் நிரம்பியிருக்கின்றன. அவற்றில் தான் பிரபஞ்சத்தைப் பேதிக்கும்படியான மஹா புருஷர்கள் கண்டோர் பிரமிக்கத்தக்க பிரமாண்டமான வலிய உருவத்துடன் முதன் முதல் நம்முன்வந்து நிற்பது போலிருக்கிறது. அவர்கள் செய்த உபதேசங்களைவிட அவர்களைத் தாங்கிய திருமேனிகளே சிலசமயங்களில் அளவிற் பெருத்திருக்கின்றன.

இதுநிற்க, வேறொரு விசேஷ அம்சம் நாம் அறியவேண்டியிருக்கிறது. அஃதாவது, நமது மதமான து ஸகுண நிர்க்குணஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தைப் பிரசங்கிக்கின்றது. அது நிர்க்குண தத்துவங்களையும் ஸகுண தத்துவங்களையும்அமோகமாய்ப் பிரசங்கித்த போதிலும், நம்மதத்திற்கு முக்கிய பிரமாணமாயுள்ளவை சுருதிகளெனும் வேதங்களேயாம். அவற்றில் கூறப்பட்டவையெல்லாம் நிர்க்குணவாதமே. ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் தான் எல்லா சகுணவாதமும், உத்தமமான அவதாரங்களும், ஈசனருள் பெற்ற மஹான்களின் வரலாறும் வருகின்றன. இந்த ஸகுணவாதத்தில் தான் நம்மதத்துக்கும் பிற மதங்களுக்கும் ஒரு பெரிய வித்தியாசம் இருக்கின்றது. எப்படியெனில், நமது மதத்தைத் தவிர்த்து, உலகத்திலுள்ள மற்ற ஒவ்வொரு மதமும் தன் தன் ஸ்தாபகன் அல்லது ஸ்தாபகர்களின் ஜீவித சரித்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. கிறிஸ்து மதமெனும் கட்டிடம் யேசுகிறிஸ்துவின் சரி

த்திரமாகிய அஸ்திவாரத்தின்மேல் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே முஹம்மதியமதம் முஹம்மத்நபியின் சரித்திரத்தையும், பௌத்தமதம் புத்த தேவரது சரித்திரத்தையும், ஜைநமதம் ஜினபுருஷர்களின் சரித்திரங்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு உற்பத்தியானவையாம். ஆகவே இம்மதங்களிலெல்லாம் அவற்றை ஸ்தாபித்ததாகச் சொல்லப்படும் மஹாபுருஷர்கள் வாஸ்தவமாகவே இவ்வுலகத்தில் இருந்தவர்களென்று நிரூபிப்பதற்கு வேண்டிய "சரித்திரப் பிரமாணம்" என்பதைப் பற்றிப் பலமான விவாதங்கள் நிகழவேண்டுமென்றேற்படுகிறது. எப்பொழுதாவது அம்மஹா புருஷர்கள் பண்டைக்காலத்தில் இருந்ததைப்பற்றிய சரித்திரப் பிரமாணம் துர்ப்பலப்படுமே யாகில், அவ்வித பிரமாணத்தை யாதாரமாகக் கொண்ட மதங்களெல்லாம் தரைமேல் சாய்ந்து சுக்கல் சுக்கலாய் உடைந்துபோய் விடுகின்றன. நாம் மாத்திரம் இந்த ஆபத்தினின்று தப்பித்துக் கொண்டோம். அதற்குக் காரணம், நமது மதம் கேவலம் புருஷர்களால் ஸ்தாபிக்கப்படாது, அபௌருஷேயமாய் நித்திய தத்துவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டதாய் விளங்குகின்றமையேயாம். நமது மதத்தை நாம் அநுஷ்டிப்பதற்குக் காரணம் அஃதோர் ரிஷியின் பிரமாணத்தைக் கொண்டிருப்பதென்றாவது, அல்லதொரு அவதாரபுருஷனால் ஏற்பட்டதென்ற ஆதாரத்தைப் பற்றியாவது அன்று. வேதங்களுக்குக் கிருஷ்ணன் பிரமாணமல்ல; ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குத் தான் வேதங்கள் பிரமாணம். வேதார்த்தத்தைப் பிரசங்கித்தவர்களுக்குள் அவர் சிறந்தவரென்பதினாலேயே அவருக்கு மஹிமை உண்டாயிருக்கின்றது. அவ்வாறே மற்ற அவதார விஷயமும்; மற்ற மஹான்களின் விஷயமும் அவ்வாறேயாம். நமக்கு முக்கிய

மான மூல ஸித்தாந்தம் என்னவெனில், மனிதன் பரிபூர்ண நிலை அடைவதற்கும் முக்தி யடைவதற்கும் அவசியமான அனைத்தும் வேதங்களிலேயே இருக்கின்றன. அவற்றில் இல்லாமல் நீ புதிதாகக் கண்டறியப் போவது ஒன்றுமில்லை. ஞானத்தின் எல்லையாகிய பூர்ணஐக்கியத்தைக் கடந்து மேல் செல்வதென்பது அசாத்தியம், அசம்பாவிதம். இந்த எல்லை முன்னமே ஏற்பட்டுப் போய்விட்டபடியால், அவ்வித ஐக்கியத்துக்கு மேற் செல்வது முடியாத காரியமென்க. 'தத் த்வம் அஸி' என்ற மஹாவாக்கியம் எப்பொழுது பிரவர்த்தித்ததோ, அப்பொழுதே தத்துவஞானம் பரிபூர்த்தி யடைந்துவிட்டது. அம்மஹாவாக்கியமோ வேதத்திலே இருக்கிறது. ஆகவே அவ்வேதத்தில் சொல்லப்படாமல் எஞ்சி நின்ற பாகம் யாதெனில்,--அவ்வச்சமயங்களில் ஏற்படும் காலதேச வர்த்தமான பேதங்களை யனுசரித்து ஜனங்களுக்கு விதிவிலக்கு வடிவமான தர்மங்களை உணர்த்தவேண்டிய அம்சமேயாம். ஜனங்களைத் தொன்று தொட்டு வரும் அறநெறியின் வழியே நடத்தவேண்டி யிருந்தது, அதற்காகவே இந்த மஹான்களான ஆசார்யர்களும் முனிவர்களும் அவதரித்தார்கள். இதற்குக் கண்ணன் கீதையிலே கடாக்ஷித்திருக்கிற பிரசித்தமான சுலோகமே சிறந்த பிரமாணம்.

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி பாரத
அப்யுத்தாநம் அதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்.
பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்,
தர்ம-ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே.

"எவ்வெப்பொழுது தர்மத்துக்குக் கெடுதியும் அதர்மத்துக்கு உயர்வும் உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது நான்

அவதரிக்கின்றேன். ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டும், துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிக்கும்பொருட்டும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டும் நான் யுகந்தோறும் அவதரிக்கின்றேன்.''

இது தான் இந்தியாவிலுள்ள மதத்தின் இயல்பு.

இதுவரையில் சொன்னவற்றால் ஏற்படுவது யாது? தமக்குத் தாமே பிரமாணமாயும், வேறு தர்க்கம் முதலிய பிரமாணங்களைக் கூட அபேக்ஷிக்காமலும், எப்பேர்ப்பட்ட மஹர்ஷிகளாயிருப்பினும், எத்தகைய மஹிமைபொருந்திய அவதார புருஷர்களாயிருப்பினும், அவர்களது பிரமாணத்தைக்கூட ஆதாரமாகக்கொள்ளாமலும் விளங்கும் நித்தியதத்துவங்களை யாதாரமாகக் கொண்ட சித்தாந்தம் ஒருபுறம் இருக்கக் காண்கின்றோம். இத்தகைய சிறப்பானநிலை இந்தியாவிலே இருப்பதினால்தான் அனைவரும் பொதுவாய் அநுசரிக்கத்தக்க மதம் வேதாந்தமே தவிர வேறில்லையெனக் கூற நமக்குப்பாத்தியமிருக்கிறது. அதுகேவலம்மஹாபுருஷர்களைப்பற்றி மாத்திரம் பிரசங்கிக்காது பரமபுருஷார்த்த தத்துவங்களையும் போதிக்கின்றமையால், அஃது ஏற்கனவே உலகத்தில் ஸர்வார்ஹமதமாய் அமைந்திருக்கிறது. கேவலம் ஒரு புருஷனது சரித்திரத்தை மாத்திரம் ஆதாரமாகக்கொண்டு உற்பத்தியான மதம் எதுவும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஏற்ற மதமாகாது. நமது நாட்டிலேயே எத்தனையோ மஹாபுருஷர்கள் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் அவரவர்கள் தத்தம் மனோநிலைக்குத் தக்கவாறு பற்பல பெரியோர்களைப் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, மஹம்மது, புத்தன், கிறிஸ்து என்பவர்களுக்குள்ளே எவரையேனும் ஒருவரையே உலகம் முழு

வதும் தனிப் பெரும் பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டு மென்றால் எப்படி முடியும்? அவ்வளவு மாத்திரமா? உலகத்திலுள்ள நல்லொழுக்கம், தர்மம், ஞானம், பக்தி என்கிற இவையெல்லாம் அவ்வொரே புருஷனது ஸம்மதிபெற்றிருந்தால் தான் உண்மையாம். இது முடியுமா? ஆனால் வேதாந்தமதத்துக்கு அப்பேர்ப்பட்ட யாதொரு பௌருஷேயப் பிரமாணமும் வேண்டியதில்லை. மனிதனது நித்தியமான ஆத்மஸ்வரூபமே அதற்குப் பிரமாணம். அது வற்புறுத்தும் நல்லொழுக்கத்துக்கு மனிதனது அத்யாத்ம நித்ய சிந்மயத்தன்மையே ஆதாரமாம். இப்பேர்ப்பட்ட சிந்மயத்தன்மை ஏற்கெனவே இருப்பதும் அடையப்பட்டது மேயன்றி இனி அடையப்படவேண்டியதன்று. (ஏனெனில் அதுவே ஆத்மாவின் நிஜஸ்வரூபமானமையாலென்க.) இது தான் நம் தேசத்தின் உத்தமநிலையான ஞானதத்துவம். ஆனால் சாதாரணமாயுள்ள ஜனங்கள் பெரும்பான்மையோருக்கு இது கஷ்டசாத்தியமானபடியால், அவர்கள் சுலபமாய்த் தெரிந்துகொண்டு பின்பற்றக்கூடிய ஒரு மஹாபுருஷனது அநுஷ்டானமும் திவ்ய சரித்திரமும் அவசியமாய் இருக்கவேண்டுமென்பதை வெகு காலத்துக்கு முந்தியே நமது ரிஷிகள் அறிந்திருக்கிறார்கள்.

ஸகுணப் பிரஹ்மவாதத்தை மறுத்துப் பிரசங்கித்த ஸாக்ஷாத் புத்த முனியையே அவர் மரித்து ஐம்பது வருஷமாவதற்குள் அவரது சிஷ்யர்கள் ஒரு பகவானாகக் கற்பித்துவிட்டார்கள். ஆகையால் இந்த சகுணரூபமான பகவாந் அவசியம் என்றேற்படுகிறது. ஆனால் அப்பேர்ப்பட்ட பகவானைப்பற்றி நாமே நம் மானஸ கல்பனாசக்தியால் கற்பித்துக்கொள்ளும் வீணான பாவனைகள் பெரும்பாலும்

மனிதர் பூஜிப்பதற்குத் தகாதவையாயிருத்தலால்; அவற்றைப்பார்க்கிலும் நமக்குள்ளாகவே அவ்வக்காலங்களிலே பிறந்து நம்முடன் அந்நியோந்யமாய்க் கலந்து வாழும் பிரத்தியக்ஷதேவதைகளான மஹான்களே சிறந்தவர்களென்பது நமக்குத்தெரியும். யாதொரு கல்பிதக்கடவுளையேனும், நாம் கல்பனா சக்தியால் சிருஷ்டிக்கும் யாதொரு பதார்த்தத்தையேனும், அதாவது நாமே உண்டுபண்ணும் தேவதா பாவனையையேனும் பூஜிப்பதை விட உண்மையாயுள்ள மஹான்களைப் பூஜிப்பது எவ்வளவோ உத்தமமானது.

நீங்களாவது நானாவது கல்பிக்கக்கூடிய ஈசுவர பாவனையைப் பார்க்கிலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எவ்வளவோ சிறந்தவரன்றோ? நீங்களாவது நானாவது மனத்தால் பாவிக்கக்கூடிய எவ்வித பாவனையைப் பார்க்கிலும் கௌதம புத்தர் எவ்வளவோ உத்தமமான பிரத்தியக்ஷ பரிபூர்ணபாவனையல்லவா? ஆகையால் தான் ஸர்வ ஜனங்களும் கல்பனா தேவதைகளைக்கூட உபேக்ஷித்து அம்மஹான்களையே அதிகமாகப் போற்றிப் பூஜிக்கின்றார்கள். இதை நம் பெரியோர்கள் அறிந்தே எல்லா ஹிந்துக்களும் யாதொரு வித்தியாசமுமின்றி அப்பேர்ப்பட்ட மஹான்களையும் அவதார புருஷர்களையும் ஆராதிக்குமாறு ஏற்படுத்தினார்கள். அவ்வளவு மாத்திரமா? அவதாரங்களுக்குள்ளே உத்தமமான அவதார புருஷன் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

யத் யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா
தத் ததேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோம்ஸ ஸம்பவம்.

"ஐசுவர்யமும், பலபராக்கிரமமும், உற்சாகமும், காந்தியும் ஆகிய இவற்றுடன் சேர்ந்த எவ்வெவ் வஸ்துக்கள் உளவோ, அவையெல்லாம் என் தேஜஸ்ஸின் அம்சத்தாலுண்டானவையென் றறிவாயாக".

இதனால் உலகத்தில் எல்லாத் தேசங்களிலும் பிறந்த அவதார புருஷர்களையும் ஹிந்துக்கள் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமின்றி பூஜிக்கலாமென் றேற்படுகிறதல்லவா? எந்தத் தேசத்தில் பிறந்தவராயினும், எந்த ரிஷியையும் எந்த ஞானியையும் ஹிந்துக்கள் பூஜிக்கலாம். அவ்வளவேன், நாமே பற்பல தடவைகளில் கிறிஸ்தவர்களின் ஆலயங்களுக்கும், பற்பல தடவையும் முஹம்மதியர்களின் மஸ்ஜிதுகளுக்கும் போவது பிரத்தியக்ஷவிஷயந்தானே, அப்படி செய்வது தான் நல்லது. ஏன் செய்யக்கூடாது? நமது மதம் ஸர்வ ஸாதாரண ஸமரஸமதமென்று நான் ஏற்கனவே சொல்லவில்லையா? அது எல்லாவித மதசித்தாந்தங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளும்படியான விசாலமானது. இவ்வுலகத்தில் இதுவரையில் ஏற்பட்டுள்ள மதசித்தாந்தங்களையெல்லாம் நம்மதத்தில் உடனே சேர்த்துக் கொண்டு, இனிவரப் போகும் எல்லா ஸித்தாந்தங்களையும் அவ்வாறே வேதாந்த மதத்தின் விரிந்தகைகளால் அணைத்துக்கட்டிச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கும் நாம் பொறுமையுடன் காத்திருக்கலாம்.

இது தான் மஹா புருஷர்களைப் பற்றியும், ஈசுவராவதாரங்களைப் பற்றியும், ஏறக்குறைய, நமது சித்தாந்தம். அவர்களன்றி இதர மத்தியம புருஷர்களும் இருக்கின்றார்கள். வேதங்களிலே ரிஷி என்கிறசொல் அடிக்கடிப் பிரயோகிக்கப்பட் டிருப்பதைக் காணலாம். இக்காலத்தில் அது வெகு சாதாரணச் சொல்லாய் விட்டது எல்லாவற்றிற்கும் ரிஷியே சிறந்த பிரமாண மென்கிறார்களே, அதன் கருத்தென்ன? "ரிஷிர் மந்த்ர த்ரஷ்டா" அதாவது ரிஷியென்பவர் மந்திரங்களை (யோகாநுபவத்திற்) கண்டவர் என்பது வேதங்களிலே கூறப்பட்ட ரிஷி லக்ஷணம். மதம் உண்மையென்

பதற்த நிரூபணம் (ருஜு-Proof) யாது? என்ற இக்கேள்வி, வெகு பூர்வகாலத்திலேயே நிகழ்ந்தது. அதற்கு ஸமாதனம், இந்திரியங்களால் நிரூபணம் செய்ய முடியாதென்றார்கள்.

'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ'

'எதை யடையமுடியாமல் வாக்கானது மனத்துடன் திரும்பிவிடுகின்றதோ' என்றும்,

'ந தத்ர சக்ஷுர் கச்சதி ந வாக் கச்சதி'

"அங்கே கண் செல்லாது, வாக்கு செல்லாது"

என்றும் வேதம் முறையிடுகின்றது. ஆத்மநிச்சயம், ஈசுவர நிச்சயம், நித்தியாநந்தவாழ்வு, உத்தம புருஷார்த்தம் முதலிய வற்றைப்பற்றி பஹிர் முகமாய்க் காணப்படும் பிரபஞ்சப் பொருளின் மூலமாயத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. இதில் பிரவர்த்திக்கும் மனமானது இடைவிடாது மாறிக்கொண்டிருப்பது, எப்பொழுதும் சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ளது, கண்டத்தின்மையுள்ளது, ஆகையினால் சிதறுண்டுபோகக் கூடியது. இந்தப் பிரகிருதியினால் அநந்தமாயும், நிச்சலமாயும், நிஷ்கள மாயும், அகண்டமாயும், நித்தியமாயும் உள்ள பரம்பொருளைப்பற்றி யாது சொல்லமுடியும்? ஒன்றுமாகாது. இவ்விஷயத்தைப் பற்றி உயிரற்ற ஜடரூபமான பிரகிருதியைச் சோதித்து உண்மை கண்டுபிடிக்க மனிதர்கள் வீண் முயற்சி செய்த விடங்களிலெல்லாம் விளைந்த கேடுகளைச் சரித்திரத்தைப்படித்தால் அறியலாம். அப்படியாயின், வேதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் ஞானத்தின் வரலாறு யாது? என்றால் அது ரிஷியின் மூலமாய் உதயமாகின்றதென்போம். இந்த ஞானம் இந்திரியங்களில் உள்ளதன்று. ஆனால் அந்த ஞானமே இந்திரியங்களாகவும் மனிதன் அடையவேண்டிய உத்தம

21

புருஷார்த்தமாயுமுள்ளது. இந்திரியங்களை மனிதன் அடைய வேண்டிய உத்தம புருஷார்த்தமென்று யார் தைரியமாய்ச் சொல்வார்கள்? நாம் அன்பாய் நேசித்திருந்தவர் மரணத்தை நாம் நேரிற்காணும் பொழுதும், நமக்குப் பெரும் விபத்து நேரும்பொழுதும், அல்லது அத்தியந்தமான ஆநந்தம் உண்டாகும்பொழுதும், சில நேரம் வரையிலும் நம்மனம் நிச்சலமாயிருப்பது அநேகருக்கு அநுபவஸித்தமாயிருக்கலாம். மற்றும் பல சமயங்களில் நமது மனம், நிச்சலமாகி, அந்நேரத்திற்காவது தன்உண்மை நிலையை உணர்வது போலவும், வாக்குக்கும் மநத்துக்கும் எட்டாத வெகு தூரத்திலுள்ள எல்லையற்ற பரவெளியின் பேரொளியை மின்மினியின் சிற்றொளியைப்போல் நாம் அநுபவிப்பது போலவும் தோன்றுகின்றது. இது சாதாரணமான அனுபவமாயுள்ளது. இதையே பரமார்த்தத்திலே அப்பியாஸப்படுத்திப் பரிபூர்த்தி செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. ஆத்மாவானது இந்திரியங்களால் கட்டுண்டதன்றெனவும், அளவு படுத்தப்பட்ட தன்றெனவும், தற்போதத்தாற்கூட (Consciousness) அளவுபடுத்தப் பட்ட தன்றெனவும் அநேக யுகங்களுக்கு முன்னே மனிதர்கள் கண்டுணர்ந்தார்கள்.

இந்தத் தற்போதமென்பது அகண்ட ஞானமெனும் சங்கிலியின் ஓர் அம்சத்தின் பெயர் மாத்திரமாம். பிரஹ்மமும் தற்போதமும் ஒன்றல்ல; தற்போதமென்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஒரு கூறுமாத்திரமே யாகும். தற்போதத்தைக் கடந்த விடத்தில் தான் தீரர்கள் உண்மைப்பொருளைத் தேடுகின்றனர். தற்போதம் இந்திரியங்களால் கட்டப்பெற்றது. அதற்கப்பாலும், இந்திரியங்களுக்குப்பாலும் தான், மனிதர்கள் அத்தியாத்மவுண்மைகளை அறியவேண்டும். அவ்வாறு இந்தி

ரியங்களின் எல்லையைக் கடந்து காரியஸித்தி பெறும் புருஷர்கள் இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர். இவர்களுக்குத்தான் ரிஷிகள் என்று பெயர். ஏனெனில் அவர்கள் அத்தியாத்ம வுண்மைகளை நேருக்கு நேராய்க் காண்கின்றார்கள். ஆகவே நேருக்கு நேராய்க் காணுதலெனும் ப்ரத்யக்ஷமே வேதங்களின் பிரமாண நிரூபணமாம். என்முன் இருக்கும் இந்த மேஜையானது உண்மையில் உள்ளதென்பதற்கு, அதை நான் நேராய்க்காண்பதே சிறந்த பிரமாணமாதல் போல், வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் உண்மையென நிரூபிப்பதற்கு ரிஷிகளின் ப்ரத்யக்ஷதத்துவதர்சனமே சிறந்த சாட்சியாம். இம்மேஜையை நான் என் புலன்களால் அறிகின்றேன். அதுபோல் அத்தியாத்ம வுண்மைகளையும் ஆத்மாவின் இந்திரியாதீத ஞானதசையில் அறிகின்றோம்.

இந்த ரிஷித் தன்மை காலத்தாலும், தேசத்தாலும், ஆண் பெண் எனும் ஜாதியாலும், ஆரியர் ஆரியரல்லாதவர் என்ற ஜனஸமூஹ பேதத்தாலும் பாதிக்கப்படாததாம். இந்த ரிஷித்துவம் ரிஷிகளின் சந்ததிகளான ஆரியர்களுக்கும், அவவாறல்லாத அநாரியர்களுக்கும், அவ்வளவேன், மிலேச்சர்களுக்குக்கூட சமானபாத்தியமுள்ள பொதுசொத்தென்று வாத்ஸ்யாயன முனிவர் தைரியமாய் மொழிகின்றார். இதுதான் வேதங்களிலே கூறப்படும் ரிஷித்வ மென்பது. இந்தியாவின் அரிய ஞானச் செல்வமாகிய இதனை நாம் எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். இதைப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள பிறநாட்டார்களும் கற்றறிந்து கொள்வார்களாயின், சண்டைகளும் சச்சரவுகளும் எவ்வளவோ குறைந்து போகும். சமயநெறியானது நூல்களிலேனும், கோட்பாடுகளிலேனும், மதசித்தாந்தங்களிலேனும், மதவிஷயமான பேச்

சுகளிலேனும், வாதங்களிலேனும் உள்ளதன்று. உற்ற நிலையி லிருந்து அதனின்றும் படிப்படியாய்ப் பக்குவமடைந்து பரகதியடைதலே அதன் இயல்பாம்.

என் நண்பர்களே, உங்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு ரிஷியாகி அத்தியாத்ம விஷயங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணும் வரையில், உங்களுக்கு சமயநெறி ஆரம்பமாகவில்லை யென்றே சொல்வேன். இந்திரியாதீதமான ஞானம் உங்களுக்கு உண்டாகும் வரையில் சமயநெறி யென்பது வெறும் பேச்சாகவும் சாதனமாகவுமே முடியும். உங்கள் பேச்செல்லாம் இரண்டாந்தரம், மூன்றாந்தரமான பேச்சேயன்றி வேறில்லை. இவ்விஷயத்தில் தான், புத்த பகவான் சில பிராமணர்களுடன் வாதம் செய்தபொழுது சொல்லிய அழகிய வாக்கியம் நன்றாய்ப் பொருந்துகின்றது. அந்தப் பிராமணர்கள் ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தைப்பற்றி வாதம் பண்ணிக்கொண்டு வருவதைப் புத்தபகவான் பார்த்து "நீங்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டீர்களா?" என்று வினவ, "இல்லை" யென்றான் ஒரு பிராமணன்; "அல்லது உன் பிதாவாவது கண்டாரா?" "இல்லை, அவரும்காணவில்லை" "அல்லது உன்பாட்டனாவது?" "அவர்கூட ப்ரஹ்மத்தைப் பார்த்திருப்பாரென்று நான் நினைக்கவில்லை." அதைக்கேட்டு புத்தபகவான், "அப்பா, உன் பிதாவாவது பாட்டனாவது ஒருபோதும் பார்த்திராத புருஷனைப்பற்றி நீங்கள் எப்படி வாதம் பண்ணி ஒருவரை யொருவர் கீழே தள்ளப் பார்க்கின்றீர்கள்?" என்றார். உலகமெங்கும் நடக்கும் காரியம் இதுதான். ஆகவே நாம் வேதாந்தங்களிலே கூறியபடி.

"நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா, ந பஹுநா ச்ருதேந."

"இந்த ஆத்மா, அதிகமாய்ப் பேசுவதாலாவது, சிறந்த புத்தியினுலாவது, வேதாந்தியயநத்தினுலாவது அடையப் படுவதன்று" என்று சொல்லுவோம். ஜகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் நோக்கி வேத வாக்கியாநுஸாரமாய் இவ்வாறு மொழிவோம்:—உங்கள் சண்டை சச்சரவுகளெல்லாம் வீணை; எந்தக்கடவுளைப் பற்றி நீங்கள் பிரசங்கிக்கவேண்டு மென்கிறீர்களோ, அவரை நீங்கள் கண்டறிந்தீர்களா? நீங் கள் கண்டறியாவிட்டால், உங்கள் பிரசங்கம் வீணை; நீங் கள் சொல்வது இன்னதென்று உங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனுல் நீங்கள் கடவுளைக் கண்டறிந்திருப்பீராயின், சண்டை யிடமாட்டீர்கள், உங்கள் முகத்திலே ப்ரஹ்மதேஜஸ் ஜ்வலிக் கும். முற்காலத்திலே உபநிஷத்துக்களிலே பிரஸித்தரான ஒரு பிராசீன ரிஷியானவர் ப்ரஹ்மத்தை யறியுமாறு தன் குமாரனை யனுப்ப, அவன் திரும்பிவந்தபொழுது "நீ என்ன தெரிந்து கொண்டாய்?" என்று பிதா கேட்டார். 'இத்தனை சாஸ்திரங்களைக் கற்றேன்' என்று மகன் சொல்ல, "அது ஒன்றும் பயன்படாது, மறுபடியும் போ" என்றார் பிதாவான ரிஷி. மகனும் அவ்வாறே திரும்பிச் சென்று, மறுபடியும் திரும்பிவந்தபொழுது, முன்போலவே பிதாகே ட்க, முன்சொன்ன சாஸ்திரங்களையே கற்றதாகக் குமாரன் விடைபகர்ந்தான். மறுபடியும் அவன் திரும்பிப்போக வே ண்டிவந்தது. அடுத்த முறை அவன் திரும்பி வந்தபொழுது அவன் முகம் முழுவதும் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட அவன் பிதா எழுந்துநின்று, "ஆஹா, குழந் தாய், இன்றுதானடா, உன் முகமண்டலம் ப்ரஹ்ம ஞானியின் முகம்போல் ஜ்வலிக்கின்றது" என்றாராம். அதுபோல, எப் பொழுது உங்களுக்குப்ப்ரஹ்மஞானம் உண்டாகின்றதோ, அப்

பொழுது உங்கள் முகமே மாறிவிடும், உங்கள் குரல் மாறும், உங்கள் தோற்றம் முழுமையுமே மாறிவிடும், நீங்கள் மாநுஷ கோடிகளுக்குப் பெரும் பாக்கியமாய் விளங்குவீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் ரிஷியாக ஆவதை நிறுத்த யாராலும் முடியாது. இதுதான் நம்மதத்தின் உத்தமலக்ஷணத்தை விளக்கும் ரிஷித்வம் என்பது. மற்றபடி, இப்பிரசங்கங்களும், வாதங்களும், தத்துவ சாஸ்திரங்களும், த்வைதங்களும், அத்வைதங்களும், ஸாக்ஷாத் வேதங்கள்கூட வெறும் சாதனங்களே, இரண்டாம் பக்ஷமேயாம். முதற்சொன்னது முதன்மையானது. மற்று வேதம், வியாகரணம், ஜ்யோதிஷம், முதலியவெல்லாம் மத்தியம பக்ஷமானவையே. நிர்விகாரமான பரம்பொருளின் அபரோக்ஷாநுபூதியை யளிக்கும் ஞானமே உத்தம ஞானம். இப்பேர்ப்பட்ட அநுபூதியுள்ளவர்கள் தாம் வேதங்களிற் சொல்லப்படும் ரிஷிகளாவார். ஆகவே ரிஷித்வம் என்பது மனிதர்கள் அடையக்கூடிய உத்தமநிலையென்று ஏற்பட்டது. நம் ஜன்மத்தில் எப்பொழுதாவது நாமும் அவ்வித ரிஷியாக வேண்டுமென்பதே உண்மை ஹிந்துக்களாகிய நம் ஒவ்வொருவருடைய அபேக்ஷையுமாம். அந்நிலைதான் முக்திநிலை. வெறுங் கோட்பாடுகளை நம்புவதில் இல்லை, பல்லாயிரம் கோவில்களுக்குப் போவதிலும் இல்லை; பிரபஞ்சத்திலுள்ள நதிகளிலெல்லாம் முழுகுவதிலும் இல்லை; மற்று மந்த்ரத்ரஷ்டா (மந்திரங்களைக் காண்போன்) வாகிய ரிஷியாவதுண்டே, அதுதான் முக்தி, அதுதான் பரமுபதம்.

இது நிற்க, மேற்சொன்னவற்றிற்குப் பிந்திய காலத்திலே, உலகமெல்லாம் தம்மைப் பின் பற்றும்படி செய்த அத்புத சக்தியுள்ள மஹான்களும், அவதார புருஷர்களும் உண்டானார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களின் கணக்கு அநந்த

மென்று ஸ்ரீ பாகவதத்திலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்களுள் பரதகண்டத்திலே முக்கியமாய்ப் பூஜிக்கப்படுவோர், ஸ்ரீராமனும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுமாம். ஸ்ரீராமனது பெருமையை யான் எவ்வாறு வர்ணிப்பேன். அவன், உம்பர்புகழும் உத்தம க்ஷத்திரிய குலத்திலே பிறந்த வீரசூடாமணி, உண்மைக்கு உறைவிடம், தர்மத்துக்குத் தாயகம், உத்தமபுத்திரன், உத்தமபர்த்தா, உத்தமபிதா, ஸர்வோத்தம ராஜாதிராஜன், என்ற இவ்வித சிறப்புடைய ராமனை வால்மீகி மஹரிஷி நமக்கு அளித்திருக்கின்றார். ஸ்ரீராமனது புண்ய சரித்ரத்தை வர்ணித்த வால்மீகியின் வாக்கைக் காட்டிலும் அதிக சுத்தமாயும், பவித்ரமாயும், அழகாயும், மிருதுவாயும், மதுரமாயும், ஸரளமாயும் உள்ள வாக்கு வேறொன்றுண்டோ? கிடையவே கிடையாது. சீதையைப்பற்றியோ—என்சொல்வது? உலகத்தில் இதுவரையில் ஏற்பட்டுள்ள இலக்கியங்களைத் திருப்பித் திருப்பிப் பாருங்கள், இனி யுண்டாகப் போகும் இலக்கியங்களை வேண்டுமானாலும் திருப்பிப் பாருங்கள். எங்கே பார்த்தாலும், சீதையைப்போல் சிறந்த சுந்தரியைக் காணமுடியுமோ? சீதைக்குச் சமானமே கிடையாது. அந்தத் திவ்ய குணரத்நம் ஒரே ஒரு முறைதான் வர்ணிக்கப்பட்டது. அதைப்போல் வேறொன்று "நபூதோ நபவிஷ்யதி" உண்டானதுமில்லை, இனி உண்டாகப் போவதுமில்லை. ஒருகால் ராமர்கள் பலர் இருக்கக்கூடும். சீதையைப்போன்றவர்களோ எக்காலும் கிடையார். பரதகண்டத்து ஸ்திரீகள் இன்ன சீலத்துடன் விளங்கவேண்டுமென்பதற்குச் சிறந்த இலக்கியமாய் அமைந்தவள் சீதாபிராட்டியே. ஏனெனில் நம் நாட்டின் உத்தம ஸ்திரீகளுக்கமைந்த பரிபூர்ண லக்ஷணங்கள் யாவும் அந்தத் தன்னேரில்லா யங்

கையர் செங்கைத்தளிர்மாஞகிய சீதாபிராட்டியாரின் மாசற்ற வாழ்க்கையையே சூழ்ந்து விளங்குகின்றமையாலென்க. அப்பேர்ப்பட்ட உயர்ந்த ஸ்தாநத்திலே பிராட்டியார், ஆரியாவர்த்தம் முழுவதிலுமுள்ள ஒவ்வொரு ஆடவராலும் பெண்டிராலும் குழந்தைகளாலும் பூஜிக்கப் பெறும் செல்வாக்குடன் இத்தனை யாயிரவருஷகாலமாய் வீற்றிருக்கின்றாள். அந்த ஸ்தாநத்திலேயே எக்காலமும் வீற்றிருப்பாள் அவ்வுத்தமி, அம்மஹிமைபொருந்திய மைதிலி, சுத்தத்திலும் பரிசுத்தமானவள், எல்லாம் பொறுப்பவள், எல்லாம் சகிப்பவள். ஒரு குறையும் கூறாது வாழ்க்கையில் எல்லாம் துன்பத்தையே அனுபவித்த சீதை, என்றும் பதிவிரதையான சீதை, என்றும் பரிசுத்த தர்மபத்தினியான சீதை, பிரஜைகள் போற்றும் பொன்மணி, விண்ணவர் புகழும் விதேஹநாதன் குலமணி, இவ்வித சிறப்புவாய்ந்த மஹாகுணமணியான சீதாதேவியே என்றும் நம் தேசத்தின் அதிதேவதையாய் விளங்கவேண்டும். சீதாபிராட்டியாரைப்பற்றி நம்முள் ஒவ்வொருவருக்கும் நன்றாய்த் தெரிந்திருப்பதால், அதைப்பற்றி நான் விசேஷித்து வர்ணிக்கவேண்டியதில்லை. நம் புராணங்களெல்லாம் போய்விட்டாலும், நம் வேதங்கள்கூடப் போய்விட்டாலும், தேவபாஷையாகிய நம் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையும் மறைந்து போய்விட்டாலும், மிகவும் இழிந்த கொச்சைப் பேச்சைப் பேசும் ஐந்து ஹிந்துக்களாகிலும் இங்கே இருக்கும் வரையில், சீதாதேவியாரின் கதையும் ஜீவித்திருக்கும். சொன்னேன் சொன்னேன், என்பேச்சைக் கவனியுங்கள். சீதாதேவி நம் ஜனங்களின் பிராண தாதுவிலேயே பிரவேசித்திருக்கிறாள். அந்தத் தேவி ஹிந்து ஸ்திரீபுருஷர்கள் ஒவ்வொருவருடைய நரம்புகளில் ஓடும் இரத்தத்திலும்

வியாபித்திருக்கிறாள். நாம் எல்லோரும் சீதாபிராட்டியாரின் குழந்தைகளல்லவா? நம் மாதர்களைத் தற்கால நவீந நாகரிகவதிகளாக்கும்பொருட்டுச் செய்யப்படும் எவ்வித முயற்சியிலாவது அவர்களைச் சீதாதேவியின் சிறந்த ஒழுக்கத்திற்கு மாறாக நடக்கும்படி செய்யும் அம்சம் இருக்குமாயின், அது உடனே பயனற்றுப் போவதை நாம் தினந்தோறும் பார்த்து வருகின்றோம். சீதாபிராட்டியார் அடிவைத்துச் சென்ற வழியையே நம் மாதர்களும் பின்பற்றி வளர்ந்து விர்த்தியடையவேண்டும். அதுதான் அவர்களுக்கிசைந்த உத்தமமான ஒரே வழியாம்.

"இதற்கடுத்தவர் வெவ்வேறு ரூபமாய்ப் பூஜிக்கப்படும் பரமபுருஷனும், அநேக ஸ்திரீகளும் புமான்களும், குழந்தைகளும் பெரியவர்களும், பிரீதியுடன் கொண்டாடும் இஷ்ட தெய்வம். நான் யாரைச் சொல்கிறேனென்றால், எவரைப் பகவத்கீதை எழுதினவர் பகவானுடைய அவதாரமென்று சொன்னதுடன் திருப்தியடையாமல், "மற்ற அவதாரங்களெல்லாம் பகவானுடைய அம்சாவதாரங்கள் மாத்திரமேயாம். ஆனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோ ஸாக்ஷாத் பகவானே" என்று வர்ணித்தாரோ, அவர்தான். அவரது ஸர்வதோமுகமான குணவைபவத்தைக்கண்டு நாம் வியப்படையும்பொழுது, அவரை வர்ணிக்கும் பொருட்டு அப்பேர்ப்பட்ட விசேஷணங்களை உபயோகித்திருப்பது ஆச்சரியமன்று. அவர் மஹா ஆச்சரியகரமான ஸந்நியாஸியாயும் மஹா அத்புதமான கிருஹஸ்தராயும் ஒரே சமயத்தில் இருந்தவர். அதி ஆச்சரியகரமான ரஜோகுண வடிவமான அதிகாரசக்தி அவரிடத்தில் இருந்ததுடன், அதியத்புதமான வைராக்கியமும் குடிகொண்டிருந்தது. கீதையின் சாரதத்துவத்தை யுணர்ந்தாலன்றி ஸ்ரீகிருஷ்

ணை உள்ளபடியே அறிந்துகொள்ள ஒருகாலும் முடியாது; ஏனெனில் அவர் செய்த உபதேசத்துக்கு அவரே சிறந்த இலக்கியமாய் விளங்கினவர்.

இவ் அவதார புருஷர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் உபதேசிக்க வந்த தத்துவங்களை அநுஷ்டானவகையில் தாமே எடுத்துக் காட்டிய நிதர்சனமென விளங்கினர். கீதாசாரியனாகிய கண்ணன் அவரது ஆயுள் முழுவதும் அம்மோக்ஷ சாஸ்திரத்தின் வியாக்கியானமாய் விளங்கினார். அப்பரமபுருஷனே பற்றற்ற தன்மையின் பரந்த இலக்கியமாய்ப் பிரகாசித்தார். அவர் அநேகருக்கு சிங்காதனமளித்தார். தாமோ ஒருசிங்காதனத்தையேனும் கைப்பற்றினாரில்லை. பரதகண்டத்துக்கெல்லாம் தலைவராகிய அவர் ஒரு சொல் சொன்னவளவில், எல்லா முடிமன்னரும் தம் சிங்காதனத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கி அடிபணியும் படியான அந்தஸ்திலிருந்தும், அவர் மாத்திரம் ஒருகாலும் அரசனாயிருக்க இஷ்டங் கொள்ளவில்லை. அவர் சாதாரணமான கிருஷ்ணனாகவே, கோபிகைகளுடன் லீலை புரிந்த கோபால கிருஷ்ணனாகவே, எப்பொழுதும் இருக்கிறார். ஆஹா! அவரது திவ்யசரித்திரத்தின் அத்புதமான அம்சம் அவர் கோபிகைகளுடன் கூடிப்புரிந்த அத்புத லீலை யல்லவோ? அறிதற்கரிதாகிய அத்திவ்ய லீலையானது மநமொழி மெய்களில் பரிபூர்ணமான தூய்மையையும களங்கமின்மையையும் அடைந்தவர்களே யன்றி, மற்றெவரும் உணர்தற்குக்கூட முயலவொண்ணாத பெருமையினை யுடையதன்றோ? பிருந்தாவநத்தின்கண் நிகழ்ந்த அழகிய நாடகமென உவமித்து வர்ணிக்கப்பெற்ற அந்தத் திவ்யமான * ப்ரேமபாராவாரத்தின் ஆழத்தை, பிரேமாமிருத பானத்தால் வெறிகொண்டவர்களன்றி மற்றவர்கள் அறியவும் கூடுமோ?

---

* ப்ரேமபாராவாரம்=அன்பாகிய கடல்.

கோபிகைகளின் காதல்நோயின் மர்மங்கள் யாருக்குத் தான் தெரியும்? அன்பின் பரிபூர்த்தியை அதில்தானே காணலாம். அதுவே வேறெதனையும் வேண்டாத நிறைவான அன்பு, ஸ்வர்க்கத்தையும் லக்ஷ்யம் செய்யாத அன்பு, இவ்வுலகத்திலேனும் மறுவுலகத்திலேனும் எதையும் பொருட்டெனக்கருதாத அன்பும் அதுவே. என் நண்பர்காள்! இங்குதான்,—கோபிகைகளின் இந்தக்காதலின் வாயிலாகத்தான்—ஸகுண நிர்க்குண ப்ரஹ்ம பாவனைகளுக்குள்ள விவாதத்துக்கு ஸமாதானம் ஏற்பட்டது. மனித வாழ்க்கையில் சாத்தியமான உயர்ந்த பாவனை ஸகுண பிரஹ்மந்தான் என்று நாம் அறிவோம்; உலகத்திலே அந்தர்யாமியா யிருந்துதானே அனைத்துமாய்த் தோன்றும் நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தை நம்புவதுதான் தத்துவசாஸ்திர சம்மதமென்பதும் நமக்குத் தெரியும். அப்படியிருந்தும், நம் இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகும் பிரத்தியக்ஷமான வஸ்துவையே நம் மனம் அபேக்ஷிக்கின்றது. அதன் திருவடிகளிலே நம் ஹிருதயத்தை அர்ப்பித்து தைலதாரையைப் போல் இடையறாமல் நம் அன்பைச் செலுத்த அபேக்ஷிக்கின்றோம். ஆகவே ஸகுண ப்ரஹ்மம் மானுடவியல்பால் கருதக்கூடிய உயர்ந்த பாவனையாய் முடிகின்றது. ஆனால் யுக்தியோ இந்த பாவனையைக் கேட்டமாத்திரத்திலேயே ஸ்தப்தமாய் நின்றுபோய் விடுகின்றது. ப்ரஹ்ம சூத்திரங்களிலே நிகழ்ந்த அதே பழைய விஷயவாதந்தான் இப்பொழுதும் உண்டாகின்றது. இதுதான் திரௌபதியானவள் வனத்திலே யுதிஷ்டிரரைக் கேட்ட கேள்வியும்—"ஸர்வதயாபரனும், ஸர்வசக்திமானும் உள்ள ஸகுணரூபியான பகவான் ஒருவர் இருக்கும் பக்ஷத்தில், நரகத்தைப்போன்ற இம்மண்ணுலகம் இருப்பானேன்?

அவர் ஏன் இதைப்படைத்தார்? அவர் பக்ஷபாதமுள்ளவராயிருக்கவேண்டும்". இதற்கு ஒன்றும் சமாதானம் ஏற்படவில்லை. கோபிகைகளின் அன்புதான் இதற்குத்தக்க சமாதானமென்று சொல்லலாம். எப்படியெனில், கண்ணனை விசேஷித்து வர்ணிக்கும்பொருட்டுச் சொல்லிய விசேஷணம் ஒவ்வொன்றையும் அவர்கள் பகைத்தார்கள். அவன் உலகத்தைப்படைத்த ஒருதனிமுதல்வனென்றும், எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளென்றும், சர்வேசுவரனென்றும் அறிவது அவசியமென அவர்கள் நினைக்கவில்லை. அவர்கள் அறிந்த ஒரே அம்சம் என்னவெனில், அவன் அளவுகடந்த அன்பாயிருக்கின்றான், என்பதே. அதுவே அவர்களுக்கு சர்வமும். கோபிகைகளுக்குக் கிருஷ்ணனை பிருந்தாவனத்தில் விளையாடும் பாலகிருஷ்ணனென்று தான் தெரியும். தேவாதி தேவனும் ராஜாதிராஜனுமான அப்பரமபுருஷன் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் இடையனாகிய கோபாலகிருஷ்ணனாகவே விளங்கினன். *"செல்வம்வேண்டேன், பக்துஜனங்கள் பலரும்வேண்டேன், கல்வியும் வேண்டேன், ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போவதுகூட எனக்கு வேண்டாம். ஆனால் எனக்கு எத்தனை பிறவிகள் வந்தெய்தினும், நின் திருவடிகளின்மேல் பலாபேட்சையின்றி அன்புக்காகவே அன்புசெலுத்த வேண்டுமென்னும் இவ்வொருவரம் மாத்திரம் எனக்குத் தந்தருளும் சுவாமீ" என்ற பிரார்த்தனையின் தாற்பர்யமே அக்கோபிகைகளின் பக்தியவ்வள

---

* ந தநம் ந ஜநம் ந ஸுந்தரீம்

கவிதாம் வா ஜகதீச காமயே;

மம ஜந்மநி ஜந்மநீஸ்வர

பவதாத் பக்திரஹைதுகீ த்வயி.

வும். மற்ற மதங்களைப் பார்க்கிலும் நம்மதத்துக்குள்ள சிறப்பெல்லாம் இந்தப்பக்தியில்தான் இருக்கின்றது. வேறு பயன்களை எதிர்ப்பாராமல் அன்பின் பொருட்டே அன்பு செலுத்தவேண்டுமென்பதும், கர்மத்தின் பொருட்டே கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பதும், தர்மத்தின் பொருட்டே தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பதும் தான் அந்தப் பக்தியின் லக்ஷணம். அப்படிப்பட்ட உத்தமமான உபதேசத்தை இவ்வுலகத்திலே முதல் முதல் புண்யபூமியாகிய பரதகண்டத்தில் திருவாய்மலர்ந்தருளியவர், அவதாரங்களுக்குள் உத்தமாவதாரமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியே. கடவுள் தண்டிப்பாரென்றபயம் காரணமாக உற்பத்தியான மதங்களின் காலமெல்லாம் போய்விட்டது. நரகபயம், ஸ்வர்க்கசுகம் அநுபவிக்கவேண்டுமென்னும் அபேக்ஷை, எனும் இவற்றிற்குப் பதிலாக, பலாபேட்சையின்றி அன்பின் பொருட்டு அன்பு, தர்மத்தின் பொருட்டே தர்மம், கர்மத்தின் பொருட்டே கர்மம் என்னும் உத்தமஸித்தாந்தங்கள் ஏற்பட்டன. ஆஹா என்ன அன்பு! என்ன காதல்! கோபிகைகளின் அன்பை அறிந்துகொள்வது வெகுகடினம் என்று சற்றுமுன் தானே சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த மஹா அத்புதமான லீலையின் அத்புதமான தாற்பரியத்தை யறிந்துகொள்ள முடியாத மூடர்கள் நமக்குள்ளும் இல்லாமலில்லை. நம்முடைய ரத்தக்கலப்புமுண்டான சில அசுத்தரான மூடர்கள் அந்த லீலையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே ஏதோ அசுத்தமான விஷயத்தைக்கண்டு தூர விலகுபவர்களைப்போல் விலகப்பார்க்கிறார்களென்று மீண்டும் சொல்லுகின்றேன். அவர்களை நோக்கி நான் சொல்லவேண்டிய தென்னவெனில்,—முதலில் உங்களைப்பரிசுத்தமாக்கிக்கொள்ளுங்கள். கோபிகைகளின் காதல்

சரித்திரத்தைக் கூறுகிறவர் ஸாக்ஷாத் சுகப்பிரஹ்ம ரிஷியேயன்றி வேறொருவரும் அல்லர் என்பதையும் ஞாயகத்தில் வையுங்கள்—என்பதேயாம். கோபிகைகளின் இந்த அத்புதமான அன்பை வர்ணித்த சரித்திரகாரர் சுத்தராய்ப் பிறந்தவரும் வியாஸமுனிவரின் புதல்வருமான நித்தியசுத்தரான ஸ்ரீ சுகதேவரல்லவா? ஹிருதயத்தில் தன் நலம்பாராட்டும் தன்மை இருக்கும் வரையில் பகவானிடத்தில் ப்ரேமை உண்டாவது அசாத்தியம். அது வர்த்தகத்தைத் தவிர்த்து வேறொன்று மன்று. சுவாமீ, நான் உமக்கு ஒன்று கொடுக்கிறேன், நீர் ஒன்று எனக்குத்தாரும், என்று நாம் சொல்ல, கடவுள், இதை நீ செய்யாவிட்டால் நீ சாகும்பொழுது உன்னைப் பத்திரமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன், இனி எக்காலமும் உன்னை நரகத்தீயில் வறுத்துவாட்டி விடுகிறேன் வா, என்று இப்படியெல்லாம் பயமுறுத்துகிறார். கடவுளைப்பற்றி இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைக்கொண்டவனுக்கு கோபிகைகளின் உன்மத்தமான காதல்நோயின் மர்மங்கள் எவ்வாறு விளங்கும்? * "ஆஹா, அவ் இனிய அதரங்களின் ஒரே ஒருமுத்தம் கிடைக்கும்பாக்கியம்கிட்டுமோ! நீயாரைமுத்தமிடுகிறையோ அவர்களுக்கு உன்னிடத்தில் அவா இன்னும் அதிகரிக்கின்றதே. துயரங்களெல்லாம் துலைந்துபோகின்றனவே. உன்னைத் தவிர்த்து மற்றெவ்வஸ்துவினிடத்திலும் அன்பு என்பதையே மறந்துபோய்விடுகின்றோமே." என்பதல்லவோ மெய்யன்

---

* ஸுரதவர்த்தநம் ஶோகநாஶநம்
ஸ்வரிதவேணுநா ஸுஷ்டு சும்பிதம்
இதரராக விஸ்மாரணம் ந்ருணாம்
விதர வீர நஸ்தே(அ)தராம்ருதம்.

கோபிகாகீதை, ஸ்ரீபாகவதம்.

யினது பிரார்த்தனை. ஆகவே, பொன்னிலும் பெயரிலும் புகழிலும் வைத்துள்ள ஆசையையும், நீரின் குமிழிபோல் க்ஷண பங்குரமாயுள்ள இச் சிறு உலகத்தின் ஆசையையும் முதலில் ஒழித்துவிடு. அப்பொழுதுதான் கோபிகைகளின் பிரேமை உனக்கு விளங்கும். அவ்வன்பானது, நீ எல்லாவற்றிலும் வைத்துள்ள பற்றை யொழிந்தாலன்றி, அறியவொண்ணாத அவ்வளவு பரிசுத்தமானது, நீ பரிபூர்ண பரிசுத்தனானன்றி, உணரமுடியாத அவ்வளவு தூய்மையானது. சிற்றின்பத்திலும், செல்வத்திலும் புகழிலுமே ஸதா புத்தியைச் செலுத்தும் புல்லர்களோ கோபிகைகளின் அன்பையுணர்ந்து குற்றங்கூற ஸாஹஸிப்பவர்! விந்தை!! விந்தை!!! கிருஷ்ணாவதாரத்தின் சாரமெல்லாம் அந்தக் கோபிகைகளுடன் கலந்து புரிந்த திவ்ய லீலைகளிலல்லவோ திரண்டிருக்கின்றது. உத்தம மோக்ஷ சாஸ்திரமாகிய ஸாக்ஷாத் கீதைகூட அக்கோபிகைகளின் காதல் வெறிக்கு நிகரன்று; ஏனெனில் கீதையிலே பரகதியடையும் உபாயமானது கிரமக் கிரமமாய் சிஷியனுக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஆனால் கோபிகைகளின் விஷயத்திலோ ஆநந்தவெறியும், அன்பாலுண்டான உன்மாதமுமே மேல்நோக்கி நிற்க, அந்நிலையில் குரு, சிஷ்யன், உபதேசம், பகவாந், பரமபதம், முதலியவெல்லாம் ஏகமயமாய் விடுகின்றன. சமஸ்தமும் தள்ளுண்டு போகின்றது. மிகுந்து நிற்பது அன்பெனும் பைத்தியமே. எல்லாவற்றையும் மறந்து, கிருஷ்ணனைத்தவிர வேறெதனையும் பாராமலும், ஒவ்வொரு பிராணியும் கிருஷ்ண ஸ்வரூபமாயும், தன் முகமே கிருஷ்ணனது திருமுக மண்டலத்தை நிகர்த்தும், தானும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீகிருஷ்ணமயமாயும் விளங்கும் நிலையே அவ் அன்பெனும் பைத்திய நிலையாம். அதுவே

கிருஷ்ணனது உண்மைஸ்வரூபம். உங்களுக்குள்ள காலத்தைப் பயனற்ற சில்லறை விவரங்களிலே வீணாக்கவேண்டாம். புருஷார்த்த சாரமான மூலதத்துவத்தைக் கைப்பற்றுங்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியின் சரிதத்திலே சரித்திர நீதியாய் உண்மையென ஸ்தாபிக்க முடியாத அம்சங்களும் பின்னால் சேர்க்கப்பட்ட அம்சங்களும் பல இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்ட தவறுகளெல்லாம் உண்மையாகவே இருக்கலாம். ஆனபோதிலும் இவ்வளவு அதியத்புதமான மஹிமைகளுக்கு ஓர் ஆதாரம் இருந்திருக்கவேண்டும். உலகத்தில் வேறெந்த மஹாபுருஷனது சரித்திரத்தை யுற்று நோக்கினும், அம்மஹான் அவருக்குமுன் இருந்த கொள்கைகளைத் திரட்டி யுபதேசிக்கின்றவ ராகவேனும், அவர்காலத்திலேயே நாடெங்கும் பரவியிருக்கும் கொள்கைகளைப் பிரசங்கிக்கின்றவ ராகவேனும்தான் இருந்ததாக அறிகின்றோம். அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷன் இருந்தாரா இல்லையா என்ற விஷயமாகக்கூடப் பெருத்த சந்தேகங்கள் நிகழலாம். ஆனால் நம் மதத்திலோ, பலாபேட்சையின்றி கருமத்திற்காகவே கர்மமும், அன்பிற்காகவே அன்பும், கடமைக்காகவே கடமையும் செய்வதெனும் உத்தம ஸித்தாந்தங்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி சுவயமாய்ச் சொல்லவில்லையென்று யாராவது முன்வந்து நிரூபிக்கட்டும் பார்ப்போம். ஆகவே இவ்விசேஷ ஸித்தாந்தங்களை முதலில் ஒருவர் சுவயமாய்ச் சொல்லி யிருக்கவேண்டும், வேறு யாரிடத்திலிருந்தாவது அவற்றைக் கிரஹித்து சொல்லி யிருக்கலாமென்பதும் பொருந்தாது. ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிறக்கும்பொழுது அவ்வபிப்பிராயங்கள் காற்றில் பறந்துகொண்டிருக்கவில்லை! ஆகவே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தான் இதை முதன்முதல் பிரவசனம் செய்தது, அவரது

ஷியாகிய வியாஸபகவான் அதை எடுத்து உலகத்தாருக்கு ப்பிரசங்கித்தார். இதுதான் நாம் கருதக்கூடிய உத்தமமான பாவனை. அவனைப்பற்றி நாம் அடையக்கூடிய சிறந்த அறிவு, அவன் கோபீஜந வல்லபன், பிருந்தாவனத்திலே திருவிளையாடல்புரிந்த கோபாலபாலகன் எனும் அறிவேயாம். உங்களுக்கு எப்பொழுது அப்படிப்பட்ட பைத்தியம் பிடிக்குமோ, எப்பொழுது நீங்கள் கோபிகைகளின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை யறிவீர்களோ, அப்பொழுதுதான் அன்பு இன்னதென்றுணர்வீர்கள். எப்பொழுது உங்களுக்கு உலக முழுவதும் இல்லாது போகின்றதோ, வேறு சிந்தனைகள் யாவும் அழிந்துபோகின்றனவோ, வேறு யாதொரு பலனையும் அபேக்ஷிக்காமல், உண்மையைத் தேடவேண்டுமென்று கூடக் கருதாமல் பரிசுத்தமனத்தராய் எப்பொழுது ஆவீர்களோ, அப்பொழுதுதான் அவ்வன்பின் பைத்தியமும், கோபிகைகளுக்கிருந்த—அன்பிற்காகவே அன்பெனும்—எல்லையற்ற அன்பின் வலிமையும் சக்தியும் உங்கள் முன் பாய்ந்துவரும். அதுதான் உத்தமகதி. அது உங்களுக்குக் கிட்டிவிட்டால், எல்லாம் கிட்டிவிட்டதென்னலாம்.

"அன்புடையார் எல்லாமுடையார்"

ஆயர்பாடியிலே அவதரித்து அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைச்செய்தருளிய கோபலகிருஷ்ண மூர்த்தியைப்பற்றி இதுவரையில் ஆராய்ந்தோம். இனி அவரே கீதாசாரியனாய் விளங்கிய வைபவத்தை விசாரிப்போம். இவ்விஷயமாய், குதிரையைப் பின்னும் வண்டியை முன்னும் நிறுத்துவது போன்ற அசந்தர்ப்பமான பிரயத்தினம் இந்தியாவிலே தற்காலம் தோன்றியிருக்கிறது. கிருஷ்ணனைக் கோபிகாரமணன் என

க்கருதுதல் பெருந்தவறென்று நம்மவருள் பலர் நினைக்கின்றார்கள். ஐரோப்பியர்களுக்கும் அத்தகைய கிருஷ்ணன் பிடிக்கிறதில்லையாம். பலான பலான துரைக்கு அது பிடிக்கவில்லையென்றால், அப்புறம் கோபிகைகளின் பாடு திண்டாட்டந்தானே! ஐரோப்பியர்களின் சம்மதமின்றி கண்ணன் எவ்வாறு இருக்கமுடியும்? முடியவே முடியாது! மகாபாரதத்திலே இரண்டோர் இடங்களில் தவிர கோபிகளைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபமே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட சில இடங்களும் மிகவும் பிரதானமானவையல்ல. திரௌபதியின் சரணாகதி ஸ்துதியில் கிருஷ்ணன் பிருந்தாவனத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிசுபாலன் செய்த கிருஷ்ணதூஷணையிலும் பிருந்தாவன பிரஸ்தாபம் இருக்கின்றது. இவையெல்லாம் பின்னால் கள்ளத்தனமாய்ச் சேர்க்கப்பட்டவையாம்! ஐரோப்பியர்களுக்கு வேண்டாததெல்லாம் தள்ளிவிடவேண்டியதுதானே! கோபிகைகளையும் கண்ணனையும் பற்றி என்னென்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அவையெல்லாம் ப்ரக்ஷிப்தங்களேயாம், அதாவது இடையே நுழைத்தவையாம்! ஆஹா! இப்படிப்பட்ட முழுமதிகளின் நெஞ்சில் கொழுத்த வர்த்தகரீதியன்றோ குடிகொண்டிருக்கின்றது. அவர்களுக்கு சமயநெறியும் ஒருவித வர்த்தகமே. அவர்கள் இம்மையிலே சில கருமங்களைச் செய்வதாற் பரகதியடையப் பார்க்கின்றனர்; செட்டிப்பிள்ளை தொடர்வட்டி வேண்டுமென்கிறான். இங்கே கொஞ்சம் முதல்வைத்து அதன் பயனை மறுமையில் அனுபவிக்கவேண்டுமென்கிறான். இப்படிப்பட்ட வியாபாரத்திலே கோபிகைகளுக்கு இருக்க இடமில்லையென்பது நிச்சயந்தான். இனி கீதாசாரியனான கண்ணனைப்பற்றி யாராய்வோம். வேதார்த்தத்தை விளக்குவதில்

கீதையைவிட மேலான வியாக்கியானம் உண்டானதுமில்லை உண்டாகப்போவதுமில்லை. சுருதிகளின் அர்த்தத்தைப் பற் பல பாஷியகாரர்கள் தம் தம் இஷ்டப்படி வியாக்கியானம் செய்கிறபடியால், அவற்றின் தாத்பரியம் இன்னதென் றறிந்துகொள்வது வெகு கடினம். ஆகவே முன் சுருதிகளைத் தந்தருளிய அந்தப் பகவானே அவற்றின் பொருளை விளக்கும்பொருட்டு கீதாசாரியனாய் வந்தார். இப்பொழுது இந்தியாவுக்கும் உலகம் முழுவதுக்கும் நற்கதியடைய அந்த கீதையைவிட வேறு சிறந்த வியாக்கியானம் வேண்டியதே யில்லை. இப்பால் சுருதிகளுக்கும் கீதைக்கும் வியாக்யானம் செய்ய வந்தவர்கள் அவற்றின் முடிவான கருத்தைப் பல இடங்களில் கிரஹிக்க முடியாமற் போனமை ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. எப்படியென்றால்:—கீதையில் இருப்பதென்ன? தற்காலத்திய வியாக்கியானகாரர்கள் கூறுவதென்ன? என்று யோசிக்குங்கால்,—வியாக்கியானகாரர் அத்வைதியாகவிருந்தால், அவர் ஓர் உபநிஷத்தை யாதாரமாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறார். அதில் துவைத சுருதிகள் அநேகம் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் அவர் வலித்து இம்சித்துக் கடைசியில் தன் அத்வைத பக்ஷத்துக் கநுகூலமாய் அவற்றினின்றும் அர்த்தத்தைக் கக்கவைக்கிறார். துவைத வியாக்யானகாரர் வந்தால், அவர் அத்துவைத சுருதிகளையெல்லாம் இம்ஸித்து துவைதார்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கப் பார்க்கிறார். ஆனால் கீதையிலோ சுருதிகளை ஹிம்ஸிக்கும்படியான எவ்வித பிரயத்தினமும் இல்லாமலிருத்தலைப் பரக்கக் காணலாம். அவ்வழிகளெல்லாம் சரியானவையே. ஆத்மா, மெல்லமெல்லக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், படிப்படியாய், மேலுயர்ந்து ஸ்தூலத்தினின்று ஸூக்ஷ்மத்துக்கும், ஸூ

க்ஷமத்தினின்று ஸூக்ஷ்மதரத்துக்கும் வந்து கடைசியில் உத்தமபதவியை யடையவேண்டும் என்று பகவான் அருளிச்செய்கிறார். அதுதான் கீதையின் உபதேசம். அதில் கர்மகாண்டத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அது நேராய் மோக்ஷம் அளிக்கமுடியா தென்றும், ஆனால் சித்தசுத்தியுடன் செய்யுங்கால் கர்மமும், விக்கிரஹாராதனையும் சோபானக்கிரமமாய் மோக்ஷமளிக்க வல்லனவாகையால், அவையாவும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை யென்றும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. உபாஸனைசெய்யத்தக்கதே. ஹிருதயம் சுத்தமாயும் உள்ளன்பு நிறைந்தும் இருக்குமேல், அவ்வுபாசனை உத்தம கதியளிக்கும். ஆகவே இப்பலவகை ஆராதனைகளும் அவசியமானவையேயாம்; இல்லாவிடில் அவையேற்படுவானேன்? மதங்களும் சம்பிரதாயங்களும், இக்காலத்தில் நம்மவருள் சிலர் நினைப்பதுபோல், வஞ்சகர்களும் துஷ்டர்களும் பொருள் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு கண்டுபிடித்தவையல்ல. அவர்கள் சொல்லும் சமாதானம் எவ்வளவு நியாயமாய்த் தோன்றினும், அஃது உண்மையன்று, அவை அவ்வாறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையல்ல. அவை பலவகைப்பட்ட சித்தபரிபாக முள்ளவர்களின் ஆவசியகத்திற்கேற்ப அமைந்த வழிகளாம். பலவிதமான பின்னருசியுள்ளவர்களின் அவாவையும் ஆவலையும் தீர்க்கும் பொருட்டே அவையேற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் நீங்கள் அவற்றிற்கு விரோதமாய்ப் பிரசங்கிக்கவேண்டியதில்லை. என்றைக்கு அப்படிப்பட்ட அவசியத்தன்மை இல்லாமற் போகின்றதோ, அன்றைக்கு அத்துடன் அம்மத பேதங்களும் சம்பிரதாய பேதங்களும் ஒழிந்துபோம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட அவசியத்தன்மை இருக்கிறவரையிலும், அம்மதபேதங்களும் சம்பிரதாயபேத

ங்களும், நீங்கள் எவ்வளவு பிரசங்கித்தாலும், கண்டித்தாலும் இருந்தேதீரும். உங்கள் சொற்படி கேளாதவர்களைக் கத்தியால் வெட்டிவிட்டாலும், துப்பாக்கியாற் சுட்டுவிட்டாலும், உலகத்தையே இரத்தப்பிரவாஹமாகச் செய்துவிட்டாலும், விக்கிரஹாராதனைக்கோர் ஆவசியகம் இருக்கிறவரையில் அவ்விக்கிரஹங்கள் இருந்தே தீரவேண்டும். இந்தக் கர்மாநுஷ்டானங்களும் சோபானக்கிரமமான பலவகை மதாசாரங்களும் இருக்கவே இருக்கும். அவையேன் இருக்கவேண்டுமென்பதை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவாந் விளக்கியிருக்கிறார்.

இனி இந்தியா தேசசரித்திரத்தின் துக்ககரமான அத்தியாயம் ஒன்று வருகின்றது. உள்மதச் சண்டைகளின் தூரத்திலிருந்து வரும் இரைச்சலானது கீதையிலே ஏற்கனவே நம்காதில் விழுகின்றது. அதையெல்லாம் ஸமந்வயப்படுத்தி ஸமரஸஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்தவே மஹா ஸமந்வயாசாரியராகிய ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவாந் வருகின்றார். அவர் சொல்வதாவது:—

"மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம்
ஸூத்ரே மணிகணா இவ."

"நூலிலே மணிகள்போல் என்னிடத்திலே இவையெல்லாம் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன" நம்தேசத்தில் பிரதான ஜாதிகளான பிராஹ்மணர்களுக்கும் ராஜாக்களுக்கும் நிகழ்ந்த சண்டையின் மெல்லிய சப்தம் ஏற்கனவே நம் காதில் விழுகின்றது. அக்காலத்துக்கு முன் ஜனங்களுக்குள் சமரஸமும் சமாதானமும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரியவருகிறது. அவ்வித சமாதானத்தை மீண்டும் ஸ்தாபிப்பதற்காக இவ்விந்தியாவிலே சற்றேறக்குறைய ஆயிர வரு

ஷகாலம் பிரவஹித்த தர்மமாகிய மஹா சமுத்திரத்தில் எழுந்த பேரலையின் உச்சியிலே மஹா மஹிமை பொருந்திய தேஜோ மூர்த்தியொருவர் விளங்குகின்றார். அவர்தாம் நம் கௌதமசாக்கியமுனி. அவரது உபதேசங்களைப்பற்றி உங்கள் யாவருக்கும் தெரியும். அவரைப் பகவானுடைய அவதாரமெனக் கருதிப்பூஜிக்கின்றோம். நீதிமார்க்கத்தை அவரைப்போல் அவ்வளவு தைரியமாய் இவ்வுலகத்தில் வேறெந்த மஹாபுருஷனும் பிரசங்கிக்கவில்லை. தாமே தம் சிஷ்யனாய் அவதரித்ததுபோல், முன் அவதரித்த கிருஷ்ணபகவானே தாம் உபதேசித்த பரமார்த்தங்களை அநுஷ்டிக்கும் வழியைக் காட்டக் கௌதமபுத்தனாய்த் தோன்றினார்.

ஸ்வல்ப மப்யஸ்ய தர்மஸ்ய
த்ராயதே மஹதோ ஹயாத்.
ஸ்த்ரியோ வைஸ்யாஸ் ததா ஶூத்ராஸ்
தே஽பி யாந்தி பராங் கதிம்.

"இந்தத் தர்மத்தைச் சிறிது அநுஷ்டித்தாலும், பெருத்த பயத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது. ஸ்திரீகளாயினும், வைசியர்களாயினும், சூத்திரராயினும் உத்தமமான கதியை யடைகின்றனர்." என்று கீதையிலே முழங்கிய மஹா சப்தமே மீண்டும் வந்தது. எல்லாருடைய பந்தத்தையும் விலங்கையும் தகர்த்து, உத்தம கதியை யடைய அனைவருக்கும் அதிகாரமுண்டென்று ஸித்தாந்தப்படுத்தும்பொருட்டு கீதையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மேககர்ஜனையை நிகர்த்த கம்பீரமான கண்டத்துடன் சொல்லியதென்னவெனில்:—

இஹைவ தைர் ஜிதஃ ஸ்வர்கோ
யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மநஃ.

நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம
தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா:.
ஸமம் பஸ்யந் ஹி ஸர்வத்ர
ஸமவஸ்திதம் ஈஸ்வரம்.
ந ஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம்
ப்ராப்நோதி பரமாங்கதிம்.

"சமத்துவத்தில் மனது வைத்தவர்கள் இந்த ஜன்மத்திலேயே ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்துவிட்டார்கள். ப்ரஹ்மமானது தோஷமற்றதாயும் சமமாயும் இருப்பதால், அவர்கள் ப்ரஹ்மத்திலேயே இருப்பவராகின்றனர்."

"தேகங்க ளெல்லாவற்றிலு மிருக்கிற ஆத்மாவை ஏகரூபமாகப் பார்ப்பவன் தன் மனத்தினுல் தன் ஆத்மாவை ஹிம்ஸிக்கமாட்டான். ஆகையால் பரகதி யடைவான்."

இவ்வுபதேசத்தை அநுஷ்டானமுகத்தால் நிதர்சனப்படுத்தவும், அதன் ஓர் அம்சத்தையேனும் அநுஷ்டான ஸாத்தியமாக்கவும் தான் வந்தவர்போல் அக்கிதாசாரியனே வேறொரு ரூபத்துடன் தோன்றினுர். அவர்தான் கௌதம சாக்கியமுனி. அவர் எளியோர்களுக்கும் திக்கற்றவர்களுக்கும் தர்மோபதேசம் செய்தவர்; தாம் சொல்வது ஜனங்களுக்கு விளங்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினுல் தேவபாஷையையும் தள்ளிவிட்டு, ஜனங்களின் தேசபாஷையில் பேசினவர். பிச்சைககாரருடனும், வறியோருடனும், தாழ்ந்தோருடனும் கலந்து வாழவேண்டி சிங்காசனத்தைத் துறந்தவர்; இரண்டாவது* இராமனே எனும்படிச் சண்டாளனையும் அன்பால் மார்புறத் தழுவியவர். அவர் செய்த பெருங்காரியமும் அவரது சிறந்த ஒழுக்கமும் உங்கள்யாவருக்குந்தெரிந்

* சக்ரவர்த்தித் திருமகனுகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் நீச ஜாதியானுகிய குஹனை அன்பாற் தழுவிக்கொண்டார்.

தவையே. ஆனால் அக்காரியத்தில் ஒரு பெருங்குறைவு இருந்தது. அதற்காக நாம் இன்றுவரையிலும் அவஸ்தைப்படுகிறோம். பகவான்மீது யாதொரு தோஷமுமில்லை. அவர் பரிசுத்தர், மஹிமை பொருந்தியவர். ஆனால் அவர் பிரவசனம் செய்த உயர்ந்த உண்மைகளை அநுசரிக்கும் பொருட்டு ஆரியர் கூட்டத்திலே வந்தடைந்த கல்விநலமற்ற பலவகை அநாகரிக ஜாதியார்களும் அவற்றை நன்றாய் நிர்வஹித்து நடக்க முடியாமற்போன துரதிர்ஷ்டமே அந்தக் குறைவுக்குக் காரணம். நாநாவிதமான மூட பக்திகளையும் பயங்கரமான பூஜைகளையும் கைக்கொண்ட இஜ்ஜாதியார்கள் ஆரியர்கூட்டத்திலே வந்து விழுந்து, சிலகாலம் வரையில் நாகரிக மடைந்தவரெனத் தோன்றினபோதிலும், ஒரு நூற்றாண்டு கழியுமுன், தங்கள் பாம்புகளையும் பூதங்களையும், தம் மூன்னோர் வழக்கமாய் வணங்கிவந்த மற்றவை யனைத்தையும் கொண்டுவந்துவிடவே, பரதகண்ட முழுவதும் அதிநீசமான மூடபக்திப் பிண்டமாய்ப் போய்விட்டது. ஆதியிலிருந்த பௌத்தர்கள் பிராணி ஹிம்சை கூடாதென்று பிரஸங்கித்த கோபத்தில், வேதங்களிலே விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும் நிந்தித்தார்கள். இந்த யஜ்ஞங்களோ அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு கிருஹத்திலும் நடக்கும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அக்நி நித்தியமாய் எரிந்துகொண்டிருக்கும், அதுதான் சகல பூஜாத்திரவியமும். பௌத்தர்களது பிரஸங்கத்தால் இவ்யஜ்ஞங்கள் நின்றுவிடவும், அவற்றின் ஸ்தானத்தில் பிரமாண்டமான கோயில்களும் ஆடம்பரமான சடங்காசாரங்களும், புரோஹித பரம்பரையும், மற்றைப்படி இக்காலத்தில் இந்தியாவில் என்னென்ன காணப்படுகிறதோ அவையாவும் உண்டாய்விட்டன. பிராஹ்மணர்களின் விக்கிர

ஹாராதனத்தைப் புத்தமுனி யழித்துவிட்டார் என்று இக்காலத்தியவர் சிலரால் எழுதப்படும் புஸ்தகங்களைப் படிக்கும்பொழுது எனக்கு நகைப்புண்டாகின்றது. இவர்கள் நன்றாய் ஆராய்ந்திருப்பார்களேல் இவ்வாறு கூறார். இந்தியாவிலுள்ள தற்காலத்திய பிராஹ்மணமதத்தையும் விக்கிரஹ ஆராதனையையும் உண்டாக்கியது பௌத்த மதமே என்பது அவர்களுக்குச் சிறிதேனும் தெரியாது. இரண்டொரு வருஷங்களுக்குமுன் ஒரு ருஷிய கனவான் எழுதி வெளியிட்ட புஸ்தகத்திலே யேசு கிறிஸ்துவைப்பற்றிய அதிசயமான சரித்திரமொன்று தான் கண்டுபிடித்ததாய்ச் சொல்லியிருந்தார். அப்புஸ்தகத்தில் ஓரிடத்திலே, யேசு கிறிஸ்துவானவர் ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்துக்குப் பிராஹ்மணர்களிடம் சாஸ்திரங்களைக் கற்பதற்காகச் சென்றாரென்றும், அவர்கள் அயலாருடன் சேராமல் பிரத்தியேகமாய் இருக்கும் ஆசாரத்தையும் அவர்கள் பூஜிக்கும் விக்கிரஹங்களையும் கண்டு வெறுப்படைந்தாரென்றும், ஆகவே அவர்களைவிட்டு அவர் திபெத்துதேசத்து லாமாக்களிடம் சென்று பரிபூர்ண ஞானம் பெற்று ஊருக்குத் திரும்பினாரென்று சொல்லியிருக்கின்றது. இந்தியா தேச சரித்திரத்திற் சிறிது தெரிந்தவர்களுக்குக் கூட மேற்சொல்லிய சங்கதியினாலேயே அப்புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்ட வரலாறு அவ்வளவும் ஒரு புரட்டென்று விளங்கும். எப்படியென்றால் ஜகந்நாதத்திலுள்ள ஆலயம் ஒரு பழைய பௌத்தக்கோவில்; நாம் அதையும் மற்ற கோவில்களையும் கைப்பற்றி ஹிந்து கோவில்களாக மாற்றிவிட்டோம். இதைப்போல் அநேக காரியங்கள் நாம் இனியும் செய்யவேண்டிவரும். அது தான் ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்தின் உண்மை. அங்கே ஒரு பிராஹ்மணன்கூட அப்பொ

மூத்து இல்லை. அப்படியிருந்தும் அங்கிருந்த பிராஹ்மணர்களிடம் படிப்பதற்காக யேசு கிறிஸ்து வந்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்லுகிறவர் யாரெனில், புராதந சாஸநவிற்பன்னராகிய நம்நண்பர் ருஷிபகனவானே! ஆகவே புத்தபகவாந் பிரசங்கித்த ஜீவகாருண்யமென்ன, உத்தமான நீதிமார்க்கமென்ன, நித்தியமான ஆத்மாவென்பதொன்று உண்டா இல்லையா என்பதைப் பற்றிய அதி சூக்ஷ்மமான தத்துவவாதங்களென்ன—இவையெல்லாமிருந்தும், பௌத்தமதமென்னும் கட்டிடம் முழுவதும் தரைமேல் விழுந்து சுக்கல் சுக்கலாய்ச் சிதறுண்டு போய்விட்டது. அதனால் உண்டானநாசம் கேவலம் பயங்கரமானதே. பௌத்தமதம் போனதின்பின் நிகழ்ந்த கோரமான கதியை விளக்க எனக்கு அவகாசமுமில்லை இஷ்டமுமில்லை. அதிகோரமான சடங்குகளும், மனிதர் தம் மூளையை உபயோகித்து எவ்வளவு தூரம் கருதக்கூடுமோ அவ்வளவு பயங்கரமும் அசப்பியமுமான புஸ்தகங்களும், மதமென்று பேர் வஹித்த மிருகத்தன்மையான ஆசாரங்களும் நீசகதியுற்ற பௌத்த மதத்தாலேயே உற்பத்தியாயின.

ஆனால் பரதகண்டம் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருப்பதால் ஸர்வேசுவரன் மறுபடியும் அவதரித்தருளினர். "தர்மம் தாழும் பொழுதெல்லாம் நான் அவதரிப்பேன்" என்று வாக்களித்தவர் மறுபடியும் வந்தார். இந்த சமயத்தில் இவ் அவதாரம் தென்னாட்டிலே நிகழ்ந்தது. பதினாறும் வயதிலேயே தம் நூல்களையெல்லாம் எழுதி முடித்ததாக எவரைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறதோ, அத்தகைய அத்புதப் பெருமைவாய்ந்த பிராஹ்மண பாலகன் தோன்றினர், இந்தப்பதினாறு வயது பாலகனது கிரந்தங்கள் இக்காலத்திய உலகத்தின்

அதிசயங்களாய் விளங்குகின்றன. அதுதான் அப்பாலகனது பெருமை. அவர் பரதகண்டத்தை அதின் புராதன பரிசுத்த நிலைக்கு மீண்டும் கொண்டுவர எண்ணங்கொண்டார். அது எளிதில் முடிகிற காரியமா? அக்காலத்தில் இந்நாடிருந்த நிலையைப்பற்றிச் சற்றுமுன் சிறிது கூறினேனல்லவா? இப்பொழுது நீங்கள் சீர்திருத்த முயன்று கொண்டிருக்கும் கொடுமைகளெல்லாம் அப்பொழுதிருந்த நீசநிலையினின்றே உண்டாயின. தார்த்தாரிகள், பெலுச்சிகள் முதலிய சகலவிதமான கோரசாதியார்களும் இந்தியாவுக்கு வந்து பௌத்தமதத்திற் பிரவேசித்து, நம் நாட்டாருடன் கலந்து தங்கள் ஜாதியாசாரங்களையும் நுழைத்துவிடவே, நம்மவர் வாழ்க்கையவ்வளவும் மிகவும் கோரமான மிருகத்தன்மைபொருந்திய மஹா துராசாரமயமாய்ப் போய்விட்டது. அதுதான் அந்தப் பாலகனுக்குப் பௌத்தர்கள் வைத்துவிட்டுப் போன ஆஸ்தி. அதுமுதல் இதுவரையில் பரதகண்டமானது பௌத்தமதத்தினால் வந்த நீசகதியினின்று வேதாந்தத்தினால் மீண்டும் ஜயிக்கப்பட்டு வருகிறது. இக்காரியம் இப்பொழுதும் நடந்துகொண்டே யிருக்கின்றது; இன்னும் முடியவில்லை. சங்காராசாரியர் சிறந்த தத்துவஞானியாய் விளங்கி பௌத்தமதத்தின் யதார்த்த ஸாரத்துக்கும் வேதாந்தத்தின் யதார்த்த ஸாரத்துக்கும் அதிக பேதமில்லையென்றும், புத்தபகவான் சொல்லியவற்றின் உண்மைப் பொருளை அவரது சிஷ்யர்கள் நன்குணராமல் இழிநிலையில் ஆழ்ந்து ஆத்மாவும் கடவுளும் இல்லையென்று கூறி நாஸ்திகர்களானார்களென்றும் நிரூபித்தார். அவ்வாறு சங்கரர் ஸித்தாந்தப்படுத்தலும் பௌத்தர்களெல்லாம் புராதனமான ஆர்யமதத்திற் சேரத்தொடங்கினார்கள். ஆனால் மேற்சொன்ன ஆசாரச் சுமைகளையெல்லாம் தாங்கி நின்றார்கள். என்ன செய்யலாம்!

பிற்கு மஹா தேஜஸ்வியாகிய ராமாநுஜர் வந்தார், சங்கரர் மஹா ஞானியாயிருந்தும் அவரிடத்தில் அவ்வளவு இரக்கம் இல்லையென நினைக்கிறேன். ராமாநுஜரது ஹிருதயமோ கருணாஸாகரமென்னலாம். அவர் தீனர்களுக்கிரங்கி அவர்கள் நிலையைக்கண்டு பரிதபித்தார். கல்மஷம் மூடியிருந்த கர்மாநுஷ்டானங்களைக் கூடியவரையில் சுத்தப்படுத்தியும், நூதன கர்மங்களையும் நூதனபூஜாக் கிரமங்களையும் ஏற்படுத்தியும் ஜனங்களின் குறையைத்தீர்த்தார். அன்றியும் அவர் மோக்ஷத்துவாரத்தை பிராமணனுக்கும் பறையனுக்கும் பேதமின்றி திறந்துவிட்டார். அது தான் ஸ்ரீராமாநுஜர் நிறைவேற்றிய கைங்கர்யம். அந்த மஹா கைங்கர்யம் மேலோங்கி எழுந்து வடநாட்டில் வியாபித்து, அதன்பின் மஹம்மதியர் அரசாட்சியிலே ஆங்கு தோன்றிய மஹா புருஷர்களால் ஆதரிக்கப்பெற்று பிரகாசித்தது. வடநாட்டிலே தோன்றிய அம்மஹா புருஷர்களுட் சிறந்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதந்யர். ஸ்ரீராமாநுஜர்காலம் முதல் ஒரு விசேஷமான அம்சத்தை நீங்கள் கவனிக்கலாம். அதாவது ஒவ்வொருவரும் ஜாதிபேதமின்றி பரகதியடையுமாறு ஞானக்கதவு திறக்கப்பட்டமையேயாம். அதுவே சங்கரருக்கு முன்தோன்றிய மஹா புருஷர்கள் கைக்கொண்ட மூலதத்துவமாயிருந்தது; அதுபோலவே ராமாநுஜருக்குப்பின் வந்த ஆசார்யர்களும் கைக்கொண்டை மூலதத்துவமாயிருந்து வருகின்றது. அனைவரும் மோக்ஷாதிகாரிகள் என்னுங் கொள்கையை சங்கரர் சம்மதிக்கவில்லை யென்று என் சொல்ல வேண்டுமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. அவ்வித அபிப்பிராயத்தை அவரது கிரந்தங்களில் எங்கும் காணேன். சங்கரரது ஸித்தாந்தத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட இக்குறைவானது

புத்தபகவானின் உபதேச விஷயத்தில் எப்படியோ அப்படியே, சங்காரது சிஷ்யர்களின் கிராஹ்யசக்திக் குறைவாலேயே உண்டாயிற்றென்றும், ஆசாரியஸ்வாமிகளின் கருத்தன்றென்றும் நினைக்கின்றேன். உத்தரதேசத்தில் அவதரித்த இந்தக் கிருஷ்ண சைதந்ய ஸ்வாமியைப்பற்றி மாத்திரம் கூறிவிட்டு இவ்வுபந்யாஸத்தை முடிக்கின்றேன். அவர் கோபிகைகளின் காதற்பற்றை அநுஷ்டித்துக் காட்டியவர். அவர் பிராஹ்மணர்களுக்குள்ளே தர்க்க சாஸ்திரம் அதிகமாய்ப்பயிலும் வம்சத்திலே பிறந்து தாமும் சிறந்த தார்க்கிகரெனப் பெயரெடுத்துப் பலபண்டிதருடனும் வாதம்புரிந்து திக்விஜயம் செய்தார். இப்படிப்பட்ட புகழ்தான் மனிதன் அடையத்தக்க சிறந்த புருஷார்த்தமென்று அவர் குழந்தைப்பருவமுதல் கற்றறிந்தது. ஆனால் ஒரு முனிவரின் அநுக்கிரஹத்தால் அவர் வாழ்க்கை முழுவதும் மாறிவிட்டது. அவர் தம் கல்விச்செருக்கையும் தர்க்கவாதங்களையும் தர்க்காசாரியத்தொழிலையும் விடுத்துப்பரமபுருஷனது பக்தியிலே ஈடுபட்டு, இவரைப்போல் இப்பிரபஞ்சத்தில் பக்தி செய்தவர்களில்லையெனும்படியாய் ஒப்பற்ற உத்தம பக்தியின் ஆசாரியராய் விளங்கினர். அவரது பக்தி வங்காளநாட்டிலெல்லாம் வியாபித்து ஒவ்வொருவருக்கும் ஆறுதலளித்தது. அவரது அன்புக்கு அளவில்லை. புண்யாத்மாவுக்கும் பாபாத்மாவுக்கும், ஹிந்துவுக்கும் முஹம்மதியனுக்கும், பரிசுத்தனுக்கும் அபரிசுத்தனுக்கும், வேசைக்கும் வீதியில் நடப்பவனுக்கும்,—அனைவருக்கும் அவரது அன்பிலும் அருளிலும் பாகமிருந்தது. இவ்வுலகத்திலுள்ளவை அனைத்தும் க்ஷீணிப்பதுபோல் அவரது மதமும் இக்காலத்தில் க்ஷீணித்திருந்தும், தரித்திரருக்கும் தீனருக்கும், ஜாதியிழந்தவர்க

ளுக்கும், துர்ப்பலர்களுக்கும் ஜனங்களால் தள்ளிவிடப்பட்டவர்களுக்கும் ஸ்ரீசைதன்யரது வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயமே இன்றுவரையிலும் அடைக்கலமாயிருந்து வருகின்றது. ஆனாலுண்மையைச் சொல்லவேண்டி வருங்கால், 'ஒரு விசேஷமும் வெளிப்படையாய்த் தோன்றுகின்றது. தர்க்கசாஸ்திர ஆதாரமுள்ள சம்பிரதாயங்களிலே அத்புதமான சமரஸம் விளங்குகின்றது. இந்தியாவிலுள்ள பலவகைப்பட்ட சம்பிரதாயங்களும் உண்மையில் ஒன்றற்கொன்று பேதமுள்ளவையென்று சங்கராசார்ய ஸித்தாந்தத்தை யவலம்பிக்கின்றனவனும் சொல்லானுயினும், ஜாதியாசார விஷயங்களிலோ சங்கராசார்யர் மஹா வைராக்கியமுள்ளவர். ஆனல் வைஷ்ணவர்களுக்குள் ஜாதிசம்பந்தமான விஷயங்களில் அதிக ஸமரஸபாவமிருக்க, தத்துவவிஷயங்களிலே அதிக நிர்ப்பந்தமிருக்கின்றது.

"ஒருவர் (சங்கரர்) பரமஞானமூர்த்தி, மற்றவர் (சைதந்யர்) பரம கருணாமூர்த்தி. ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் அப்ரமான ஞானசக்தியையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணசைதன்ய ஸ்வாமிகளின் கருணைநிறைந்த விசாலமான ஹிருதயத்தையும் ஒரே திருமேனியில் பொருந்தி விளங்கப்பெற்றவரும், எல்லா சம்பிரதாயங்களிலும் பிராணி சமுதாயங்களிலும் சாக்ஷிபூதமாய் விளங்கும் ஒரே பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டு மகிழக்கூடியவரும், இந்தியாவிலாயினும் இந்தியாவுக்கு வெளியிலாயினும் எல்லா விடங்களிலும் உள்ள ஏழைகள், பலஹீனர்கள், ஜாதிக்குப் புறம்பானவர்கள், துரவஸ்தைக் குட்பட்ட தீனர்கள் முதலிய பிரபஞ்சத்திலுள்ள பிரதிபிராணிகளின் பொருட்டும் உள்ளங் கரைந்துருகி அநுதாபப் படக்கூடியவரும், இந்தியாவிலும் அதற்குப் புறம்பேயும் பரஸ்

பரம் வைரமுற்று வாதுபுரியும் பல்வேறு சமயங்களையும் ஸமந்வயப்படுத்திப் பக்தியும் ஞானமும் ஒருங்கே யமைந்த ஆச்சரியமான ஸமரஸ ஸித்தாந்த நிலையை ஸ்தாபிக்கக்கூடிய மஹா மேன்மைதங்கிய கம்பீரமான திவ்யோபதேசம் புரியும் ஒப்பற்ற ஞானமூர்த்தியுமான மஹான் ஒருவர் அவதரிப்பதற்குக் காலம் பக்குவமா யிருந்தது. அப்பொழுதுதான் அந்த மஹாநுபாவர் பிறந்தார். அவரது திருவடிகளிலே அநேக வருஷகாலம் தொண்டு பூண்டொழுகும் பாக்கியம் அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. காலம் பரிபக்குவமாகி யிருந்தது. அத்தகைய பெரியவர் அவதரிப்பதும் ஆவசியகமா யிருந்தது. அவர் அவதரித்தார். அதில் ஒரு விசேஷ மென்னவெனில், ஐரோப்பியக் கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் இந்தியாவிலுள்ள மற்ற விடங்களைவிட அதிகமாய்ப் பாராட்டி, ஐரோப்பிய நாகரிகமயமாய் விளங்கும் கல்கத்தா நகரத்துக் கருகிலேயே அப்பெரியவரது சரித்திரமெல்லாம் நிகழ்ந்தது. அவர் அங்கே பிறந்து யாதொரு நூலையும் ஓதாதுணர்ந்தார். அவ்வளவு மஹா ஞாநியாயிருந்தும் தம் பெயரை யெழுதவும் அவருக்குத் தெரியாது. அவ்வாறிருந்தும், பிரதி மனிதனும்,—நமது சர்வகலாசாலைகளில் மஹா மேதாவிகளென்று பிரசித்தம்பெற்ற பட்டதாரிகள் கூட—அவரது அபாரமான ஞானத்தைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். அவர் அதிவிசித்ரமானவர். அவரது திவ்யசரித்திரம் மிக்க விரிவானதாகையால் அவரைப்பற்றி யாதொன்றும் சொல்ல இன்று எனக் கவகாசமில்லை. அவர் திருநாமம ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ மூர்த்தியென்றும், அவரே சகல முனிவர்களுடைய லக்ஷண பரிபூர்த்தியென்றும், இக்காலத்துக்குத் தகுந்த மஹானென்றும்; அவரது உபதேசங்களே இந்த நிமி

ஷத்தில் மிக்க நன்மைப்பயப்பனவென்றும் மாத்திரம் சொல்லி நிறுத்துகின்றேன். அவருக்குப் பின்னேயிருந்து அருமையான வேலைசெய்யும் தெய்வசக்தியை யுற்றுநோக்குங்கள். ஓர் ஏழை அர்ச்சகப் பிராஹ்மணன் மகனுய் ஒரு குக்கிராமத்தில் பிறந்தவர்; அவரை ஒருவருக்கும் தெரியாது, அவரைப்பற்றி ஒருவரும் நினைத்ததுமில்லை. அப்படிப்பட்டவரை இன்று ஐரோப்பிலும் அமெரிக்காவிலும் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் யதார்த்தத்தில் வணங்கி வருகிறார்கள், நாளைக்கும் இன்னும் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் வணங்குவார்கள். ஈசனது திருவருட் செயல்களை யாரே கண்டார்? ஆகவே என் ஸஹோதரர்களே, இப்பொழுது நடக்கும் காரியங்களில் ஸர்வதயாபரனுன ஸர்வேசுவரனுடைய திவ்ய சக்தி உங்களுக்குப் புலப்படவில்லையாயின், நீங்கள் குருடர்களாயிருத்தலே,—பிறவிக்குருடர்களாயிருத்தலே—அதற்குக் காரணம். சமயமும் சந்தர்ப்பமும் நேருமாகில், அவரைப்பற்றி உங்களுக்கு மற்றொரு முறை சொல்வேன். இப்பொழுது இவ்வளவுமாத்திரம் சொல்லி யமைகின்றேன்.—நான் ஓர் உண்மை வசனமேனும் சொல்லியிருந்தால் அஃது அவருடையதே யன்றி வேறெவருடையது மாகாது; உண்மையல்லாதனவும், சரியல்லாதனவும், ஜனங்களுக்கு உபகாரமல்லாதனவுமான பலவிஷயங்களை நான் சொல்லியிருந்தேனுயின், அவையாவும் என்னுடையவே, அவற்றிற்கு உத்தரவாதம் பண்ணவேண்டிய பாரம் என்மீதே யேறும்.

ஸ்வாமிகளின் விசேஷவாக் சாதுர்யத்தையும், விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்வதில் அவருக்கிருந்த மனோஹரமான சாமர்த்தியத்தையும் கண்டுகளித்த வொருவர் "ஹிந்து" பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்திய ஒரு கடிதத்தில் இப்படிப்

பட்ட திவ்யதேஜோமயமான பிரசங்காமிர்தத்தை வர்ஷிக்கும் வாசாலகரைப்போல் வேறெவரும் பேசிக்கேட்டதாக இச்சென்னைமா நகரத்து அதிக வயது சென்ற பழங்கால மனிதருக்குக்கூட ஞாபகமில்லை யென்று வியந்து கூறியிருந்தார்.

IX

சென்னையில்

இரண்டாம் பிரசங்கம்.

“இந்திய வாழ்க்கையில் வேதாந்த வொழுக்கம்”.

நமது ஜாதிக்கும் சமயத்துக்கும் பொதுப்பெயராய் வழங்கிவரும் பதமொன்றிருக்கின்றது. அஃதாவது ஹிந்து என்னும் பதமாம். அப்பதத்திற்கும், நான் உபயோகிக்கும் ‘வேதாந்தம்’ என்பதின் பொருளுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைச் சிறிது விளக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. ‘ஹிந்து’ என்னும் இப்பெயரானது பண்டைக் காலத்துப் பாரஸீகர் ஸிந்துநதிக்கிட்ட பெயராகும். ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் ‘ஸ’ எனும் எழுத்து வருமிடத்திலெல்லாம் பழையகாலத்துப் பாரசிக மொழியில் அது ‘ஹ’ எனும் எழுத்தாய் மாறும். அப்பாரஸீகருக்குப் பின் இந்நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்த கிரேக்கர்களுக்கு ‘ஹ’காரத்தை யுச்சரிப்பது கஷ்டமா யிருந்தபடியால், அவர்கள் ஹிந்து என்னும் சொல்லிலுள்ள ‘ஹ’காரமெய்யை ஒழித்துவிட்டன ரென்றும், அதன் பிறகு நமக்கு ‘இந்தியர்கள்’ என்ற நாமதேயம் உண்டாயிற் றென்

றும் உங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியுமல்லவா? பூர்வகாலத்தில் இந்தப் பதத்துக்கு 'ஸிந்துநதியின் அக்கரையிலுள்ளோர்' என்பது முதலான வேறெந்தப் பொருள் உண்டாயிருந்த போதிலும், இக்காலத்தில் அந்தச் சொல்லுக்கு அந்தப் பொருளே போய்விட்டது. ஏனெனில் ஸிந்து நதியின் இக்கரையி லுள்ளோர் எல்லாம் முன்போல் ஒரே சமயத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர். ஹிந்துக்களென்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர்கள் மாத்திரமே யன்றி, முகம்மதியர்களும் பாரசிகர்களும், கிறிஸ்தவர்களும், பின்னும் சில பௌத்தர்களும் ஜைனர்களுங்கூட இருக்கின்றனர். "ஹிந்து" என்னும் சொல்லிற்கு "ஸிந்து நதியின் இக்கரையிலுள்ளோர்" என்பது நேர்ப்பொருளாக, அஃது இவ்வெல்லா ஜனங்களையும் அந்வயிக்க வேண்டுமெல்லவா? ஆனால் சமயநெறியைக் குறித்துப் பேசும்போது அவர்களனைவரையும் ஹிந்துக்களெனப் பொதுமையாய் அழைப்பது பொருந்தாது. பலவகைக் கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும், கர்மவிதிகளும், ஆசாரங்களும் ஒரு பெயரின்றி, ஒரு தலைமைக் குட்படாமல், ஒரு சம்பிரதாயத்துக் குள்ளடங்காமல், இவை யெல்லாம் ஒருங்கு சேரப்பெற்றதே நமது சமயமாகையால், இத்தன்மை பொருந்திய நமது சமயத்திற்கு ஒரு பொதுப் பெயரிடுவது கஷ்டமேயாம். ஆயினும் நம்மிலுள்ள பற்பல சம்பிரதாயத்தாரும் ஒரேமனமாய் ஒப்புக்கொள்ளும் அம்சம் ஒன்றுண்டு. அதாவது நாமெல்லோரும் வேதத்தையே பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்றோம். வேதத்தை உத்தமப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளாதவன் ஹிந்துவென்றழைக்கப் பெறுவதற்கு உரியவன் அல்லனென்பது நிச்சயம். இவ்வேதமானது கர்மகாண்டம் ஞானகாண்டமென இருபகுதியாக வகுக்கப்பட்டி

ருக்கின்றதென்பது உங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த விஷய
மல்லவா? கர்மகாண்டமானது வேள்வி முதலிய வைதிக கிரி
யைகளைப் பிரதிபாதிப்பது. அக்கிரியைகளிற் பெரும்பான்
மை இக்காலத்தில் அநுஷ்டிக்கப்படுவதில்லை. வேதத்தில் அத்
யாத்ம போதங்க ளடங்கியதே ஞானகாண்டமாம். அதற்கு
உபநிஷத்துக்களென்றும் வேதாந்த மென்றும் நாமாந்தரங்
கள் உள. அது நமது ஆசாரியர்களாலும், தத்துவவாதிகளா
லும், நூலாசிரியர்களாலும், அவர்கள் துவைதிகளாயினும்,
விசிஷ்டாத்வைதிக ளாயினும், அத்வைதிக ளாயினும்,—உத்
தம பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட் டிருக்கின்றது. எவ்வித
தத்துவ சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவனாயினும், எச்சமயத்
தை யநுசரிப்போனாயினும், அவன் உபநிஷத்துக்களையே பிர
மாணமாகக் கொள்ளவேண்டியவனா யிருக்கின்றான். அப்படி
அவன் கொள்ளானாயின், அவன் சேர்ந்துள்ள சம்பிரதாயம்
அவைதிகமாகும். ஆகவே இக்காலத்தில் பல்வேறு பேதங்க
ளுடன் கூடியிருக்கும் ஹிந்துக்களனைவரையும் ஒரு பொதுப்
பெயரால் குறிக்கவேண்டின், வேதாந்தி என்ற பெயரே
பொருந்தும். அல்லது நீங்கள் சொல்லுகிறதுபோல், 'வைதி
கன்' என்றாலும் அமையும். 'வேதாந்தம்' என்ற சொல்லை
எப்பொழுதும் நான் இந்தப் பொருளிலேயே உபயோகிக்
கின்றேன். இந்தப் பொருளைச் சிறிது தெளிவாக எடுத்துச்
சொல்லவேண்டி யிருக்கின்றது. ஏனெனில் வேதாந்தம் என்
றால் அத்வைதமென்றே பொருள் கொள்வது பலருக்கும்
வரவர வழக்கமாய்விட்டது. உபநிஷத்துக்களைப் பிரமாண
மாகக் கொண்டு உண்டாயிருக்கும் பலவகைப்பட்ட தத்
துவ சம்பிரதாய பேதங்களுள் அத்வைதமும் ஒன்றென்
பது நாமெல்லோரும் அறிவோமல்லவா? உபநிஷத்துக்க

ளின் விஷயத்தில் எவ்வளவு குருத்துவம் அத்வைதிகளுக்குண்டோ, அவ்வளவு விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்குமுண்டு. வேதாந்தம் அத்வைதிகளுக்கு எவ்வளவு பிரமாணமோ அவ்வளவு விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கும் பிரமாணமாயிருக்கின்றது. துவைதிகளுக்கும் மற்றெல்லாச் சமயத்தோருக்கும் இப்படியே யென்றறிக. ஆயினும் சாதாரணமாய் 'வேதாந்தி' என்றால் 'அத்வைதி' யென்றே பொருள் செய்கிறார்கள். இதற்கும் சிறிது நியாயம் இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. எவ்வாறெனில், நமக்கு வேதமே பிரதான மதக்கிரந்தமாயிருந்தாலும், அவ்வேதத்தின் சித்தாந்தங்களைத் தெளிவாய் எடுத்து விளக்குவதற்கு ஸ்மிருதிகளும் புராணங்களும் பிற்காலத்தில் உண்டாயிருக்கின்றன. ஆனால் வேதத்துக்குள்ள அவ்வளவு பிராமாண்யம் இந்த ஸ்மிருதிகளுக்கும் புராணங்களுக்கும் கிடையாது. ஏனெனில் வேதம், ஸ்மிருதி, புராணம், இம்மூன்றும் நமக்குப் பிரமாணீகமாய் இருந்தபோதிலும், சுருதிக்கும் புராணத்திற்கும் முரண் நேரிடும்போது சுருதியே உயர்ந்த பிரமாணம் என்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே. அத்வைதிகள் தங்கள் சித்தாந்தத்தைத் தாபிக்கும் பொருட்டு, சுருதியையே விசேஷமாய் ஆதாரமாய்க் கொள்ளுகின்றார்கள். துவைதிகளோ விசேஷமாய்ப் புராணங்களை மேற்கோளாகக் கொள்வதும், ஸ்மிருதிகளை அவைகளுடைய முக்கியத்தன்மைக்கு ஏற்றவாறு எடுத்துக் காட்டுவதும் வழக்கம். ஆகையினாலே அத்வைதிக்கே வேதாந்தி என்றபெயர் சித்தித்தது. மேலும் இந்நாட்டில் நிலைபெற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு மதமும் வேதத்திற்கு உட்பட்டதாகச் சொல்லவேண்டும். துவைதி, அத்துவைதி, விசிஷ்டாத் துவைதி என்னப்பட்டவைகளோடு,

பௌத்தம் சமணம் என்பவைகளுக்குங்கூட வேதம் இடங் கொடுக்கின்றது. கடைசியிற் கூறிய மதங்களின் நீதிகள் நேராகவே வேதத்தினின்று எடுக்கப்பட்டன. உபநிஷத்தில் பக்திக்கு ஆதாரம் இல்லையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அது பிசகு. பிற்காலத்தில் புராணங்களில் பக்தி விசேஷமாய் எழுவதற்கு ஏது இருப்பினும், உபநிஷத்தில் பக்தி, வித்தினிடத்தில் விருக்ஷம்போல் அடங்கி இருக்கிறது. சிலர் நமக்குள்ள பக்திக்குக் காரணம் நம்முடைய மதத்திற்குப் புறம்பான இடத்திலிருந்து உண்டாயிற்று என்று சொல்லுகிறார்கள். அது முழுவதும் பரிகாசம் செய்யத் தக்கதான விஷயம்! அவர்கள் உபநிஷத்தைப் படியாதவர்கள். சம்மிதைகளிலாவது பயமுறுத்தும் தன்மைத்தான மதம் இருக்கிறது. அவைகளில் மனிதன் வருணனுக்கு முன்பு நடுங்குவதும் பாவத்திற்கு வருந்துவதும் இவை முதலியன காணலாம். ஆனால் உபநிஷத்திலோ அப்படியல்ல. எல்லாம் பக்தியும் ஞானமுமேயாம்.

இவ்வுபநிஷத்துக்கள் வெவ்வேறு விதமாய் உரைசெய்யப் படுகின்றன. உபநிஷத்துக்களும் புராணங்களும் போதிக்கும்போது நூற்றில் தொண்ணூறுபெயர் பௌராணிகர்களாகவும், பத்துப்பெயர்தான் வேதாந்திகளாகவும் பிரிகிறார்கள். மேலும் கிராமாந்தரங்களில் வழங்கிவரும் ஆசாரங்கள் மதத்தை அனுசரித்தவைகளாயும், அஞ்ஞானிகளால் இந்து மதம் என்று நம்பப் படுகின்றவைகளாயு மிருக்கின்றன. அவைகளும் அம் மனிதர்களுக்கு வேதாந்தமே யாகின்றன. மேலும் நம்முடைய மதத்தினுடைய கிரந்தங்கள் விஸ்தாரமாயிருக்கின்றன. பதஞ்சலி முனிவருடைய மகா பாஷியத்தில்

ஸாமவேதத்திற்கு ஆயிரம் சாகைகள் உண்டெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளெல்லாம் இப்போது எங்கே போயின? மறைந்து போயின. நம்மால் அவைகள் கண்டெடுக்க முடியா. அவைகள் சில குடும்பங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டவைகளாய் இருந்து அக்குடும்பங்களோடே தாமும் இருந்த இடம் தெரியாமல் நசித்துப்போயின. ஆயினும் எந்தத் தேசாசாரமாயினும் சுருதிக்கு விரோதப்பட்டால் அவ்வாசாரத்திற்காகப் பரிந்து பேசுவோர் அவைகள் மறைந்துபோன சுருதிகளை ஆதாரமாயுடையனவென்று சொல்லுகிறார்கள். இவைகள் தவிர பாஷையினால் உண்டாகும் கஷ்டங்கள் இல்லை. இத்தியாதி கஷ்டங்கள் இருந்தபோதிலும், பொதுவான அபிப்பிராயங்கள் உபநிஷத்துக்களைப் படிப்பவர்களுக்கெல்லாம் உண்டு. எல்லாருக்கும் பொதுவான அம்சம் இல்லாவிடில் இவ்வளவு காலம் உபநிஷத்துக்கள் நிலைபெற்றிருக்கமாட்டா. உபநிஷத்துகளுக்குப் பாஷியம் செய்தவர்கள் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு ஏற்றவாறு வாக்கியங்களைத் திருப்பிக்கொண்டனர். ஸம்ஸ்கிருதபாஷை வெகு பழமையானது. மேலும் அது வெகு சிக்கு. ஆகையால் பாஷியம் செய்பவர்களுக்கு மனம்போன பிரகாரம் செய்ய இடங்கொடுத்தது. பண்டிதர்கள் எந்தப் பதத்திற்கானாலும் ஏதாவது ஓர் அர்த்தம் செய்துவிடுவார்கள். ஆனால் உபநிஷத்துக்கு அர்த்தம் எளிதில் புலப்படத் தகுந்ததே ஒழிய வேறல்ல. துவைதியாகவும், அத்வைதியாகவும், பக்தனாகவும், ஞானியாகவும் இருந்த ஒருவரோடு வாசம் செய்தபடியால் உபநிஷத்துக்களுக்கு நான் சுபமாக அர்த்தம் செய்துகொண்டேன். என்னுடைய ஆராய்ச்சிக்கு உபநிஷத்துக்களில் ஒன்றோடொன்று முரணுகிற வாக்கியங்கள் இல்லையென்றும்

பாஷியங்களுக்கு ஆவசியகம் இல்லையென்றும் எல்லாம் வெகு அழகாயும் ஒற்றுமை பொருந்தும்படியாயும் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் தோன்றுகின்றன. எல்லா உபநிஷத்துக்களும் துவைதத்தை முதலில் சொல்லி முடிவில் அத்துவைதத்தைச் சொல்லுகின்றன. ஆகையினால் துவைதியும் அத்வைதியும் ஒருவரை ஒருவர் பகைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். இவ்விருதரத்தாரும் நம்மவர்களில் அத்தியாவசியகர்களே. இவர்களில்லாவிட்டால் நம்மதம் இல்லாது. ஒன்று மற்றொன்றின் முடிவு ஒன்று வேரும் மற்றொன்று பழமும் போலாம். ஆகையினால் வாக்கியார்த்தங்கள் செய்வது பரிகாசத்திற்கு இடமாகும். உபநிஷத்தைப் படிப்பவர்கள் அவைகளுடைய பாஷா நயத்தைக்கண்டு மெச்சாமல் இருக்கமுடியாது. அந்தப் பாஷையே வெகு விநோதமானது. அது இந்துக்களுடைய மனம் அந்தர்முகமான நோக்கமுடையதென்பதைக் காண்பிக்கிறது. மேற்குத் தேசத்தில் வெர்ஜில் என்றும், டாண்டி என்றும், ஹோமர் என்றும் சொல்லப்பட்ட மகா கவிகளுடைய கிரந்தங்களில் வெகு கம்பீரமான பாகங்கள் எதைக்குறிக்கின்றனவென்றால் அளவில்லாத வெளியை அதாவது ஆகாயத்தைக் குறிக்கின்றன. வேத ரிக்குகளிலும் ஸம்ஹிதைகளிலும் இந்துக்கள் சிருஷ்டியைக் குறித்து விவகரிக்கும்போது எவ்வளவு உயர்ந்த எண்ணங்களை அடையக்கூடுமோ அத்தனையுமடைந்து அதிலேயும் கடவுள் அடையப்படாதவர் என்று திரும்பி விட்டனராயினர். உபநிஷத்தின் வாக்கியங்கள் வேறு மாதிரி, அதாவது நிபதிவாக்கியங்கள் இந்திரியங்களுக்கு முடியாததும் மனதினால் அறியப்படாததுமாயினும் உண்டென்று சொல்ல வேண்டியதுமான ஓர் வஸ்துவைச் சுட்டுகின்றன. இந்துக்களுடைய வசனங்களி

லே மானிடர் முக்திபடையும் மார்க்கம் நன்றாய் வர்ணிக்கப் படுகிறது. அழகான சிறகுகளை உடைய இரண்டு பக்ஷிகள் ஓர் மரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று மரத்தின் தாழ்ந்த கிளையின்பேரி லிருந்துகொண்டு அதிலிருக்கும் தித்திப்பும் கைப்புமான பழங்களைத் தின்னுகின்றது; மற்றொன்று சும்மாச் சாந்தமாய், கம்பீரமாய் சுகதுக்க நுகர்வின்றி இருக்கின்றது. இதுதான் ஜீவசர்களுடைய நிலைமையைக் காட்டும் உவமானம். இந்திரியங்களுக்கு விஷயமான பொன் முதலிய அற்ப பதார்த்தங்களைத் தேடுகிறவன் பிறப்பில் உண்டான சுகதுக்கங்களால் மொத்துண்ணுகிறான். இளப்பிராயத்தில் இதை அடையலாம், அதை யடையலாம், என்று ஆசைப்படுவதும், வார்த்திகத்தில் இதை யடையவில்லையே, அதை யடையவில்லையே என்று விசனப்படுவதுமாய் இருக்கிறான். இப்படி இருக்கும்போது ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒரு காலம் வருகிறது. அப்போது சூரியனை மறைக்கும் மேகங்கள் கலைந்து, கீர்த்தி செல்வம் முதலிய அற்ப உலகப் பொருள்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்ட தனக்குள் தான் திருப்தி அடைந்து சாந்தி யடைந்து கம்பீரமாய் உட்கார்ந்திருக்கும் மற்றோர் பறவையைப் பார்த்து சிறிதுநேரம் சிந்திக்கிறான். அதன் பிரகாசம் இவன்பேரில் விழுகிறது. விழுந்த க்ஷணமே அதனுடைய பிரதிபிம்பத்தைத் தன்னிடத்தில் காண்கிறான்; தானே அதுவாகிறான்; கடவுளாகிறான்; திருப்தியை யடைகிறான். மேற்கூறிய உபமானத்தினாலே துவைதமும் அத்துவைதமும் இரண்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இத்தகைய உபமானங்கள் அநேகம் சொல்லக்கூடும். இந்த உபநிஷத்து வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும் சம்மட்டி அடிபோல் பலத்துடன் விழுகின்றன. கதைகளாலும்

அடைமொழிகளாலும் மறைப்புகளாலும் அவைகள் பலங் குன்றினவைகளாக இல்லை. நேராக வருகின்றன. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் உபநிஷத்துகள் பலத்தையே வற்புறுத்துகின் கின்றன. மனிதனே! பலவானாய் இரு, பலவீனனாய் இருக்க வேண்டாம் என்று உபநிஷத்துக்கள் நமக்குக் கற்பிக்கின் றன. மஹா அலக்சாந்தர் என்ற அரசன் பூஜ்யராயும் நிர் வாணமாய் இந்து தேசத்திய ஓர் புண்ணியநதியின தீரத்தில் வசிப்பவருமான ஓர் சந்நியாசியைப் பார்த்து, நீர் எம்முடைய தேசத்திற்கு வாரும், வருவீரானால் உமக்குச் சம்பத்துக்கள் விசேஷமாய் அளிப்பேனென்றான். சந்நியாசி புன்னகைசெ ய்து, இராஜாவை போவென்று சைகையால் காட்டினார். அத ற்குமேல் அரசன் தன்னுடைய அதிகாரத்தைக் காட்டிப் பலாத்காரம் செய்வேன் என்றான். சந்நியாசி நகைத்து, அப்பா, நீ இந்த உலகத்திற்கு அதிபதி, நானோ பிறப்பும் இற ப்பும் அற்ற ஆத்மா, ஆகையால் நீ ஒன்றும் தெரியாத குழந் தையாய் இருக்கிறாய், போவென்றான். நான் உங்களின் பொரு ட்டுப் பிரலாபிக்கிறேன். ஐயோ! உங்களுக்குப் பலம் எப் போது தேவையாய் இருக்கிறதோ, அப்போது திராணியற்ற வர்களாய் இருக்கிறீர்களே, உங்களுக்குப் பலத்தைப் புகட்டு பவர் யார்? இவ்வுலகத்திலுள்ள புத்தகசாலைகளை யெல்லாம் நிரப்பி விடும்படியான மிகுதியையுடைய கதைகளோ நமக்க னேகமாய் உள. இக்கதைகளே நம்முடைய சனங்களை அநே கமாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பலவீனப் படுத்திக் கொண்டு வருகின்றன. நம்மை வெற்றிகொண்ட ஒவ்வொரு அரசன் காலின் கீழேயும் நெளியும் புழுக்களாய்த் தற்காலத்தில் ஆய் விட்டோம். உபநிஷத் வாக்கியங்கள் இந்த உலகம் முழுவ தையும் பலப் படுத்தும்படியான தன்மை யுடையன. வெகு

வாய்க் கசக்கப்பட்ட தேசத்தவரைக் கூட மறுபடியும் தங்கள் சுவாதீனத்தை யடையும்படிச் செய்யக்கூடிய சாமர்த்தியம் அவைகளுக் குண்டு. நமக்கு வேண்டுவ தென்னவென்றால், மனோவாக்குக் காயம் என்னும் மூவகைப்பட்ட சுதந்திரமாம். இவைகளே யல்லவோ உபநிஷத்துகள் கோஷிக்கின்றன? வேதாந்த பதத்தின் கோட்பாடு சீவன் மாயையினின்றும் விடுபட வேண்டுமென்பதே, இதையே தற்காலத்திய வித்துவான்களும் அங்கீகரிக்கத் தலைப்படுகின்றனர். இந்தக் கோட்பாடு உலகத்தையே மாற்றிவிடப் போகிறது. இதனால் மனிதன் அசக்தன் என்னும் அபிப்பிராயம் அடிபட்டு விடப்போகிறது. சிருஷ்டி முழுவதிலும் ஏகத்துவத்தை அங்கீகரிக்க உலகம் தலைப்படுகின்றது. மின்சாரமும் நீராவியும் உலகத்தாரை நெருங்கச் செய்தன. இந்துக்கள் தற்காலத்தில் புறத்தேயத்தாரைப் பசாசுகள் என்று நினைப்பதும் புறத்தேயத்தார் நம்மை நரமாம்சம் புசிப்பவரென்று எண்ணுவதும் அசாத்தியமாய்விட்டன. நம்மவர்கள் அயல் தேசங்களுக்குப் போனால் அங்கே நம்மை நல்வரவு கொண்டாடுபவர்கள் உளர். அஞ்ஞானத்தால் துன்பமும் ஞானத்தினால் சுகமும் விளையும் என்னப்பட்ட உபநிஷதார்த்தம் எல்லோருக்கும் அமையும். ராஜ தந்திரத்திலேயும் ஜனசார விஷயத்திலேயும் ஒற்றுமை அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. தற்காலத்தில் எல்லாச் சாதியாரும் பொதுவான ஏற்பாடுகளையே கேட்கின்றனர். சடசாஸ்திரம் சொல்வதின் பிரகாரம் உலகம் எல்லாம் ஓர் சடசமுத்திரம் போலவும், அதில் சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்கள் சுழல்கள் போலவுமாம். அப்படியே இவ்வுலகத்தை மனோமயமாய்ப் பார்க்குமிடத்து எண்ணங்கள் நிறைந்த சமுத்திரமான இவ்வுல

கத்தில் மனிதர்களாகிய நாம் சுழல்களாய் இருக்கிறோம். இந்த ஒற்றுமை நம்முடைய புஸ்தகங்களில் முறையிடப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி இருந்தும் ஐயோ நாம் எவ்வளவு பலவீனராய் இருக்கிறோம்! தேக தாருட்டிய மில்லாதவராய், சோம்பலுற்றவராய் ஒருமித்து ஒரு காரியத்தைச் செய்யக் கூடாதவராய்ச் சுயகாரியப் புலிகளாய் இருக்கிறோம். மூன்று இந்துக்கள் ஓரிடத்துச் சேர்வார்களானல் ஒருவரை ஒருவர் வெறுக்கின்றனரே; ஏற்பாடு யாதுமின்றி நெற்றியில் குறி இப்படி யிடுவதா, அப்படி இடுவதா என்ற இவைபோன்ற அமுக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்துப் போர்புரிகின்றனரே; ஒருவன் சாப்பாட்டை மற்றொருவன் பார்த்தால் என்னகும் என்பதைக் குறித்து, கல்வித் திறம் அமைந்த பெரும் புத்தகங்கள் எழுதுகின்றனரே. இம் மாதிரியான விநோதமான விஷயங்களைக் குறித்து யோசிக்கும் அவர்கள் புத்தி எவ்வளவு அற்புதமானது! நமக்கு வெட்க மில்லையா? ஆகையால் முதல் முதல் தேகத்தில் பலம் வரவேண்டும். நம் சிறுவர் காலால் எறியும் பந்துக்களையும் ஆடட்டும்; கீதையையும் படிக்கட்டும். இவை வெகு தைரியமான வார்த்தைகள். ஆயினும் உங்கள்பேரில் எனக்குள்ள நேசத்தினல் நான் இப்படிச் சொல்லுகிறேன். தோள்வலியிருந்தால் கீதையின் உபதேசமும் செவ்வையாய் விளங்கும். நான் அத்வைதமதத்தைப் போதிக்கிறேனென்று என் பேரில் அருளை அடைகிறார்கள். நான் யாதொரு மதத்தையும் போதிக்க வில்லை, ஆத்மாவைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன். ஓர் இராஜ பத்தினி தன் சிசுவுக்குத் தாலாட்டுப் பாட்டிலேயே அக்குழந்தையினுடைய ஆத்மா நிஷ்களங்கமானது என்றுசொல்லி அதற்குப் பிரமஞானத்தை யூட்டினள்.

ஆகையினால் நீங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று உங்களை நினையுங்கள். ஆங்கிலேயர் அப்படி நினையாமல் அவர்கள் பைபில் சொல்லுவதுபோல் தங்களைப் பாபிகளான ஏழைகள் என்று நினைத்த பக்ஷத்தில், இப்போது அடைந்திருக்கும் ஜயலக்ஷ்மியை யடைந்திருப்பாரோ? ஆங்கிலேயர் இந்த அபிப்பிராயங்களை உட்கொண்டு மான அவமானத்தை யோசியாமல் அவ்வபிப்பிராயங்களைப் பிரசங்கிக்கின்றனர். உங்களில் அப்படிச் செய்பவர் எத்தனைபேர் இருப்பார்கள்? அனேக நூற்றாண்டு காலமாய்ப் பழகி யிருந்தும் காலம் வந்தபொழுது எழுந்து வேலைசெய்ய ஒருவனைக் கூடக் காணோம். வெகு அசங்கியமான தல்லவா இப்படி இருப்பது? அதற்குக் காரணம் பலவீனந்தானே. வேற்றரசர்களுடைய அரசாட்சியும், வர்ணாசிரமங்களுடைய கொடுமையும் முதுகெலும்பற்ற புழுக்களாக நம்மைச் செய்துவிட்டன. ஆகையால் "நான் ப்ரஹ்மம்" என்ற உபநிஷத்துக்களுடைய உபதேசத்தை நிலை நிறுத்துங்கள். இது முதலிய அபிப்பிராயங்கள் குகைகளிலேயும், காடுகளிலேயும், பள்ளிக்கூடங்களிலேயும், ஜட்ஜிகள், வக்கீல்கள் எல்லாரிடத்திலேயும், கோவிலிலேயும், குடிசையிலேயும், ஸ்திரீ புருஷர் யாவருக்கும் பரவும்படி செய்யுங்கள். இப்படியாக வேதாந்தத்தின் கோட்பாடுகளை அறிந்தார்களானால் சாதிகள் இருக்கும். ஆனால் அவைகளுடைய உரிமைகள் போய்விடும். ஏனெனில் சாதி என்பது சுயமாய் ஏற்பட்டது. ஆனால் உரிமைகளாகிய பசாசுக்கள் அப்படி யல்ல. அரசனுக்கும் சக்கிலிக்கும் யாது பேதம்? அரசன் செருப்புகளைப் பழுது பார்க்கமாட்டான்; சக்கிலி அரசாட்சி செய்யமாட்டான். இவர்களில் உயர்ந்தவன் யார்? அவனவன் வேலையில் அவனவன் உயர்ந்தவன் தான். வேதாந்தத்தின் உபதேசமா

று யாவருக்கும் சமத்துவம் வேண்டு மென்பதும் ஒருவனுக் குரியது மற்றொருவனுக்கும் உரியதுதான் என்பதுமாம். செம்படவனுக்கு வேதாந்தத்தைக்கற்பித்தால், அவன "உன்னைப்போல் நானும் மனிதனே, நான் செம்படவன், நீ தத்துவஞானி, அவ்வளவுதானே, உன்னிலுள்ள அதே கடவுள்தான் என்னிடத்திலு மிருக்கிறார்" என்பான். அதுதான் நமக்கு வேண்டியது. ஒருவருக்கும் அதிகமான உரிமைகூடாது, எல்லோர்க்கும் சமமா யிருக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவனுக்கும் தன்னிடத்தில் தெய்வத்தன்மை இருக்கிறதென்று கற்பிக்கப்படட்டும். அவன் முக்தியடையும் மார்க்கத்தைத் தானே தேடிக்கொள்வான். அபிவிர்த்திக்கு முதன் முதல் வேண்டியது சுவாதந்திரியமே.

"ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் கடைத்தேறுவதற்கான மார்க்கத்தை நான் சாதித்துவிடுவேன்" என்று உங்களில் யாரேனும் சொல்லத்துணிவது பிசகாம், பலதடவையும் பிசகாம். "விதவைகளின் விஷயமாக உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன, ஸ்திரீகளின் சுவாதந்திரிய விஷயத்தைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்" என்று என்னை மீண்டும் மீண்டும் கேட்கின்றீர்கள். இதற்கு நான் கூறும் ஒரே பிரதியுத்தரமென்ன வெனில், "நீங்கள் என்னை இந்த அவலக்ஷணமான கேள்வி கேட்பதற்கு நான் என்ன ஸ்திரீயா?" ஸ்திரீகளின் விஷயத்தைத் தீர்மானிப்பதற்கு நீங்கள்யார்? பிரதிஸ்திரீயையும் பிரதிவிதவையையும் ஆள்வதற்கு நீங்கள் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனா? நீங்கள் இதை விட்டுவிட்டு அப்புறம் போங்கள். அவர்கள் தங்கள் காரியத்தைத் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்வார்கள். என்ன புத்தியீனம்! யாருக்கேனும் எதாவது

செய்ய உங்களால் முடியுமென்று நினைக்க முயலும் கொடியர்காள், இதை விட்டுப் போங்கள். தெய்வம் எல்லோரையும் பார்த்துக்கொள்ளும். எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும் என்று சர்வஞ்ஞத்துவம் வஹிப்பதற்கு நீங்கள் யார்? ஓ தெய்வநிந்தகர்காள்? கடவுளையும் மீறிச் செல்ல வல்லோமென்று நினைக்க நீங்கள் எவ்வாறு துணிகின்றீர்கள்? ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் கடவுளின் ஆத்மாவென்று உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஓ தேவநிந்தகர்காள்! உங்கள் கர்மத்தை நீங்கள் கவனியுங்கள். ஒரு சுமைகர்மம் உங்களுக்குள் இருந்துகொண்டு வேலை செய்கிறது. ஓ தேவதூஷிகாள்! உங்கள் தேசத்தார் உங்களை உந்நத ஸ்தானத்தில் எடுத்து வைக்கக்கூடும், உங்கள் ஜனசமூகத்தார் உங்களை ஆகாசத்தில்தூக்கிவைத்து உற்சாகப்படுத்தக்கூடும், மூடர்கள் உங்களைப் புகழவுங்கூடும். ஆனால் அவன் உறங்குவதில்லை, அவன் உங்களைப் பிடித்துக் கொள்வான். பிறகு இம்மையிலாவது மறுமையிலாவது தண்டனை நிச்சயம். ஆகையால் பிரதி மனிதனையும் ஸ்திரீயையும் கடவுளாகக் கருதுங்கள். எவருக்கும உதவி புரிய உங்களாலாகாது. கைங்கரியம் செய்வதுதான் நீங்கள் செய்பக்கூடிய காரியம். கடவுளின் குழந்தைகளுக்குக் கைங்ககரியம் புரியுங்கள், கூடுமானல் கடவுளுக்கே கைங்கரியம் செய்யுங்கள். கடவுளின் குழந்தைகளுக்கு உதவி செய்யுமவ்வளவு கிருபை கடவுள் உங்களுக்குப் புரிவாராயின், நீங்கள் பாக்கியவான்களே. அகம்பாவம் கொள்ளவேண்டாம். அவரது குழந்தைகளுக்கு உதவி புரியும்படியான உரிமை உங்களுக்குக் கிடைத்து அது மற்றவர்களுக்கு இல்லாமலிருப்பது உங்கள் பாக்கியமாகும். ஆகையால் இந்த வீண்பெருமையை விட்டுவிடுங்கள். இங்கே எவரும் உங்கள் உதவியை விரும்பிநிற்க

வில்லை. பூஜை புரிதலே அந்த உதவியாகும். ஏழைகள் சில ரிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போய்ப் பூஜிப்பேன். அதனால் எனக்கு மோக்ஷமுண்டாகும். கடவுள் அங்கே இருக்கிறார். இதோ சிலர் துக்கப்படுகின்றவர்கள் இருக்கின்றனர். நானும் நீங்களும் கடைத்தேறும் பொருட்டுப் பகவானை ஆராதிப் பதற்காக அவர் துக்கானுபவிகள், குஷ்டரோகிகள், பாவிகள் ஆகிய இவ்வுருவங்களாய் வருகின்றமையால், நாம் அவ்வுரு வங்களில் அவரைப் பூஜித்து கதிபெறுவோமாக.

இந்த என் வசனங்கள் தைரிய வசனங்களாகவே யிருக் கும். அவ்வளவு தைரியமாய் நான் ஏன் பேசுகின்றேனெனில், இக்கூறியவுருவங்களில் நாம் கடவுளைக் கண்டுதொழும்படிக் கிடைத்தது நமது பாக்கியமென் றறியுங்கள். யாரேனும் ஒருவரை ஆளுவதனால் அவருக்கு நன்மை செய்பவரா மென் னும எண்ணத்தை விட்டுவிடுங்கள். ஒரு செடிக்கு எவ்வளவு செய்யலாமோ அவ்வளவுதான் செய்யமுடியும். விதை போட லாம், அதற்கு வேண்டிய நிலம், நீர், காற்று ஆகிய இவைக ளையும் அமைத்து வைக்கலாம். அது தன் தன்னியற்கைப் படித் தனக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு இசைத்துக்கொண்டு தன்னியற்கையாலேயே வளர்கின்றது. ஞானபிரகாசத்தை உலகத்துக்கு நிறையக் கொண்டுவாருங் கள். ஞானம்தான் வேண்டும். ஆகையால் அந்த ஞானத்தை யே கொண்டுவாருங்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஞானமுண் டாகட்டும். ஒவ்வொருவரும் கடவுளை யடைகிறவரையில் இந் தவேலையை நிறுத்தவேண்டாம். ஏழைகளுக்கு ஞானவொ ளியை அளியுங்கள். செல்வவான்களுக்கு அதை இன்னும் அதிகமாய் அளியுங்கள். ஏழைகளைவிட அவர்களுக்குத் தான்

அந்தஞானம் அதிகமாய் வேண்டியிருக்கிறது. மூடர்களுக்கு ஞானம் புகட்டுங்கள். கற்றவர்க்கு இன்னும் அதிகமாய்ப் புகட்டுங்கள். ஏனெனில் உங்கள் காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்த அற்பபடிப்பால் விளையும் வீண்கர்வம், அம்மம்ம, அசாத்திய மாயிருக்கிறது. இவ்வாறு எல்லோருக்கும் அறிவு புகட்டுங்கள். மற்றதைக் கடவுளுக்கு விட்டுவிடுங்கள். ஏனெனில் அந்தப்பகவானே சொல்லியிருக்கிறபடி "கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மாபலேஷு கதாசந" "வேலைசெய்ய உனக் கதிகாரமேயன்றி அதன் பயனுக்கு அதிகாரமில்லை" ஆகவே உங்கள் கர்மங்களின் பலன் உங்களுக்கு வேண்டாம். ஆயினும் அதனால் நீங்கள் ஒருபோதும் கர்மம் செய்யாதிருக்க வேண்டாம். இத்தகைய கம்பீரமான கருத்துக்களை எவர் நமக்கும், முந்நாள் நம் முன்னோருக்கும், போதித்தாரோ, அந்தப் பரம புருஷன் தமது ஆக்ஞைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான பலத்தை நாம் பெறுமாறு நமக்குத் துணைபுரிவாராக.

இந்தப் பிரசங்கத்துக்குப்பின் இதற்குமுன் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட 'பாதகண்டத்து மகான்கள்' என், பிரசங்கம் செய்யப்பட்டது. அதுவே மூன்றாவது பிரசங்கம். அது இரண்டாவது பிரசங்கமெனப் பிசகாக அச்சிடப்பட்டது. அதனை நேயர்கள் தயவுகூர்ந்து திருத்திக்கொள்ளுமாறு பிரார்த்திக்கின்றோம். நான்காவது பிரசங்கம் "நமக்குமுன் இருக்கும வேலை" என்ற விஷயமாய்த் திருவல்லிக்கேணி 'லிடரரி சொஸைட்டி' என்ற கல்விச்சங்கத்தில் செய்யப்பட்டது. ஸ்வாமிகள் முதலில் இந்தச் சங்கத்தின் அங்கத்தினருடன் செய்த தர்க்கங்களே அவருடைய மகாசக்தி வெளிப்படுவதற்கும் அதன் விளைவாக அவர் அமெரிக்கா

வுக்குச்சென்று சிகாகோவில் ஹிந்துமதத்தின் பிரதிநிதியாக பிரசங்கங்கள் புரிவதற்கும் ஹேதுபூதமாயின. இந்தப்பிரசங்கத்திலே, முற்காலத்தில் நம்தேசத்தில் ரிஷிகள் உண்டானதுபோல் இனியும் உண்டாவார்களென்றும், பூர்வ ரிஷிகளின் சந்ததியாராகிய நாம் நம் மதவுண்மைகளை உலகத்தின் எல்லாப்பாகங்களிலும் பரவச்செய்யவேண்டுமென்றும் ஸ்வாமிகள் பேசிப் பின்வருமாறு பிரசங்கத்தை முடித்தார். "எல்லா சக்திகளும் உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கின்றன. எதைச் செய்யவேண்டுமென்றாலும் உங்களாலாகுமென்பதை நம்புங்கள். நீங்கள் பலஹீனர்களென்று நம்பாதீர்கள். நம்மால் ஒன்றுமாகாதென்று இப்போது அநேகர் நம்பியிருப்பதுபோல் நீங்கள் நம்பவேண்டாம். எல்லா சக்தியும் உங்களுக்குள்ளிருப்பதால், நீங்கள் எழுந்து நின்று உங்களுக்குள்ளிருக்கும் தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்துங்கள்."

X

சென்னையில்

கடைசி பிரசங்கம்.

"இந்தியாவின் எதிர்காலம்".

ஸ்வாமிகளின் கடைசிப் பிரசங்கம் ஒரு பெரிய கூடாரத்திற் செய்யப்பட்டது, அதில் 4000 ஜனங்களுக்குமேல் கூடியிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்வாமிகள் பின்வருமாறு பிரசங்கிக்கலுற்றார்:—

ஞானம் பிறநாடுகளில் வியாபிப்பதற்குமுன் அதற்கு உறைவிடமாயிருந்தது இத்தேசமே. இவ்விந்தியாவில் கடல்போன்ற நதிகள் ஓடுவது இந்நாட்டில் உதிக்கும் ஆத்மஞானத்தைக் குறிப்பிடுவதுபோ லிருக்கின்றது. இங்கன்றோ ஹிமாசலம் எப்பொழுதும் பனியால் மூடப்பட்டதாகி விண்ணுலகத்து ரகசியங்களை அறியப்புகுவதுபோற் படிப்படியாய் உயர்ந்து ஆகாயத்தை யளாவுகின்றது? இத்தேசத்திலன்றோ ஞானிகளிற் சிறந்தவர் வாழ்ந்தனர்? இங்கன்றோ மனிதன் எத்தகையவன், பிரபஞ்சம் எத்தகையது, என்ற விசாரங்கள் முதன் முதல் நிகழ்ந்தன? ஆத்மா நாசமற்றது, நியந்தாவாகிய கடவுள் ஒருவர் உளர், ஜகத்திலும் ஜீவனிலும் நிறைந்த கடவுள் அவரே என்ற சித்தாந்தங்கள் இங்குத்தானே முதன் முதலிற் செய்யப்பட்டன. மதமும் தத்துவவிசாரமும் எட்டக்கூடியதூரம்வரை எட்டினமை இங்குத்தானே? இத்தேசத்திலிருந்தன்றோ தத்துவஞானம் கடலினின்றும் எழும் அலைகளைப்போல் அந்யதேசங்களுக்குப் பரவிற்று? இனிமேலும் இங்கிருந்துதான் மேற்கூறிய ஞானமானது தற்காலத்தில் மெலிந்துகிடக்கும் தேசங்களுக்குச்சென்று அத்தேசத்தவருக்கு வலிமை ஊட்டவேண்டும். அநேக வருஷங்களாய் அந்யராஜாக்களால் எதிர்க்கப்பட்டும், பற்பல ஆசாரங்களும் ஒழுக்கங்களும் இடையிடையிற் கிளம்பியும், இவைகளாற் சலியாமற் பர்வதம்போல் நாசமற்ற ஜீவத்துவம் பொருந்திய அந்த பாரதவர்ஷமன்றோ இது? சிலையைக்காட்டிலும் ஸ்திரமானதாய் அழியாத வீரியமுள்ளதாய் நாசமற்றவாழ்வு பெற்றிருக்கும் நாடு இதுதானே? எவ்வாறு நாம் ஆத்மா ஆதியந்தமற்றது, என்று சொல்லுகிறோமோ, அப்படிப்பட்ட ஆதியந்தரஹிதமும் அமிர்தசொரூபமானதுமன்றோ இத்தே

சத்தின் நிலையும்? அப்படிப்பட்ட தேசத்தின் பிள்ளைகளல்லவோ நாம்? ஓ பாரதவர்ஷத்தின் பிள்ளைகாள்! இப்பொழுது நடக்கவேண்டிய காரியங்கள் சிலவற்றைக் குறித்து நான் உங்களோடு பேசப்போகின்றேன். அந்த உத்தேசத்தைக் கொண்டுதான் முற்காலத்தில் நமக்கிருந்த பெருமையை இப்போது உங்கள் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவந்தேன். பூர்வகாலப் பெருமைகளைப் பிரசங்கிப்பதால் க்ஷீணகதியுண்டாகிறதேயன்றி வேறு பயன் ஒன்றுமில்லையெனப் பலகாலும் பிறர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அஃதுண்மையே. ஆனால் முற்காலத்தை யனுசரித்தன்றோ வருங்காலத்தின் உருவம் அமைகின்றது? ஆதலால் இதுகாறும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் எக்காலமும் வற்றாத நித்திய நிர்மலமான ஞான ஊற்றுக்களிலிருந்து பூர்ணமாய் அருந்துங்கள். அருந்தியபின் எதிர்நோக்கிப் பாருங்கள், முன்னோக்கிச் செல்லுங்கள். சென்று பாரதவர்ஷத்தை முன்னிருந்ததைவிட அதிக பிரகாசமும் பெருமையும் உயர்வும் பொருந்தியதாகச் செய்யுங்கள். நம் முன்னோர்கள் பெரியோர்களே. அதை நாம் முதலில் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். நம்மை உண்டாக்கின அம்சங்களின் தன்மையையும் நம் உடம்பின் நரம்புகளில் ஓடும் முன்னோர்களின் ரத்தத்தின் பெருமையையும் தெரிந்துகொண்டு, அந்த ரத்தத்திலும் அது முற்காலத்தில் செய்த அருஞ் செயல்களிலும் நம்பிக்கை வைத்து, முன்னிலும் உயர்ந்த ஒரு நவீன பாரதவர்ஷத்தை நாம் உண்டாக்கவேண்டும். நாம் நடுவாந்தரத்தில் க்ஷீணகதியை அடைந்தோமென்பது யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. அதனாலென்ன? அஃது அவசியமேயாம். மகாவிருக்ஷங்கள் அழகிய பழங்களைத் தருகின்றன; அப்பழத்தைப் பூமியிற் போடுகின்றோம்; அஃது

அழுகி முளைக்கத் தலைப்படுகின்றது; அதனினுண்டாகும்
மரம் முதல் மரத்தைத் தோற்கடிக்கக்கூடும்; ஆகையினால்
நமது துர்த்தசை நமக்கு ஆவசியகமேயாம். அதனின்று
தான் எதிர்காலத்திய பாரதவிருக்ஷம் புறப்படப்போகின்றது.
அஃது இப்பொழுதே முளைத்து மூன்றிலை பாய்ந்திருக்கின்
றது. "ஊர்த்துவ மூலம்" என்னப்பட்ட மகாவிருக்ஷத்தை
இப்போதே காணலாம். அதைக்குறித்துதான் இன்று நான்
பேசப்போகின்றேன்.

இத்தேசத்தின் விஷயங்கள் மற்றெந்தத் தேசத்திலி
ருப்பவைகளைப் பார்க்கிலும் வெகு சிக்கலானவை. இந்தத்
தேசத்தில் ஆரியர்களும், திராவிடர்களும், தார்த்தாரி தேச
ஸ்தர்களும், துருக்கர்களும், மொகலாயர்களும், ஐரோப்பி
யர்களும், இன்னும் மற்றெல்லாத் தேசத்தவர்களும் வந்து
விழுந்திருக்கின்றனர். பாஷைகளும் நடையுடைபாவனை
களும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் அநேகம் இங்கே
வெகு விசித்திரமாய்க்கலந்துநிற்கின்றன. இத்தேசத்தின இர
ண்டு பிரிவினருக்குள் இருக்கும் பேதமோ ஐரோப்பியருக்
கும் ஆசியா கண்டத்தினருக்கும் உள்ள பேதத்தையும் அதி
க்கிரமிக்கும். அப்படியிருந்தும் நமக்குப்பொது எதுவென்
றால், நமது மதமே. ஐரோப்பாவில் இராஜாங்கவிஷயம் ஜன
ங்களுக்குள் ஒற்றுமையை விளைவிக்கின்றது; ஆசியாவில் மத
மே அவ்வாறு செய்கின்றது. ஆகையினால் இந்தியா க்ஷேம
மடைவதற்கு முதலில் வேண்டியது யாதெனின், நாம் ஒரே
மதத்தை அங்கீகரிப்பதேயாம். ஒரேமதம் என்பதனாற் கிறி
ஸ்தவர்கள் மகம்மதியர்கள் பௌத்தர்கள் இவர்களைப்போல்
நான் அபிப்பிராயப்பட்டவனல்லன். நம்மவர்களில் 'வெவ்

வேறு சித்தாந்தங்களைப் பெற்றிருக்கும் பக்ஷத்தினர் யாவருக்கும் பொதுவாய் அங்கீகரிக்கத்தக்க விஷயங்கள் இருக்கின்றனவன்றோ? அவைகளை நான் குறிக்கின்றேன். இப்பொதுக் கோட்பாடுகளுக்கு உட்படாத விஷயங்களில் நமக்கு எவ்வளவு அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்தாலும் இருக்கலாமன்றோ? நாம் அவைகளுக்கு உட்பட்டு எப்படிநடந்து கொண்டாலும் நடக்கலாமன்றோ? இதற்கு நமது மதம் இடங்கொடுக்கிறதல்லவா? இப்பொதுக் கோட்பாடுகளை ஸ்திரீ புருஷர்கள் பாலர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் புகட்டி அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்வது நமது முதன்மைக் கடனாகும். ஆசியாவில், அதிலும் இந்தியாவில், மதத்தைக் குறித்து நாம் வேலைசெய்வோமாயின், ஜாதிகள் பாஷைகள் இவை முதலியவைகளினால் வரக்கூடிய இடையூறுகள் யாவும் ஒருங்குசேர்க்கும் திறனுடைய மதாபிமானத்திற்குமுன் இல்லாவென்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே. ஆகவே, இது தான் நமக்கு முதல் ஆதாரம்; முதற்படி போன்றது அத்துவைதிகள் விசிஷ்டாத்துவைதிகள், துவைதிகள், சைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள், பாசுபதர்கள், இன்னும்பிறரும் தங்களெல்லோருக்கும்பொதுவான அபிப்பிராயங்கள் உளவென்பதைக் கற்று நம்மவருடைய க்ஷேமத்தைக் கருதித் தங்களுக்குள் இருக்கும் அற்ப சச்சரவுகளை விட்டொழித்தல் வேண்டும்; அவைகள் தோஷமானவைகளென்றும் சாஸ்திரங்களாற் கண்டிக்கப்பட்டவைகளென்றும் நம்முன்னோருக்குஅசம்மதமான காரியங்களென்றும் அறியவேண்டும். அற்ப போராட்டங்களை விட்டொழிந்தால் அதைத்தொடர்ந்தே மற்ற அபிவிர்த்தியும் வரும். இரத்தத்திற் பலம் இருந்தால் நோய்க்கு ஏதுவாகிய சில பிராணிகள் நமது தேகத்திற் பிழைத்திருக்

கமாட்டா. நமக்கு ஞானமே ஜீவாதாரமான இரத்தமாகும். அது தெளிவாயும் சுத்தமாயும் வீரியமுளதாயும் இருக்குமேல் ராஜாங்கத்திலும் ஜனசாரத்திலும் இன்னும் பல முக்கிய விஷயங்களிலும் நமக்கிருக்கும் குறைகளெல்லாம் சிதிருத்தமடையும். இதற்கு வைத்திய சாஸ்திரத்திலேயே உதாரணம் இருக்கின்றது. வியாதிக்குக் காரணமாகும் பிராணிகள் நிமிஷம் ஒன்றுக்கு லக்ஷம் லக்ஷமாய் நம்முடைய தேகத்திற் புகுந்து புகுந்து வெளிப்படுகின்றன. ஆயினும் நமது தேகதாருட்யம் குறைந்தாலொழிய அவைகள் தங்கி வியாதியை விளைப்பதற்குச் சக்தி யற்றவைகளாய் இருக்கின்றன.

ஒரு மனிதனுக்குப் போலவேயாம் ஒரு தேசத்தவர்க்கும். தேசமாகிய ஜனங்கத்தின் தேகத்தில் பலங் குன்றியக்கால் இராஜாங்கவிஷயம், ஜனசாரம், வித்தியா விஷயம் இவை போல்வன வெல்லாவற்றிலும் வியாதியாற் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள். ஆகையால் இந்த வியாதியின் வேரைக் களைந்து இரத்தத்தைப் பரிசுத்தம் பண்ணவேண்டும். அதை நமது மதத்தைக்கொண்டே பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். அது சரியானதோ தவறானதோ என்பதைக்குறித்து நான் இப்போது விசாரிக்கப் போவதில்லை. நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ, அஃது உங்களுக்குச் சம்பவித்திருக்கிறது. அதை உங்களால் தள்ளிவிடமுடியாது. தள்ளிவிட முயல்வீராகில் நாசமடைவீர்கள். ஏனெனில் மதமே நமக்குப் பிராணாதாரம். அதைப் பலப்படுத்த வேண்டும். பூர்வத்தில் நமது பெரியோர்கள் தங்கள் உயிர்களைத் துறந்தேனும் மதத்தைக் காப்பாற்றி வைத்ததனாலன்றோ இப்போதும் நாம் தலையிர்

ந்து நடக்கின்றோம்? மிலேச்சர்களால் இடிக்கப்பட்ட கோயில்களின் கோபுரங்கள் மறுபடியும் உடனே எழுப்பப் பட்டனவோ. தென்னிந்தியாவில் இருக்கும் சில தேவாலயங்களும் குஜராத்திற் சோமநாதர்கோயிலும் நம்முடைய சரித்திரத்தைப் புத்தகங்களைவிட மிக்க யதார்த்தமாய் விளக்கும். பல தடவைகளில் இடித்து நிரவப்பட்டும் மீண்டும் கிளம்பின இவ்வாலயங்கள் நமது தேசத்தாருடைய மனதுபோகும் வழியைக் காட்டுகின்றது. அந்தவழியே செல்வோமாயின் பெருமை யடைவோம். இல்லாவிடில் நிர்மூலமாய்ப் போய்விடுவோம். இதனால் இராஜாங்க ஜனசாரச் சீர்திருத்தங்கள் நமக் கவசியமில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவையெல்லாம் இரண்டாம் பக்ஷமே.

நமக்கு மதமே முக்கியம். அதை நாம் பலப்படுத்தவேண்டும். அதை எவ்விதமாய்ச் செய்வதென்பதைக் குறித்து எனக்கிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கப் போகின்றேன். அவ்வபிப்பிராயங்கள் என்மனதில் வெகுநாளாய்க்குடிகொண்டிருந்தன. சென்னையிலிருந்து அமெரிக்காவுக்குப் போவதற்கு வெகுகாலம் முன்னமே அவை இருந்தன. நான் அமெரிக்காவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் போனது அந்தக்காரணத்தைப் பற்றியேயாம். மத விஷயமாகக் கூடிய மகாஜனசபைக்காக நான் போகவில்லை. நான் போவதற்கு அஃதொரு முகாந்திரமாக மாத்திரம் இருந்தது. என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், முதன்முதலில் நமது புஸ்தகங்களிலும், மடங்களிலும், ஆசிரமங்களிலும் புதைந்துகிடக்கும் ஞானத்தைப் பகிரங்கப் படுத்தவேண்டும், சாதாரணசனங்கள் பல்லோரும் அறியும்படி செய்யவேண்

டும். இப்போது அது மறைந்திருப்பதற்குக் காரணம் மறைக்கும் மனிதர்கள் மாத்திரமே அன்று. பழைய பாஷையாகிய ஸம்ஸ்கிருத பாஷையே பெருத்த கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணுகின்றது. ஆகையால் இதை வெல்லவேண்டுமானால் நமது சிறப்புப்பொருந்திய ஸம்ஸ்கிருத பாஷையை நம்மவர் எல்லோரும் படித்து வித்துவான்களாகவேண்டும். பிறந்தது முதல் ஸம்ஸ்கிருதம் படித்த எனக்கே ஒவ்வொரு புதிய புஸ்தகமும் புதியதாகவே இருக்கின்றதெனின், நன்றாய்ப் படியாதவர்களுக்கு அந்தப்பாஷை இன்னும் எவ்வளவு கஷ்டமாய் இராது? ஆகையினால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையை அபிவிர்த்தி செய்வதோடு ஞானத்தை ஜனங்கள் வழங்கிவரும் பாஷையிலேயும் போதிக்கவேண்டும். ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் எதாவது சொல்லப்படுமேயானால் அது நமக்கு வெகு கண்ணியத்தையும் சிறப்பையும் பலத்தையும் கொடுக்கின்றது. இராமநுஜர், சைதந்யர், கபீர், முதலிய பெரியோர் தாழ்ந்த ஜாதியார்களை உயரச்செய்ய முயன்றது அவர்கள் செய்த காரியங்களுள் வெகு அற்புதமானது. அப்படி அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்குப் பூரணமாய் இருந்தும், அவர்கள் மாண்ட நூறுவருஷத்திற்குள்ளாக அவர்கள் செய்த காரியங்கள் நிஷ்பலனாய்ப் போனதற்குக் காரணம் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையை ஜனங்கள் விசேஷமாய்க் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யாமற்போனதேயாம். மேன்மைதங்கிய புத்த பகவானும் ஜனங்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைக் கற்பதைத் தடுத்தவரையில் ஒரு தப்பிதம் செய்தவரேயாவர். அவர் சீக்கிரமாயும் அவசரமாயும் தம்வேலையை முடிக்க விரும்பித் தமது போதனையை அக்காலத்துப் பாஷையாகிய பாலியில்

மொழிபெயர்த்தபோது அது வெகு நேர்த்தியாகத்தான் இருந்தது. ஜனங்கள் வழங்கும் பாஷையாகையால் அதை எல்லோரும் அறிந்தனர். மேலும் அஃது அவருடைய அபிப்பிராயங்களை வெகு தூரத்துக்கு வெகு தூரம் பரவும்படிச் செய்தது. ஆனால் அதனுடனே ஸம்ஸ்கிருத பாஷையையும் விர்த்தி செய்திருக்கவேண்டும். ஜனங்களுக்கு ஞானம் வந்திருந்தும் அவர்கள் அந்தஸ்தில்லாமலிருந்தார்கள். கல்வியன்றோ ஆபத்துக்களிற் சலியாமல் நிற்பது? கேவலம் ஞானத்தை மாத்திரம் ஜனங்களுக்குக் கொடுத்தால் அதில் உபயோகமில்லை; கல்விச் சிறப்பும் வேண்டும். நமக்குத் தெரிந்த தேசத்தவர் பலருக்கு அறிவுமிகுந்து இருந்தும், அவர்கள் புலிகள் போலவும் காட்டு மனிதர் போலவும் இருக்கின்றார்கள். அறிவும் நாகரிகமும் மேலோடேயே இருக்கின்றன. சுரண்டினால் உள்ளே இருக்கும் கொடுந்தன்மைகள் வெளியாகும். ஆகையால் ஜனங்களுக்கு அவரவர் பாஷைகளிற் போதிப்பது அவர்களுக்கு ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்குமே ஒழிய, சாசுவதமான நன்மையை உண்டுபண்ணாது. ஆகையால் ஸம்ஸ்கிருதத்தை விருத்தி பண்ணவேண்டும். பண்ணினால் ஒரு புதியஜாதி உண்டாய் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் உதவியைப் பெற்று, சீக்கிரத்தில் மற்ற சாதிகளைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்து அவைகளை யாளும். ஓ கீழ்ப்பட்ட ஜாதியார்களே! உங்களை உயர்த்துகிறதும் உங்களுக்கு க்ஷேமகரமானதும் எதுவென்றால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைப் பயில்வதேயாம். உயர்ந்த வர்ணத்தவரை இகழ்ந்து பேசுவதும் எழுதுவதும் மனஸ்தாபங்களை விர்த்திபண்ணி, ஏற்கனவே பிரிவு பிரிவாய்க் கிடக்கும் நம்மை இன்னும் அநேகமாய்ப் பிரியும்படி செய்துவிடும். ஆகையால் உயர்ந்த வர்ண

த்தாருடைய பலத்துக்குக் காரணமாயிருக்கும் அவருடைய படிப்பு எதென்றுலன்றோ அதைப் பெறுவீரால் அது தான் நீங்கள் விரும்புவதாகிய சமத்துவத்தை விளைவிக்கும்.

இந்தச்சென்னை இராஜதானியிலே ஒரு விஷயம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, இந்தப்பிராந்தியத்திலே திராவிடர்கள் என்ற ஒரு ஜாதியார் இருந்தனர் என்றும், அவர்கள் வடக்கேயிருந்து ஆரியர்களிற் சேராதவர்கள் என்றும், இத்தென்னிந்தியாவில் இருக்கும் பிராமணர்கள் மாத்திரம்தான் வடக்கே இருந்த ஆரியர்களினின்றும் பிரிந்து வந்தவர்களென்றும், ஏனைய தென்னிந்திய மனிதர்கள் அவ்வாறு ஆரியரைச் சேர்ந்தவர் அல்லர் என்றும், பிராமணருக்கு முழுதும் வேறுபட்ட ஜாதியரென்றும் சொல்லுகின்றனர். இது முழுவதும் ஆதாரமற்றது. ஏனெனில் வடதேசத்தாருக்கும் தென்தேசத்தாருக்கும் பாஷாபேதம் இருக்கிறதென்பதொன்றே தவிர வேறு என்ன பேதம் இருக்கிறது? இங்கே சில வடதிசையார் வந்திருக்கிறோம். நமது ஆங்கிலேய சிநேகிதர்கள் இந்தக் கூட்டத்தில் வடதேசத்தாரையும் தென்தேசத்தாரையும் பகுக்கவல்லரோ? இத்தேசத்துப் பிராமணர்கள் வடக்கேயிருந்து வந்தவர்களாயிற்றே. அவர்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தை மறந்தனரே. ஏன் அவ்வாறே ஏனைய ஜாதியாரும் தங்கள் பாஷையை மறந்து திராவிடபாஷையைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கக் கூடாது? இந்த உபாயம் இருதலைக் கொள்ளிபோல் இருதரத்தாருக்கும் பாதகமாகுமே. இவைகளையெல்லாம் நம்பாதீர்கள். திராவிட ஜனங்கள் இருந்திருக்கலாம். அவர்களிற் காட்டிலும் மேட்டிலும் தப்பியிருக்கும் சிலர் போக மிகுந்தவர்கள் இங்

கே கிடையார். அவர்களுடைய பாஷையை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டதாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் எல்லாரும் வடக்கே இருந்துவந்த ஆரியர்களே. சில ஆங்கிலேயர்கள் சொல்வதென்னவெனில், சூத்திரர்கள் சுதேசிகள் என்றும், வெளியிலிருந்து வந்த ஆரியரால் அவர்கள் அடிமைகொள்ளப் பட்டார்களென்றும் சொல்லுகின்றனர். ஆரியர் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்றால் திபத்தின் மத்தியப் பிரதேசத்திலிருந்தென்று சிலரும், ஆசியாவின் மத்தியிலிருந்தென்று வேறு சிலரும், பூமியின் வடக்கு நுனியில் வசித்தார்கள் என்று நவீனமாய்ச் சிலரும், ஆரியர்கள் தங்களைப்போற் செம்பட்டைமயிர் உள்ளவர்களென்று சில வெள்ளைக்காரரும், கறுத்த ரோமங்களுடையவரா யிருந்தனர் என்று சிலரும். பலவாறாகப் பேசுகின்றனர். நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் இவைகளுக்கெல்லாம் யாதோர் ஆதாரமும் கிடையாது. இந்தியாவுக்குப் புறம்பாக யாதோரிடத்தையும் ஆரியர்களுக்கு இருப்பிடமாகச் சாஸ்திரங்கள் சொல்லவில்லை. முற்காலத்தில் இந்தியாவின் எல்லையில் ஆப்கானிஸ்தானமும் அடங்கியிருந்தது. இவ்வளவுதான் சொல்லக்கூடும். இதற்கு மேற்பட்டுக்கூறுவனவெல்லாம் அறிவற்றதும் நியாயமற்றதுமாகவே முடியும். மேலும் அமெரிக்கர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் போர்த்துகல் தேசத்தார் முதலியவர்களும் கரிய ஆப்பிரிகா தேசத்தாரைப் பிடித்து அவர்களை அடிமைப்படுத்தி, அவர்களிறந்தால் அவர்கள் சவத்தை எறிந்து விடுவதும், அவர்களுடன் புணர்ந்து பிறந்த குழந்தைகளையும் வெகுகாலம் அடிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பதுபோல், எத்தனையோ ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் ஆரியர்களும் தாங்கள்போன ஊரிலிருந்த ஜனங்களை அவ்வாறே அடிமைப்படு

த்தினர் என்று நினைக்கின்றனர். இஃது அசாத்தியம். சிறு பான்மையரான ஆரியர்களைப் பெரும் பான்மையராகிய அடிமை ஜனங்கள் ஐந்து நிமிஷத்தில் பக்ஷித்து விட்டிருப்பார்களே. சரியான விஷயம் என்னவென்றால், மகாபாரதத்திற் சொல்லியிருப்பதுபோல, சத்தியயுக ஆரம்பத்திலே பிராமண ஜாதி ஒன்றே இருந்தது. பிறகு தொழில் பேதத்தினால் இப்போதிருக்கும் சாதிபேதங்கள் உண்டாயின. இதுதான் சரியாயும் நியாயம் பொருந்தினதாயும் இருக்கின்றது. வரப்போகிற ஸத்தியயுகத்திலேயும் எல்லா ஜாதிகளும் முன்னிருந்தது போல் ஆய்விடும். ஆகையால் இப்போது வர்ணாஸ்ரமங்களைத் திருத்தும் விவாதம் எப்படி முடியும் என்றால், உயர்ந்த ஜாதியாரைத் தாழ்மைப்படுத்துவதனாலன்று. தாழ்ந்த சாதியாரை உயரச்செய்வதனாலேயாம். பிரம்ம ஞானத்தை யடைந்தவனே பிராமணன்; அவனே மனித சிரேஷ்டன்; அப்படிப்பட்ட பிரம்ம ஞானிகளை உண்டாக்கும் பொருட்டுக் கீதாசாரியர் உபதேசம் செய்யவந்ததாகச் சங்கராசாரியர் தமது பாஷியத்தில் வற்புறுத்தி இருக்கிறாரன்றோ? இப்போது பிராமணர்கள் எவ்வளவு க்ஷீணதிசையை யடைந்திருந்தும் அவர்களுக்குரிய சிறப்பை நாம் பாராட்ட வேண்டியவர்களாகவே யிருக்கிறோம். ஏனெனில் இதுகாறும் பிரம்ம வித்துக்கள் மற்ற ஜாதிகளில்விட அவர்களுடைய சாதியி லிருந்தன்றோ அதிகமாய் உண்டாயினர்? நாம் தைரியமாய் அவர்களுடைய குறைகளை யெடுத்துக் காட்டவேண்டும். ஆனால் அவர்களுக்குரிய பெருமையையும் அங்கீகரிக்க வேண்டும். ஆகையால் ஜாதிவிஷபமாய், நேசர்காள், போர்புரியாதீர்கள். இன்னும் நாம பிரிந்துபோவதற்கு அஃது இடமாம். நாம் இன்னமும் க்ஷீணித்து விடுவோம். மரியாதைகள் தங்களுக்

சேயுரியன வென்றகாலம்போய்விட்டது. அந்த ஆங்கிலேய அரசாட்சியின் ஒரு நன்மையாகும். மகம்மதிய ஆளுகையும் இந்த விஷயத்தில் நன்மையைச் செய்தது. வருந்தும ஏழை ஜனங்களுக்கு அது சௌகரியத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஆகையால் நம்மவர்களில் ஐந்திலொரு பாகத்தார் மகம்மதியர்களாய் விட்டனர். கத்திக்கும் வெட்டுக்கும் பயந்தே எல்லாரும் மகம்மதியராய் விட்டார்கள் என்று நினையாதீர்கள். நீங்கள் ஜாக்கிரதைப்படாத பக்ஷத்தில் இச்சென்னையிலிருக்கும் ஜனங்களிற் பாதிப்பேபர் கிறிஸ்தவராய் விடுவார்கள். நான் மலையாளச் சீமையிற் பார்த்ததைவிட அற்புதமாகிய திருக்குமோ? உயர்ந்த ஜாதியான் செல்லும் தெருவிற் பறையன் போதல்கூடாதாம். ஆனால் அப்பறையன் தன் பெயரை மாற்றி ஆங்கிலேய அல்லது துருக்கப் பெயர் பூண்டுகொள்வானாகில் அவ்வீதியிற் போகலாமாம். இதனால் மலையாளத்தார் வெறிபிடித்தவர்களென்றுகொள்ளாமல் வேறெவ்வாறு அவர்களை மதிக்கக்கூடும்? இப்படிப்பட்ட துராசாரங்களை அனுசரிக்கும் அவர்களை மற்றைய இந்து தேசத்தில் ஞானமுள்ள வகுப்பினரெல்லாரும் இகழக்கடவர். தனக்கு உரிமையான குழந்தையாய் இருக்கும்போது அதைப் பட்டினி போடுவதும், அதுவே வேறொருவனுக்குச் சொந்தமானால் அதற்கு வெண்ணெயூட்டி வளர்ப்பதும் போலிருக்கிறது. ஆகையால் சாதியைக்குறித்துச் சண்டை வேண்டாம். தாழ்ந்த சாதியாரை உயர்த்தவேண்டும். உயர்ந்தவரைக் கீழே தள்ளக்கூடாது. இதுதான் நமது சாஸ்திரங்களுக்குச் சம்மதம். சாஸ்திரங்களைப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ள அறிவில்லாதவர்கள் என்ன சொன்னாலும், சாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருப்பதென்னவெனில், உயர்ந்த அந்தஸ்திற் பிராமணன்

இருக்கிறான்; தாழ்ந்த அந்தஸ்திற் சண்டாள னிருக்கிறான் என்றும், இந்தச் சண்டாளனைப் பிராமணனாக ஆக்கவேண்டு மென்றும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் சண்டாளர்க்குச் சிற் சில உரிமைகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஆகிய இவை யெல்லாம்தான். சூத்திரன் வேதத்தைக் கேட்பானேயாகில் அவன் காதில் ஈயத்தை யுருக்கிக்கொட்டு என்றும், அவன் ஞாபகத்தில் வைத்திருந்தால் அவனை வெட்டிவிடு என்றும், 'அடா பிராமணா' என்று சொல்வானேயாகில் அவன் நாக் கை யறுத்துவிடென்றும், இப்படியெல்லாம் எழுதிவைத் திருக்கின்ற புஸ்தகங்களும் இருக்கின்றன. இப்படிச் சொல் லத்தக்க பிசாசுகள் முற்காலத்திலிருந்தன. சட்டம் ஏற் படுத்தினவர்களை நாம் தூஷிக்கலாகாது. அவர்கள் தாங் கள் கண்ட அனுஷ்டானங்களைப் புத்தகங்களில் வரைந்து வைத்தனர். ஆனால் பிறகு என்ன சொன்னார்களென்றால், சூத்திரனுக்கு உயர்ந்த விஷயங்களை உபதேசிக்க வேண் டாம் என்றார்கள். இக்காலத்திற்கு அமையும் ஸ்மிருதிகளி லோ, பிராமணன் செய்வதைச் சூத்திரனும் செய்வது அவ னுக்குச் சிலாக்கியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படித் தான் போய்க்கொண்டிருக்கும். இவைகளையெல்லாம் விவர மாய்ச் சொல்ல இப்போது நேரம் இல்லை. மொத்தமாய், என்ன செய்யவேண்டு மென்றால், எல்லாச் சாதிகளையும் உயர்த்தவேண்டும். அந்தச் சாதிகளோ அநேகம். அவை களிற் சிலர் பிராமணர்களாக வேண்டுமென்று எத்தனிக் கிறார்கள். எந்தச் சாதியாராயினும் தாங்கள் பிராமணர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டால் தடுப்பவர் யாவர்? இப்போது சாதியொன்றினுக்குப் பதினாயிரம் ஜனங்கள்வீதம் அநேகம் சாதிகள் இருப்பதாய் வைத்துக்கொள்வோம். இவர்கள்

ஒருங்குசேர்ந்து நாங்கள் பிராமணர்கள் என்றால், அல்லீர் என்று மறுப்பவர் யார்? இதை நான் பிரத்யக்ஷமாய்க் காண்கிறேன். சிலபகுதியார் பலமடைந்து ஒரே சார்பாய் நிற்பார்களையானால், அவர்களைத் தடுப்பவர் யாவர்? அவர்கள் மற்றவர்களுடைய ஸமாசாரங்களிற் பிரவேசிப்பதில்லை. சங்கராசாரியர் முதலிய பெரியோர்கள் ஜாதிகளை யேற்படுத்தினார்கள். அவர்கள் செய்தனவெல்லாம் சொல்வேனாகில் நீங்கள் சிலர் என்மீது கோபம் கொள்வீர்கள். ஆனாலும் என்னுடைய யாத்திரைகளிலும் என் அநுபவத்திலும் ஏற்பட்டவரையில் அவர்கள் செய்த காரியங்களின் முடிவு வெகு விநோதமாகவே தோற்றுகின்றது. அவர்கள் கும்பல் கும்பலாய்ப் பெலுச்சிஸ்தான் தேசத்தாரைப் பிடித்து ஒரே நிமிஷத்தில் க்ஷத்திரியராக்கி விடுவதும், வலையர் கூட்டத்தை ஒரே க்ஷணத்திற் பிராமணராக்கி விடுவதுமாகிய இவையெல்லாம் செய்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் ரிஷிகளானபடியால் நாம் அவரை வணங்கக் கடவோம். நீங்களும் ரிஷிகளாகுங்கள். அதுதான் சூக்ஷ்மம். ரிஷி என்றால் யார்? பரிசுத்தமானவனே. பரிசுத்தமின்றி ஒருவன் 'நான் ரிஷி' என்றால் ரிஷியாய் விடுவானோ? நிஜமாய் ரிஷியாய் விட்டால் உங்களிடத்திலிருக்கும் ஏதோ ஒரு மகிமையினால் நீங்கள் சொல்லும் பிரகாரம் மற்றவர் நடப்பார்கள். உங்கள் அபிப்பிராயங்கள் அவர்களுக்கு அநிஷ்டமானவைகளானாலும் அவைகளுக்கு இணங்கி இவைகளை நிறைவேற்றிவிடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட மகத்துவம் உங்களிடத்திலிருக்கும். அதுதான் ரிஷித்தன்மை. இவையெல்லாம் எடுத்த விஷயத்தை விவரித்தவாறன்று; விவரம் தலைமுறை தலைமுறையாய் அப்போதைக்கப்போது ஏற்படவேண்டியது. இதனால் என்ன ஏற்-

படுகிறதென்றால் இந்தச் சண்டைகள் கூடாவென்பதே. சாதிகளைக்குறித்த சச்சரவுகளே எனக்கு மிகவும் மனவருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. இருதாத்தாருக்கும் அது நிஷ்ப்பலம்; உயர்குலத்தாருக்கே, அதிலும் பிராமணர்களுக்கே முக்கியமாய் அது பயனற்றதாகும். ஏனெனில் தங்களுக்கே சில மரியாதைகள் உரியவை, ஏனையோருக்கு இல்லை என்று சொல்லும்படியான சுதந்திரத்திற்குக் காலம் போய்விட்டது. உயர்குலம் தன்னை அடக்கம் செய்யும்பொருட்டுத் தானே குழிவெட்டிக்கொண்டால் மிக்க நலம். மேலும் அப்படிச் செய்வது அதனுடைய கடமையாகும்.

உயர் குலமானது அவ்வாறு செய்யத்தாமதஞ் செய்யுமாயின், அஃதழுகிக் கோரமான மரணத்தையடையும். மற்றையாருடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு முயலவேண்டியவன் இந்தியாவிற் பிராமணனேயாவன். அதைச் செய்தால் தான் அவன் பிராமணன் ஆவான். அப்படிச் செய்யாமற் பணத்தைச் சம்பாதிப்பவன் பிராமணனல்லன். சரியான பிராமணனும் பாத்திரவானுமாய் இருப்பவனுக்குக் கொடுப்பீராகில் மோக்ஷம் பெறுகிறீர்கள். பாத்திர னல்லாதவனுக்குக் கொடுப்பவன் நரகத்தை யடைவான் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்ற தன்றோ? லௌகிக வியவகாரம் இல்லாதவனே பிராமணன் - லௌகிகம் இதர சாதிகளுக்கே உரித்து. ஆகையால் வெகு காலமாய்த் தங்களுக்குச் சொந்தமான வித்வத்தைக் கொண்டு இதரர்களுக்குப் போதிக்கும்படி பிராமணர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். தாங்கள் பிராமணர்கள் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கவேண்டியது. பிராமணனுக்கு மரியாதைகள் ஏன் செய்யவேண்டு மென்றால்,

அவன் நற்குணங்களுக்கு நிதியாய் இருக்கின்றமையாலென்று மனு சொல்லி இருக்கின்றார். அந்த நிதியைத் திறந்து யாவருக்கும் தானம் செய்யுங்கள். இந்து தேசத்து இதர சாதியாரைவிட முன்பாக உலகவாழ்க்கையை யொழித்தவன் பிராமணன்தான். அவன் மேலான புருஷார்த்தத்தை யடைந்துவிட்டான் என்றால், ஏன் மற்ற ஜாதிகள் சோம்பல் கொண்டிருந்து அவனை மீறிப்போகும்படி விடுத்தனர்? ஆனால் இப்படி அதிகாரம் பெற்றும் அவ்வதிகாரத்தைத் துர்விநியோகம் செய்யலாகாது. நன்மைக்கே உபயோகிக்க வேண்டும். தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் படிப்பை மற்றவருக்கும் புகட்ட வேண்டும். சர்ப்பத்தாற் கடியுண்ட ஒருவன், மீண்டும் அச்சர்ப்பம் வந்து தன் விஷத்தை உறிஞ்சிவிட்டால், அவன் பிழைப்பான் என்று பங்காளத்தில் ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை உண்டு. அதுபோல் பிராமணனும் தானிட்ட விஷத்தைத் தானே உறிஞ்சிவிடவேண்டும். பிராமணரல்லாத மற்ற ஜாதியார்களை நோக்கி நான் சொல்வதாவது, நீங்கள் அவசரப்படக்கூடாது. பிராமணர்களோடு சண்டையிடக்கூடாது. ஞானமும ஸம்ஸ்கிருதப் படிப்பும் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டாம் என்று உங்களைத் தடுத்தவர்கள் யார்? அதை விட்டு நீங்கள் வீடுகளிலேயும் பத்திரிகைகளிலேயும் போர் புரிவது துர்மார்க்கமும் பாபகரமுமாம். ஆகையால் இந்தத் தூஷணைகளை யெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு, பிராமணனுக்கிருக்கும் ஞானத்தை சம்பாதிப்பதில் உங்கள் சக்திகளை யெல்லாம் செலுத்துவீர்களாயின், உங்கள் காரியம் சித்திக்கும். நீங்கள் ஏன் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களாகக் கூடாது? இந்தியாவிலுள்ள எல்லா ஜாதியார்களுக்கும் ஸம்ஸ்கிருதக் கல்வியைச் சொல்லிவைப்பதற்காக லக்ஷம்

லக்ஷமாய் நீங்கள் ஏன் செலவிடக்கூடாது? எந்த க்ஷணம் ஸம்ஸ்கிருதம் கற்கின்றீர்களோ, அந்த க்ஷணமே பிராமணருக்கு ஸமானமாய் விடுகிறீர்கள்.

இந்தியாவில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷைக்குத்தான் அதிகாரம் என்ற இரகசியத்தை யறியுங்கள். அஃது உங்களுக்கு வரின், உங்கள் பேரில் ஒருவராலும் குற்றம் சொல்லமுடியாது. மனவலிமையினால் ஒருவன் அநேகரை நடத்திக்கொண்டு போகின்றான். இவ்வுலகமே ஒருவன் ஸங்கல்பத்தால் உளதாயிற்று என்ற அத்துவைதிகளுடைய அபிப்பிராயத்தைப் போல் ஒரே அபிப்பிராயத்தை எல்லோரும் வகித்தால் அத்தனைபேரும் பலமுடையவராகின்றோம். 40 லக்ஷம் ஆங்கிலேயர் 300 லக்ஷம் இந்துக்களை எவ்வாறு அடக்கி ஆளுகின்றனரெனின் அவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து முயலுகின்றனர். நாம் தனித்தனியே நிற்கின்றோம். ஆகையினாலே இனி இந்து தேசம் மேன்மையையடைய வேண்டுமாயின், நாமெல்லோரும் ஒருமித்து ஒரே மனத்தராய் ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். இப்படிச் சொல்லும்போது அதர்வண வேத சம்ஹிதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற சுருதி ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அஃதாவது,

ஸம்கச்சத்வம் ஸம்வதத்வம்
ஸம் வோ மனாம்ஸி ஜானதாம் ।
தேவா பாகம் யதா பூர்வே
ஸஞ்ஜானானா உபாஸதே ।
ஸமானோ மந்த்ர: ஸமிதி: ஸமானீ
ஸமானம் மன: ஸஹ சித்தமேஷாம் ।

ஸமானம் மந்த்ரமபி மந்த்ரயே வ:
ஸமானீ வ ஆகூதி: ।
ஸமானா ஹ்ருதயானி வ:
ஸமானமஸ்து வோ மனோ ।
யதா வ: ஸுஸஹாஸதி ॥

"நீங்கள் எல்லோரும் ஒரே மனத்தையும் ஒரே எண்ணத்தையும் உடையவர்களாய் இருங்கள். ஏனெனில் தேவர்கள் ஆதியில் ஒரே மனதுடையவர்களாய் இருந்தமையால் மனிதர்களாற் பூஜிக்கப்பட்டனர்." அப்படி இருப்பதே நமக்கு க்ஷேமகரமாகும். திராவிடர்கள் என்றும் ஆரியர்கள் என்றும் அங்கிபரென்றும் இவ்வகைப்பட்ட அறிவற்ற சண்டைகளைத் தவிர்ந்தால் வருங்காலத்து பாரதவர்ஷம் மேன்மையடையும். சைனதேசத்தார் எல்லோரும் ஒரேமாதிரியாயும், ஜபான் தேசத்தார் எல்லோரும் ஒரேமாதிரியாயும் நினைக்கின்றார்கள். அதன் பிரயோசனம் உங்களுக்குத் தெரிந்தே இருக்கின்றது. சிறியதேசத்தில் ஜனங்கள் சுலபமாய் ஒருமித்துப்போகின்றபடியால், அவர்கள் பெரியதேசங்களையும் வென்று ஆளுகின்றனர். தேசம் பெரிதாயிருக்குமேயாயின், ஜனங்கள் தமக்குள் ஒழுங்கின்றி வெறுங்கூட்டமாய் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் ஒன்று கூடுவதில்லை. இந்தச் சண்டைகளெல்லாம் நின்றுபோகவேண்டும்.

நம்மிடத்தில் இன்னொரு குறைவும் இருக்கிறது. பல நூற்றாண்டுகளாகப் பிறநாட்டாருக்கு அடங்கி அடிமைத்தனத்தில் இருந்து வருவதால் நாம் ஸ்திரீகளைப்போல் ஆய்விட்டோம். இந்தத் தேசத்திலாவது வேறெந்தத் தேசத்தி

லாவது மூன்று ஸ்திரீகள்கூட ஒரு 5 நிமிஷமாவது ஒற்றுமையாய்க் கூடியிருக்கமாட்டார்கள். உடனே சண்டைபோடுவார்கள். ஐரோப்பிய தேசங்களிலே பெருத்த சபைகள் ஏற்படுத்தி ஸ்திரீகளின் வல்லமையைப் பற்றிப் பிரமாதமாய்ப் பிரசங்கிக்கின்றார்களே யன்றி, அவர்கள் சண்டைபோடுவதை மாத்திரம் விடுவதில்லை. அதன்பிறகு ஒரு புருஷன் வந்து அவர்களை அடக்கிவிடுகின்றான். அவர்களை யடக்கியாள இன்னும் ஒரு புருஷன் அவர்களுக்கு வேண்டியிருக்கிறது. உலகமுழுவதும் அப்படியேதான் இருக்கிறது. நாம் இப்பொழுது அப்படியாய்விட்டோம். கேவலம் ஸ்திரீகளாய்விட்டோம் நாம். ஸ்திரீகளை மற்றொரு ஸ்திரீ ஆளவந்தால் அவர்களெல்லோரும் உடனே அவளிடத்தில் குற்றங் கண்டுபிடிக்கத் தொடங்கி அவளைச் சின்னபின்னப்படுத்தி உட்கார்ந்துகொள்ளும்படி செய்துவிடுகின்றனர். அதுவே ஒரு புருஷன் வந்து அவர்களைச் சிறிது கடுமையாய் நடத்தி அப்போதைக்கப்போது கடுஞ் சொல் சொல்லி வருவானானால், அது அவர்களுக்குச் சரியாய் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட மாயா ஜாலத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்வது அவர்களுக்கு சகஜமாய்விட்டது. இவ்வுலகமுழுவதும் அப்படிப்பட்ட மாயா பந்தத்துக் குட்பட்டவர்களாலேயே நிறைந்திருக்கிறது. நாமும் அப்படித்தான் இருக்கின்றோம். நம்மவருள் ஒருவன் எழுந்து மேலான இடத்தை அடைய முயன்றால், அவனை நாமெல்லோரும் கீழே தள்ளிவைத்திருக்கப் பார்க்கின்றோம். அதுவே வெளி நாட்டார் வந்து நம்மை உதைத்தாலும் அது நமக்குப் பாந்தமாயிருக்கிறது. அது நமக்கு வழக்கமாய்ப் போய்விட்டதல்லவா? அடிமைகள் பெரிய எஜமான்களாகவேண்டும். ஆகவே இந்தமோகத்தை விட்டு

விடுங்கள். இதுவே இனி உங்களுக்கு பீஜமந்திரமாய் இருக்கக்கடவது. இன்னும் 50 வருஷம்வரையிலும் இந்த மஹாமாத்ரு மூர்த்தியையே போற்றக்கடவீர்கள். மற்ற வீண் தேவதைகளெல்லாம் ஒதுங்கியிருக்கட்டும். நமது சுஜன சுதேச ஸ்வரூபமாயுள்ள இந்தக்கடவுள்தான் இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டிருப்பது. எங்கும் தன் கைகளையும், எங்கும் தன் திருவடிகளையும், எங்கும் தன் செவிகளையும் உடையவரும், சர்வவியாபியும் விராட்சொரூபியுமாகிய இந்தக் கடவுளை விட்டு விட்டு, அயலார்களின் வீண் தேவதைகளை ஏன் தொழப்போகின்றீர்கள்? எங்கும் நிறைந்த இந்தக் கடவுளை நீங்கள் பூஜித்தால் பிறகு எல்லாத் தெய்வங்களையும் பூஜிக்கச் சக்தியுள்ளவராவீர்கள். அரை மைல் நகருவதற்குச் சக்தி வராததற்கு முன்னமே ஹநுமானைப்போல் கடலைக் கடக்கவேண்டுமென்கிறீர்கள். அது முடியவே முடியாது. ஒவ்வொருவனும் யோகியாய்ப் போய்விடமென்கிறான். தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கவேண்டு மென்கிறான். இது சாயுமா? நாள்முழுவதும் உலக விவகாரங்களைச் செய்துகொண்டு கர்மகாண்டத்தில் அழுந்தியிருந்துவிட்டு சாயங்காலத்தில் மூச்சை மூன்று தடவை யிழுத்தால் ஆகாயத்திலிருந்து ரிஷிகள் குதித்துவிடுவார்களோ? இது என்ன கேலி விளையாட்டோ? இதைவிட வேறு ஆபாசமும் உண்டோ? இவையெல்லாம் சிரிப்புக்கிடமாகும். சித்தசுத்தியும் தூய்மையான இருதயமும் முதன் முதலில் வேண்டியது; அதற்கு விராட்சொரூபத்தைப் பூஜிப்பதே உபாயமாகும். நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள மனிதர்களும் மற்ற ஜீவகோடிகளுமே அந்த விராட் சொரூபம். ஆகவே அந்த சொரூபத்தைப் போற்றுங்கள். உங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள இந்த மனிதர்க

ளும் பிராணி கோடிகளுமே உங்களுக்குத் தெய்வம். அதி லும் நீங்கள் முதன்மையாகப் பூஜிக்கவேண்டிய தெய்வம் உங்கள் சொந்த சுதேசஸ்தர்களே யாவர். ஆகையால் ஒரு வரைப்பார்த்து ஒருவர் பொறாமைப்படாமலும் ஒருவருட னொருவர் சண்டை சச்சரவு செய்யாமலும் உங்கள் சுதேச ஸ்தராகிய தெய்வத்தைப் பூஜியுங்கள். அப்படிச் செய்யாமற் போன காரணத்தினால் தான் இப்போது நாம் கஷ்டப்படு கின்றோம். அப்படியிருந்தும் நாம் இன்னும் கண்விழித்துக் கொள்ளாமலிருக்கின்றோம். இவ்விஷயம் மிகப் பெரியதான மையால் இதை எங்கே நிறுத்துகிறதென்று தெரியவில்லை. ஆகையால் சென்னையில் நான் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிற காரியங்களைப்பற்றி உங்களுக்குச் சுருக்கமாய்த் தெரிவித்து விட்டு இந்த உபந்யாசத்தை முடித்துவிடுகின்றேன்.

நமது தேசத்தாரின் வைதிக லௌகிகக் கல்விப் பயிற் சியை நமது வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷ யம் உங்கள் உணர்ச்சியில் நன்றாய் உறைக்கின்றதா? நீங் கள் கனவிலும் நனவிலும் கருத்திலும், பேச்சிலும், செய் கையிலும் இதையே எப்பொழுதும் நிறைவேற்றப் பார்க்க வேண்டும். அதுவரையில் நமக்கு விமோசனமில்லை. இப் போது உங்களுக்குக் கிடைக்கும் கல்வியில் சில நல்ல அம் சங்கள் இருப்பினும், கெடுதியே மேலிட்டிருப்பதால், உள்ள சில நல்ல அம்சங்களும் அந்தக் கெடுதியின் பாரத்தின் கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்டு போய்விடுகின்றன. முதலில் அது உத் தமமனிதர்களை உண்டாக்கும் கல்வியன்று, உள்ளதை அழி ப்பதே அதன் முழுவேலையுமாம். நமக்கு அருமையாயுள்ள வற்றில் நம்பிக்கையைப் போக்கி நமக்கு நாசகரமாய் முடி

யும் படிப்பு மரணத்தினும் கொடிதாம். குழந்தை பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போனவுடனே முதலாவது தன் தகப்பன் மூட்டாள் என்றும், இரண்டாவது தன் பாட்டன் மூளை புரண்ட பைத்தியக்காரனென்றும், மூன்றாவது தன் குல குருக்கள் எல்லோரும் வேஷதாரிகளென்றும், நான்காவது தன் வேதங்களெல்லாம் அபத்தமென்றும் கற்றுக்கொள்ளுகிறான். இவ்வாறு படித்துப் பதினாறு வயதானால் அவன் திடனற்று உயிரற்று யாவற்றையும் இல்லையென மறுக்கும் பிண்டமாய் விடுகின்றான். ஆகையால் தான் இந்தக் கல்வி ஐம்பது வருஷகாலமாய் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தும், இந்த மூன்று ராஜதானிகளிலும் சொந்த புத்தியுள்ள ஒருவன் கூட அதனால் நமக்குலபிக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட சொந்த புத்தியுள்ள சிலர் இருப்பாராயின், அவர்கள் வேறே படிப்பை வேறிடங்களினின்றும் கற்றும் அல்லது பழையநாளைய குரு குலங்களுக்குச் சென்று மூடபக்திகளின் பற்றறப் பரிசுத்தமடைந்தும் அவ்விதமானர்களேயன்றி இப்போது வழங்கும் கல்வியாலன்று. இவையெல்லாம் படிப்பாகமாட்டாது. படிப்பென்றால் சமாசாரங்களை மண்டையில் ஏற்றி வைப்பதனன்று. குணத்தையும் சீலத்தையும் செவ்வைப்படுத்தி ஆத்மோந்நதியையும் புருஷார்த்த லாபத்தையும் கைகூடச் செய்யவேண்டும். புத்தகசாலையிலுள்ள புத்தகங்களையெல்லாம் நெட்டுருப்போட்டு மனப்பாடமாய் ஒப்பிக்கின்றவனைவிட ஐந்து அபிப்பிராயங்களாயினும் தாதாத்மியமாகப் பொருந்த வமைத்து அதற்குத் தக்கபடித் தன் வாழ்க்கையையும் நடவடிக்கையையும் திருத்திக்கொள்பவனே மேலானவனாவான்.

யதா வரஶ்ரு நவாரவாஷீ

ஶாஷவ௱ வெத்தா நதஈ வரு நவ௱

: சந்தனக்கட்டைச் சுமையை சுமந்துகொண்டு போகும் கழுதை சுமையை மாத்திரம் அறியுமேயன்றி சந்தனத்தின் அருமை பெருமைகளை அறியாதல்லவா? சாமாசாரங்களை நிறைத்துவைப்பதே கல்வியாயின், புஸ்தகசாலைகளேயே இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் மஹா ஞானிகளாயும், 'என்சைக்லொபீடியா'க்களென்ற சகலகலாதரங்கிணிகளையே மஹரிஷிகளாயும் கொள்ளலாமன்றோ? ஆகவே நாம் லக்ஷியமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய தென்னவெனில், வைதிகமும் லௌகிகமுமாகிய நமது தேசத்தின் கல்விப்பயிற்சி முழுவதையும் நம் கைவசமாக்கிக்கொண்டு அதைக் கூடியவரையில் நமது தேசத்தின் பழக்க வழக்கங்களுக்கு இயைந்தவாறு நாமே செய்துகொள்ளல்வேண்டும். இது பெருந்த காரியம் தான். இது முடியுமோ முடியாதோ! ஆனால் காரியத்தை நாம் ஆரம்பிக்கவேண்டும். எப்படியெனில், இந்தச் சென்னபட்டணத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். இதில் ஓர் ஆலயம் ஏற்படுத்தவேண்டும். ஏனெனில் ஹிந்துகளுக்கு மதமே எதற்கும் முதலில் வரவேண்டும். ஆனால் சகல வர்ணத்தாரும் அக்கோவில் விஷயமாய்த் தமக்குள் போராடுவார்களே யெனில், அவ்வாறு போரிடாவண்ணம் எல்லாக் குறிகளுள்ளும் உயர்ந்ததாகிய 'ஓம்' எனும் குறியை ஏற்படுத்தி அந்தக் கோவிலை மதக்கக்ஷிகளுக்கு அதீதமானதாகச் செய்வோம். ஓம் என்ற குறியானது தகாது என்று எந்த மதப்பிரிவினர் சொல்லுகின்றனரோ அவர்கள் இந்துக்களெனத் தம்மைச் சொல்லிக்கொள்வதற்கு அதிகாரமற்றவராகின்றார்கள். எல்லோருமே இந்துக்களென்று சொல்லிக்கொள்ளப் பிரியப்படுவார்களாகையால் அந்த அந்த சமயபேதத்தார் தத்தம் சமயக் கொள்கைகளுக் கியைந்தவாறு அர்த்தம்

செய்துகொள்ளும் உரிமையுடையவர்களா யிருப்பர். ஆனால் ஆலயம் மாத்திரம் பொதுவாயிருக்கவேண்டும். உங்களில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் இஷ்டதெய்வ விக்கிரங்களை வேறிடங்களில் வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்தப் பொது ஸ்தானத்தில் உங்கள் மதபேதங்களைப் பற்றிச் சண்டை போடவேண்டாம். இவ்வாலயத்தில் நமது சமயபேதங்களுக்குப் பொதுவாய் அமைந்துள்ள அம்சங்களெல்லாம் உபதேசிக்கப்படும். அது மாத்திரமல்லாமல், நம்மதத்திலுள்ள வெவ்வேறு சம்பிரதாயஸ்தர்களும் இவ்விடத்தில் வந்து தத்தம் மதக்கொள்கைகளைத் தாராளமாய் பிரசங்கிக்கலாம். மற்ற சம்பிரதாயஸ்தருடன் மாத்திரம் அவர்கள் சண்டை போடக் கூடாது. இந்த ஒரு நிர்ப்பந்தத்துக்குத்தான் அவர்கள் உட்படவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தாமாய்ச்சொல்ல விரும்புவதை எல்லோரும் கேட்பர். அது உலகத்துக்கும் வேண்டியிருக்கின்றது. ஆனால் பிறரைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாயென்பதைக் கேட்க இந்த உலகத்துக்கு அவகாசமில்லை, அதை உனக்குள்ளேயே வைத்துக்கொள். அது ஒருவருக்கும் வேண்டியதில்லை. இரண்டாவது, ஆலயம் அமைப்பதுடன் உபாத்யாயர்களையும் உபந்யாஸகர்களையும் பழக்குவதற்குப் பள்ளிக்கூடமும் ஏற்படுத்தவேண்டும். இந்த உபாத்தியாயர்கள் வெளியேறி நமது ஜனங்களுக்கு மதபோதனை செய்து லௌகிகப்படிப்பும் சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். ஏற்கனவே நாம் மதவிஷயமாய்ச் செய்துகொண்டிருந்ததுபோல், இவர்கள் வைதிகம் லௌகிகம் என்னும் இருவகைக் கல்வியையும் வீடுகள் தோறும் சென்று புகட்டவேண்டும். இதைச் சுலபமாகச் செய்யலாம். இதேமாதிரி இந்தியாவின் மற்ற விடங்களிலும் கிரமக்கிர

மமாய் ஆலயங்களை யேற்படுத்தி உபாத்யாயர்களையும் உபந்யாசகர்களையும் பழக்கியனுப்பவேண்டும். இதுதான் என் உத்தேசம். இது பிரமாதமெனத் தோன்றலாம். ஆனால் அதைச் செய்தாகவேண்டியிருக்கிறது. இதற்குவேண்டிய பணம் எங்கேயிருக்கிறதென்றுகேட்பீர்கள். பணம் வேண்டியதில்லை. பணம் அற்பவிஷயம். அஃது எனக்கு திரணம்போலும். சென்ற பன்னிரண்டு வருஷங்களாக, நாளைக்கு பிக்ஷை எங்கேகிடைக்கும் என்பதை அறியாதவனாகவே காலங்கழித்திருக்கிறேன். எனக்கு வேண்டிய பணமோ மற்றெதுவோ எல்லாம் வந்தே தீரவேண்டும். ஏனெனில் அவை எனக்கு அடிமையேயன்றி நான் அவைகளுக்கு வசயப்பட்டவனல்லன். பணமும் மற்ற ஒவ்வொன்றும் வந்தே தீரவேண்டும்—வேண்டும், அதுதான் சரியான வார்த்தை. இதற்கு மனிதர்கள் எங்கே? அதுதான் இப்பொழுது நாம் யோசிக்கவேண்டியது. இப்பொழுது நாம் எந்த ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டோமென்பதைச் சற்றுமுன் உங்களுக்குச் சொன்னேன். ஆகவே இக்காரியத்துக்கு வேண்டிய மனிதர்களெங்கே? சென்னையிலுள்ள சிறுவர்களே! உங்களையே நான் நம்பியிருக்கிறேன். உங்கள் தேசம் கூப்பிடும்போது நீங்கள் பதில்சொல்வீர்களா, மாட்டீர்களா? நான் சொல்வதைத் தைரியமாய் நம்புவீராகில் உங்களுக்குக் கீர்த்தியுண்டாகும். நான் சிறுவனாயிருந்தபோது என்னுடைய வல்லமையில் எனக்கு நம்பிக்கையிருந்தது. அந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டே நான் இப்பொழுது வேலை செய்து வருகிறேன். அப்படியே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களது வல்லமையில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களா யிருங்கள். ஒவ்வொருவருடைய ஆத்மாவிலும் அநந்தமான சக்தி அடங்கியிருக்கிறதென்பதை நீங்

கள் ஒவ்வொருவரும் நம்புங்கள். அப்படிச் செய்வீராகில், நீங்கள் இந்தியா முழுவதையும் புனர்ஜன்மம் எடுக்கச் செய்வீர்கள். அதுமாத்திரமல்ல, பூமி முழுவதையும் வியாபித்து உங்களுடைய அபிப்பிராயங்களை மற்ற தேசத்தார்கள் செய்யும் காரியங்களிலும் புகும்படியாக இன்னும் 10 வருஷகாலத்திற் செய்துவிடுவீர்கள். உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருதேசத்திற்கும்போய் நாம் வேலைசெய்ய வேண்டும். இந்தியாவுக்கு உள்ளும் புறமுமான தேசங்களிற் போய் நாம் வேலைசெய்ய வேண்டும். வேலைசெய்தே தீர்வோம். அதுதான் சரி. அதற்காக எனக்கு இளம்பருவமுள்ள புருஷர்கள் வேண்டும். பலசாலிகளாயும், தேகாரோக்ய முள்ளவர்களாயும், புத்திக்கூர்மையுள்ளவர்களாயும், சிறுவர்களாயும் இருப்பவரே கடவுளை யடைவர்" என்று சுருதிகள் முறையிடுகின்றன. உங்கள் வருங்கால நிலைமையை நிர்ணயிப்பதற்கு இதுதான் தக்க சமயம். குன்றாத யௌவனபலத்தோடும் அலுத்துப்போகாத திடகாத்திரத்துடனும் கூடிய இந்தப்பருவத்தில்தான் நீங்கள் இதைப்பற்றித் தீர்மானிக்க வேண்டும். வேலை செய்வதற்கு இதுதான் தக்க சமயம், ஏனெனில் அன்றலர்ந்ததும், பிறர் தொடாததும் மோவாததுமான மலர்களே ஈசன் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கத் தக்கவையாம். அவற்றையே அவர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். ஆகவே எழுந்திருங்கள். சண்டையிடுவதும் வக்கீல்களாவதும் ஆகிய இத்தகைய காரியங்களை விடப் பெருத்தகாரியங்கள் செய்யவேண்டி யிருக்கின்றன. அவற்றை விடாமற் பற்றுங்கள். உங்கள் தேசத்தின் நன்மைக்காகவும், மனிதஜாதியின் க்ஷேமத்திற்காகவும் உங்களது சுயபிரயோஜனங்களை இழப்பது இதைவிட எவ்வளவோ மேன்மையானது. நமக்கு ஆயுளோ சொற்பம். இந்த

பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் என்ன இருக்கின்றது? இந்துக்களாகிய உங்களுக்கு ஆத்மா நித்தியமென்ற நம்பிக்கை கூடவே பிறந்திருக்கிறது. சென்னையிலுள்ள வாலிபர் சிலர் என்னிடத்தில் சிலசமயம் வந்து நாஸ்திகம் பேசுகிறதுண்டு. ஹிந்துக்கள் எப்பொழுதாயினும் நாஸ்திகர்களாகக் கூடுமென்று நான் நம்பமாட்டேன். சிலர் இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களைப் படித்துவிட்டு நாஸ்திகர்களாய் விட்டதாக நம்பக்கூடும், ஆனால் அந்த நாஸ்திகம் 5-மாதத்துக்குமேல் நீடித்திராது. ஏனெனில் அது நமது சரீரத்தில் நிலைத்திராது. அது நமது ரத்தத்துடன் கலவாது. உங்கள் சுபாவத்தில் இல்லாததை நம்ப உங்களால் முடியாது. அதைச்செய்ய முயன்றாலும் உங்களால் முடியாமற் போகும். ஆகவே அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யத் தலைப்படாதேயுங்கள். நானும் சிறுவயதில் அப்படிச் செய்ய ஒரு தரம் முயன்றேன். ஆனால் முடியாமல் போய்விட்டது. ஆயுள் அற்பமாயினும் ஆத்மா அநாதி நித்யமென்பதை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். மரணம் யாவருக்கும் நிச்சயம். ஆகையால் ஒரு பெரு முயற்சியைத் தீர்க்காலோசனை பண்ணி அதனைச்சாதிக்கும் பொருட்டு நமது ஆயுளைச் செலவழிக்க வேண்டும். இதையே நமது சங்கற்பமாய் வைத்துக்கொண்டு நடப்போமாயின், நம்மை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு அடிக்கடி அவதரிப்பதாய் வாக்களித்திருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் நம்மை ஆசீர்வதித்து நம்முடைய கோரிக்கைகளை ஈடேற்றுவாராக!

ஸ்வாமிகள் சென்னையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் சென்னைபுரி அன்னதான சமாஜத்தாரால் சேர்க்கப்பட்ட சபை ஒன்றில் அக்கிராசனம் வகித்து ஒரு பிரசங்கம்

செய்தார். அன்றையதினம் பேசினவர்களில் ஒருவர், மற்ற ஜாதியார்களைவிட பிராமணர்களையே உயர்ந்தவர்களாகக்கருதி அவர்களுக்கு விசேஷமாய்த் தானதர்மங்கள் செய்வது அநுசிதமாய்க் கண்டித்துப் பேசினார். ஸ்வாமிகள் அந்த அபிப்பிராயத்தைக் குறிப்பிட்டுப் பேசத்தொடங்கி, தேசத்திலுள்ள ஞானமெல்லாம் பிராமணர்களிடமே இருந்தபடியால், அவர்களைத் தானதர்மங்களால் ஆதரித்தாலன்றி, தேசத்தின் க்ஷேமத்துக்கு ஊனம்வருமென்றும், ஆனால் எந்த தானத்தையும் பாத்திரமறிந்து செய்யவேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

XI

ஸ்வாமிகள் பிறகுசென்னையைவிட்டுக் கல்கத்தாவுக்குச் சென்று பாபு நரேந்திரநாதசேன் முதலிய பிரமுகர்களால் வரவேற்கப் பெற்றார். சோபாபஜாரிலுள்ள ராஜா ஸ்ரீ ராதாகாந்த தேவபஹதூரின் மாளிகையிலே ஸ்வாமிகளுக்கு ஹிந்துக்களின் சார்பில் ஒரு வந்தனோபசார பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. அந்த பத்திரிகைக்கு உத்தரமாக ஸ்வாமிகள் மனவெழுச்சியை யுண்டாக்குமாறு வெகு வாக்சாதுர்யத்துடன் ஒரு பிரசங்கம்செய்தார். மார்ச்சுமீ 4உ ஸ்டார் தியடர் ஹால் என்ற மண்டபத்தில் "வேதாந்த சம்பூர்ண விளக்கம்" என்ற ஒரு பிரசங்கம் செய்தார்.

ஸ்வாமிகள் கல்கத்தாவில் சில நாள் தாமசித்திருந்து பிறகு டார்ஜிலிங்குக்குச் சென்று அங்கிருந்து லக்னௌவுக்கும் அப்புறம் ஆல்மோராவுக்கும் போனார். அவ்விடங்களிலெல்லாம் அவருக்கு மனப்பூர்வமான ராஜோபசாரங்கள் நடந்தன. ஸ்வாமிகளும் அதற்குத் தக்கவாறு பிரசங்கங்கள்

செய்தார். பிறகு காஷ்மீரத்துக்குப் போய் ஜம்முநகரை யடைந்து அங்கே ஹிந்திபாஷையில் ஒரு பிரசங்கம் செய்தார். ஜம்முவிலிருந்து பஞ்சாபிலுள்ள சியால் கோட்டுக்குப் போய் இங்க்லீஷில் ஒரு பிரசங்கமும் ஹிந்தியில் ஒரு பிரசங்கமும் புரிந்தார். ஹிந்திபிரசங்கம் பக்தியைப்பற்றியது. பிறகு அவர் லாகோருக்குச் சென்றார். அங்கே சநாதன தர்ம சபையாரும் ஆர்ய சமாஜத்தாரும் ஸ்டேஷனிலே அவரை உள்ளன்புடன் உபசரித்துக் கழுத்திற் பூமாலைசாத்தி வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு அப்பட்டணத்தின் அழகிய வீதிகளின் ஊடே ராஜா தியான சிங்கின் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அந்தப் பழைய அரண்மனையின் அகன்ற வாசலில் 'நாம் செய்யவேண்டிய வேலை' என்பதைப் பற்றி ஒரு பிரசங்கமும், புரொபெஸர் போஸின் பெங்கால் சர்கஸ் பந்தலில் 'பக்தியை'ப் பற்றி ஒரு பிரசங்கமும் புரிந்தார். அவரது மூன்றாவது பிரசங்கம் மகாவிஜய வைபவத்துடன் கூடி விளங்கியது. உபந்யாஸ விஷயம் 'வேதாந்தம்'. ஸ்வாமிகள் இரண்டுமணிநேரம் அத்வைத சித்தாந்தத்தைப்பற்றி அதிக கல்வித் திறமையுடன் சரமாரியாய்ப் பிரசங்கித்தார். பிறகு கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பினார்.

கல்கத்தாவுக்கு வந்தபிறகு வேதாந்த மதத்தைப் பிரசங்கம் செய்வதற்காக 'ராமகிருஷ்ண மிஷன்' என்ற சங்கத்தை ஏற்படுத்தி, பேலூர், மதராஸ், மாயாவதி என்னும் இடங்களில் மடங்களை ஸ்தாபித்தார். இவையன்றி, காசியிலும் கன்கல் என்ற இடத்திலும் பஞ்சநிவிர்த்தி வேலையும் சேவாசிரமங்களும், மூர்ஷிதாபாத்து ஜில்லாவைச் சேர்ந்த 'பாவ்தா' என்ற இடத்தில் அநாதசரணாலயமும் ஏற்படுத்தினார்.

XII

ஸ்வாமிகள் மறுபடியும் இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் செல்லுதல்—சான் பிரான்சிஸ் கோவில் வேதாந்த சங்க ஸ்தாபனம்—பாரிஸ் நகரத்தில் நடந்த பெருஞ் சபைக்குப் போதல்.

இந்தியாவிலும் வெளியிலும் ஸ்வாமிகள் விராமமின்றி செய்த பாரமான அதிகவேலையினால் அவரது தேகம் துர்ப்பலமாய்ப் போய்விட்டது. தேகம் குணப்படுவதற்காகக் கடல் யாத்திரைசெய்வது நலமென்று அவரது நண்பர்கள் சொல்லவே, அவர் லண்டனுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று அங்கிருந்து அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார். உடம்பு குணமானவுடன் சாந்த மகாசமுத்திரத்தின் கரையோரத்திலுள்ள ஊர்களில் வேதாந்த சம்பந்தமாய் உழைக்கத் தொடங்கி 'சான் ப்ரான்கிஸ்கோ' என்ற பட்டணத்தில் 'வேதாந்த சங்கம்' ஒன்று ஸ்தாபித்தார். அப்பொழுது பிரான்சின் தலைநகராகிய பாரிஸ் பட்டணத்தில் கூடிய ஒரு பெருங் காட்சியில் மதசபையின் முன் பேசும்படி அக்காட்சித் தலைவர்கள் ஸ்வாமிகளை அழைத்தபடியால், அவரும் அதற்கிசைந்து பிரான்சு தேசத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போனார்.

XIII

ஸ்வாமிகள் இந்தியாவுக்குத் திரும்புதல்—டக்காவுக்கு விஜயம் செய்தல்—சந்திரநாத் காமாக்ஷியம் என்னும் க்ஷேத்திரங்களுக்கு யாத்திரை—ஷில்லாங்குக்குச் செல்லுதல்—கல்கத்தாவுக்குத் திரும்புதல்—மஹாசமாதி.

1900-ஆம் வருஷத்தின் இறுதியில் ஸ்வாமிகள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிவந்தார். அதிக வுழைப்பால் அவரது தேகாரோக்கியம் மறுபடியும் தவறிப்போயிற்று. ஆனால் அவர்

வேலை செய்வதை யெல்லாம் நிறுத்திவிடவேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு தேகஸ்திதி குறைவாயிருக்கையிலேயே அவர் சில சிஷ்யர்களுடன் 1901–ஞு மார்ச்சுமீ 19௳ டக்காவுக்குச் சென்றார். அங்கே 2 பிரசங்கங்கள் செய்துவிட்டு ஏப்ரல் மீ 6௳ சந்திரநாத், காமாக்யம என்ற க்ஷேத்திரங்களுக்கு யாத்திரையாகப் புறப்பட்டார். அங்கிருந்து ஷில்லாங்குக்குப் போய், அப்பொழுது ஆஸாம் சீப் கமிஷனராயிருந்த ஸர் ஹென்ரீ காட்டன் துரை யவர்களால் எதிர்கொண்டழைத்துபசரிக்கப் பெற்றார். அங்கே ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தர்கள் அதிகமாய் நிறைந்திருந்த ஒரு சபையில் ஓர் உபந்யாசம் செய்துவிட்டுச் சில நாள் அவ்வூரில் தங்கியிருந்து பிறகு கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பிவந்தார். அவரது தேகஸ்திதி வரவர குணமாகிக்கொண்டே வந்தது. சீக்கிரத்தில் அவர் எப்பொழுதும்போல் சுறுசுறுப்போடும் உற்சாகத்தோடும் தம் வேலையைச் செய்யத் தொடங்குவார் என்று அவரது நண்பர்கள் நம்பியிருக்கையில், திடீரென்று 1902-ஞு ஜூலைமீ 4௳ அவர் பேலூர் மடத்திலே மஹா சமாதியில் கலந்துவிட்டார். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 39.

அன்று காலை அவர் இரண்டுமணி நேரத்துக் கதிகமாகவே தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அன்று பாணினி முனிவர் அருளிய வியாகரண நூலில் சுமார் 3-மணி நேரம் பாடம் சொன்னார். உடம்பு குணமாகிக்கொண்டு வருவதாகவே அப்பொழுதும் சொன்னார். அன்று பிற்பகலில் சிறிது தூரம் உலாவினார். மாலையில் தாம் வழக்கமாயிருக்கும் அறைக்குட் சென்றார். பிரமசாரி யொருவன் அவருக்கு உபசாரம் செய்

துகொண்டிருந்தான். அவர் ஜபமாலையை யெடுத்து ஜபம் செய்யத்தொடங்கி, பிரமசாரியையும அவ்வாறே அறைக்கு வெளியிற் சென்று ஜபம் செய்யும்படி பணித்தார். அவ்வாறு பணித்து 45-நிமிஷம் ஆனபிறகு அவர் மறுபடியும் பிரமசாரியை உள்ளே அழைத்து விசிறும்படிச்சொல்லிவிட்டு நித்திரை செய்யலானார். சுமார் 9-மணிக்கு அவர் திடீரென்று திடுக்கிட்டெழுந்து இரண்டு நெடுமூச்சு வாங்கினார். கூடவிருந்த பிரமசாரிக்கு அது இன்னதென்று தெரியவில்லை. அந்த பிரமசாரி உடனே ஒருவயதுசென்றசந்நியாசியை அழைக்க, அவர் வந்து கையைப் பிடித்துப் பார்க்கையில் நாடி பேசவில்லை.

முதலில் அது சமாதியாயிருக்கலாமென்று நினைத்து ஒரு சந்நியாசி அவரது செவியில் குருமஹாராஜாவின் திருநாமத்தை ஓதினார், ஓதியும் உயிர் வராமலிருப்பதைக் கண்டு டாக்டரை வரவழைத்தார்கள். டாக்டர் தம்மாலான பிரயத்னமெல்லாம் செய்து உயிரை செயற்கையாய்ச் சிறிது நேரம் எழுப்பப் பார்த்தும் முடியவில்லை. அடுத்தநாள் ஸ்வாமிகளின் தேகமானது கங்காதீரத்தில் மடத்தைச் சேர்ந்த நிலத்தில் ஒரு வில்வமரத்தின் கீழ் தகனம் செய்யப்பட்டது.

ஸ்வாமிகளின் ஸந்ந்யாஸாஸ்ரமத்திற் கேற்ப, அவர் லோகோபகாரமாயும் நிஷ்காம்யமாயும் உழைத்துக் கடைசியில் யோகிகளுக்குக் கிடைக்கும் அநாயாஸமான சுக நிர்யாண மடைந்ததைப் பற்றி நாம் பக்தி சிரத்தையுடன் அவரை வாழ்த்தவேண்டுமே யன்றி அவர் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து போனதைப் பற்றி விசாரப்படுவதில் பயனில்லை.

XIV

ஸ்வாமிகளின் உபதேசம்—மதம் பாமர ஜனங்களுக்குள் பரவ வேண்டும்—நாம் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று விர்த்தியுடையவேண்டும்—பிரிந்து நிற்றல் க்ஷீணகதிக்குக் காரணம்—நாம் மேற்றிசையிலிருந்து யந்திரம், தொழில் முயற்சி முதலிய நாகரிகத்தைக் கற்று அவர்களுக்கு நம்மதத்தைப் போதிக்கவேண்டும்—ஹிந்துஜாதியாரின் பிராணுதாரம் மதமே.

நமது முன்னோர்களான மஹர்ஷிகள் நமக்கு வைத்துவிட்டுப் போன மகா பாக்கியமாகிய சமயநெறியின் சிறந்த தத்துவங்களையே விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் தமது மேலான பிரசங்கங்களால் எல்லோருக்கும் திருப்பிக்கொடுத்தார்.

அவர் சென்னையில் செய்த 'இந்தியாவின் எதிர்காலம்' என்ற பிரசங்கத்திலே தம் கருத்தைப் பின்வருமாறு விளக்கினர்.—"என் அபிப்பிராயம் என்னவெனில், முதன்முதலில் நமது கிரந்தங்களிலும், மடங்களிலும், ஆசிரமங்களிலும் புதைந்து கிடக்கும் ஞானத்தைப் பஹிரங்கப்படுத்தவேண்டும். பாமர ஜனங்கள் எல்லோரும் அதை யறியும்படிச் செய்யவேண்டும். இப்போது அது மறைந்திருப்பதற்குக் காரணம் அதை மறைத்திருக்குமனிதர்கள் மாத்திரமன்று, அனேக நூற்றாண்டுகளாய்த் துருவேறியுள்ள பழைய பாஷையாகிய ஸம்ஸ்கிருதமேயாம். ஆகவே ஸம்ஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்களுக்கும் தெரியாதவர்களுக்கும் அதிலுள்ள அரிய ரஹஸ்யங்களை எல்லாம் வெளிப்படுத்தி இந்தியாவிலுள்ள பிரதி மனிதனுக்கும் அவற்றைப் பொது சொத்தாகச் செய்துவிடவேண்டுமென்பதே என் கருத்து".

இவ்வாறு எல்லோருக்கும் இந்த உண்மைகளை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று அவர் முயன்றதினால் பிராமணரின்

பெருமையைக் குறைக்கவேண்டுமென்று அவர் கருதியதாக நாம் கொள்ளக்கூடாது. பிராமணரல்லாத மற்ற ஜாதியாரை உயர்த்தவேண்டுமென்பதே அவர் கருத்து.

அவா அத்துடன் நிற்காமல் நமது மதத்தை வெளி நாடுகளிலும் சென்று பிரசங்கிக்கவேண்டுமென்றும் சொன்னர். இளைஞர்களை இந்த வேலையில் அதிக அக்கரை கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொன்னர்.

'உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வரான் நிபோயத

எழுமின், விழிமின், சிறந்தவரங்களைப் பெறுமின், அறிமின் என்றும், மாபைஃ மாபைஃ அதாவது அஞ்சேல், அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்றும் அவர் எப்பொழுதும் உபதேசித்து வந்தார். அவர் கல்கத்தாவிற் செய்த பிரசங்கத்தில் இந்தக் கருத்தை வெகு அழகாய் எடுத்துவிளக்கியிருக்கிறர். அவர் சொன்னதாவது:

"உயிர் இருப்பதற்கு அடையாளம் ஓங்கிப் பரவுவதே யாம். நாம் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வியாபகமுற்று ஓங்கி வளர்ந்து நமக்குள்ள ஜீவகளையைக் காட்டவேண்டும். இல்லாவிடில் இருந்த விடத்திலேயே இருந்து வளர்ச்சியின்றிக் குன்றிக் குறைந்து அழுகி நாற்றமெடுத்து அழியவேண்டியதேயன்றி வேறு வழியில்லை, இவ்விரண்டில் எதையேனும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இருந்தால் புகழுடன் ஓங்கிப் பரவி விளங்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அழிந்துபோகவேண்டும். நமக்குள்ளேயே எத்தனையோ அற்பச்சண்டைகளும் சச்சரவுகளும் இருப்பது நமக்கெல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கின்றது. உலக முழுவதும் இப்படித்தானிருக்கிறது. நான்

சொல்வதைக் கேளுங்கள். உலகத்தில் ஸ்வதந்திர ஆளுகை பெற்றிருக்கும் மற்ற ஜாதியார்கள் வெளி தேசங்களின் விஷயமாய்ச் சில ராஜரீக முறைமைகளை அனுசரித்து வருகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் சொந்ததேசத்தில் மிதமிஞ்சின உட் கலகங்கள் உண்டாய்விடுவதாயிருந்தால், தங்கள் நாட்டிக்குப் புறத்தேயுள்ள பொதுவான ஒரு பகைவனுடன் சண்டையிடத் தொடங்கிவிடுகிறார்கள். உடனே தங்கள் நாட்டின் உட்கலகம் நின்றுபோய்விடுகிறது. நமக்கோ உட்கலகங்கள் மாத்திரம் இருக்கின்றனவேயன்றி, அதை யடக்குவதற்கு நமக்கு Foreign policy என்ற வெளிநாட்டு விஷயமான முறைமை யொன்றுமில்லை. ஆகவே நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய வெளிநாட்டுமுறைமை என்னவென்றால், நமது சாஸ்திர உண்மைகளை வெளிநாட்டாரெல்லோருக்கும் பிரசிங்கித்தலேயாம், இப்படி முயன்றால் நாம் ஒற்றுமையுள்ள ஜாதிக்கட்டுடையோராவோ மென்பதற்கு உங்களுக்கு— ராஜரீக விஷயமான காரியங்களில் அக்கறை கொண்டுள்ள உங்களுக்குத் தான் சொல்லுகிறேன்—வேறு என்ன சாக்ஷியம் வேண்டியிருக்கிறது? இங்கு கூடியிருக்கும் சபையே இதற்குப்போதிய சாக்ஷியாம். இதுவன்றி வேறு மேலான காரணங்களும் இருக்கின்றன. இந்தியாவானது குறுகிப்போய், முத்துச்சிப்பியானது ஓட்டில் ஒளிந்து கொள்வது போல், தனது மேலான மதவுண்மைகளை அவற்றிற்காக விடாய்கொண்டிருக்கும் புறநாட்டாருக்குக் காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டது. இதுவே நமது துர்பாக்கியத்துக்கும் க்ஷீணகதிக்கும் காரணம். ராஜாராம் மோஹனராய் தோன்றி இப்படி நாம் பிறதேசத்தாரினின்றும் ஒதுங்கியிருக்கும் வழக்கமாகிய பெருஞ்சுவர்களைத் தகர்த்துத் தள்ளிக்

சுறுசுறுப்புகாட்டத் தலைப்பட்டது முதல்தான் நாம் உலகத்தோடொப்ப அபிவிர்த்தியடையத் தொடங்கியிருக்கிறோம். அந்தக் காரியம் வரவர வேகமான கதியில் நடந்துகொண்டே வருகிறது. நமது சரித்திர சுபாவமே இப்பொழுது மாறிவிட்டது. முன் சிற்றாறுகள் இருந்த விடத்தில் இப்பொழுது மகாநதிகள் இருகரையும் புரளப் பிரவாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றன. இதைத் தடுக்க எவராலும் ஆகாது. ஆகவே நாம் இந்தக் கிணற்றுத் தவளையின் வாழ்க்கையை விட்டு வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டும். ஆனால் கொடுத்தலும் பெறுதலுமல்லவோ உலக வாழ்க்கையின் மர்மம். நாம் எப்பொழுதும் மேற்றிசையாரின் காலடியண்டை உட்கார்ந்து ஒவ்வொன்றும் படித்துக்கொண்டுதான் இருக்கவேண்டுமோ, மதவிஷயத்திலும் நாம் அவர்களிடத்திலிருந்தே கிரகிக்கவேண்டுமோ? இல்லை. நாம் அவர்களிடத்திலிருந்து யந்திரவேலைகளைக் கற்றுக்கொள்ளலாம், இன்னும் பல்வேறு விஷயங்களையும் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் நாமும் அவர்களுக்குச் சிலது கற்பிக்கவேண்டும். அதாவது நம்முடைய மதமும் ஆத்மவித்தையுமேயாம். ஒரு பரிபூர்ண நாகரிகத்தைப் பெறும்பொருட்டு உலகம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தியாவிலுள்ள ஞான பொக்கிஷம் வெளிப்படப் போகிறதென்று காத்திருக்கின்றது. நாமோ அதை ஒருவருக்கும் கொடுக்கக் கூடாதென்று கெட்டியாய்ப் பிடித்துவைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நாம் இங்கே ஒருவருடனொருவர் வாயாடிக் கொண்டும் சண்டையிட்டுக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும், புண்ய விஷயங்களைப் பரிகாசமும் கேலியும் செய்து கொண்டுமிருக்கிறோம், இப்படிப் பரிசுத்த விஷயங்களைப் பரிகாசம் செய்

வதே நமது ஜாதிக்கு ஒரு பெரும் துர்வழக்கமாய்விட்டது. நமது முன்னோர்கள் எவ்வளவோ பாடுபட்டு உலகோபகாரார்த்தமாய்ச்சேகரித்துவைத்த இந்த ஞானாமிர்தத்தின் ஒரு துளியாவது எப்பொழுது கிடைக்குமோவென்று நம் நாட்டுக்குப் புறம்பேயுள்ளவர்கள் நெஞ்சங் குழைந்து வருந்தி வரண்டுபோன நாக்குகளை நீட்டிக்கொண் டிருக்கிறார்களென்பது நமக்குக் கொஞ்சமேனும் தெரியாது. ஆகவே நாம் வெளியேசென்று, பண்டமாற்றுதல் செய்வதுபோல், நமது ஆத்மஞானத்தையவர்களுக்குபதேசித்து அவர்களிடத்திலுள்ள யந்திரவித்தையைக் கற்போம். சிதாகாசத்தின் சிறந்த அற்புதங்களை அவர்களுக் குபதேசித்து ஜடாகாசத்தின் அற்புதங்களை அவர்களிடத்திலிருந்து கற்போம். நாம் எப்போதும் சிஷ்யர்களாகவே இரோம். ஆசிரியர்களாகவும் ஆவோம். சமத்துவமின்றி சிநேகத்தன்மை இருக்கமுடியாது. ஒரு பகுதியார் எப்போதும் ஆசிரியர்களாகவும் ஒரு பகுதியார் எப்போதும் சிஷ்யர்களாகவுமே இருந்தால் சமத்துவம் எப்படி உண்டாகும்? ஆங்கிலேயனுடனும் அமெரிக்கனுடனும் சமத்துவமா யிருக்கவேண்டுமாயின், நீங்கள் அவர்களுக்குக் கற்பித்துக் கற்கவேண்டும். உலகத்துக்குக் கற்பிக்கவேண்டி யிருக்கிற உங்களிடத்திலுள்ள ஆத்மஞானம் இன்னும் பல நூற்றாண்டுகளுக்குக் காணும். ஆகவே இக்காரியத்தை நாம் செய்தாகவேண்டும். நெருப்பை யொத்த ஆர்வமும் உற்சாகமும் நமது ரத்தத்தில் அமைந்திருக்கவேண்டும். வங்காளிகளாகிய நமக்குக் கல்பனாசக்தியும் உணர்ச்சியும் அதிகமென்று சொல்வார்கள். அதை நான் நம்புகிறேன். நம்மை வெறும கல்பனா சக்தியும் உணர்ச்சியுமாத்திரமுள்ள காரியசூரரல்லாத கோழைகளென்று சொல்லு

கிறவர் சொல்லிக்கொள்ளட்டும். ஆனால் கல்பனா சக்தியும் உணர்ச்சியுமுள்ள ஹிருதயத்தில் தான் திருவருள் விளங்குமென்பதை அவர்கள் அறிந்திலர். ஆகையால் கல்பனாசக்தியுள்ள வங்காளிகளே இக்காரியத்தைச் செய்யவேண்டும்.

உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வராந் நிபோதத

"விழிமின் எழுமின், எழுந்து வரங்களைப் பெறுமின் அறிமின்" என்று சுருதி முறையிடுகின்றது. ஆகவே கல்கத்தாவிலுள்ள இளைஞர்களே, இதுவே தக்க தருணமாகையால், நீங்கள் உறக்கத்தை விட்டு விழித்தெழுந்து முயன்று, கருதிய எண்ணம் கைகூடினாலன்றி முயற்சியை நிறுத்துவதில்லையென்று பிரதிக்கினை செய்து கொள்ளுங்கள். ஏற்கனவே நமக்கு எல்லாம் அநுகூலமாய்க் கொண்டுவருகிறது. தைரியங்கொண்டு பயப்படாமலிருங்கள். நமது வேதநூல்களில்தான் அபீ:, அபீ: என்ற லக்ஷணமானது பகவானைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அபீ: என்றால் பயமற்றவரென்று பொருள். ஆகவே நாம் பயமற்றவர்களாக வேண்டும். அப்படியாகுமிடத்து நமது காரியம் நிறைவேறுவதுதிண்ணம். ஆகையால் விழிமின் எழுமின். உங்களிடத்திலிருந்து இந்தப் பெருத்த சுவார்த்தத்தியாகத்தை (தன்மறுப்பை) உங்கள் தேசம் வேண்டி நிற்கின்றது. இளைஞர் தான் இக்காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

எவர்கள் இளைஞர்களாயும், பலசாலிகளாயும் பராக்கிரமசாலிகளாயும் நல்ல தேகக்கட்டுள்ளவர்களாயும் புத்திசாலிகளாயும் இருக்கின்றார்களோ அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத்தான் இந்தவேலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய இளைஞர்கள் இந்தக் கல்கத்தா நகரத்திலே நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்

கணக்காகவும் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் சொல்வதுபோல் நான் ஏதோ சிறிது செய்திருந்தாலும், நான் முன் கல்கத்தாவின் வீதிகளில் விளையாடித்திரிந்துகொண்டிருந்த அந்த உபயோக மற்றபையனே என்பதை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்போப்பட்ட நான்கூட அவ்வளவு செய்திருக்க, நீங்கள் இன்னும் எவ்வளவு செய்யக்கூடாது? ஆகவே, விழித்துக்கொள்ளுங்கள். எழுந்திருங்கள். உலகம் உங்களைக்கூவியழைக்கின்றது. இந்தியாவின் மற்றபாகங்களிலே அறிவும் செல்வமும் இருக்கின்றன. ஆனால் உற்சாகமென்பது என் ஜன்ம பூமியாகிய வங்காள நாட்டில்தான் உள்ளது. அந்த உற்சாகம்தான் இப்பொழுது வெளிக்கிளம்பவேண்டும். ஆகையால் கல்கத்தாவிலுள்ள இளைஞர்களே, இந்த உற்சாகத்தை உங்கள் இரத்தத்தில் பொருந்தப் பொருத்தி எழுந்திருங்கள். நாங்கள் ஏழைகளல்லவா, எங்களுக்கு யார் சகாயம் செய்வார்களென்று யோசிக்கவேண்டாம். பணமா மனிதனை சம்பாதிக்கிறது? மனிதனல்லவோ எப்பொழுதும் பணத்தை சம்பாதிக்கிறான். மனிதனது பராக்கிரம சக்தியாலும், உற்சாக சக்தியாலும், விசுவாசசக்தியாலுமன்றோ உலகம் முழுவதும் ஏற்பட்டு நிலைத்திருக்கிறது? உபநிஷத்துகளிலெல்லாம் மிக்க அழகுள்ளதெனப் பிரசித்திபெற்ற கடோபநிஷத்தைப் படித்தவர்களுக்கு இது நன்றாய் ஞாபகமிருக்கும். எப்படியெனில் ஒரு ரிஷியானவர் ஒருபெரிய வேள்விசெய்யத் தொடங்கி, அதில் தமக்கு உபயோகமாயுள்ள யாதொன்றையும் தானஞ்செய்யாமல் தனக்குப் பிரயோஜனமற்ற பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தானம்செய்தார். அப்பொழுது ரிஷிகுமாரனாகிய நசிகேதஸின் மனத்தில் சிரத்தை புகுந்ததாம். இந்த சிரத்தை (ஶ்ரத்தா) என்ற சொல்லை நான் மொழிபெயர்த்துச் சொல்லேன். அப்

படி செய்வது குற்றமாகும். இச்சொல் மகா அற்புதமான சொல்லாகும். வேறு பாஷையில் அதன் கருத்தையெல்லாம் அடக்கிக் காட்டும்படியான பதத்தால் அதைச் சொல்வது கஷ்டம். இந்த சிரத்தை நசிகேதஸ்ஸின் நெஞ்சத்தில் புகுந்தவுடனே அவன் தனக்குள்ளேயே, நான் பலருக்கு மேற்பட்டவன், சிலருக்கே கீழ்ப்பட்டவன், நானும் ஏதோ சிறிது செய்யக்கூடும் என்று சொல்லிக் கொண்டான். இப்படி அவனது தைரியம் அதிகமாகவே, அவன் மரணத்தின் மர்மம் என்னவென்று தெரிந்துகொள்ளத் தலைப்பட்டான். இந்த மர்மத்தை விடுவிக்கக்கூடியவன் யமதர்மராஜனே யாகையால், இந்தச் சிறுவன் யமனிடம் சென்றான். அங்கே அந்தச் சிறு தைரியசாலியாகிய நசிகேதஸ் யமாலயத்தில் மூன்று நாள் காத்திருந்தான். பிறகு அவனுக்கு யமன் பிரத்யக்ஷமாகி அவனது சந்தேகங்களை யெல்லாம் தீர்த்துப் பிரம்ம வித்தையை உபதேசித்த சங்கதி உங்களுக்குத் தெரிந்தேயிருக்கிறது. நமக்கு இப்பொழுது வேண்டியது அந்த சிரத்தையேயாம். நமது துரதிஷ்டத்தின் மகிமையால், அந்த சிரத்தையானது இந்தியாவை விட்டு அநேகமாய் ஒழிந்துபோய் விட்டது. அதினால் தான் நாம் இந்த இழிந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம். இந்த சிரத்தை யிருப்பதாலும் இல்லாமையாலும் உண்டாகும் வேற்றுமைதான் ஒரு மனிதனுக்கும் இன்னொரு மனிதனுக்கும் உள்ள வேற்றுமைக்குக் காரணம். ஒருவன் உயர்ந்தவனாகவும் மற்றவன் இழிந்தவனாவும் இருக்கக் காரணமென்ன? இந்த சிரத்தைதான். தன்னை துர்பபலமுள்ளவனென்று நினைத்துக்கொள்ளுகிறவன் துர்ப்பலமுள்ளவனாகவே ஆய்விடுவானென்று என் குரு மஹாராஜா சொல்வார். அஃது உண்மையே. ஆகவே இந்த சிரத்தை உங்கள் உள்ளங்களிற்

புகவேண்டும். மேற்றிசையாருக்குள் இகலோக ஐசுவரிய சம்பந்தமாய் என்ன என்ன காணப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் இந்த சிரத்தையின் விளைவென்றே அறியத்தக்கது, ஏனெனில் அவர்களுக்குத் தங்கள் தோல்வலியில் நம்பிக்கையுண்டு. உங்களுக்கும் உங்கள் ஆத்ம பலத்தில் நம்பிக்கையிருக்குமாயின், அதனால் இன்னும் எவ்வளவு காரியம் ஆகாது! ஆகையால் அகண்ட ஆத்மாவிலும் அகண்ட சக்தியிலும் நம்புங்கள். அந்த ஆத்மாவைப்பற்றி உபதேசிக்கும் நூல்களும் பெரியோர்களும் உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கின்றார்களென்பதை யெல்லோரும் நிர்விவாதமாய் ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றனர். எதனாலும் அழிக்க முடியாத ஆத்மாவினிடத்தில் அகண்டசத்தி அடங்கியிருக்கிறது. அதை எந்த சமயத்தில் வெளிப்படுத்த முயன்றாலும், வெளியே வரக்காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் தான் இந்தியாவின் வேதாந்தத்துக்கும் மற்ற தேசங்களின் தத்துவ சாஸ்திரங்களுக்கும் பெரிய வேற்றுமையுள்ளது. த்வைதமாயினும், விசிஷ்டாத்வைத மாயினும், அத்வைத மாயினும், இந்த எல்லா வேதாந்தங்களும் ஆத்மாவினிடத்திலேயே எல்லா சக்திகளும் அடங்கியிருக்கின்றனவென்று உறுதியாய் நம்புகின்றன. அந்தச் சக்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு சிரத்தை வேண்டும். சிரத்தையாவது நம்பிக்கை. நம்மிடத்திலேயே நமக்கு இந்த சிரத்தை அல்லது நம்பிக்கையென்பது வெகு குறைவாயிருக்கிறது. ஆகவே இந்த சிரத்தையின்மையை யொழிக்க நாம் முயல வேண்டும். பலமும் சிரத்தையும் மேற்கொண்டு புறப்படுங்கள். மற்றதெல்லாம் தானே வரும். நான் ஒரு காரியமும் இன்னும் செய்யவில்லை. நீங்கள்தான் இந்த வேலையைச் செய்யவேண்டும். நாளைக்கு நான் இறந்

தாலும் இந்த வேலை அழியாது. இன்னும் எத்தனையோ ஆயிரம் பேர் இந்த வேலையைச் செய்ய முன் வருவார்கள். என் தேசத்திலும், முக்கியமாய் என தேசத்தின் இளைஞர்களிடத்திலும், எனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையிருக்கின்றது. வங்காளத்து இளைஞர்களுக்கேயெல்லாவற்றையும்விடப் பாரமான வேலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சென்ற 10-வருஷகாலமாக இந்தியாமுழுவதும் நான் சுற்றிப் பிரயாணம் செய்து பார்த்ததில், இந்தியாவை மீண்டும் அதற்குரிய 'அத்தியாத்ம உந்நத ஸ்தானத்துக்கு உயர்த்தக்கூடியவர்கள் வங்காளநாட்டு இளைஞர்களேயென்ற நம்பிக்கை என் மனதில் உறுதியாய் பதிந்துவிட்டது. அது மாத்திரமன்று, உற்சாகசக்தி நிறைந்த இந்த வங்காளநாட்டுச் சிறுவர்களுக்குள்ளிருந்துதான் வீரபுருஷர்கள் தோன்றி இப்பூமண்டலத்தின் எல்லாத் திசைகளுக்கும் சென்று நமது முன்னோர்கள் குலதனமாய்ப் போற்றிவந்த சாசுவத தத்துவங்களைப் பிரசங்கிக்கப் போகிறார்கள். ஆகவே 'எழுமின், விழிமின், எண்ணிய எண்ணம் கைகூடும் வரை சலியாதுழைமின்' என்ற உபநிஷத் வாக்கியத்தை உங்களுக்கு மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தி இந்த உபந்யாசத்தை முடிக்கின்றேன். நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். ஏனெனில் பெருத்த அதிகாரமெல்லாம் எப்பொழுதும் பிரஜைகளுக்கேயுள்ளது. சாதாரண ஜனங்களுக்குள்ளிருந்துதான் உலகத்தின் மகா மேதாவிகளெல்லாம தோன்றியிருக்கின்றனர். முன் நடந்ததுதானே பின்னும் நடக்கும். எதற்கும் அஞ்சவேண்டாம். நீங்கள் அற்புதமான காரியங்களைச்செய்வீர்கள். நீங்கள் பயப்பட்டீர்களோ, ஒன்றுக்கும் உதவாமற் போவீர்கள். உலகத்திலுள்ள பெருந்துக்கத்துக்கெல்லாம் காரணம் பயந்தான். பயந்தான் மூடபக்திகளுக்கெல்லாம் பெரிய மூடபக்தி. பயம்

தான் நமது துன்பங்களுக் கெல்லாம் காரணம். நிர்ப்பயத் தன்மையால் சுவர்க்கமும் ஒரு நிமிஷத்திற் கைகூடும். ஆகை யால் "எழுமின், விழிமின், எண்ணிய எண்ணம் கைகூடும் வரை சலியாதுழைமின்."

இந்தியாவினிடத்தில் அபரிமிதமான அன்பெனும் தீயால் எரிந்துகொண்டிருந்த நமது சுவாமிகள் ஜனங்களின் நிலைமையை உயர்த்தி அவர்களுக்குள் தேசக்கட்டுணர்ச்சி யை உண்டாக்குவதற்கு மதத்தின் மூலமாய் முயன்றார். கல் கத்தாவில் செய்த பிரசங்கமொன்றில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அவர் தமது அபிப்பிராயத்தை வெகு தெளிவாய் விளக்கினார். அது வருமாறு:—

"ஒவ்வொரு தேசஜனமும் தத்தம்காரியங்களை நடத்து வதற்கு ஒரு சிறப்பு வகையான மார்க்கம் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். சிலர் ராஜரீக விஷயங்களின் மூலமாயும், மற்றும் சிலர் வேறு விதமாகவும் வேலைசெய்கின்றனர். நம க்கு அப்படிப்பட்ட ஆதாரம் மதமே யாகையால் அதன் மூலமாய்த் தான் நாம் நமது காரியங்களை நடத்தவேண்டும். ஆங்கிலேயனுக்கு மதத்தைப் போதிக்கவேண்டுமானால் ராஜ்ய தந்திர விவகாரங்களின் மூலமாகவே பிரசங்கிக்க வேண்டும். அமெரிக்கர்களுக்குச் சங்கச் சீர்திருத்த விவகா ரங்களின் வழியாக மதத்தைப் போதித்தால்தான் அவர் களுக்கு விளங்கும். ஹிந்துக்களுக்கோ ராஜதந்திர விஷயங் கள்கூட மதசம்பந்தமாய்ச் சொன்னால்தான் ஏறும். சங்கச் சீர்திருத்தமும் மதத்தின் மூலமாய்த்தான் வரவேண்டும். எந்த சங்கதியும் நமக்கு மதத்தின் மூலமாகவே வரவேண் டும். ஏனெனில் இந்தமதமே நமது ஜனங்க வாழ்க்கையாகிய

சம்மிதத்தில் பல்லவியாகவும், மற்றவையெல்லாம் சரணங்களாகவும் அமைந்திருக்கின்றன."

XV.

இந்தியாவினிடத்து ஸ்வாமிகளின் அன்பு—இந்தியாவின் மகிமை வர்ணனம்—ஸ்வாமிகளின் சர்வலோக காருண்யம்.

ஸ்வாமிகளின் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்த உத்தம தேசாபிமானத்துக்கு நிதர்சனமாக அவரது கல்கத்தா பிரசங்கத்திலிருந்து இரண்டொரு வாக்கியங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றோம். அவர் சொன்னதாவது, "நான் இங்கிலாந்தைவிட்டுப் புறப்படுவதற்குச் சற்று முன் ஓர் ஆங்கிலேய நேசர் என்னைப் பார்த்து 'ஸ்வாமிஜி, இவ்வளவு போக போக்கியங்களும் பிரதாப சக்தியும் நிறைந்த மேலைநாடுகளின் மகிமையை இந்த நாலுவருஷ காலமாய் அநுபவித்திருக்கிற தாங்கள் இனித் தங்கள் தாய்நாட்டினிடத்தில் எவ்வித விருப்பம் வைத்திருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்; அதற்குவிடையாக, 'இங்கேவருவதற்கு முன்னமேயே நான் இந்தியாவினிடத்தில் ஆசைகொண்டிருந்தேன். இப்பொழுதோ அத்தேசத்தின் தூசிகூட எனக்குப் பரிசுத்தமாய்விட்டது. அங்கு வீசும் காற்றும் எனக்குப் பவித்திரமாய்விட்டது. அஃது இப்பொழுது எனக்குப் புண்யக்ஷேத்திரமாயும் யாத்திரைஸ்தலமாயும் திவ்யதீர்த்தமாயும விளங்குகின்றது' என்றேன்".

அன்றியும் அவர் அமெரிக்காவிலிருந்து சென்னை வாசிகளுக்கனுப்பிய நிருபத்தில் வெளியிட்டிருக்கும் கருத்துகள் அவரது தேசாபிமானத்தை இன்னும் நன்றாய் வலி

யுறுத்துகின்றன. "இதர தேசத்தார் இந்தியாவின்மீது பன்முறை படையெடுத்து வந்து சுழற்காற்றைப்போல் அதைச் சூறைபாடிய போதிலும், அனேக நூற்றாண்டுகளாய் நாம் செய்த பராமுகமும் இதர தேசத்தவர் இழைத்த அவமானமும் பிராசீன ஆரியாவர்த்தத்தின் மகிமையைப் பிரத்தியக்ஷமாய் மங்கலடையச் செய்தபோதிலும், அதைத் தாங்கியிருந்த அனேக உன்னத ஸ்தம்பங்களும் ரமணீயமான மண்டபங்களும் வேலைப்பாட்டில் இணையற்ற மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் அனேக ஆண்டுகளாய் நாட்டை யழித்த பெருவெள்ளப் பெருக்கில் அடித்துக்கொண்டுபோய் விடப்பட்டபோதிலும், அதன் மத்தியப் பிரதேசமானது சிறிதும் பழுதற்றதாய் விளங்குகின்றது. ஈசுவரமகிமாவிலாசத்தையும் ஜீவகாருண்யத்தையும் பிரதிபாதிக்கும் சித்தாந்தமாகிய அற்புதமான ஞாபகஸ்தம்பம் கட்டப்பெற்ற ஆத்மாத்மிக அடிவாரமானது அசைவின்றியும், என்றும் போல் வலிமை பொருந்தியும் நிற்கின்றது" என்றும்,

"இந்திய மாதாவும் இறப்பளோ? பிராசீனகாலம் முதல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுக்கும் பிறப்பிடமும், ரிஷிகள் தமது தூயதிருவடிகளை வைத்து நடந்த பூமியும், இன்று வரையிலும் புண்ணியவான்கள் உயிர்வாழப்பெற்றதுமான நமது ஆரியாவர்த்தம் அழிந்துபோமோ? என் சகோதரர்களே, மகா பிரகாசமுள்ள விளக்கை யேந்திக்கொண்டு இவ்விரிந்த உலகின்கண்ணுள்ள நாடுநகரம் வனம் வனாந்தரமெல்லாம் உங்களுடன் சுற்றுகின்றேன். வேறு எத்தேசத்திலேனும் நம்தேசத்துப் புண்ணியவான்களைப் போன்ற மகான்களை உங்களால் முடியுமானால்

காட்டுங்கள் பார்க்கலாம். 'மரத்தினியல்பைக் கனியினாலறிக' எனும் ஆன்றோர் மொழி யென்றும் பொய்யா மொழியன்றோ. இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு மாமரத்தினருகிலும் சென்று அங்கு திரிந்து கிடக்கும் புழுக்கள் நிறைந்து காய்வாட்டாயுள்ள பழங்களைக் கூடை கூடையாய்ப் பொறுக்கி அவைகளைப்பற்றி வாலியம் வாலியமாய் நூல்களை யியற்றியபோதிலும் ஒரு நல்ல மாங்கனியின் பிரபாவத்தை யேனும் கூறினதாகுமோ? ஆனால் அம்மரத்தினின்றும் அதிக மதுரமும் பக்குவமும் சுவையுள்ளதுமான ஒரு கனியைப் பறித்துப் பார்ப்பீர்களாயின், அப்பொழுது மாங்கனியைப் பற்றிய மர்மத்தையெல்லாம் நீங்கள் அறிந்துவிட்டதாகக் கூறுவேன். அதுபோலவே இந்தியாவிலிருக்கும் ஞானிகள் தங்கள் ஒழுக்கத்தினால் இந்து மதம் இன்னதென்பதை விளக்கிக் காட்டுகின்றனர். மேலும் எந்த உத்தமமதமானது தன்னை அனுசரித்தவர்களுக்கு மேலான இம்மைச் சுகத்தையும் மறுமைச் சுகத்தையும் அளித்து வருகின்றதோ, அநேக வாயிரம் ஆண்டுகளாய்ப் பல இன்னல்கள் சம்பவித்துத் தன்னைச் சிரழித்தபோதிலும் என்றும் மாறாத யவ்வனப்ருவத்திற்குரிய திடகாத்திரத்துடன் விளங்கி வருகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட இந்துமதத்தின் இயல்பினையும் சக்தியையும் அதை யனுசரிப்பவர் அடையும் பலனையும் மேற்படி ஞானிகள் காட்டுகின்றார்கள்'' என்றும் மேற்படி நிருபத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

ஸ்வாமிகள் தம் ஜன்மதேசத்தை எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் நேசித்தாரோ அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் அவர் எல்லா தேசத்தையும், வர்ணத்தையும், மதத்தையும் சேர்ந்தவர்களையும் நேசித்தார்.

ஸ்வாமி விவேகாநந்தருடைய சிஷ்யையாகிய ஸஹோதரி நிவேதிதா என்ற தீக்ஷாநாமம் பெற்ற மிஸ் மார்கரெட் இ. நோபில் என்னும் மாது ஹிந்து பத்திரிகைக்குப் பின்வருமாறு எழுதினர். "ஸ்வாமிகள் அமெரிக்காவிலுள்ள ஐக்கிய நாடுகளுக்குப் போயிருக்கையில், அவரைக் கறுப்பு மனிதனென்று சிலர் தம் வீடுகளுக்கு வராக்கூடாதென" மறுத்துவிட்டபொழுது (இந்தப் பிசகு அவரது நண்பர்களுக்குத் தெரியவந்த பொழுதெல்லாம் அவர்கள் அதற்குப் பரிஹாரமாக அவரை திவ்யோபசாரம் செய்து கவுரவித்தனர்) ஸ்வாமிகள் அதைக் கண்டிக்காமல் மௌனமாய் இருந்து விடுவார். அந்த மௌனத்துக்குக் காரணமென்னவென்று யாராவது கேட்டால், இப்பொழுது நான் சமாதானம் சொல்லி மேன்மை பெற்றுவிட்டால், பிறகு எனது கறுப்பு சகோதரரை யெல்லாம் இவர்கள் இவ்வாறு மறுப்பதற்கு நான் சம்மதித்ததா யாகும்மல்லவா என்பார்."

XVI.

ஸ்வாமிகளின் போதனைகள்—பகவானையடைதலே வாழ்க்கையின் பயன்—அத்வைத மதத்தை ஸர்வஜன ஸாமான்ய மாக்குதல்—உண்மைச்சீர்திருத்த முறையானது உள்ளதை விர்த்தி செய்வதேயன்றி அழிப்பதன்று—இந்துமதத்தின் நித்திய தத்துவங்கள் மானிவர்க்கத்தின் சகலவிதகுறைகளையும் தீர்க்கவல்லது; அதுமற்றெல்லா மதங்களிடணித்தும் காட்டும் சமரசத்தன்மை—ஸர்வார்ஹ மதலக்ஷயம்.

நமக்குள்ளாகவே நாம் பிரம்மாநுபவம் பெறவேண்டுமென்றும், அதற்கு வழியின்னதென்றும் விவேகாநந்தர் போதித்தனர். இந்தவழியை அவர் செய்த ராஜயோகப்பிர

சங்கத்தின் முகவுரையில் எல்லா மதங்களினுடைய சாரம் சமாகக்காட்டி வெகு அத்புதமான சிறுவாக்கியங்களில் அடக்கி விளக்கியிருக்கிறார். அதாவது:—

"ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் தெய்வத்தன்மையை அவ்யக்த வடிவமாய்த் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

"வெளிப்புறத்திலும் உட்புறத்திலுமுள்ள பிரகிருதியை அடக்கி, ஆத்மாவின் அந்த தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதே வாழ்க்கையின் பெரும்பயனும்.

"கர்மம், உபாசனை, சித்தத்தை யடக்குதல், ஞானம் ஆகிய இவற்றுள் ஏதாவதொன்றாலாவது, அதற்கதிகப்பட்ட வகைகளாலாவது, அல்லது அவ்வெல்லா உபாயங்களாலுமாவது உனது தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்தி முக்தியடை.

"இதுவே மதத்தின் பரிபூரணவியல்பாம்."

அவர் வாழ்க்கை முழுவதும் அவர் பிரசங்கித்த வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் பரிபூர்ண இலக்கியமாய் விளங்கியது. அவர் வேதாந்த மதக் கருத்துகளை சர்வஜனங்களுக்கும் பிரசங்கித்தது மாத்திரமன்றி அவற்றின்படி நடக்குமாறும் வற்புறுத்தினர். இதைக் கேட்போரின் மனதுக்குத் தெளிவாய் விளங்கும்படி அவர் எவ்வளவு அற்புதமாய்ப் போதித்தார் என்பது லாகோரில் அவர் செய்த பிரசங்கத்திலிருந்து கீழே காட்டப்படும் மேற்கோளால் நன்கு விளங்கும்.

"உலகத்தின் அத்யாத்ம க்ஷேமத்தைக் காப்பதற்காகக் கண்விழித்தெழுந்து உங்கள் கரங்களைப் பரப்பி நில்லுங்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் முதலாக, உங்கள் தேசத்தின் க்ஷேமத்தை முதலில் கவனியுங்கள். இப்பொழுது நமக்கு வேண்டியது அத்வைதங் கூடவன்று. முதலில் அவ்வளவு வயிற்றுக்கு அன்னம் கிடைக்கட்டும். ஞானத்தைப் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். நம்மவர்களின் மண்டையில் மட்டுக்கு மிஞ்சின மத விஷயங்களை ஏற்கனவே திணித்துவைத்திருக்கிறோம். அவர்களோ பாவம் பசிப்பிணியால் வருந்துகின்றனர். வயிறு பசியால் வாடும்பொழுது வேதாந்தம் ஏறுமா? நமக்கு இரண்டு சாபங்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன. ஒன்று நமது பலவீனம், இரண்டாவது நமது பகைமையும் கல்நெஞ்சமும். சாஸ்திர சித்தாந்தங்கள் லக்ஷக்கணக்காயும், மதசம்பிரதாயங்கள் கோடிக்கணக்காயும் ஏற்படுத்தலாம். எவ்வளவு செய்தும் என்ன பயன்? வேதம் உங்களுக்குக் கற்பிப்பதுபோல், மற்றவர்களும் உங்கள் தேகங்களின் அம்சங்களேயென்றும், ஏழைகளும் பணக்காரரும், புண்யவான்களும் பாபிகளும், எல்லோரும் பிரம்மம் என்னப்பட்ட அகண்டபரிபூரண சொரூபத்தின் அம்சங்களே யென்றும் நீங்கள் மனதார உணர்ந்து, எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் ஜீவகாருண்யத்துடன் பிரவர்த்திக்கின்ற வரையில் இந்த வாசாஞானம் ஒன்றுக்கும் உபயோகப்படாது.

ஸ்வாமிகள் எந்த நிலையிலிருந்து ஹிந்து மதத்தைப் பிரசங்கித்தார் என்று சிலர் வினவலாம். அவர் எந்த மதத்தை பிரசங்கித்தார்? அவர் என்ன காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்காக வந்தார் என்றும் கேட்கக்கூடும். அவர் செய்த போதனைகளெல்லாம் உள்ளதை விர்த்தி செய்வதற்காகச் செய்த போதனையே யல்லது உள்ளதை யழிக்கவன்று.

பொதுவாய் 'மதம்' என்ற சொல்லில் எவ்வளவு விரிந்த கருத்துகளெல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றனவோ, அவற்றையெல்லாம் அடக்கியே அவர் பிரசங்கித்தார். மனிதனைப் படிப்படியாய் அத்யாத்ம மார்க்கத்தில் நடத்தி பூர்ண நிலைமையடைவிக்கவேண்டுமென்பதே அவரது போதனையின் கருத்தாம். அந்த விஷயத்தில் அவர் ஜாதிமதபேதங்களைப் பாராட்டினவரல்லர். இக்கருத்துகளையெல்லாம் 'ஸர்வார்ஹமத லக்ஷ்யம்' என்ற ஒரு பிரசங்கத்தில் அவர் வெகு தெளிவாய் விளக்கியிருக்கிறார். அந்த பிரசங்கம் வருவாறு:—

ஸர்வார்ஹமத லக்ஷ்யம்.

எங்கெங்கே நமது புலன்கள் எட்டிச் செல்கின்றனவோ, எதெதை நம்மனம் சங்கற்பிக்கின்றதோ, ஆங்காங்கு இருவித சக்திகளின் பிரவிருத்தியை யாம் காண்கின்றோம். இவ்விருவித சக்திகளும் ஒன்றற்கொன்று சத்துருத்தன்மையுற்றனவாய் எம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள பலவகை விகற்பமான தோற்றங்களுக்கும், எமது அகத்தின்கண் நிகழும் நாநாவித சங்கற்ப விகற்பங்களுக்கும் காரணமாய் விளங்குகின்றன. வெளிப் பிரபஞ்சத்தில் இவ்விருத்த சக்திகளின் பிரவிர்த்தியானது ஜடவஸ்துவினுடன் சம்பந்தமுறும்பொழுது * ஆகர்ஷண † பிரதிகர்ஷண சக்திரூபமாய்ப் பரிணமிக்கின்றது. உட்பிரபஞ்சத்தில் அப்பிரவிர்த்தியானது நம் இயல்பினுக்குரிய கலப்புணர்ச்சிகளாய விருப்பு - வெறுப்பு, நன்மை - தீமை என்னும் இருமை (த்வந்த்வம்) களுக்குக் காரணமாய் நிற்கின்றது. இவற்றைச் சில நிதர்சனங்களால் விளக்குவாம். சில பொருள்களை

* attraction. † repulsion.

யாம் வெறுக்கின்றோம். சிலவற்றை எம்பக்கல் கவர்கின்றோம். ஒருவரால் யாம் கவரப்பெறுகின்றோம். மற்றொருவரால் வெறுத்துத் தள்ளப்படுகின்றோம். நமது அநுபவத்திலேயே பலதடவைகளிலும், யாதொரு காரணமு மின்றியே சிலர்பக்கல் நமக்கு அதிகமான கவர்ச்சி உண்டாவதையும், அவ்வாறே வேறு சிலசமயங்களில் மற்றுஞ் சிலரால் நாம விலக்கப்படுவதையும் யாம் கண்கூடாய்ப் பார்த்திருக்கிறோம். இஃதனைவர்க்குந் தெளியத் தெரிந்த விஷயம். இவ்வெதிர்மறைச்சக்திகள் பிரவிர்த்திக்கும் துறை எத்துணையுயர்ந்துஞ் சிறந்து மிருக்கின்றதோ, அதற்கேற்ப அவற்றால் விளையும் பயன்களும் பலிஷ்டமாயும் பிரசித்தமாயு மிருக்கின்றன. மானுட விசாரத்திலும் வாழ்க்கையிலும் மதமே உயர்ந்த ஸ்தானத்தை வஹிக்கின்றமையின், இவ்வெதிர்மறைசக்திகளின் பிரவிர்த்தியும் இம்மதத்தினிடத்தே மிகச் சிறந்து விளங்கக் காண்கின்றோம். மன்பதைக் கநுபவமாயுள்ள அன்பிலெல்லாஞ் சிறந்த அன்பு மதத்தின் காரணமாகவே உதயமாயிற்று. அதே மன்பதைக் கனுபவமாயுள்ள மிகக் கொடியபகைகளும் மதத்திலிருந்தே யுண்டாயிருக்கின்றன. உலகங் கேட்டாநந்திக்குமாறு அதன் செவியில் பரம மங்களமான சாந்தி வசநங்களை உபதேசித்தவர்கள் மதாநுஷ்டாநமுள்ள மகான்களே யாவர். இவ்வுலகத்தின்மேல் விழுந்த மகா கொடிய சாபங்களும் மதாநுஸாரிகளின் வாயிலாகவே வெளிப்பட்டன. நாம் எம்மதத்தை யுற்றுநோக்கினும், அதன் உத்தேசியம் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கின்றதோ, அதற்குத் தக்கவாறு அதன் அமைப்பு சூக்குமமாயும், அதன் செயல்கள் சிறப்பு வாய்ந்து மிராநிற்கும். ஆகையாற்றான் மதத்தின்கண் இவ்விரு சக்திகளும் மிகச்சிறந்து விளங்கக் காண்கின்

றோம். மனிதர்கள் பரம புருஷார்த்தங்களென மதித்திருப்ப வைகளில் மதத்தைப்போல் மற்றெதுவும் உலகத்தை அவ்வளவு குருதியாறுய்ச் செய்யவில்லை. ஆயினும் மதத்தைப்போல் மற்றெதுவும் அத்துணை தர்மவைத்திய சாலைகளையும் ஆதுரர் சாலயங்களையும் கட்டிவைக்கவில்லை. மனிதர்கள் பக்கல் மாத்திரமின்றித் தாழ்ந்த பிராணிகளிடத்தும் மிக்க ஆதரவுடன் அன்பாயிருத்தல் வேண்டுமென்று மதம் உபதேசித்த வண்ணம் மற்றெத்தகைய மாநுட முயற்சியும் செய்ததில்லை. மதம் நம்மைக் குரூரமாயிருக்கச் செய்வதுபோல மற்றெதுவுஞ் செய்யவில்லை. நம்மை யிளக்கமுடையோரா யிருக்கச் செய்வதிலும் மதத்தைப்போன்றது மற்றொன்றில்லை. இவ்வாறுதான் முன்னைய காலத்திலிருந்தது. எதிர்காலத்திலும் இவ்வண்ண மாகவேதான் பெரும்பாலும் இருக்கும். ஆயினும் இத்தகைய கோரமான இரைச்சலுக்கும் கோஷத்துக்கும், சண்டைக்கும் சச்சரவுக்கும், மதங்களினுடையவும் மதவுட்பிரிவுகளினுடையவும் த்வேஷத்துக்கும் பொறாமைக்கும் மத்தியில், அவ்வக்காலத்தில், உந்நதமான சத்தங்கள், இவ்வெல்லாக் கூச்சல்களுக்கும் மேலாகக் கிளம்பி, பூமியின் ஒருமுனையினின்று மற்றொருமுனைக்குக் கேட்கததக்கதான பெருத்ததோர் குரலுடன் "சாந்திவேண்டும், ஸமரஸம் வேண்டும்" என்று உத்கோஷித் திருக்கின்றன. அதுவருவதெந்நாளோ?

மகத்தான மதப்போர்கள் விளைந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகத்தில் அவிச்சின்னமான ஸமரஸத்தன்மை ஒழுங்காய் நிலைபெறுதல் கூடுமா? என்பதே நாம் இன்று ஆராய்ச்சிக்காக எடுத்துக்கொண்ட விஷயம். இந்நூற்றாண்டின் கடைப்

பகுதியில் ஸமரஸத்தைப்பற்றிய யோசனைகளால் உலகமெங்கும் பெரிய அமளியாயிருக்கின்றது. முன்பதையில் ஸமரஸம் விர்த்தியாக வேண்டுமென்று அதற்காகப் பகீரதப் பிரயத்னங்களெல்லாம் செய்து வருகின்றனர். ஆனால் அது கிடைப்பது எத்துணைக்கடினம் என்பது நமக்குத் தெரியும். உலக வாழ்க்கையாகிய பெருஞ்சமரின் கடுமையைக் குறைப்பதும் மனிதனிடத்திற் றிரண்டுசேர்ந்திருக்கும அபாரமான வலிமையை யடக்குவதும் அசாத்தியமென ஜனங்களுக்கு விளங்குகின்றது. மனிதனது ஸ்தூல ஸ்வபாவத்துடன் ஸம்பந்தித்திருக்கின்ற உலகவாழ்க்கையிலேயே ஸமரஸத்தன்மை, அமைதி, அன்பு என்னும் இவற்றை நாட்டுவது கஷ்டமெனின், அவனது சூக்ஷுமவியல்பில் அவற்றினை நிலையுறச்செய்வது அதனினும் ஆயிரமடங்கு மிகக்கஷ்டமல்லவா? பிரித்து விளக்கற் கருமையான இத்தகைய அருஞ்சொல் வலையினின்றும் சிறிது வெளியே வரும்படி உங்களையான் வேண்டுகின்றேன். அன்பு, அமைதி, அறம், அபேதம், அகண்ட சகோதரப் பூண்மை என்னும் இன்னோரன்ன விஷயங்களைப்பற்றி நாம் இளமைப்பருவம் துவக்கிக் கேட்டுகொண்டு வருகின்றோம். ஆனால் அவை நமக்குப் பொருளற்ற வெற்றுரைகளாய் விட்டன; அவற்றினை நாம் கிளிப்பிள்ளைகளைப்போல் உச்சரிக்கின்றோம். அங்ஙனம் உச்சரிப்பதும் நமக்கு சகஜமாய்ப் போய் விட்டது. அதைத் தவிர்க்க நம்மால் முடியவில்லை. இப்பெரும் விஷயங்களை முதன் முதல் தங்கள் இருதய கமலங்களில் அநுபவித்தறிந்த மஹநீயர்கள் இம்மொழிகளை அமைத்தனர். அக்காலத்திற் பலர் அவற்றின் பொருளைக் கிரஹித்தார்கள். வரவர அச்சொற்கள் அறிவிலிகள்பாற்செல்ல அன்னோர் அவற்றைக்கொண்டு களியாட்டயர்வாராயினர். ஆகவே,

மதக் கருத்துக்களின் பொருளை இவர்களறியாராக, அம்மதமானது இவர்கள் கையிலகப்பட்டு சாரமற்ற வெறுங் கக்ஷ பதங்களாலேயே கேவலமான நிலையடையணியாய் விட்டது. பின்னர், 'என் தந்தையின் மதம்', 'எங்கள் ஜாதியாரின் மதம்', 'எங்கள் தேசத்து மதம்' என்று ஆராய்ச்சியின்றிச் சொல்லிக்கொள்ளும் படியான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. மதாவலம்பனமும் தேசாபிமானத்திற்கோர் அங்கமாய்விட்டது. [அதாவது, மதத்தைச் சிரேஷ்டமெனக் கருதி யதனை யவலம்பிக்காது, இராஜாங்க உரிமைகளைப் பெறுதலையே பரம பிரயோஜனமாகக்கொண்ட தேசாபிமானிகள் தங்கள் கருத்துக்கள் நிறைவேறுவதற்கு மதாபிமானிகள் போல் நடித்தல் சாதனமாயிருக்கக்கண்டு அதனைத் தங்கள் தேசாபிமானத்திற்கோர் அங்கமாக்கிக்கொண்டார்களென்றபடி.] ஆனால் தேசாபிமானமென்பதோ எப்பொழுதும் ஒருசார்பாய் நிற்பதேயன்றி ஸமரசத்தன்மைக்கு இடங்கொடாது. இக்கூறிய காரணங்களால் மதத்தின்கண் ஸமரஸத்தன்மையை நிலையுறச் செய்வது மிகவுங் கடினமெனப்போதரும். ஆயினும் 'ஸர்வ ஸமய ஸமரஸம்' என்னும் இவ்விஷயத்தை யாராய்ந்தறிய முயல்வோம்.

உலகத்திற் பிரஸித்திபெற்றுள்ள மகாமதங்கள் ஒவ்வொன்றும் மூவகைப் பகுதிகளடங்கியுள்ளதென யாமறிவோம். முதலாவது தத்துவப்பகுதி. இஃது அம்மதத்தின் இலக்கணத்தையும் சிறந்த உண்மைகளையும் உட்கொண்டு, அம்மதத்தின் முக்கியமான பூர்ணதாத்பரியம் ஈதெனக்காட்டி, அதை நம்பியனுசரிப்போர்களுக்கு அம்மதத்தின் ஆதாரமான மூலதத்துவ மின்னதென்பதையும், அதனையடையு

மாற்றையும் உபதேசியா நிற்கும். இரண்டாவது அத் தத்து வப்பகுதியே எல்லா ஆன்மாக்களும் அறிந்துய்யும்பொரு ட்டு உபாக்கியான வடிவமா யமைந்துள்ள பகுதியாம். ஆகவே, இரண்டாம் பகுதி கற்பிதக்கதைகளமைந்த புராணப் பகுதியாகின்றது. இப்புராணமானது மனிதர்களையும் ஈசுவ ராம்ச ஸம்பூதர்களான மஹா புருஷர்களையும் பற்றிய சரித்திர ங்களைக் கூறுகிறது. அறிதற்கரிய தத்துவாம்சத்தை அனை வரும் உணர்ந்துய்யுமாறு இத்தகைய கற்பனைக் கதைகளு டன் சேர்த்து அத்தத்துவங்களை விளக்க இயற்றிய நூலே புராணமென்றுஞ் சொல்லலாம். மூன்றாவதும் கடையது மான பகுதி கர்மப்பகுதி. இது முற்கூறிய புராணப்பகுதியை விட மிக்க வெளிப்படையாயும எளிதிற் கிரஹிக்கக் கூடிய தாயு மிருக்கின்றது. இதில் முக்கியமாய் அநுஷ்டானங்களும் சடங்குகளும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் முதலிய பலவகை காயி ககர்மங்களும், புஷ்பம் தூபதீபம் என்னுமித்தகைய இந்திரி யங்களுக்கு விஷயமாகக்கூடிய வேறு பல அம்சங்களும் பெரும்பாலும் அடங்கி யிருக்கும். இக்கூறிய விலக்கணங்க ளுள்ளதே கர்மப் பகுதியெனப்படுவது. பிரஸித்தமாயுள்ள ஒவ்வொரு மதத்திலும் இம்மூன்றம்சங்களையும் நீங்கள் பரக் கக்காணலாம். இவற்றுள் சிலர் ஒன்றை சிலாக்கியமாயும் சிலர் மற்றொன்றை சிறந்ததாயுங் கொள்வர். யாம் முதற் பகுதியாகிய தத்துவாம்சத்தைப் பற்றிப் பரியாலோசிப் போம்.

உலக முழுமைக்கும் ஸமாஸமாயுள்ள ஒரே தத்துவ சாஸ்திரம் ஏதேனு மிருக்கின்றதா? இதுகாறும் இல்லை. ஒவ்வொரு மதமும் தன் கொள்கைகளையே எடுத்துக்காட்டி

அவற்றையே உண்மையென வற்புறுத்துகின்றது. அஃது இவ்வளவு வற்புறுத்துவதுடன் மாத்திரம் நில்லாது, அஃது உண்மையெனக் கூறும் உண்மைகளை நம்பாதவர்கள் பயங்கரமான ஓரிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும் பயமுறுத்துகின்றது. அத்தகைய மதத்தாருள் மற்றுஞ் சிலர் அவ்வளவுடன் கூடத் திருப்தியடையாராய்த் தாங்கள் நம்பும் வண்ணம் ஏனையோரையும் நம்பும்படி வற்புறுத்துமாறு கத்தியையும் உருவிப் பிரயோகிப்பார்கள். இஃது அவர்களது இயற்கையான துஷ்டத்தன்மையால் உண்டாவதென்று நினைக்கக்கூடாது. மற்றென்னையெனின், அது மனிதர்களது மூளையைச் சம்பந்தித்த மதாவேசம் என்னும் ஒருவித வியாதி விசேஷமாம். இம்மதாவேசத்தாற் கட்டுண்டவர் மனிதர்களுக்குள் மிக்க பக்தி சிரத்தையும் வாய்மையும் உள்ளவர்கள். ஆனால் அவர்கள் உலகத்திலுள்ள ஏனைய உன்மத்தர்களைப்போலவே தாங்கள் செய்யும் செயல்களுக்கு உத்திரவாத மற்றவர்களா யிருக்கின்றனர்.

வியாதிகளுக்குள்ளே மதாவேசம் என்னும் இவ்வியாதியானது மிகவும் அபாயகரமானது. மானுட வியற்கையிற் குடிகொண்டிருக்கும் சர்வவித துஷ்டத்தன்மையும் இவ்வொன்றினாலேயே வெளிக் கிளம்புகின்றது. கோவம் மூண்டு நரம்புகள் கோரமாய் முறுக்கிப் பின்னிக்கொள்ள, மாந்தர்கள் புலிகளை மானுகின்றனர்.

இனி புராணத்திலாயினும் ஏதேனும் பொதுத்தன்மை உளதா? புராண ஸாமரஸ்யமேனும், எல்லா மதங்களும் ஒருங்கே ஒப்புக்கொள்ளும் சர்வார்ஹமான புராண சம்பிரதாயமேனும் ஒன்றுண்டோ? நிச்சயமாய் இல்லவேயில்லை. எல்

லா மதங்களிலும் அவரவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும் புராணக் கதைகளிருப்பினும், ஒவ்வொரு மதமும் "என் கதைகள் வெறுங் கற்பனைக் கதைகளல்ல" வென்று கூறுகின்றது. இதனைத் திருஷ்டாந்த வாயிலாகச் சிறிது ஆராய்வாம். கேவலம் நிதர்சனார்த்தமாகப் பேசுகின்றேனே யன்றி எம்மதத்தையுங் கண்டிப்பதில் எனக்குத் தாற்பரியமில்லை.

கடவுள் கபோதவடிவந் தாங்கி உலகத்திற் றோன்றினாரெனக் கிறிஸ்தவர் நம்புகின்றனர். அவர்களுக்கிது உண்மையான சரித்திரமேயன்றி கற்பனைக் கதையன்று. கடவுள் பசுவின்கண் ஆவிர்ப்பவித் திருக்கின்றாரென இந்துக்கள் நம்புகிறார்கள். அங்ஙனம் நம்புவது உண்மை சரித்திரமன்றெனவும் வெறும் பொய்க்கதையென்றும் மூடபக்தியென்றும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கின்றார்கள். ஒரு விக்கிரகத்தை ஒரு பெட்டி வடிவமாய்ச் செய்து அதின் இரு பார்சத்திலும் தேவதூதர்களின் தூய உருவங்களை யமைத்தால், அதனைப் பரம பவித்திரஸ்தானமாகிய கர்ப்ப கிருஹத்தில் வைக்கலாமென்றும், பகவானாகிய யெஹோவாவின் திருவுள்ளத்திற்கது மிகவும் உவப்பானதென்றும் யூதர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் அதனை ஒரு சுந்தரபுருஷ வடிவமாகவேனும் ஸ்திரீ ரூபமாகவேனும் அமைக்கின், அதே யூதர்கள் அதனைக் கண்டமாத்திரத்தில், 'இஃதொரு பயங்கரமான விக்கிரகம்; இதனை யுடைமின்' என்பார்கள். இதுதான் புராணவிஷயத்தில் நமக்குள்ளிருக்கும் ஐக்கியம். ஒருவன் எழுந்து நின்று 'எனது ஆசாரியன் இன்ன இன்ன அற்புதச் செயல்களைச் செய்தா'ரென் றுரைப்பானாயின், அஃதெல்லாம் வெறும் மூடபக்தியெனக் கூறுகின்றனர் ஏனையோர். ஆனால்

அவர்கள் ஆசாரியனை அதைவிட இன்னும் ஆச்சரியகரமானதொரு செயலைச் செய்திருப்பார். அதை யவர்கள் உண்மைச் சரித்திரமெனக் கொள்ளாநிற்பர். யான் கண்டறிந்த வரையில் இவ்வுலகில் எவரும் சரித்திரத்துக்கும் புராணகதைகளுக்குமுள்ள சூக்குமபேதத்தை இக்கனவான்களின் மூளைகளிலுள்ளவாறு கண்டறியக் கூடவில்லை. இத்தகைய கதைகளெல்லாம் எவருடையவாயினும், ஏகதேசஞ் சிறிது உண்மைச் சரித்திரம் கலக்கப்பெற்றிருக்கக் கூடுமாயினும், வாஸ்தவத்திற் கற்பனைகளேயாம்.

இதற்கடுத்தது கர்மம். ஒரு மதக்கோட்பாட்டினர் ஒரு வகையான கர்மத்தை யநுஷ்டிக்கின்றனர். அவர்கள் தாம் அநுஷ்டிக்கும் பத்ததியே பவித்திரமானதென்றும் ஏனைய மதங்களின் கர்மாநுஷ்டானங்கள் கேவலந் தாழ்ந்த மூடபக்தியென்றும் கருதுகின்றனர். ஒரு மதத்தினர் ஒரு வகையான உருவத்தை பூஜிப்பார்களாயின், மற்றோர் அதைக் கண்டு இது 'அஸஹ்யம்' என வெறுக்கின்றனர். மிகவுஞ் சாதாரணமான ஒரு உருவத்தை உதாரணமாக வெடுத்துக் கொள்வோம். இலிங்க உருவமானது உண்மையில் வேறு பொருள் கொள்ளினும், கிரமேண அப்பொருள் ஜனங்களால் மறக்கப்பட்டுபோக, இப்பொழுது சர்வேஸ்வரனது அறிகுறியாக மாத்திரம் அது நிற்கின்றது. இந்த உருவத்தை ஈசுவர மூர்த்தமாகப் பாவித்து வழிபடும் ஜனங்கள் அதை யங்ஙனமே கொள்கின்றார்களே யன்றி அதைப்பற்றிய வேறெவ்விதமான எண்ணமும் அவர்கள் மனதில் உண்டாவதில்லை. ஆனால் வேற்றுமதத்தானொருவன் அதனைக் காணும்பொழுது அதை யஸஹ்யமெனக்கொண்டு கண்டிக்கின்றான்.

ஆனால் இங்ஙனங் கண்டிக்குமவன் செய்யும் அனுஷ்டானம்
இந்த இலிங்கமதாநுசாரிக்கு அதைவிட அஸஹ்யமாய்த்
தோன்றும். இவ்விஷயத்தை இலிங்கபூஜா சம்பிரதாயத்தா
லும் கிறிஸ்தவருள் வழங்கும் 'நற்கருணை' யென்னும் சம்
பிரதாயத்தாலும் விளக்குவாம். கிறிஸ்தவர்களுக்கு இலிங்க
பூஜையைக் கண்டால் அஸஹ்யமாயிருக்கின்றது. இந்துக்
களுக்கு 'நற்கருணை' யென்னும் கிறிஸ்துவச்சடங்கு அஸஹ்
யத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது. ஒரு மனிதனது நற்குணங்
களைக் கிரஹிக்குப்பொருட்டு அவனைக் கொன்று அவன்
இறைச்சியைத் தின்பதும் அவன் இரத்தத்தைக் குடிப்பது
மான கிறிஸ்தவச் சடங்கானது நரமாம்ச பக்ஷணமென இந்
துக்கள் கூறுகின்றார்கள். இது காட்டில் திரியும் நாகரிக
மில்லா முரட்டு ஜாதியார் செய்யும் காரியமாயிருக்கின்றது.
ஒருவன் தைரியமுள்ளவனாயிருப்பின், அவர்கள் அவனைக்
கொன்று அவன் இருதயத்தைப் புசிக்கின்றார்கள். ஏனெ
னில் அப்படிச் செய்வதால் அம்மனிதனது திடசித்தமும்
தைரியமுந் தங்களுக்கு வருமென்பது அவர்களது நம்பிக்
கை. பரம க்ரைஸ்தவசிகாமணியாகிய ஸர் ஜான் லப்பக் என்
பவர் கூட இதனை யொப்புக்கொண்டு இக்கிறிஸ்தவ ஆசார
மானது மேற்சொல்லிய காட்டுச்சாதியாரின் கொள்கையி
னின்றே உற்பத்தியாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகின்
றார். ஆனால் கிறிஸ்தவர்களிற் பெரும்பான்மையோர் அவ்
வாசாரத்தின் மேற்கூறிய உற்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகின்
றார்களில்லை. இவ்வாசாரம் மேற்கூறியபடி பொருள் கொள்
வதற் கிடங்கொடுக்குமென்பது அவர்கள் மனதில் நுழை
வதேயில்லை. அதை யவர்கள் பரிசுத்தமாகக் கொண்டிருக்
கின்றமையின், அதுவே தங்களுக்குப் புருஷார்த்தமெனக்

கருதியிருக்கின்றனர். ஆசைகயால் கர்மங்களிலும் சர்வ ஜனங்களும் ஒப்புக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கக்கூடிய பொதுமையான ஆசாரமென்பதொன்றில்லையென்க. அவ்வாறாயின சமரஸத் தன்மையென்பது யாண்டுளது? சர்வசாதாரண சமரஸ மதம் ஒன்றுளதாதல் எவ்வாறு சாத்தியம்? ஆயினும் அத்தகைய தொன்றிருக்கவே இருக்கின்றது. அஃதென்னவென்று இனி யாராய்வாம்.

சர்வ சகோதரப் பான்மையைப்பற்றி யாம் அனைவரும் கேள்வியுறுகின்றோம். இதனை விசேஷமாய்ப் பிரசங்கிப்பதற்குச் சங்கங்கள் எத்துணை ஆயத்தமாயுள்ளனவென்பதும் யாமறிவோம். இதைப்பற்றிப் பேசுகையில் எனக்கு ஒரு பழய கதை ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. இந்தியாவில் சுராபானமானது பஞ்சமா பாதகங்களில் ஒன்றெனக் கருதப்படுகின்றது. ஓரூரிலே இரண்டு சகோதரர் இரகசியமாய்ச் சிறிது சாராயமருந்த வெண்ணங்கொண்டார்கள். அவர்கள் சாராயமருந்த உத்தேசித்திருந்த விடத்திற்கு மிகவுஞ் சமீபமான ஓர் அறையில் மகா ஆசாரபரரான அவர்களது அம்மான் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். ஆகவே அவர்கள் குடிக்க ஆரம்பிப்பதற்கு முன் அவர்களில் ஒருவன் மற்றவனை நோக்கி 'அடே சத்தஞ் செய்யாதே! மாமா விழித்துக்கொண்டுவிடுவார்' என்றான். அவர்கள் குடித்துக்கொண்டே ஒருவரை நோக்கி யொருவராக இருவரும் 'அடே இரைச்சல் போடாதே; மாமா எழுந்துவிடுவார்' என்று கத்தவாரம்பித்தனர். இந்தக் கத்துதல் அதிகரிக்கவே மாமா விழித்தெழுந்து விட்டார் அவர் உள்ளே பிரவேசித்து நடந்ததையெல்லாம் கண்டறிந்துகொண்டார். சர்வத்திர சகோதர பாவ

மென்பதும் அவ்வாறே யிருக்கின்றது. "யாம் அனைவரும் சமானர்; ஆகையால் யாம் ஒரு கட்சியாய்ச்சேர்வோம்" என்று எமக்கவ்வாறும் மேற்சொல்லிய குருபர்கள் போலச் சத்துகின்றோம் எப்பொழுது யாம் ஒருகட்சியாய்ச் சேருகின்றோமோ, அப்பொழுதே யாம் சமத்துவத்தை ஆசேஷிக்கின்றவர்களாகின்றோம். ஆகவே சமத்துவமென்பது இல்பொருளாய் விடுகின்றது. மகம்மதியர்கள் சர்வ சகோதரத்தன்மையைப் பற்றிப் பேசுகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் பேச்சின் பிரயோஜனமென்ன? மகம்மதியர்களைத் தவிர்த்து மற்றெவர்களையும் அவர்கள் தம் சகோதரர் குழாத்தில் சேர்க்கமாட்டார்கள்; அத்தகையாரது கழுத்தை வெட்டி விடுவார்கள். கிறிஸ்தவர்களும் சர்வ சகோதரத்தன்மையைப்பற்றிப் பேசுகின்றார்கள். ஆனால் யாவனொருவன் கிறிஸ்தவனல்லனோ அவன் * அந்தஸ்தானத்து சென்று நித்தியகாலமும் வேதனை யனுபவிக்கவேண்டும்.

சர்வ சகோதரத்துவம், சர்வ சமத்துவம், அர்த்தம் மனோர்யம் முதலிய வற்றில் சமத்துவம்-என்னு நிலைகளைப்பற்றி யாம் ஆராயுங்கால், இவ்வாறாகத்தான் யாம் இவ்வுலகில் செல்லவேண்டி யிருக்கின்றது. ஆகையால் இவ்வுலகத்தில் சர்வசமத்துவ விஷயத்தைப்பற்றி மேற்சொல்லியவாறு யாவரேனும் கூறுவாராயின், நீங்கள் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கல் வேண்டும், ஏனெனில் இத்தகைய வேஷம் போடுகிறவர்கள் பெரும்பாலும் சுயகாரிய துரந்தரர்களாய் இருப்

* அந்தஸ்தானமென்பது நித்ய நரகத்தை. இது பயங்கரஸ்தானமானதையால், இதனைப் பெயரிட்டுக் கூறாது நிர்த்தேசமாத்திரத்தாற் கூறுவது கிறிஸ்தவர் வழக்கு.

பர். ''கார்காலத்தில் சில சமயங்களில் விண் முகில் வருகின்றன; அது பலமுறையும் வாளா உருமுகின்றதேயன்றி, மழை பெய்கிறதில்லை. ஆயின மாரிகாலத்தில் மேகங்கள் கர்ஜனை செய்வதில்லை. ஆனால் உலகத்தை ஜலப்பிரளயத்தில் அமிழ்த்திவிடுகின்றன'' அவ்வாறு உண்மையாகவே பாடுபடுகின்றவர்களும், மனிதர்களனைவரும் ஏக குடும்பத்துச் சகோதரர்களென இருதயத்திற் கருதுகின்றவர்களும் மிகுதியாய்ப் பேசுவதில்லை? சர்வ சகோதரத்துவத்தின் பொருட்டு சிறு சங்கங்கள் சேர்ப்பதில்லை. ஆயின் அவர்களது செய்கைகளும் அவர்களது முழு சரீரமும், அவர்களது மாதிரியும், அவர்களது அசைவும், அவர்களது நடையும் அன்னமும் பானமும், அவர்களது முழு வாழ்க்கையும், அவர்கள் உண்மையில் சர்வ மானிட சகோதரத்துவ உணர்ச்சியுள்ளவர்களென்றும் அவர்கள் அனைவரிடத்திலும் அன்பும் அநுதாபமும் உள்ளவர்களென்றும் பறைசாற்றுகின்றன. அவர்கள் வாசா கைங்கரியம் செய்பார்கள். மற்று செய்து நடத்திக் காட்டுவார்கள். நமக்கு உண்மையான உழைப்பின் ஆதிக்கமும் பேச்சின் குறைவும் வேண்டியிருக்கின்றன.

இதுகாறும் செய்த ஆராய்ச்சியினால், மத விஷயத்தில் யாதொரு பொதுமையான அம்சமும் காண்பதரிதென வேற்பட்டது; ஆயினும் அத்தகைய அம்சங்கள் இருக்கின்றன வென யாம் அறிவோம். யாம் அனைவரும் மனிதர்தாமே? ஆனால் எல்லோரும் சமமாயிருக்கின்றோமா? இல்லவே இல்லை. யாம் சமமாயிருக்கின்றோமென யாவன் கூறத்துணிவன்? அங்ஙனங் கூறுவோன் உன்மத்தனல்லவா? அன்னோன் ஒருவனே யாமனைவரும் சமானரெனப் பகர்வான். எமது புத்தி

யிலும், எமது சத்திகளிலும், எமது சரீரங்களிலும் யாம் அனைவரும் சமானமா யிருக்கின்றோமா? ஒருவன் மற்றவனைவிட பலசாலியா யிருக்கிறான்? ஒருமனிதன் வேறொருவனிலும் அதிக புத்தி கூர்மை யுள்ளவனாயிருக்கின்றான். யாமனைவரும் சமானராயிருந்துழி இவ் அசமத்துவம் ஏனிருக்க வேண்டும்? அதனை யார் உண்டுபண்ணியது? நாமா? எமக்கு சத்தியும் புத்தியும் தேகவலிமையும் நிறைந்தேனும் குறைந்தேனும் இருக்கின்றமையின், அவை எம்முள் ஒருவருக்கும் மற்றவருக்கும் வேற்றுமையை அவசியம் உண்டாக்கவே செய்யும். ஆயினும் சமத்துவம் என்னுங்கொள்கை சரியானதென்று என்மனதிற் படுவதாக எம்முள் ஒவ்வொருவரும் அறிகின்றோம். இதனை வேறோர் உதாரண முகத்தான் ஆராய்வாம். ஈண்டுள்ள யாமனைவரும் மனிதர்களேயாயினும் சிலர் புருஷராயும் சிலர் ஸ்திரீகளாயும் இருக்கின்றோம்; இவ்வயினிற்பவர் கருமை நிறத்தவர். அவ்வயினுள்ளவர் வெண்மை நிறத்தவர். ஆனால் எல்லோரும் மனிதர்களே யாவர்; ஒரேமானுடவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவர்களேயாவர். எமது முகங்கள் பலவகைப் பட்டிருக்கின்றன. இங்குள்ளவர்களுள் எவ்விருவரது முகமும் ஒரே மாதிரியாயில்லை. ஆயினும் நாமெல்லோரும் மனிதர்களே யாவேம். இவ் ஏகமான மாநுடத்தன்மையென்பது யாண்டுளது? என் கட்புலனுக்கு அது விஷயமாகவில்லையே. அதனையான் இன்னதென்று பிரித்துப்பார்க்க முயலுங்கால் அஃதிருக்குமிடம் எனக்குப் புலப்படவில்லையே. ஒரு புருஷனையேனும் ஸ்திரீயையேனும் க்ருமையாகவேனும் அழகாகவேனும் காண்கின்றேனேயன்றி இத்துணை முகங்களுக்குள்ளும் பொதுவா யிருப்பதான அம்மாநுடத்தன்மையெனும் சமஷ்டி குணவிசேஷத்தைப் பரிசிக்கவும்

உணரவும் அநுபவிக்கவும், அதனைப்பற்றி நினைக்கவும் நான் முயலுங்கால் எனக் கஃது அகப்படுகின்றதில்லையே. அஃது இந்திரியங்களுக் கப்பாலுள்ளதும் கருத்துக் கப்பாலுள்ளதும் மனத்தினுக் கப்பாலுள்ளதுமாம். ஆயினும் அஃது இங்கே யிருக்கின்றதென் றெனக்கு உறுதியாய்த் தெரியும். எனக்கு இங்குள்ள எதைப்பற்றியேனும் அதிகமான நிச்சயமுண்டெனில், அது நம் மெல்லோருக்கும் பொதுவாயுள்ள இம்மாநுடத் தன்மையேயாம். யான் அதனைப் பிரத்தியக்ஷமாயும் தெளிவாயுங் காணமுடியாது. இம்மாநுடத் தன்மையென்பது கடவுளின் ஓர் ஆவிர்ப்பாவமேயாம். "அவனிடத்தே எமது வாழ்க்கையும் அசைவும் இருப்புமாம்." அவனிடத்தும் அவன் மூலமாயுமன்றே யாம் உள்ளவராகின்றோம். இந்தப் பொதுமையாக்கப்பட்ட தத்துவத்தின் வாயிலானன்றே யான் நுங்களைப் புருடனாகவேனும் ஸ்திரீயாகவேனும் காண்பது; ஆயினும் யான் அதைப் பிடித்து இன்னதென்று விளக்கப் புகுங்கால், அஃதியாண்டுமிலதாகின்றது. ஏனெனில் அஃது இந்திரியங்களுக் கப்பாலுள்ளது. ஆயினும் அதன்கண்ணும் அதன் வாயிலாயுமன்றே பொருள்கள் அனைத்தும் இருப்பனவாகின்றனவென்று யாம் அறிவோம். இவ்வாறன்றே ஸர்வஜன ஐக்யமென்பதும், அநுதாபமென்பதும், உலகின்கணுள்ள பலவகைப்பட்ட மதங்களனைத்தினூடும் கடவுள் வடிவமாய் ஓடிநின்றிலங்கும் இச்சர்வார்ஹ மதமென்பதும். அது முக்காலத்தும் உண்மையாயுள்ளதென்க. 'மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகணா இவ' "இம்மணிகளினூடே செல்லுஞ் சூத்திரம் யான்". ஒவ்வொரு மணியும் ஒருமதம் அல்லது அதன் உட்பிரிவாம். மணிகள் பலவகைப் பட்டன;

போல மதங்களும் பலவகையவையாம். பகவான் அவையனைத்திலும் சென்றும் ஆவாயிருக்கின்றார். மனிதருள் பெரும்பான்மையோர் அதனை மறப்பதிருக்கும் அக்கால் அனைவரும் பகவானிடத்தும் பகவான் றமையாயும் தொழிற்படுபவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒரு நிமிஷநேரமேனும் அவனுக்குப் புறம்பேயிருத்தல் முடியாது; ஏனெனில் எல்லாவிதத்தொழிலும் அவனை றமையாயும் அவனிடத்துமே சாத்தியமென்க. அவனே யாம் நினைவதென்று வரையறுத்துக் கூறுதல் முடியாது. அவனை கடவுளேயென்று கூறுவதைத் தவிர்த்து வேறு வசனங்கள் சொல்வது முடியாது.

வேற்றுமையில்கண் ஒற்றுமையே பிரபஞ்சனையின் ஒழுங்காய்ப் போக்குளது. யாமனைவரும் மனிதர்களேயாயினும் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபட்டிருக்கின்றோம். மாநுடவர்க்கத்தில் சேர்ந்தோர்களைக் கருதுங்கால் நீவிரும் யானும் ஒரு பாற்படுகின்றோம். ம-ா-ா-ஸ்ரீ இன்னோர் என விவகரிக்கையில், தம்மிடத்திருந்தும் யான் வேறுகிலேன். பாலைநோக்குங்கால் ஆண்பெண் என்ற வேற்றுமை நிகழ்கின்றது. இருபாலார்க்கும் பொதுமையான மாநுடசாதியில் இருவருஞ் சமமாகின்றார்கள். மனிதர்களாகிய நீவிர் ஜந்துவினின்றும் வேறாயினும், பிராணிகோடிகளென்ற விவகாரத்தில் ஆண் பெண் ஜந்து செடி முதலிய யாவும் ஒன்றுபடுகின்றன. ஸத்தாமாத்திரமாய்க் கருதுங்கால் அகிலபிரபஞ்சமும் நீவிரும் ஒன்றாகின்றீர்கள். இப்பிரபஞ்சத்தில் எங்கெங்கும் தனிப் பரம்பொருளாகிய கடவுளே அந்த சமஷ்டிஸத்தையாம். அப்பரம்பொருளினிடத்தில் யாமெல்லாம்

ஒன்றுபடுகின்றோம். ஆனால் சிருஷ்டியில் இவ்வெல்லா வேற்றுமைகளும் அவசியமாய் ஏற்பட்டே யிருக்கின்றன. ஏழுத் செயல்களிலும் யாம் வெளிப்படுத்தும் சக்தித்தோட்டங்களிலும் இத்தகைய வேற்றுமைகள் எக்காலும் இருக்கவே செய்யும். ஆகவே ஸர்வார்த்தமத பெயர்களுக்கெல்லா மாந்தர்களும் ஒரேவிதமான மதக்கொள்கைகளை யுடைய வேண்டுமெனில் அது முடியாத காரியமாம். அந்த ஒருகாலும் ஆகாது. எல்லா முகங்களும் ஒரே தன்மையாயிருக்குங் காலம் என்றுமில்லை.

இனி ஒரு தன்மையான புராணசித்தாந்தமே அனைவரும் பொதுவாய் ஏற்றுக்கொள்வார்களெனக் கருதுவதும் அசாத்தியம். அஃதெக்காலத்தும் படாது. அன்றி அனைவர்க்கும் பொதுவான கர்மகாண்டமும் ஏற்படுத்த முடியாது. அத்தகைய நிலைமை ஒருகாலும் உள்ளதாகாது. அவ்வாறு எப்பொழுதேனும் நிகழுமாயின் உலகமே அழிந்துபோய் விடும். ஏனெனில் வேற்றுமையன்றோ உயிர்வாழ்க்கையின் பிரதமதத்துவம். யாம் எல்லாம் விசேஷ வியக்திகளாயிருப்பது எதனால்? வேற்றுமையாலன்றோ. ஏற்றக்குறைவின்றி தாராசின் நிறுத்ததுபோல் நேர்நிறையாயிருத்தல் எமது அழிவிற்கே ஏதுவாய் முடியும். இதற்கு நிதர்சனமாக இவ்வறையிலுள்ள உஷ்ணத்தை பற்றிநோக்குவாம். இஃதெப்பொழுதும் எங்கும் சமமாய்ப்பரவி ஒரே நிலைமையிலிருக்க முயல்கின்றது. அஃது அத்தகைய நிலைமையை யடையுமேல், அவ்வுஷ்ணம் எமது விவகாரங்களுக்கு இல்லாததற்குச் சமானமேயாம். இப்பிரபஞ்சத்திற் பொருட்களின் சலனம் எதனால் உண்டாகின்றது? நிறையில்லாமையாலன்றி வேறென்ன?

அனைத்தும் ஒரேதன்மையா யிருத்தலாகிய ஐக்கியமெனும் நிலைமை இவ்வுலகம் அழியுங்காலையிற்றான் உண்டாகும், இல்லாவிடின் அஃதசாத்தியமே; அதுமாத்திரமேயன்றி அவ்வித நிலைமையுளதாவதும் அபாயகரமாம். யாமனைவரும் ஒரேவிதமாகவே சிந்திக்கவேண்டுமென யாம் ஒருகாலத்தும் விரும்பலாகாது. அங்ஙனம் விரும்புமிடத்து ஒவ்வொருவர் சிந்திப்பதற்கும் யாதொரு சிந்தனையும் இல்லாதுபோம். பொருட்காட்சி சாலையில் வைத்திருக்கும் எகிப்திய மம்மிகளைப்போல் யாம் அனைவரும் ஒரே மாதிரியாய்க் கருதுவதற்கு யாதொரு கருத்துமின்றி ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிவரும். ஆகையால் இந்த வேற்றுமையே நமது விருத்திக்கும் கருத்துக்கும் முக்கிய காரணமாய் நிற்பதாம். இவ்வாறுதான் எக்காலமும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஆகவே ஸர்வார்ஹ மதலக்ஷ்ய மென்பது யாது? என்று வினவுங்கால், அஃதொரு பொதுமையான தத்துவ சித்தாந்தமுமன்று, அல்லது பொதுமையானவொரு புராணசித்தாந்தமுமன்று, அன்றி யனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய பொதுமையானதொரு கர்மகாண்டமு மன்று. மற்றென்னையெனின், சக்கரத்திற்குட் சக்கிரமமைந்துள்ள மகாசூக்குமமும் விசித்திரமும் ஆச்சரியகரமுமான மகாயந்திரமெனத்தகும் இப்பிரபஞ்சம் இவ்வண்ணமே தான் சுழன்றுகொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஆயின் நாம் என்ன செய்யக்கூடுமெனில், யாம் அவ்வியந்திரத்தின் சக்கரங்களுக்கு ஒருவாறு எண்ணெய்பூசி அதை மென்மையாய் ஓடச்செய்து, அதன் வேகத்தையும் வன்மையையுஞ் சிறிது தணிக்கலாம்.

அஃதெவ்வாறெனின், வேற்றுமை யென்பது இயல்பிலேயே இன்றியமையாததென்பதை யுணர்வதாலென்க. ஒரே உண்மையைப் பலவகையாலும் விளக்கலாம் என்பதையும், அவ்வகைகளில் ஒவ்வொன்றும் அது செல்லுங்காறும் உண்மையே யென்பதையும், யாம் அறிதல் வேண்டும். இதனைச் சூரியனை யுதாரணமாகக்கொண்டு விளக்குவாம். பூமியின் மீது நிற்குமொருவன் சூரியன் காலையில் உதயமாகும் பொழுது பார்க்கிறதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவன் முதலிற் பெரியதோர் உண்டை வடிவத்தைக்காண்கின்றான். அவன் சூரியனை நோக்கிப் பிரயாணஞ்செய்ய விருப்பங்கொண்டு, தன் பிரயாண மார்க்கத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் புகைப்படம் எடுப்பதற்கு வேண்டிய யந்திரத்துடன் புறப்பட்டு மேற்சென்று புகைப்பட மெடுக்கின்றான். அவன் ஒவ்வொரு ஆயிர மயிலுக்கும் ஒரு புதிய புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டு சூரியனைப்போய்ச் சேருகிறவரையிலும் அவ்வாறே செய்வதாக வைத்துக்கொள்வோம். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படம் மற்றகட்டங்களில் எடுத்தவற்றினும் வேறுபாடுடையதாய்த் தோன்றும். அவன் திரும்பி வருகையில் அவன் எடுத்துக்கொண்டு வந்த பல்லாயிரம் புகைப்படங்களையும் பார்த்தால், அத்துணையாயிரம் சூரியர்களின் படங்கள் தாமோ இவையெனத்தோன்றும். ஆனால் அவன் ஒரே சூரியனைத்தான் தன் பிரயாணத்தின் வெவ்வேறு கட்டங்களிலும் புகையிற் பிடித்தானென் றெமக்குத்தெரியும். அவ்வாறே கடவுள் விஷயமுமென்க. பெருமையாகவோ சிறுமையாகவோ, உயர்ந்த தத்துவஞானத்தின் வாயிலாகவோ, தாழ்ந்த தத்துவஞானத்தின் வாயிலாகவோ, உத்தம சம்பிரதாய விதிகளின்படியோ, அதம சம்பிரதாய விதிகளின் படி

யோ, மிகச்சிறந்த புராணசித்தாந்தத்தின் வழியாகவோ மிகப்புன்மையான கற்பனைப் பிரபந்தங்களின் வழியாகவோ, மிக்க சாத்துவிகம் பொருந்திய கர்மங்களின் மூலமாகவோ, அதிதாமசமான புற்பூடாதிகளின் ஆராதனை மூலமாகவோ, பிரதிமதமும், பிரதி ஆன்மாவும், பிரதி ஜாதியும், பிரதிசமயமும், அறிந்தோ அறியாமலோ, மேனோக்கிக் கடவுள் முகமாய்ச் செல்லாநிற்கின்றன. மனிதனுக் குண்டாகும் ஒவ்வொரு சத்திய தரிசனமும் ஈசுவர தரிசனமன்றி மற்றேதுமன்று. நாம் ஒவ்வொருவருங் கையில் ஒரு பாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு ஏரியினின்று அதில் தண்ணீர் கொண்டு வருவதாக வைத்துக்கொள்வோம். ஒருவன் கிண்ணமும் ஒருவன் குடமும் மற்றொருவன் அதைவிடப் பெரிய வொருகுடமும் இவ்வாறாக எடுத்துக்கொண்டு அவற்றைத் தண்ணீரால் நிறைப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பாத்திரங்களை யெடுத்து ஒவ்வொன்றாய்ச் சோதிக்குங்கால், அந்தப் பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் அதன் அளவுக்குத் தக்கவாறே யென்றேற்படும். கிண்ணத்தைக்கொண்டு வந்தவனிடம் கிண்ணத்தளவு ஜலமும், குடங் கொணர்ந்தவனிடம் குடத்தினளவு ஜலமுமே இருக்கக் காண்போம். ஆனால் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும் இருப்பது தண்ணீரன்றி மற்றெதுவு மில்லையன்றோ? அவ்வாறே மதவிஷயத்திலும். நமது மதங்கள் இத்தகைய சிறுபாத்திரங்களைப் போலிருக்கின்றன. நம்முள் ஒவ்வொருவரும் ஈசுவரானுபூதியை யடைய முயல்கின்றோம். இப்பலவகைப்பட்ட பாத்திரங்களிலும் நிறைந்துள்ள ஜலத்தைப் போன்றவர் ஈசுவரன். ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும் உண்டாகும் ஈசுவர தரிசனம் அப்பாத்திரத்தின் அளவினதேயாகும். அவ்வாறாயினும் ஈசுவரன் மாத்திரம் ஒருவரே.

இக்காணப்பட்ட தரிசனங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ளவர் அவ் ஈசுவரனே. நமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய சமரஸத்தன்மையைப் பற்றிய அறிவு இவ்வொன்றேயாம்.

உபதேச முகத்தாற் கூறும் வரையிலும் இதுகாறுஞ் சொல்லியங்கது சரியே; ஆனால் இச்சமய சமரஸத்தை அநுஷ்டானத்திற் சாதிப்பதற்கு மார்க்கம் ஏதேனுமுளதோ? மதத்தைப்பற்றிய பலவகைக் கொள்கைகளும் உண்மையே என்னும் இவ்வங்கீகார உணர்வு தொன்றுதொட்டு உண்டாயிருக்கின்றது. பரதகண்டத்திலும், அலெக்ஸாந்த்ரியா புரியிலும், ஐரோப்பிலும், சீனநாட்டிலும், ஜப்பானிலும், திபெத்திலும், சமீபத்தில் அமெரிகாவிலும், இவ்வாறு பற்பல தேயங்களிலும் சர்வசமயங்களையும் அன்பிலே ஒன்று சேர்க்கத்தக் ஒருசமய சமரஸ சம்பிரதாயத்தை ஸ்தாபிக்கப் பன்னூறு பிரயத்னங்கள் செய்யப்பட்டன. அவைகள் காரியத்தை சாதிக்கும்படியான மார்க்க மொன்றினையும் அவலம்பிக்காமையால், அவையாவும் தவறிவிட்டன. உலகத்தின்கண்ணுள்ள சர்வமதங்களும் சரியென அநேகர் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால் இம் மதங்களெல்லாம் ஒன்றுபடும்பொழுது ஒவ்வொரு மதமும் தன் சிறப்பான அம்சத்துடன் விளங்கத்தக்க மார்க்கத்தை அவர்கள் கைக்கொள்கின்றனரில்லை. ஒரு மனிதன் தன் மதத்தின்கண்ணுள்ள விசேஷத்தன்மையை இழக்காது மற்ற மதங்களுடன் ஐக்கியப்படக்கூடிய அம்சத்தைக் காட்டத்தக்க மார்க்கமே சாத்தியமானது. ஆனால் இதுவரையில் சமரஸத்தை நிலைநாட்ட ஏற்பட்ட மார்க்கங்கள் எல்லாமதக் கொள்கைகளையும் சுவீகரிக்க வேண்டுமெனச் செப்பினவே யன்றிக் காரியத்தள

வில் நோக்குங்கால், தாமும் அவற்றை யெல்லாம் சில கட்டு திட்டமான சம்பிரதாயங்களுக்கு பத்தப்படுத்தி, அக்காரணத்தினலேயே முன்னிலும் அதிகமான உட்பிரிவுகளையும், ஒன்றற்கொன்று சண்டைச்சச்சரவு மனவருத்தங்களையும் உண்டுபண்ணின.

இவ்விஷயமாய் யானும் ஒரு சிறிய மார்க்கத்தை யோசித்துவைத்திருக்கிறேன். அது காரியாம்சத்துட் பயன்படுமோ படாதோ அறியேன். உங்களுக்கு அதனைக் கூறுகின்றேன். அதை நீங்கள் தர்க்கித்துத் தெளியலாம். எனது மார்க்கமாவது என்னையெனின், முதன் முதல் 'இருப்பதை யழிக்கல்' என்னும் முதுமொழியை ஞாபகத்தில் வைக்கும்படி யான் அன்பதையை வேண்டுவேன். எதையும் தகர்த்தெறியும் சீர்திருத்தக்காரர்கள் உலகத்துக்கு யாதோருநன்மையுஞ் செய்வதில்லை. ஆகவே எதனையும் உடைக்கேல், தரை மட்டம் ஆக்கேல், ஆனல் நிர்மாணம் செய்யுமின். உங்களாற் கூடுமாயின் உதவிபுரிமின்; இல்லாவிட்டால் கைபொத்தியருகே நின்று காரியம் நடந்தேறுவதைப் பாருமின்; உங்களால் உதவிபுரியக் கூடாமையாயின், துன்பஞ் செய்யாமலிருங்கள். எம்மனிதனது அந்தரங்கமான கொள்கைகளைப் பற்றியும், அவை உள்ளன்புடன் கூடியிருக்கும் வரையிலும் வசைமொழி வழங்கேல். இரண்டாவது, மனிதன் உள்ள நிலையை உணர்ந்து அந்நிலையினின்றும் அவனையுயர எழுப்பவேண்டும். மதங்களெல்லாம் வட்டத்திற்கு கடவுள் நடுமையமென்பதும், நம்முள் ஒவ்வொருவரும் அம்மையத்தினின்று வட்டத்தின் சுற்றுக்கோட்டிற் செல்லும் நேறக்கோட்டின் வழியால் அக்கடவுளை நோக்கிச் செல்கின்றோமென்பதும் சரி

யாயின், யாமனைவரும் அம்மையத்தை யவசியம்போய்ச் சேர்வோம் என்பது வலியுறுகின்றது. மையத்தினின்று வட்டச் சுற்றுக்கோட்டுக்குப்பாயும் எல்லாநேர்க்கோடுகளும் சந்திக்கும் அம்மையத்தின் கண்ணே எமது வேற்றுமைகள் யாவும் நீங்கும். ஆனால் அவ்விடம்வந்து சேரும்வரையில் வேற்றுமையானது அவசியம் இருக்கவேசெய்யும். இம்மையத்தினின்று செல்லும் நேர்க்கோடுகளெல்லாம் அம்மையத்தின்கண்ணே வந்து சேர்கின்றன. நம்முள் ஒருவர் தம் இயல்பிற்கிணங்க இக்கோடுகளுள் ஏதேனும் ஒன்றன்வழியாய்ச் செல்கிறார். மற்றொருவர் மற்றொருகோட்டின் வழியாய்ச்செல்கிறார். யாம் முதற்கண் துவக்கிய கோட்டின்வழியே செல்வோமாயின், இறுதியில் அதே மையத்துக்குவந்து சேர்வது திண்ணம். ஏனெனில் “சர்வ மார்க்கங்களும் உரோமபுரியை நோக்கியன்றே செல்கின்றன.” “ஸ்வஸ்வே நக்ஷாரு கௌமவம் ப்ருதிமஹதி” நம்முள் ஒவ்வொருவரும் நமக்குள்ள வியல்பிற்கிணங்க அபிவிர்த்தி யடைந்து வருகின்றோம். ஒவ்வொருவரும் காலக்கிரமத்தில் உயர்ந்த உண்மையை அறிவோம். ஏனெனிற் சர்வமானவர்களும் இறுதியில் தமக்குத் தாமாயன்றே உபதேசகர்களாய் அமையவேண்டும்? உங்களாலாவது என்னாலாவது யாதுமுடியும்? ஒரு குழந்தைக்கேனும் உபதேசிக்க உங்களா லாகுமெனக் கருதுகின்றீர்களா! ஒருகாலத்துமுங்களா லாகாது. குழந்தைதனக்குத்தானேகற்றுக்கொள்கின்றது. அதற்கு வேண்டிய சவுகரியங்களை யமைத்தலும் இடையூறுகளை நீக்குதலும் உங்கள் கடமையாகும். ஒரு செடி வளர்கின்றது. அதை வளரச்செய்வது நீங்களா? அதைச்சுற்றிலும் வேலியமைத்து செடியை யாதொரு ஜந்துவும் மேயாமலிருக்கப் பார்த்துக்கொள்வதே உங்கள் கடமை

யாகும். அதனுடன் உங்கள் கடமை முடிகின்றது. இனி அச் செடி தானே வளரவேண்டியது. அவ்வாறுதான் பிரதி மனிதனுடைய ஆத்மோந்நதியும். உங்களுக்குக் கற்பிக்க யாவராலும் ஆகாது. உம்மை ஆத்மகாமனுகச்செய்ய எவராலும் ஆகாது. உமக்கு நீரே ஆசாரியனுதல் வேண்டும். நுங்கள் உந்நதி அந்தர் முகமாகவே சாதிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

காரியகுருவால் யாது பயன் எனில், பிரதிபந்தங்களை யவர் இனிது விலக்கக்கூடும். அதனுடன் அவரது கடமை முடிவு பெறுகின்றது. ஆகையால் உங்களாற் கூடுமாயின் உதவி புரிமின்; ஆயின் அழிக்கற்க. மனிதர்களை ஆத்மகாமர்களாக்க உங்களால் முடியுமென்னும் வீணெண்ணங்களை யொழிமின். இவையெல்லாம் முடியாதவையாம். உங்களுக்கு உங்கள் ஆன்மாவைத் தவிர்த்து வேறு ஆசாரியன் இலன். இதனை யொப்புக்கொண்மின். அங்ஙனம் ஒப்புக்கொள்ளதனால் ஆகும் பயன் என்னை யெனின், மன்பதையில் பல்வேறு இயல்புகளுள்ள மானிடர்களைக் காண்கின்றோம். பல்லாயிரக்கணக்கான மன வேறுபாடுகளும் மனச் சார்புகளும் அமைந்தவரும் உளர். காரியத்தளவில் பயன்படுமாறு இவர்களைப் பூர்ணமாய்ப் பொதுமைப் படுத்துதல் கூடாமை. ஆயின் யான் கொண்ட கருத்திற்கு இவர்களை நான்கு வகுப்புகளாய்ப் பிரித்தற் போதுமானது. முதலாவது, சுறுசுறுப்பாய்க் கருமத்தைச் செய்யும் மனிதர் சிலர் இருக்கின்றனர். வேலை செய்வதே அவர்கள் விருப்பம். அவர்களது தசையிலும் நரம்புகளிலும் அபாரமான வலிமை சேர்ந்திருக்கின்றது. உழைத்தலும், வைத்தியசாலைகள் கட்டுவதும், தர்மகைங்கரியம் புரிதலும், வீதிகள்

அமைப்பதும் ஆகிய இன்னோரன்ன பலவகைக் கருமங்களைச் செய்வதிலேயே அன்னாருக்குத் தாற்பரியம். இத்தகையார் தொழிலில் விருப்பமுடையார் எனப்படுவர். இனி காம்பீர்யத்தையும் சௌந்தரியத்தையும் பெரிதும் காதலிப்பவரான உற்சாகப்பிரியர் சிலர் உளர், அன்னோர் சௌந்தரியத்தைப்பற்றி நினைக்கவும், சிருஷ்டியின் வனப்பை யனுபவிக்கவும், அன்பையும் அன்புருவான ஈசனையும் போற்றவும் விரும்புவர். இத்தகைய வற்றினையே அவர்கள் காதலிப்பர். பண்டைக்காலத்து மகான்களாய முனிவர்களையும் பூதலத்திற் றோன்றிய வீசனது திருவவதாரங்களையுமே அவர் முழுமனதுடனும் நேசிப்பர். ஹேதுவாதத்தின் உதவிகொண்டு அபிஷிக்த மூர்த்தி (கிறிஸ்து) புத்தர் முதலியவர் உண்மையாய் உலகத்தில் இருந்தனரா இல்லரா வெனத்தாபிப்பது அவர்களுக்கு அநாவசியமாம். திருமலை உபந்நியாச (Sermon on the Mount) நிகழ்ச்சியின் சரியான காலத்தைப் பற்றியேனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிறந்த சரியான நிமிஷத்தைப் பற்றியேனும் அவர்களுக்கதிக கவலையில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் எம்பெருமானது திருவுருவக் காட்சியும் அவனது திவ்விய குணாநுபவமுமேயாம். அவர்களது அன்பினுக்குரிய புருஷோத்தம மங்களத் திருமேனிகள் உண்மையில் இருந்தனரா அல்லரா என்பதை ஸ்தாபிக்க முடியுமா முடியாதா வென்பதைப் பற்றி யவர்களுக்கு எட்டுணையும் கவலை கிடையாது. மேற்சொல்லிய இயல்பினை யுடையவர் பக்தர் அல்லது உற்சாகப் பிரியர் எனப்படுவர். இனி மானச சூக்ஷ்ம திருஷ்டியில் பிரியமுள்ளவர் சிலர் உளர். அவர் தம்மைத்தாமே பகுத்தறிந்து மனோதர்மங்களைச் சோதித்துணர்ந்து அவற்றைத்

தம்வசமாக்கு மாற்றின் அறிவைப்பெற விரும்புவர். இவர்கள் யோகதிருஷ்டிகள் எனப்படுவர். கடைசியாக தத்துவ ஞானிகளெனப்படுவோர் உளர். அவர்கள் எதையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து மானிடவறிவினுக்கும் அப்பாற் பட்டதையும் தம் புத்தியின் உதவிகொண்டு உணர விரும்புவர்.

இனி மதமானது மன்பதையின் பெரும்பான்மையான பகுதியைத் திருப்திசெய்ய வேண்டுமாயின், இக்கூறிய பல வகைப்பட்ட மனச்சார்புகளுக்கெல்லாம் உணவளிக்கும் ஆற்றலுள்ளதாயிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாற்றல் குறைவுபடுமிடத்து இப்பொழுதுள்ள மதப்பிரிவுகள் ஏகதேசமாகின்றன. இம்மதப்பிரிவினருள் ஒருசாராரிடஞ்செல்வோம். அவர்கள் அன்பையும் ஆர்வத்தையும் பிரசங்கிக்கின்றனர். அவர்கள் பரமனது அருளைப்பாடி, கருணைக்கண்ணீர் சொரிந்து, ஐயனது அன்பையும் அவன் ஆட்கொண்ட அன்பர்கள் அனுபவிக்கும் திவ்வியசுகங்களையும பற்றி உபந்நியசிப்பர். ஆனால் அன்னாரை நோக்கி "நண்பரே, அஃதெல்லாம் சரிதான்; அதைவிட பலமானது எனக்கு வேண்டும்! கொஞ்சம் யுக்தியும் தத்துவசாஸ்திரமும் கொடும்; விஷயங்களைப் படிப்படியாயும யுக்தியுக்தமாகவும் ஆராய விரும்புகிறேன்." என்பீரேல், உடனே அவர்கள் "அப்பாலேபோ" என்று உம்மை வெருட்டுவோர்கள். அவ்வாறு வெருட்டுவதுடன் மாத்திரம அமையாது. தங்களாற் கூடுமாயின் ஷேஸ்தானத்துக்கும் அனுப்புவார்கள். இதனால் ஏற்பட்ட தென்னவெனில் அம்மதப்பிரிவினர் பக்தர்களுக்கு மாத்திரமே பயன்படுவர். ஏனையோர் தாமும் யாதொரு சகாயத்தையும் அடைவதில்லை. இருப்பதையும் அழிக்க முயல்கின்

றனர். இன்னும் அவர்கள் இழைக்கும் துன்பம் என்னவெ னில், தாங்கள் தான் இதரர்களுக்கு உதவி புரிவதில்லையே! அவ்விதரர்களாயாவது உள்ளன்புள்ள மெய்யர்களென நம்பு கின்றனரா? அதுவுமில்லை. அவ்விதரர்கள் கூடிய சீக்கிரத் தில் இவ்வுலகத்தை விட்டொழிவதே யாவருக்கும் க்ஷேம கரமென்றுங் கருதுகின்றார்கள். இவ்வாறே இவர்கள் கூறு வனவெல்லாம் கேடிழைப்பனவாகின்றன. இது நிற்க, இந்தியா முதலிய கீழ்நாடுகளின் குப்தஞான வித்தையைப் பற்றி ஆடம்பரமான நீண்ட தொடர்மொழிகள் அமைந்த பரிபாஷைகளைக் கொண்டு தர்க்கிக்கும் தத்துவ நூற்புலவர் மண்டலத்துக்கு என்னைப்போன்ற சாதாரண மனிதன் ஒரு வன் சென்று "ஐயன்மீர், ஆத்தியாத்மிக வழி கைகூடுமாறு எனக்கு ஏதேனும் கூறுவீரோ" என்று வினவினால், அவர் கள் உடனே நகைத்து "நீர் யுக்தியில் எம்மைவிட மிக்கத் தாழ்ந்தவரானமையால், எமது சங்கத்தில் இருக்கத்தக்கவர் அல்லீர். ஆத்தியாத்மிகவழி உமக்கென்ன தெரியும்?" என் பார்கள். இவர்க ளெல்லாரும் பழுத்த ஞானிகள். நீர் அவர்களை விட்டு வெளியே செல்லுமாறு கதவு வழியைத் தான் காட்டுவார்கள். இவர்களன்றி சில யோகமதச் சார்பி னர், பலவித ரூபங்களைப்பற்றியும், பலவித மனோவஸ்தை களைப்பற்றியும் மனச்சக்தியால் சாதிக்கக்கூடும் பெருங்கரு மங்களைப் பற்றியும் பிரசங்கிப்பார். ஒரு சாதாரண மனிதன் அவர்கள் பாற்போந்து "யான் செய்யக்கூடியது ஏதாயினும் காட்டுங்கள், உங்களைப்போல் சூக்ஷுமவிசாரஞ்செய்ய எனக் குச் சக்தியில்லை, எனக்குத் தகுந்தது யாதாயினும் உதவு வீரோ?" என்று கேட்பானேல், அவர்கள் நகைத்து, "ஏ! இந்த மூடனைப் பாருங்கள்; அப்பா, உனக்கு நாங்கள்

சொல்லும் புத்திமதி இதுவே! நீ தற்கொலை செய்துகொள்வதே க்ஷேமகரம். நீ இப்பூமியில் இருப்பது வீணே" என்பார்கள். இவ்வாறே உலகமெங்கணும் நடந்து வருகின்றது. இத்தகைய மதப்பிரிவினரில் வைரமேறிய உபதேசகர்களை ஒருங்குசேர்த்து ஓரறையில் அடைத்து, அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நோக்கி எள்ளி நகைக்கும் அழகிய காட்சியை புகைப்படமெடுத்தால் எவ்வளவு ஆச்சரியமும் விநோதமுமாயிருக்கும்!

இது தான் மதவிஷயமாய் ஜனங்களின் சுபாவம் உள்ளபடி. நான் பிரசாரஞ்செய்ய விரும்பும் மதமானது எல்லாவித மனச்சார்புகளுக்கும் ஒத்ததாயிருக்கவேண்டும்; அதில் தத்துவஞானமும், பக்திரஸமும், சூக்ஷ்மயோக திருஷ்டியும், கர்ம அமைதியும் சமமாய்ப் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். உங்கள் கல்லூரிகளிலின்று பட்டோபாத்தியாயர்களும், விஞ்ஞான நூற்புலவர்களும், பொருட்டிறநூல் வல்லோரும் வருவரேல், அவர்கள் யுத்தியே யெமக்கு வேண்டுமென்பர். நான் பிரவசனம் செய்யும் மதத்தில் அவர்களுக் கிஷ்டமானவளவு யுக்தி கிடைக்கும். ஆனால், யுக்தியும் சிறிது தூரந்தான் செல்லும். அதற்குமேல் அது பயன்படாதது கண்டு, ஐயா, இனிமேல் செல்ல எங்களாலாது, என்று ஒப்புக்கொண்டே தீர்வார்கள். "இதை விட்டுவிடு, அதை விட்டு விடு, தெய்வம், மோக்ஷம் என்னும் இக்கொள்கைகள் மூடபக்தியே" என்பரேல், யான் "ஐயா, தத்துவ சாத்திரியாரே, உமது இவ்வுடல் அதனினும் பெரிய மூடபக்தி யன்றே! இதனை முன் விட்டுவிடும்; போஜனம் பண்ண அகத்துக்கேனும், மாணவருக்குப் பாடஞ்சொல்ல உமது தத்துவசாத்திர ஆசாரியஸ்தானத்திற்

கேனும் போகவேண்டாம், தேகத்தைவிடுமின் ; முடியாவிட்டால், வாயபொத்தி சரணாகதி இரந்து அங்குபோய் உட்காரும்" என்பேன். ஒவ்வொரு மதத்திலும் தத்துவபாகம் இருத்தல்வேண்டும். இவ்வுலகமனைத்தும் சமஷ்டியில் ஏகமென்பதையும், பிரபஞ்சத்தில் சர்வவியாபகமுள்ள ஸத்துப்பொருள் ஒன்றேயென்பதையும் தத்துவகாண்டம் உபதேசிக்கும் விதத்தை நாம் நிரூபணம் பண்ணவேண்டும். அவ்வாறே யோகாப்பியாச விருப்பமுள்ளவன் வருவனேல், அவனுக்கு மானஸ தத்துவ சாஸ்திரத்தை யெடுத்துரைத்து, அதை யவன்முன் பிரத்தியக்ஷமாய் நிரூபிக்க நாம் ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். "நீங்கள் இங்கேவரலாம். வேண்டியவைதக் கற்றுக் கொள்ளலாம்; மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு காரியத்தையுஞ் செய்யமுடியாது" என்று சொல்லவேண்டும்.

உற்சாகம் நிறைந்த ஜனங்கள் வருவார்களாகில், நாம் அவர்களுடன் உட்கார்ந்து, அவர்களுடன் சிரித்து, அவர்களுடன் பரமனைப்பாடிப் பாடிக்கரையவேண்டும். அன்பெனும் அமுதத்ததைப்பருகி மத்தர்கள் ஆதல் வேண்டும். திடகாத்திர முள்ளவனொருவன் தொழில் புரியும் ஆற்றலுடன் வருவானாயின், அவனுடன் நாம்சென்று தொழில் புரிதல் வேண்டும். இத்தகைய சகலவித குணவேறுபாடுகளின் சேர்க்கையே சர்வார்ஹ மதத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட ஒத்ததாயிருக்கும். அனைவரும் தத்தம் மனதின் கண்ணே, தத்துவம், யோகம், உற்சாகம், தொழில் என்பனவற்றின் அம்சங்களைச் சமரசமாய் இருக்கப்பெருமாறு ஈசன் அருள் புரிவாராக. இதுவே சம்பூர்ண புருஷ லக்ஷண மென்பது எனது கொள்கை. இக்குணம்சங்களில் ஒன்றிரண்டு மாத்திரம் பொரு

ந்தப் பெற்றவர்கள் ஒரு பக்ஷமாய் நிற்பாராவர். அத்தகைய பக்ஷபாதக்கொள்கையினராலேயே இவ்வுலகம் நிறைந்திருக்கின்றது. அவர்கள் தாம் செல்வதற்கு ஒரு வழியை மாத்திரமே அறிந்துகொண்டிருக்கின்றனர்; ஏனையவற்றையெல்லாம் அபாயகரமென்று கருதுகின்றனர். மேற்கூறிய நால்வகைக் குணங்களையும் அழகுபெறப் பொருந்தியிருக்குமாறு ஆன்மாக்களுக்கு உதவிபுரிவதே எனது கருத்து. இம்மதக்கொள்கைக்குத்தான் பாரத வருஷத்தில் யோகம் என்று பெயர். யோகம் என்றால் ஈசனுக்கும், மனிதனுக்கும் ஐக்கியம், மனிதனது ஆத்மவியல்புக்கும் ஸ்தூலவியல்புக்கும் ஐக்கியம் என்று பொருள். தொழில் புரிவோன், அதை மனிதனுக்கும் மானுடவர்க்கத்துக்குமுள்ள ஐக்கியமெனக் கருதுகின்றான். ஹடம் முதலிய யோகம் புரிவோன், தனது சூக்குமசரீரத்துக்கும் ஸ்தூலசரீரத்துக்கும் ஐக்கியமென அதை அறிகிறான்; பக்தர்களுக்கும் பக்தவத்ஸலனுக்கும் ஐக்கியமென்று பக்தர்கள் அதை யறிகின்றார்கள். சத்துத்தன்மையுள்ளனவெல்லாம் ஒன்றேயென்னும் ஐக்கியத்தைத் தத்துவஞானி அதன்கண் அநுபவிக்கின்றான். இதைத்தான் பாரதவருஷத்தில் யோகம் என்கிறார்கள். இது ஸம்ஸ்கிருதமொழி. மேற்சொல்லிய யோகத்தின் நால்வகைப் பாகுபாடுகளுக்கும் வடமொழியில் வெவ்வேறு பெயர்கள் உள. இத்தகைய ஐக்கியத்தைப்பெற விரும்புவோனுக்கு யோகி என்று பெயர். கர்மத்தைச் செய்து அதன் மூலமாய் ஐக்கியத்தைப்பெற முயல்வோனுக்குக் கர்மயோகி என்று பெயர். பக்தியினால் ஐக்கியம்பெற முயல்வோனுக்குப் பக்தியோகி என்று பெயர். உடற் தத்துவ ஆராய்ச்சியினால் அதைப்பெற முயல்வோனுக்கு ராஜயோகி என்றுபெயர். தத்துவஞானத்

திறல் அதைப்பெற முயல்வோருக்கு ஞானயோகி என்று பெயர். ஆகவே யோகி என்னும் இம்மொழியானது மேற்கூறிய நால்வகையாருக்கும் பொதுவாயமைந்த பெயராகின்றது.

இனி ராஜயோகத்தைப்பற்றி முதலில் ஆராய்வோம். மனதை யடக்குவதென்று சொல்லப்படுகிற இவ் இராஜயோகம் என்பது யாது? இதைப்பற்றி ஐரோப்பியர் பலர் மிகத் தவறான அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்தயோகங்களில் எதுவும் யுக்திக்கு விரோதமானதன்று. உன்னுடைய யுக்தியைச் சுருட்டிமடக்கி உன் குருவினிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு நீ அவர் சொன்னபடியே குருட்டுத்தனமாய் நம்ப வேண்டுமென்று அவ்யோகங்களுள் எதுவும் கூறுவதில்லை. விண்ணுலகத்தினின்று இறங்கிய எந்தத் தேவதைக்கும் உன்னை யடிமையாகும்படி அவை கூறுவதில்லை. உங்கள் யுக்தியை நீங்கள் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள்ளலாம் என்றே அவையாவும் உபதேசிக்கின்றன. எல்லாப் பிராணிகளினிடத்தும் மூவகை அறிவுக்கருவிகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது இயற்கையறிவு. இது விலங்குகளினிடத்துப் பெரும்பான்மையாயும் மனிதனிடத்துச் சிறுபான்மையாயும் காணப்படுகின்றது. அறிவுக்கருவிகளுள் இதுவே மிகத் தாழ்ந்தது. இரண்டாவது அறிவுக்கருவியாவது யாது? யுக்தியறிவு. இது மனிதர்களிடத்தே அதிகமாய் விர்த்தியடைந்திருக்கின்றது. இவ்விருவித அறிவுகளையும் நாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்து, இயற்கையறிவு மிகக் குறைவுற்றதாய் ஏற்படும். விலங்குகளின் புத்தி சொற்பமான விஷயங்களிலேயே பிரவேசிக்குமாதலால், அச்சொ

ற்ப விஷயங்களிற்றான் அவற்றினுக்குள்ள இயற்கையறிவு பயன்படும். ஆனால் மனிதனை நோக்குமிடத்து, அவனிடத்து அக்கருவி யுக்தியறிவாய் விரிந்திருக்கக் காண்போம். அவன் வ்யவஹாரிக்கும் விஷயங்களும் அதற்குத் தக்கவாறு உயர்ந்து விளங்குகின்றன. ஆனால் இவ் யுக்தியறிவு கூடக் குறைவுற்றதாகவே காணப்படும். ஏனெனில் யுக்தியறிவு சிறிது தூரம்தான் செல்லும். பிறகு அது நின்றுவிடும். அங்கேபோய், இனித் தன்னாற் செல்ல முடியாதெனக் கூறுகின்றது. அதற்கப்பாலும் அதைத் தள்ள நீ பார்ப்பையேல் மயக்கமே பயனாய் முடிந்து, யுக்தி யென்பதே யுக்திக் கொவ்வா அறிவாய்விடும். ஆகவே தர்க்க நூல் முழுமையும் அந்யோந்யாசிரய தோஷத்தின் பாற்படும். உதாரணமாக, நம் உணர்ச்சிக்கு ஆதாரமாய ஆசித்து சக்தி என்பனவற்றை யாராய்வாம். அசித்தென்பதியாது? சக்தியாற் றொழிற்படுவது. சக்தியோ? அசித்தைத் தொழிற்படுத்துவது.

இவ்வாறு தர்க்கித்துக்கொண்டே போனால், ஒரு கருத்து மற்றொரு கருத்தை யாதாரமாகவும், அந்தக் கருத்து மறுபடியும் முன்சொன்ன கருத்தையே ஆதாரமாகவும் கொண்டு இப்படியே முடிவின்றி தார்க்கிகர்கள் கூறும் இதரேதராச்ரய தோஷத்தின் பாற்படுகின்றது. நமது யுக்திக்கு முன் ஒரு பெரிய தடை யேற்பட்டு வழியையடைத்து நிற்க, யுக்தியானது அதைக் கடந்து செல்ல முடியாமல் விழிக்கின்றது. ஆயினும் அதைக் கடந்து அதற்கப்புற மிருக்கும் முடிவற்ற நிலையை எப்படியாவது அடையவேண்டி யுக்தியானது தவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. நமது இந்திரியங்களுக்

கும் மனத்துக்கும் விஷயமான இந்தப் பிரபஞ்சமானது தற்போத நிலையில் பிரதிபலித்த அவ் அநந்த சுவரூபத்தின் ஒரு துண்டேயாம். இனி இந்தத் தற்போதத்திற்குள் ளடங்கிய குறுகிய அளவிற்குள் மாத்திரம் நமது யுக்தியானது செல்லுமேயன்றி அதற்கப்புறம் போக அதனுலியலாது. ஆகையால் அதைக் கடந்து செல்லவேண்டுமாயின், நமக்கு இந்த யுக்தியைவிட வேருன ஒரு கருவியின் சகாயம் வேண்டும். அந்தக் கருவிக்கு அருள் என்று பெயர். ஆகவே இயற்கையறிவு, யுக்தி, அருள் என்பவை அறிவின் மூவகைப்பட்ட கருவிகளாம். இயற்கையறிவு ஜந்துக்களுக்கும், யுக்தியறிவு மனிதர்களுக்கும் அருளென்பது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மனிதர்களுக்கும் முறையே உரியனவாம். ஆனல் எல்லா மனிதர்களுக்குள்ளும் இந்த மூவகை அறிவுக்கருவிகளின் மூலைகளும் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ விளக்கமுற்றுக் காணப்படும். இம்மனக்கருவிகள் ஓங்கி வளரவேண்டுமானல் இவற்றின் மூலைகள் முதலில் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமல்லவோ? அன்றியும் ஒரு கருவி மற்றொரு கருவியின் பரிபூர்த்தியே யன்றி அதின் எதிர்மறையன்று. எப்படியெனில் யுக்தியறிவே வளர்ந்து அருள்வாக்காகின்றமையால் அருள்வாக்கானது யுக்திக்கு மாறுபட்டு நிற்காது அதனைப் பரிபூர்த்தி செய்யாநின்றது. யுக்தியறிவினல் அடையப்படாதவை அருள் மகிமையால் விளக்கப்படுகின்றன. ஆகவே அவை யுக்திக்கு எதிர்மறையாகா. மூப்பானது இளமையின் எதிர்மறையாயிராது. அதனைப் பரிபூர்த்திசெய்வதென் றறியத்தக்கது. ஆகையால் தாழ்ந்த அறிவுக்கருவியை உயர்ந்த அறிவுக்கருவியென மயங்குவதால் பெருத்த அபாயம் உண்டாகுமென்பதை மாத்திரம் நாம் மன

தில் வைக்கவேண்டும். இயற்கையறிவே அருள்வாக்கென்று பல தடவையும் முன் வந்து நிற்கிறபடியால், பலபேரும் தங்களுக்கு ஞானதிருஷ்டி யுண்டாய்விட்டதென்று பொய்வேஷம் பூண்டு நடிக்கின்றார்கள். ஒரு மூடன் அல்லது அரைப் பைத்தியக்காரன் தன் மூளையில் உண்டாகும் கலக்கத்தை அருள்ஞானோதய மென்றெண்ணித் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க சிஷ்யர்கள் வேண்டுமென்கிறான். இவ்வுலகத்திலே உபதேசிக்கப்பட்ட எதிரிடையானதும் யுக்திக் கொவ்வாததுமான ஆபாசக் கொள்கைகளெல்லாம் என்னவென்று விசாரிக்கப் போனால் அவை அருள்வாக்குப் பெற்றவர்களெனப் பெருமையடைய முயலும் பித்தர்களின் மூளைக்கலக்கத்தா லுண்டான குளறுபடைகளேயன்றி வேறில்லை யெனப்போதரும்.

உண்மை உபதேசத்தின் முதலிலக்கணம் என்னவெனில், அது யுக்திக்கு மாறாய் இருக்கப்படாது. இந்த இலக்கணமே நான் மேலெடுத்துக்கூறிய யோகங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமா யிருப்பதென்று காண்பீர்கள். இப்பொழுது ராஜ யோகத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம், இது விரிந்த விஷயமாதலால், இந்த யோகத்தின் முக்கிய அம்சத்தை மாத்திரம் தான் உங்களுக்கு நான் எடுத்துச் சொல்லக்கூடும். சகலவித ஞானத்தையும் அடைவதற்கு ஒரே வழிதா னிருக்கிறது. தாழ்ந்த படிமுதல் உயர்ந்தபடி வரையிலும், மிகச் சிறிய புழுமுதல் மகாயோகி வரையிலும், எல்லோரும், அதேவழியைத்தான் கைப்பற்றவேண்டும். அந்தவழியாவது ஏகாக்கிர சித்த முடைமையாம். அதாவது மனத்தை ஒரு முனையில் நிறுத்துதலாம். ரசாயனகர்ம சாலையில் வேலைசெய்யும் ரசாயன சாஸ்திரி தன் மனச் சக்திகளை யெல்லாம் ஓரிடத்திற்

சேர்த்து, ஒரு மையத்தில் திரட்டி, அவற்றை யெல்லாம் மூல பூதங்களின் மேல் செலுத்துகின்றான். செலுத்தவே, அவற்றின் கூறுபாடு அவனுக்குத் தெள்ளென விளங்கி, அவற்றின் விஷயமான ஞானோதயம் உண்டாகின்றது. அவ்வாறே வானசாஸ்திரியும் அவன் மனச்சக்திகளை யெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டி ஒரு மையத்திற் சேர்த்து, அவற்றையெல்லாம் தூரதிருஷ்டிக் கருவியின் மூலமாய் விண்மண்டலத்தில் இலங்கும் பொருள்களின்மேல் செலுத்துகின்றான். செலுத்தவே, நக்ஷத்திரங்களும் கிரஹமண்டலங்களும் எதிரே உருண்டு வந்து தத்தம் மர்மங்களை அவனுக்கு விண்டு விளக்குகின்றன. அப்படித்தான் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும்; ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் உபாத்தியாய ரென்ன, புஸ்தகத்தை யேந்தி நிற்கும் மாணவனென்ன,—அறிவைப் பெற முயலும் ஒவ்வொருவன் விஷயத்திலும் அப்படித்தானே. ஆக, நீங்கள் இப்பொழுது நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். என் வார்த்தைகளில் உங்களுக்கு விருப்பம் உண்டாகுமானால், உங்கள் மனது அவற்றின் மேல் ஏகாக்ரமாய் நிற்கும். அப்பொழுது கடியாரம் அடித்தாலும் மற்றென்ன நேர்ந்தாலும் இவ்வேகாக்ர சித்தத்தினால் அவை ஒன்றும் நடப்பதாகவே உங்களுக்குத் தெரியவாரா. இனி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாய் நீங்கள் உங்கள் மனத்தை ஏகாக்கிரமாய் நிறுத்த முடியுமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு நான் சொல்வதை நன்றாய் அறிந்து கொள்வீர்கள். நானும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு என் அன்பையும் சக்திகளையும் ஏகாக்ரப்படுத்துகின்றேனோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்பும் விஷயங்களை நன்றாய் விளக்கக்கூடியவனாயிருப்பேன்.

இந்த ஏகாக்ரசக்தி மனத்தில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிக மாயிருக்கின்றதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதிக ஞான மூண்டாகும். ஏனெனில் ஞானப்பிராப்திக்கு இஃதொன்றே வழியென்க. செருப்புதைக்கும் சக்கிலியும் அதிக ஏகாக்ர சித்தம் உடையவனாயின் செருப்பை இன்னும் நன்றாய்த் தைப்பான். ஏகாக்ர சித்தமுடைய சமையற்காரன் அன்னத்தை இன்னும் நன்றாய் ஆக்குவான். பணம் சம்பாதிப்பதோ, பகவானைத் தொழுவதோ, எந்தக் காரியமாயினும் ஏகாக்ர சித்தம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாயிருக்கின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அந்தக் காரியம் நன்றாய் நடந்தேறும். இயற்கையின் கதவுகளைத் திறந்து அதற்குள்ளிருக்கும் ஞானப்பிரகாசத்தை வெள்ளமிட்டுவரச் செய்யவேண்டுமாயின் அவ்வியற்கையைக் கூப்பிட்டழைக்கவும் அதன் கதவைத் தட்டவும் இந்த ஏகாக்ர சித்தமென்பதைவிட வேறு உபாயம் கிடையாது. ஞானபொக்கிஷ வீட்டிற்கு ஒரே சாவியாயுள்ளது இந்த ஏகாக்ர சக்தியே யன்றி வேறில்லை. ராஜயோக மென்பது இவ்வொரு மார்க்கத்தைப் பற்றியே பூரணமாய் விளக்குகின்றது. நமது தேகத்தின் பிரகிருத நிலையில், நாம் எத்தனையோ வகைகளில் சஞ்சலப்பட்டு நிற்கின்றோம். நம் மனமும் பலபல பொருள்களின் மேல் தன் சக்திகளைச் செலுத்திப் பங்லகுன்றிப் போகின்றது.

நான் என்னுடைய சிந்தைகளை யடக்கி மனத்தையாதாயினும் ஒரு ஞான விஷயமாய் ஏகாக்ரத்தில் நிறுத்த முயன்ற உடனே எத்தனையோ ஆயிரம் கூடா எண்ணங்களெல்லாம் மூளையிற் பாய்ந்தும், எத்தனையோ ஆயிரம் விகற்ப சிந்தைகள் மனத்திற் பாய்ந்தும், அதைக் கலக்குகின்றன. இ...

படிப்பட்ட மனத்தை அடக்கியாள்வதெப்படி என்று இவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றியே ராஜயோகமானது விரிவாய் விளக்குகின்றது.

இனி கர்மயோகத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம். கர்மயோகமென்பது நற்காரியங்களைச் செய்து அவற்றின் மூலமாய் கடவுளை யடையும் வழியைப் போதிப்பதாம். இவ்வுலகத்திலே ஒவ்வொருக்கும் ஒவ்வொரு காரியத்தின்மேல் மனதுப்பற்றி நிற்கின்றது. எல்லோருக்குமே ஞான விஷயத்தில் மனம் செல்வதில்லை. அவர்களுக் கெல்லாம் ஏதோ ஒரு காரியத்தைச் செய்வதில் தான் புத்தி செல்லுகின்றது. இப்படிப்பட்ட மனிதர்களுக்கும் ஒரு சாஸ்திரம் வேண்டுமல்லவா? நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒருவித வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோமாயினும், நம்மிற் பெரும்பான்மையோர் வேலை செய்யும் ரகசியத்தை யறிந்துகொள்ளாமல் நமது சக்திகளின் பெரும் பகுதியை வீணாக்கிவிடுகின்றோம். எங்கே, எப்பொழுது, எவ்வாறு வேலை செய்ய வேண்டும், நமது சக்திமுழுவதையு மில்லாவிட்டாலும் அதன் பெரும் பகுதியை யாவது எப்படிப் பிரயோகிக்க வேண்டும், அவற்றை யெல்லாம் திரட்டி நாம் செய்ய மேற்கொண்டிருக்கும் வேலையின்மேல் எவ்வாறு செலுத்துவது, —என்ற விஷயங்களை யறிந்து கொள்வதே அந்த ரகசியமாம். எப்பொழுது இந்த ரகசியத்தை அறிந்து கொள்ளுகிறோமோ, அத்துடன் கூடக் கருமம் செய்யுமிடத்து துக்கம் நேரிடும் என்ற ஆக்ஷேபமும் உண்டாகின்றது. சகலவித துக்கமும் பற்றுடைமையாலேயே உண்டாகின்றது. நான் ஒருகாரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று இஷ்டப்படு

கிறேன். ஒருமனிதனுக்கு உபகாரம் செய்கிறேன். அப்படிச் செய்யுங்கால், எவனுக்கு நான் உபகாரம் செய்கிறேனோ, அவன் மூக்காலே மூன்று விசம் பங்கும் என்னிடத்தில் நன்றியற்று எனக்கே விரோதம் செய்கிறான். அதன் பயனென்னவெனில், எனக்குத் துக்கமுண்டாகிறது. இத்தகைய சங்கதிகள் மனிதர்களைக் கருமத்தைச்செய்யவிடாது தடுக்கின்றன. துக்கம் வருமென்ற இந்த பயமானது மனித வர்க்கத்தின் முக்காற்பங்கு கருமத்தையும சக்தியையும் கெடுத்துவிடுகின்றது. கர்மயோகம் நமக்குப் போதிப்பதென்னவெனில், கருமத்தைப் பற்றில்லாமல், யாருக்கு உதவி புரிகிறோம், எதற்காக உதவி புரிகிறோமென்பதை விசாரியாமலே கர்மத்திற்கென்றே கருமத்தைச் செய்யும் விதத்தை உபதேசிக்கின்றது. கர்மயோகியானவன் நற்செயல்களை செய்வதே நலமென் றுணர்ந்து; அதைவிட வேறொரு பயனையும் வேண்டாது தன் இயல்பை அநுசரித்துக் கருமம் செய்கின்றான். இவ்வுலகத்திலே தானம் செய்வதே தன் வேலையென ஒருவன் கொண்டிருக்கிறான். 'பிறர் கொடுப்பதை யேற்கவேண்டுமென்ற எண்ணமே அவனுக்கில்லை. தான் கொடுக்கிறான் என்பதை அவன் அறிந்து பிரதிபலனாக எதையும்வேண்டி நிற்காமையால், அவன் துக்கத்தினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றான். பற்றுடைமையிலேயே எப்பொழுதும் துக்கம் உண்டாகின்றது.

இனி உற்சாக சக்தி நிறைந்த அன்பனுக்கு பக்தியோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவன் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யவேண்டு மென்கிறான். அவன் எல்லாவித கர்மங்களையும் அநுஷ்டித்து திவ்யமான ஆலயங்களிலே எழுந்தருளி யிருக்

கும் திவ்யமங்கள மூர்த்திகளைப் பத்திர புஷ்பங்களாலும் தூபதீபாதிகளாலும் ஆராதிப்பதில் பிரீதி கொள்ளுகின்றான். அப்படிப்பட்டவர்களெல்லோரும் தவறுடையவர்கள் என்கிறீர்களோ? அப்படியாயின் ஒரு சங்கதி உங்களுக்குச் சொல்லுவேன். பக்தியைப்போதிக்கும் புராண புண்யகதைகளும் கர்மாநுஷ்டானங்களும் எந்த மதங்களில் நிறைந்திருக்கின்றனவோ, அம்மதங்களில் தான் ஞானசூரியர்களான மகான்கள் தோன்றியிருக்கின்றனர். எந்த எந்த சம்பிரதாயத்தினர் பகவானை எவ்விதரூபமும் கர்மாநுஷ்டானமுமின்றிப் பூஜிக்க முயன்றார்களோ, அந்த சம்பிரதாயத்தினரெல்லோரும், பக்தியிலேயுள்ள சௌந்தர்யம் காம்பீர்யம் முதலிய திவ்யாம்சங்களையெல்லாம் தயாதாக்ஷிண்யமின்றி நொறுக்கிவிட்டார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களின் மதம் எவ்வளவு உயர்ந்ததென்றாலும், அது வீண் நிர்மதாபிமானத்தைத் தவிர்த்து வேறின்று. இதற்கு உலக சரித்திரமே சிறந்த சாக்ஷி. ஆகவே இந்தக் கர்மாநுஷ்டானங்களையும் புராண கதைகளையும் இகழவேண்டாம். ஜனங்கள் அவற்றை வைத்துக்கொள்ளட்டும். அவற்றில் பிரியப்பட்டவர்கள் அவ்வழியில் செல்லட்டும். அவர்களைப் பார்த்து உல்லங்கனமாக அயோக்கியப் புன்னகை செய்து "அவர்கள் மூடர்கள் பாவம்! ஆகையால் இப்படிப்பட்ட சடங்குகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கட்டும்" என்று சொல்லவேண்டாம். அஃது ஒருபோதும் கூடாது. என் ஜன்மத்தில் நான்கண்ட மகான்களும் அற்புதப் பெருமைவாய்ந்த மகாத்மாக்களும் இந்த கர்மாநுஷ்டானங்களிற் பயின்று வந்தவர்களேயாம். அப்படிப்பட்டவர்களின் காலண்டை நிற்கவும் எனக்கு யோக்கியதையில்லை, அப்படிப்பட்டவர்களைக் குறை கூற நான் எம்மாத்திரம்! இந்தக் கருத்துக

ளெல்லாம் எவ்விதமாக மனித சித்த விர்த்திகளைத் தொழிற் படுத்துகின்றனவோ, எனக்கு எவ்வாறு தெரியும்? எதை ஒப்புக் கொள்வது, எதைத் தள்ளுவது? தக்க நியாய மின்றியே உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றையும் கண்டித்துச் கொண்டு போவதே நமதியல்பு. ஆகையால் ஜனங்கள் அவற்றை வைத்துக்கொள்ளட்டும். ஜனங்கள் தங்களுக்குப் பிரியமான புராணக் கதைகளை யெல்லாம் வைத்துக் கொள்ளட்டும்; என்னென்ன விதமான அழகிய மனக் கிளர்ச்சிகளெல்லாம் வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அவற்றையெல்லாம் வைத்துக்கொள்ளட்டும். ஏனெனில் இந்த உற்சாகப் பிரியர்களுக்கு உங்களது கடினமான சாஸ்திர தத்துவங்களில் புத்தி செல்லாதென்பதை நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். அவர்களுக்குக் கடவுளென்பது வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாத அகோசரப் பொருளா யில்லாமல், அவர்கள் தொட்டுப் பார்த்து நேசிக்கக் கூடிய ஒரு பிரத்தியக்ஷப் பொருளாயிருக்கின்றது. அஃதொன்று தான் அவர்களுக்கு உண்மைப் பொருள். அதைக் கூறு கூறுய்ப் பகுத்துப் பார்க்க அவர்கள் தாமசிக்கமாட்டார்கள். உங்களுடைய யுக்திவாதிகள் வஸ்துவை அநுபவியாமல் அதில் என்ன அடங்கியிருக்கிறதென்று சோதனை செய்வ தானது இந்த பக்தர்களுக்கு எப்படித் தோற்றுகிறதெனில், ஒரு சுந்தர விக்கிரகத்தை யொருவருடன் பார்த்து அது எந்த திரவியத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு அதைத் துண்டு துண்டாய் உடைத் தெரிந்தது போலிருக்கிறது. ஆகையால் அவர்கள் தங்கள் பகவானை வைத்துக்கொள்ளட்டும். பக்தியோகமானது அவர்களுக்கு பக்தி செய்யும் விதத்தையும் பலாபேக்ஷையின்றி

பக்திசெய்யும் பிரகாரத்தையும் கற்பிக்கின்றது. கடவுளையும் நன்னெறிகளையும் நேசிப்பதற்குக் காரணம், அப்படி செய்வதே நன்மையென்பதே யன்றி சுவர்க்கலாபமாவது புத்திரலாபமாவது, தனலாபமாவது மற்றெவ்வித பலப்ராப்தியாவது காரணமாக மாட்டாது. அன்புக்கு உத்தம பலம் அன்பே என்றும் அந்த பக்தியோகம் போதிக்கின்றது. அதுதான் ‘அன்பே சிவம்’ அல்லது கடவுள் என்ற பழைய சித்தாந்தத்தின் கருத்து. பகவானைப் படைப்போனாகவும், சர்வவியாபியாயும், சர்வஞ்ஞனாயும், சர்வசக்தியுள்ள நியந்தாவாயும், இவ்வுலகத்தின் அன்னையாயும் அப்பனாயும் பாவித்துப் போற்றும்படி அது கற்பிக்கின்றது. அவரைக் குறிக்கும் உயர்ந்த பெயராயும் அவரைப்பற்றி மனிதரின் மனதில் உண்டாகக்கூடிய உயர்ந்த கருத்தாயும் உள்ள தெதுவெனில், அவர் அன்பு வடிவமான கடவுளென்பதேயாம். எந்த எந்த விடத்தில் அன்பு இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் அவர் விளங்குகிறார். “அன்புள்ள விடந்தோறும் அவனன்றே இருக்கின்றான்.” புருஷன் மனைவியை முத்தமிடுமிடத்து, அவர் அந்தமுத்தத்தில் இருக்கின்றா. தாயார் குழந்தையை முத்தமிடுமிடத்து, அவர் அந்த முத்தத்தில் இருக்கின்றார். நண்பர்கள் அன்பால் ஒருவர் கையைப் பிடித்தொருவர் புல்லும் பொழுதும், அந்த பகவான் அந்தக் கைப்பிடியில் அன்புருவமாகிய கடவுளாக விளங்குகிறார். ஒரு மகான் உலகத்தின் மீது கருணைகொண்டு அதற்கு உபகாரம் செய்ய விரும்பும் பொழுது, அங்கும் கடவுளே பிரசன்னமாகி உலகத்துக்குத் தன் அன்புக் களஞ்சியத்திலிருந்து வேண்டுமானதை வாரிவாரி தாராளமாய்க் கொடுக்கிறார். எங்கெங்கே ஹிருதயம் விசாலமாகின்றதோ அங்கெல்லாம் அவர் பிரத்தியக்ஷமாகிறார். இதுதான் பக்தியோகத்தின் உபதேசம்.

இனிக் கடைசியாக நாம் ஞானயோகியினிடம் வருவோம். இந்த ஞானயோகியாரெனில், சர்வவிஷயங்களையும் விசாரணைசெய்து திருசியத்தைக் கடந்துசெல்ல விரும்பும் தத்துவஞானியாம். அவன் இவ்வுலக சம்பந்தமான அற்பப் பொருள்கள் எதனிலும் திருப்தி அடையான். இவ்வுலகத்தின் நித்தியக் கட்டளையாயுள்ள உண்பதையும் உறங்குவதையும் கடந்து செல்லவேண்டுமென்பதே அவன் கருத்து. ஆயிரம் நூல்களின் உபதேசத்தாலும் அவன் திருப்தியடையான். சகல சாஸ்திரத் தொகுதிகளாலும் அவனைத் திருப்தி செய்யமுடியாது. அவை யென்ன அதிகமாய் முயன்றாலும் இச்சிறிய வுலகத்தின் சொரூபத்தைத்தான் அவன் முன் நன்கு விளங்கவைக்க முடியும். மற்றெதனால் தான் அவனுக்குத் திருப்தி யுண்டாகும்? ஆகாய மண்டலத்திலுள்ள கோடிக்கணக்கான பிரம்மாண்டங்களும் அவனுக்கு திருப்தியை யுண்டாக்கா. இந்த வியாவஹாரிக நிலையிலுள்ள அகில பிரபஞ்சத்தாலும் அவனுக்குத் திருப்தி உண்டாகாது. இத்தனையும் அவனுக்கு ஸத்தையாகிய ஸாகரத்திலே ஒரு திவலை மாத்திரமேயாம். அவன் இதை யெல்லாவற்றையுங் கடந்து சகலத்துக்கும் இருதய ஸ்தானமாயுள்ள விடத்திற்குச் சென்று பரம்பொருளை அதன் உண்மை நிலையில் நேருக்கு நேராய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்கிறான். சொரூபானுசந்தானத்தால் அதுதானே யாகி, அந்த பரப்ரஹ்மத்துடன் அபேதமாய்க் கலக்க விரும்புகிறான். அப்படிப்பட்டவனே தத்துவஞானி. அவனுக்குக் கடவுள் வெறும் அன்னையும் அப்பனுமாத்திர மல்லர்; வெறும் பிரபஞ்ச சிருஷ்டி கர்த்தாவும், ரக்ஷகனும், நியந்தாவு மாத்திரமல்லர். அவரை விளக்க இவ்வார்த்தைகள் போதா. அவனுக்குக் கடவுள் பிராண

னுக்குப் பிராணனும் ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவாயு மிருக்கிறார். கடவுளே அவன் சொந்த ஆத்மாவா யிருக்கிறார். இனி கடவுளைத் தவிர வேறொன்றும் அவனிடத்தில் பற்றி யிருக்கவில்லை. அவனிடத்திலுள்ள அழியுந்தன்மையவான அம்சங்களெல்லாம் தத்துவ ஞானத்தின் பலமான மோதுதலினால் பொடியாகிப் பறந்து போகின்றன. கடைசியில் உண்மையாய் எஞ்சி நிற்பது கடவுளே.

ஒரு மரத்தில் இரண்டு பக்ஷிகள்வாசம் செய்கின்றன. ஒன்று உச்சியிலும், ஒன்றும தாழவும் இருக்கின்றன. உச்சியிலே யுள்ளது சாந்தமாயும் மௌனமாயும் கம்பீரமாயும், தன்சுய மகிமாநுபவத்தில் அமிழ்ந்து மிருக்கின்றது. தாழே கிழ்க்கிளைகளி லுள்ளது தீங்கனிகளையும் கசப்பான காய்களையும் மாறிமாறித் தின்றுகொண்டு கிளைகிளையாய்த்தாவி மாறி மாறி சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கின்றது. சிறிது காலம் சென்றபின் தாழேயுள்ள பறவை மிகக்கைப்பான காயொன்றைத் தின்றுவிட்டு வெறுப்புண்டு மேல்நோக்கிப் பார்க்கின்றது. அங்கே அந்தப் பொன்னிறச் சிறகுகளையுடைய அத்புத பக்ஷி யிருக்கின்றது. அது தீங்கனிகளையும் தின்பதில்லை, கசப்புக் காய்களையும் உண்பதில்லை. அதற்கு சுகாநுபவமுமில்லை, துக்காநுபவமு மில்லை; சாந்தமா யிருக்கின்றது. எல்லாம் தனக்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அதன் உண்மை சொரூபத்துக்குப் புறம்பே ஒன்றுமில்லை. ஆனால் தாழ்ந்த பக்ஷியானது உயர்ந்த பக்ஷியின் இந்த நிலைமையை சீக்கிரத்தில் மறந்து மறுபடியும் அந்த மரத்தின் தீங்கனிகளையும் கசப்புக் காய்களையும் தின்னத் தொடங்குகிறது. சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் இன்னொரு

நிரம்பக் கைப்பான காயைத் தின்றுவிடுகிறது. அது மறுபடியும் துக்க மடைந்து மேலே பார்த்து உயரச்சென்று மேலேயுள்ள பக்ஷியின்பால் கிட்டக்கிட்டப்போகப் பார்க்கின்றது. மறுபடியும் அந்தப் பக்ஷி இதை மறப்பதும் மறுபடியும் மேலே பார்ப்பதும் இப்படி மாறி மாறி மறப்பதும் மேலே பார்ப்பதுமாயிருக்கிறது. சிறிது காலம் சென்றபின் முன்னினும் வெகு கைப்பான காயொன்றைத் தின்றுவிடுகிறது. மறுபடியும் மேலே நோக்கிப் பார்த்துக் கிட்டக் கிட்ட நெருங்கிச் செல்லுகின்றது. மேலேயுள்ள பக்ஷியின் கலாபத்திலிருந்து காந்தியானது இழிந்து இந்த பக்ஷியைச் சுற்றிலும் தாண்டவ மாடுகின்றது. அதனால் இது உருமாறி கரைந்து போவதுபோ லிருக்கின்றது. இந்தப் பக்ஷி இன்னும் சமீபமாய்ச் செல்லச் செல்ல, இதைச் சுற்றியுள்ளதெல்லாம் முழுமையும் கரைந்துபோகக் கடைசியாக இந்த அற்புதமான மாறுதலை அது தெரிந்துகொள்ளுகின்றது. தாழ்ந்த பக்ஷியானது மேல்பக்ஷியைப்போல் தோன்றிய வெறும் நிழலும் பிரதிபிம்பமும் தவிரப் பிறிதில்லையெனத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் அது மேலேயுள்ள பக்ஷியாகவேயிருந்தது. தித்திப்பும் கைப்புமான பழங்களைத் தின்றதும், தாழ்ந்த பக்ஷியாயிருந்ததன்மையும் மாறிமாறி சந்தோஷித்ததும் அழுததும் வீண் பிரமையும் கனவுமேயாம். எக்காலத்தும் உண்மையாயுள்ள பக்ஷி மேலேயே சாந்தமாயும் மௌனமாயும் மகிமைப் பிரதாபத்தோடும் காம்பீர்யத்தோடும் கூடியும், சோகத்துக்கப்பாலும் துக்கத்துக்கப்பாலும் வீற்றிருந்தது. இந்த மேலேயுள்ள பக்ஷியே ஜகத்பதியாகிய பரமாத்மா. கீழேயுள்ள பக்ஷி இவ்வுலகத்தின் சுகதுக்க பலன்களை அநுபவிக்கும் ஜீவாத்மா. இந்த ஜீவ

னுக்கு இடையிடையே ஒரு பெருத்த ஆபத்து நேரிடுகின்றது. அப்பொழுதுக்குச் சிறிது நேரம் இந்த பக்ஷியானது பழம் தின்பதை நிறுத்தி அகோசரமான கடவுளினிடத்தில் ஓர் இமைப்பொழுது செல்கின்றது. அங்கிருந்து ஒரு ஜோதிவெள்ளம் வருகின்றது. இவ்வுலகு நிலையற்றதென ஜீவன் நினைக்கின்றான். நினைத்து இன்னும் சிறிது மேல் நோக்கிச் செல்லுகிறான். ஆனால் மறுபடியும் புலன்கள் அவனைக் கீழேயிழுக்கின்றன. அவனும் பழையபடியே இவ்வுலகத்தின் தீங்கனிகளையும் கைப்புக்காய்களையும் தின்னத் தொடங்குகிறான். மறுபடியும் ஒரு பிரமாதமான ஆபத்து வருகிறது. அவனது இருதயம் மறுபடியும் திவ்யஜோதியைப் பெறும்பொருட்டு விரிகின்றது. இவ்வாறு அவன் கிட்டிக் கிட்டி சமீபமாய்ச் செல்லச் செல்ல, அவனது பழைய சொரூபம் கரைந்துபோய் தான் கடவுளினும் வேறல்லனெனக் கண்டுகொள்ளுகிறான். அவன் அவ்வளவு சமீபத்துக்கு வந்தவுடனேயே இவ்வாறு கோஷிக்கின்றான். "பிரபஞ்சத்தின் பிராணனென்றும் அணுவிலும் அண்டகோடிகளிலும் வியாபித்திருக்கின்றவனென்றும் எவனைப்பற்றி உங்களுக்கு உபதேசித்தேனோ, அவனே நமது பிராணனுக்கும் ஆதாரம், நமது ஆத்மாவுக்கும் சார்பகம். அவ்வளவேன்? அதுவே தத்தவமஸி" இதுதான் ஞானயோகத்தின் உபதேசம். மனிதன் பிரதானமாய் தெய்வத்தன்மை யுடையவனென அது போதிக்கின்றது. அது உயிர்த்திரளின் உண்மையான ஒருமைத் தன்மையையும், நம்முள் ஒவ்வொருவரும் இவ்வுலகத்தில் தோன்றியிருக்கும் சாக்ஷாத் கடவுளேயென்பதையும் மானிடவர்க்கத்திற்குப் போதிக்கின்றது. நாமெல்லோரும் அதாவது, நம் காலடியின்கீழ் நகர்ந்து நெளியும் புழு

முதல் நாம் ஆச்சரியத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் பார்த்துப் போற்றும் உத்தம மகான்கள் வரையிலும் உள்ள எல்லோரும் அவ்வொரே கடவுளின் ஆவிர்ப்பாவ ரூபங்களேயாம்.

முடிவுரை.

இனி மேற்சொல்லிய பலவகை யோகங்களையும் அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவரவேண்டுவது ஆவசியகம். அவற்றைப்பற்றிய வாசா கைங்கரியமான வெற்றுரைகள் பயனற்றவையாம். முதன் முதல் அவற்றை நாம் கேட்டல் வேண்டும். பிறகு அவற்றை பற்றிச் சிந்தித்தல் வேண்டும். பிறகு அவற்றைப் பற்றித் தர்க்கித்துத் தெளிந்து, அவற்றை மனத்திடைப்பதித்து தியானம் செய்து அநுபவத்துக்குக் கொண்டுவந்து நமது வாழ்க்கையில் கலக்கும்படிச் செய்து கொள்ளவேண்டும். இனி மதமென்பது வெறுங்கருத்து அல்லது சித்தாந்தங்களின் கட்டு மூட்டையாயிராமல் நமது தன்மையோடு தன்மையாய்க் கலந்து போகின்றது. மதவொழுக்கமென்பது சுவாநுபூதியே யன்றி வெற்றுரையன்று, கொள்கையன்று, வாதமன்று. இவையெல்லாம் எவ்வளவு அழகாயிருந்தாலும் உண்மை மதமாகமாட்டா. மதமென்பது ஆத்மநிஷ்டையும் சுவாநுபூதியுமேயன்றி கேவலம் காதால் கேட்டு அங்கீகாரம் செய்தலோடு நிற்றலன்று. அது வெறும் மானஸிக சம்மதியுமன்று. மற்று நாம் எந்த தத்துவத்தை கப்புகின்றோமோ அந்த தத்துவ மயமாய் நம் முழு சொரூபத்தையும் மாற்றிக்கொள்வதே மத மெனப்படும். வெறும்மானஸிக சம்மதியால் இன்றைக்குப் பல்மூட விஷயங்களை ஒப்புக்கொண்டு நாளைக்கே மறுபடியும் நம்மனத்தை முழுவதும் மாற்றிக் கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த நிஷ்டை

யும் அநுபூதியுமோ,—இவையே உண்மைச் சமயநெறியாம். ஓம் தத்ஸத்.

XVII.

ஸ்வாமிகள் மேற்றிசையில் செய்த வேலை—அவரது குருமூர்த்தியின் வாக்கு நிறைவேறியது.

ஆங்கிலேய நாட்டிலும் அமெரிக்க நாட்டிலும் வேதாந்த விருக்ஷத்தின் விதைகளை ஊன்றி அந்த தூரதேசங்களிலே பாரதவர்ஷத்தின் பெயரையும் புகழையும் நிலைநாட்டுவதற்குக் காரணபூதமாயிருந்தவர் நமது ஸ்வாமிகளேயாவர். இந்த மஹாபுண்ய கர்மத்தைச் செய்வதற்கென்றே அவர் பிறந்தவர். அதற்காக அவர் தம்மைத் தக்கவாறு பயிற்றிக்கொண்டு இந்தவேலையை வெகு அற்புதமாய்ச்செய்து முடித்துத் தம் குருவுக்கும் தம் ஸ்வதேச ஜனத்துக்கும் தமது அருமைத் தாய் நாட்டிற்கும் மானிடவர்க்கத்துக்கும் தம் கடமைகளைச் செலுத்தினர். அவர் நாகரிக உலகத்தின் ஒரு பிரதான வகுப்பாருக்கு ஹிந்து மதத்தின் அரிய பெரிய தத்துவங்களைப் போதித்து அவர்களது கண்களைத்திறந்து, தத்துவசாஸ்திரத்திலும் சமயசித்தாந்தத்திலும் மானிட சிந்தா சக்தியால் கண்டுகொள்ளப்பட்ட அரியபெரியமுடிபுகள் யாவும் நமது பிராசீன ஹிந்து சாஸ்திரங்களிலேயே பொதிந்திருக்கின்றன வென்று அவர்கள் மனத்தில் ஊன்றும்படி உபதேசித்தார். இவ்வளவு அத்புதமான காரியங்களை அவரைக்கொண்டு செய்வித்த அவரது குருவின் கிருபாகடாக்ஷத்தைத் தவிர்த்து வேறென்ன? பாரததேவியானவள் இத்தகைய திருமகனைப் பெற்று அவர் மூலமாய் உலகசரித்திரத்தில் தனக்குள்ள பெருமையை விசேஷமாகப் பெருகச்செய்து கொண்டதற்காக நாம் பெருமை பாராட்டுகின்றோம்.

ஸ்வாமிகளின் சிறு பிராயத்திலேயே அவரது குருவாகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் அவரைப்பற்றி மேலான அபிப்பிராயங்கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் கேசவசந்திர ஸேனர் என்பார் ப்ராஹ்மஸமாஜத் தலைவராயிருந்தார். அவர் பிரசங்கம் செய்யும் நாவன்மையில் மிகச் சிறந்தவர். அவரும் பரமஹம்ஸரிடம் வருவதுண்டு. ஒரு சமயம் விவேகாநந்தரையும் கேசவ சந்திரரையும் பற்றிப் பரமஹம்ஸர் பேசநேர்ந்தபொழுது, "கேசவசந்திரருக்கு பிரசங்கம்செய்து உலகத்தையெல்லாம் கவரும்படியான ஒரு சக்தியிருந்தால், நரேந்திரருக்கு (அதாவது விவேகாநந்தருக்கு) அப்படிப்பட்ட விதம் விதமான சக்திகள் பதினெட்டு இருக்கின்றன" வென்று சொன்னாராம். இன்னொருசமயத்தில் நரேந்திரருக்கு ப்ரஹ்ம ஞானமும் பகவத் பக்தியும் இரண்டும் ஒருங்கே வாய்த்திருக்கின்றன வென்று பரமஹம்ஸர் பகர்ந்தாராம். அன்றியும் விவேகாநந்தர் தமது புத்தி சாமர்த்தியத்தாலும் ஞான சக்தியாலும் ஒரு நாள் இவ்வுலகத்தை ஓர் ஆட்டம் ஆட்டி வைப்பாரென்று பரமஹம்ஸர் கூறியிருந்தாராம். அந்த தீர்க்க தரிசனம் தவறாது நிறைவேறின பெருமையை நாமனைவரும் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறோமல்லவா?

ஹிந்து மதத்தை வெளிநாடுகளிற் சென்று பிரசங்கிக்க வேண்டுமென்கிற கருத்து முதல் முதல் இவருக்குத்தான் ஜனித்தது. இவர் மன்மதாகாரமான வடிவழகு மாத்திரம் பெற்றிருந்தாரே யன்றி, இப்படிப்பட்ட பெரிய காரியத்தைச் செய்வதற்கு வேண்டிய தேகவலிமை பெற்றிருக்கவில்லை. அவர் யௌவனப் பருவத்திலேயே மேற்றிசைக்குப் புதிதாகத் தனியே சென்று அங்குள்ள மதவித்வான்களை நேரில் சந்தித்து, கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த புலவர்கள்

நிறைந்த உலகமத மகா சபையின் முன்னே அஞ்சாமல் நின்று பிரசங்கித்து, தாம் உபந்யசித்த உயர்ந்த தத்துவசித்தாந்தத்தையும் தமது கம்பீரமான வாக்கு வல்லமையையுங் கண்டு சபையோர் ஆச்சரியப்படும்படிச் செய்ததாலுண்டான தேககஷ்டத்தைத்தாள அவ்வளவு யௌவனப் பிராயமுள்ள அவரால் முடியாமற்போயிற்று. இவ்வளவு விசேஷ கம்பீரமான தோற்றத்துடன் மதத்தைப் பிரவசனஞ்செய்ய மேனாட்டுக்கு மற்றெவரும் சென்றதில்லை. இப்படிப்பட்ட மகத்துவம் பொருந்திய மதத்தையும் வேறெவரும் விவரித்ததில்லை. அவருக்கு எந்த பாஷையும் புதிய பாஷையாய்த் தோன்றவில்லை. எந்த ஜனமும் எந்த தேசமும் புதிதாய்த் தோன்றவில்லை. உலக முழுவதும் அவர் வேலை செய்வதற்காக ஏற்பட்ட விளைக்களமாயிருந்தது. அவர் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச் செய்த வேலைக்குப் பலனைக் இப்பொழுது ஜகதம்பிகையின் திருக்கரங்களால் கட்டியணைக்கப்பெற்று உபசாந்தி யநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

XVIII.

ஸ்வாமிகள் இந்தியாவுக்குச் செய்த சரமோபதேசம்.

ஓ! இந்தியாவே, சீதை சாவித்ரி தமயந்தி முதலிய கற்பிற்சிறந்த உத்தமிகளை மறவாதே. உனது பரதேவதை யோகிகளினும் உயர்ந்த யோகியாகிய உமாபதி சங்கரன் என்பதை மறவாதே. உனது விவாகமும் உனது செல்வமும் உனது வாழ்வும் உனது இந்திரிய போகத்துக்கல்லவென்பதையும், உனது தனிமையான பிரத்யேக அநுபவத்திற்காக வல்லவென்பதையும் மறவாதே. நீ பிறந்தது முதல் ஜகதம்பி

கைக்கே சமர்ப்பிக்கப் பட்டிருப்பதை மறவாதே. உனது ஜனசமூஹம் அநந்தஸ்வரூபிணியான மகாமாயையின் சாயை மாத்திரமேயென்பதைமறவாதே. மிகத்தாழ்ந்தஜாதியானும், அறிவிலியும், ஏழையும், எழுத்தறியாதவனும், தெருப்பெருக்குவோனும், பறையனும் கூட உன் இரத்தத்திற் சேர்ந்தவனென்பதையும் உன் சகோதரனென்பதையும் மறவாதே. ஓ வீரனே, தைரியமாயிரு, நீ இந்தியன் என்பதைப்பற்றிப் பெருமை பாராட்டு. "நான் இந்தியன், ஒவ்வொரு இந்தியனும் என் சகோதரனே" என்று சொல்வாய். "கல்லாத இந்தியனும், ஏழை இந்தியனும், பிராமண இந்தியனும், பறைய இந்தியனும் எல்லாரும் என் சகோதரரே" என்று சாற்று. கந்தைத்துணி யுடுத்தி உரத்த குரலெடுத்து "இந்தியர்களே என் சகோதரர்கள், இந்தியர்களே என் உயிர், இந்தியாவின் தேவதேவிகளே எனக்குப் பரதெய்வம், இந்திய ஜன சமூஹமே நான் பிறந்து வளர்ந்த தொட்டில், என் யௌவனத்தின் நந்தவனம், என் மூப்பின் புண்ய தபோவனம்" என்று பெருமையுடன் கூறு. சகோதரனே, "பாரதவர்ஷத்தின் புண்ய பூமியே எனக்குச் சிறந்த சொர்க்கம்! இந்தியாவின் க்ஷேமமே என் க்ஷேமம்" என்று சிந்தித்து, "ஹேபகவந்! ஹே ஜகன்மாதா, எனக்கு ஆண்மை யருள்வாய்! ஹே பலதாயினீ! என் பலவீனத்தைப்போக்கி, என் பேடித்தனத்தை நீக்கி, என்னை ஆண் மகனாக்கு" என்று அல்லும் பகலும் பிரார்த்தனை செய்.

ஸ்ரீ விவேகாநந்த விஜயம்

முற்றுப் பெற்றது.

விளம்பரம்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ விஜயம்.

(இரண்டு பாகமுள்ளது)

ஸ்ரீமத் ராமகிருஷ்ணாநந்த ஸ்வாமிகளின் மாணாக்கராகிய

மஹேச குமார சர்மா

இயற்றியது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணாநந்த ஸ்வாமிகளும் பண்டித ச. ம. நடேசசாஸ்திரிகளும் எழுதிய முகவுரைகளுடன் பரமஹம்ஸதேவரது அழகிய திருவுருவப்படத்துடனும் விளங்குவது.

முதற்பாகம்: சரித்திரமும், கதாமிருதமும்:—இதில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது பிறப்பு, வளர்ப்பு, காளிதேவியுபாஸனை, யோகாப்யாஸம், உபதேசம், மஹாஸமாதி முதலியவை யடங்கிய திவ்ய சரித்திரமும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நோயால் வருந்திக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீ விவேகாநந்தர் இனிய கீதங்கள் பாடுவது, டாக்டர் மஹேந்த்ரலால் ஸர்க்கார் முதலியவர்களுக்குப் பரமஹம்ஸர் உபதேசம் செய்வது முதலியவை யடங்கிய கதாமிருதமும் பக்திரஸம் பெருகும் இனிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டாவது பாகம்: உபதேச ரத்நமாலை:—வேதாந்தஸார வடிவமாகிய இவ்வுபதேச ரத்நமாலையில் பரமஹம்ஸதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய 561 உபதேசவாக்யங்கள் இருக்கின்றன. இதில் நான்கு பிரிவுகளில் (1) ஈசன்; (2) அவதார புருஷர்கள், ரிஷிகள், ஆசார்யர்கள்; (3) முக்திநெறி; (4) உபாக்யாநங்கள் என்ற விஷயங்களைப்பற்றி பாலரும் மாதரும் கூட எளிதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சுலப

விளம்பரம்.

மான உதாரணங்களின் வாயிலாக விரிவாக உபந்யாஸம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவை விஷயக்ரமமாய் வெவ்வேறு மகுடங்களின் கீழ் அமைக்கப்பெற்றும் அவ்வித வாக்கியங்கள் சேர்ந்த பிரிவின் தாற்பர்யத்தைக் காட்டும் கட்டுரையொன்று ஒவ்வொரு பிரிவின் முன் கடிதத்தின் நடுமையத்தில் அழகாய் அச்சிடப்பெற்றும் படிப்போர் உள்ளங்களைக் கவர்கின்றன. ராமகிருஷ்ணரது நேரான சிஷ்யரும், தற்போது அமெரிகாவில் வேதாந்த காலக்ஷேபம் செய்கிறவருமான ஸ்ரீ அபேதாநந்த ஸ்வாமிகள் பதிப்பித்துள்ள உபதேசத்திரட்டுக்கு இது சரியான மொழிபெயர்ப்பாதலின், இதுவே பரமஹம்ஸரது உபதேசமுழுவதும் அடங்கிய பெருந்திரட்டாகும். இஃதன்றி பரமஹம்ஸரைப் பக்தியாய்ப் போற்றும பஜநபரர்கட்குப் பயன் படும்படி ஸ்ரீ அபேதாநந்தர் இயற்றிய **ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணாஷ்டகமும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணவதார ஸ்தோத்ரமும்** இதில் அடங்கியிருக்கின்றன.

அபிப்பிராயங்கள்.

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ வே. ஸாமிநாதையர்:—ம-ா-ா-ஸ்ரீ மஹேஸ குமார ஸர்மா அவர்கள் தமிழ்நாட்டினர்களுக்குப் பயன்படும்படி தமிழிலெழுதி வெளிப்படுத்திய **ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ சரித்திரம்** முதலியவைகள் அடங்கிய புஸ்தகத்திலும் ஷை பரமஹம்ஸருடைய **உபதேச ரத்நமாலை** முதலியவைகள் அடங்கிய புஸ்தகத்திலும் சில சில பாகம் பார்த்தேன். இந்த இரண்டு பகுதிகளும் முறையே மிகச் சிறந்தவருடைய சரித்திரமும் அவருடைய அரிய உபதேசமுமாக இருத்தலாலும், யாவருமறிந்து இன்புறுதற்குரிய எளியநடையில் எழுதப்பெற்றிருத்தலாலும், இவை படிப்பவர்களுக்கு ஆநந்தத்தையும் ஆறுதலையும் அளிக்குமென்று நம்புகின்றேன்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வித்வான் ப்ரஹ்மஸ்ரீ எஸ். சாமிநாதையர்:—இப்பெயர்பூண்ட சிறுநூல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ மஹேஸ குமார ஸர்மா அவர்களால் இயற்றப்பெற்றது. கிரௌன் 80-பக்கங்கள் அடங்கியது. விலையும் சரசமானது (6 அணா). இதன் முகப்பில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது அழகிய படம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இஃது இருபகுதிகளுடையது. முதற்பாகம் ஸ்ரீ பரமஹம்ஸரது அற்புதச சரித்திரச் சுருக்கமும் 2-ம் பாகமும் அம்

விளம்பரம்.

மகானது கதாமிருத சங்கிரகமும் அடங்கியுள்ளன. இதன் நடை சுலபமாயும் கம்பீரமாயும் இருக்கின்றது. இலக்கணப்பண்டிதர்களுக்கு சில வழுக்கள் இரண்டோரிடங்களில் தோன்றினாலும், அவை பெருங்குற்றமாகா. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது திவ்விய சரித்திரம் மாக்ஸ்மூல்லர், முஜூம்தார், விவேகாநந்தர் முதலிய சான்றோரால் ஆங்கில பாஷையில் எழுதப்பட்டிருப்பதுமன்றி, பங்காளியில் மகான் இராமச்சந்திர தத்தர் என்பவரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இம்மகானது திவ்விய சரித்திரம் பத்திரிகை மூலமாயப் பலருக்குத் தெரிந்ததாயினும் தமிழின்கண் நூலுருவமாக முதலில் அமைந்தது இச்சமயமே. இந்நூலை நம் கலாசாலை மாணவச்சிறுரும் ஏனையோரும் வாங்கிப்படித்து ஆனந்தமடைவார்களாக.—செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை.

பண்டித வேங்கடராம ஐயங்கார்:—வடமொழி வேதம், தமிழ் வேதம், திருவள்ளுவரின் உத்தரவேதம் இவைகளின் சாரமாயும் ஐந்தாம் வேதமாம் பாரதத்திலுள்ள பகவத்கீதை, சாந்திபருவம், ஆநுசாஸநிகபர்வம், இவைகளின் சாரமாயும் உள்ள இந்நூல் இக்கலிகாலத்தில் பல ஞாநமார்க்கங்களின் சொரூபமும் நிலையும் இத்தன்மையுடையன வென்றுணர்ந்து அதன்படி நடந்து முத்தியையடைய உள்ளுர நோக்கமுள்ளார் யாவர்க்கும் இத்தமிழ்நாட்டில் மிகு பயன் றருவதாகின்றது. சமயவாதமும் மதவாதமும் இப்புத்தகத்திற் காணப்படா. ஸர்வஸமய ஸமரஸமே ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் பெருகுகின்றது. மதாபிமானமும் பாஷாபிமானமும் உள்ள ஒவ்வொருவரும் இதனை வாங்கிப் படிக்க இதுவே தக்க சமயம்.—இந்துநேசன்.

The life-story of the Paramahamsa is very interesting and is well written. Himself a student of Sri Ramakrishnananda, the Madras representative of the great Paramahamsa, the translator has spared no pains to make the life-story easily intelligible to the general reader; he has taken care to follow the Bengali original, more than the English version of the teachings and has successfully and clearly brought out the original import in Tamil. These teachings have been arranged under different headings after the model of the American edition of the sayings, With the photo-print of the Parama-

விளம்பரம்.

hamsa for the frontispiece and with the excellent and thoughtful matter it contains, the book will be found acceptable to every Tamil home. It is neatly printed at the Madras Ripon Press and is priced Six annas only.—**The Hindu.**

இந்து நேசன்:—"இதனில் ராமகிருஷ்ணரது சரித்திரமும், அவரது கதாமிருதமும் (Gospel) அடங்கியுள; இதனை இயற்றினோர் மஹேச குமார சர்மாவெனும் பக்தர்; இது வங்காளத்து பேலூர் மடத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாநந்த ஸ்வாமிகளுக்கு அர்ப்பிதஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது; அனைவரும் அறிந்துகொள்ளுதற்கேற்ற தெளிவான தமிழ்நடையில் எழுதப்பெற்ற பரமஹம்ஸ தேவரது புகைப்பட வுருவமைப்புடன் விளங்கும் இப்புத்தகம் அனைவராலும் ஆதரிக்கத் தக்கது"

ஞாந போதினி:—கதாமிருதத்தில் கல்வி அஹங்காரத்தைப்பற்றிய மூன்றும் அத்தியாயத்தையும், ஸாதநத்தின் பிரயோஜனத்தை விளக்கிக்காட்டியுள்ள நான்காம் அத்தியாயத்தையும் தமிழபிமானிகள் வாசித்துப் பயனடைவர் என்று எண்ணுகிறோம். இப்புத்தகத்தின் நடை யெளிதே. வாசிப்பவர் இன்பம் பெறுவர்.

விவேக சிந்தாமணி:—என்னிடத்தில் ஒரு நண்பர் "மஹேச குமாரசர்மா" இயற்றிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் அரும்பொருள் நிறைந்த சிறிய புஸ்தகத்தைப் புன்னகைதவழ எனக்கு அளித்தார். அதை யுவந்துபெற்று உள்ளங்கனிய சிந்தனையி லாழ்ந்துகிடந்து தற்போதமிழந்து தடுமாறி வீடுவேந்து, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் திருவருட்பிரஸாதத்துக்குத் தபித்தமனத்தனாயிருக்கையில், அவரது திவ்ய சரித்திரத்தில் பல பாகங்கள் உள்ளத்திருந்த உண்மையான அத்யாத்ம தாபத்தைத் தணிக்கச்செய்யும் தேவாம்ருதத்துக் கொப்பாகவிருந்துதவியன.

இரண்டு பாகமும் சேர்ந்த புஸ்தகத்தின் விலை அணா 12.

காலிகோ பைண்டு கில்ட் எழுத்துடன் ரூபா 1.

Curly
18784